

Vương Phi Cường Hãn

Contents

Vương Phi Cường Hãn	4
1. Chương 1: Đường Này Do Ta Mở!	4
2. Chương 2: Làm Ấp Trại Phu Quân Của Ta	6
3. Chương 3: Vương Gia Gặp Nạn Không Bằng Tặc	9
4. Chương 4: Trốn Không Thoát Ấp Trại Phu Quân.	12
5. Chương 5: Ai Ăn Ai?	15
6. Chương 6: Bắt Gian Tại Trận.	17
7. Chương 7: Nhạc Mẫu Nổi Giận.	19
8. Chương 8: Cướp Phải Con Rể Là Vương Gia	21
9. Chương 9: Người Là Người Của Ta.	22
10. Chương 10: Vương Phi Quái Quỷ	23
11. Chương 11: Vương Phi Đại Diện Bốn Vương	24
12. Chương 12: Nam Nhân Họa Thủy.	26
13. Chương 13: Tức Giận Đánh Hoa Hồ Điệp!	27
14. Chương 14: Ai Đánh Chết Nữ Của Ta?	28
15. Chương 15: Đến Một Đôi, Đánh Một Đôi!	29
16. Chương 16: Hậu Quả Chọc Tới Bồn Cô Nương!	31
17. Chương 17: Bồn Cô Nương Là Vương Phi!	32
18. Chương 18: Quy Tắc Thê Tử!	33
19. Chương 19: Đạo Thánh Chỉ!	35
20. Chương 20: Tuần Khóc Hoàng Đế	36
21. Chương 21: Con Dâu ‘xấu’ Gặp Cha Mẹ Chồng!	37
22. Chương 22: Nói Dối!	38
23. Chương 23: Tuyết Quận Chúa	40
24. Chương 24: Không Phải Lập Phi, Mà Là Lấy Phu	41
25. Chương 25: Thách Thức Hoàng Đế!	42
26. Chương 26: Mang Thai?	43
27. Chương 27: Này, Người Yêu Thích Hãn Sao?	45
28. Chương 28: Hãn Là Nam Nhân Của Ta!	46
29. Chương 29: Dám Lấy Nàng Ta, Độc Chết Người.	47
30. Chương 30: Nữ Nhân Tới Cửa.	48
31. Chương 31: Đánh Đuổi Hồ Ly Tinh.	50
32. Chương 32: Quỷ Kế!	51
33. Chương 33: Dám Trêu Chọc Bồn Cô Nương, Người Chết Chắc Rồi!	52
34. Chương 34: Tiểu Hài Tử, Ta Mua Các Người!	53
35. Chương 35: Tiểu Nữ Oa Kêu Nàng Là Nương.	54
36. Chương 36: Tả Quân Mạc	56
37. Chương 37: Các Người Là Nhi Tử Của Ta!	57
38. Chương 38: Hoàng Đế Phiền Toái!	59
39. Chương 39: Lại Muốn Thành Thân?	60
40. Chương 40: Bắt Đầu Hôn Lễ	61
41. Chương 41: Nam Nhân Họa Thủy Trên Phố	63

42. Chương 42: Tìm Kiếm Hải Tử	64
43. Chương 43: Phong Ba Trong Hôn Lễ	66
44. Chương 44: Phi Mỹ Lệ Cường Hân	67
45. Chương 45: Hắc Y Nhân	68
46. Chương 46: Loạn Thất Bát Tao	70
47. Chương 47: Địch Thân Hành Động	71
48. Chương 48: Sáng Sớm Triền Miên	72
49. Chương 49: Mặt Nạ Nam Nhân Thần Bí	73
50. Chương 50: Tìm Không Thấy Hải Tử	75
51. Chương 51: Mẫu Thân Của Các Người Chỉ Có Một	76
52. Chương 52: Chia Nhau Hành Động	78
53. Chương 53: Thâm Tàng Bất Lộ	79
54. Chương 54: Hân, Không Thương Nàng	80
55. Chương 55: Hoàng Đế Đến	81
56. Chương 56: Người Ngốc A!	83
57. Chương 57: Thế Lực Thần Bí	85
58. Chương 58: Cảm Giác Không Tên	86
59. Chương 59: Ta Là Cậu Của Các Người	88
60. Chương 60: Hải Tử, Khóc Đi	89
61. Chương 61: Được Rồi, Đưa Các Người Trở Về	90
62. Chương 62: Muốn Trở Về Sao?	91
63. Chương 63: Âm Mưu Lại Gặp Âm Mưu (thượng)	93
64. Chương 64: Âm Mưu Lại Gặp Âm Mưu (hạ)	94
65. Chương 65: Chặng Đường Về	95
66. Chương 66: Máu Tươi	96
67. Chương 67: Nghênh Đón	98
68. Chương 68: Vương Gia Cẩn Thận	100
69. Chương 69: Cự Độc	102
70. Chương 70: Độc Bọ Cạp Vằn	105
71. Chương 71: Tâm Tư Vài Người	107
72. Chương 72: Dùng Bỏ Câu Đưa Tin	110
73. Chương 73: Doãn Tư An	112
74. Chương 74: Lần Tìm Diệu Bút Thư Sinh	114
75. Chương 75: Thăm Hỏi	116
76. Chương 76: Hoàng Thượng, Người Yêu Nàng Ấy Ừ?	118
77. Chương 77: Dạ Tinh Thần Thị Huyết	121
78. Chương 78: Diệu Bút Thư Sinh	123
79. Chương 79: Chờ Quân Tới Cửa	125
80. Chương 80: Cho Mượn Kim Sí Điều	127
81. Chương 81: Bắc Tiểu Lôi Tinh Lại	129
82. Chương 82: Ăn Dấm Chua	131
83. Chương 83: Kim Sí Điều Nhận Chủ (thượng)	133
84. Chương 84: Kim Sí Điều Nhận Chủ (hạ)	135
85. Chương 85: Tàn Khốc Báo Thù (thượng)	138
86. Chương 86: Tàn Khốc Báo Thù (hạ)	140
87. Chương 87: Thái Hậu Giận (thượng)	142
88. Chương 88: Thái Hậu Giận (hạ)	144
89. Chương 89: Hôn Trộm	146
90. Chương 90: Có Tình Khó Nói	148
91. Chương 91: Ý Chỉ Thái Hậu	150
92. Chương 92: Phong Ba Tiếp Chỉ	152
93. Chương 93: Đại Náo Hoàng Cung (thượng)	154
94. Chương 94: Đại Náo Hoàng Cung (trung)	157
95. Chương 95: Đại Náo Hoàng Cung (hạ)	159

96. Chương 96: Ngự Hoa Viên Gặp Hoàng Đế	161
97. Chương 97: Mẫu Tử Bất Hòa	163
98. Chương 98: Trùng Phạt	165
99. Chương 99: Bị Bắt Xuất Cung	167
100. Chương 100: Trước Cửa Cung	169
101. Chương 101: Dạ Tinh Thần Xa Lạ	172
102. Chương 102: Người Sê Sao?	174
103. Chương 103: Bỏ Qua (thượng)	176
104. Chương 104: Bỏ Qua (hạ)	178
105. Chương 105: Tìm Kiếm	180
106. Chương 106: Thu Triệu Ảnh	183
107. Chương 107: Thu Triệu Nguyệt	185
108. Chương 108: Kinh Hỉ Ngoài Ý Muốn	187
109. Chương 109: Nguyệt Tư Thảo (thượng)	189
110. Chương 110: Nguyệt Tư Thảo (hạ)	191
111. Chương 111: Trùng Phùng	193
112. Chương 112: Hồ Ly Tinh Có Tới Cửa Không?	195
113. Chương 113: Gặp Lại Doãn Tư An	198
114. Chương 114: Ân Tình	200
115. Chương 115: Nguyệt Diễm Hoàng	202
116. Chương 116: Nguy Hiểm Ẩn Giấu	204
117. Chương 117: Ngắm Ngâm Khai Chiến	207
118. Chương 118: Công Lực Họa Thủy Không Giảm	208
119. Chương 119: Giao Thủ	210
120. Chương 120: Tiểu Kim Cũng Là Họa Thủy	212
121. Chương 121: Gặp Nhau	214
122. Chương 122: Sư Huynh Sư Muội?	216
123. Chương 123: Xin Lỗi	218
124. Chương 124: Đứa Trẻ Kia Thật Giống Gia	220
125. Chương 125: Mất Tích (thượng)	222
126. Chương 126: Mất Tích (hạ)	224
127. Chương 127: Nóng Vội	226
128. Chương 128: Người Ngoài Dự Liệu	228
129. Chương 129: Thất Thủ	230
130. Chương 130: Lần Đầu Gặp	231
131. Chương 131: Ta Hận Ông	233
132. Chương 132: Tin Tức	235
133. Chương 133: Âm Mưu	238
134. Chương 134: Ám Sát (thượng)	240
135. Chương 135: Ám Sát (hạ)	242
136. Chương 136: Tung Tích Của Hải Tử	244
137. Chương 137: Thân Phận Rõ Ràng	246
138. Chương 138: Tìm Thấy Hải Tử	248
139. Chương 139: Gặp Nguyệt Minh Nhất	250
140. Chương 140: Bi Thương	252
141. Chương 141: Chân Tướng Phụ Lòng	254
142. Chương 142: Quên Hết Ân Oán Trước Kia	256
143. Chương 143: Hoàng Hậu Ra Tay	258
144. Chương 144: Ác Nhân Cuối Cùng Cũng Có Báo Ứng	260
145. Chương 145: Hạnh Phúc (đại Kết Cục)	263

Vương Phi Cường Hân

Giới thiệu

Quần người phú thương, hay là Vương gia. Đến địa bàn của nàng, xoa tròn bóp nghiền, đều là nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-cuong-han>

1. Chương 1: Đường Đây Do Ta Mở!

Thanh Sơn nguy nga, núi non chập chùng, liền nhau không dứt, tựa như một bức bình phong thiên nhiên.

Dưới chân núi Thanh Sơn, cây cối tươi tốt, cỏ dại mọc thành bụi rậm, đóa hoa nhỏ đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa, lẳng lặng tỏa ra hương thơm. Tiếng chim thanh thanh, bướm bay nhẹ nhàng. Con đường hẹp ngoằn ngoèo trải dài, tựa như con Cự Long uốn lượn thân mình.

Đây đúng là một bức tranh thiên nhiên, mỹ lệ mê người.

Đỉnh nhuyễn kiệu màu xanh ngọc do bốn hán tử mặc áo vải xanh khiêng chậm rãi mà đi, trước sau kiệu đều có hai thị vệ đeo đao. Bọn họ bộ pháp trầm trọng, hai mắt sáng ngời có thần. Sợi tóc như mực dưới khúc xạ mặt trời ánh lên điểm sáng, quá mức uy phong.

Ba ba—hai khối đá lớn bị bắn tới, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang.

Xoạt một tiếng, thị vệ trước sau đồng thời rút bảo đao ra khỏi vỏ. Ánh đao lập lòe, nét mặt căng thẳng, một trước một sau đem kiệu bảo hộ ở chính giữa: “Là ai? Đi ra.”

“Khanh khách. . .”

Tiếng cười như chuông bạc liên tiếp truyền đến, giống như một dòng suối trong suốt ngọt lành chảy xuống. Ngay sau đó, một đạo hồng y xuất hiện trên hòn đá lớn ngay trước mặt họ, gió nhẹ lay động, tóc đen tung bay, tay áo đỏ rực, hệt như một đóa tường vi màu đỏ nở rộ.

Thị vệ cùng kiệu phu đều sửng sốt, không nghĩ tới lại là một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện.

“Ai, tiểu cô nương, người ngăn cản chúng ta làm gì?” Thị vệ râu quai nón là người phương bắc, nói chuyện thẳng thắn. Thấy tiểu cô nương xinh đẹp này, phòng bị giảm đi không ít.

Hồng y thiếu nữ trừng mắt nhìn, hai tay bắt chéo bên hông. Con người đen như bảo thạch nhìn bọn hán tử, rất có khí thế mà quát: “Đường này do ta mở, cây này do ta trồng. Nếu muốn đi qua đây, để lại tiền lộ phí.”

“La hét—” Thị vệ râu quai nón nghe được lời của nàng kịp phản ứng, “Thì ra chúng ta gặp được nữ tặc rồi.”

Bên cạnh, hắc y thị vệ nắm đao, nhếch môi hướng hồng y thiếu nữ cười nói: “Ta nói tiểu cô nương nhà ai vậy, nữ tặc cũng không phải trò chơi để đùa, người vẫn là ngoan ngoãn đi về nhà đi.”

Nữ tặc? Nhìn nàng bộ dáng mảnh mai yếu đuối, nói là thiên kim tiểu thư cũng không sai biệt lắm.

“Ha ha ha. . .” Thị vệ vừa nói ra, tất cả mọi người cười theo, tiếng cười vang dội, thật lâu không tiêu tan. Hồng y thiếu nữ bị tức đến khuôn mặt đỏ bừng, bàn tay mềm cầm lấy roi da bên hông, ba ba— vung tay vài cái. Trong lúc nhất thời, cát bụi bay mù mịt, hoa cỏ điêu tàn. Chim bay, bướm tản.

“Phi, cứ nhiên dăm coi thường ta. Cô nãi nãi muốn các người đẹp mặt.” Lòng mày nàng dựng thẳng, cầm roi vung tay lên.

Phía sau nàng, trên núi, trong nháy mắt bóng người lay động, nhìn kỹ, tất cả đều là nam tử nắm giữ binh khí.

“Nguy rồi, có mai phục.” Ban này không cho là đúng, bọn thị vệ trợn tròn mắt, không nghĩ tới thiếu nữ mảnh mai này lại thật sự là nữ thủ lĩnh của bọn cướp. Bốn thị vệ nhanh chóng vây quanh kiệu, bốn gã kiệu phu cũng hoảng sợ. Tám người, tám ánh mắt đều cảnh giác nhìn chằm chằm vào bọn sơn tặc, bầu không khí như đông cứng lại.

“Thế nào?” Hồng y thiếu nữ đặc ý nhếch nhếch môi. “Các người là bỏ vũ khí xuống đầu hàng, hay là muốn cô nãi nãi ta cho các người một roi?”

“Cô nương đến tốt cùng muốn làm cái gì?” Hắc bào thị vệ thu lại nụ cười, mâu quang phát lạnh, đại đao trong tay hàn quang lập lòe.

“A phi, ta nói các người có lỗi tai hay không hả?” Hồng y thiếu nữ không kiên nhẫn vung roi lên. “Chúng ta là sơn tặc, sơn tặc người hiểu không? Đương nhiên là chặn đường ăn cướp a.”

Liếc mắt xem thường, những người này thật là ngu ngốc.

“Lớn mật.” Thị vệ râu quai nón hét to, hai mắt trừng lớn như mắt trâu. “Trong mắt các người có còn vương pháp nữa hay không? Các người có biết người trong kiệu này là ai không?”

“Vương pháp?” Hồng y thiếu nữ nhăn mày, xem thường mà chế nhạo. “Vương pháp trị giá mấy lượng bạc? Ta quản người trong kiệu là người phương nào. Đến địa bàn Bắc Tiểu Lô ta, xoa tròn bóp nghiền đều do cô nãi nãi ta định đoạt.”

“Người—” Mọi người bị lời nói ngông cuồng của hồng y thiếu nữ tức giận đến đỏ mặt, cầm hận mà trừng mắt nhìn nàng.

“Bớt nói nhảm đi. Để lại ngân lượng ta sẽ thả cho các người đi.” Bắc Tiểu Lô không kiên nhẫn vung roi lên, roi qua chỗ nào, lá cây chỗ đấy liền rụng ào ào. Nàng là cướp, tại sao phải theo bọn dê béo không thức thời lãng phí nước bọt.

“Hừ, muốn cướp, xem người có bản lĩnh kia hay không.” Hắc bào thị vệ lạnh lùng hừ một tiếng, con người sâu kín giống như đầm băng, đại đao đưa ra, ánh mặt trời dừng trên mặt đao bóng loáng, lóe ra hào quang dị thường.

“Cát, ta có ngốc như vậy sao? Lãng phí thời gian với người.” Thiếu nữ liếc mắt nhìn hắc bào thị vệ, người một bộ dạng không có đầu óc. Cánh tay nhỏ nhắn hướng về sau, vẫy vẫy, cất cao giọng gọi. “Tiểu Kim, Tiểu Ngân, Tiểu Tài, Tiểu Bảo, mấy người này giao cho các người.”

Nàng vừa nói xong, mọi người chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua. Bốn thiếu niên tướng mạo giống nhau như đúc tựa hồng ưng phi xuống trước mặt thị vệ. Bọn họ tầm khoảng mười ba mười bốn tuổi, đều mặc áo xanh, eo đeo đai lưng trắng. Gương mặt mượt mà, ánh mắt đen như bảo thạch lóe sáng. Mũi tinh xảo, đôi môi khê mân. Nếu không phải một thân khinh công vô cùng cao, không ai sẽ nghĩ tới bọn họ là người luyện võ. Bốn thị vệ nhìn thấy khinh công của bốn thiếu niên cực kỳ tuần tú đều không dám khinh thường, âm thầm dặn dò đám người kiệu phu phải bảo vệ tốt cổ kiệu. Bốn người đều nắm lấy đao nghênh đón, cùng ánh mắt bốn thiếu niên không tiếng động giằng co.

Thân ảnh màu đỏ của Bắc Tiểu Lô tung bay, hạ xuống ngồi trên một cành cây đại thụ đứng đưa hai chân. Hai mắt đen như bảo thạch linh động lóe ra. Kim, Ngân, Tài, Bảo, tứ huynh đệ, công phu cũng không phải là cực tốt, nàng chuẩn bị xem trò hay.

Bốn vị kiệu phu đều khấn trương mà coi chừng cổ kiệu, bọn họ đều là người chỉ có thể cậy mạnh, nếu như lát nữa thực sự phải liều mạng, cần phải làm sao bây giờ? Gió ngưng đọng lại hơi thở, bầu không khí giương

cung bật kiếm.

“Làm sao vậy?”

Một thanh âm miễn cưỡng từ trong kiệu truyền đến, xé toang bầu không khí ngột ngạt. Ngay sau đó, màn kiệu được vén lên, một khớp xương tay rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hồng y thiếu nữ nhìn bàn tay xinh đẹp kia, yết hầu không tự chủ mà ừng ực. Oa, tay thực đẹp a. Con người đen như bảo thạch tròng thật lớn, hưng phấn nhìn chăm chăm màn kiệu. Muốn biết chủ nhân sở hữu bàn tay xinh đẹp này đến tột cùng là hạng người gì.

Vương gia tỉnh rồi! Thị vệ, kiệu phu đều nhẹ nhàng thở ra, vị Vương gia này của bọn họ có ưa thích lớn nhất đó là đi ngủ. Mà mỗi ngày, thời gian dùng để ngủ cũng nhiều, may mà huynh trưởng Vương gia, cũng chính là đương kim Hoàng thượng thập phần hiểu rõ sở thích cổ quái này của Vương gia, còn đặc biệt phong hắc làm Tiêu Dao Vương. Tuy hắc tiêu dao tự tại, cho dù không thượng triều cũng sẽ không trị tội của hắc.

Bóng người cao lớn từ trong kiệu đi ra, tóc dài như mực hỗn độn buông rơi. Bạch y trắng tuyết, thêu viền vàng. Vạt áo hé mở, lộ ra xương quai xanh trắng ngần. Con người thâm thúy vì buồn ngủ mà lộ vẻ mơ màng mông lung. Sống mũi thẳng, răng trắng tinh, môi phấn hồng. Toàn thân lười nhác mà quý khí, hảo một cái công tử tuần nhã.

Mới tỉnh ngủ, hắc còn chưa rõ ràng đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì? Chính là cảm giác được cổ kiệu ngừng lại, liền mơ mơ màng màng mà đi ra. Ánh sáng nhu hòa rơi tại người hắc, như có ngôi sao trên tóc đen nhảy múa. Mắt mơ màng bởi vì ánh mặt trời mà híp lại một chút, vươn cánh tay phải ngăn trở ánh sáng.

Bề ngoài của nam nhân không sai. Bắc Tiểu Lôi ngồi trên cành cây đánh giá nam tử, vừa ở trong lòng bình luận. Nhưng mà thân thể kia tựa hồ có chút đơn bạc, giống người vai không đủ sức vác, tay không đủ sức nâng, thư sinh nho nhã yếu đuối.

“Vương gia, chúng ta gặp phải bọn cướp rồi.” Thị vệ râu quai nón đỏ mặt nói.

“Nga, bọn cướp a.” Dạ Tinh Thần lắc lư đầu. “Đem bọn họ bắt lại là được rồi.” Cũng không phải là chưa gặp qua, miễn cưỡng ngáp một cái, vừa chuẩn bị quay thân lại đến trong kiệu ngủ thu hồi cảm giác.

“Vương gia?!” Bọn thị vệ đỏ khốc đỏ cười, Vương gia của bọn hắc thật đúng là, bộ dạng như vậy cũng được.

“Đợi một chút—” Bắc Tiểu Lôi từ trên cây hạ xuống, hồng y tung bay, tựa như nụ hoa nở rộ. “Kim, Ngân, Tài, Bảo, các người đi qua một bên.”

“Vâng, đại tiểu thư.” Bốn thiếu niên trảm miệng một lời, hai mắt sáng trong mà nhìn Bắc Tiểu Lôi. Oa, thân thủ đại tiểu thư thật xinh đẹp a, lần sau nhất định phải cùng nàng lãnh giáo.

“Người là ai?”

2. Chương 2: Làm Ấp Trại Phu Quân Của Ta

“Người là ai?” Bị gọi lại, Dạ Tinh Thần rất mất hứng mà tròng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi, tuy rằng thiếu nữ này rất đẹp. Sợi tóc như thiên, mắt ngọc mây ngài, thanh cao thoát tục, thân như bồ liễu. Nhưng vô luận là người nào làm chậm trễ giấc ngủ của hắc đều không thể tha thứ.

“Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Bắc Tiểu Lôi.” Bắc Tiểu Lôi nâng cao ngực, đôi mắt to đen trắng rõ ràng lóe lên ánh sáng kiêu ngạo. “Ta nghe bọn hắc gọi người là Vương gia. Vậy người hắc là có rất nhiều tiền. Thúc thời thì đem bạc giao ra, bằng không các người đừng mong qua được ngọn núi này.”

“Kỳ quái, bốn vương tại sao phải cho người tiền?” Dạ Tinh Thần rốt cuộc bị lời nói của Bắc Tiểu Lôi cuốn trôi đi cơn buồn ngủ, hắc nháy đôi mắt đen, rất là quái dị mà nhìn Bắc Tiểu Lôi.

“Bổn vương xem các người ăn mặc cũng không tồi, có tay có chân, làm gì phải đi ra ngoài làm loại chuyện cướp bóc không quang minh này?” Dạ Liêu quốc rất nghèo sao? Nếu không sao đám người này làm gì phải đi ăn cướp?

Lời nói của Dạ Tinh Thần làm cho thị vệ, kiêu phu dở khóc dở cười, chẳng lẽ Vương gia của bọn họ lại muốn cùng kẻ cướp giảng đạo lý?

“Chuyện gì là không quang minh?” Bắc Tiểu Lôi mặt trắng bệch liếc Dạ Tinh Thần một cái: “Người thì biết cái gì? Chặn đường cướp bóc vốn là nghề của ta, đem sơn trại phát triển lớn mạnh là giấc mộng của ta.” Đôi mắt đen như bảo thạch lấp lánh ánh sáng rực rỡ, ước mơ chính là tương lai tốt đẹp này.

Ừ, ừ, ừ.

Kim, Ngân, Tài, Bảo, bốn huynh đệ ở một bên gật đầu phụ họa, trong đồng tử tròn xoe đối với Bắc Tiểu Lôi tràn đầy sùng bái, chỉ có huynh đệ sơn trại ở phía sau, mỗi người vẻ mặt đau khổ, trong lòng âm thầm cầu nguyện: trại chủ, phu nhân, các người mau trở lại đi! Chúng ta sắp bị Đại tiểu thư hành hạ đến mất mạng, ô ô

~~Lời nói của Bắc Tiểu Lôi làm trán đám người Dạ Tinh Thần hiện lên ba đường hắc tuyến. Thần thái Bắc Tiểu Lôi cực kỳ hào hứng lại làm ọi người cảm thấy xinh đẹp động lòng người. Chẳng lẽ mặc cho cô nương xinh đẹp còn trẻ như vậy tiếp tục đi theo con đường kia? Tinh thần chính nghĩa hiếm có làm cho Dạ Tinh Thần cảm thấy nhiệt huyết sôi sục.

“Bắc cô nương, cuối cùng là cô nương nhà người, chẳng lẽ không định lập gia đình sao?” xem nàng cũng không sai biệt lắm là nên đến tuổi lấy chồng đi, dù sao cũng không thể làm sơn tặc cả đời.

“Lập gia đình?” Bắc Tiểu Lôi mở to hai mắt nhìn Dạ Tinh Thần, “Tại sao phải lập gia đình?” Nàng đang ở sơn trại rất tốt a, lập gia đình có niềm vui đáng nói sao?

Thị vệ, kiêu phu nghe được lời của nàng đều khó tin mà nhìn nàng: cô nương này rốt cuộc ở đâu ra? Con gái lập gia đình giúp chồng dạy con không phải là thiên kinh địa nghĩa sao?

“Cô nương, ta nói chẳng lẽ cha mẹ người không nói qua với người?” Thị vệ râu quai nón lớn giọng hỏi—đúng là cha mẹ không có trách nhiệm. Bắc Tiểu Lôi nhớ đến thư để lại nói là cha mẹ đi tiêu dao đã cảm thấy nổi trận lôi đình, nếu không phải bọn họ đột nhiên giở trò mất tích. Chính mình như thế nào lại buông tha làm Đại tiểu thư nhân rồi để lên sơn trang chứ?

“Đừng nhắc tới bọn họ.” Mày ngài nhăn lại, khẩu khí nàng rất không tốt.

“Đại tiểu thư.” Tiểu Kim sợ hãi mà nhìn bộ dáng tức giận của nàng tiếp lời nói. “Mẹ chúng ta đã nói qua a, mệnh người con gái là xuất giá, giúp chồng, dạy con.”

“Cho nên tương lai Đại tiểu thư nhất định cũng sẽ được trại chủ gả cho người xứng đáng.” Tiểu Ngân rất tán thành gật đầu lia lịa.

“Đúng.” Tiểu Tài cũng đồng ý.

“Sau đó sẽ có bảo bảo của mình.” Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, nói.

“Nhất định phải lập gia đình sao?” Bắc Tiểu Lôi sau khi nghe Kim, Ngân, Tài, Bảo nói như vậy, cũng có chút mê hoặc.

“Vâng a, Đại tiểu thư. Con gái vốn là phải lập gia đình.”

“...”

Chẳng biết từ lúc nào, đám người phía sau cũng xông tới. Đen sẫm một mảnh, trong mỗi ánh mắt lóe ra hưng phấn. Đại tiểu thư nếu như lập gia đình, sơn trại sẽ không còn người trêu chọc bọn họ.

Thị vệ, kiêu phu Tiêu Dao Vương sớm đứng ở một bên mím chặt môi, muốn cười mà không được. Ai tới nói cho bọn họ biết tới cùng là chuyện gì xảy ra? Như thế nào đề tài từ cướp bóc biến thành lập gia đình rồi?

“Được rồi, không cần âm ỉ.” Bắc Tiểu Lôi nghe mọi người trái một câu, phải một câu, đầu óc cũng muốn hôn mê, hai tay vung lên, quát mắng nói, mọi người yên tĩnh trở lại, xong rồi, đại tiểu thư giận rồi. Mọi

người đều cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm ngón chân, hận không có khe hở nào trên mặt đất để chui vào. Không biết chọc giận Đại tiểu thư, nàng có thể lại muốn thêm mảnh lời trêu chọc bọn họ hay không?

Bàn tay Bắc Tiểu Lôi nhẹ xoa cái trán, nếu như nhất định phải lập gia đình, nàng thà rằng tự chọn người thuận mắt mình, cũng không để cha mẹ tìm người xứng đáng gả. Con người trong veo của Bắc Tiểu Lôi chuyển a chuyển, chống lại phong thần tuần lãng của Dạ Tinh Thần. Ngay lập tức tính toán ở trong đầu, vỗ hai tay: “Ta gả cho người!”

“Hả?—”

Mọi người ngây lại, thiếu chút nữa quai hàm rơi xuống đất.

Con người đen nhánh của Dạ Tinh Thần hí lại, mâu quang thâm sâu, hắn không hiểu ra sao tròng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi, hắn không nghe lầm chứ. Cô nương này vừa muốn cướp bóc của mình, giờ lại muốn gả ỉnh?

“Được rồi, cứ làm như thế, ta muốn người làm áp trại phu quân của ta.” Bắc Tiểu Lôi càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không tồi, hắn bề ngoài không tồi, thân hình có chút gầy yếu, thoát nhìn không giống người luyện võ, về sau nhất định sẽ không khi dễ mình.

Còn có những cái khác như bàn tay thực rất đẹp, cầm nắm chắc chắn rất thoải mái. Đôi tròng mắt đen trắng rõ ràng nhìn đôi tay Dạ Tinh Thần, khớp xương rõ ràng lại trắng, rất hài lòng.

“Chuyện cười.” Dạ Tinh Thần nghe, nàng lại để cho mình làm áp trại phu quân của nàng, ngay lập tức cơn giận cũng nổi lên. Hắn đường đường là Dạ Liêu quốc Tiêu Dao Vương, há có thể làm áp trại phu quân của nàng. “Bốn Vương há có thể làm áp trại phu quân của người?”

“Vì sao không thể?” Bắc Tiểu Lôi nhìn bộ dáng không vui của hắn cũng phát hỏa, “Ta nói phải sẽ phải.” Lửa giận hừng hực thiêu đốt ở đáy mắt, cô nãy nãy xem người cũng ra hình ra dạng, gắng gượng lắm mới muốn người làm áp trại phu quân. Ta còn chưa chê người một bộ dáng thư sinh yếu đuối, người còn dám làm cao với cô nãy nãy ta?

“Ừ, ừ, ừ...”

Kim, Ngân, Tài, Bảo bốn huynh đệ gật đầu, mang đôi mắt tròn xoe cùng chung kẻ địch mà nhìn Dạ Tinh Thần: Đại tiểu thư chúng ta để người vào mắt là phúc khí của người đó, đừng để rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt.

“Đại tiểu thư, vậy không tốt.” Bốn thiếu niên không hiểu chuyện, những lão sơn tặc phía sau không yên tâm. Người ta chính là Vương gia, Đại tiểu thư nếu thật sự đem hắn làm áp trại phu quân, khó giữ được đường kim hoàng thượng giận dữ, đem quân tiêu diệt sơn trại bọn họ. Nghĩ đến đó, bọn họ nhịn không được ra mồ hôi trán.

“Có cái gì không tốt?” Bắc Tiểu Lôi không nhận thức được, con người đen hơi tròng.

“Phốc—” thị vệ râu quai nón thấy tiểu cô nương ngang ngược, không nhịn được cười lên tiếng, “Ta nói tiểu cô nương a, gia nhà chúng ta chính là Vương gia. Sao có thể làm áp trại phu quân của người, phải làm cũng là người làm Vương phi của gia nhà ta mới đúng.”

Lời hắn vừa nói xong, đổi lấy những cái nhìn chăm chăm của các thị vệ khác. Nha, người không biết giữ miệng a. Nói nhiều như vậy, nếu như nha đầu kia cũng làm chủ tử của bọn hắn, bọn hắn còn có những ngày tốt lành sao? Chỉ sợ Vương phủ sẽ bị trở thành cái đế hướng lên trời.

“Người có đồng ý hay không?” Bắc Tiểu Lôi không để ý lời của râu quai nón, nàng thấy làm Vương phi chẳng có gì tốt, nào được thoải mái như đại tiểu thư nàng. Đôi đồng tử đen như bảo thạch yên lặng nhìn Dạ Tinh Thần, giọng điệu lại mang theo ý uy hiếp.

“Bốn vương tuyệt không đáp ứng.” Dạ Tinh Thần nhìn nha đầu này cũng quá điên cuồng đi, một thủ lĩnh sơn tặc nho nhỏ lại muốn hắn đường đường là Vương gia làm áp trại phu quân của nàng, đây không phải là muốn thiên hạ chê cười?

“Hừ.” Bắc Tiểu Lô hừ lạnh, “Người không đáp ứng, ta còn phải theo ý muốn của người?” Hai tay vung lên, khẽ quát, “Kim, Ngân, Tài, Bảo, khiêng hắn đi cho ta.”

“Dạ.”

Kim, Ngân, Tài, Bảo vừa được lệnh, bóng dáng như ma quỷ chợt hiện lên trước mặt Dạ Tinh Thần. Tiểu Kim, Tiểu Ngân song chưởng vừa mở ra, liền khiêng hắn trên vai.

“Vương gia—”

Thị vệ kinh hãi, nắm lấy đao muốn xông tới.

“Ngăn cản bọn họ.” Bắc Tiểu Lô nhìn những người kia, chỉ bĩu môi hướng những người sơn trại bên cạnh nói.

Người sơn trại đem bốn đại phu, thị vệ vây tại một chỗ, mặc dù tứ thị vệ võ công không kém, nhưng đành chịu đối phương người đông thế mạnh, lại bị bao vây không thể cử động.

“Đại tiểu thư, bọn hắn phải làm sao bây giờ?” Tiểu Tài chỉ vào đám người bị vây nói.

“Vạn nhất bọn họ trở về mang binh đến tấn công sơn trại thì phiền toái.” Tiểu Bảo chuyển động hai mắt, ở một bên thì thầm nói.

Bắc Tiểu Lô nhíu lông mày, cũng đứng. Không thể để cho bọn họ trở về, dứt khoát cùng mang lên núi. “Đưa bọn họ bịt kín hai mắt, cùng nhau mang về sơn trại.”

“Này, các người thả bọn vương xuống.” Dạ Tinh Thần bị Tiểu Kim, Tiểu Ngân cùng nhau khiêng, buồn bực muốn chết, cố gắng giãy dụa, không ngờ lại bị hai người ôm đến sát sao. Giờ khắc này hắn mới hối hận, tại sao lại chán ghét tập võ, nếu không cũng sẽ không có tôn nghiêm bị người khiêng trên vai rồi.

“Đừng giãy dụa.” Bắc Tiểu Lô nhíu mày. “Núi này đường gấp ghe, cẩn thận té xuống.” Ai, quả thật là một người yếu đuối không biết võ công. Vương gia a, bất quá đừng ngại, nàng không để tâm.

“Đám cướp Vương gia, các người chờ bị tru di cửu tộc đi.” Dạ Tinh Thần nghe lời nói của Bắc Tiểu Lô càng buồn bực, nổi giận ùng ùng la lớn.

“Cửu tộc?” Bắc Tiểu Lô lạnh lạnh nói, “Chờ người thành phu quân của ta, người cũng có thể ở trong cửu tộc đi.” Tru di cửu tộc? Nàng lắc lắc đầu, nàng mới không sợ những việc này, quan lại chỉ biết vợ vét mồ hôi nước mắt của dân.

“Người—” Dạ Tinh Thần tức đến nắm chặt hai tay. Chẳng lẽ đường đường Tiêu Dao Vương gia lại phải làm áp trại phu quân của nàng? Trong núi, gió thổi lay động, không người nào trả lời vấn đề của hắn.

3. Chương 3: Vương Gia Gặp Nạn Không Bằng Tặc

Ánh nắng mặt trời xinh đẹp, hoa trên núi tỏa hương. Cây xanh lay động, nước chảy róc rách.

Bay qua sơn đạo gấp ghe, tiến vào vùng đất bằng phẳng lại là một nơi phong cảnh như vẽ. Vài gian nhà của dân chúng bình thường tọa lạc ở khắp nơi, có đồng ruộng phì nhiêu, ao hồ, rừng tre, dâu tằm, bờ ruộng dọc ngang, nuôi gà nuôi chó. Thoạt nhìn giống như là một thôn xóm bình thường, đầu nghĩ tới đây lại là hang ổ của sơn tặc chứ?

Trên mặt đất, những người đang làm việc nhìn lên thấy bóng dáng Bắc Tiểu Lô, liền buông công việc đang làm dở trên tay, cùng vui mừng reo hò: “Thiếu đương gia đã trở lại.”

“Ừ.” Bắc Tiểu Lô gật gật đầu, ngoảnh lại hướng về phía người đang giữ kiệu phu, thị vệ phát phát tay: “Trước đem mấy người này đi xuống phía dưới.”

“Dạ.”

Bất đắc dĩ tạm giữ mấy người thị vệ, mặc dù không muốn trêu chọc vương công quý tộc, nhưng hiện tại có không nhận tội thì cũng đã trêu chọc rồi, còn không bằng đem những người này giam giữ cho thật tốt miễn cho gặp phải rắc rối.

“Đại tiểu thư, người này làm sao bây giờ?” Tiểu Kim, Tiểu Ngân chỉ chỉ Dạ Tinh Thần trên đầu vai chính mình hỏi, gió nhẹ phất vào mặt, cuốn lấy mái tóc như mực đang buông rơi nhẹ nhàng bay lượn, che khuất gò má như bạch ngọc của hắn, trường bào màu trắng nạm vàng khẽ lay động, phác họa ra độ cong xinh đẹp.

“Buông bốn vương xuống!” Nghe được Tiểu Kim, Tiểu Ngân nhắc đến mình, Dạ Tinh Thần lại một lần hô, xuyên qua những sợi tóc hỗn độn, bầu trời xanh như biển, mây trắng phiêu du giữa không trung, nghe thấy tiếng chim cùng nước chảy, nghe thấy hơi thở thơm mát. Cảm thấy nơi này ngược lại lại là địa phương rất tao nhã, không nghĩ tới tặc cũng vô cùng biết hưởng thụ.

“Hô cái gì? Ôn ào chết được.”

Ba, Bắc Tiểu Lô lung lay tay hướng trên mặt đất một roi. Roi xuống hoa rơi, lá rụng.

Dạ Tinh Thần nhíu mày, nữ tử này thực rất ngang ngược. Chẳng lẽ mình thật sự phải lấy nàng hay sao? Là chính mình tìm hổ bà hung hãn lấy về nhà?

Những người bên cạnh nhìn lên thấy Đại tiểu thư mất hứng, đều thức thời mà đem đầy bụng nghi ngờ giấu đi, ngoan ngoãn tránh sang một bên.

“Nhưng mà———”

Tiểu Kim, Tiểu Ngân bĩu môi, khiêng người như vậy cũng không thoải mái.

“Quay về nhà chính.”

Liếc mắt một cái Bắc Tiểu Lô vượt qua hai người, bóng dáng đỏ rực chợt lóe. Người đã hạ xuống phía trước, gió tinh nghịch bắt lấy sợi tóc của nàng mà quán quýt, làn váy đỏ lay động, uyển chuyển như cây hoa tường vi sắc hồng đón gió.

Tiểu Tài, Tiểu Bảo đồng tình mà nhìn Tiểu Kim, Tiểu Ngân, liếc mắt một cái, bóng dáng hai người cũng đã hướng phía trước bay vút mà đi, như hai con đại bàng giống nhau như đúc phi về phía chân trời.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Khiêng Dạ Tinh Thần, Tiểu Kim, Tiểu Ngân nện bước nhanh hơn.

Kiến trúc nhà chính của sơn trại Đằng Phong tương tự như một tòa tứ hợp viện(1), nằm ở chính giữa đại sảnh là phòng nghị sự của sơn trại chuyên xử lý công vụ; hai bên gian nhà theo thứ tự là phòng ngủ của trại chủ sơn trại Bắc Phong Phi và phu nhân của hắn, thư phòng, cùng khuê phòng của nữ nhi bảo bối Bắc Tiểu Lô. Còn những gian phòng còn lại là tỷ nữ cùng người hầu ở.

Tiểu Kim, Tiểu Ngân khiêng Dạ Tinh Thần bám theo Bắc Tiểu Lô đến đại sảnh, theo ý bảo của nàng hạ hắn xuống.

Dạ Tinh Thần dọc đường bị khiêng, sắc mặt đã sớm trắng bệch, chỉ cảm thấy trong dạ dày một trận khó chịu, đứng ở chỗ đó thật lâu nói không ra lời.

Bắc Tiểu Lô nhìn bộ dáng của hắn, liếc cặp mắt xem thường, người này cũng quá yếu đi. Bất quá quên đi, hắn yếu, mình không phải là vừa vặn đem hắn ăn đến sít sao.

“Tiểu Thục, Tiểu Lục.” Hướng ra ngoài hô.

“Tiểu thư.”

Hai nha hoàn thanh tú tiến vào, Tiểu Thục y phục màu trắng, váy áo điểm hoa, đầu buộc hai búi tóc, trên khuôn mặt được khảm một đôi mắt to linh động không an phận mà chuyển động, là một tiểu nha hoàn hoạt bát; Tiểu Lục thì một bộ áo váy xanh biếc, khuôn mặt thản nhiên, bước chân nhẹ nhàng, hiển nhiên cũng là người luyện võ.

“Các người đi múc nước lên để cho hần rửa mặt chải đầu” Sau khi hai người tiến vào, Bắc Tiểu Lô chỉ Dạ Tinh Thần nói.

“Dạ.” Tiểu Lục nhàn nhạt trả lời.

Tiểu Thực thì ý vị mà nhìn Dạ Tinh Thần, hào quang trong mắt to lấp lánh như ánh sao. Oa, người này là ai a? Hảo tuần, mày kiếm mắt sáng, toàn thân hảo hảo nha.

“Ân, Tiểu Thực?” Bắc Tiểu Lô nhìn bộ dáng như sắc nữ của tiểu Thực, lông mày nhíu lên. Trong tay roi da đang đưa, thanh âm mang theo nguy hiểm.

“Tiểu thư, Tiểu Thực em sẽ đi ngay bây giờ.” Tiểu Thực nhìn đến động tác của Bắc Tiểu Lô, sắc mặt chợt đại biến. Lô kéo Tiểu Lục biến mất ở phía trước.

“Kim, Ngân, Tài, Bảo, các người đi xuống trước.” Bắc Tiểu Lô hướng tứ huynh đệ ở một bên chờ tham gia náo nhiệt quơ quơ roi.

“Dạ.”

Kim, Ngân, Tài, Bảo bất mãn mà cong miệng, nhưng cũng không dám không nghe lời Bắc Tiểu Lô, chọc giận Đại tiểu thư, hậu quả rất nghiêm trọng. Đại sảnh thoáng chốc an tĩnh lại.

Sau khi Dạ Tinh Thần giảm bớt khó chịu, ý buồn ngủ lại xông ra. Hần lập tức đi đến một bên ghế ngồi xuống, híp nửa mắt, đôi môi đỏ mọng nhấp nhẹ, vạt áo thoáng mở, tóc như mực hỗn độn mà rũ xuống, bộ dáng mang theo vài phần lười nhác, hảo một bức mỹ nam đồ.

Bắc Tiểu Lô nhướn lông mày, người này cũng quá tùy tiện đi.

“Này, người tên là gì?” Cầm roi da hướng Dạ Tinh Thần chỉ chỉ.

Dạ Tinh Thần liếc nàng một cái, mặc kệ nàng.

Ba—

Bắc Tiểu Lô giương roi lên, hướng hần giáng xuống.

“Người là một nữ tử, làm sao có thể ngang ngược như thế?” Dạ Tinh Thần cũng bị chọc giận, con người đen thâm sâu mang theo nộ ý trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lô, hơi thở lười nhác đảo qua, toàn thân tỏa ra quý khí, uy nghiêm hoàng tộc cao cao tại thượng.

“Ta hung ác, hung ác cái quái gì? Người bớt lên giọng một chút. Hiện tại người đang đứng ở trên địa bàn của bốn cô nương.” Bắc Tiểu Lô trừng hai mắt thật to, chỉ vào Dạ Tinh Thần, so với hần càng thêm ngông cuồng, tự cao tự đại.

“Người—” Dạ Tinh Thần tức đến run rẩy, lần đầu tiên trong đời ân hận bản thân không học võ. “To gan, cư nhiên dám cư xử như thế đối với bốn vương. Coi chừng ngày sau bốn vương phái người đến tiêu diệt hang ổ của người.” Xem người còn dám dùng roi chỉ vào bốn vương hay không.

“Không cần chờ về sau, nếu người dám tiêu diệt nơi này, bốn cô nương trước đem người giải quyết ngay tại chỗ, thuận tiện đem những thủ hạ dưới tay người ném ra sau núi cho sói ăn.” Hừ, muốn làm người mà không rõ tình huống sẽ càng chết nhanh hơn bình thường một chút.

“Người—” Dạ Tinh Thần chỉ cảm giác mình nhanh chóng bị tức đến thổ huyết. “Nói đi, người đến tột cùng muốn như thế nào? Muốn vàng, hay là bạc?” Chặn đường cướp bóc, không phải là muốn tiền sao?

“Vàng, bạc, bốn cô nương đều muốn, nhưng mà người ta cũng muốn, chỉ cần người thành người của bốn cô nương. Mọi thứ của người còn không phải đều của bốn cô nương.” Vương gia sao? Khẳng định tiền trong nhà so với của hoàng đế không thể thiếu ít hơn. Từ nay về sau không cần cướp bóc cũng có thể nuôi sống người Đẳng Phong.

“Không biết xấu hổ.” Dạ Tinh Thần chưa từng thấy qua nữ tử nào nói khoác mà không biết ngượng như vậy, nàng đến tột cùng có phải nữ nhân hay không a, cư nhiên có thể nói ra lời này mà mặt không hồng.

“Tiểu thư, nước đây.” Tiểu Thực, Tiểu Lục mang nước đi đến.

“Tiểu Lục, người rửa mặt cho hần.” Bắc Tiểu Lô hướng Tiểu Lục nói.

—hả?

“Bổn vương không cần rửa mặt.” Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lô, hần mới không cần một tiểu nha hoàn ở trên mặt hần lau đến lau đi, nghĩ tới liền khiến người ta ghét bỏ.

“Ta có hỏi người sao?” Bắc Tiểu Lô lạnh lạnh liếc mắt nhìn hần, quay đầu nói với Tiểu Lục: “Đi đi, nếu như hần không muốn, người liền điểm huyết đạo của hần.” Xem hần gây sức ép như thế nào?

Oa, tiểu thư, chiêu này thật sự là lợi hại.

Tiểu Lục đồng tình mà nhìn về mặt đã muốn tái nhợt của tuần mỹ nam tử kia, mỹ nam đáng thương đến trên tay tiểu thư sớm hay muộn cũng sẽ bị nàng cường thế mà hành hạ đủ.

“Người—“

Dạ Tinh Thần tức đến đỏ bừng mặt, thân thể lại chỉ cương lên, mặc cho Tiểu Lục ở trên mặt hần lau đến lau đi.

“Tiểu Thục, báo cho các trưởng lão, để cho bọn họ chuẩn bị hôn lễ.” Nàng muốn thành thân.

“A? Ai muốn thành thân?” Mắt Tiểu Thục nháy a nháy, bị tình trạng bây giờ làm cho không rõ ràng.

“Bổn tiểu thư muốn thành thân, người có dị nghị không?” Con người nhìn qua, thấy Tiểu Thục liều chết lắc đầu phủ nhận.

“Cái kia, tiểu thư, người muốn cùng ai thành thân?” Tiểu Thục giương ánh mắt lên nhìn Bắc Tiểu Lô, yếu ớt hỏi.

“Hần!” Ngón tay ngọc thon dài hướng Dạ Tinh Thần chỉ.

“Bổn vương không đồng ý.” Hiểu rõ Bắc Tiểu Lô ngang tàng cường thế, Dạ Tinh Thần mới không muốn rước một cọp mẹ về nhà.

“Ta đồng ý là được.” Thái độ cường ngạnh không cho phản bác.

Dạ Tinh Thần há hốc mồm, nhìn hai nha hoàn mang theo ánh mắt đồng cảm rời đi.

Giờ phút này, hần mới hiểu rõ cái gì là vương gia gặp nạn không bằng tắc.

4. Chương 4: Trốn Không Thoát Ấp Trại Phu Quân.

Kháng nghị không có hiệu quả.

Hôn lễ rốt cuộc hừng hực khí thế mà tổ chức lên, tuy rằng người trong sơn trại đối với việc Bắc Tiểu Lô cùng Dạ Tinh Thần thành thân cũng cảm thấy không thích hợp. Tiếc rằng trại chủ và phu nhân không biết đang ở nơi nào, toàn bộ già trẻ lớn bé trong trại không người nào có thể khiến nàng thay đổi chủ kiến.

Ba ngày sau, hôn lễ đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Sáng sớm, Dạ Tinh Thần vẫn còn trong giấc mộng đã bị Kim, Ngân, Tài, Bảo kéo dậy, khoác lên cho hần bộ lễ phục tân lang đỏ thắm. Còn bị bọn họ ép buộc đẩy đến trước gương đồng đem một đầu tóc đen rủ xuống, dùng chiếc ngân trâm buộc chặt lên, sau đó là rửa mặt, một phen hành hạ, Dạ Tinh Thần chỉ cảm thấy lửa giận cả người đều bị đốt lên.

“Đủ rồi.” Hần hướng lên tứ huynh đệ trước mặt hô, “Bổn vương buồn ngủ, không muốn đi bá đường.” Chết tiệt, mấy ngày nay ngủ trên cái giường thô ráp này, hần đều chưa từng được ngủ ngon. Thâm quầng dưới hai mắt đặc biệt nghiêm trọng, cả người nhìn qua đều là bộ dạng uể oải, bây giờ còn bị người hành hạ, hần chịu đủ rồi.

Kim, Ngân, Tài, Bảo liếc hẩn một cái, nếu hẩn không phải là vị hôn phu Đại tiểu thư tuyển định, bọn họ mới không đến hầu hạ hẩn đâu.

Ngoài phòng đã vang lên tiếng pháo, tiếng cười vui sướng của đám hài tử vang vọng.

Bốn người mắt thấy thời gian không còn nhiều lắm, liền đưa Dạ Tinh Thần đi ra ngoài.

Trong đại sảnh, đoàn người như thủy triều. Tựa hồ già trẻ lớn bé trong sơn trại tất cả đều tham dự hôn lễ này, đám hài tử truy đuổi lẫn nhau, các lão nhân từ ái mà cười, mang theo ánh mắt chúc phúc dừng ở trên người Dạ Tinh Thần.

Dạ Tinh Thần bị kéo vào đại sảnh, phát hiện thuộc hạ của mình cư nhiên cũng ở hai bên. Xem bộ dáng bọn hẩn thật không giống như là bộ dạng cực khổ, trái lại cười khanh khách nhìn vào Dạ Tinh Thần.

Bắc Tiểu Lôi mặc một bộ trang phục đỏ rực của tân nương đã sớm chờ ở đại sảnh, khác biệt chính là, trên đầu nàng lại không có đội khăn hỉ. Một đôi mắt to sáng ngời nhìn vào Dạ Tinh Thần, không hề có sự ngưỡng ngừng của tân nương sắp gả.

Dạ Tinh Thần nhìn nàng, ngược lại sững sốt. Sớm biết diện mạo của cô nương ngang ngược này rất xinh đẹp, nhưng hôm nay qua một phen trang điểm, nàng càng toát ra diễm lệ động lòng người. Chỉ thấy mái tóc đen như mây của nàng, vấn thành búi tóc phiêu dật. Một đóa trâm hoa kim sắc cắm nghiêng trên búi tóc, hai tai đeo Phỉ Thúy. Giữa cái trán trơn bóng no đủ tuyết chu điểm đỏ thắm, lông mày đen như vẽ, đôi con ngươi trong suốt. Gò má hơi thoa phấn, phảng phất ánh nắng chiều bay nhanh. Dưới chiếc mũi xinh xắn, hé ra đôi môi phần nộn lộng lẫy mê người. Túm váy gấm tân nương, lửa đỏ chói mắt. Càng tôn lên làn da trắng mịn, đẹp như hoa đào tháng ba.

“Oa, cô gia hảo tuấn a.”

Tiểu Thục lời kéo tay Tiểu Lục ở một bên thấp giọng khen, một đôi mắt to rơi xuống trên người Dạ Tinh Thần. Nếu Dạ Tinh Thần một thân bạch y hoa phục có chút quý tộc cao quý cùng tiên giáng trần phiêu dật mà nói, một thân trang phục tân lang đỏ rực như này của hẩn càng nhiều phần tuấn mỹ tà tứ, cả người giống như một viên Hồng Bảo Thạch lóe ra ánh sáng rực rỡ trong đêm tối.

“Tuấn mỹ cũng không có phần của người.” Tiểu Lục tức giận nhìn vẻ mặt hoa si của Tiểu Thục, thật sự là mắt mặt a.

“Xem một chút cũng không phạm pháp.” Tiểu Thục thì thầm nói, nàng đương nhiên biết rõ hẩn là hôn phu của tiểu thư, nàng là thích xem tuấn nam, cũng không phải là nói muốn yêu cô gia. Hừ.

“Tân lang đến. Có thể bắt đầu bái đường rồi.”

Bắc Tiểu Lôi một tay kéo Dạ Tinh Thần qua, hướng về phía trưởng lão sơn trại đảm đương chủ hôn.

Trưởng lão tóc đã bạc trắng nhưng tinh thần lại rất khỏe khoắn đối với Dạ Tinh Thần trái lại rất hài lòng, chính là nhìn Bắc Tiểu Lôi ở một bên tuyệt không thẹn thùng cũng chỉ có thể ở trong lòng cảm thán. Ông đứng ở phía trên, cất cao giọng nói: “Giờ lành đã đến, tân lang tân nương vào chỗ.”

Tất cả đình chỉ huyền não, hoặc cười nhẹ, hoặc yên lặng nhưng mang theo chúc phúc mà nhìn tân lang.

“Nhất bái thiên địa.”

Dạ Tinh Thần nghe thấy thanh âm này toàn thân nhin không được không ngừng run rẩy, không phải. Chẳng lẽ mình lại muốn cùng một nữ sơn tặc thành thân? Nếu như để hoàng huynh biết, có thể sẽ tức giận mang binh đến san bằng địa phương này hay không?

Bắc Tiểu Lôi nhìn Dạ Tinh Thần lảng lảng, mâu quang dao động không biết suy nghĩ cái gì? Nụ cười nhất thời cứng lại, nam nhân chết tiệt, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn còn không tỉnh ngộ, nếu như hẩn dám tại hôn lễ làm ỉn trở thành trò cười, nhất định không tha cho hẩn.

Cánh tay nhỏ nhắn dùng sức lôi kéo, đem tâm tư dao động trong Dạ Tinh Thần kéo trở về, hẩn ngoảnh lại nhìn vào hai tròng mắt sáng rực cháy lên lửa giận của Bắc Tiểu Lôi, sững sốt. Lửa giận đem đôi con ngươi long lanh của nàng cháy càng thêm sáng ngời, hờn dỗi trừng mắt nhìn mình. Trong nháy mắt bị nàng kéo cơ hồ loạn choạng một cái, chỉ có thể tùy theo động tác của nàng hướng ra phía ngoài cúi đầu.

Mọi người dự lễ nhìn thấy cảnh này cũng nhin không được lên lút mím môi cười trộm, Đại tiểu thư cũng thật lợi hại. Chỉ sợ ngày sau cô gia sẽ phải nếm mùi đau khổ rồi.

“Nhị bá cao đường.” Trưởng lão cao giọng hô lớn lên, trong lòng lại thở dài. Tân nương không đội khăn hỉ, không một chút then thùng. Đại tiểu thư thật đúng là không thực nữ một chút nào, tương lai thật sự ủy khuất cô gia rồi.

“Đợi một chút—” Bắc Tiểu Lôi duỗi tay giơ lên, đôi mắt xinh đẹp trừng trừng: “Cao đường đều chạy, còn bá cao đường cái gì?” Đối với cha mẹ không chịu trách nhiệm, nhớ tới, nàng liền nghiêng rằng nghiêng lợi.

Dạ Tinh Thần sửng sốt, quả nhiên phía trên chỉ có hai cái ghế trống không. Con người thâm thúy bỗng hiện lên một đạo tinh quang, hần nghĩ được biện pháp thoát thân.

“Đã không có cao đường, làm sao bá đường?” Đem hoa hỉ đỏ thắm trên người kéo, môi mỏng khêu gợi quyến rũ. Một đôi đồng tử như mực đảo qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Bắc Tiểu Lôi.

“Chúng ta không phải là lưỡng tình tương duyệt, cũng không có phụ mẫu chi mệnh, người mai mối chi ngôn, bá đường như vậy vốn là hoang đường, không bằng từ bỏ thôi.” Nói xong hướng thuộc hạ hai bên một ánh mắt.

“Đúng vậy, thân phận Vương gia của chúng ta rất tôn quý, có thể nào lấy một nữ tặc người?”

Thị vệ nhận được tín hiệu của Dạ Tinh Thần liền đi ra, tuy rằng không thể không nói bộ dáng nữ tặc thật khiến người ta mặt đỏ tim đập, nhưng dù nói thế nào vẫn chỉ là một nữ sơn tặc nha, làm sao xứng đôi với chủ tử – Vương gia cao quý.

Một câu nói thật của hần lại rước lấy tức giận của nhiều người, cho dù bọn họ là sơn tặc thì thế nào? Bọn họ là tặc cũng có tặc đạo, cũng là cướp của người giàu chia cho người nghèo, chưa từng giết lung tung qua người vô tội, người nhà nghèo. Vương gia thì làm sao? Có gì đặc biệt hơn người?

Bắc Tiểu Lôi nguyên vì lời nói của Dạ Tinh Thần mà mất hứng, bây giờ nghe thị vệ luôn mồm kêu thân phận sơn tặc nàng không xứng với Dạ Tinh Thần. Ngay tức khắc như pháo bị châm đốt, xuy một chút pháo liền nổ tung. Bỏ qua Dạ Tinh Thần bên cạnh, từ trong tay Tiểu Lục tiếp nhận lấy roi da, xoát một cái liền hướng thị vệ kia vung ra.

Thị vệ đang thích thú không kịp đề phòng, bị quăng một roi. Áo quần hoàn hảo bị roi xé rách, vẻ mặt nhếch nhác.

“Người—”

Dạ Tinh Thần, thị vệ đều nhìn Bắc Tiểu Lôi, nàng tại sao hỏa bạo như vậy nữa rồi? Không nói hai lời liền đánh, thuần túy là đang dùng roi nói chuyện.

Bắc Tiểu Lôi lườm bọn hần một cái, trở về, đem roi ném cho Tiểu Lục. Lại kéo tay Dạ Tinh Thần, hướng trưởng lão nói: “Tiếp tục đi.”

Mọi người yên lặng, sắc mặt Dạ Tinh Thần xám tro. Thế này, nàng cư nhiên còn có thể như không có chuyện gì xảy ra.

“Phu thê giao bá.” Trưởng lão bắt đắc dĩ, đành phải tiếp tục chủ trì nghi lễ.

Thời điểm hai người bá lạy, Bắc Tiểu Lôi thừa dịp nói nhỏ, ở bên tai Dạ Tinh Thần thì thầm: “Đừng tiếp tục tìm cách lung tung nữa, cái này người đã định là làm áp trại phu quân của ta rồi.” Người nàng nhìn trúng, sẽ gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay. Muốn chạy, không có cửa đâu.

Cũng đã bá đường rồi, hần còn có thể nói không sao?

5. Chương 5: Ai Ăn Ai?

Lụa trắng tung bay, nền đỏ lay động.

Chữ hỷ đỏ thắm cuộn lên tại bích giác, bên cửa sổ, cả phòng vui mừng.

Trên mặt bàn mâm đựng trái cây chứa đầy táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen, ngụ ý sớm sinh quý tử. Trong bầu sứ bạch sắc tràn ngập mùi rượu, dù đến yết hầu đám người nhịn không được nuốt xuống.

Chi kết –

Cánh cửa bị mở ra, hai bóng dáng hỏa hồng xuất hiện ở cạnh cửa. Gió đêm thổi nhẹ, cuốn lấy hỉ phục đồ thắm. Tóc đen cũng theo gió tung bay, thật xinh đẹp.

Hôn lễ tổ chức cả một ngày, khiến hai nhân vật chính đã có chút mệt mỏi. Từ trước đến giờ không biết thành thân cũng có thể mệt như vậy. Bắc Tiểu Lôi kéo Dạ Tinh Thần vào phòng. Sau khi đến cửa, liền không có hình tượng mà hướng trước bàn ngồi xuống, cầm bình sứ lên đổ vào miệng ừng ực uống.

Dạ Tinh Thần ngồi vào mép giường, tinh mâu thâm thúy có chút mệt mỏi mà híp mắt lại. Lông mi đen dày thon dài buông xuống, giống như bị cái cánh cửa con hắc hồ điệp che phủ. Khuôn mặt tuấn mỹ không có đối thủ dưới ánh nến đỏ mông lung càng không giống người thường, hồng y hỉ phục nguyên bị Bắc Tiểu Lôi lúc trước lôi kéo, vạt áo mở rộng, lộ ra lồng ngực trắng, hào quang lan tỏa, thực gợi cảm. Có lẽ mái tóc được buộc lên khi tựa vào đầu giường khiến cái gáy có chút khó chịu, chàng duỗi tay ra đem ngân châm gỡ xuống, đầu đầy tóc đen như thác nước rủ xuống, nhẹ nhàng tung bay, giống như tiên giáng trần.

Bất tri bất giác Bắc Tiểu Lôi đã đem cả bình rượu uống cạn sạch, ngoài đầu nhìn lại, ánh mắt như có ngôi sao rơi vào, lóe ra quang mang lóng lánh. Hề ra kiều nhan đỏ rùng rục, như một trái táo đỏ chín mọng.

Dạ Tinh Thần đột nhiên nhìn lên, chỉ cảm thấy cả người đều trở nên nóng rực, ánh mắt nàng như chứa nước, vô cùng quyến rũ. Kia cái cổ trắng ngần, đường cong gợi cảm. Kia đôi môi hồng xinh đẹp, như một quả anh đào chờ người tới hái, kiều diễm ướt át, tỏa ra hương thơm mê người. Vốn là một mối liên lập tức tiêu tan, con người thâm thúy nhìn nàng, gần như si mê.

Hắn nhìn Bắc Tiểu Lôi mê mẩn, cũng không ngờ nàng nhìn hắn càng thêm say đắm. Nàng cảm thấy toàn thân người nam nhân này tỏa ra một cỗ lực hấp dẫn không ngôn từ nào có thể diễn đạt được quán chặt lấy ánh mắt của nàng. Từ trước đến giờ không biết rằng nam nhân cũng có thể gợi cảm như thế. Chẳng biết là rượu đang tác quái, hay là ánh trăng quá mỹ lệ. Nàng lại có loại kích động muốn đem chàng đặt dưới thân, bàn tay mềm nắm chặt, có nên ăn sạch chàng hay không đây?

Dạ Tinh Thần ngồi ở chỗ đó cũng là yên lặng nhìn nàng, lại không biết nàng cứ nhiên có cùng chủ ý giống mình. Nếu đã thành thân, nàng cũng là thê tử của mình rồi, đêm nay lại vừa là đêm động phòng hoa chúc, ăn sạch nàng cũng không sai đi?

Ánh mắt hai người giao nhau, bắn ra tia lửa cùng sấm sét vô hình ba ba bùng cháy.

Ánh trăng từ khe hở cửa sổ mà chiếu xiên vào, vàng sáng trắng bạc sái lác, làm mặt bàn bên cửa sổ như được trải lên một tầng sa y mỹ lệ. Rượu trong bụng Bắc Tiểu Lôi bắt đầu thiêu đốt, chỉ cảm thấy một trận hơi nóng bốc lên hai gò má. Nàng đem bầu rượu ném đi, cước bộ lao đảo mà hướng Dạ Tinh Thần đi đến.

Dạ Tinh Thần nhếch mi, nữ nhân này vẫn là không nên động vào. Ngồi ở chỗ đó đã kinh người, chỉ đứng lên khẽ động cũng có chút ngang tàng. Đợi Bắc Tiểu Lôi đi tới trước mặt hắn, hắn chỉ cảm thấy một cỗ nồng đậm mùi rượu tạt vào mặt mà đến, lông mày nhăn càng thêm sâu.

Bắc Tiểu Lôi đứng ở trước mặt hắn, hai gò má ửng hồng, đôi mắt lóng lánh nhìn chàng. Bàn tay trắng nõn nâng một ngón tay lên chỉ, yêu kiều nói: “Nhược thư sinh, ta muốn ăn ngươi.”

Dạ Tinh Thần sửng sốt, ngây ngốc mà nhìn Bắc Tiểu Lôi, nữ nhân này, nàng đến tột cùng có hiểu mình đang nói gì không?

“Ngươi biết mình vừa nói gì không?”

Nhịn không được, hắn vẫn là mở miệng hỏi, mặc dù biết nói chuyện cùng với nữ nhân say rượu là vô nghĩa.

“Ta—muốn—ăn—người.”

Bắc Tiểu Lôi cười khúc khích, mắt say mông lung, nghiêng đầu nhìn hấn. Hồng bào tung bay, tóc đen rủ xuống, vô cùng diễm lệ.

Dạ Tinh Thần bỗng nhiên vỗ trán một cái, thiên, hấn nhất định là điên rồi mới có thể lại đột nhiên cảm thấy nữ nhân này xinh đẹp lạ thường, lại động đến tâm của hấn chộn rộn lên, muốn đè nàng ở dưới thân, như vậy lại như vậy một phen.

Bắc Tiểu Lôi liếm liếm môi, mâu quang lưu chuyển, quyến rũ ánh mắt của Dạ Tinh Thần.

Con người hấn buông xuống, đột nhiên nở nụ cười. Hấn thực ngốc, đêm nay không phải là đêm động phòng hoa chúc sao? Đêm xuân một khắc đáng giá nghìn vàng, hấn hà tất cùng một nữ nhân đang say này kéo dài thời gian, trực tiếp ăn sạch nàng. Nàng dù sao cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của mình mà, ngẩng đầu nhìn lên người đang say rượu lộ ra mị thái, chợt cảm thấy có một thê tử như vậy cũng không tồi, dù sao mẫu hậu không phải là đang thúc giục mình thành thân sao? Hiện tại tốt lắm, có nàng, tương niệm sẽ không còn bị mẫu hậu lải nhải. Hướng chi với tính tình của nàng, sau này cũng không sợ những nữ nhân kia đến làm phiền mình.

Cúi thấp đầu cười khế, ánh mắt thâm thúy tận lực mang theo khiêu khích, bộc lộ hết thủy phong tình gợi cảm, hấn nghiêng người dựa vào đầu giường, vươn ra ngón tay thon dài hướng Bắc Tiểu Lôi ngoắc ngoắc, môi mỏng câu lên, tà tứ không giống với ban ngày: “Muốn ăn ta? Lại đây a.”

Hai mắt Bắc Tiểu Lôi tức khắc toát ra hỏa khí, nuốt nước miếng, bóng dáng lão đảo nhào hướng Dạ Tinh Thần. Thân thể mềm mại kiều mỹ ngã vào trên thân thể cường tráng kia, chính là bàn tay trắng nõn một phen lôi kéo.

Dạ Tinh Thần cúi đầu nhìn nàng không có chương pháp gì đem áo bào của mình kéo loạn, lộ ra một mảng lớn lồng ngực, không khỏi sửng sốt. Tóc đen thuận theo cái cúi đầu của hấn mà rủ xuống, khúc khích cười một tiếng. Bàn tay to nắm chặt lấy đôi tay trắng mịn nhỏ bé mềm mại của nàng, ngăn cản nàng kéo loạn.

Bắc Tiểu Lôi bất mãn mà trừng mắt nhìn hấn một cái, không rõ vì sao hấn không muốn mình ăn hấn?

“Nha đầu ngốc, không phải như thế.”

Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi cười yếu ớt, lại khiến cho nàng một trận mê muội. Hấn không biết giọng điệu mình vô cùng thân mật, kỳ thật trong lúc vô hình đã muốn tiếp nhận hôn lễ này rồi. Một phen lật người, đem thân thể của nàng đè ở dưới thân.

Bắc Tiểu Lôi đẩy hấn, cảm giác hấn đem chính mình ép tới khó chịu.

“Đừng vội.” Dạ Tinh Thần cười nhẹ, lưỡi nhấc mang theo tà tứ. Ngược lại vung tay lên, màn lụa trắng trên giường chậm rãi hạ xuống, đem hết thủy bên ngoài đều che lại.

“Hiện tại đêm mới bắt đầu.”

Ngón tay thon dài cỡi bỏ xiêm y của thiên hạ dưới thân, tại lúc nàng đang mê muội, đem nàng toàn thân phóng xuất, xích lõa mà phơi bày trước mặt mình.

“Thật đẹp!”

Ngón tay vuốt ve làn da trắng mịn như ngọc, mâu quang chuyển sang nồng đậm, dục hỏa bắn ra. Sóng nhiệt trong lòng hấn tựa hồ từ đầu ngón tay truyền tới, Bắc Tiểu Lôi chỉ cảm thấy mỗi một cái vuốt ve của hấn đều làm tim mình thành thịch mà nhảy lên không ngừng, tiếp xúc cùng da thịt dường như muốn thiêu đốt lên. Cả người mềm nhũn, hoàn toàn không có một chút khí lực. Mị nhân như tơ, lan tỏa ra hết thủy phong tình.

Tay Dạ Tinh Thần khựng lại, bị nàng làm cho tâm ngứa. Lập tức trở người, ba năm cái liền đem y phục của mình lột bỏ. Thân thể khô gò không một mảnh vải xuất hiện ở trước mắt Bắc Tiểu Lôi, đôi mắt lơ ra quang mang say mê. Bàn tay mềm mại lòng không đậu mà bò lên lồng ngực của hấn.

Tê—

Dạ Tinh Thần chỉ cảm thấy toàn bộ cảm giác đều tập trung vào một chỗ, hai mắt thâm thúy nhìn thẳng vào ngón tay đang khiến cho hần thoải mái, tiểu thiên hạ hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì a.

“Nha đầu ngọc, nàng đang đùa với lửa.”

Cơ thể nặng nề một lần nữa bao trùm đến khối xinh đẹp trên thân kia, chân chính bắt đầu mê ly.

Gió thổi, màn lay, phong cảnh kiều diễm.

6. Chương 6: Bắt Gian Tại Trận.

Tăng sáng ngày mới, gà gáy thanh thanh.

Hai đạo bóng dáng linh hoạt lướt qua sườn núi, chạy thẳng đến sơn trại Đằng Phong. Một trắng một đen, tay áo tung bay, tóc đen lay động. Tốc độ như thiểm điện, nhanh đến mức không giống như người thường có thể làm được.

Hai người vào không từ cửa chính sơn trại, ngược lại từ một góc thôn xóm phi thân tiến đến. Nhưng hai đạo bóng dáng, sau khi hạ xuống, vô cùng sững sốt.

“Phu quân, đây là sơn trại của chúng ta sao?”

Nữ tử trung niên tuổi chừng bốn mươi nói chuyện, nhưng rõ ràng vẫn nhìn ra được phong hoa tuyết đại như xưa. Một đầu tóc dài buộc lên đơn giản, không thấy nửa sợi tóc bạc, áo choàng sa y lam nhạt, bên trong một bộ váy áo trắng như tuyết, càng nổi bật lên dáng vẻ xinh đẹp mềm mại. Chỉ thấy con người như ngọc lưu ly nhìn chăm chú chữ hỷ màu đỏ trước mắt đang bay theo gió, đôi môi anh đào không điểm mà đỏ thắm khê nhếch, có vẻ có chút kinh ngạc.

Nam nhân bị hỏi cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, hần một bộ trang phục màu đen, ngũ quan hào phóng, thân hình thẳng tắp có chút cứng ngắc, hiển nhiên bị tình hình trước mắt làm cho không phản ứng kịp.

“Có ai thành thân sao?” Trái lại, hần nhìn vào nữ tử hỏi.

Nữ tử lắc đầu, nàng nếu như biết còn hỏi hần sao?

“Có điều, không phải chúng ta ở trong viện sao?” Thành thân? Bên trong trừ bỏ nữ nhi, sẽ không là bọn họ tiếp tục thành thân lần nữa đi?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

“Nếu không, chúng ta vào xem?” Nữ nhân nhíu mày, đề nghị nói.

“Đi thôi.” Nam tử gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

Chi kết—

Hai người đẩy cửa viện có chữ hỷ đỏ chót dán phía trên, kết quả sau khi đẩy cửa ra, tường bích, cửa sổ trong viện đều dán chữ hỷ thật to giống nhau. Hai người nhìn xong thoáng giật mình, xem ra thật sự có người thành thân rồi. Trước về phòng của mình thay y phục bị nhiễm sương sớm ẩm ướt ở trên người, sau đó mới hướng phòng nữ nhi đi đến.

Nam nhân vươn tay ra, muốn gõ cửa.

“Hừ, từ từ...” Nữ nhân hạ giọng, ngăn cản hần. “Lặng lẽ vào xem.” Vạn nhất không có việc gì, hần gõ không phải là quấy rầy giấc ngủ của nữ nhi sao?

“Được.” Nam nhân gật đầu.

Hai người nhẹ nhàng đem cửa phòng mở ra, kết quả vừa vào liền ngửi thấy mùi rượu nồng đậm. Sắc mặt hai người trầm xuống. Cái nha đầu này cư nhiên dám nhân lúc bọn họ đi vắng uống trộm rượu. Hai người

nhìn lại, ngay lập tức cảm thấy nơi này có cái gì đó không đúng. Trong khuê phòng nữ nhi tại sao lại bố trí giống như phòng tân nương, chẳng những bốn phía dán đầy chữ hỷ đỏ chói đốt lên ánh mắt của bọn họ, trên bàn còn có bầu rượu, hạt sen, đậu phộng, táo đỏ, long nhãn, này, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Trái tim thùng thùng nhảy lên, bọn họ cùng chăm chú nhìn vào mắt nhau thấy được tin tức không tốt. Ánh mắt cơ hồ có chút bất an mà hướng bên giường nhìn lại, đã thấy trên mặt đất cạnh giường giá y tân lang, tân nương lộn xộn chất đống lên.

Hai người hít vào một tiếng, nhẩn nhẩn, nam tử thúc giục nữ nhân tiến lên coi.

Nữ nhân nuốt nuốt nước miếng, từng bước một hướng giường đi đến. Đứng cạnh chiếc giường thì nhắm mắt lại, đột nhiên đem cái màn vén lên. Sau đó mở to mắt nhìn, hai mắt nhất thời trừng trừng lên. “A—”

Một tiếng kêu sợ hãi kinh thiên động địa, thiên, nàng, nàng nhìn thấy gì? Nàng cư nhiên lại có thể nhìn thấy con gái của mình bị một người nam nhân ôm lấy, bọn họ đều lộ ra nửa người trên. Này, đây không phải là tuyên bố bọn họ đã làm chu công chi lễ rồi sao?

Nam nhân vừa nhìn, mày rậm nhíu lại, mắt to trừng lớn, đi nhanh bước qua, thẳng nhai này ở đâu ra lại dám chiếm tiện nghi nữ nhi của Bắc Phong Phi hân. Trong cơn thịnh nộ, hân không còn nhớ đến chữ hỷ được dán khắp phòng.

“Các người, thúc dậy cho ta.” Hân để thê tử che lại thân thể cho nữ nhi, đứng ở bên giường hướng hai người trên giường rít gào.

“Ân—”

Bắc Tiểu Lôi trên giường ưm một tiếng, nhíu mày. Tựa hồ bị thanh âm như tiếng chuông của hân quấy rầy, nghiêng người tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Bao bọc lấy nàng, Dạ Tinh Thần cảm giác được động tác của nàng, hai tay không tự chủ đem nàng ôm càng chặt hơn.

Tê—

Phu phụ Bắc Phong Phi nhìn thấy càng thêm nổi trận lôi đình, tên tiểu tử thú vị này cư nhiên lại còn dám càn rỡ như thế.

“Ngồi dậy cho ta.”

Đại chưởng Bắc Phong Phi đặt ở bên miệng, lại một trận rống.

“Sét đánh sao?”

Dạ Tinh Thần cầu nhàu một câu, mơ mơ màng màng trở mình ngồi dậy. Hân vốn thích ngủ, ai không biết lại đánh địa lôi âm ỉ hân. Hân khê lật ngồi dậy không vội vàng, chần mông từ trên người trượt xuống, lộ ra cơ thể cường tráng, khuôn mặt tuần mỹ ít người bì kịp, lười nhác mang theo mơ màng đáng yêu, làm cho Nam Thi Phượng cũng nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, nam nhân hảo tuần.

Bắc Phong Phi vừa nhìn, khuôn mặt chợt đen, đối với Dạ Tinh Thần lại càng chán ghét, hướng hân rít gào một tiếng: “Tiểu tử chết tiệt, mở to mắt ra, nhìn xem một chút rốt cuộc có phải là sét đánh hay không?”

Dạ Tinh Thần nghe vậy mơ hồ mở mắt, nhưng lại bị dọa đến thân mình nghiêng về phía sau. Ngay cả cơn buồn ngủ cũng bị kinh sợ làm chạy mất vài phần. Khi nào thì trước giường lại có hai người đứng, xem nam nhân này, khuôn mặt dữ tợn, rất là dọa người. Còn nữ nhân tuy rằng rất đẹp, nhưng sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

“Các người là ai?” Hân nhìn chăm chú hai người, nhưng tay lại không để lại dấu vết che chở cho Bắc Tiểu Lôi.

“Ai đang rống a, có để cho người ta ngủ hay không?” Ân ái một đêm, Bắc Tiểu Lôi cũng cực kỳ mệt mỏi, thật vất vả mới có thể ngủ được trong chốc lát. Hiện tại bên tai lại truyền đến giống như tiếng sấm, nàng có muốn cũng không thể nào tiếp tục đi vào giấc ngủ. Vươn tay lên, vung vào tay Dạ Tinh Thần, chính là bỗng nhiên rống lên.

Khuôn mặt Bắc Phong Phi càng thêm đen, cái nha đầu này cũng đã bị người ăn, vẫn còn ở đó mà mơ hồ.

“Nha đầu chết tiệt, mau dậy đi, cha của ngươi đã trở về.” Mắt to trừng Bắc Tiểu Lôi, hận không thể tóm lấy nàng lắc một trận.

“Cha?”

Bắc Tiểu Lôi vừa nghe đúng là thanh âm của cha, đột nhiên ngồi dậy, nhưng lại cảm thấy thân thể một trận bủn rủn, còn không chú ý kêu thất thanh. Ánh mắt lại nhìn vào khuôn mặt đen lại của phu phụ Bắc Phong Phi, tức khắc lại kêu to một trận. “A, cha mẹ, tại sao các người lại ở chỗ này?”

“Chúng ta nếu như không trở lại, còn không biết nữ nhi của mình bị người lừa đi rồi.” Bắc Phong Phi nói xong, lại trừng mắt nhìn Dạ Tinh Thần.

“Cha đang nói cái gì?” Bắc Tiểu Lôi mơ hồ mà quay đầu lại, ánh mắt nhất thời cứng đờ. “Xú thư sinh, ngươi tại sao lại ở chỗ này?” Thì ra nàng đem chuyện thành thân tối qua quên sạch.

Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau, Dạ Tinh Thần đã hiểu ra hai người đứng trước giường là đương gia của sơn trại Đằng Phong, cha mẹ của Bắc Tiểu Lôi, cũng là nhạc phụ nhạc mẫu của hắn, tuy rằng gặp mặt như thế này rất xấu hổ, nhưng hiện tại lại nghe Bắc Tiểu Lôi đã quên hết chuyện tối ngày hôm qua, không khỏi gương mặt, miễn cưỡng cười một tiếng. “Thân ái, nàng quên ngày hôm qua chúng ta đã thành thân rồi sao?”

7. Chương 7: Nhạc Mẫu Nổi Giận.

Dạ Tinh Thần nghiêng người dựa vào giường, đôi mắt như màn đêm nhìn Bắc Tiểu Lôi. Tóc đen như thác nước hỗn độn mà rối tung trên vai, lộ ra làn da trắng càng tuần mỹ xinh đẹp. Long mi dày run nhẹ, miễn cưỡng mà hồi thâm.

Yêu nghiệt này...

Bắc Tiểu Lôi oán hận trừng mắt nhìn hắn, con người như mực trong suốt, tựa như có một ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt. Gió thổi, tóc bay. Bàn tay mềm nắm lại nắm, trong đầu lướt qua cực nhanh từng màn tối hôm qua, gò má trắng ửng hồng, nóng bỏng. Rõ ràng là nàng muốn ăn hắn, kết quả là người nam nhân này lại đảo ngược đem chính mình ăn sạch, làm hại nàng hiện tại eo mỗi lưng đau.

“Ngươi—”

Gắt gao trừng, dùng sức trừng, tay nàng nắm chặt lại nổi lông, hiện tại nếu như không phải cố kỵ thân thể xích lô dưới chân, thật sự hận không thể cầm lấy roi da bên cạnh cho hắn một roi. Cứ nhiên dám khi dễ nàng, thật sự là muốn bị đánh.

“Ngươi cái gì mà ngươi?” Không đợi Bắc Tiểu Lôi tức giận, lão nương nàng Nam Thi Phượng phát hỏa đầu tiên. Chỉ thấy người kia vốn là phong hoa tuyệt đại, nhìn như nữ nhân thanh nhã đột nhiên từ bên người trượng phu Bắc Phong Phi cất bước mà ra, con người lưu ly trừng mắt nhìn hai người vẫn còn kẻ bên ở trên giường, bàn tay mềm hướng Bắc Tiểu Lôi chỉ. “Nha đầu chết tiệt này a, cứ nhiên dám thừa dịp ta với cha con đi vắng vụng trộm thành thân, con còn đem chúng ta để vào mắt sao?” “Còn ngươi nữa—” nàng vừa giận vừa trừng mắt nhìn Dạ Tinh Thần lười nhác, tuy rằng nam tử này bề ngoài rất đẹp, cùng nữ nhi trái lại vô cùng thích hợp. Nhưng khi dễ nữ nhi nàng, thì không được. “Ngươi rốt cuộc từ nơi nào xuất hiện?”

“Đúng vậy, xú tiểu tử, ngươi đến tột cùng là ai?”

Bắc Phong Phi cũng trừng mắt nhìn vào Dạ Tinh Thần, tiểu tử này rốt cuộc từ đâu ra? Mạc danh kỳ diệu liền lừa gạt Lôi Nhi, thật sự là chọc tức người khác.

“Ai nha, cha, mẹ, các người sao lại quay về?” Bắc Tiểu Lôi vội vàng cắt ngang câu hỏi hai người, nếu để cho bọn họ biết tương công này là tự mình đi cướp, còn không biết sẽ hành hạ như thế nào?

“May mắn là ta đã trở lại, bằng không, chỉ sợ trong bụng con cũng nhảy ra vật nhỏ.” Cúi y phục ngổn ngang trên đất, có thể hiểu rõ tối hôm qua hai người điên cuồng như thế nào. Có lẽ trở về muộn, sẽ thật sự có vật nhỏ hướng bọn họ kêu ông ngoại, bà ngoại.

“Mẹ, người nói cái gì đó.”

Gò má Bắc Tiểu Lôi đỏ lên, tuy rằng tính cách xưa nay ngang ngược, chung quy vẫn là ở trước mặt người ngoài. Ở trước mặt cha mẹ mình, nàng vẫn có một mặt e thẹn.

“Không cần đổi chủ đề.” Nam Thi Phượng phát phát tay. “Nói, hẳn rốt cuộc là từ nơi nào xuất hiện?” Ngón tay trắng tấp chỉ vào Dạ Tinh Thần, xú tiểu tử, bề ngoài thật sự là đẹp. Xem hẳn tùy ý tựa vào đầu giường như vậy, cả người không tự chủ mà tản mát ra một cỗ tôn quý, hơi thở lười nhác.

“Nhạc mẫu, nhạc phụ, hai người có muốn cho chúng ta đem y phục mặc lên trước hay không?” Dạ Tinh Thần cảm giác được Bắc Tiểu Lôi cầu mình, tuần mi nhíu lại. Hướng phu phụ Bắc Phong Phi nói.

“Hừ, chúng ta ở bên ngoài chờ các người.”

Bắc Phong Phi cũng cảm thấy hai người trông coi hai hài tử như vậy thật sự có điểm bất nhĩ, liền lôi kéo thê tử đi ra ngoài.

“Phu quân, chúng nó...”

Nam Thi Phượng vẫn còn chưa hết giận, hung hăng trừng mắt nhìn hai người. Hiển nhiên bị hai người chọc giận không nhẹ, bất quá đổi lại là người nào gặp phải cảnh con gái của mình cùng với nam nhân nằm ở trên một cái giường, còn tuyên bố đã thành thân cũng sẽ không thoải mái.

“Đi thôi.” Bắc Phong Phi lắc lắc đầu, dù sao cũng không thể không cho bọn nhỏ mặc y phục vào đi.

Hai người đi ra ngoài phòng, đã thấy một đồng người đang đứng ở trong viện, đang xì xào bàn tán. Bọn họ nhìn lên thấy phu phụ Bắc Phong Phi đi tới, lập tức dừng lại.

“Trại chủ, phu nhân, hảo.”

Nhất tề khom người, hiển nhiên đã ở trong sân viện được một thời gian ngắn rồi. Chỉ sợ tình hình trong phòng đã nghe được rõ ràng, đối với hai người trở lại sơn trại cũng có chút ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chớp mắt ngấm lại, hai người từ trước đến nay vẫn là như thế, cũng không có suy nghĩ gì.

“Hừ——” Nhìn đến đám người kia, phu phụ Bắc Phong Phi lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hảo, có thể không tốt sao? Nói, lúc chúng ta đi đã dặn dò các người như thế nào?” Nam Thi Phượng trừng mắt nhìn mọi người, nàng cũng chỉ có lúc ở một mình với trưởng phu mới có thể nhu mì động lòng người. Đối mặt với người khác thì chính là mười phần nóng nảy.

“Trông coi sơn trại, trợ giúp Đại tiểu thư.”

Mọi người cúi thấp đầu, lẩm bẩm nói. Thảm rồi, sớm biết nếu như bị trại chủ, phu nhân biết chuyện Đại tiểu thư thành thân nhất định sẽ gây nên một trận cuồng phong bão táp. Nhưng mà không nghĩ tới đã đến nhanh như vậy rồi, bọn họ thật đáng thương, một bên là Đại tiểu thư, một bên là trại chủ, phu nhân. Chính là bất kể bên nào, bọn họ cũng không có khả năng kháng cự lại được.

“Kết quả đâu?” Bắc Phong Phi trừng mắt, hướng trưởng lão đứng ở một bên quát: “Các người đang làm cái gì? Lại để Đại tiểu thư hồ đồ cùng người khác thành thân.” Tuy rằng tiểu tử đó thoát nhìn không tồi, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm(1), ai biết hẳn đến tột cùng là cái gì?

“Thuộc hạ biết sai.” Trưởng lão cúi thấp đầu, đã biết sẽ như vậy.

“Rõ ràng là tiểu thư đoạt người.” Tiểu Thục cùng tiểu Lục đứng ở một chỗ, nói thầm.

“Tiểu Thục, người nói cái gì?” Lỗ tai Nam Thi Phượng khẽ động, không bỏ qua lời nói thầm của tiểu Thục.

“Phu, phu nhân, tiểu Thục không nói gì a.” Tiểu Thục hoảng sợ, không nghĩ tới lỗ tai phu nhân thính như vậy. Tiếng nói thầm nhỏ như vậy cũng nghe được.

“Ân?” Lòng mày Nam Thi Phượng nhíu lại, lạnh lùng nhìn vào nàng.

“Là, là tiểu thư cướp cô gia đến à.” Bị nhìn như vậy, tiểu Thục sợ đến mức lập tức nói ra.

Lời nàng vừa ra, toàn trường một hồi yên tĩnh.

“Bắc Tiểu Lôi.”

---

(1): Biết người biết mặt không biết lòng

8. Chương 8: Cướp Phải Con Rể Là Vương Gia

Một tiếng giống như tiếng nổ vang lên, kinh động cả đình viện khiến lá rụng rào rào. Hai tay Nam Thi Phượng chống nạnh, đầu ngẩng cao, mắt đẹp trừng trừng lên trời cao, giống như một con hạc nổi cơn thịnh nộ bay lên.

Mọi người không kìm được mà co rúm lại, phu nhân phát hỏa, hậu quả thực nghiêm trọng. Ánh mắt đồng loạt hướng về gian phòng đang đóng cửa, có chút đồng cảm với tình hình của Đại tiểu thư với cô gia.

Chi kết—

Tiếng cửa mở vang lên, mọi người nhìn lại. Thấy hai người Bắc Tiểu Lôi cùng Dạ Tinh Thần đã mặc quần áo chỉnh tề, mà đi ra. Gió sớm hiu hiu thổi, cuốn nhẹ lên mái tóc hai người, Bắc Tiểu Lôi một bộ váy lụa đỏ rực, khe mí mắt môi, hai mắt sáng ngời có thể thấy rõ tức giận, trái lại Dạ Tinh Thần, một bộ bạch y trắng tuyết, hai vạt áo nhẹ mở, vài phần tùy ý, vài phần lười nhác, lại vẫn tuấn mỹ như cũ.

“Đại tiểu thư, cô gia, sớm.”

“...”

Mọi người hướng hai người vấn an, đáy mắt nhìn thấy hai người đều lóe ra kinh ngạc. Đại tiểu thư vốn là mỹ nhân, đứng bên cạnh cô gia khí chất tôn quý lại lười nhác ngoài ý muốn càng xinh đẹp mỹ lệ.

Bắc Tiểu Lôi nhìn lướt qua bọn họ, ánh mắt đều đặt ở trên người cha mẹ, nhưng thấy bọn họ vẫn tức giận không tiêu tan, hung hăng mà nhìn mình chằm chằm. Dạ Tinh Thần thần nhiên gạt đầu, vẫn là một bộ dáng lười nhác.

“Hai người đi theo ta.” Nam Thi Phượng trừng mắt nhìn hai người một cái. “Các người đều lui xuống.” Quay đầu lại hướng những người khác của sơn trại nói.

“Dạ.” Tiểu Lục kéo tiểu Thục, không cho phép nàng ló đầu nhìn lên.

“Không được nghe trộm, nhìn lên, nếu ta biết ai lên lút, ta đánh gãy chân người đó.” Nam Thi Phượng liếc tiểu Lục.

Tiểu Lục hoảng sợ, biết điều vội vàng cùng tiểu Thục tránh ra.

Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần theo phu phụ Bắc Phong Phi đi đến gian phòng của bọn họ. Bắc Phong Phi, Nam Thi Phượng ngồi ở phía trên, đối phu thê tân hôn đứng ở phía dưới chịu bị hai người tra hỏi.

“Nói đi, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Hai người bốn mắt, mâu quang sáng ngời mà trừng Bắc Tiểu Lôi cùng Dạ Tinh Thần. Có lẽ không ai phải trải qua tức giận như bọn họ hiện tại, chỉ mới ra khỏi nhà, lúc về chẳng những nhìn thấy nữ nhi cùng nam nhân khác ở trên giường, còn có “kinh hi” là đã thành thân, càng kinh khủng hơn chính là người nam nhân này do nữ nhi cướp được. Tuy bọn họ là sơn tặc không sai, nhưng không phải cái gì cũng đều cướp.

“Có cái gì có thể nói?” Bắc Tiểu Lôi khiêu cao lông mày, “Nữ tử không phải đều thành thân sao? Con hiện tại thành thân, không phải càng đỡ khiến cho hai người lo lắng.”

“Nhưng cha mẹ tại sao lại đã trở về? Không phải nói muốn đi khắp thiên hạ sao?”

Nói tới đây nàng vẫn còn cảm thấy tức giận, đối với cha mẹ không chịu trách nhiệm ném sơn trại ình rồi đi mất. Hiện tại lại đột nhiên trở về, làm cái gì a.

“Không trở lại, con còn không tạo phản.” Lòng mảy Nam Thi Phượng dựng lên, nàng còn thấy may mắn đã trở về.

“Không cần lạc đề, nói, hắn có phải do con cướp về?” Ngón tay Nam Thi Phượng chỉ vào Dạ Tinh Thần, nhếch mày hỏi.

“Đúng a, nữ nhi, con muốn thành thân cũng không cần phải đi cướp. Ai biết hắn là người như thế nào?” Bắc Phong Phi tiếp lời, không chút nào che giấu bất mãn nhìn vào Dạ Tinh Thần.

“Đúng, hắn là con cướp được. Thế nào?” Bắc Tiểu Lôi kéo Dạ Tinh Thần qua, nhìn vào cha mẹ, trong đôi mắt thật to toát ra vẻ không phục.

“Nha đầu chết tiệt này, con muốn chọc giận ta đến chết à?” Nam Thi Phượng vuốt vuốt ngực, thở hổn hển nói, “Con biết hắn là người như thế nào sao?” Lời nói của phu quân rất đúng, người không thể nhìn qua tướng mạo. Vạn nhất nam tử này là kẻ xấu không tội ác nào không làm, sao có thể không sao được?

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, tiểu tể trước tự giới thiệu mình.” Dạ Tinh Thần nghe gia đình này nói qua nói lại, hơi cảm thấy thú vị. Tinh mâu lóe sáng, hướng hai người hữu lễ khom người chào. “Tiểu tể Dạ Tinh Thần, là Dạ Liêu quốc Tiêu Dao Vương.”

9. Chương 9: Người Là Người Của Ta.

Dạ Tinh Thần chưa nói dứt, phu phụ Bắc Phong Phi đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không nghe lầm chứ? Hắn nói hắn là Tiêu Dao Vương, tuần mỹ đến yêu nghiệt, Vương gia họa thủy, hai người đánh giá Dạ Tinh Thần, bề ngoài quả thật là tuyệt hảo, có tư chất được xưng là họa thủy. Nhưng mà vấn đề là ở thân phận của hắn, hắn là người trong triều đình, bọn họ lại là sơn tặc. Quan cùng tặc từ trước đến nay không đội trời chung. Hiện tại ở nơi này lại có một vị quan, còn là vị quan siêu cấp lớn dưới một người trên vạn người cư nhiên thành con rể của bọn họ. Bọn họ thật sự là không có nghe lầm chứ?

“Lôi Nhi, con xác định con không cướp nhầm người?” Nam Thi Phượng ngẩn người, chuyển con người sang Bắc Tiểu Lôi hỏi. Trước tiên không trách nàng cướp người thành thân, đơn giản nói nàng cướp ai không được, không thể ngờ lại cướp một Vương gia. Không phải làm khó dễ ình sao? Nghe nói đương kim hoàng thượng đối với Tiêu Dao Vương là phi thường sủng ái. Nếu phát hiện hắn bị cướp đến sơn trại, còn không đưa binh đến tiêu diệt.

Bắc Tiểu Lôi không chú ý liếc nhìn qua, sau đó hai con người sáng ngời nhìn vào Dạ Tinh Thần bên cạnh. Khí phách ngạo nghễ, quả hắn là cái gì Vương gia, đến địa bàn của nàng, xoa tròn bóp nghiền đều tùy theo nàng. Huống chi hắn là người của nàng rồi. Không còn là Vương gia, chỉ là áp trại phu quân của nàng.

“Hắn bây giờ không phải là Vương gia, chỉ là áp trại phu quân của con.” Nàng giương i, kiêu ngạo mà tuyên bố thân phận mới của Dạ Tinh Thần. Phu phụ Bắc Phong Phi kinh ngạc, nàng thật sự muốn đem Vương gia danh vang rền thiên hạ thu thành áp trại phu quân của mình. Này, này cũng quá lớn mật đi? Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều chấn động. Chẳng lẽ bọn họ giáo dục có vấn đề, như thế nào lại dạy ra một nữ nhi cả gan làm loạn theo ý mình như vậy?

Đối với lời nói Bắc Tiểu Lôi, mảy kiểng Dạ Tinh Thần chẳng qua khẽ nhú. Vẫn là một bộ dáng lười nhác. Muốn hắn làm áp trại phu quân của nàng, chỉ cần sơn trại Đằng Phong chuẩn bị để cho triều đình tấn công, chỉ sợ hiện tại hoàng huynh đã không thấy tin tức của mình. Nếu như huynh ấy phái ảnh vệ tìm kiếm, sơn trại Đằng Phong bị bao vây tiểu trừ là chuyện sớm muộn. Tinh mâu ánh lên sáng ngời nhìn vào Bắc Tiểu Lôi hào hứng bên cạnh, thậm chí có chút tùy tiện. Thế nhưng hắn lại có cảm giác, nếu như nữ tử như vậy làm nữ chủ Tiêu Dao Vương phủ, những phiền toái sau này khẳng định không cần mình hy sinh thời gian ngủ để đi giải quyết.

“Nàng xác định ta là áp trại phu quân của nàng, mà nàng không phải là Vương phi của ta sao?”

Dạ Tinh Thần nhú mày, đi đến bên ghế dựa ngồi xuống. Lưng dựa vào ghế, có chút lười nhác lại không mất đi vẻ tôn quý tự nhiên mà tỏa ra. Tuy rằng hắn chỉ là một Vương gia yếu đuối không biết võ công, nhưng khí thế hoàng đế tôn quý cũng không vì thế mà giảm.

“Người có ý tứ gì?” Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn hắn, yêu nghiệt, chẳng lẽ người còn có thể chạy thoát?

Nam Thi Phượng bị khí thế của Dạ Tinh Thần làm ngẩn ra, quay đầu lại nhìn trượng phu. Hai người đều như có điều suy nghĩ, muốn cưỡng bức một Vương gia trở thành áp trại phu quân hậu quả suy nghĩ là biết. Nhưng hắn vẫn như cũ cố tình nói Tiểu Lôi là Vương phi, còn không bằng để Tiểu Lôi theo hắn đi phủ Vương gia, dù sao Tiểu Lôi cùng hắn đã có quan hệ xác thật, sơn trại cũng không phải là nơi chốn của một nữ hài tử. Hơn nữa có Vương gia làm chỗ dựa vững chắc, có lẽ các huynh đệ tỷ muội trên sơn trại cũng sẽ không có kết cục không tốt. Suy nghĩ một chút, đáy mắt hai người đều xét qua ý nghĩ giống nhau. “Các người đã là phu thê chi thực, chúng ta cũng không mất công phản đối nữa.” Nam Thi Phượng mở miệng nói, dùng ánh mắt sắc bén nhìn phía Bắc Tiểu Lôi. “Tục ngữ nói xuất giá tòng phu, Lôi Nhi, con trong ngày hôm nay cùng Vương gia trở về phủ Vương gia. Đã thành thân, cần tôn kính trượng phu, còn phải làm tốt chức vụ Vương phi của con...”

“Lão nương, mẹ đến tốt cùng đang nói cái gì?” Đôi mắt đẹp của Bắc Tiểu Lôi trừng lớn nhìn Nam Thi Phượng. “Mẹ không có nói sai chứ, là hắn mới là áp trại phu quân của con, không phải con là Vương phi của hắn.” Vương phi có cái gì tốt? Nàng mới không cần bỏ đi tự do trước mắt để làm cái gì Vương phi.

“Lão nương bảo đi thì đi, con còn muốn làm trái.” Nam Thi Phượng đánh một chưởng quét về phía hai bên, bàn ghế trong nháy mắt bị đánh thành mảnh vụn bay tán loạn.

10. Chương 10: Vương Phi Quái Quỷ

Bắc Tiểu Lôi trấn tĩnh tự nhiên, xem ra là sớm đối với phản ứng của Nam Thi Phượng tập mãi thành quen. Trái lại Dạ Tinh Thần nhìn không được thân thể run rẩy, tay vịn thành ghế trượt xuống. Xem ra hắn đánh giá sai rồi, một chưởng trước mắt này còn hơn tính nóng nảy của nàng lúc trước nhưng cũng lợi hại hơn nhiều. Chắc chắn, quả nhiên lại là một bạo nữ tử.

“Phượng Nhi, không nên tức giận, cẩn thận phá hư cơ thể.” Bắc Phong Phi dùng đại chưởng uyên thâm nhẹ nhàng mà vỗ sống lưng Nam Thi Phượng, còn trừng mắt liếc nữ nhi một cái.

Bắc Tiểu Lôi liếc cái xem thường, không thèm để ý, dù sao lão nương phát hỏa cũng không phải là lần đầu tiên, hơn nữa, nàng tại sao phải chạy đi làm Vương phi quái quỷ? Danh hiệu Vương phi nghe thì hay lắm, nói toạc ra không phải là nữ nhân bị nuôi nhốt trong nhà cao cửa rộng. “Phu quân, chàng nói chúng ta có phải hay không dạy dỗ thực thất bại?” Nam Thi Phượng đột nhiên quay đầu lại nhìn Bắc Phong Phi, biểu tình nóng nảy lập tức tiêu tan đi. Bất quá trong nháy mắt, lại trở thành bộ dáng ngoan ngoãn như một con chim nhỏ nép vào người. Thấy vậy Dạ Tinh Thần nhìn không được run run, nàng thay đổi sắc mặt thực nhanh a.

“Làm sao lại thế?” Bắc Phong Phi cũng yêu thương dịu dàng mà nhìn chăm chú vào nàng, rõ ràng là người cao lớn lại cố tình biểu cảm như vậy, thật là khiến cả người đều nổi da gà. Tiếp đó hắn quay đầu trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi lại hung ác không gì sánh được, toàn thân đều tản ra khí phách.

“Nha đầu chết tiệt kia, còn không nói xin lỗi mẹ con.” Thật là, biết rõ tính mẹ nóng nảy, còn muốn trêu chọc nàng.

“Không.” Lòng mày Bắc Tiểu Lôi nhú lại, con người đen ngăng lên thật cao, một bộ dáng không nhận lỗi. “Vương phi quái quỷ kia, ai nguyện ý thì đi mà làm. Bỏ cô nương cũng không có bản lĩnh đó.”

“Con—” Lần này ngay cả Bắc Phong Phi cũng bị làm cho tức giận.

Lông mày Dạ Tinh Thần khẽ nhíu, tinh mâu thâm thúy hiện lên một đạo quang mang dị thường, hóa ra hắn còn không biết người khác tha thiết mơ ước vị trí Vương phi, vậy mà còn có người chẳng thèm ngó tới, cũng thật là hiếm thấy. Mâu quang liếc qua Bắc Tiểu Lôi, không thể không nói, hiện tại hắn đối với nữ nhân nóng nảy này càng lúc càng cảm thấy hứng thú. Nàng không phải là đối với vương vị Vương phi không quan tâm sao? Tốt lắm, hắn liền cứ nhận định nàng làm phi.

“Nha đầu chết tiệt, con muốn lật trời rồi. Cứ nhiên ngay cả lời nói của cha cũng không nghe.” Nam Thi Phượng vừa thấy nữ nhi lại có thể xem nhẹ cả lời nói của lão công thân yêu của mình, đôi mắt đẹp nhóm lên lửa giận. Cả người tỏa ra khí áp mãnh liệt, giống như được hỏa bao bọc lấy.

“Tóm lại con không muốn làm Vương phi quái quỷ đó.” Đối với sự giận giữ của cha mẹ, Bắc Tiểu Lôi vẫn như cũ nhíu lại lông mày. Làm bầm, chiêu này của bọn họ đã dùng mười mấy năm rồi. Nàng không còn kinh sợ khi thấy chuyện này. Từ trước đến nay luôn là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ.

“Con, con con—” Nam Thi Phượng tức giận đến phát run, con người trợn lên, rít gào một tiếng.

“Con cút ra khỏi nhà cho ta.”

“Ầm—”

Bầu không khí giống như bị ngưng trệ, sau khi nàng gào lên gian phòng yên tĩnh đáng sợ.

“Phượng Nhi, nàng nói là không phải thật à?” Bắc Phong Phi cẩn thận nhìn vào thê tử, tức giận quá mức sao. Lại có thể muốn đuổi nữ nhi đi?

“Ta—” Nam Thi Phượng cũng bị chính mình làm cho hoảng sợ, nhưng lập tức nghĩ, như vậy cũng là một biện pháp tốt. Làm cho nàng không thể ở lại sơn trại không phải sẽ theo Vương gia quay trở về vương phủ, vì thế mâu quang kiên định nhìn vào nàng. “Không sai, không nghe cha mẹ nói đúng là bất hiếu, đã là thê tử lại không theo phu quân của mình, nữ nhân như vậy giữ lại làm gì?”

“Thật muốn đuổi con đi?” Bắc Tiểu Lôi cũng bị Nam Thi Phượng làm cho hoảng sợ, nhưng lại thấy nàng rất kiên quyết. Tính bướng bỉnh cũng nổi lên, đầu khẽ giương. “Đi thì đi.” Nói xong liền kéo Dạ Tinh Thần bên cạnh hướng cửa đi đến. Không phải muốn nàng làm Vương phi à, làm bầm, như vậy bọn họ tốt nhất nên có chuẩn bị, tốt nhất là không hối hận.

11. Chương 11: Vương Phi Đại Diện Bỏ Vương

Hùng hùng hổ hổ.

Bắc Tiểu Lôi bắt lấy Dạ Tinh Thần, hướng về hậu viện, nơi đám người thị vệ của hắn đang tạm ở chạy tới.

Dạ Tinh Thần cũng không giãy dụa, mặc cho đôi tay nhỏ mềm mại của nàng nắm chặt lấy bàn tay to của hắn.

Gió núi thổi hiu hiu, bầu không khí tươi mát. Tinh mâu Bắc Tiểu Lôi nhìn về phía trước, hồng y đón lấy gió núi bay lượn, rực rỡ mỹ lệ. Nữ nhân này là Vương phi của mình, tuy rằng thân phận nàng là sơn tặc rất có thể trở thành trò cười cho người khác, nhưng hắn vẫn tán thưởng tính thẳng thắn của nàng, không chút điệu bộ nào, sống chung với nữ tử như vậy cả người đến lỗ chân lông cũng đều hò hét vì khoan khoái dễ chịu.

“Mở cửa.”

Ầm một cái, Bắc Tiểu Lôi đá văng cửa viện, yêu kiều la lên. Thân ảnh đỏ rực kéo Dạ Tinh Thần đi đến.

“Vương gia?”

Bọn thị vệ vốn nghe được động tĩnh đều đi ra, thời điểm nhìn thấy bóng dáng Dạ Tinh Thần, cơn thịnh nộ đang bùng ra trong nháy mắt dập tắt.

“Ân.” Dạ Tinh Thần gật gật đầu, cười yếu ớt.

“Yêu nữ, người bắt Vương gia muốn làm cái gì?” Thị vệ râu quai nón theo sau đi ra vừa thấy vẻ mặt giận dữ của Bắc Tiểu Lôi đang cầm lấy tay Dạ Tinh Thần, bỗng nhiên lớn tiếng trừng mắt hỏi.

Lông mày Bắc Tiểu Lôi dựng thẳng, dăm kẻ nằng là yêu nữ. Bất quá hiện tại nàng không có thời gian cùng hắn tính sổ, đợi về đến Vương phủ nhất định cho hắn đẹp mặt. Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm hắn, chỉ ngón tay:

“Người đi, đem đồ đạc thu thập lại.”

“Làm cái gì?” Thị vệ râu quai nón phòng bị mà nhìn nàng, sẽ không muốn làm cái gì kỳ quái với đồ đạc đi. Ở sơn trại mặc dù ngắn ngủn mấy ngày, bọn họ lại từ trong miệng những người khác biết không ít chuyện xấu của yêu nữ này.

“Rời khỏi sơn trại.” Chỉ là nàng cũng muốn cùng đi, ai.

“Người muốn thả chúng ta đi?” Một gã hắc y thị vệ ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng một cái, lại trông về hướng Dạ Tinh Thần bị nàng nắm chặt.

“Vương gia, chúng ta phải về Vương phủ sao?”

“Đúng.” Dạ Tinh Thần gật đầu, nhìn phía Bắc Tiểu Lôi, đối với đám người thị vệ của mình nói. “Vương phi cũng muốn theo chúng ta cùng đi.”

“Vương phi?” Bọn thị vệ vô cùng ngạc nhiên mà chỉ vào Bắc Tiểu Lôi, rõ ràng không đủ sức tiếp nhận. Vương gia thật sự chấp nhận yêu nữ này sao?

“Hừ—” Bắc Tiểu Lôi hừ lạnh một tiếng, khiêu mi nhìn vào bọn họ. “Từ nay về sau bốn cô nương chính là nữ chủ của các người, các người tốt nhất cố gắng đừng làm ra chuyện khiến bốn vương phi mất hứng. Nếu không thì, lắm bầm—” Mắt đẹp nguy hiểm đe dọa mà nheo lại. Câu nói kế tiếp, không nói cũng rõ.

“Vương gia—” Mọi người nhìn Dạ Tinh Thần mang theo cầu xin, nếu như yêu nữ này thật sự làm Vương phi, bọn họ khẳng định không có một ngày tốt lành, Vương gia như thế nào chịu đựng đây.

Dạ Tinh Thần trong lòng cười thầm, mặt ngoài lại như cũ một bộ dáng lười nhác. Mày kiếm thần nhiên nhếch lên, ánh mắt quét nhẹ qua từng người.

“Từ nay về sau, Vương phi đại diện Bốn vương.”

Trong lòng mọi người run lên, không nghĩ tới Vương gia đã coi trọng yêu nữ này rồi. Ngay cả Bắc Tiểu Lôi cũng nhận không được quay đầu lại liếc hắn một cái, đầu óc nam nhân này không có bị bệnh đi, lại còn nói nàng đại diện hắn. Chỉ có điều, không thể không nói, nghe được câu này, trong lòng nàng vẫn nhận không được cao hứng. Sách, là chính bản thân hắn nói, sau này đừng nuốt lời. Nàng sẽ hảo hảo mà làm ọi người hiểu được sự lợi hại của nàng.

“Vương gia, thu thập xong rồi.” Một thị vệ cầm lấy hành lý đi ra. Bốn gã kiệu phu đi theo phía sau, khiêng cái kiệu đi ra khỏi nơi đó. Bắc Tiểu Lôi liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn nhưng thật thức thời nha.

“Đi thôi.”

Bắc Tiểu Lôi nắm tay Dạ Tinh Thần, dẫn đầu đi ra ngoài.

Thị vệ râu quai nón ở phía sau trừng mắt nhìn nàng, thật là một nha đầu ngang ngược. Chẳng qua càng khó hiểu chính là, Vương gia cư nhiên còn thuận theo nàng? Chẳng lẽ Vương gia không thích cao lương mỹ vị, trái lại thích loại cháo loãng đưa cái hương dã này?

Không hiểu nổi.

12. Chương 12: Nam Nhan Họa Thủy.

Bên cạnh quán trọ, một chiếc thuyền kiều hoa lệ tinh xảo dừng ở trước cửa quán, gió nhẹ lành lạnh, đưa tới hương thơm tươi mát. Ánh sáng mặt trời nhàn nhạt tựa như ánh vàng lóng lánh, rèm tua màu ngà trên đỉnh kiều lay động theo gió, lộ ra độ cong dập dờn xinh đẹp. Trước sau kiều đều có hai hắc y thị vệ thất lưng đeo bảo kiếm, khí thế bất phàm.

Người đi đường tạt qua đều hướng nơi này nhìn quanh, nghĩ thầm là hộ gia đình giàu có nào bày trận lớn như vậy? Một đôi tay ngọc vươn ra, màn kiều màu xanh ngọc được vén lên. Ló đầu ra là một nữ tử tuyệt mỹ, chỉ thấy tóc nàng như tơ, rơi xuống vai thơm. Đỉnh đầu búi lên một bó tóc hình vân vũ xinh đẹp, cắm nghiêng một nhánh trâm bạch ngọc kiểu dáng đơn giản. Tóc mái ngang mày, trong con ngươi trắng đen rõ ràng như có ngôi sao rơi vào, sáng ngời động lòng người. Mũi ngọc môi anh đào, má hạnh mặt trái đào. Một bộ xiêm y đỏ rực lóa mắt, bên hông buộc roi da màu đen. Xem ra công phu nữ tử sở trường về roi.

Sau khi nàng bước ra ngoài kiều, bên trong một vị nam tử cực kỳ tuấn tú duyên dáng phiêu dật lại đi ra. Một bộ trường bào trắng ngà tung bay, áo bào dài dao động chỉ lộ ra đầu giày màu đen nạm vàng. Ngẩng đầu, tóc đen thật dài như thác nước rủ xuống trên vai từ hai bên mai, khuôn mặt tuấn mỹ mày kiếm mắt sáng, môi mỏng nhấp nhẹ, lại chẳng hề sắc bén. Ngược lại có loại khí chất lười nhác, hơi thở toàn thân quý khí không thể che giấu.

“Đi thôi.”

Nữ tử chính là Bắc Tiểu Lôi, mà nam tử đương nhiên là áp trại phu quân của nàng Dạ Tinh Thần. Chỉ thấy Bắc Tiểu Lôi nhìn quán trọ, ngoảnh lại nắm lấy tay Dạ Tinh Thần hướng quán trọ đi đến. Không biết từ lúc nào, nàng đã có thói quen nắm lấy tay hắn. Nhưng là chính nàng cũng không phát giác ra điểm này.

Người đi đường thấy được trọn mắt há mồm, nữ tử này cũng quá lớn mật đi. Ở nơi đông người lại có thể cùng nam nhân lôi lôi kéo kéo, thật không biết thẹn.

Tựa hồ nghe được lời nói trộm của mọi người, bốn người thị vệ đi theo cũng cảm thấy mất mặt. Thật sự rất không có sự rụt rè của nữ tử, nhưng mà chủ tử cũng không nói gì, bọn họ có thể làm thế nào đây?

“Hai vị khách quan, muốn dùng bữa hay là ở trọ?” Tiểu nhị đã sớm chú ý tới bọn họ, nhìn phong thái nhất định là một người có tiền. Bày ra tươi cười nịnh nọt, nhanh chóng chạy đến.

“Ở trọ.” Bắc Tiểu Lôi liếc mắt nhìn tiểu nhị, thật là cười đến ngu ngốc như vậy, là nhặt được vàng hay bạc ở trên mặt đất sao?

“Nhị vị quan khách, đi theo tiểu nhân.” Tiểu nhị vội vàng dẫn hai người tiến vào.

Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần vừa bước vào quán trọ, nguyên bản đại sảnh đang huyền ảo thoáng cái trở nên yên tĩnh giống như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được. Tất cả mọi người đều trọn tròn mắt nhìn vào hai người, hảo một đôi nam nữ xinh đẹp. Đặc biệt là nam tử kia một bộ cẩm bào trắng ngà giống như được khảm một tấm bảo thạch ở trên quần áo, tựa như lóe ra hào quang. Dung nhan kia vô cùng tuấn mỹ, lười nhác, lại thêm khí chất cao quý có thể xưng nam nhân họa thủy....

Dạ Tinh Thần cười nhẹ mà liếc nhìn đại sảnh một cái, đám nữ tử trẻ tuổi hút một ngụm khí, mặt đỏ tim đập không ngừng.

Thật rất mất hứng.

Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn đám nữ nhân kia, xem các nàng đói khát mà nhìn vào nam tử bên cạnh. Chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng mãnh liệt, nam nhân chết tiệt này lại có thể dám ở trước mặt nàng quyến rũ nữ nhân khác, đừng quên hắn chính là áp trại phu quân của mình?

Bàn tay mềm bỗng nhiên dùng sức, nụ cười trên mặt Dạ Tinh Thần thiếu chút nữa cứng lại. Chỉ cảm thấy tay của mình giống như bị cái kim kẹp lấy, đau kịch liệt. Tinh mâu có chút tức giận mà nhìn phía Bắc Tiểu Lôi, lại thấy nàng cũng đang cắn hận mà nhìn mình chằm chằm. Sững sốt, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười.

Nàng, là đang ghen phải không?

13. Chương 13: Tức Giận Đánh Hoa Hồ Điệp!

“Ai nha! Công tử này thật là tuần a.”

Một giọng nói ngả ngớn với ngôn từ phóng đảng truyền đến, chọc cho Bắc Tiểu Lôi bóp tay Dạ Tinh Thần càng mạnh hơn.

Vừa quay đầu lại, đã thấy một nữ nhân giống như một con bướm sắc sỡ. Búi tóc như mây vấn cao, cài đầy kim trâm, châu sai, một bộ váy áo đồng dạng hồng y, ở trên người nàng lại mười phần diễm tục(1). Xem bộ dạng khuôn mặt cũng khá tinh xảo, nhưng lại bị làm thành cái bảng màu, hồng hồng, xanh xanh, càng đảo ngược khẩu vị. Hai mắt thật to không long lanh nhưng có thần, trái lại lộ ra dục vọng buông thả quá nhiều, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt đẹp gì.

Quả nhiên, mọi người nguyên bản đang đánh giá Dạ Tinh Thần nhìn thấy nữ nhân kia đi đến, đều sợ tới mức sắc mặt biến thành một màu đen. Nhìn phía Dạ Tinh Thần lại mang theo đồng cảm.

Dạ Tinh Thần chán ghét nhìn lướt qua nữ nhân phóng đảng kia, ánh mắt của nàng như đang có ý đối với mình. Cả người run lên, nếu như không phải Bắc Tiểu Lôi nắm chặt tay hắn, hắn nhất định quét rơi một thân ghê tởm.

“Lớn mật.” Thị vệ râu quai nón thấy nữ nhân này lại có thể dám không biết xấu hổ mà dùng ánh mắt như vậy nhìn chủ tử, mắt to trừng lớn, xoát đem đại đao bên hông rút ra. Hàn quang lập lòe, lại thêm hắn một bộ dáng hung thần ác sát thật dọa người.

Mọi người trông thấy không thể ngờ hắn thật sự xuất đao ra, vừa sợ hãi vừa tò mò trốn ở một bên.

“Khanh khách...” Ai ngờ nữ nhân bị uy hiếp không những không sợ, trái lại còn lắc mông từng bước từng bước đi lên trước. Thẳng đến khi đại đao thị vệ lung lay vượt thẳng đến trước mặt của nàng. Hàn quang chiếu đến khuôn mặt đủ mọi màu sắc kia, càng thêm cổ quái.

“Đại ca, chàng cam lòng tổn thương thiếp sao?” Nữ tử ném về phía thị vệ một ánh mắt quyến rũ.

Bọn thị vệ run rẩy, cái này cũng quá kinh khủng rồi.

“Cút ngay.” Râu quai nón trừng lớn mắt, một bộ không chịu thua nàng kia.

“Cắt.” Khẩn tay Hoa Hồ Điệp khẽ vung, con người màu đen lướt qua hắn hướng tới Dạ Tinh Thần nhìn ngấm. Đầu lưỡi liếm nhẹ khóe miệng, làm ra một bộ dạng mê hoặc.

Con người Bắc Tiểu Lôi lạnh lạnh quét tới, đúng là đồ không biết xấu hổ, cư nhiên ngay cả nam nhân của nàng cũng dám quyến rũ.

“Nhìn nữa, đâm mù con mắt của người.” Đôi môi anh đào của nàng khẽ mở, một câu chắc chắn đối Hoa Hồ Điệp nói.

Khẩu khí này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, không nghĩ đến thiếu nữ xinh đẹp này lại có thể hung hãn như vậy.

Hoa Hồ Điệp rõ ràng cũng bị sửng sốt, lúc này mới nghiêm túc quan sát Bắc Tiểu Lôi. Nhìn thấy nàng má hạnh mặt phấn, mắt ngọc mây ngài, dáng người thướt tha, toàn thân tỏa ra hơi thở thanh xuân làm cho không người nào có thể bỏ qua, thật khiến người khác đổ kị.

“Ai nha, vị cô nương này thực thô lỗ.” Hoa Hồ Điệp làm bộ làm tịch vỗ vỗ ngực, mũi nhăn hướng Dạ Tinh Thần nhướng lên. “Công tử làm sao chịu được, vẫn là Hoa Hồ Điệp ta sẽ càng yêu thương người, công tử có muốn bỏ nàng hay không, đi theo ta a.”

Dạ Tinh Thần lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng giống như nhìn thứ đồ dơ bẩn, thẳng đến khi biểu tình Hoa Hồ Điệp cứng đờ.

“Tìm đánh.”

Cư nhiên dám nói nàng thô lỗ? Lòng mảy Bắc Tiểu Lôi nhú lại, quát nhẹ một tiếng. Tay mềm bỏ bàn tay to của Dạ Tinh Thần, đuổi ra tới eo lưng. Roi trong tay hóa thành giao long hướng thẳng Hoa Hồ Điệp vung lên.

Biểu tình Hoa Hồ Điệp chợt tắt, chạy ra bên ngoài tránh né. Vốn dĩ Hoa Hồ Điệp là nữ ác bá của nơi này, yêu thích nam sắc, nhìn thấy nam tử diện mạo không tầm thường liền sẽ thu vào trong phòng chính mình. Tuy nàng chỉ có hai mươi sáu tuổi, nhưng nam thiếp trong phủ từ lâu đã bốn năm mươi người. Mọi người đối với nàng vừa ghét vừa hận. Tiếc rằng nàng cũng có bản lĩnh, thúc thúc nàng là đại quan trong hoàng thành Dạ Liêu, mọi người đối với nàng dám giận mà không dám nói.

Bắc Tiểu Lôi lạnh lùng cười một tiếng, muốn tránh? Xem ngươi có bản lĩnh chạy trốn dưới roi của Bồn cô nương hay không?

Sợi tóc đen theo gió vũ động, bóng dáng đỏ rực giống như tia chớp tiến đến gần Hoa Hồ Điệp. Roi ở trong tay nàng giống như có sinh mạng tùy theo nàng vung lên quán quýt lấy Hoa Hồ Điệp, mặc cho nàng ta di chuyển như thế nào trốn như thế nào cũng quán chặt không buông tha. Ba ba, ba ba, huy động vài cái, roi dừng ở trên người Hoa Hồ Điệp. Váy gấm đỏ thắm bị quất cho rách nát...

“A—” Đau buốt từ trên cánh tay truyền đến, Hoa Hồ Điệp kêu thảm một tiếng. Nhưng thấy roi Bắc Tiểu Lôi lộng vũ như long, cuối cùng bị dọa sợ. Xoay người thoát đi, vẫn không quên để lại mấy lời hung ác.

“Có bản lĩnh đứng chờ bốn cô nương.”

---

(1) Diễm tục: vẻ đẹp dung tục.

14. Chương 14: Ai Đánh Chết Nữ Của Ta?

Sau khi Hoa Hồ Điệp để lại lời nói hung ác, có chút chật vật nhếch nhác mà rời đi.

“Chờ đợi thì chờ đợi, ai sợ ai.” Lòng mảy Bắc Tiểu Lôi khê giường, mắt to nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Hoa Hồ Điệp. Bàn tay nhỏ vung lên, một lần nữa đem roi thu hồi cột lại ngang hông.

Đám thị vệ trông thấy bộ dáng nàng đánh người cũng nhin không được cả người run lên, nhìn lại Dạ Tinh Thần, ánh mắt đồng tình. Vương gia đáng thương lại có thể muốn cộp mẹ này, chỉ sợ ngày sau không được sống yên ổn.

Dạ Tinh Thần khê nhú mảy, đồng tình sao? Buồn cười, hần cần sự đồng tình sao? Lại nói, Bắc Tiểu Lôi sinh long hoạt hổ thế này càng không giống người thường sao? Hơn nữa, tin tưởng có nàng ở trước mình, từ nay về sau cái loại nữ nhân đáng ghét như Hoa Hồ Điệp cũng không cần bản thân mình tự tay xử lý. Có gì không muốn chứ?

“Cô nương, người gặp rắc rối rồi.”

Sau khi mọi người thấy Hoa Hồ Điệp rời đi, đều ồn ào vây quanh lại đây.

“Là a, ngươi không biết Hoa Hồ Điệp này là một nữ ác bá ở nơi này của chúng ta, ngày thường yêu thích nam sắc, nhìn thấy nam tử có diện mạo liền sẽ cứng rắn cướp đoạt vào trong phủ. Rõ ràng nàng nhìn trúng tướng công nhà ngươi, hiện tại ngươi còn đánh nàng. Chắc chắn, nhất định sẽ bị nàng trả thù.”

“Đúng, đúng, ta xem chúng ta vẫn là mau đi, tránh cho lát nữa đi theo không hay ho.”

“...”

Mọi người bàn luận sôi nổi, nói xong liền muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Cánh tay Dạ Tinh Thần đuổi ra, đột nhiên ngăn cản bọn họ. Trên khuôn mặt tuấn mỹ không có đối thủ chứa đầy tò mò, mang theo cười nhẹ nhìn vào mọi người, một bộ dáng vô hại.

“Các vị đại ca, đại tỷ, nghe các người nói Hoa Hồ Điệp kia trái lại rất ngang ngược. Nhưng mà chẳng lẽ quan phủ nơi này cũng không can thiệp sao? Mặc cho nàng ức nữ cường nam?” Pháp chế Dạ Liễu quốc có kém như vậy sao?

“Công tử, các người là từ nơi khác đến, không biết chúng ta ở đây.” Một thiếu phụ nhìn thấy Dạ Tinh Thần cười mất hồn, nóng lòng muốn ở trước mặt hắn biểu hiện mình. Chỉ thấy nàng mở to hai mắt, khoa tay múa chân nói. “Cái này Hoa phủ ở nơi này của chúng ta chính là một phương thế lực ác bá. Hơn nữa thúc phụ Hoa Hồ Điệp còn là đại quan trong kinh thành, ai dám chọc bọn hắn a.” Cũng không phải là không muốn sống nữa.

“Nga?” Bàn tay khẽ vỗ một tiếng kinh ngạc, đại quan kinh thành? Lớn bao nhiêu? Thượng thư? Thừa tướng?

“Ha ha, đại quan, hắn có thể lớn đến mức nào?” Thị vệ râu quai nón cùng các thị vệ khác hai mắt nhìn nhau cười một tiếng. Đứng ở chỗ này chính là Tiêu Dao Vương gia dưới một người, trên vạn người, cũng sẽ không có Vương gia lớn hơn đi? Vậy chỉ có thể là hoàng thượng.

“Công tử, vị phu nhân này nói là sự thật.”

“...”

“Ai đánh chết nữ của ta?”

Thình lình xuất hiện tiếng hô khiến mọi người sợ tới mức tản ra xung quanh, thuận theo thanh âm không khiên nhường kia nhìn lại. Quả thấy một nam tử trung niên mặc một bộ quan phục, đầu đội mũ quan nâng cao bụng thịt tròn vo đi đến, mà người đi bên cạnh đã quay lại Hoa Hồ Điệp, phía sau bọn họ là một đám nô bộc, nhìn trợn trợn kia quả nhiên cũng có dáng vẻ làm quan.

“Đến rồi, đến rồi.” Mọi người nhìn thấy nhanh càng thêm nhanh vọt đến một bên, sợ bị liên lụy.

Thì ra là hắn.

Ánh mắt Dạ Tinh Thần thâm thúy chớp qua một đạo ánh sáng cực nhanh khiến người khác không nắm bắt được, mày kiếm nhíu lại, không nghĩ đến Hoa ngự sử bình thường đang hoàng ở Hoàng Thành, được ngựa xe cung phụng nghênh đón, trở về quê quán lại có thể có tác phong như vậy, thật là biết che giấu bộ mặt khó coi của bản thân. Bốn thị vệ nhìn nhau một cái, đáy mắt đều hiện lên ý cười. Không ngờ chính mình đụng phải cửa rồi, kế tiếp có trò hay để xem.

Quả nhiên, Bắc Tiểu Lôi nhìn Hoa Hồ Điệp tìm viện binh tới. Lòng mày xinh đẹp giương lên, đồ ngu ngốc lại đến.

“Là cô nãi nãi ta đánh nàng, ngươi muốn làm sao?”

15. Chương 15: Đến Một Đồi, Đánh Một Đồi!

Thân ảnh đỏ rực của Bắc Tiểu Lôi bước ra, gió hè từ ngoài cửa sổ rót vào vén lên làn váy của nàng bay múa. Tóc đen như thiên, mi mục như vẽ, đẹp đến động lòng người. Chẳng qua giọng điệu không khách khí kia chọc giận người khác.

“Thúc phụ, chính là tiện nha đầu này đánh Điệp Nhi. Người nhất định phải vì Điệp Nhi làm chủ.” Con người Hoa Hồ Điệp phần nộ nhìn Bắc Tiểu Lôi, khóe miệng nhỏ lộ ra một nụ cười đắc ý. Xú nha đầu, hiện tại bốn tiểu thư sẽ cho ngươi biết hậu quả dám đắc tội với ta.

“Là ai?” Đồi mắt Hoa Môn Mi như hai hạt đậu tròn to hướng Bắc Tiểu Lôi nhìn lại, vừa thấy không ngờ là một Đại mỹ nhân. Dâm quang trong tròng mắt thật nhỏ hiện lên. “Thì ra là một tiểu mỹ nhân a.”

“Thúc phụ—” Hoa Hồ Điệp dậm một chân, làm nũng kêu. Nàng cũng không phải là để thúc phụ đến tìm người đẹp.

“Khụ khụ—” Hoa Môn Mi giả bộ ho nhẹ, sau đó xoay người nâng cao cơ thể béo mục nịch nhìn vào Bắc Tiểu Lôi. “Tiểu nha đầu to gan, cứ nhiên ngay cả chất nữ của bốn quan cũng dám đánh, ngươi còn biết vương pháp?”

“Vương pháp?” Bắc Tiểu Lôi xem thường mà nhìn vào Hoa Môn Mi toàn thân béo mập toát ra đầy dầu mỡ, cúi đầu chửi thề một tiếng. “Ta nhỏ vào, cùng các ngươi nói vương pháp, ta thật sợ vương pháp bị các ngươi bôi nhọ. Bớt nói nhảm đi, không phải muốn bắt bốn cô nương sao? Xem ngươi có bản lĩnh đó hay không?”

Nói xong, tay vươn tới ngang hông, một lần nữa cầm lấy chiếc roi, thân thủ linh hoạt mà hướng hai người vùng đi.

“Đại nhân cẩn thận.”

“Thúc phụ coi chừng.”

Vừa thấy roi của Bắc Tiểu Lôi vùng đến, Hoa Hồ Điệp cùng người hầu kêu to. Hoa Hồ Điệp đem thúc phụ mập mạp hướng tới phía sau đẩy một cái, từ trên lưng gia đình rút đao ra, hướng Bắc Tiểu Lôi nghênh đón.

Hai đạo bóng dáng đỏ rực quần lầy nhau, Hoa Môn Mi ôi chao một tiếng ngã xuống đất, vừa đem gia đình phía sau đẩy trên đất. Nhất thời, phía sau loạn thành một đoàn.

Hoa Môn Mi xoa cái mông bị đụng đau nhức, kêu to.

“Cứ nhiên dám đánh mệnh quan triều đình, không muốn sống nữa. Người đâu, theo bản quan bắt điều dân này lại.”

“Dạ.” Đám quan binh theo ở phía sau tay cầm lấy binh khí, hướng Bắc Tiểu Lôi đang triển đấu đi đến.

Dạ Tinh Thần từ đám người phía sau đi ra, cầm bào màu trắng lay động, tóc đen tung bay, thân hình cao lớn thẳng tắp, khuôn mặt tuấn mỹ không có đối thủ khiến người khác không thể xem nhẹ.

Nguyên bản Hoa Môn Mi đang ôi chao ôi chao kêu lên ngẩng đầu thấy Dạ Tinh Thần, tiếng kêu ngưng bật. Một đôi mắt như hạt đậu tròng thật lớn, giống như nhìn thấy chuyện vô cùng kinh khủng. Đột nhiên hai tay ngẩn mập chạm đất gian nan mà bò dậy. Động tác kia nhanh đến mức không giống một người béo mập có thể làm được.

“Hạ quan Đô Sát viện Ngự sử Hoa Môn Mi bái kiến Vương gia.” Quỳ gối.

Bọn quan binh vốn đang muốn truy bắt Bắc Tiểu Lôi vừa nghe thấy liền ngậy ngấn cả người, đại đao cầm trong tay dừng ở tại chỗ đưa mắt nhìn nhau. Không biết nên làm sao bây giờ?

Ba một cái, Bắc Tiểu Lôi một roi giải quyết Hoa Hồ Điệp cũng đang sửng sốt. Thân ảnh đỏ rực bay vút dừng ở bên cạnh Dạ Tinh Thần. Đôi mắt nhìn chăm chăm đám người đang quỳ trên mặt đất.

“Tại sao Hoa Ngử sử lại xuất hiện ở nơi này?” Dạ Tinh Thần khẽ nhíu mày kiểm, nhàn nhạt mà hỏi thăm.

“Hạ quan là tiếp nhận mệnh lệnh Hoàng thượng đi ra ngoài tìm Vương gia, hiện tại nhìn thấy Vương gia bình an thật sự là quá tốt.” Hoa Môn Mi khoác lác, tươi cười nịnh nọt.

“A, tìm Bốn vương?” Đôi mắt Dạ Tinh Thần sâu xa mà liếc nhìn người quỳ trên đất. “Đây chính là đang tìm Bốn vương sao?”

“Cái này, cái này...” Cái trán lớn của Hoa Môn Mi chảy ra đầy mồ hôi lạnh, luống cuống.

Hoa Hồ Điệp thầm kêu hồng bét, không nghĩ tới nam nhân bản thân nhìn trúng lại là Vương gia. Nhìn thấy thúc phụ hèn mọn ở nơi này, nàng cũng không biết phải làm sao.

Nên làm cái gì bây giờ?

16. Chương 16: Hậu Quả Chọc Tới Bồn Cô Nường!

Đôi mắt sáng của Bắc Tiểu Lô không bỏ qua biểu tình trên mặt Hoa Hồ Điệp, hiện tại đã biết sợ sao? Tiếc là sau khi chọc tới nàng còn muốn thoát thân, trừ khi nàng chết đi.

“Vương gia, không biết mạo phạm Vương phi là tội danh gì?”

Bắc Tiểu Lô nhìn vào Hoa Hồ Điệp cùng Hoa Môn Mi trước mặt, môi anh đào câu lên, cười đến mức tà khí.

“Tội chết.”

Con người Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lô bên cạnh, biết rõ cô gái nhỏ này là điển hình của người có thù tất báo. Chỉ sợ lần này là Hoa Hồ Điệp, Hoa Ngự sử trêu chọc nàng. Nhưng mà đối với việc Bắc Tiểu Lô muốn đối phó bọn họ, hẳn liền giơ hai tay tán thành. Thậm chí muốn cho nàng mượn đao, trợ giúp nàng giải quyết hai người.

Sợi tóc đen theo gió từ cửa sổ thổi vào mà lay động, hai người một hồng y một bạch bào dựa vào cùng một chỗ, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất tôn quý, ngay cả ý cười nơi khóe miệng cũng đều giống nhau như vậy, mọi người chỉ có thể than hảo một đôi người đẹp.

“Ái phi, nàng muốn xử trí bọn họ như thế nào?”

Ngữ điệu ôn nhu làm cho cơ thể Bắc Tiểu Lô không kìm được mà run rẩy, mẹ ơi, nam nhân này tại sao đột nhiên xưng hô một tiếng dinh dính ngây ngây như vậy, cho dù là vì phối hợp với mình cũng không cần như thế đi, da gà đều nổi cả lên.

Nàng ngẩng đầu trừng mắt liếc Dạ Tinh Thần, mới quay đầu lại nhìn vào Hoa Môn Mi, Hoa Hồ Điệp. Đôi con ngươi sáng ngời thiêu đốt lên lửa giận, dường như đang suy nghĩ xem xử lý bọn họ như thế nào.

“Vương, Vương phi?”

Hoa Môn Mi đột nhiên ngẩng đầu lên, ngón tay ngón mập chỉ vào Bắc Tiểu Lô, trong đôi mắt hạt đậu tràn đầy khó tin, làm sao có thể? Nha đầu dã man này chính là Tiêu Dao Vương phi sao?

“Xin hỏi Vương gia, ngài thành thân khi nào vậy?” Không nghe đến Vương gia có lấy Vương phi a. Nếu không, hẳn nhất định không bỏ qua cơ hội nịnh nọt này.

“Nha đầu lỗ mãng này làm sao có thể là Vương phi?” Hoa Hồ Điệp cũng buột miệng kêu lên, con người đen xinh đẹp tràn ngập hoài nghi nồng đậm. Tại sao nha đầu dã man, không có giáo dưỡng như vậy cũng có thể làm Vương phi? Mà nàng xinh đẹp động lòng người lại không thể chứ?

“Láo xược.” Thị vệ xoát đao để ngang trước người Hoa Môn Mi, hàn quang lập lòe.

“Vương gia tha tội.” Hoa Môn Mi hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ, một bên vẫn không quên quay đầu lại hướng cháu gái mình hô: “Điệp Nhi, còn không nhận tội với Vương gia, Vương phi.” Vũ nhục hoàng tộc chính là trọng tội, mặc dù hẳn cũng nghĩ nha đầu ngang tàng bạo ngược kia không có một chút bộ dạng của Vương phi. Nhưng nếu như Vương gia đã nói, bọn họ cũng không thể nhiều lời nữa.

Muốn nàng quỳ dưới chân nha đầu lỗ mãng kia?

Hoa Hồ Điệp tự nhiên là trăm điều không muốn, nhưng bị thúc phụ nhìn chăm chăm, lại sợ quyền thế Vương gia, đành phải bắt đắc dĩ mà quỳ xuống.

“Vương gia, ngũ phi đại nhân đại lượng, thỉnh cầu tha lỗi dân nữ lỗ lòi.” Nha đầu chết tiệt, một ngày nào đó bốn tiểu thư sẽ đòi lại.

Bắc Tiểu Lô khẽ nhủ lòng mày, cũng không bỏ qua biểu tình không cam lòng của Hoa Hồ Điệp, càng không nhìn sai hận ý cùng tàn nhẫn trong nháy mắt khi con người nàng rũ xuống. Nghĩ muốn lừa dối cho qua chuyện, đáng tiếc nàng cũng không làm chuyện ngu xuẩn thả hổ về rừng.

“Nhận lỗi hữu dụng, cần quan sai tới làm cái gì?” Bắc Tiểu Lôi lạnh lạnh nói, sau đó mâu quang đảo qua. “Các người dám mạo phạm Vương gia, Vương phi, còn ức nữ bá nam, tội tăng thêm một bậc. Vương gia, ta nghĩ dạng người như vậy không nên buông tha đi?”

“Tùy ái phi xử trí.” Dạ Tinh Thần lười biếng nói, câu nói kia lại như sét đánh giữa trời quang bùng nổ bên trong người chú cháu Hoa Môn Mi, lập tức ngây lại.

“Được.” Bắc Tiểu Lôi vung tay lên. “Hoa Hồ Điệp ngày thường ức nữ bá nam, đại tội khó chữa. Kéo xuống đánh trước hai mươi đại bản, sau đó đưa vào trong lao. Còn người thân là mệnh quan triều đình, chẳng những không vì dân giải oan, ngược lại còn giúp chái gái làm ác, đồng dạng tội không thể tha. Hiện thu hồi mũ ô sa của người, trở về quê làm ruộng.”

“Vương gia, Vương phi, thứ tội a...”

17. Chương 17: Bốn Cô Nương Là Vương Phi!

Gió xuân lướt nhẹ, hoa trên núi nở rộ. Ánh mặt trời nhàn nhạt rơi xuống, tinh tế lóa mắt.

Lưng Bắc Tiểu Lôi gối lên thành kiệu, hai mắt híp lại. Hoa Hồ Điệp, Hoa Môn Mi như muốn nhận được sự trừng phạt của nàng, thật sự là sáng khoái cả người.

Dạ Tinh Thần lười nhác nằm ở trên giường êm, nhưng lại hiếm thấy không đi ngủ. Con người thâm thúy, sáng rực nhìn vào Bắc Tiểu Lôi bên cạnh, đáy mắt tràn đầy hứng thú. Không nghĩ tới sơn tặc ngang tàng bạo ngược, hung hãn này kỳ thực thiện lương như vậy. Chẳng những trừng phạt nữ ác bá Hoa Hồ Điệp, tước quan Hoa Môn Mi, còn cho người đến phủ Hoa Hồ Điệp cứu những nam tử trẻ tuổi bị cướp đoạt. Thậm chí còn giúp đỡ, để cho bọn họ có thể một lần nữa làm lại từ đầu. Hắn, tựa hồ phát hiện một ưu điểm của nàng.

“Nhìn cái gì vậy? Không thấy qua mỹ nữ a.”

Ánh mắt nóng bỏng của Dạ Tinh Thần rơi vào trên người, Bắc Tiểu Lôi cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, đành phải mở con mắt mùa thu hung hăng mà trừng mắt liếc hắn một cái, yêu kiều nói.

“Xuy—“

Nghe thấy lời của nàng, Dạ Tinh Thần nhịn không được cúi đầu cười ra tiếng. Thật sự là càng ngày càng thú vị, không phải sao? Trong đầu lướt qua hoàn cảnh gặp nàng lần đầu, không nghĩ tới chính mình lại bị một nữ tử tuyệt mỹ cướp đi làm áp trại phụ quân. Thế nhưng hiện tại hắn lại không hề bài xích, hơn nữa nếu như nói mình là áp trại phụ quân của nàng, như vậy nàng là nữ tặc Vương phi của mình, ai cũng không thiết thời.

“Này, phá(1) Vương phủ của người tại sao còn chưa tới hả?”

Bắc Tiểu Lôi vén rèm kiệu lên, nhìn ra bên ngoài một chút, nhưng đến một cái bóng của Vương phủ cũng không thấy, thiên, rốt cuộc còn muốn đi bao lâu nữa đây? Sớm biết như thế nàng đã cười ngựa cho rồi. Hiện tại ngồi trên cái kiệu này, cả mông đều đau.

Phá Vương phủ?

Dạ Tinh Thần nghe vậy nhịn không được cười khỏ, vốn là phong hào Vương phi ở trong mắt nàng chỉ là thứ quái quỷ gì đó, hiện tại ngay cả Tiêu Dao Vương phủ cũng thành phá Vương phủ. Như vậy Vương gia hắn ở trong mắt nàng lại là cái gì đây? Đường như, hắn bị ghét bỏ từ đầu đến đuôi rồi. Bất quá, là một kinh nghiệm thú vị.

Môi mỏng khẽ mân. “Sắp đến rồi, qua một con phố nữa.”

“Vậy sao?” Bắc Tiểu Lôi quay đầu lại nhìn hắn. “Đầu tiên nói trước, về sau người đừng hy vọng ta học cho người cái dạng thiên kim tiểu thư gì, không ra cửa chính, không bước cổng trong, cười không lộ răng, thêu

hoa ngâm thơ. Nói cho người biết, bốn tiểu thư ta đều không biết.” Nhắc nhở trước, tránh cho sau này cần phải như thế này, như thế kia, làm không được.

“Ta cũng không trông mong vào nàng.” Dạ Tinh Thần cười một tiếng, nàng thực ra rất tự biết mình.

“Hừ—” Bắc Tiểu Lôi quay đầu lại, mặc kệ hẳn.

“Vương gia, Vương phi, đến Vương phủ rồi.” Thị vệ phía trước hô lên, kiệu phu đem cỗ kiệu từ tốn, vững vàng mà đi xuống.

Bắc Tiểu Lôi vừa nghe, đem màn kiệu xốc lên, nhảy xuống đi ra ngoài, con người đen đánh giá tòa nhà trước mặt. Mái cong lưu ly, cửa chính đỏ thắm, sư tử đá to lớn mạnh mẽ, trái lại có chút khí thế.

“Này, nhà của người còn không kiên nhẫn được a.” Bắc Tiểu Lôi quay đầu hướng Dạ Tinh Thần nói.

“Về sau cũng là nhà của nàng.” Dạ Tinh Thần cười nhẹ, Bắc Tiểu Lôi nhún vai.

“Cung nghênh Vương gia hồi phủ.” Quân gia mang theo một nhóm tôi tớ vội vàng đi ra cửa chính.

“Miễn.” Dạ Tinh Thần gật gật đầu.

“Vị cô nương này là?” Quân gia ngẩng đầu trông thấy Bắc Tiểu Lôi bên cạnh Dạ Tinh Thần liền sửng sốt, cô nương này dung mạo thật vô cùng xinh đẹp. Nhưng xem trong đôi đồng tử kia tràn đầy ngang bướng, hoàn toàn không phải là thiên kim của thế gia vọng tộc. Hướng hồ, bên cạnh Vương gia cũng không mang nữ tử đi theo. Hai trông mắt nhỏ đánh giá nàng, đối với thân phận của nàng càng hiếu kỳ.

Bắc Tiểu Lôi ghét nhất bị người khác dùng ánh mắt như vậy nhìn mình. Giống như một dạng địa vị có bao nhiêu thấp kém. Lòng mày nhíu lại, trừng mắt nhìn quân gia. “Bốn cô nương là Vương phi, nữ chủ tử của người.”

---

(1) Phá: hư, rách, nát, tồi ==” vàng, bả ví Vương phủ của ảnh như vậy đấy.

18. Chương 18: Quy Tắc Thê Tử!

“Bốn cô nương là Vương phi, nữ chủ tử của người.”

Bắc Tiểu Lôi nói xong, mọi người đều sửng sốt. Đôi mắt hoài nghi nhìn vào nàng, thật hay giả? Nàng là Vương phi? Ánh mắt không hẹn mà gặp đều hướng về phía Dạ Tinh Thần. Vương gia thành thân lúc nào, tại sao bọn hắn thân là người trong Vương phủ lại không biết?

“Vương gia, vị cô nương này đúng là Vương phi sao?” Quân gia thay mặt mọi người hỏi ra thắc mắc.

Bắc Tiểu Lôi ôm lấy ngực, liếc mắt nhìn vào Dạ Tinh Thần. Ánh mắt nhưng lại mang theo uy hiếp hung ác, nếu như hắn dám nói không phải, nàng nhất định cho hắn đẹp mặt.

“Ừ, từ nay về sau Vương phi là chủ tử của các người.” Dạ Tinh Thần lười biếng đảo qua mọi người, phân phó. “Các người kính trọng Vương phi cũng giống như kính trọng Bốn vương, không được mấy may làm trái, biết chưa?”

“Dạ.” Mọi người chỉng tề lắng nghe, mặc dù đối với Vương phi bỗng dưng xuất hiện này rất nghi hoặc, nhưng Vương gia cũng đã hạ lệnh rồi, có vấn đề cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Phải biết, nhiều lời nhất định không tốt. Một người hầu thông minh, xứng đáng với chức vụ là không được phép nói chủ tử đúng sai.

“Này, còn phải đứng đây bao lâu?”

Bắc Tiểu Lôi không kiên nhẫn kêu lên, nhìn một đám ứng với cơn trùng chỉ biết lên tiếng trả lời, nàng không cảm thấy thú vị. Hiện tại cũng sắp trưa rồi, tự nhiên là lấp đầy cái bụng quan trọng hơn.

“Đi thôi.” Dạ Tinh Thần cười yếu ớt, dẫn theo Bắc Tiểu Lôi hướng trong Vương phủ đi đến.

Bọn người quản gia ở tại phía sau nhìn bóng lưng hai người ngẩn ngơ, thật lâu sau mới kịp phản ứng. Cô nương thô lỗ kia thật sự là Vương phi của bọn họ sao?

Lắc lắc đầu, tuy rằng dung mạo tạm được. Nhưng tính tình như vậy sánh đôi với Vương gia, thật đúng là làm hư miếng ngọc đẹp như Vương gia rồi.

Bắc Tiểu Lôi chỉ lo túm lấy tay Dạ Tinh Thần xông thẳng hướng Vương phủ mà đi, tự nhiên là không biết những nhận xét của người hầu ở phía sau. Nếu biết trong lòng bọn họ đều chê tính thô lỗ của nàng, chê nàng không xứng với Vương gia mà nói, chỉ sợ là một phen bạo lộ.

Dạ Tinh Thần đem Bắc Tiểu Lôi mang vào phòng ngủ của mình, cả phòng một màu xanh ngọc, lộ ra khí tức nam tử nồng đậm.

Bắc Tiểu Lôi cũng không khách khí ngồi ở bên cạnh bàn, bưng nước trà trên bàn ừng ực ừng ực uống. Ngay thẳng, không làm bộ làm tịch.

“Thoải mái.” Đặt ly trà xuống, nàng thở dài nói. Nước trà còn rơi rớt lại trên khóe miệng của nàng, lan tỏa ánh sáng mặt trời.

“Được rồi, hiện tại ta cũng đã đến Vương phủ cùng người. Nhưng là ta làm Vương phi, người cũng không được dùng cái gì mà lấy phu làm thiên đến quấy thúc ta. Ta cho người biết, ta tuyệt sẽ không ngoan ngoãn mà nghe lời của người.” Đôi mắt đẹp hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trước đem lời cảnh cáo nói trước mặt.

Dạ Tinh Thần gật đầu, chưa bao giờ trông cậy vào nàng sẽ hiểu được phụ dung, phụ công, phụ đức(1) các loại.

“Tốt lắm, coi như người thức thời.” Nhìn Dạ Tinh Thần gật đầu, Bắc Tiểu Lôi thỏa mãn câu môi lên. Cánh tay nhỏ nhắn hướng tới mặt bàn vỗ. “Hiện tại ta bắt đầu nói quy tắc của ta, người hãy nghe cho kỹ. Thứ nhất, chuyện trong Vương phủ ta định đoạt; thứ hai, không được phép để cho ta làm chuyện ta không muốn; thứ ba, không cho nói ta nói bậy, khi người khác nói ta nói bậy thì người phải giúp ta; thứ tư, khi người khác ức hiếp ta thì người phải khi dễ lại hắn; thứ năm, khi người khác phản đối ta thì người phải luôn đứng ở bên ta; thứ sáu, lấy mệnh lệnh của ta làm quy tắc để tuân thủ...”

Bắc Tiểu Lôi ba ba nói một tràng như sét đánh, thở sâu một hơi, lại nói.

“Cuối cùng cũng là quan trọng nhất, không cho người nạp thiếp, không được đi thanh lâu uống rượu có kỹ nữ hầu, không được cùng với nữ tử khác liếc mắt đưa tình. Nếu như bị ta phát hiện được người trèo tường, người nhất định phải chết.” Mâu quang hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Tinh Thần, dùng sức nói.

“Ta có thể nói không sao?”

---

(1) Với người phụ nữ, tứ đức gồm phụ công ( ), phụ dung ( ), phụ ngôn ( ) và phụ hạnh ( ):

Công: nữ công, gia chánh phải khéo léo. Tuy nhiên các nghề với phụ nữ ngày xưa chủ yếu chỉ là may, vá, thêu, dệt, bếp núc, buôn bán, với người phụ nữ giỏi thì có thêm cầm kỳ thi họa.

Dung: dáng người đàn bà phải hòa nhã, gọn gàng, biết tôn trọng hình thức bản thân

Ngôn: lời ăn tiếng nói khoan thai, dịu dàng, mềm mỏng

Hạnh: Tính nết hiền thảo, trong nhà thì nết na, kính trên nhường dưới, chiều chồng thương con, ăn ở tốt với anh em họ nhà chồng. Ra ngoài thì nhu mì chín chắn, không hợm hĩnh, cay nghiệt.

19. Chương 19: Đạo Thánh Chỉ!

Dạ Tinh Thần trừng mắt ngậy người nghe Bắc Tiểu Lôi nói một đồng lớn, than to thật là không thể tưởng tượng nổi. Quy củ như vậy nhất định là vua cũng sẽ phát điên. Cái gì gọi là độc tài chuyên chế, đây chính là ví dụ. Nghĩ đến hần đường đường là Tiêu Dao Vương gia, dưới một người trên vạn người, chẳng lẽ lại bị tiểu nữ nhân ngang tàng bạo ngược này quản đến gắt gao sao? Đôi mắt sáng thâm thúy có chút khó tin mà nhìn vào nàng, cái gì mà thú vị, hiện tại hần cảm giác mình chỉ muốn gào to lên.

“Người thử một chút xem.” Bắc Tiểu Lôi khẽ nhủ lông mày, nghiêng mắt trừng Dạ Tinh Thần. Không phải một mực muốn thuyết phục nàng làm Vương phi của hần sao? Hiện tại nàng liền để cho bọn họ nhìn. Xem nàng một nữ tặc Vương phi rốt cuộc có thể đem Vương phủ nhấc lên hay không.

“...”

Dạ Tinh Thần lắc đầu, rũ mắt xuống, che đi tinh quang nơi đáy mắt. Nàng có quy tắc, ta có kế sách. Chẳng có lẽ hần đầu không lại nàng sao? Vương phi thân ái, nhân tiện để cho nàng nhìn xem thư sinh yếu đuối trong mắt nàng đến tột cùng là yếu đuối hay là mạnh mẽ đây?

“Cái này còn thiếu không nhiều lắm.”

Trông thấy Dạ Tinh Thần giống như thỏa hiệp mà cúi đầu, Bắc Tiểu Lôi thỏa mãn gật gật đầu. Mắt đẹp đảo qua căn phòng vắng lạnh, đôi mi thanh tú chau lại.

“Ta không thích màu xanh, lạnh chết đi. Đổi màu hồng.” Hồng thật tốt a, nhiệt tình, phóng khoáng, giống như lửa ấm áp.

“...”

Dạ Tinh Thần ngẩng đầu nhìn nàng, đã thấy nàng như cũ nhìn mình chằm chằm. Trong lòng thở dài, quên đi. Cuộc sống sau này còn dài mà, trước hết cứ đồng ý nàng. Xem nàng rốt cuộc có thể đem Vương phủ biến thành cái dạng gì? Hoàn toàn thay đổi sao? Hần nhưng thật ra nghĩ muốn nhìn một lần.

“Người đâu—” hướng ra ngoài kêu.

“Vương gia, có gì phân phó?” Gia đình áo xanh đi đến, cúi thấp đầu.

“Tìm người trang trí lại phòng ngủ của Bồn vương, đem màu xanh toàn bộ đổi thành màu hồng.” Màu sắc đỏ rực như lửa, tựa như Bắc Tiểu Lôi, sức sống bắn ra bốn phía. Tuy rằng có một chút nóng nảy, nhưng lại có vẻ bất đồng với người khác.

“Dạ.” Gia đình gật đầu, mặc dù nghe Dạ Tinh Thần phân phó như vậy thực rất nghi hoặc. Nhưng quân gia đã giáo huấn, không nên hỏi thì phải ngậm miệng, để tránh chọc giận chủ tử, bản thân gặp tai họa.

“Ân, đi xuống trước đi.” Dạ Tinh Thần hướng gia đình, phát phát tay.

“Đợi một chút—” Bắc Tiểu Lôi gọi gia đình lại, chỉ vào góc tường.

“Đem hoa cảnh nơi đó mang đi cho ta, Bồn Vương phi muốn xếp đặt binh khí ở nơi này.”

Mắt đẹp chớp chớp, này thật là ý kiến hay. Hiện tại mình là Vương phi rồi, muốn vài món binh khí thượng thừa nhất định là không thành vấn đề.

“Cái này—” Gia đình chần chừ nhìn vào Dạ Tinh Thần, ở phòng ngủ bày đặt binh khí, có phải rất kỳ quái hay không?

“Ái phi, Vương phủ có kho binh khí.” Dạ Tinh Thần nói, tuy hần không tập võ, nhưng hoàng huynh hay ban thưởng không ít vũ khí quý báu cho hần.

“Thật sự?” Bắc Tiểu Lôi vừa nghe, hai mắt chợt phát sáng. “Ồ nơi nào, dẫn ta đi nhìn xem.” Kho binh khí? Vừa nghe liền nhiệt huyết sôi trào. Bàn tay mềm nắm chặt lòng bàn tay, nàng hận không thể ngay lập tức bay đến kho binh khí. Tin tưởng bên trong nhất định là có rất nhiều vật phẩm danh tiếng trên quý phi phạm, những đồ này về sau tất cả đều là của nàng.

“Có muốn dùng bữa trưa mới đi hay không?” Dạ Tinh Thần khiêu mi, nàng yêu thích múa đao lộ thương như vậy sao? Có điều, không thể không nói ánh mắt tỏa sáng giờ phút này, thiêu đốt lên tình cảm mãnh liệt của nàng thực rất mê người. Vốn là hai gò má trắng nhiễm lên rặng mây đỏ, con ngươi sáng trong, tựa như tràn đầy nước, càng tỏa ra quyến rũ xinh đẹp.

“Trước tiên nhìn binh khí đã rồi hãy nói.” Bắc Tiểu Lôi kéo Dạ Tinh Thần, đi ra ngoài.

“Vương gia.” Vừa bước ra ngoài cửa lại đụng phải quân gia đang vội vàng chạy tới.

“Chuyện gì?”

“Công công trong cung đến tuyên thánh chỉ.”

20. Chương 20: Tuần Khốc Hoàng Đế

Từ Ninh cung tươi sáng và sạch sẽ.

Hy Thái hậu năm nay đã năm mươi tuổi, trên khuôn mặt được chăm sóc thích hợp kín đáo cười nhẹ. Một bộ áo dài cung đình màu đỏ thẫm, ngọc bội leng keng, ung dung cao quý.

Đứng ở phía sau là một vị nữ mẫu có tuổi tương đương với bà, quần áo cung trang màu xanh, tóc dài hoa râm được chải thành kiểu tóc đơn giản trang nhã.

“Thái hậu, người có chuyện gì cao hứng như vậy a?” Nhìn Thái hậu liên tục ngậm nụ cười vui vẻ, nữ mẫu nhìn không được hỏi.

“Nhũ mẫu, vừa rồi Thái An đến bẩm báo, nói là trong phủ Thần Nhi xuất hiện vị nữ tử tuyệt sắc, Thần Nhi còn tuyên bố ra bên ngoài, nàng là Tiều Dao Vương Phi, ta có thể không vui sao?” Thái hậu ý cười càng lúc càng lớn, phải biết rằng việc này Thần Nhi rất biếng nhác, trong phủ ngay cả một thị thiếp cũng không có. Đến cả Hoàng nhi đưa thị cơ đến cũng bị hấn tổng trở về, mắt nhìn một năm lại một năm trôi qua, bà chờ được bỗng chốc đến tóc cũng đều bạc trắng cả rồi. Hiện tại Thần Nhi lại đột nhiên có Vương phi, có thể không cao hứng sao?

“Hoàng thượng giá lâm.” Ngoài cung, thanh âm thái giám lạnh lạnh truyền đến.

“Mẫu hậu.” Hoàng đế Dạ Tinh Triệt một bộ long bào màu vàng cất bước đi đến, đường nét ngũ quan như được chạm khắc mà ra. Một đôi con ngươi đen như hồ sâu thăm thẳm, người khác vừa nhìn liền bị hút vào. Cái mũi đứng thẳng, môi mỏng khêu gợi, dáng người cao lớn mạnh mẽ. Tóc dài màu đen dùng kim quan buộc lên, cảm nghiêng một cảnh trăm ngọc.

“Hoàng nhi, đến đây.” Hy Thái hậu nhìn thấy đại nhi tử, nở nụ cười từ ái.

“Việc trong triều hôm nay có bận rộn không?”

“Vẫn còn tốt.” Dạ Tinh Triệt ngồi vào bên cạnh bà, nhận lấy trà cung nữ bưng lên, nhấp một ngụm. “Mẫu hậu, vừa nãy nhi thần đã tuyên chỉ cho hoàng đệ tiến cung.” Ánh mắt lạnh nhạt của Dạ Tinh Triệt khi nhắc đến Dạ Tinh Thần thì đáy mắt xẹt qua một đạo ý cười ảm áp. Bên ngoài đều biết, Hoàng đế Dạ Liêu Quốc tuy lạnh lùng, nhưng đối với hoàng đệ duy nhất Tiều Dao Vương gia lại vô cùng yêu thương.

“Thật sự?” Hy Thái hậu cười gật đầu. “Ai gia mới vừa nhắc đến hần.”

Dứt lời, nữ mẫu phía sau cũng nở nụ cười tương tự.

“Là nói Vương phi của hoàng đệ đi” Dạ Tinh Triệt hiểu rõ gật gật đầu. “Trẫm cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng là nữ tử như thế nào mà có thể làm cho hoàng đệ cam tâm tình nguyện đón nhận.”

“Tiều Dao Vương gia phi thường tuấn mỹ, nữ tử có thể xứng đôi với hần khẳng định không phải dạng dong chi tục phấn(1) tầm thường.” Nữ mẫu bên cạnh Thái hậu cười nói chen vào, bà tuy là cung nữ, nhưng địa

vị so với những hạ nhân khác lại bất đồng. Ở thời điểm Hy Thái hậu vẫn chỉ là tiểu thư chốn khuê phòng, bà chính là tỷ nữ thiếp thân bên cạnh người. Sau đó theo người vào cung, vẫn luôn làm bạn với người đến bây giờ. Gian khổ mấy chục năm, tình cảm của hai người càng giống như tỷ muội.

“Vậy cũng được.” Hy Thái hậu gật đầu, cười nhẹ. Hai đứa con trai của bà đều là nhân trung chi long(2), có thể xứng với bọn họ sao có thể là nữ tử bình thường.

“Ai gia cũng muốn xem xem nữ tử mà Thần Nhi tự mình lựa chọn.”

“Hắn là nhanh đến rồi đi.” Dạ Tinh Triệt mấp máy môi, vẻ vội vàng trong con ngươi thâm thúy cũng không ít hơn Thái hậu.

“Hoàng nhi, hiện tại Thần Nhi lập phi, ai gia trên cơ bản cũng xem như yên tâm. Thế còn con? Con chừng nào thì cho ai gia thêm một Hoàng tôn mập mập?”

Hy Thái hậu ý cười nhẹ nhàng mà nhìn vào Dạ Tinh Triệt, trong mắt lóe lên mong chờ. Hoàng nhi tự mình chấp chính cũng vài năm rồi, nhưng tần phi hậu cung lại vẫn chưa có con. Điều này làm cho Hy Thái hậu nghĩ muốn chuẩn bị bé cháu cũng tự nhiên là lo lắng không thôi. Nói cho cùng chẳng những là thỏa mãn mong muốn ôm hoàng tôn của bà, cũng càng là sự tình liên quan đến huyết mạch hoàng gia.

“Mẫu hậu không cần phải lo lắng, đến lúc tự nhiên là sẽ có.” Dạ Tinh Triệt nhướn mày, một câu vòng qua.

“Con a—”

“Tiêu Dao Vương gia giá lâm.”

---

(1) Dong chi tục phần: son phần tầm thường. Ý chỉ những người con gái bôi son trát phấn tầm thường.

(2) Nhân trung chi long: rồng trong loài người.

21. Chương 21: Con Dâu ‘xấu’ Gặp Cha Mẹ Chồng!

Thanh âm lạnh lạnh của thái giám trông coi Từ Ninh cung cắt đứt cuộc trò chuyện của Hy Thái hậu cùng Hoàng đế, cũng vô tình giải vây cho Hoàng đế.

“Cuối cùng đã đến.”

Hy Thái hậu cùng nhũ mẫu nhìn nhau cười một tiếng, ném tầm nhìn hướng về phía ngoài cửa.

Dạ Tinh Triệt nhấp nhẹ môi, ánh mắt sâu xa cũng thẳng tắp nhìn vào bên ngoài cửa. Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, vén lên long bào màu vàng tung bay, vẻ mặt kia lộ ra uy nghi trời sinh của bậc đế vương.

Cơ hồ ba người ở bên trong thiên hô vạn mong, bóng dáng Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi mới xuất hiện ở cửa.

Chỉ thấy Dạ Tinh Thần vẫn bạch y trắng tuyết như cũ, áo bào tung bay, tóc dài đen xõa trên vai, như một thác nước. Ánh sáng mặt trời nhân nhật từ ngoài cửa chiếu nghiêng trên người hắn, tóc đen lóe ra ánh sáng xinh đẹp.

Nữ tử bên người Dạ Tinh Thần mặc một bộ váy áo đỏ như lửa, làn váy dài kiêu diễm, nổi bật lên dáng người thướt tha mềm mại. Lại nhìn dung nhan của nàng, mặt trái xoan vô cùng tinh xảo, dưới lông mày được khảm đôi con ngươi đen sáng ngời, như hai viên bảo thạch màu đen hấp dẫn lấy ánh mắt mọi người, mũi thanh tú, môi anh đào, má hạnh mặt đào, cổ mảnh mai tuyệt mỹ. Một đầu tóc đen dài vấn lên đỉnh đầu một búi tóc đơn giản mà phiêu dật, tóc còn lại xõa trên vai thướt. Hai bên mai, vài sợi tinh tế rủ xuống, lại tăng thêm mấy phần linh động, hảo một nữ tử tuyệt sắc.

Hy Thái hậu cùng nhũ mẫu nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, trong lòng tán thưởng nói. Cũng đối với nàng rất vừa lòng.

Đáy mắt lạnh nhạt của Dạ Tinh Triệt chớp qua một đạo ánh sáng cực nhanh khiến người khác không đoán ra, dung mạo nữ tử này thật sự tuyệt mỹ. Nhưng cũng không phải dung nhan tuyệt sắc kia thu hút hẳn, phải biết hậu cung ba nghìn phi tần, người nào không phải là xinh đẹp tuyệt luân. Nhưng các nàng lại có quá nhiều ham muốn, trong mắt đã mất đi phần hồn nhiên trong sáng. Mà nữ tử này chẳng những mắt đẹp trong vắt như suối trong, mà còn có một cổ khí phách, tiêu sái.

“Thần Nhi, con rốt cuộc đã tới rồi.” Hy Thái hậu cười tùm tùm hướng phía Dạ Tinh Thần vẫy vẫy tay, chuyện hẳn mất tích mấy ngày Hoàng đế vẫn luôn giấu giếm bà, chỉ sợ bà lo lắng.

“Ra mắt mẫu hậu, hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần đi lên trước, hướng hai người cúi người.

“Lôi Nhi, nàng cũng thỉnh an mẫu hậu, hoàng huynh đi.” Quay đầu lại hướng Bắc Tiểu Lôi nói.

Bắc Tiểu Lôi không thể không nghe, đôi mắt to sáng ngời đảo qua trên mặt Hy Thái hậu, Hoàng đế. Trong lòng nói, Hoàng đế cũng chỉ như vậy. Tuy rằng bộ dạng khá tuấn, nhưng cả người đều là hơi thở lạnh nhạt cùng ngạo nghễ, khiến người khác có cảm giác không thể tiếp cận. Vẫn là nam nhân của mình có vẻ thoải mái hơn. Mà Hy Thái hậu nha, một bộ dáng vẻ mặt hiền lành, xem ra ở chung sẽ rất tốt.

“Ra mắt Hoàng thượng, Thái hậu.” Khẽ cúi người, cử chỉ tao nhã.

Dạ Tinh Thần có chút kinh ngạc mà nhìn về phía nàng, không nghĩ đến nàng hành lễ thật có khuôn có dạng. Vẻ mặt cũng thích hợp, thoát nhìn thật giống như tiểu thư khuê các. Nếu không phải sớm biết tính tình của nàng, hẳn nhất định sẽ cho là có người nhập vào người nàng rồi.

Mâu quang Bắc Tiểu Lôi quét nhẹ qua Dạ Tinh Thần, đối với hẳn nhũ mẫu. Hừ, nghĩ muốn xem thường Bồn cô nương sao. Đừng tưởng rằng chỉ có những thiên kim danh môn mới hiểu được lễ nghi, Bắc Tiểu Lôi nàng thật sự muốn giả bộ so với những người kia càng giống hơn.

“Tốt, tốt.” Hy Thái hậu vừa lòng gật đầu, quả nhiên là dung mạo, dáng vẻ đều không tồi, cùng với Thần Nhi thật sự là trời sinh một đôi. “Mau đứng lên đi.”

Môi mỏng Dạ Tinh Triệt câu lên, lộ ra một nụ cười hứng thú, đôi mắt thâm thúy không bỏ qua ánh mắt giao nhau giữa Bắc Tiểu Lôi và Dạ Tinh Thần, xem ra nữ tử này thật sự rất thú vị.

“Tạ ơn Thái hậu, Hoàng thượng.” Khẽ phúc thân, đứng ở bên người Dạ Tinh Thần.

“Đều ngồi xuống a.” Hy Thái hậu hướng bọn họ vẫy vẫy tay. “Thần Nhi, mẫu hậu thật sự rất cao hứng. Con cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi, nguyện ý lập phi.”

“Khiến mẫu hậu lo lắng.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Tinh Thần lộ vẻ tươi cười, hướng Hy Thái hậu chấp tay, mang theo vài phần tinh nghịch.

22. Chương 22: Nói Dối!

“Con, hài tử này!” Hy Thái hậu từ ái cười khẽ, mắt lưu ly hướng tới Bắc Tiểu Lôi nhìn lại. “Cũng đã là người thành gia thất, vẫn còn nghịch ngợm như vậy. Không sợ bị Vương phi chê cười sao?”

“Lôi Nhi mới không chê cười ta, đúng không?” Dạ Tinh Thần ngoảnh lại nhìn Bắc Tiểu Lôi, con người thâm thúy xẹt nhanh một đạo ánh sáng.

Bắc Tiểu Lôi nhướng mày, nàng còn không có thời gian chê cười hẳn đâu.

“Hoàng đế, không biết quý phủ Vương phi ở nơi nào?” Dạ Tinh Triệt bỗng nhiên hỏi, con người sâu xa có chút bí hiểm khó dò nhìn vào Bắc Tiểu Lôi.

“Đúng a, xem trí nhớ ai gia này. Còn không rõ danh tự của con dâu đây?” Hy Thái hậu hướng nhũ mẫu cười một tiếng. “Già rồi, không còn dùng được nữa.”

“Thái hậu nói đùa, người còn trẻ lắm.” Nhũ mẫu mấp máy môi, trêu ghẹo nói.

“Con gọi là Bắc Tiểu Lôi.” Bắc Tiểu Lôi nhìn Hy Thái hậu, nhìn nhân gia tao nhã cao quý, có thể so với cha mẹ nhà mình hơn không biết bao nhiêu lần.

“Lôi Nhi, đối với mẫu hậu cần dùng kính xưng.” Dạ Tinh Thần ở bên tai Bắc Tiểu Lôi nhắc nhở.

Kính xưng?

Bắc Tiểu Lôi khẽ nhíu lông mày, chẳng lẽ còn muốn kêu lão phật gia các loại? Thật xin lỗi, nàng cũng sẽ không.

“Tiểu Lôi, tên rất hay.” Hy Thái hậu cười nói, yêu thương nhìn Bắc Tiểu Lôi. “Lôi Nhi, về sau cùng với Thần đều gọi ta là mẫu hậu đi.” Dù sao cũng là con dâu, vốn nên xưng hô như thế.

“Dạ.” Bắc Tiểu Lôi khom người, trong lòng lại nói thầm, quy củ trong hoàng cung này đúng là nhiều. May mắn Dạ Tinh Thần chỉ là Vương gia, không cần phải phiền toái như vậy.

“Không biết phủ đệ muội ở nơi nào?” Dạ Tinh Triệt không có được đáp án, chưa từ bỏ ý định. Một đôi mắt thâm thúy nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, cảm giác trên người Tiểu Lôi có cỗ tiêu sái giang hồ, không giống nữ tử tầm thường.

“Đằng—“

“Đằng Dao thôn.” Dạ Tinh Thần đột nhiên đoạt lấy lời nói của Bắc Tiểu Lôi, hướng Hoàng thượng, Hy Thái hậu cười nói. “Hoàng huynh, mẫu hậu, nhà Lôi Nhi chẳng qua chỉ là nhà nông bình thường, cũng không có thân thế hiển hách gì.”

Cái gì là Đằng Dao thôn? Hắn rốt cuộc đang nói bậy bạ cái gì?

Bắc Tiểu Lôi không hiểu ra sao quay qua trừng mắt nhìn Dạ Tinh Thần, rõ ràng Đằng Phong sơn trại, làm sao lại thành Đằng Dao thôn? Dạ Tinh Thần hướng nàng ngăm đưa ánh mắt, ra hiệu nàng chỉ cần nghe mình là được. Chẳng lẽ nàng cho rằng thân phận Đại tiểu thư của Đằng Phong sơn trại kia có khả năng đi đến nơi này sao? Chỉ sợ nói ra hậu quả sẽ rất thảm. Bất kể hoàng huynh, hay là mẫu hậu cũng tuyệt sẽ không tiếp nhận một nữ tặc Vương phi.

Bắc Tiểu Lôi nhìn ánh mắt Dạ Tinh Thần liên sáng tỏ, mím môi không nói. Như thế nào, thân phận Đại tiểu thư Đằng Phong sơn trại của nàng không thể gặp người sao?

“Đằng Dao thôn?” Hy Thái hậu mê muội mở to hai mắt, quay lại nhìn nhũ mẫu. “Có địa phương như thế sao? Cho tới bây giờ ai gia chưa từng nghe qua.”

Hy Thái hậu nói xong, giọng nói của Dạ Tinh Thần đều nghẹn lại trong cổ họng.

Bắc Tiểu Lôi nhìn hắn, hiện vẻ vui sướng khi người gặp họa, thậm chí đã quên đó là chuyện của nàng.

“Mẫu hậu, có địa phương Đằng Dao thôn.” Dạ Tinh Triệt quét qua Dạ Tinh Thần, Bắc Tiểu Lôi một cái liếc mắt, hướng Hy Thái hậu cười nhẹ nói.

“Thật sao?” Về mặt Hy Thái hậu vẫn đầy nghi hoặc.

“Dạ.” Dạ Tinh Triệt gật đầu. “Đó là một thôn nhỏ rất xinh đẹp.”

“Như thế a.” Hy Thái hậu thấy Hoàng thượng xác thực, lại nghĩ Thần Nhi cũng không cần phải lừa gạt bà, vì thế gật đầu, cười nhìn Bắc Tiểu Lôi. “Chắc là một địa phương sông núi xinh đẹp, mới có thể dưỡng dục ra cô nương như Lôi Nhi vậy.”

“Đúng a.” Dạ Tinh Thần gật đầu, căn bản không có cái địa phương này, hoàng huynh lại vì mình che giấu, quả nhiên là huynh trưởng thương yêu nhất của mình.

23. Chương 23: Tuyết Quận Chúa

Màn trường hồng phấn, ngọc gấm. Gương đồng, hương son phấn.

Nữ tử ngồi ở trước gương, làn váy gấm dài kiêu diễm, bên hông buộc dải lụa màu rủ xuống trên thân váy. Một đầu tóc đen như thác xõa ra. Tay ngọc thon thon cầm chiếc lược ngà voi tinh tế chải lên sợi tóc. Đầu ngón tay nhu thuận lướt qua mái tóc như tơ, khoe miệng cười nhẹ nhàng.

“Quận chúa.”

Ngoài cửa, một cung nữ mặc váy áo màu hồng nhạt chạy tiến vào, hé ra toàn bộ khuôn mặt tròn đỏ hồng giống như một trái táo chín bổ nhào đến. Trên gương mặt khả ái được khảm một đôi mắt thật to linh hoạt chớp động, có lẽ do quá gấp nên hơi thở hỗn hển.

Nữ tử nghe thấy quay người lại, lộ ra một khuôn mặt trái xoan tinh xảo. Lông mày đen như vẽ, mắt ngọc mày ngài, môi anh đào phấn hồng lấp lánh ánh sáng mê người, kiêu diễm ướn ắt. Nhìn vào cung nữ tròn núc ních, khoe miệng giương lên, để lộ ra tươi cười dịu dàng.

“Tiểu Duyệt, có chuyện gì sao?” Xem bộ dáng lo lắng của nàng ta, khuôn mặt đỏ bừng càng đỏ hơn.

“Quận, quận chúa.” Tiểu Duyệt thở sâu nói. “Tiểu Dao Vương gia tiến cung.”

“Cái gì?” Nữ tử bỗng đứng lên, chiếc lược ngà voi trên tay rơi xuống mặt đất. Trong đôi mắt to mọng nước lóe ra ánh sáng vui mừng. “Thật sao? Vương gia tiến cung ư?”

“Dạ.” Tiểu Duyệt liềm mạng gập đầu, bộ dáng kia so với nữ tử càng nóng vội hơn. “Đang ở Từ Ninh cung, Hoàng thượng cũng ở đấy.”

“Ở chỗ của cô cô à.” Nữ tử bỗng nhiên luống cuống vịn tay, trong lòng toát ra khẩn trương.

“Quận chúa, người không phải là luôn muốn gặp Vương gia sao? Hiện tại tranh thủ thời gian đi a.” Tiểu Duyệt nhìn vào nữ tử đang khẩn trương, có chút sốt ruột thay nàng. Quận chúa ái mộ Vương gia cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, người bên cạnh ai cũng biết.

“Thật sự phải đi sao?” Nữ tử do dự không quyết, tuy rằng rất muốn nhìn thấy hắn. Nhưng mỗi khi nhìn thấy hắn, bản thân lại hồi hộp căng thẳng không biết phải làm gì.

“Quận chúa, Vương gia nếu như đi rồi, người không biết phải bao lâu mới có thể lại gặp được Vương gia đâu.” Tiểu Duyệt nói.

“Cái này—” Nữ tử luống cuống khẽ cắn răng, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên, trong mắt sáng tuôn ra dũng khí. “Được rồi, vậy ta đây sẽ đi gặp hắn.” Hai tay càng dùng sức mà xiết chặt lẫn nhau, trái tim bùm bùm nhảy lên.

“Đi thôi.” Vừa cúi thấp đầu suy nghĩ nổi lòng, vừa muốn đi ra ngoài.

“Quận chúa.” Tiểu Duyệt vươn tay ra ngăn nữ tử lại, có chút bất đắc dĩ.

“Làm sao vậy?” Nữ tử mê muội nhìn Tiểu Duyệt, không phải muốn đi gặp Vương gia sao?

“Quận chúa, người cứ để nguyên bộ dáng này mà đi sao?” Tiểu Duyệt nhìn bộ dáng buông thả của nữ tử, lắc lắc đầu.

Nữ tử cúi đầu xuống nhìn, bản thân vẫn còn mặc áo đơn màu trắng mộc mạc, sợi tóc cũng là hỗn độn tán loạn, có vài sợi rủ xuống ở trước ngực. Khuôn mặt trái xoan nhất thời đỏ lên, thật sự là thất lễ.

“Quận chúa, để Tiểu Duyệt trước tiên trang điểm cho người một phen. Đảm bảo người đứng ở trước mặt Vương gia, ngài ấy nhất định sẽ kinh ngạc.” Tiểu Duyệt suy nghĩ nói. Nghĩ Tiểu Duyệt nàng bản lĩnh khác không có, nhưng chải đầu búi tóc, ngay cả Hy Thái hậu cũng từng khen ngợi qua.

“Hắn mới không biết.” Nữ tử tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng lại nhin không được chờ mong. Có sao? Hắn cũng sẽ nảy sinh kinh ngạc đối với mình một lần sao?

“Làm sao lại không chứ?” Tiểu Duyệt đưa Quận chúa đến trước gương đồng, một lần nữa ngồi xuống. “Quận chúa thiên sinh lệ chất⁽¹⁾, tính tình ôn nhu dịu dàng. Nếu như Tiểu Duyệt là nam tử nhất định sẽ yêu thương người.”

“Huyền thuyên.” Nữ tử bị lời nói của Tiểu Duyệt chọc cười.

“Quận chúa, người còn không tin à.” Tiểu Duyệt vừa nói, tay lại không nhàn rồi. Chải đầu, vuốt tóc, cài trâm, động tác thật sự nhanh nhẹn. Một lát sau, một bóng dáng nữ tử phiêu dật mỹ lệ xuất hiện ở trong gương đồng.

“Quận chúa, thế nào? Hiện tại chúng ta có thể đi gặp Vương gia rồi.”

---

(1) Thiên sinh lệ chất: trời sinh đoan trang.

24. Chương 24: Không Phải Lập Phi, Mà Là Lấy Phu

“Thần Nhi, Lôi Nhi, các con dự định khi nào thì cử hành hôn lễ đây?”

Hy Thái hậu cười hỏi hai người, tuy rằng Thần Nhi đã nhận định Lôi Nhi, nhưng hôn lễ vạn lần không thể thiếu, đây chính là chuyện Thần Nhi lập phi, không thể làm cho qua loa được.

“Hôn lễ?”

Bắc Tiểu Lôi sửng sốt, không phải đã cùng nam nhân họa thủy này thành thân rồi sao? Chẳng lẽ còn muốn làm lại lần nữa? Không muốn, hôn lễ một chết người đi được. Nàng cũng không muốn lại bị hành hạ, huống chi nếu để cho Hoàng thượng chủ trì, khẳng định lại càng long trọng, không biết phải mệt hơn mấy trăm lần.

“Thái hậu...”

“Còn gọi Thái hậu?” Hy Thái hậu giả bộ không vui trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi. “Nên đổi cách xưng hô rồi.”

“Mẫu, mẫu hậu.” Bắc Tiểu Lôi không được tự nhiên mà gọi. “Chúng con đã thành thân rồi, tại sao còn phải cử hành hôn lễ nữa?”

“Cái gì? Thành thân rồi?”

Hy Thái hậu, Hoàng đế nghe được lời của nàng đều cả kinh, đưa mắt nhìn nhau.

“Thành thân từ lúc nào?” Dạ Tinh Triệt hỏi, đôi mắt thâm thúy nhìn hai người, thật là hồ nháo, hôn sự của một Vương gia há có thể là trò đùa.

“Đúng a, khi nào vậy?” Hy Thái hậu cùng nữ mẫu liếc mắt nhìn nhau, con người lưu ly đều thẳng tắp mà trông hướng hai người. Dạ Tinh Thần vô lực, ban đầu ở Đàng Phong sơn trại chuyện thành thân vốn là rất vội vàng qua loa.

Bắc Tiểu Lôi cảm giác được hai người kinh ngạc, kết liền kết. Có cái gì đáng ngạc nhiên, nếu như không có thành thân, nàng sẽ đi theo Dạ Tinh Thần sao.

“Hoàng đế, đệ nói, hai người thành thân từ khi nào?” Dạ Tinh Triệt hướng Dạ Tinh Thần gật gật đầu.

“Mấy ngày hôm trước, nhạc phụ, nhạc mẫu chứng kiến hôn lễ.” Tự nhiên lại là qua một phen nói dối trơn tru.

“Thật hồ đồ, đường đường Vương gia lập phi, sao có thể qua loa đại khái như vậy?” Dạ Tinh Triệt vùng tay áo, có chút không vui.

Bắc Tiểu Lôi nghe mấy người nói chuyện, càng cảm thấy không hiểu ra sao. Thân phận của nàng thực không thể gặp người sao? Nàng không ngờ được. Ban đầu là Dạ Tinh Thần nói dối Đăng Phong sơn trại đổi thành Đăng Dao thôn, hiện tại Hoàng đế lạnh lùng này lại vừa khiển trách hôn sự bọn họ qua loa đại khái. Thật sự đủ rồi, thế nào nhiều chuyện phiền toái như vậy?

“Hoàng thượng, ta nghĩ các người hiểu nhầm rồi.” Bắc Tiểu Lôi giương lên con ngươi đen thật to nói.

“Không phải hấn lập phi, mà là ta lập phu.” Nàng lấy áp trại phu quân mà.

“Cái gì?”

Hoàng thượng, Hy Thái hậu tưởng chừng không tin vào lời nói mình vừa nghe được, nàng nói là không phải Thần Nhi lập nàng làm phi. Mà là nàng lấy Thần Nhi làm phu. Hoang đường, thật hoang đường. Từ xưa tới nay nào có đạo lý nào là nữ tử lấy phu?

Hy Thái hậu nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, ánh mắt thông dong đánh giá toàn bộ nàng. Lúc trước còn cảm thấy phẩm chất nàng khá cao, vừa vặn xứng với Thần Nhi. Nhưng là bây giờ, nghe nàng nói những lời táo bạo kia? Đem tôn nghiêm Thần Nhi để ở chỗ nào? Nào có nửa điểm của nữ tử thanh nhã chứ?

“Lôi Nhi, con có biết con đang nói gì không?” Lấy phu làm trọng, nàng đến tột cùng có hiểu hay không?

“Hoàng huynh, mẫu hậu, Lôi Nhi là đang nói đùa với hai người thôi. Tất nhiên là con lập nàng làm phi.” Dạ Tinh Thần hướng hai người chấp tay nói, khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười. Nhưng có trời mới biết, trong lòng hấn chỉ kém tức giận đến hộc máu. Nàng nói là nói cái gì? Lại còn nói là nàng lấy hấn? Thiên, nữ nhân này thật sự là đại nữ nhân không có thuốc chữa.

“Vậy sao?” Dạ Tinh Triệt nghiêng mắt liếc Bắc Tiểu Lôi, nhìn ra trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia chính là không có nửa điểm nói đùa. Chỉ sợ chuyện của Bắc Tiểu Lôi cùng Thần cũng không phải đơn giản như vậy, ngay cả thân phận của nàng cũng cần điều tra chứng minh.

“Ta không có nói đùa.” Bắc Tiểu Lôi liếc qua Dạ Tinh Thần một cái, nếu như nàng làm Vương phi lại cần bộ dạng giả dối để tồn tại, hiện tại nàng vẫn là nên nói cho rõ ràng. “Hấn là ta cướp tới làm áp trại phu quân, chúng ta đã thành thân rồi.”

Thiên, Dạ Tinh Thần vô lực, âm thầm rên rỉ, hơi thở lười nhác bị lời nói của Bắc Tiểu Lôi làm cho bay đến chân trời.

“Cái gì?”

25. Chương 25: Thách Thức Hoàng Đế!

Lời nói của Bắc Tiểu Lôi giống như quăng ra một quả pháo rồi bùng nổ, làm cho trước mắt Dạ Tinh Triệt cùng Hy Thái hậu tuôn ra kim quang.

“Người, người nói Thần Nhi là người cướp làm áp trại phu quân?” Hy Thái hậu chỉ vào Bắc Tiểu Lôi, tay cũng run lên. Mắt lưu ly nhìn Bắc Tiểu Lôi, giống như là nhìn thấy phải đầm rồng hang hổ.

“Không sai.” Bắc Tiểu Lôi gật đầu, áo dài đỏ rực dao động, bên hông buộc một sợi màu vàng tung bay theo gió, con ngươi đen sáng ngời, vẻ mặt ngông cuồng nhưng lại làm người khác không cách nào chán ghét được.

Dạ Tinh Thần cúi thấp đầu, thờ ơ không muốn tiếp tục thêm dệt lời nói dối. Dù sao hết thảy nàng đều nói toạc ra rồi, còn có thể có chuyện tệ hơn sao?

“Nói như thế, người cũng không phải là người Đăng Dao thôn gì đó?” Hy Thái hậu chưa từ bỏ ý định mà hỏi.

“Căn bản là không có địa phương kia.” Dạ Tinh Triệt thần nhiên đáp, ánh mắt sâu xa nhìn Bắc Tiểu Lôi, giống như muốn xem thấu nàng.

“Vậy cái kia, Hoàng nhi, con mới rồi?” Hy Thái hậu khó hiểu nhìn Dạ Tinh Triệt, nếu như đã biết rõ không có địa phương kia, vì sao còn giúp bọn chúng nói dối lừa gạt bà?

“Con chỉ là muốn giúp Hoàng đệ.” Dạ Tinh Triệt nhìn Dạ Tinh Thần, thanh âm trầm thấp, mang theo không vui. “Thần, đệ nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Hoàng huynh, mẫu hậu, xin thứ lỗi. Con không phải cố ý muốn lừa hai người. Chỉ là không hy vọng hai người lo lắng.” Xảy ra chuyện gì ư? Dạ Tinh Thần nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, lại cũng thấy ánh mắt nàng sáng rực mà nhìn mình, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra hiện tại không nói rõ ràng thì không được.

“Thời điểm mấy ngày trước con đi qua Đẳng Phong sơn trại gặp phải sơn tặc của sơn trại Đẳng Phong, bị bọn họ cướp đi.”

“Cái gì?” Hy Thái hậu vừa nghe liền kinh hãi, vội nghiêng đầu trông hướng Dạ Tinh Triệt bên cạnh. Con người lưu ly tỏa ra quang mang không vui, đôi lông mày chau lại.

“Hoàng nhi, con không phải nói mấy ngày trước Thần ở bên ngoài đã đi giúp con làm việc sao?”

“Mẫu hậu thứ lỗi, nhi thần chẳng qua là không hy vọng người lo lắng, sẽ tổn thương đến cơ thể người.” Dạ Tinh Triệt hướng Hy Thái hậu cúi thấp đầu nhận lỗi.

“Mẫu hậu, Hoàng huynh cũng chỉ vì sức khỏe của người thôi. Hơn nữa, huynh ấy có phái rất nhiều người tới tìm nhi tử. Lần này trở về ở trên đường đã gặp viên quan tới tìm.” Dạ Tinh Thần cũng tranh thủ nói, tuy rằng Hoa Môn Mi kia lơ là nhiệm vụ, còn bị Bắc Tiểu Lôi tước bỏ mũ quan.

“Được rồi, ai gia tha lỗi cho con một lần.” Hy Thái hậu mân môi.

“Đa tạ mẫu hậu.” Dạ Tinh Triệt nói.

“Nhưng là—” Hy Thái hậu trông hướng Bắc Tiểu Lôi, ánh mắt ôn nhu trở nên sắc bén. “Đẳng Phong sơn trại lại dám chặn cướp Vương gia, thật sự tội không thể tha. Mà nàng lại càng cố chấp cướp con làm áp trại phụ quân, rõ ràng là hành vi đại bất kính. Ai gia tuyệt không cho phép con lập nàng làm phi.” Nào có chuyện hoang đường bậc này. Người bị cướp lại có thể cùng người cướp đoạt hãn thành thân, huống chi một nữ sơn tặc không biết xấu hổ cũng mơ mộng hão huyền chim sẻ biến thành phượng hoàng, thật không biết lượng sức mình. “Hoàng nhi, con nhất định phải hạ lệnh cho người đi tiêu diệt tặc nhân sơn trại Đẳng Phong này. Để tránh bọn họ tiếp tục làm hại cướp bóc người khác.”

“Mẫu hậu—” Dạ Tinh Thần nghe thấy lời nói của Hy Thái hậu mà kinh ngạc, có lẽ ban đầu là Bắc Tiểu Lôi cướp hãn lên núi không sai, thế nhưng về sau hãn lại yêu thích cá tính như lửa của nữ tử này, huống chi tuy chỉ là mấy ngày tiếp xúc ngắn ngủn, nhưng hãn vẫn biết người của Đẳng Phong sơn trại không phải kẻ xấu tội ác tày trời. Bọn họ cướp bóc phần nhiều là của người giàu có, hơn nữa chỉ lấy tiền không tổn thương đến tính mạng.

“Ai dám động đến người của Đẳng Phong sơn trại ta?” Bắc Tiểu Lôi nghe thấy Hy Thái hậu thế nhưng lại nói muốn cho Hoàng đế hạ lệnh cho người tiêu diệt Đẳng Phong sơn trại, nhất thời nổi giận. Đôi mắt sáng hừng hực thiêu đốt lên lửa giận, đáng ghét, một nàng lúc trước đối với lão thái bà này ấn tượng không tệ, không nghĩ tới bà ta lại ác như vậy. Muốn động đến Đẳng Phong sơn trại của nàng, trước tiên bước qua nàng rồi hãy nói. Con người sáng rực trừng mắt nhìn Hy Thái hậu cùng Dạ Tinh Triệt, không chút nào tỏ ra yếu kém, hiện tại nàng muốn cùng bọn họ đấu xem.

26. Chương 26: Mang Thai?

“Lớn mật.” Hy Thái hậu nhìn ánh mắt không thuần phục của nàng cả giận nói, thực sự là nhìn nhầm rồi. Lúc trước cư nhiên còn cho rằng nàng là một nữ tử trang nhã khéo léo, ngỗ ngược như vậy quả nhiên là

người của sơn tặc.

“Hừ—“ Bắc Tiểu Lôi bất tuân hừ lạnh, lá gan của nàng từ bé đã không nhỏ. Hơn nữa, muốn đến cửa nhà nàng đánh giết, nàng chẳng lẽ còn mặc cho họ phái quan binh đi hay sao.

“Thần Nhi, nữ tử này tuyệt đối không thể trở thành phi của con. Con gái của một sơn tặc, trong mắt không có bề trên, lại thêm không có phẩm hạnh của nữ tử, một chút cũng không xứng với con.” Hy Thái hậu hướng tới Dạ Tinh Thần ở một bên nói.

“Mẫu hậu, chúng con đã thành thân rồi.” Dạ Tinh Thần sớm biết Hy Thái hậu nhất định sẽ để ý thân phận Bắc Tiểu Lôi, quả nhiên linh nghiệm. Có điều nhìn dáng vẻ xinh đẹp ngang bướng của Bắc Tiểu Lôi, trái lại thật sự muốn lớn tiếng khen ngợi nàng. Lại có thể có dũng khí thách thức Hoàng huynh cùng mẫu hậu, không hổ là Bắc Tiểu Lôi.

“Vậy thì như thế nào?” Hy Thái hậu khinh thường nói. “Hai người đã không có người mai mối chi ngôn, lại không có phụ mẫu chi mệnh, hôn sự như thế căn bản là không tính.” Hơn nữa, con gái của sơn tặc, bỏ thì có làm sao?

“Mẫu hậu, chúng con đã là phu thê chi thực, chỉ sợ trong bụng Lôi Nhi đã có huyết mạch của hoàng tộc ta.” Dạ Tinh Thần ra chiêu lợi hại, bất quá, trong đầu lướt qua cảnh kiều diễm đêm đó, tâm lại ngứa lên. Đôi mắt thâm thúy đảo qua phần bụng Bắc Tiểu Lôi, nói không chừng trong đó thật sự có cốt nhục của hắn.

“Cái này, cái này...” Nghe nói đến có thể đã có huyết mạch hoàng gia, Hy Thái hậu lưỡng lự. Nữ tử này là chuyện nhỏ, nhưng lại liên quan đến huyết mạch hoàng tộc thì là đại sự. Huống hồ đến bây giờ Hoàng đế còn chưa có, Bắc Tiểu Lôi nếu quả thật có thai, vậy thì địa vị hiển nhiên bất đồng.

Dạ Tinh Triệt đảo qua Dạ Tinh Thần, môi mỏng câu lên lộ ra một mặt ý cười. Lúc này đây Bắc Tiểu Lôi không chút nào tỏ ra yếu thế mà tức giận trừng hắn, hắn ngược lại càng cảm thấy tiểu nha đầu này rất thú vị, dũng khí không nhỏ. Hiện tại nhìn thái độ dè dặt, chỉ sợ là đã sa vào tình ái rồi.

Bắc Tiểu Lôi nghe được Dạ Tinh Thần nói trong bụng nàng có thể đã có hài tử, giống như nhớ tới đêm động phòng đó, khuôn mặt trắng hiện lên ráng mây chiều, đôi mắt sáng như tràn đầy nước, càng quyến rũ động lòng người.

“Mẫu hậu, theo nhi thần thấy, nếu như chuyện bọn họ là sự thật, không bằng liền theo Hoàng đế đi.” Dạ Tinh Triệt nghiêng con ngươi nhìn Thái hậu khuyên nhủ. “Hơn nữa chỉ sợ Vương gia chúng ta thật sự động tình, nếu như không thuận theo hắn, chẳng lẽ mẫu hậu lại muốn tiếp tục đợi thêm bao nhiêu năm nữa mới có thể bông cháu sao?”

“Này—“

Hy Thái hậu vừa nghe lời nói của Hoàng đế càng thêm do dự, Dạ Tinh Thần này vẫn luôn không thích nữ sắc làm bà lo lắng. Hiện tại thật vất vả mới có nữ tử bên người, còn có thể đã mang thai, thật là chuyện đáng cao hứng. Nhưng là đối với thân phận cùng thái độ của Bắc Tiểu Lôi, hiện tại bà cũng không có ấn tượng tốt. Trong lòng cảm thấy khó chịu, cảm giác giống như có vật đâm vào cổ họng.

“Mẫu hậu, xin người thành toàn cho chúng con.” Dạ Tinh Thần cầu bà. “Nhi tử thật sự yêu thích Lôi Nhi, không phải nàng sẽ không lấy.” Mặc dù lời nói có chút khoa trương, nhưng hắn thật sự cảm thấy Bắc Tiểu Lôi này càng lúc càng thú vị, có lẽ yêu thích nàng rất dễ dàng.

Bắc Tiểu Lôi vừa nghe đến Dạ Tinh Thần nói yêu thích mình, chẳng biết tại sao, trái tim đột nhiên thành thích tình thích mà nhảy lên. Phảng phất có con nai con ở trong lòng chạy loạn, lập tức trở nên vô cùng bối rối.

“Con, hài tử này.” Hy Thái hậu nghe thấy Dạ Tinh Thần nói như vậy, cũng không còn do dự nữa. Tính nết nhi tử bà tự nhiên là hiểu rõ, mặc dù ngày thường biếng nhác, nhưng một khi đã quyết định cái gì chính là mười con ngựa cũng không kéo trở về được.

“Được rồi.” Trước cứ đáp ứng vì trong bụng của nàng có thể tồn tại Hoàng tôn, dù sao sau này sẽ giúp Thần lấy trái phi là được.

“Ta ơn—“

“Tuyệt quận chúa giá lâm!” Tiếng hô lạnh lạnh của thái giám cắt đứt lời nói của Dạ Tinh Thần.

27. Chương 27: Này, Người Yêu Thích Hẳn Sao?

“Tuyệt Hàm, lại đây.” Thái hậu nghe thấy, trên mặt nở nụ cười.

Bắc Tiểu Lôi tò mò, đến tận cùng là ai có thể làm cho lão thái bà này hòa ái đến thế? Nghiêng đầu nhìn lại, lại thấy một thiếu nữ đi đến. Tóc đẹp như mây, lông mày cân đối tú lệ, tai đeo khuyên, cười như gió xuân.

Nữ tử đi tới, vốn là trông thấy nam tử trong lòng ở ngay trước mắt, gò má đỏ hồng, nhưng khi gặp phải Bắc Tiểu Lôi đang đứng ở bên người Dạ Tinh Thần thì sững sốt, nữ tử tuyệt mỹ này là ai? Bộ dáng phóng khoáng cùng vẻ đẹp rạng ngời, hoàn toàn không giống như tiểu thư nhà quan có chút rụt rè, dịu dàng, hay phi tần hồng hách, ngang ngược. Con người cup xuống, thu lại suy nghĩ trong lòng. Bước chân chậm rãi nhàn nhàn đến gần mọi người, hướng bọn họ tào nhả mà khom người:

“Tuyệt Hàm tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu cô cô, Vương gia.”

“Bình thân.” Dạ Tinh Triệt phát phát tay, nhưng thật ra đối với Tuyệt Hàm cùng nhau lớn lên với bọn hắn ở trong cung rất thân thiết.

“Hàm Nhi, nhanh đến bên cạnh cô cô.” Hy Thái hậu cũng vẫy tay, cười nói.

Tuyệt Hàm liếc mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi một cái, ngồi vào vị trí dưới tầm tay Thái hậu. Đôi mắt sáng ngời trông hướng Dạ Tinh Thần, thật cẩn thận che giấu ngưng ngù của mình. Nhưng bất kể thế nào cũng che giấu không được ánh mắt của mọi người ở đây, Dạ Tinh Triệt mang theo hứng thú, muốn nhìn xem kế tiếp Bắc Tiểu Lôi cùng Tuyệt Hàm quận chúa sẽ đối đáp nhau như thế nào. Thái hậu thì lại có chút đáng tiếc, vốn là bà cũng có ý định với Tuyệt Hàm, xinh đẹp, diễm đạm, sánh đôi với Thần Nhi đúng là không thể tốt hơn, nhưng Thần Nhi đối với Tuyệt Hàm lúc nào cũng xa cách khó gần, hiện tại mới khiến cho nữ sơn tặc này nhất được tiện nghi.

Lông mày Bắc Tiểu Lôi khẽ nhíu, trực giác của nữ tử nói cho nàng biết, cái người gọi là Tuyệt Hàm quận chúa này có ý với nam nhân của nàng, hừ hừ, nam nhân của nàng cũng dám cướp?

Dạ Tinh Thần tránh né ánh mắt nhu tình của Tuyệt Hàm, tình ý của nàng bản thân không phải không biết. Nhưng đối với nàng cho tới bây giờ chỉ có loại tình cảm giống như với muối muối, không có bất kỳ tình yêu nam nữ nào. Cho nên vì tất cả mọi người cùng tốt, hắn từ trước đến nay chưa từng cho nàng kỳ vọng không cần thiết. Nghiêng đầu nhìn phía Bắc Tiểu Lôi, lại thấy đôi mắt sáng rực của nàng tựa hồ chứa đựng tức giận. Cười khẽ, tay to nắm chặt hai tay của nàng, khiến nàng ngẩn ra, ánh mắt Tuyệt Hàm ảm đạm.

Quan hệ bọn họ là như thế nào?

Tuyệt Hàm cắn môi, nhìn hai tay của hai người thân mật giao nhau. Trong con người như mực không bỏ qua ý cười của Dạ Tinh Thần, trong lòng đau như bị kim châm. Từ trước đến nay, hắn chưa từng cười với mình như vậy.

“Tuyệt Hàm, muội còn chưa thấy qua tẩu tử của muội đâu.” Dạ Tinh Triệt nhìn Tuyệt Hàm, nói. Bỏ qua danh xưng Vương gia, Vương phi, hiển nhiên là dùng thái độ với người thân.

“Tẩu, tẩu tử?” Tuyệt Hàm sững sờ mà trông hướng Dạ Tinh Triệt, nắm lấy khăn tay xoắn chặt lại với nhau. Hẳn thành thân sao? Từ khi nào? Vì sao mình lại không biết chứ? Liên tiếp một chuỗi dấu chấm hỏi đem cả trái tim ép tới thở không nổi, khuôn mặt trắng bệch.

Thái hậu đau lòng nhìn nàng, đuôi tay nắm chặt tay của Tuyệt Hàm quận chúa. Lại vừa trách cứ liếc Dạ Tinh Triệt một cái. Trách hắn nhắc tới chuyện làm cho Tuyệt Hàm khổ sở.

Dạ Tinh Triệt nhíu nhíu mi, Tuyết Hàm vốn là tự mình mơ tưởng, thay vì khiến nàng dẹt lên mộng đẹp. Chẳng thà phá vỡ triệt để giấc mơ của nàng, làm nàng tỉnh táo lại. “Được rồi, Vương phi của Tinh Thần ca ca, Vương tẩu của muội. Muội còn chưa hướng bọn họ chúc mừng đâu?”

Tuyết Hàm nhìn phía Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi, gắt gao cắn chặt hàm răng, đôi mắt phiếm hồng, cũng không cách nào mở miệng nói ra. Nam nhân nàng yêu thành thân mà tân nương lại không phải là nàng, nàng làm sao có thể đem một câu chúc mừng nói ra khỏi miệng?

Bắc Tiểu Lôi nhìn vào biểu tình sắp khóc trên mặt Tuyết Hàm, thật sự cảm thấy không biết làm sao cho phải. Thiên, nàng ta nhìn bọn họ như vậy, trái lại giống như là bọn họ đang khi dễ nàng ta vậy.

“Này, người thích hấn sao?”

28. Chương 28: Hấn Là Nam Nhân Của Ta!

Bắc Tiểu Lôi nhếch miệng hỏi, cũng không muốn bị nữ nhân này ai oán nhìn mình. Nếu nàng thích thì trực tiếp nói, đừng khổ khổ sở sở như vậy, nhìn thực phiền.

Lời nói của Bắc Tiểu Lôi khiến mọi người sững sốt, ngay cả Tuyết Hàm hốc mắt đang chứa lệ cũng là ngây ngốc nhìn nàng.

“Nhìn ta làm cái gì?” Bắc Tiểu Lôi liếc nàng một cái. “Người thích hấn phải không, nếu không thì làm gì nhìn thẳng vào hấn như vậy?”

“Ta, ta không có.” Tuyết Hàm bị lời nói của Bắc Tiểu Lôi làm khuôn mặt đỏ lên, ấp úng phản bác.

“Cần rồi.” Hy Thái hậu nhìn bộ dáng luống cuống của Tuyết Hàm cực kỳ đau lòng. Con người lưu ly trường mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi. Thật làm cần.

Bắc Tiểu Lôi liếc bà một cái, cũng biết lão thái bà này bao che khuyết điểm. Dù sao hiện tại nàng cũng xem nàng ta không vừa mắt, quản bà sao.

“Mẫu hậu bớt giận.” Dạ Tinh Thần hướng Hy Thái hậu chấp tay, thay Bắc Tiểu Lôi cầu tình.

“Con xem con tuyển một Vương phi thật là tốt.” Hy Thái hậu càng xem Bắc Tiểu Lôi càng cảm thấy nàng thô lỗ không chịu nổi, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Hàm bên cạnh, trong đầu lại lướt qua một đạo tinh quang. Nếu như Bắc Tiểu Lôi này đã nói rõ rồi, không bằng thuận theo tình thế vì Tuyết Hàm giải quyết tâm sự của nàng.

“Hơn nữa, Tuyết Hàm chúng ta có chỗ nào không tốt? Xinh đẹp mỹ lệ, ôn nhu dịu dàng, tài hoa hơn người, lại là quận chúa tôn quý, có điểm nào không xứng với con? Nàng có thể coi trọng con, là phúc khí của con. Con không nên đang ở trong phúc mà không biết hưởng.” Mắt lưu ly nhìn chăm chăm Dạ Tinh Thần, xú tiểu tử đừng nghĩ rằng bà không biết tính kế hấn.

“Cô, cô cô.” Tuyết Hàm nghe được Hy Thái hậu đem tâm sự của mình nói ra, hé ra khuôn mặt càng đỏ hơn. Cúi thấp đầu, chỉ kém không đưa đầu rụt vào trong cổ. Trời ạ, thật mất mặt.

“Hoàng Nhi, con nói, chẳng lẽ Tuyết Hàm không xứng với Thần Nhi sao?” Hy Thái hậu không để ý tới Tuyết Hàm thẹn thùng kêu la, chỉ vỗ vỗ tay trấn an nàng, dường như muốn nói cho nàng, chuyện của nàng bây giờ do bà làm chủ.

Dạ Tinh Triệt nhìn ánh mắt Hy Thái hậu, có thể nói không sao? Chỉ sợ một chữ không thốt ra khỏi miệng, mẫu hậu còn không làm to chuyện với mình. Bất quá hấn thật ra muốn nhìn một chút xem Bắc Tiểu Lôi sẽ làm như thế nào.

“Tuyết Hàm thông tuệ, xinh đẹp, tự nhiên là giai nhân khó cầu.” Con người thâm thúy mang theo ý cười nhàn nhạt, lộ ra gương mặt hòa tan biểu tình lạnh băng.

“Tốt lắm.” Hy Thái hậu vỗ tay một cái, nhìn vào Tuyết Hàm cùng Dạ Tinh Thần.

“Hoàng Nhi con làm chủ, để cho Tuyết Hàm làm trắc phi của Thần Nhi đi.”

“Mẫu hậu—“

Tuyết Hàm vừa nghe tự nhiên là nở nụ cười thẹn thùng, nhưng Dạ Tinh Thần lại cười không nổi. Hắn vẫn luôn tránh Tuyết Hàm, lại không ngờ tới ngày hôm nay mẫu hậu lại quyết tâm muốn đem Tuyết Hàm đẩy về phía hắn, lại còn kêu Hoàng huynh hạ chỉ tứ hôn.

“Chậm đã—“ Bắc Tiểu Lôi càng nghe, lông mày càng nhíu chặt. Cái gì, lại có thể dám để Hoàng đế cho nam nhân của nàng tìm tiểu lão bà, thật quá đáng. Nàng tuyệt đối không chấp nhận cùng người hầu hạ chung một chồng, muốn cướp nam nhân của nàng, biến qua một bên. “Ta không đồng ý.” Hai tay kéo Dạ Tinh Thần qua, nhìn vào Hy Thái hậu cùng Hoàng đế. “Hắn là nam nhân của ta, trừ bỏ ta, người nào cũng không cho lấy.”

Nụ cười Tuyết Hàm cứng đờ, trái lại Hoàng đế rất hứng thú khiêu mi nhìn vào Bắc Tiểu Lôi.

“Cần rõ, xuất giá tông phụ, người có hiểu hay không? Thân là Vương phi, người nên khoan dung, độ lượng, vì phu quân suy nghĩ.” Hy Thái hậu vừa nghe Bắc Tiểu Lôi nổi giận, không thể ngờ lời của bà cũng dám phản bác, thật không có phép tắc.

“Hừ, ta chính là nhỏ mọn hẹp hòi, ta vốn không có khoan dung rộng lượng, thì sao?”

29. Chương 29: Dám Lấy Nàng Ta, Độc Chết Người.

Bắc Tiểu Lôi đón lấy ánh mắt tức giận trùng trùng của Hy Thái hậu, dùng sức đem Dạ Tinh Thần kéo đến bên người.

Dạ Tinh Thần nhìn vào vẻ mặt độc chiếm của Bắc Tiểu Lôi, ánh mắt sáng thâm thúy trái lại tràn đầy ý cười. Cho dù nàng gắt gao nắm chặt lấy mình cũng không lên tiếng. Mặc cho nàng cùng Hy Thái hậu, người tranh ta đấu.

“Người, người—“ Hy Thái hậu chỉ vào Bắc Tiểu Lôi, tức giận tới mức thở hổn hển. Kim trâm trên đỉnh đầu cũng tùy theo rung động lên, giống như hồ điệp màu vàng.

Bắc Tiểu Lôi lạnh lùng hừ một tiếng, quay lại ngửa đầu nhìn vào Dạ Tinh Thần, một bàn tay mềm khác đâm thẳng ở trên người hắn, môi anh đào khê nói:

“Ta cho người biết, nếu như người dám lấy nữ nhân này, ta liền độc chết người.”

“Lớn mật—“ Hy Thái hậu vừa nghe, sắc mặt chợt thay đổi, ngay cả Dạ Tinh Triệt ngồi ở bên cạnh xem kịch hay cũng nhin không được chau lại tuấn mi, ánh mắt nhìn hướng Bắc Tiểu Lôi, trong lòng biết nữ nhân này là người đã nói là làm được.

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, hiện tại rốt cuộc tự mình nói ra khỏi miệng.” Hy Thái hậu dùng sức mà nhìn vào Dạ Tinh Thần. “Thần Nhi, con hiện tại chính là đã nghe được nữ nhân này nói muốn đích thân độc chết con, con nhanh bỏ nàng cho ta.” Nữ nhân độc ác như vậy, không thể giữ ở bên người. Nếu không, sinh mệnh Thần Nhi chẳng phải là tùy thời chịu bị uy hiếp sao.

“Mẫu hậu, Lôi Nhi chỉ là nhất thời tức giận mới nói vậy, sẽ không thật sự làm đâu.” Dạ Tinh Thần biết lời nói giết phu của Bắc Tiểu Lôi đã làm kinh động đến Hy Thái hậu, vội vàng giải thích.

“Thần ca ca, làm sao huynh có thể nói như vậy chứ?” Tuyết Hàm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên, trong đôi mắt thật to đối với Bắc Tiểu Lôi tràn đầy bất mãn. Tại sao nữ nhân này có thể như vậy? Lại còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo này. Hơn nữa nhìn tính khí nàng như vậy thật sự có thể sẽ làm ra hành động giết phu. Nữ nhân như vậy làm sao xứng đôi với Thần ca ca chứ.

“Cô cô cũng là lo lắng cho huynh mà.” Nhất định là nữ nhân này mê hoặc Thần ca ca, mới khiến cho huynh ấy đến bây giờ vẫn bảo hộ nàng ta như vậy.

“Hừ—“ Bắc Tiểu Lôi nghiêng con ngươi nhìn vào Tuyết Hàm, nữ nhân đáng ghét giả bộ đáng điệu như nhược. Rõ ràng chính là muốn cướp nam nhân của mình, giả bộ cái gì.

“Nếu như hần dám lấy người, ta chẳng những độc chết hần, người cũng đừng mong có một ngày tốt lành.” Dám cướp nam nhân của nàng, chính không chết nàng ta à. Khi dễ nàng ta ba bữa một ngày, xem nàng ta có dám cướp nam nhân của nàng nữa hay không.

Thân mình kiêu nhỏ của Tuyết Hàm run lên, tựa hồ bị lời nói không rõ ràng của Bắc Tiểu Lôi dọa sợ. Con ngươi phiếm hồng càng đỏ lên, cắn chặt răng, một bộ đáng sợ hãi.

“Lôi Nhi—“ Dạ Tinh Thần nghe được lời nói của Bắc Tiểu Lôi hai mắt trợn trắng, mẫu hậu còn chưa thu phục được, nàng hiện tại lại gây ra phiền toái ỉn rồi.

“Hoàng Nhi, con nghe đi. Nữ tử như vậy sao có thể làm con dâu của hoàng gia chúng ta được.” Hy Thái hậu đã muốn tức giận đến cực độ.

Con người sâu xa của Dạ Tinh Triệt trông hướng Bắc Tiểu Lôi, một người lại vì trượng phu lấy trắc phi liền tuyên bố độc chết nữ nhân của hần. Lời nói của nữ tử này trong mắt người đời tự nhiên là kinh hãi thể tục, thể nhưng hần lại cảm thấy nàng chân thực, đáng yêu.

“Không nghe các người dài dòng, tóm lại, nam nhân này là của ta. Từ đầu tới chân, từ tóc đến lông, không có sự đồng ý của ta, hần dù là ai cũng sẽ không cho lấy. Các người đừng hòng nhét những nữ nhân khác cho hần, coi chừng tới một người, ta hành hạ một người. Hừ—“

Bắc Tiểu Lôi không muốn cùng những người này dài dòng, nắm tay Dạ Tinh Thần cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

30. Chương 30: Nữ Nhân Tới Cửa.

Yên lặng, thực yên lặng.

Trong nhuyển kiệu hoa lệ, Bắc Tiểu Lôi ngồi đối mặt với Dạ Tinh Thần, trừng mắt nhìn hần, hung hăng mà nhìn chăm chăm hần, tên nam nhân họa thủy này, nếu như hần thực dám trèo tường, lấy tiểu lão bà, xem nàng thu thập hần như thế nào.

Dạ Tinh Thần lười biếng dựa vào giường êm, đem cái nhìn chăm chăm của Bắc Tiểu Lôi trở thành không khí. Híp mắt lại, một bộ đáng buồn ngủ mông lung. Hiện tại nhớ tới kể từ sau khi có Bắc Tiểu Lôi ở bên người, thời gian ngủ của hần luôn rút ngắn lại.

“Này, người là heo à, suốt ngày chỉ muốn ngủ ngủ ngủ.”

Trong lòng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, Bắc Tiểu Lôi cố giữ nụ cười, nhìn vào Dạ Tinh Thần liền muốn đánh người, chết tiệt, sớm biết như thế nàng đã không cùng lão nương giận dỗi, theo hần chạy tới cái nơi quái quỷ này.

Dạ Tinh Thần mở mắt ra, mắt sáng mông lung nhìn vào nàng, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lấy Tuyết Hàm.” Nàng ấy không phải vì chuyện này mà tức giận sao? Bản thân vốn đã không muốn thành thân cùng Tuyết Hàm, cho nên không tội gì phải tức giận.

“Người dám lấy, ta liền độc chết người.” Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn hần, nghĩ rằng hần cũng không có lá gan đó.

“Tùy nàng vậy.” Dạ Tinh Thần lắc lắc đầu, hung hãn như vậy, cũng không cần mình đi lo lắng cho nàng.

“Vương gia, đến phủ rồi.” Cổ kiệu hạ xuống, thị vệ bấm báo.

Bắc Tiểu Lôi oán hận liếc hắt một cái, bàn tay một phen vén lên màn kiệu, lửa giận sôi trào, hướng Vương phủ đi đến.

“Vương gia, Vương phi đây là làm sao vậy?” Quản gia đi đến bên kiệu, ngêng đón Dạ Tinh Thần, chỉ vào bóng lưng nổi giận đùng đùng của Bắc Tiểu Lôi, hỏi.

“Đổ thùng dấm chua rồi.” Dạ Tinh Thần cười.

“Hèn chi.” Quản gia hiểu biết gật đầu, đột nhiên biến sắc. “Nguy rồi, xem ra Vương phi còn muốn đổ thùng dấm chua một lần nữa.”

“Làm sao vậy?” Dạ Tinh Thần nhìn biểu tình quản gia, có dự cảm xấu.

“Tô tiểu thư tới, đang ở phòng khách.” Quản gia cúi thấp đầu, trả lời.

“Ai bảo người để nàng ta đi vào?” Dạ Tinh Thần vừa nghe đến Tô Tâm Nhu đến đây, khuôn mặt tuấn tú cũng đổi màu. Có trời mới biết Tô Tâm Nhu kia có bao nhiêu khó đối phó, cũng đã nói cho nàng ta biết bản thân mình đối với nàng ta không có hứng thú, nàng ta còn dây dưa làm phiền mình, chưa thấy qua nữ tử có da mặt dày như vậy, quả thật là không hiểu được rụt rè là gì.

“Nô tài—” Quản gia á khẩu, hắt còn không phải cho rằng Vương gia bọn hần phải ở trong cung dùng cơm xong mới trở về sao? Tưởng rằng Tô tiểu thư chờ một lát sẽ đi.

“Nô cái gì mà nô. Còn không mau vào xem.” Dạ Tinh Thần sải bước đi nhanh, ngày hôm nay Bắc Tiểu Lôi một bụng lửa giận, Tô Tâm Nhu kia đến không thể nghi ngờ là chịu bị chuốc lấy phiền nhiễu. Nhưng mà nàng ta cũng là nữ tử lợi hại, nếu như hai người phát sinh vướng mắc. Chỉ sợ mẫu hậu đối với Tiểu Lôi lại càng bất mãn, nói không chừng còn không quan tâm đến ý nguyện của mình mạnh mẽ đem Tuyết Hàm đến Vương phủ.

“Này, người là từ nơi nào chạy tới?”

Quả nhiên, hai người mới vừa đến đại sảnh, đã nghe được thanh âm sang sảng của Bắc Tiểu Lôi. Vội vàng đi vào liền thấy, Bắc Tiểu Lôi đang hai tay chống eo, tức giận trừng mắt nhìn Tô Tâm Nhu đang ngồi. Mà Tô Tâm Nhu kia một bộ sa y màu xanh nhạt, nội y màu trắng, phơi bày ra bộ ngực da thịt tuyết trắng, mịn nhẵn như tơ, mang theo khiêu khích nhìn vào Bắc Tiểu Lôi.

“Người lại từ nơi nào xuất hiện?” Tay Tô Tâm Nhu vén lên sợi tóc, phong tình vạn chủng. Mắt liếc lên Bắc Tiểu Lôi, mang theo địch ý.

“Tô tiểu thư, không biết người đến trong phủ ta có chuyện gì?” Dạ Tinh Thần tiến vào, đi đến bên người Bắc Tiểu Lôi.

“Vương gia.” Tô Tâm Nhu vừa nhìn thấy Dạ Tinh Thần, hai tròng mắt sáng ngời, tao nhã mà đứng lên, hướng hần phúc thân. Ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực theo dõi hần. “Thiếp nghe nói Vương gia đã trở lại, đặc biệt tới thăm chàng một chút.” Nói xong, ánh mắt quyến rũ hướng tới Dạ Tinh Thần, đưa thu ba⁽¹⁾.

“Đa tạ Tô tiểu thư quan tâm, sắc trời không còn sớm, người có nên trở về phủ hay không.” Dạ Tinh Thần giả bộ không thấy đôi mắt quyến rũ của nàng ta, nhìn ngoài cửa sổ nói. Bắc Tiểu Lôi thấy Tô Tâm Nhu ý vị phóng ra mị hoặc về phía Dạ Tinh Thần, lửa giận nơi đáy mắt càng cháy càng mãnh liệt, nắm chặt Dạ Tinh Thần giận dữ hỏi.

“Này, nàng ta là ai?”

---

(1) Thu ba: mắt long lanh như sóng nước mùa thu.

31. Chương 31: Đánh Đuổi Hồ Ly Tinh.

“Thiên kim Lại bộ Thượng thư Tô tiểu thư.” Dạ Tinh Thần giải thích cho Bắc Tiểu Lôi.

“Người là ai?”

Hai tròng mắt Tô Tâm Nhu gắt gao nhìn chằm chằm Bắc Tiểu Lôi nắm lấy tay Dạ Tinh Thần, tiếng chuông cảnh báo trong lòng leng keng vang lên không ngừng. Nữ nhân này đến cùng là ai? Xem nàng trò chuyện với Dạ Tinh Thần tùy tiện như vậy, mà Tiêu Dao Vương gia vẫn luôn cách người ngàn dặm lại bằng lòng cho nàng nắm lấy.

“Nam nhân gây họa, nói cho nàng ta biết.” Bắc Tiểu Lôi vung tay Dạ Tinh Thần ra, đi lên trên ghế chủ vị trong đại sảnh ngồi xuống. Tay hướng gia phó ngoài cửa vậy vẫy.

“Người, vào đây.”

“Vương phi, người có gì phân phó?” Gia đình áo xanh hướng Bắc Tiểu Lôi cung kính.

“Vương, Vương phi? Nàng ta?” Không đợi Bắc Tiểu Lôi trả lời, Tô Tâm Nhu đã luống cuống mà kêu lên kinh hãi, cánh tay nhỏ nhắn hành động tùy tiện chỉ vào Bắc Tiểu Lôi, không thể tin được đứng dậy.

“Thế nào? Người có ý kiến à?” Bắc Tiểu Lôi liếc nàng ta một cái, chuyển hướng qua gia đình. “Đi, chuẩn bị cho bốn vương phi một chén thức ăn ngon.” Ở trong hoàng cung bị những người kia chọc giận đến cái bụng đều cũng đói.

“Người làm sao có thể là Vương phi?” Tô Tâm Nhu thét lên, nữ nhân thô lỗ như vậy sao có thể xứng làm Vương phi. Nàng ta nhìn về phía Dạ Tinh Thần. “Vương gia, nữ nhân này thật sự là Vương phi sao? Người thành thân từ lúc nào? Tại sao ta không biết?” Không có khả năng a, nói Vương gia thành thân, văn võ bá quan đều sẽ đến chúc mừng, không có lý nào yên ắng như vậy, nữ nhân này đến tột cùng là từ nơi nào xuất hiện?

“Nam nhân họa thủy, nói cho nàng ta biết đi, tránh cho nàng ta té xỉu.” Bắc Tiểu Lôi đã nắm lấy quả táo bên cạnh, vừa gặm vừa hướng Dạ Tinh Thần nói.

“Tô tiểu thư.” Dạ Tinh Thần nghe được lời nói của Tô Tâm Nhu, sắc mặt không vui trầm xuống. “Bốn vương có thành thân hay không cũng không quan hệ với người.” Nữ nhân này thật sự là rất suồng sã, lại dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với Vương phi. Nàng ta có thân phận gì mà dám nghi ngờ Tiểu Lôi.

“Đúng, người có thân phận gì? Cứ nhiên dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện cùng Bốn vương phi, muốn chết a.” Bắc Tiểu Lôi đem nhân táo gặm dở ném ra ngoài, vỗ vỗ tay đứng lên, giữ chặt Dạ Tinh Thần hướng nàng ta nói.

Bắc Tiểu Lôi vừa nói, Tô Tâm Nhu cả kinh. Ý thức được bản thân mình quá kích động nhưng lại quên mất đang đứng trước mặt Vương gia, khẩu khí nàng vừa rồi đối với Vương gia đúng là có chỗ bất kính. Nếu như hần muốn trị tội của mình, vậy thì thật là mất nhiều hơn được.

“Vương gia thứ tội, Tâm Nhu chẳng qua là quan tâm Vương gia, không có ý tứ gì khác.” Chẳng lẽ nữ nhân này thật sự là Vương phi Tiêu Dao Vương? Không, cho dù là sự thật, mình cũng không buông tay. Tiêu Dao Vương rất vừa ý của mình, tuyệt sẽ không tiện nghi cho nữ nhân lỗ mãng này.

“Hừ, người dựa vào cái gì quan tâm tới nam nhân của ta hả?” Bắc Tiểu Lôi nghe được lời nói của Tô Tâm Nhu, tức giận không có chỗ xả ra. Gọi nam nhân này là kẻ gây tai họa thật đúng là không oan uổng cho hần, trong cung có Tuyết Hàm Quận chúa yếu điệu cân nhắc nhớ kỹ, không nghĩ tới xuất cung rồi, còn có Tô tiểu thư yêu khí dây dưa này, thật sự là tức chết nàng. Tay hung hăng hướng trên cánh tay Dạ Tinh Thần bấm, ta bóp chết người, để người khỏi nơi nơi rước lấy họa đào.

Dạ Tinh Thần cười khổ, Bắc Tiểu Lôi này thật sự dùng sức. Mặt cũng không lộ vẻ khác thường, hướng Tô Tâm Nhu lạnh lùng trừng:

“Không cần, Bốn vương không cần sự quan tâm của người, mời trở về đi.” Xoay người hướng ra phía ngoài hô. “Quản gia, đưa Tô tiểu thư xuất phủ.”

“Vương gia—“ Tô Tâm Nhu nhìn vào Dạ Tinh Thần, hấn đối với mình tuyệt tình như vậy sao? Nhất định là do nữ nhân này đang tác quái. Xem nàng ta dã man, cường hãn như vậy, nhất định là một cạp mẹ.

“Tô tiểu thư, xin mời.” Quân gia đi lên trước, làm ra tư thế xin mời.

“Hừ.” Tô Tâm Nhu lạnh lùng hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi một cái.

Ta sẽ không buông bỏ, chúng ta cùng chờ xem.

32. Chương 32: Quỷ Kê!

Mặt trăng treo trên ngọn cây, sao sáng trắng tỏ.

Cửa sổ màu trắng phản chiếu lên một bóng người, chỉ thấy bóng người không ngừng đi tới đi lui, bộ dáng dường như rất nôn nóng.

“Tức chết ta, tức chết ta.”

Hai tay Tô Tâm Nhu vịn xoắn khăn tay, váy áo đỏ rực thật dài kéo trên mặt đất, quét qua mảnh vụn của đồ gốm sứ trên đất.

Ba ba một tiếng, hai tay vung lên, lại đem một bình hoa bên cạnh rơi xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nha hoàn đứng ở cạnh cửa, cảm như hén.

“Nữ nhân kia là cái thứ gì? Lại dám đoạt ngôi vị Vương phi Bồn tiểu thư nhìn trúng, thật là đáng chết.” Một đôi mắt to sáng rực trừng trừng lên, lửa giận nơi đáy mắt tàn phá bữa bãi thiêu đốt. Bộ dáng nghiêng rãnh nghiêng lợi tựa hồ hận không thể đem Bắc Tiểu Lôi xé rách thành từng mảnh. Nghĩ nàng từ hai năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Tinh Thần, liền bị vẻ tuấn mỹ, lười nhác lại tôn quý của hấn hấp dẫn thật sâu. Một mực khát vọng có thể cùng hấn kết trái liền cành, làm một đôi phu thê khiến mọi người hâm mộ. Vì thế nàng không ngại chủ động tấn công, thậm chí bị người mắng là không biết xấu hổ. Chính là Dạ Tinh Thần lại không động tâm chút nào, nhưng nàng cũng không buông tha, bởi vì bên cạnh hấn vẫn luôn không có nữ nhân khác, như vậy nàng vẫn có cơ hội. Nhưng ai biết bây giờ lại có một nữ nhân ngang ngược chạy đến, còn nàng hoàn toàn không biết tình hình hết thấy mọi thứ thuộc về mình đã bị đoạt đi...

Không, nàng tuyệt không nhận thua. Tuyệt đối không, Tiêu Dao Vương gia phải là của nàng, ngôi vị Vương phi cũng vốn nên thuộc về nàng. Nữ nhân kia là cái thứ gì? Thô lỗ, ngang ngược, không có một chút tư vị nữ nhân, nữ nhân như vậy hoàn toàn không xứng đứng ở bên cạnh Vương gia cao quý.

“Tiểu Thúy, lại đây.” Thu lại tâm tư, Tô Tâm Nhu gọi nha hoàn thiếp thân bên cạnh lại.

“Tiểu thư có gì phân phó?” Tiểu Thúy run run rẩy rẩy, tiểu thư nổi giận thường thường chính mình xui xẻo, hiện tại nàng sẽ không lại muốn tìm mình gây phiền toái đi?

“Người run cái gì mà run, thật không có tiền đồ.” Tô Tâm Nhu nhìn bộ dáng sợ hãi của tiểu Thúy, tức giận trừng mắt nhìn nàng vài lần. “Đi, đi tìm Đường thiếu gia đến.”

“Dạ.” Tiểu Thúy vừa nghe không phải tìm phiền toái ình, cất bước liền đi ra ngoài.

“Nha đầu chết tiệt, chạy nhanh như vậy. Ta là cạp mẹ ăn thịt người sao?” Tô Tâm Nhu oán hận nói, đi đến bên cửa sổ hướng nha hoàn, gia đình hô. “Người, người, còn người nữa, mau tới đem gian phòng thu thập sạch sẽ cho Bồn tiểu thư.”

“Dạ.” Vài nha hoàn đi đến, tay chân nhanh nhẹn thu dọn lại phòng, gian phòng khôi phục lại sạch sẽ ngăn nắp.

“Đường muội, người tìm ta.” Sau nửa canh giờ, Tô Diệu Đường lách nhếch đi đến. Một bộ áo bào trắng, thắt lưng đeo đai ngọc, tóc dùng ngọc quan buộc lên, không có cảm giác phiêu dật phóng khoáng, ngược lại khiến người ta cảm thấy khoa trương.

“Đường huynh, lần này huynh phải giúp ta.” Tô Tâm Nhu vừa thấy được Tô Diệu Đường, nhanh chóng nghênh đón, ngưng nguẩy yêu kiều nói.

“Làm sao vậy? Ai khi dễ đường muội xinh đẹp nhất của Tô Diệu Đường ta đây.” Tô Diệu Đường cười hì hì nói.

“Đường huynh, ta đang nghiêm túc. Lần này có thể quan hệ đến hạnh phúc chung thân cả đời ta, còn có tương lai vinh hiển của Tô gia.” Tô Tâm Nhu vung Tô Diệu Đường ra, ngồi vào một bên hờn dỗi nói.

“Nga, được, không tức giận. Nói đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Nếu sự tình liên quan đến vinh hiển của Tô gia, tự nhiên cũng chính là vẻ vang sau này của hắn, nhất định phải hỏi tới.

“Huynh biết ta yêu thích Tiêu Dao Vương gia, huynh nghĩ thử xem nếu như ta làm Tiêu Dao Vương phi, từ nay về sau vinh hoa phú quý của Tô gia còn thiếu sao?”

Tô Diệu Đường gật đầu, điều này cũng đúng.

“Thế nhưng hiện tại có một xú nha đầu cư nhiên dám chạy tới cùng tranh với ta, huynh nói ta nên làm cái gì bây giờ?” Tô Tâm Nhu cắn hận nói.

“Đá cản đường thì phải loại trừ.” Tô Diệu Đường vung tay lên. “Ta biết làm như thế nào.”

“Tốt, cảm tạ đường huynh. Ta đã phái người canh ở ngoài Vương phủ rồi, chỉ cần nàng một mình đơn độc, huynh liền động thủ.” Cũng không tin nha đầu kia thoát được.

“Được.” Tô Diệu Đường buồn bực gật đầu.

33. Chương 33: Dám Trêu Chọc Bỏ Cô Nường, Người Chết Chắc Rồi!

“Ta muốn đi ra ngoài.”

Bắc Tiểu Lôi đứng ở trước mặt Dạ Tinh Thần, đầu ngẩng lên thật cao, mang theo giọng điệu ra lệnh. Mái tóc đen dài mềm mại như lụa buộc cao cao, giản đơn cắm một nhánh châu sai. Vài sợi phát tán từ trán rủ xuống, đơn giản lại gọn gàng.

“Đi chỗ nào?” Dạ Tinh Thần để sách trong tay xuống, con ngươi đen sáng ngời nhìn phía nàng. Trên thực tế, hắn cho rằng nàng đã đủ khả năng nhận nhiệm. Chờ đợi trong phủ vài ngày, cuối cùng bây giờ cũng không nhận được muốn chạy ra bên ngoài.

“Đi dạo phố.” Trước kia ở sơn trại, khó có được một lần xuống núi. Hiện tại là Vương phi rồi, không đi dạo một chút mua đủ thì thật là có lỗi với bản thân.

“Được, ta để thị vệ cùng đi với nàng.” Mới đến chỗ này, chưa quen cuộc sống nơi đây. Vẫn nên để thị vệ đi theo nàng thì tốt hơn, hơn nữa cá tính của nàng không ai lưu tâm để ý liền gây họa.

“Ta không muốn.” Bắc Tiểu Lôi lườm hắn một cái. “Ta mới không cần người đi theo bên cạnh cùng phía sau, phiền muốn chết.”

“Vây—“

“Ta chỉ là tới nói cho người một tiếng, cứ như vậy. Ta đi.” Bắc Tiểu Lôi đánh gãy lời nói của Dạ Tinh Thần, vẫy vẫy tay, nghênh ngang rời đi.

“Cái bộ dáng này, không cần người theo sao được?” Dạ Tinh Thần nhíu mày, hướng ra ngoài hô. “Quần gia, vào đây.”

“Vương gia, người có gì phân phó?” Quần gia đi đến, quần áo màu xanh, thấp lưng hỏi.

“Vương phi đi ra ngoài, người phái người lặng lẽ đi theo nàng, bảo hộ an toàn của nàng.” Quan trọng nhất là phải bảo vệ người khác an toàn, không nên bị hại rồi rút ra đánh hỏng.

“Vâng, nô tài đi.” Quản gia lui xuống.

Dạ Liêu hoàng đô, ngã tư đường ngựa xe như nước, thương phố sầm uất, một mảnh phồn hoa như gấm.

Bắc Tiểu Lô đông nhìn tây xem, đối với rất nhiều đồ vật cảm thấy có hứng thú. Thật nên đem theo tiểu Thục, tiểu Lục, còn có Kim, Ngân, Tài, Bảo bọn họ cũng đều mang đến, để cho bọn họ cũng nhìn một cái. Tay vuốt dưới cằm, có lẽ nàng thật nên suy nghĩ để cho người đưa bọn họ đến đây.

“Này, tiểu nha đầu, ngươi không có mắt a, dẫm lên chân Bồn công tử rồi.” Đột nhiên bên cạnh truyền đến một trận thanh âm la hét hung ác.

Bắc Tiểu Lô quay đầu nhìn lại, một nam nhân thoát nhìn cũng không phải là thứ tốt đứng ở trước mặt nàng. Đầu tóc làm cho bóng loáng, một bộ áo bào trắng phiêu dật mặc ở trên người hắn giống như hoàng bào mặc ở trên người tên khất cái, càng nhìn càng chúm chím. Bên người còn có mấy gia đình bộ dạng không đứng đắn đi theo, diễn hình của khuôn mẫu ác bá, ăn chơi trác táng.

Tô Diệu Đường dựa theo kế hoạch ý định trừng trị Bắc Tiểu Lô, nhưng sao biết nha đầu này vừa quay đầu, khuôn mặt kia thật đúng là đẹp, so với người đứng đầu bảng trong lầu Ngọc Hương còn đẹp hơn. Nhất thời tâm ngứa, hận không thể đem nha đầu này cướp về trong phủ. Mắt chuột đảo qua, hắn lại càng quyết định muốn đem Bắc Tiểu Lô rời khỏi bên người Dạ Tinh Thần. Như thế chẳng những đường muối sáng tỏ tâm nguyện, mình cũng có mỹ nhân ôm ấp, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện. Hắn tặc tặc cười lên, đánh lên tính toán của mình.

Nguyên lai là tiểu nữ nhân xinh đẹp a. Xem bộ dạng nàng xinh đẹp như vậy, chỉ cần nàng đi theo Bồn thiếu gia ta thì thiếu gia ta sẽ bỏ qua cho nàng.” Nói xong còn muốn đưa tay ra sờ mặt Bắc Tiểu Lô.

“Ta phi, cái thứ gì, ngươi cũng không soi gương, lại dám chủ ý đánh Bồn cô nương, muốn chết.”

Bắc Tiểu Lô nghe được lời nói của Tô Diệu Đường thiếu chút thì ghê tởm mà phun ra, bóng dáng đỏ rực chột lóe, cánh tay nhỏ nhắn đem roi thắt ở ngang hông khê vung, đánh một roi về phía Tô Diệu Đường.

Tô Diệu Đường tránh thoát không kịp, bị mạnh mẽ quăng một roi, cánh tay nhức nhối đau rát một trận. Đôi con ngươi đen tức giận trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lô.

“Nha đầu chết tiệt kia, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Đừng trách thiếu gia ta không thương hương tiếc ngọc. Lên cho ta, bắt lấy con quỷ nhỏ kia.”

34. Chương 34: Tiểu Hải Tử, Ta Mua Các Người!

Tô Diệu Đường bùng cánh tay thối lui đến một bên, gia đình phía sau âm trầm cười lên huy động đại đao hướng Bắc Tiểu Lô đi đến. Dưới ánh mặt trời, thân đao ánh lên ánh sáng lạnh lẽo, giống như dã thú giương nanh múa vuốt muốn xé rách nàng.

Bắc Tiểu Lô nhíu mày, khinh thường cười, loại tiểu tốt như vậy cũng dám ra đây lộ mặt, hừ hừ.

Thời điểm gia đình gần kề, Bắc Tiểu Lô không chút khách khí huy động roi, ba ba, roi như giao long bay lượn, bắn tung cuốn lên cát bụi. Bọn gia đình tiến lên gần người nàng không ngớt, càng không ngừng lùi về phía sau.

“Một đám vô dụng, các ngươi lên cho Bồn thiếu gia a.” Tô Diệu Đường nhìn thấy thủ hạ của mình lần lượt lui về sau, tức giận mở to hai mắt, ở một bên rống to la hét.

“Hừ, một đám heo, quấy rầy tâm tình Bồn cô nương.” Bắc Tiểu Lô mới lười cùng bọn ngu ngốc này lãng phí thời gian, lông mày khẽ nhíu, thu lại vẻ mặt, hai tay mảnh khảnh múa roi, ba ba hướng về phía đám gia đình huy động vài roi.

“Ai u—“

Bọn gia đình cũng giống Tô Diệu Đường, đều chịu vài roi của Bắc Tiểu Lôi, ở một bên đau đớn kêu la.

“Một lũ ngu ngốc.”

Bắc Tiểu Lôi liếc đám vô tích sự này một cái, cầm lấy roi muốn rời khỏi.

“Này, nha đầu chết tiết kia, người đứng lại cho Bồn thiếu gia.” Tô Diệu Đường ở phía sau kêu lên, chết tiết, đường muội tại sao không nói nha đầu này biết võ công.

“Người còn muốn ăn mấy roi nữa của Bồn cô nương ư?” Bắc Tiểu Lôi quay đầu lại, giờ giờ roi trên tay lên, liếc xéo Tô Diệu Đường.

“Hừ, người đi—” Tô Diệu Đường thấy động tác của nàng, co rúm lại. “Người nhớ lấy, sẽ có ngày Bồn thiếu gia tìm người đòi lại khoản nợ này.”

“Có bản lãnh cứ đến, Bồn cô nương chờ.” Vung roi lên, chỉ sợ người nào đó không có can đảm đấu.

“Hừ, chúng ta đi.” Tô Diệu Đường hướng thủ hạ vung tay, trừng mắt liếc Bắc Tiểu Lôi một cái, xám xịt mà rời đi.

“Dám trêu chọc Bồn cô nương, đây chính là kết cục.” Bắc Tiểu Lôi ngẩng đầu lên, vung roi xoay người.

Đầu đường bên kia, quần gia dẫn theo thị vệ lác lác đầu, Vương phi hung hãn như vậy, Vương gia có gì phải lo lắng không yên tâm. Gặp phải nàng, chỉ có người khác xui xẻo.

“Quần gia, chúng ta còn phải theo sau sao?”

Thị vệ trang phục màu đen hời, ở trong lòng cảm thán Vương phi này nhất định là một con cọp mẹ, cuộc sống sau này của Vương gia sợ là sẽ lĩnh hội được ít nhiều.

“Đi thôi.” Quần gia gật đầu, mấy người lại theo đuôi đi theo.

Bắc Tiểu Lôi nhìn lên đám người tụ chung một chỗ thành vòng tròn ở trước mặt, thỉnh thoảng còn có người chỉ trỏ bàn tán.

“Phía trước đang làm gì vậy?” Nàng thì thầm tự nhủ, bước chân hướng phía bên kia đi đến.

“Nhường một chút, nhường một chút.” Chen đẩy qua đám người, thò đầu nhìn vào bên trong. Lại là một đôi huynh muội ăn mặc rách rưới, đứa bé trai kia ước chừng bảy tám tuổi, ngũ quan bộ dáng thật xinh đẹp, mím chặt môi, trong ánh mắt tồn tại hờ hững không thuộc về hài tử; còn muội muội kia ước chừng hai ba tuổi, vẫn còn cắn ngón tay của mình, mở to đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm bốn phía.

“Nghịch chương a, hài tử nhỏ như vậy lại đã không còn phụ mẫu.” Đại nương bên cạnh nhìn vào huynh muội ai một tiếng thở dài nói.

Bắc Tiểu Lôi nhìn lên, da, này đôi tiểu tử kia không phải là đang bán thân sao? Trên tờ giấy trắng xiêu vẹo trước mặt bọn họ viết hai chữ ‘Bán thân’, chắc là nam hài bảy tám tuổi viết nên.

Người vậy xem chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao, nhưng không ai chịu xuất bạc mua chúng. Chỉ là một đôi hài tử nhỏ như vậy cái gì cũng sẽ không làm được, mua về không phải là mình bị lỗ sao? Ai nguyện ý mua về một gánh nặng như vậy?

“Này, tiểu hài tử ta mua các người.”

35. Chương 35: Tiểu Nữ Oa Kêu Nàng Là Nương.

Bắc Tiểu Lôi đột nhiên hướng tới hai người hô, dẫn đến cái nhìn lăm lét của mọi người, cũng khiến đồng tử lạnh nhạt của nam hài bảy tám tuổi không khỏi hiện lên một đạo ánh sáng. Hắn nhìn vào y phục đồ rục của Bắc Tiểu Lôi, mắt ngọc mày ngài, thoát nhìn giống nữ tử nhiệt huyết, trong sáng như lửa. Nàng, hẳn là sẽ không giống những người kia làm thương tổn bọn chúng chứ?

“Tỷ tỷ, người thật sự muốn mua chúng ta sao?” Nam hài ngẩng đầu, đồng tử như mực thật lớn nhìn vào Bắc Tiểu Lôi.

“Ân, đúng, Bốn cô nương mua các người.”

Bắc Tiểu Lôi nhìn vào nam hài này, gật gật đầu. Xem vẻ mặt tiểu nam hài này lộ ra vẻ trưởng thành, thương hải, chắc hẳn tuổi còn nhỏ đã trải qua rất nhiều đau khổ. Thật ra thì nàng cũng không biết tại sao mình lại nói ra muốn mua bọn chúng, nhưng ngay khi phát giác thì đã nói ra khỏi miệng rồi.

“Tỷ tỷ, mua chúng ta thì cần phải có ba mươi lượng bạc.” Tiểu hài tử ôm lấy muôi muôi, nghiêm túc nói.

“Ba mươi lượng bạc? Thiên, đứa nhỏ này thật sự lại rao giá trên trời?”

“Đúng là, hai đứa bé lại không thể làm việc, ba mươi lượng, căn bản không đáng giá.”

“...”

Giọng điệu tiểu nam hài cứng rắn nói xong, trong đám người vây xem phát ra trận trận ý kiến bàn luận. Đơn giản là nói hài tử này tuổi còn nhỏ nhưng lại hét giá trên trời, chỉ có đồ ngốc mới lấy ba mươi lượng bạc mua hai đứa nhỏ không thể làm chuyện gì để bồi lại tiền.

Tiểu nam hài nghe được ý kiến của mọi người cũng không nói chuyện, chỉ mím môi, hai mắt mở to nghiêm túc nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, đợi quyết định của nàng.

“Được, không thành vấn đề.”

Tuy rằng ba mươi lượng bạc trước kia đối với nàng mà nói, là một con số không nhỏ. Nhưng hiện tại nàng đã làm Tiêu Dao Vương phi, đương nhiên là muốn hảo hảo sử dụng thân phận Vương phi rồi.

“Các người theo ta đi Tiêu Dao Vương phủ, ta để quản gia cho người bạc.” Trên người chỉ mang theo bạc vụn, sớm biết như thế nghe lời Dạ Tinh Thần mang theo vài người đi cùng, đi theo phía sau nàng trả tiền cũng tốt.

“Tiêu Dao Vương gia?”

Mọi người ngẩn ra, không nghĩ đến nữ nhân này lại là người của Tiêu Dao Vương. Ngay cả tiểu nam hài cũng giật mình nhưng hẳn đối với Tiêu Dao Vương phủ gì gì kia không quá rõ ràng. Nhưng mà nữ nhân này có thể là kẻ lừa đảo hay không? Huynh muội bọn họ trước kia cũng từng gặp qua phải một ít bộ mặt hiền lành ôn hòa, nhưng lòng dạ lại tối tăm như lòng của ác nhân. Hai mắt mở thật to đánh giá Bắc Tiểu Lôi, suy nghĩ xem rốt cuộc có nên đi theo nàng hay không?

“Vương phi, không cần chờ hồi phủ, lão nô ở chỗ này.”

Quản gia cùng thị vệ một đường theo sau Bắc Tiểu Lôi, về sau thấy nàng đến nơi này cũng lặng lẽ đi sau, nhưng không ngờ Vương phi lại có thể muốn mua hai đứa nhỏ này, mặc dù đối với việc này thực kinh ngạc, nhưng cũng là chuyện của chủ tử, hẳn cũng không thể can thiệp.

“A, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.” Bắc Tiểu Lôi kỳ quái nhìn vào quản gia cùng thị vệ đột nhiên từ phía sau xuất hiện. “Người từ đâu đi ra đây?”

“Vương gia sợ Vương phi đi dạo phố quên mang ngân lượng, cố tình đặc biệt mệnh lệnh lão nô đến đây.” Quản gia hơi khom người nói.

“Thảo nào.” Bắc Tiểu Lôi gật gật đầu, bàn tay nhỏ nhắn hướng hẳn vươn ra. “Cho ta ba mươi lượng bạc.”

“Dạ.” Quản gia đem bạc dâng lên.

Bắc Tiểu Lôi nhận lấy bạc giao cho tiểu nam hài, lông mày nhướng lên. “Tiểu tử, bạc này cho người.”

“Cám ơn. Hiện tại người chính là chủ nhân của hai huynh muội chúng ta.” Nam hài đem bạc thu vào trong ngực, dắt theo tiểu nữ hài hướng Bắc Tiểu Lôi quỳ gối.

Ai ngờ bộ dạng tròn tròn của tiểu nữ hài ngẩng lên nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, khóe miệng lộ ra tươi cười thật to, gọi.

“Mẫu thân—“

36. Chương 36: Tả Quân Mạc

Một tiếng mẫu thân của tiểu nữ oa thạch phá kinh thiên(1), khiến cho tất cả mọi người sững sốt ngây ngẩn cả người.

Hai mắt Bắc Tiểu Lôi tròn to trừng thật lớn chỉ vào chính mình, tiểu nữ hài cư nhiên gọi mình là mẫu thân? Mở thật to hai mắt, giống như bướm bướm vỗ cánh.

“Người gọi ta là mẫu thân?”

Ngồi xổm người xuống hướng tiểu nữ oa vẫy vẫy tay, nữ oa này nhưng rất đáng yêu. Phấn nộn trắng hồng, tuy rằng xiêm y có phần cũ rách, còn có chút dơ dáy bẩn thỉu, nhưng lại không tổn hại đến vẻ khả ái đáng yêu kia.

Tiểu nữ oa lại há miệng cười với Bắc Tiểu Lôi, sau đó thật biết điều mà gọi lại một tiếng.

“Mẫu thân, con đói bụng.”

“Muội muội, ngoan, nàng không phải mẫu thân, về sau nàng là chủ tử của chúng ta.” Sau khi tiểu nam hài ngẩng người lấy lại tinh thần, vội vàng kéo lại tiểu nữ oa đang hướng Bắc Tiểu Lôi bên kia chạy tới.

“Muội muốn mẫu thân, muội muốn mẫu thân...” Tiểu nữ oa mới mặc kệ tiểu nam hài nói cái gì, dùng sức hướng Bắc Tiểu Lôi bên kia phóng đến. Xiêm y dơ dáy bẩn thỉu, đôi mắt tròn tròn lóe ra nước mắt vòng quanh, thoát nhìn thực đáng thương.

Bắc Tiểu Lôi cũng không biết thế nào lại sốt ruột, giống như bị ma xui quỷ khiến vờn hai tay.

“Lại đây đi.”

Tiểu nam hài sững sốt, ngây ngốc nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, trong đôi đồng tử đã không còn hờ hững thờ ơ, giờ phút này cũng có được vẻ mặt khờ khạo nên có của tiểu hài tử.

“Mẫu thân.”

Tiểu nữ oa giẫy thoát khỏi tay của ca ca, ngúng nguẩy vui sướng xông tới Bắc Tiểu Lôi, viên tròn tròn nhỏ uồn tạy trong ngực của nàng.

Quần chúng vây xem nhìn vào một màn này đều rất cảm động, ba ba vỗ tay. Không ít lão thái thái còn chùi nước mắt. Hai hài tử đáng thương này cuối cùng cũng có chỗ để trông cậy rồi.

Quản gia nghe được tiểu nữ hài gọi Vương phi là mẫu thân ngược lại có chút nhức đầu, Vương phi muốn mua mấy hài tử cũng không có chuyện gì, nhưng sao có thể gọi Vương phi là mẫu thân đây.

“Đi thôi, các người theo ta quay về Vương phủ đi.”

Bắc Tiểu Lôi ôm lấy tiểu nữ hài, tay hướng tiểu nam hài vờn ra, muốn nó nắm chặt lấy tay của mình.

Tiểu nam hài mím môi, nhìn vào Bắc Tiểu Lôi không để ý chút nào đến quần áo dơ trên người muội muội, trong lòng có một dòng nước ấm tuôn ra, con người đen trong veo lóe sáng, cuối cùng đi lên trước, đưa tay thả vào trong tay Bắc Tiểu Lôi.

“Đi, về nhà.”

Một câu nói giản đơn, lại khiến tiểu nam hài xúc động. Sau đó Bắc Tiểu Lôi lại chỉ nhìn vào tiểu nữ oa đang cắn đầu ngón tay của mình cười, quản gia phía sau lắc lắc đầu mang theo thị vệ cùng đi theo.

Sơn trang Thất Dạ.

Gió thổi, cây cối lay động. Bầu không khí buồn bã đưa đến bên trong sơn trang.

Đại sảnh, nam nhân ngồi ở phía trên, một bộ cẩm bào màu đen, thắt lưng đeo đai ngọc, khuôn mặt tựa đao khắc sắc nét thành khối, một đôi con ngươi lạnh lùng không có chút dao động nào, chẳng qua là nhìn vào nam tử áo đen quỳ ở đại sảnh, môi mỏng mấp nhẹ, âm thanh lạnh lùng nói:

“Còn chưa tìm được sao?”

“Trang chủ thứ tội.” Hắc y nhân cúi đầu.

“Đi xuống đi.”

Hướng hắc y nhân phất phất tay, bóng dáng cao lớn đứng lên. Tầm mắt xuyên thấu cửa sổ nhìn ra ánh sáng chói lọi bên ngoài híp lại, hai hài tử kia đến tột cùng đang ở nơi nào đây chứ? Trong đầu chớp qua hình bóng tỷ tỷ, ánh mắt nhiễm lên đau đớn kịch liệt. Nếu như không phải mười năm trước tỷ tỷ lén lút thả hắc đi, có lẽ hắc sớm đã bị cha dượng đánh đến chết, mà hiện tại sớm đã không có hắc, nhưng mà không nghĩ tới mười năm sau vật còn người đã mất, tỷ tỷ thiện lương như vậy không thể ngờ đã hương tiêu ngọc vẫn. Chỉ lưu lại hai hài tử còn nhỏ tuổi, nhưng lại không cách nào tra ra được phụ thân của mấy đứa trẻ là ai, ngay cả hiện tại cũng không biết lưu lạc tới phương nào.

Ngẩng đầu lên, con mắt híp lại tránh đi ánh sáng bóng mắt, dừng ở chỗ sâu trong mây trắng xa xăm:

Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, bất kể như thế nào, ta nhất định sẽ tìm được hài tử của tỷ, cũng sẽ thay tỷ hảo hảo chiếu cố chúng nó...

---

(1) Thạch phá kinh thiên: nếu không nhằm thì nghĩa là vô cùng kỳ lạ động trời, khó tin, khiến người sửng sốt.

37. Chương 37: Các Người Là Nhi Tử Của Ta!

“Vương phi vẫn chưa về sao?”

Dạ Tinh Thần để sách trong tay xuống, đôi mắt sáng nhìn ra bên ngoài. Trời đã gần đến giữa trưa, Bắc Tiểu Lôi lại vẫn chưa về. Trong lòng không thể bình tĩnh, tuần mi chau lại, sẽ không phải lại gây ra phiền toái gì chứ? Cũng không biết quản gia bọn họ rốt cuộc có theo kịp không?

“Chưa, Vương gia.” Gia đình sam áo vải xanh cúi thấp đầu cung kính hồi đáp.

“Không được, Bọn vương muốn đi nhìn xem.” Cuối cùng vẫn không yên tâm, Dạ Tinh Thần bước đi ra ngoài.

“Này, kẻ gây tai họa kia, ta đã trở về.”

Dạ Tinh Thần mới vừa đến đại sảnh, đã nghe thấy thanh âm của Bắc Tiểu Lôi. Khóe môi không tự chủ mà khơi lên một nụ cười mỉm, nhìn lại, đã thấy nàng ôm một tiểu nữ oa trông bần bần, tay còn dắt theo một tiểu nam hài tám tuổi, này, đây là có chuyện gì xảy ra? Dạ Tinh Thần đem ánh mắt quét về hướng quản gia phía sau Bắc Tiểu Lôi, lại thấy quản gia lắc lắc đầu.

“Lôi Nhi, bọn chúng là?” Dạ Tinh Thần chỉ chỉ vào hai đứa bé.

Nữ oa nhỏ tuổi chẳng qua là uốn tại trong lòng Bắc Tiểu Lôi, cắn cắn đầu ngón tay, nghe thấy lời nói của Dạ Tinh Thần liền xoay đầu lại, hai mắt thật to bỗng nhiên phát sáng, vươn ra ngón tay lên Dạ Tinh Thần hô. “Phiêu phiêu, phiêu phiêu.”

Dạ Tinh Thần, Bắc Tiểu Lôi không hiểu ra sao, nhìn vào vẻ mặt hưng phấn của tiểu nữ oa.

Nam hài nghe thấy lời của muội muội xấu hổ không thôi, cái tiểu hoa si này, vừa nhìn thấy thứ xinh đẹp liền đặc biệt cao hứng.

“Bé con đang nói cái gì vậy?” Bắc Tiểu Lôi cúi thấp đầu, chớp mắt hỏi tiểu nam hài.

Dạ Tinh Thần cũng đem ánh mắt chuyển qua trên người nam hài, thấy dáng dấp nó ước chừng bảy tám tuổi. Tuy rằng toàn thân cũng rất nhếch nhác, nhưng trong đôi mắt đen thật to lại có vẻ trưởng thành cùng lạnh nhạt không thuộc về trẻ con. Nhàn nhạt nhíu mày, có chút tò mò.

“Nó, nó đang nói Vương gia nhìn tốt lắm.” Tiểu nam hài liếc Dạ Tinh Thần một cái, lại dời đi ánh mắt. Vương gia này thật sự trông rất xinh đẹp, cùng nữ nhân bên cạnh giống nhau, giống như là thần tiên đi từ trong bức tranh ra, huynh muội bọn họ có thể tin tưởng hai người sao?

“Ha ha ha...”

Bắc Tiểu Lôi đột nhiên cười to một trận dữ dội, đôi con ngươi nhìn vào tiểu nữ oa còn đang ồn ào phiêu phiêu trong ngực, bảo bối này nhưng thật đáng yêu, nhìn không được ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hôn một cái, rước lấy tiếng cười khanh khách của tiểu nữ oa.

Tiểu nam hài trông thấy muội muội tươi cười, đáy mắt như có ánh nước mờ mờ, đã bao lâu, kể từ khi mẫu thân qua đời được nửa năm, muội muội chưa từng tươi cười nhiều như hôm nay vậy. Có chút cảm kích mà nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, có lẽ sự xuất hiện của nàng là do ông trời muốn cho huynh muội bọn họ hi vọng mới...

Dạ Tinh Thần nhìn hai người một lớn một nhỏ cười đến sáng lạn, môi mỏng cũng giương lên.

“Bọn chúng là?” Hai đứa bé đến tột cùng là từ nơi nào đến?

“Bọn chúng từ hôm nay về sau sẽ là hài tử của ta.” Bắc Tiểu Lôi sờ sờ đầu nhỏ của tiểu nữ oa, không thể không nói tiểu nữ oa gọi lên đáy lòng mềm mại của nàng. Có lẽ nàng còn chưa có con gái, coi như hiện tại bắt đầu học làm mẫu thân đi.

“Được rồi, các con hai huynh muội tên gọi là gì?” Bắc Tiểu Lôi nghiêng đầu nhìn tiểu nam hài, tuổi còn nhỏ lại cứ như vậy mà trưởng thành, nói vậy bọn chúng chắc đã trải qua rất nhiều chuyện.

“Ta tên là Tả Hữu Tinh, muội muội gọi là Tả Hữu Nguyệt.” Tiểu nam hài mấp máy môi, đáp nói.

“Được, từ nay trở đi ta gọi các con Tinh Nhi cùng Nguyệt Nhi.” Bắc Tiểu Lôi gật gật đầu, “Các con cũng phải gọi ta là mẹ, biết không?”

Tả Hữu Tinh nhìn nàng không nói gì, nguyên tưởng rằng chỉ là được mua để làm nô tài, không nghĩ tới lại có thể trở thành con của nàng.

“Vương phi, không thể.” Quản gia nhanh chóng khuyên nhủ, “Nếu như hai oa oa này nhận thức Vương phi làm mẹ, vậy nên gọi Vương gia là gì?” Hai người đang còn là phu thê mới thành hôn, như thế nào có thể nhận nuôi nhi tử lớn như vậy chứ? Hơn nữa còn là hai cô nhi không rõ lai lịch.

“Có gì không thể?” Bắc Tiểu Lôi lườm hắt một cái. “Bọn chúng vốn là con của ta, về phần kẻ gây tai họa này, tùy tiện gọi cái gì cũng được.”

“Cái này—”

“Nếu Lôi Nhi là mẫu thân, Bốn vương tự nhiên là phụ thân rồi.” Dạ Tinh Thần cũng không phải là quá để tâm đến những lễ nghi rườm rà này, nếu như Bắc Tiểu Lôi nói muốn nhận nuôi tất cả bọn chúng, hẳn tất nhiên cũng không cản trở, huống hồ hai hài tử cũng thật đáng yêu.

“Vương gia—” Quản gia thực giật mình, không nghĩ tới Dạ Tinh Thần cũng cùng náo với Bắc Tiểu Lôi.

“Ngươi vẫn còn nói dai lắm điều không yên a.” Nhìn thấy quản gia vẫn còn có một đồng phản đối muốn nói, Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn hắt một cái. “Rốt cuộc ngươi là chủ tử, hay chúng ta là chủ tử?”

Quản gia vừa nghe liền không dám nhiều lời nữa, cam chịu mà chấp nhận lại nhiều thêm một đôi tiểu chủ tử.

38. Chương 38: Hoàng Đế Phiền Toái!

“Nguyệt Nhi, Tinh Nhi, các con đã dậy chưa? Nắng đã chiếu đến môn rồi.”

Bắc Tiểu Lôi đẩy cửa phòng ra, hướng tới hai tiểu bát điểm la hét. Ánh mặt trời tinh tế thừa cơ hội len lút lên vào, hạ trên mặt đất, vàng óng.

Trong phòng, giường ngà voi tinh xảo, màn che màu trắng bạc tùy theo gió nhẹ rót vào mà lay động, đường cong nhàn nhạt, tuyệt đẹp, ấm áp. Thực an tĩnh, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của hai tiểu hài tử.

Bắc Tiểu Lôi thả nhẹ cước bộ đi đến phía giường, bàn tay mềm mại vén màn che giường lên, chiếu vào mắt là hình ảnh Tinh Nhi bảy tám tuổi vươn cánh tay nhỏ nhắn che chở cho Nguyệt Nhi bé bỏng. Hai cái đầu nhỏ gắt gao dựa chung một chỗ. Long mi thanh mảnh đổ bóng trên khuôn mặt xinh đẹp. Hình ảnh như vậy làm cho trái tim của Bắc Tiểu Lôi trở nên nhu hòa, hai tiểu hài tử kia hiện tại là con của nàng.

Mỗi anh đào giường lên, hé lộ ra nụ cười ôn nhu, con người đen sáng ngồi lấp lánh ánh sáng rực rỡ, không tiếp tục kêu gọi hai tiểu hài tử kia nữa, bọn chúng hẳn là mệt mỏi chết rồi, cũng không biết là trên đường đi hai đứa bé rốt cuộc trở về như thế nào?

Lắc lắc đầu, nàng quyết định để cho bọn chúng ngủ thêm một chút. Nhìn thật sâu vào hai huynh muội một cái, nàng xoay người rời đi, cẩn thận đóng cửa, đem ánh sáng mặt trời một lần nữa mang ra khỏi gian phòng, thế nhưng ấm áp vẫn luôn lưu lại ở trong phòng.

Sau khi Bắc Tiểu Lôi rời đi, Tả Hữu Tinh mở ra đôi mắt to sáng ngời. Nhấp nhẹ môi, đáy mắt xẹt qua một tia ấm áp. Nhìn vào đỉnh giường xa lạ, thế nhưng nó không còn cô đơn nữa, nơi này từ nay về sau chính là nhà của nó cùng muội muội, bọn chúng có cha mẹ mới. Còn là một đôi thật xinh đẹp, cha mẹ đối với bọn chúng tốt lắm. Quay đầu nhìn phía muội muội đang ngủ say, trong đầu lướt qua thời khắc mẫu thân tạ thế đã nhắc nhở cần phải hảo hảo chiếu cố muội muội.

Như vậy hiện tại ở đây, mẫu thân, người có từng trông thấy chúng con đã có cuộc sống mới chứ? Còn có tất cả đều là nhờ người ở trên trời phù hộ cho chúng con?

Phòng ăn, mùi thức ăn thơm phức.

Dạ Tinh Thần ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn vào Bắc Tiểu Lôi vốn đi gọi hai đứa bé dùng cơm nhưng lại một người trở về, không nhịn được hỏi:

“Nguyệt Nhi, Tinh Nhi còn đang ngủ sao?”

“Hai tiểu tử kia ngủ thật say.” Bắc Tiểu Lôi câu môi, đối với huynh muội Tả Hữu Tinh là thật tâm yêu thích, “Mặc kệ chúng nó. Ta đói bụng, ta muốn động đũa.” Chờ chút nữa chúng nó thức dậy, sẽ nhường phòng ăn cho chúng nó.

Dứt lời, Bắc Tiểu Lôi cầm lấy chiếc đĩa hướng đồ ăn tiến công, bộ dáng ăn như hổ đói kia khiến nha hoàn hầu hạ bên cạnh nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm. Vương phi này cũng thật là thô lỗ đi, cái bộ dáng này thật sự là không xứng với Vương gia.

“Ăn chậm một chút.” Dạ Tinh Thần cười yếu ớt, đối với tướng ăn của Bắc Tiểu Lôi tập mãi thành quen. Cũng không còn cảm thấy thô lỗ, ngược lại cảm thấy nàng rất thành thật. So với những thiên kim khuê tú kia làm điệu làm bộ, hẳn nhưng thật ra càng yêu thích tính cách thật này của nàng.

Bắc Tiểu Lôi liếc hần một cái, nàng không học được những thứ làm bộ làm tịch của mấy thiên kim tiểu thư kia. Càng muốn ăn một ngụm lớn, còn cố tình tăng tốc độ dùng cơm.

“Vương gia—“ Quân gia đi đến.

“Làm sao vậy?” Dạ Tinh Thần để đũa xuống hỏi.

“Trong cung gửi thư, Hoàng thượng muốn người cùng Vương phi tiến cung một chuyến.” Quân gia nhìn vào Dạ Tinh Thần, cung kính hồi đáp.

“Cái gì? Lại muốn tiến cung?” Bắc Tiểu Lôi vừa nghe bất mãn mà kêu lên, nàng không muốn đi gặp lão thái bà kia cùng cái gì quận chúa kia tiếp tục tranh cãi đâu.

“Ta không đi.” Thoát ra ba chữ, lại tiếp tục vui đùa ăn từng ngậm lớn.

“Không được a, Vương phi, đây là đại tội kháng chỉ.” Quân gia thiếu chút nữa bị lời nói của Bắc Tiểu Lôi dọa đến run run, này kháng chỉ cũng không phải là chuyện đùa, chẳng những chính nàng sẽ gặp họa, chỉ sợ còn làm liên lụy đến Vương gia.

“Kháng chỉ thì kháng chỉ.” Bắc Tiểu Lôi mới mặc kệ, có bản lĩnh thì vị Hoàng đế kia tự mình đến cửa mà hỏi tội nàng.

“Lôi Nhi, chúng ta đi một chuyến đi, có lẽ Hoàng huynh có chuyện trọng yếu.” Dạ Tinh Thần nhìn vào Bắc Tiểu Lôi khuyên nhủ. “Còn nữa chuyện chúng ta nhận nuôi Tinh Nhi, Nguyệt Nhi cũng nên báo cho Hoàng huynh một tiếng, cho Tinh Nhi bọn chúng có một thân phận chính thức, như vậy từ nay về sau mọi người mới biết bọn chúng là con của chúng ta, sẽ không còn ai có thể khi dễ chúng.”

Bắc Tiểu Lôi nghe những lời này rất có đạo lý, nàng không thể lúc nào cũng canh giữ bên người hai đứa nó.

“Được rồi, đi thì đi.”

Liếc mắt xem thường, trong lòng nói thầm vị Hoàng đế kia thật phiền phức.

39. Chương 39: Lại Muốn Thành Thân?

Mái cong lưu ly, cửa cung thâm sâu.

Lại một lần nữa đến Hoàng cung, Bắc Tiểu Lôi đối với nơi nguy nga tráng lệ này lại không có hảo cảm. Có một câu thơ là: ‘Quyền thế giàu sang thịt chó rượu, Kẻ nghèo lạnh cóng buốt thấu xương’(1) ai biết ở dưới nơi cung điện lộng lẫy này cất giấu bao nhiêu chuyện bẩn thỉu dơ dáy chứ?

“Tiêu Dao Vương gia giá lâm!” Tiếng bẩm báo lạnh lạnh của thái giám vang lên.

Bắc Tiểu Lôi theo Dạ Tinh Thần đi vào ngự thư phòng của Hoàng đế, tốt lắm, lần này không cần phải gặp lại lão thái bà kia cùng Tuyết Hàm Quận chúa.

“Hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần hướng Dạ Tinh Triệt chấp tay vấn an.

“Các người đã tới.” Dạ Tinh Triệt buông tấu chương trong tay xuống, hướng hai người khoát tay. “Ngồi đi.”

Hắn mặc một bộ long bào màu vàng, ngọc quan buộc tóc, vài sợi tóc như mực từ trên trán rủ xuống đến hai gò má. Sau khi nhìn thấy Dạ Tinh Thần, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra một thoáng tươi cười, lại nhìn ngắm khuôn mặt như băng không cao hứng của Bắc Tiểu Lôi, khóe môi gợi lên.

“Vương phi, làm sao vậy? Không cao hứng sao?” Chưa có ai dám ở trước mặt hắn để hắn xem sắc mặt này đâu, Bắc Tiểu Lôi này thật sự là kỳ lạ. Chẳng lẽ nàng không sợ mình trị nàng tội bất kính hay sao?

“Hoàng huynh thứ tội, Lôi Nhi chỉ là có chút mệt mỏi.”

Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi bên cạnh, quả nhiên thấy nàng sa sầm khuôn mặt, trong lòng biết nàng vẫn còn vì chuyện hoàng huynh cho đòi nàng vào cung mà mất hứng.

“Nga, phải không?” Dạ Tinh Triệt nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, vẻ mặt cao thâm khó dò. Chỉ sợ không phải là mệt mỏi đi.

“Ai mệt mỏi chứ?” Quả nhiên, Bắc Tiểu Lôi bĩu đôi môi anh đào, không tiếp nhận chuyện Dạ Tinh Thần. Đôi con ngươi sáng ngời đen như bảo thạch nhìn phía Dạ Tinh Triệt, không chút che giấu bất mãn của nàng.

“Ta là không muốn tiến cung.”

“Lôi Nhi—”

Dạ Tinh Thần có chút đau đầu nhìn Bắc Tiểu Lô, nàng thật sự là không biết che giấu tính tình của mình chút nào, tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải phiền toái.

Bắc Tiểu Lô bĩu môi một cái, không để ý tới ánh mắt Dạ Tinh Thần.

“Hoàng huynh, không biết cho triệu bọn đệ vào cung là có chuyện gì?”

Dạ Tinh Thần quay đầu lại, cười nhìn Dạ Tinh Triệt, chuyển sang chủ đề khác.

Dạ Tinh Triệt liếc Bắc Tiểu Lô một cái, đôi mắt lạnh nhạt chớp qua một tia ý cười, Bắc Tiểu Lô này thật sự vô cùng thú vị, không biết nghe xong lời của hắn lại sẽ có phản ứng như thế nào đây?

“Cho triệu hai người tới là muốn thương lượng một chút chuyện hôn sự của các người.” Con người thâm thúy âm u như hồ sâu nhìn vào Dạ Tinh Thần. “Rốt cuộc đệ cùng Vương phi thành hôn cũng không có người biết, chẳng lẽ đệ không muốn bù lại một hôn lễ long trọng cho nàng sao?”

“Cái này—”

“Cái gì? Còn muốn cử hành hôn lễ?” Bắc Tiểu Lô vừa nghe đã kêu la lên. “Vì sao phải phiền toái như vậy?” Nàng tưởng rằng trải qua lần bất hòa trước cùng Hy thái hậu, bọn họ đã thôi không cần phải tổ chức lễ thành hôn gì nữa, dù sao lão thái bà cũng không ưa thích nàng.

Khi ở sơn trại, người trong trại tham dự hôn lễ bọn họ đã muốn mệt mỏi rồi, hiện tại tiếp tục tổ chức một lần nữa, không chừng sẽ mệt đến tróc mấy tầng da đi.

Dạ Tinh Triệt khiêu mi, nhìn Bắc Tiểu Lô đang bắt mắt, ý vị thâm trường nói:

“Bởi vì phu quân của người là Vương gia.” Vương gia cao quý đã định rồi, nàng không có khả năng trở lại cuộc sống bình thường trước kia, nếu đã là Vương phi, thì phải học cách chấp nhận tình huống hiện tại.

“Phiền phức chết được.” Bắc Tiểu Lô bắt mắt nhỏ giọng, sớm biết như thế sẽ không đến cướp hắn làm cái gì áp trại phu quân. Làm hại mình bây giờ chẳng những bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, còn phải chạy đến địa phương quỷ quái này chịu một đồng quy củ ràng buộc.

“Có thể không tiến hành không?” Ngắc đầu lên trông hướng Dạ Tinh Triệt, ở chỗ này Hoàng đế lớn nhất, nếu như hắn nói không, vậy thì tất cả phiền toái cũng sẽ biến mất.

“Không được, hôn lễ nhất định phải tổ chức, hơn nữa thời gian là một tháng sau.”

Dạ Tinh Triệt không chút lưu tình đem hi vọng của Bắc Tiểu Lô xé rách.

---

(1) Nguyên văn là , có nghĩa là ‘Nhà quyền quý, giàu có thì có rượu thịt, trong khi người dân nghèo thì lại đang chết đói trên đường.’ 2 câu thơ trên có thể không sát với câu gốc tiếng trung, nhưng nghĩa cũng tương tự thế. Bởi ta không biết làm thơ nên nhờ anh trai làm hộ.

40. Chương 40: Bắt Đầu Hôn Lễ

Cho dù không nguyện ý, hôn lễ vẫn được tiến hành.

Tiêu Dao Vương phủ, đám người gia phó vội vã quét tước sửa sang lại trong ngoài phủ, vội vàng đem một chiếc đèn lồng đỏ chót treo lên, vội vàng chuẩn bị yến tiệc mời tân khách, tóm lại, là một mảnh bận rộn.

Thế nhưng tân nương Bắc Tiểu Lô lại nhàm chán đến muốn đánh nhau, nàng một bộ hồng y mang theo Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt làm loạn đông tây cả ngày, lại vẫn như cũ ồn ào không thú vị.

“Này, nam nhân họa thủy kia đang ở nơi nào?” Ngày hôm đó, Bắc Tiểu Lô ôm lấy Tả Hữu Nguyệt, dắt theo Tả Hữu Tinh ngăn cản một gia đình.

“Vương phi tốt.” Gia đình ôm lấy đồ đạc này nọ, nhưng còn muốn hướng Bắc Tiểu Lôi hành lễ.

“Tốt cái gì mà tốt. Mau nói cho ta biết, kẻ gây tai họa kia đang ở nơi nào?” Hai mắt Bắc Tiểu Lôi hơi trừng, nàng cũng không phải là tới nghe hấn vấn an.

“Vương gia đang ở trong thư phòng.” Gia đình đáp, đã sớm thành thói quen Vương phi gọi Vương gia là kẻ gây tai họa, nam nhân họa thủy.

“Này còn không kém lắm.” Bắc Tiểu Lôi lườm hấn một cái, dắt lấy hai đứa trẻ chạy thẳng đến thư phòng.

“Nam nhân họa thủy.”

Phịch một tiếng, cùng với tiếng la của Bắc Tiểu Lôi, cửa thư phòng bị đá văng, ánh mặt trời nhỏ vụn lập tức thừa dịp này lén lút tiến vào, thoải mái ở trên khoảng đất trong gian phòng, quang ảnh rực rỡ.

Dạ Tinh Thần nâng lên mắt phượng hẹp dài nhìn vào ba người, đáy mắt có chút mệt mỏi. Bởi vì hôn lễ mấy ngày nữa mà bận rộn, hấn không thể không ngồi vào thư phòng chết tiệt này để chuẩn bị.

“Chuyện gì?” Thản nhiên hỏi, sớm đã thành thói quen với phong thái của Bắc Tiểu Lôi, cũng không trông mong nha đầu ngang ngược này có thể trở thành thực nữ. Dù sao đi nữa hấn cũng không còn hiếm lạ với mấy thực nữ gì đó.

“Phụ thân.” Tả Hữu Nguyệt vốn được Bắc Tiểu Lôi ôm vào trong ngực hướng phía Dạ Tinh Thần vươn ra hai tay, mắt to tròn tràn đầy vui vẻ, hai gò má phấn hồng lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Ôm ôm.”

Dạ Tinh Thần nghe thấy thanh âm bập bẹ của bé, môi mỏng khẽ nhếch, lộ ra một mặt ý cười mê hoặc, thiếu chút nữa làm cho ba người nhìn đến ngây người.

Nha, cười cái gì mà cười, cố tình đến quyến rũ người sao?

Bắc Tiểu Lôi nhỏ giọng nói thầm, nam nhân này tuyệt đối là kẻ gây tai họa. Chỉ cười thôi cũng có thể so với ánh mặt trời càng thêm sáng rỡ, thiếu chút nữa khiến người ta tìm không thấy đông tây nam bắc.

“Nguyệt Nhi, Tinh Nhi.” Dạ Tinh Thần đứng lên, bạch y trắng tuyết, áo bào phóng khoáng dao động, nhanh nhẹn đi hướng Bắc Tiểu Lôi, từ trong tay nàng nhận lấy Tả Hữu Nguyệt khả ái đáng yêu.

“Khanh khách...” Tả Hữu Nguyệt tiến vào trong lòng Dạ Tinh Thần, cười đến vui sướng.

“Kẻ gây tai họa, ta muốn Kim, Ngân, Tài, Bảo cùng tiểu Thực, tiểu Lục đến trong Vương phủ theo giúp ta.” Bắc Tiểu Lôi nói ra mục đích của nàng, đã qua lâu như vậy, nàng lại nghĩ tới hấn nên để mấy người kia, tiểu nha đầu, tiểu suất ca đến bên cạnh mình.

Dạ Tinh Thần suy nghĩ một chút, mới nhớ ra Bắc Tiểu Lôi nói đến tứ huynh đệ cùng hai tiểu nha đầu kia.

“Được, ta đây sẽ để người đi Đăng Phong sơn trại. Nguyên vốn cũng là muốn đi thỉnh mời nhạc phụ, nhạc mẫu xuống núi tham dự hôn lễ của chúng ta.”

Bắc Tiểu Lôi nghe thấy hấn nhắc tới cha mẹ, khóe môi cong lên, nàng vẫn không quên lúc trước là lão nương bọn họ đem chính mình đuổi đi. Hừ, tức giận của nàng còn chưa tiêu tan đâu.

Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi trề môi, đáy mắt sáng tỏ hiện lên ý cười. Nha đầu này vẫn còn vì chuyện lúc đây tức giận đây. Bất quá hấn lại muốn cảm ơn cha mẹ Bắc Tiểu Lôi, nếu không có bọn họ, bản thân làm sao khiến cho nha đầu này theo mình trở về Vương phủ dễ dàng như vậy chứ.

“Nguyệt Nhi, Tinh Nhi, các con có muốn xuất phủ đi chơi không?”

Dạ Tinh Thần cười nhẹ, nhìn vào Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt. Trong lòng biết nhắc tới xuất phủ, Bắc Tiểu Lôi khẳng định cũng là sốt ruột không kém đây.

“Được xuất phủ sao?” Quả nhiên, Bắc Tiểu Lôi vừa nghe đến Dạ Tinh Thần nói được ra khỏi phủ, hai tròng mắt liền phát sáng lên. Đã nhiều ngày, vì hôn lễ sắp đến, nàng vẫn luôn bị nhốt ở trong Vương phủ, vốn đang nhàm chán đến sắp không chịu được, hiện tại vừa nghe được ra khỏi phủ tự nhiên hưng phấn hẳn lên.

“Tĩnh Nhi muốn đi sao?” Dạ Tĩnh Thần không để ý đến Bắc Tiểu Lôi, chính là cúi đầu nhìn vào Tả Hữu Tĩnh.

Tả Hữu Tĩnh nhìn Dạ Tĩnh Thần, lại nhìn Bắc Tiểu Lôi. Cái đầu nhỏ thông minh ngay lập tức hiểu được trong lời nói của Dạ Tĩnh Thần nhưng thật ra là vì Bắc Tiểu Lôi, lập tức gật gật đầu.

“Muốn.”

“Tốt lắm, chúng ta cùng nhau ra ngoài phủ chơi đùa đi.” Nam nhân cười đến ôn nhu dịu dàng, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia giảo hoạt.

41. Chương 41: Nam Nhân Họa Thủy Trên Phố

“Này, người đến tốt cùng muốn mang chúng ta đi nơi nào hả?”

Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn nam nhân đang đi phía trước, nói cái gì mà xuất phủ chơi đùa, kết quả chính là đi liên tục ở trên đường lớn sao? Như vậy, nàng thà nằm ngủ ở nhà còn có cảm giác hơn.

“Chờ một chút, mọi người sẽ biết.”

Dạ Tĩnh Thần quay đầu lại hướng Bắc Tiểu Lôi cười cười, thần bí nói. Tả Hữu Nguyệt được ôm ở trong lòng của hắn mở lớn đôi mắt to tròn nhìn ngắm chung quanh, còn Tả Hữu Tĩnh được Bắc Tiểu Lôi dắt tay đi theo.

“Oa, nam nhân kia thật tuấn mỹ.”

“Đúng a, cười lên nhìn đẹp quá a, đẹp đến khiến ta hít thở không thông.”

“Hắn là công tử nhà ai a? Nhìn hắn một thân hoa y, khí chất cao quý, nhất định là quan lại quyền quý.”

“...”

Dạ Tĩnh Thần mặc một bộ bạch y trắng tuyết, trên khuôn mặt tuấn mỹ đẹp không ai bằng bởi vì nở nụ cười càng thêm đẹp đến yêu nghiệt. Khiến những nữ tử trên đường lớn nhìn thấy đều đỏ mặt thẹn thùng, tim đập dồn dập, nhịn không được vụng trộm bàn luận.

Bắc Tiểu Lôi nghe được những nữ tử kia thấp giọng bàn tán, không nhịn được trợn mắt trừng Dạ Tĩnh Thần. Kẻ gây tai họa, nam nhân họa thủy này, chết tiệt, cái bộ dạng này bị mọi người vây xem còn có thể chơi đùa cái gì mà chơi đùa?

“Người có muốn đi cùng hắn nói chuyện hay không?” Nữ tử áo hồng đẩy đẩy nữ tử váy trắng bên cạnh.

“Ta, ta sợ.” Nữ tử áo trắng cúi thấp đầu, hiển nhiên là một nữ hài dịu dàng ít nói.

“Sợ cái gì mà sợ? Người không đi, ta đi.” Nữ tử áo hồng trừng mắt liếc nữ tử áo trắng, chậm chậm hướng Bắc Tiểu Lôi bọn họ đi tới.

Bắc Tiểu Lôi ngẩng đầu nhìn vào dáng đi của nữ tử áo hồng kia, lôi kéo Tả Hữu Tĩnh đứng ở nơi đó.

Nữ tử áo hồng chính là quét qua nàng một cái liếc mắt, đã đem ánh mắt rơi vào trên người Dạ Tĩnh Thần. Đôi tròng mắt sáng rực như ngậm đầy nước, đa tình nhìn chăm chú vào Dạ Tĩnh Thần, đôi môi hồng khẽ mở.

“Công tử, nô gia Hoàn Nhi, hữu lễ.” Nói xong liền phất thân, “Không biết tôn tính đại danh của công tử?”

Những người khác nghe được nữ tử áo hồng hỏi, tất cả đều giương cao cổ, vươn lỗ tai, chờ đợi Dạ Tĩnh Thần trả lời.

Dạ Tĩnh Thần miễn cưỡng liếc nàng ta một cái, sau đó cũng không có tiếp tục để ý nàng ta. Cái nhìn kia cao quý cùng xa cách, lại làm cho trái tim chúng nữ tử trực nhảy.

“Công tử—” Nữ tử kia không buông tha, thanh âm kéo đến thật dài, người khác vừa nghe xương cốt đều mềm nhũn.

Lông mày Bắc Tiểu Lô nhíu lại, hảo a, lại có thể có dũng khí ở trước mặt quyền rũ nam nhân của nàng, thật đúng là đem nàng thành vách tường rồi. Dắt theo Tả Hữu Tinh cất bước đến bên người Dạ Tinh Thần, đầu tiên hung hăng trừng hắt một cái, mới quay đầu lại nhìn phía nữ tử áo hồng.

“Người là ai hả? Có hiểu lễ phép hay không, lại có thể không hiểu ra sao ngăn cản chúng ta?”

Nữ tử áo hồng khẽ nhíu mày, mang theo hồng hách mà nhìn vào Bắc Tiểu Lô, “Người là ai?” Nhưng thật ra nhìn bộ dạng nàng cũng có vài phần tư sắc, nhưng đáng tiếc vừa mở miệng đã biết là một dã nha đầu.

“Ta là phu nhân của hắc.” Tay kia của Bắc Tiểu Lô khoác lên cánh tay của Dạ Tinh Thần, trừng nữ tử áo hồng.

“Cái gì? Vị công tử này tại sao lại có thể có phu nhân ngang ngược như người?” Nữ tử áo hồng thét chói tai, rõ ràng không đủ sức tiếp nhận.

“Dám nói ta ngang ngược, người muốn chết phải không?”

Bắc Tiểu Lô đem Tả Hữu Tinh nhét vào tay còn lại của Dạ Tinh Thần, xoát một cái đem roi da từ bên hông lấy ra, hướng nữ tử áo hồng khua lên nói.

“Người—” Nữ tử áo hồng thấy hành động của Bắc Tiểu Lô, có chút kinh sợ, không cam lòng trừng mắt nhìn nàng một cái, mới xoay người rời đi.

“Hừ, thật là hồ ly tinh không biết xấu hổ.” Bắc Tiểu Lô thấy nữ tử kia đi rồi, lại quay người lại tiếp tục trừng Dạ Tinh Thần. “Người cũng là một kẻ gây tai họa, chỉ rước lấy phiền phức cho ta.”

Dạ Tinh Thần câu môi cười khê, ngược lại cảm thấy Bắc Tiểu Lô như vậy thực rất đáng yêu.

“Không được nở nụ cười, người muốn đem ong mật cũng bị dụ dỗ đến a?” Bắc Tiểu Lô dắt lại Tả Hữu Tinh, bỏ qua Dạ Tinh Thần đi lên phía trước.

Dạ Tinh Thần lắc đầu, cũng đi theo.

Khi bọn họ đi rồi, có hai người nam tử trẻ tuổi từ bên cạnh trên lầu của tửu lâu đứng dậy, ánh mắt nhìn vào bóng lưng bọn họ rời đi.

“Người nói có phải hai đứa bé kia là người chúng ta muốn tìm hay không?” Nam tử áo xanh đối nam tử áo lam nói.

“Có khả năng.” Nam tử áo lam đáp.

Hai người vừa nhìn, có chủ ý, hai đạo bóng dáng biến mất ở trước mắt.

42. Chương 42: Tìm Kiếm Hải Tử

Gió thổi nhẹ nhàng, mang theo oi bức.

Nam nhân đứng ở trước cửa sổ, ánh mắt sâu xa, sợi tóc đen bay múa, ở dưới ánh trăng phác họa ra hình ảnh xinh đẹp.

Hai đạo bóng dáng cao lớn xuất hiện ở ngoài cửa sổ, hướng nam tử hơi khom người.

“Trang chủ.”

“Vào đi.”

Nam nhân thản nhiên mở miệng, liếc hai người một cái, bóng dáng rời khỏi cửa sổ, hướng bên trong đi đến.

Hai đạo nhân ảnh từ cửa đi vào bên trong, đứng ở một bên.

“Ngày hôm nay có tin tức gì không?” Nam nhân ngồi ở trên chiếc ghế, đôi mắt lạnh nhạt dưới ánh đèn khúc xạ ra ánh sáng mờ nhạt, chợt lóe rồi biến mất, khiến người hiểu không rõ ý nghĩ của hắn.

“Khởi bẩm trang chủ, hôm nay chúng thuộc hạ đã tìm thấy hai hài đồng trông rất giống thiếu gia, tiểu thư mà chúng ta muốn tìm.” Nam tử áo xanh khom thân bẩm báo nói.

“Nga?” Đôi mắt nam nhân sáng rực, thẳng tắp nhìn hai người.

“Mau nói, gặp được ở nơi nào?” Thanh âm tuy lạnh nhạt, nhưng ẩn giấu vội vàng, nếu cẩn thận cũng có thể nghe ra.

“Ở trên đường lớn, hai đứa bé đi theo một đôi phu thê trẻ tuổi.” Nam tử áo lam tiếp lời nói.

“Có thể là hài tử của đôi phu thê kia hay không?” Nam nhân hỏi, bàn tay to nắm chặt tay ghế, hắn không hy vọng lần này đạt được lại phải thất vọng.

“Không phải.” Nam tử áo xanh khẳng định mà lắc đầu. “Cặp phu thê tuổi còn rất trẻ, nàng kia thoát nhìn bất quá mới mười bốn, mười lăm tuổi, không có khả năng có một hài tử ước chừng bảy, tám tuổi.”

“Đúng sao?” Nam nhân lẩm bẩm, mâu quang nhàn nhạt, tựa hồ không còn tiêu cự.

Gian phòng rất yên tĩnh, hai tên nam tử đứng ở một bên, cùng đợi nam nhân phân phó.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, đưa đến hơi lạnh của màn đêm.

“Thanh, Lam, các người nhanh đi tra quan hệ của cặp phu thê cùng hai đứa bé kia, cả thân phận bọn họ.”

Thật lâu sau, nam nhân mới phục hồi tinh thần, ánh mắt kiên định, bất kể không phải là hài tử muốn tìm, thà rằng cực khổ một chút, cũng không thể buông tha một người có khả năng.

“Dạ.” Hai người cúi đầu.

“Đi xuống đi.” Nam nhân hướng hai người, phất tay.

“Thuộc hạ cáo lui.” Hai đạo bóng dáng như lúc đến vội vàng rời đi.

Nam nhân ngồi ở trên ghế, mâu quang trở nên xa xăm, không biết suy tư cái gì. Một lát sau, hắn đứng lên, bóng dáng cao lớn rần rở dưới ngọn đèn chiếu sáng, bóng cơ thể bị kéo đến thật dài. Có một loại hơi thở cô đơn đang tràn ngập. Cùng với ngọn đèn, ánh trăng cùng lắng tai nghe âm thanh của bóng đêm.

Đi đến bên cửa sổ, hắn từ hốc tối trước gối lấy ra một bức họa. Họa lên nữ tử tuổi chừng mười hai, mười ba, ngũ quan xinh đẹp, mi mục như vẽ. Nàng vận một bộ bạch sam tồn tại một loại khí chất thanh lệ trang nhã, nhưng trên vầng trán mơ hồ còn dấu vết non nớt trẻ con.

Tỷ tỷ, hài tử lần này sẽ là bọn chúng sao?

Nam nhân nhìn vào hình người trên bức tranh, đáy mắt thâm thúy toát ra tưởng niệm cùng đau thương. Hè ra tuần nhan lạnh nhạt được mềm lại, trong đầu xẹt qua hình ảnh mười năm trước. Có đau khổ, vui vẻ, còn có bất đắc dĩ.

Có loại đau đớn đến tê tâm liệt phế từ trong lòng tràn ra, chưa từng nghĩ đến tỷ tỷ vẫn luôn giúp đỡ mình lại cùng mình âm dương cách biệt. Càng không ngờ tới nàng lại có thể để lại hai hài tử không biết phụ thân là ai? Đến tận cùng trong mười năm qua, tỷ tỷ đã gặp những chuyện tình gì? Hắn không dám tưởng tượng, cũng sợ hãi khi tiếp nhận. Bởi vì hết thảy cũng đều là do hắn, do hắn, tỷ tỷ mới bị thảm như thế...

Ngón tay thon dài vẽ về bức tranh, nhẹ nhàng nỉ non:

Nếu không tìm được bọn chúng, tỷ tỷ, người có phải sẽ thất vọng hay không?

43. Chương 43: Phong Ba Trong Hôn Lễ

Thời gian đếm trên đầu ngón tay, trong nháy mắt, hôn lễ cuối cùng cũng tới.

Sáng sớm, Bắc Tiểu Lôi bị vực dậy, chải đầu trang điểm, một lần nữa khoác lên giá y, đội mũ phượng. Tiếp đó một đoàn nữ mẫu ở bên tai nàng lái nhải, nghe xong nàng phát hỏa lớn, hận không thể đem toàn bộ đám lão bà lẩm điều này đuổi ra ngoài.

Cuối cùng, Bắc Tiểu Lôi bị gây sức ép phải đội một cái khăn voan đỏ, che lại dung nhan tuyệt mỹ đã được trải qua trang điểm, cũng đem tất cả mọi thứ trước mắt nàng che ở bên ngoài. Nhìn không thấy đường, nàng cơ hồ được nha hoàn đỡ lấy đi ra ngoài.

Giảm bớt lễ nghi đá cửa kiệu, trực tiếp tiến vào bái đường.

Sau khi được đưa đến phòng khách, lắng tai nghe bên ngoài nhốn nháo ồn ào, tân khách có lẽ là không ít.

Bàn tay mềm được một đôi bàn tay to ấm áp dắt qua, nàng biết đó là Dạ Tinh Thần. Tùy theo cước bộ của hắn, đi đến chính giữa đứng vững.

Cao đường phía trên, là Thái hậu, ngồi bên cạnh là phu phụ Bắc Phong Phi, cùng Hoàng đế. Bốn người gặp mặt, biểu tình đều có phần khác lạ. Hy Thái hậu gượng cười vui vẻ, trong lòng lại đem Bắc Tiểu Lôi ra mắng mấy lần. Phu phụ Bắc Phong Phi tự nhiên là mặt mày rạng rỡ, bọn họ chỉ biết nữ nhi đi theo Dạ Tinh Thần nhất định sẽ không sai. Còn Hoàng đế lại khó dò, môi mỏng khẽ giương, giống như vì bào đệ cưng chiều cao hứng, nhưng lại vừa lộ ra vẻ gì khác.

Thái giám tổng quản đảm đương người chủ trì đứng ở phía trên, mang theo mặt cười vui mừng, sau khi kêu lên, tiếng ồn ào trên đại sảnh im bặt, thanh âm lạnh lạnh của thái giám vang lên:

“Nhất bái thiên địa.”

Dạ Tinh Thần dắt theo Bắc Tiểu Lôi quay người theo hướng thiên địa nhẹ nhàng cúi đầu, tuần nhan mang theo nụ cười, khiến nữ tân khách không phân biệt đông tây nam bắc.

Oa, Vương gia thực tuấn. Một bộ hồng y trắng lửa, so với hắc bạch y nhẹ nhàng ngày trước càng nhiều hơn một phần hương vị. Khóe môi cười như hoa lê tháng ba, làm cho lòng người say mê. Vương phi kia nghe đâu cũng không phải là hậu nhân của danh môn gì, thật sự là may mắn, cứ nhiên được Vương gia nhìn trúng. Các nàng ở trong lòng chưa xót nghĩ.

“Nhị bái cao đường.”

Phu phụ Bắc Phong Phi tươi cười ra mặt, Hy Thái hậu cười không nổi.

“Phu thê giao bái.”

“Chậm đã—“

Một đạo thanh âm trong trẻo cắt ngang lời nói của thái giám.

Mọi người nhìn lên, lại là thiên kim Tô phủ Tô Tâm Nhu, chỉ thấy nàng một bộ váy áo đỏ rực, tóc búi như mây, cả người châu quang bảo khí, mị nhân như tợ, giống như lửa đoạt đi ánh mắt mọi người.

Dạ Tinh Triệt khiêu cao lông mày, hẳn sớm biết chuyện của thiên kim Tô gia này, lại không nghĩ nàng cư nhiên lớn mật, khi hắn cùng mẫu hậu đích thân chủ trì trong hôn lễ cũng dám xằng bậy.

Dạ Tinh Thần dắt theo Bắc Tiểu Lôi, đôi mắt sáng như sao nhìn Tô Tâm Nhu đang nhẹ nhàng đi tới, tuần mi chau lại, Tô Tâm Nhu này rốt cuộc nghĩ muốn thế nào? Nàng ta nghĩ muốn phá hư hôn lễ sao?

“Nhu nhi, sao con lại tới đây?”

Lại bộ Thượng thư nhìn thấy bộ dạng nữ nhi bảo bối không thân thiện, sợ tới mức cả người run cầm cập. Trong lòng thầm hô, cục cưng của ta a, con có phải ngàn lần muốn rước lấy phiền toái cho cha con hay không?

“Cha, con là tới chúc mừng Vương gia, Vương phi.” Tô Tâm Nhu yêu kiều nói, vẻ mặt lại hoàn toàn không thể hiện như vậy. Đôi mắt sáng rực hừng hực thiêu đốt lên hận ý, nhấp nhẹ môi anh đào, trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi che dưới khăn voan.

“Cần rõ, Hoàng thượng, Thái hậu đang có mặt, con cũng dám hồ nháo. Mau trở về cho ta.” Con người Lại bộ Thượng thư liếc đến ánh mắt lạnh lùng của Dạ Tinh Triệt, sợ hết hồn, vội vàng hướng Tô Tâm Nhu nói.

“Cha, Vương gia thành thân là chuyện vui, chẳng lẽ con không nên đến chúc mừng sao?” Tô Tâm Nhu chính là không đi, đứng ở nơi đó, cũng không sợ tân khách dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn vào bọn họ.

“Đa tạ Tô tiểu thư.” Dạ Tinh Thần ngậm bực, biểu tình lại ung dung thản nhiên. Vươn ra cánh tay khác hữu lễ làm một tư thế xin mời.

“Nếu như Tô tiểu thư đã tới, xin mời tiểu thư nhập tọa tham gia hôn lễ của chúng ta đi.”

“Ta—”

Bắc Tiểu Lôi sớm bị khăn voan che đến bực dọc, lại nghe được hồ ly tinh họ Tô kia không thể ngờ ở trong hôn lễ của nàng chạy tới quấy rối, trong lòng lại càng tức giận. Xoạt một cái gỡ xuống khăn voan, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ ở trước mặt mọi người.

“Người là cố tình muốn đến quấy rối, có phải hay không?” Trừng mắt nhìn Tô Tâm Nhu.

44. Chương 44: Phi Mỹ Lệ Cường Hãn

“Lôi Nhi.”

Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi gỡ khăn voan xuống có chút đau đầu, nàng lại nhẫn nại không được tính nóng nảy rồi.

Nhưng là những người khác trông thấy Bắc Tiểu Lôi lại là vẻ mặt kinh diễm, nữ tử đẹp quá. Bờ vai như được gọt thành, thắt lưng thon gọn. Gáy cao tú lệ, lộ ra trắng nõn. Dung nhan tuyệt mỹ, yêu kiều lộng lẫy. Vân kế cao cao, đôi lông mày như vẽ. Bên ngoài môi đỏ thắm, bên trong răng trắng tinh, đôi mắt sáng như sao, tư diễm như ngọc, khoác lên quần áo lộng lẫy, hoa tai ngọc bích rực rỡ.

Con người sâu xa của Dạ Tinh Triệt trong nháy mắt nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi chớp qua một đạo kinh ngạc, không nghĩ tới Bắc Tiểu Lôi này trang diễm đi ra càng thêm tuyệt sắc. Đặc biệt đôi mắt sáng ngời linh khí mười phần, càng thêm sinh động.

Hy Thái hậu nhìn Bắc Tiểu Lôi cư nhiên đem khăn voan xốc lên, còn là một bộ dáng người phụ nữ danh giá, tức giận đến thiếu chút nữa thì té xỉu. Thật mất mặt a, nữ tử không có giáo dục như này lại sẽ là con dâu của bà. Con người lưu ly trừng trừng Bắc Tiểu Lôi, chỉ thiếu đem nàng trừng đến xuyên thủng. Ngược lại phụ phụ Bắc Phong Phi bên cạnh bà toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trên người Tô Tâm Nhu, đối với tính tình nữ nhi bọn họ tự nhiên hiểu rõ, nhưng nữ nhân đột nhiên xuất hiện này là ai? Sẽ không phải là nữ nhân ngày trước con rể dụ dỗ đi?

Chân mày hai người đều chau lại, bốn mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào một màn đang phát sinh, nếu thật sự là như thế, mặc kệ quân hãn là cái gì Vương gia, hay là Hoàng đế, bọn họ tuyệt không để cho nữ nhi bảo bối chịu bị ủy khuất. Bình thường âm ỉ ồn ào, nhưng đây cũng là một loại phương thức biểu đạt tình cảm với nhau của bọn họ.

“Vương phi sao lại nói như thế chứ? Tâm Nhu chẳng qua là hảo tâm đến chúc mừng.”

Tô Tâm Nhu mặt nhăn như tơ, liếc Bắc Tiểu Lôi một cái, đáy mắt chớp qua tinh quang, tựa hồ rất hài lòng tình hình hiện tại mà Bắc Tiểu Lôi gây nên. Bàn tay mềm dưới ống tay áo màu đỏ gắt gao nắm chặt, nàng chính là muốn cho tất cả mọi người biết Bắc Tiểu Lôi này cũng chỉ là một người không có giáo dục, nha

đầu ngang ngược không có thân phận, nàng ta căn bản không xứng với Tiêu Dao Vương gia, lại càng không nên để nàng ta làm Vương phi.

“Hừ.” Bắc Tiểu Lô hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn nàng ta, gạt quỳ mà, nếu như nàng ta thật tâm đến chúc mừng, nàng đem đầu cắt bỏ cho nàng ta làm cầu đá.

“Tâm lòng Tô tiểu thư, chúng ta đã nhận được. Xin mời Tô tiểu thư sang một bên dự lễ.” Dạ Tinh Thần thản nhiên nói, nhưng ánh mắt dừng ở trên người Tô Tâm Nhu lại lộ ra mấy phần sắc bén.

“Ta—“

Phu phụ Bắc Phong Phi cuối cùng hiểu rõ, xem ra nữ nhân trước mắt này là mền mộ Dạ Tinh Thần, nhưng Dạ Tinh Thần căn bản không để ý nàng ta. Hai người nhìn nhau, rốt cuộc yên tâm.

“Tâm Nhu, con đã chúc mừng rồi, theo phụ thân cùng ngồi đi.”

Lại bộ Thượng thư không bỏ qua tia sắc bén trong mắt Dạ Tinh Thần, trong lòng biết hôm nay nữ nhi bảo bối đã gây họa. Vội vàng tiến lên mang Tô Tâm Nhu kéo xuống.

Những người khác nhìn một màn này, nhưng lại vụng trộm ở trong lòng cười. Lời đồn thiên kim Tô gia này ái mộ Vương gia, không quan tâm rứt rề của nữ tử theo đuổi hẳn. Hiện tại xem ra là sự thật, nữ tử không biết liêm sỉ như vậy mặc dù xinh đẹp, nhưng nhân gia người ta ai sẽ để ý nàng ta chứ.

“Tốt lắm, hiện tại tiếp tục hôn lễ đi.” Dạ Tinh Triệt nói.

Người chủ trì nhanh chóng tiến lên, tiếp tục hô:

“Phu thê giao bái.”

Dạ Tinh Thần một lần nữa phủ lên khăn voan cho Bắc Tiểu Lô, dắt tay nàng cùng nhau giao bái.

Tô Tâm Nhu bị Lại bộ Thượng thư túm lấy tay, đôi mắt nhìn chằm chằm hai người giao bái thiếu chút nữa phát hỏa. Nữ nhân đó dựa vào cái gì đoạt đi Vương gia của nàng, ngôi vị Vương phi của nàng? Cuối cùng sẽ có một ngày, nàng sẽ đem nàng ta từ ngôi vị Vương phi kéo xuống.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng.”

45. Chương 45: Hắc Y Nhân

Theo lời hô sau cùng của người chủ trì với sắc mặt tươi cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Tinh Thần cũng mang theo ý cười. Tay nắm lấy Bắc Tiểu Lô, bóng dáng đồ rục giống như hai luồng lửa thân mật gắn bó. Nhẹ nhàng gạt đầu với mọi người một cái, liền đi về phòng tân hôn.

Tô Tâm Nhu cắn chặt môi, đôi mắt trừng trừng nhìn bọn họ, hận không thể chạy lên giật lại bọn họ, hoặc có một người chạy tới cắt ngang động phòng của hai người.

“Không tốt, không tốt...”

Có lẽ là ý niệm của Tô Tâm Nhu có tác dụng, chỉ thấy nữ nhân trung niên quần áo vải thô hốt ha hốt hoảng chạy vào. Thành công ngừng lại cước bộ của đôi phu thê mới cưới, cũng làm ọi người đưa mắt nhìn nhau, sẽ không có xảy ra vấn đề chứ?

“Làm sao vậy, Lý ma ma?”

Dạ Tinh Thần chau mi, nữ nhân trung niên chạy tới này chính là nữ mẫu chăm sóc huynh muội Tả Hữu Tinh. Bởi vì nghĩ Nguyệt Nhi còn quá nhỏ, lễ thành thân hôm nay không để cho hai huynh muội dự lễ, còn để hạ nhân chơi đùa với bọn chúng ở trong viện, chẳng lẽ bọn chúng đã xảy ra chuyện?

“Không tốt, Vương gia. Hậu viện đến một đám Hắc y nhân, muốn cướp tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư. Hiện tại bốn vị công tử Kim, Ngân, Tài, Bảo đang đánh nhau với bọn họ.” Lý ma ma trước đến giờ chưa thấy qua trường hợp như vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Cái gì?”

Xoát một cái, Bắc Tiểu Lôi lần thứ hai đem khăn voan xốc lên, ngay cả phu phụ Bắc Phong Phi cùng Hoàng đế đều đứng lên, đối với đôi hài tử đáng yêu khả ái kia bọn họ đều rất thích, huống hồ lại có người dám công khai đến Vương phủ cướp người, ngược lại không thành.

“Tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư hiện tại thế nào?” Dạ Tinh Thần hỏi, ai đang bảo hộ hai tiểu bảo bối đây?

“Bọn nha hoàn hiện đang coi chừng tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư, nô tỳ thừa dịp bọn họ không chú ý liền chạy tới báo tin.” Lý ma ma run run nói, thật dọa người, hàn quang lập lòe, một kiếm là có thể kết thúc mạng người.

“Còn chờ đợi cái gì? Nhanh chóng đi xem.” Bắc Tiểu Lôi hướng mọi người gầm lên giận giữ, một mặt ngoảnh lại gọi một tiếng: “Tiểu Thực, tiểu Lục, theo ta cùng đi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Tiểu Thực, tiểu Lục một áo lục một áo lam đi theo Bắc Tiểu Lôi chạy vào trong viện. Thấy thế, phu phụ Bắc Phong Phi tự nhiên cũng đi cùng.

“Lôi Nhi đợi một chút.” Dạ Tinh Thần cũng nhanh chóng chạy đi.

“Thần, đệ không có võ công, Trầm với đệ cùng đi.” Dạ Tinh Triệt cũng vội vàng đuổi theo.

“Hoàng thượng—”

Mọi người đều thấy Hoàng đế đích thân đi đến phía trước, nào dám tiếp tục chờ đợi ở đại sảnh, trong lúc nhất thời, một đám người cũng tuôn ra.

Trong viện, vài nha hoàn vừa che chở Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt, vừa căng thẳng, sợ hãi trốn ở một bên.

Tứ huynh đệ Kim, Ngân, Tài, Bảo bạch y trắng tuyết cầm bảo kiếm trong tay cùng đám Hắc y nhân triển đấu, gió lên, tóc cùng vạt áo tung bay. Lá rụng lả tả, tiếng chém giết tràn ngập toàn bộ sân nhỏ.

“Lớn mật, lại dám đến trên địa bàn Bốn tiểu thư cướp người.”

Bắc Tiểu Lôi cùng mũ phượng khăn hỉ vừa đến trong sân, liền nhìn đến bộ dáng sợ hãi của huynh muội Tả Hữu Tinh được nha hoàn che chở, tức khắc giận dữ. Gỡ mũ phượng trên đầu xuống đưa cho tiểu Lục bên cạnh, nhận lấy roi da tiểu Thực đưa, quát một tiếng, bóng dáng đỏ rực vụt qua, gia nhập chiến cuộc.

“Lôi Nhi—”

Khi đám người Dạ Tinh Thần đuổi tới nơi, nhưng lại thấy hai nha hoàn tiểu Thực, tiểu Lục đứng ở một bên, ngay cả nhạc phụ nhạc mẫu cũng là bộ dáng khoanh tay đứng xem. Ngược lại bóng dáng đỏ rực của Bắc Tiểu Lôi đánh nhau cùng với Hắc y nhân trong tay cầm lợi kiếm, vừa vội vừa bất đắc dĩ.

“Phụ thân.” Một đôi mắt to của Tả Hữu Nguyệt chứa đầy nước mắt sau khi thấy Dạ Tinh Thần liền có cảm giác an toàn, hướng hân hô.

Dạ Tinh Thần nhanh chóng đi qua, từ trong tay nha hoàn tiếp nhận lấy Tả Hữu Nguyệt, dắt tay Tả Hữu Tinh.

“Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, không sợ a. Các con nhìn xem, mẫu thân các con đang đánh người xấu.” Tuần mi nhú lại trông phía Bắc Tiểu Lôi, lại phát hiện những Hắc y nhân kia căn bản không phải là đối thủ của nàng mới thở ra một hơi.

Bên kia, đoàn người Dạ Tinh Triệt cuối cùng cũng chậm chậm đi tới, đôi mắt sâu xa trong nháy mắt bị Bắc Tiểu Lôi hấp dẫn. Thân ảnh lửa đỏ uyển chuyển như giao long dao động. Một roi gương lên linh lực mười

phần, đôi mắt to tròn bởi vì tức giận càng thêm sáng rực, giống như được khảm bảo thạch. Nữ tử tính tình ngay thẳng lại tuyệt sắc như vậy cũng thật khó gặp.

Hắc y nhân thấy không ít người tới, ngay lập tức cùng đồng đội liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt trao đổi thông tin, chỉ sợ tiếp tục đánh xuống cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, không bằng đi trước, ngày khác sẽ lại đoạt về thiếu gia cùng tiểu thư. Ba ba một tiếng, một người áo đen hướng trên mặt đất ném ra một viên đạn khói.

Mọi người đột nhiên bị sương khói che lại hai mắt, chờ sương tan hết thì đám Hắc y nhân kia sớm đã không còn bóng dáng.

“Chết tiệt, lại có thể để cho bọn họ chạy thoát.” Bắc Tiểu Lôi tức giận vút roi da lên mặt đất.

46. Chương 46: Loạn Thất Bát Tao

“Mẫu thân.”

Tả Hữu Nguyệt thấy bộ dáng phát hỏa của Bắc Tiểu Lôi, hơi sợ mà tiến vào trong lòng Dạ Tinh Thần. Mở to đôi mắt đen tròn nhìn vào nàng, tựa hồ bị lửa giận của nàng hù sợ.

“Lôi Nhi, không được hù đến Nguyệt Nhi.”

Nam Thi Phượng trông thấy bộ dáng đáng yêu của Tả Hữu Nguyệt đang sợ hãi, hướng Bắc Tiểu Lôi một cái liếc mắt, đem phong thái tao nhã tuyệt mỹ của nàng phá hủy sạch sẽ.

Bắc Tiểu Lôi nhìn đôi mắt to tròn ngập nước của Tả Hữu Nguyệt đang nhìn mình, cố gắng áp chế cơn giận xuống, hé ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. “Nguyệt Nhi không sợ, mẫu thân đã đem người xấu đều đuổi đi rồi.”

Dạ Tinh Triệt nhìn bộ dáng cố gắng áp chế lửa giận về Tả Hữu Nguyệt của Bắc Tiểu Lôi, lại cảm thấy trái tim hơi nhảy, có một loại cảm giác động tâm. Nữ tử này rõ ràng nóng nảy như lửa, lại đối với nữ nhi nhận nuôi dụng tâm như vậy, hẳn lại thấy được một mặt thiện lương của nàng. Đôi mắt thâm thúy lóe sáng, thật tò mò nữ tử chói mắt như lửa này đến tột cùng có bao nhiêu mặt đây?

“Giống bộ dáng gì chứ?”

Hy Thái hậu vừa vặn nhìn thấy bộ dáng Bắc Tiểu Lôi, liền cảm thấy chán ghét. Một chút điềm đạm của nữ tử cũng không có, lần đầu gặp lúc tiến cung lại bị nàng gạt. Càng nghĩ càng không chịu nổi, nữ tử như vậy làm sao xứng đôi với Thần Nhi? Nhưng mà Thần Nhi, tính tình hài tử này lại rất quật cường, phóng ra mẫu đơn đỏ thì không thích, lại tuyển cây cỏ dại. Càng kì quái hơn là, hai người còn chưa có hài tử, lại nhận nuôi hai đứa bé lại lịch không rõ. Đây không phải rất hoang đường sao?

Phụ phụ Bắc Phong Phi hai mặt nhìn nhau, Hy Thái hậu đối với Lôi Nhi bất mãn quá mức rõ ràng, bọn họ muốn làm bộ như không biết cũng khó khăn, nhưng bọn họ cũng không lo lắng, với tính tình của Lôi Nhi chắc chắn sẽ không chịu thiệt. Hơn nữa bọn họ nhìn ra được Dạ Tinh Thần đối với Lôi Nhi là thật lòng, chỉ cần hai đứa chúng nó hạnh phúc, phản ứng của những người khác cũng xem như không là cái gì.

“Thái hậu, Hoàng thượng, Vương gia, hôn lễ có tiếp tục hay không?”

Người chủ trì đi lên, cúi thấp đầu dò hỏi. Không nghĩ tới hôn lễ hôm nay của Tiêu Dao Vương gia lại phát sinh nhiều chuyện rối loạn như vậy. Phóng chừng những chuyện này ngày mai sẽ truyền đi khắp Hoàng thành, trở thành chuyện phiếm lúc trà dư bữa ăn của nhân dân.

“Đương nhiên.” Dạ Tinh Triệt gạt đầu.

“Không được—” Tô Tâm Nhu uống đến say khướt mà đi ra, Lại bộ Thượng thư xấu hổ đi theo phía sau. Nữ nhi thật là bị hắn làm hư rồi, nhưng là nữ nhi bảo bối hắn một mực yêu thương.

“Quá khó nhìn, giống cái dạng gì.”

Hy Thái hậu ở bên này bị Bắc Tiểu Lôi chọc tức vẫn chưa tiêu tan, Tô Tâm Nhu lại có bộ dáng kia đi ra, không thể nghi ngờ đổ thêm dầu vào lửa, chỉ thấy lông mày Hy Thái hậu nhíu lại, tức giận nhìn trừng trừng Tô Tâm Nhu đang say rượu, hướng Lại bộ Thượng thư quát.

“Tô đại nhân, thỉnh người quản giáo trông nom lại nữ nhi của mình cho thật tốt, không có một chút đáng về nữ tử, thật sự là mất mặt nữ tử Dạ Liêu chúng ta.

Ngoài sáng là đang mắng Tô Tâm Nhu, nhưng trong lòng lại mắng cả Bắc Tiểu Lôi. Rõ ràng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Bắc Tiểu Lôi thông minh, lông mày nhướng lên. Tiếp nhận lấy Tả Hữu Nguyệt, lẳng lặng nhìn Hy Thái hậu, cũng không cùng bà phát hỏa, khó được cho bà mặt mũi.

“Được rồi, được rồi. Tất cả mọi người đi vào trong tiếp tục dự lễ đi.” Dạ Tinh Triệt hướng mọi người vẫy vẫy tay.

Đám người quay mình trở về đại sảnh, chỉ có Lại bộ Thượng thư bị Hy Thái hậu mắng, khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, vừa xấu hổ vừa giận. Cuối cùng kéo lấy Tô Tâm Nhu cũng là đi vào.

Sau một phen dày vò, Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi rút cuộc thuận lợi vào động phòng.

47. Chương 47: Địch Thân Hành Động

“Thất bại?”

Tả Quân Mạc nắm hai tay sau lưng, tóc đen như mực rủ xuống trên vai, đứng ở bên cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ chiếu trên người hắn, bóng dáng thon dài kéo trên mặt đất.

Một đám Hắc y nhân đứng ở phía sau hắn, cúi thấp đầu. Nghe được thanh âm rét lạnh của Tả Quân Mạc, trái tim nhảy lên.

“Vâng, xin trang chủ giáng tội.”

Thủ lĩnh đám Hắc y nhân lên tiếng, toàn bộ Hắc y nhân đều quỳ trên mặt đất.

Gió thổi tung bay sợi tóc của Tả Quân Mạc, ánh trăng chiếu lên dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn càng thêm lãnh liệt. Môi mỏng nhấp nhẹ, không tiếng nói. Đôi tròng mắt như mực thâm thúy một mảnh lãnh mạc, chỉ có ánh trăng tỏa sáng.

Bầu không khí tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng chi chi của côn trùng không biết tên kêu to trong bóng râm ngoài cửa sổ.

“Giáng tội?” Tả Quân Mạc chợt quay người, trên khuôn mặt anh tuấn giống như băng lạnh ngưng kết. Đôi con ngươi lạnh lùng nhìn vào Hắc y nhân quỳ trên mặt đất. “Làm việc không thành, đương nhiên phải giáng tội.”

Thanh âm lãnh liệt, như một cây kim châm qua màng nhĩ đau nhói của những người đang quỳ. Thân thể không kìm được run lên cầm cập, khó nén tâm lý sợ hãi.

“Người đâu.”

Tả Quân Mạc hướng bên ngoài hô, thanh âm trong bóng đêm vắng lặng càng khiến lòng người run sợ, giống như khối băng cắt qua da thịt.

“Trang chủ.” Một đạo bóng dáng màu lam lên tiếng trả lời, cơ hồ vô thanh vô tức, giống như quỷ mị xuất hiện phía sau Hắc y nhân.

“Đưa bọn họ đi xuống, ném vào hố vạ xà.” Trong tròng mắt lãnh mạc phun ra quang mang tàn nhẫn.

“Trang chủ tha mạng...”

“...”

Vừa nghe Tả Quân Mạc lại có thể muốn đem bọn họ ném vào hồ vạn xà, khuôn mặt đám Hắc y nhân trong nháy mắt trở nên trắng bệch, giống như không còn một chút huyết sắc. Hồ vạn xà, chính là ở trong đó nuôi đủ các loại rắn độc. Nếu đem bọn họ ném xuống thì có khả năng ngay cả thi hài cũng không còn sót lại. Như vậy, bọn họ ngược lại thà mong có thể chết một cách thống khoái.

“Không nghe được lời nói của Bồn trang chủ sao?”

Lạnh lùng liếc nam tử áo lam một cái, trong đồng tử lãnh mạc của nam tử xẹt qua một đạo quang mang, sau đó cúi thấp đầu, vỗ tay một cái, vài tên nam tử trang phục áo lam đồng dạng xuất hiện, đem toàn bộ đám Hắc y nhân đang cầu xin tha thứ đưa ra ngoài.

Tiếng cầu xin tha thứ, sau khi ra khỏi, cửa phòng kết một tiếng dừng lại.

Tả Quân Mạc xoay người nhìn ra ánh trăng trên ngọn cây ngoài cửa sổ, đôi mắt thâm thúy xa xăm.

Thế nhưng không đem được hài tử thuận lợi mang về, tỷ tỷ, người sẽ lại trách ta sao?

“Nhiên.” Hương trong không khí lành lạnh hô một tiếng.

“Gia.”

Một đạo bóng dáng màu đen xuất hiện, hé ra mặt nạ màu đồng được gắn vào trên mặt, chỉ lộ ra đôi đồng tử sâu xa, không dao động yên lặng nhìn vào Tả Quân Mạc.

“Chuẩn bị một chút, ngày mai ta muốn đích thân động thủ.”

Đôi mắt thâm thúy hít lại, đáy mắt dưới ánh trăng lóe sáng. Cho dù bọn hắn không thể mang hài tử về thuận lợi, như vậy hắn liền tự thân xuất mã, bất kể trả bao nhiêu cái giá, hắn cũng muốn mang hài tử về, truyền lại cho bọn chúng võ công sở học, sau đó nhìn bọn chúng hạnh phúc mà lớn lên.

“Dạ.”

Nam nhân đeo mặt nạ đáp, trong lời nói không có nửa điểm lên xuống. Nháy mắt, bóng dáng màu đen biến mất ở trong phòng, giống như chưa từng xuất hiện.

Tả Quân Mạc ngẩng đầu lên, hai tròng mắt thâm thúy hít lại. Theo thủ hạ điều tra, hai đứa bé kia chín phần mười là hài tử của tỷ tỷ. Tuy rằng hiện tại chúng thành thiếu gia, tiểu thư của Tiêu Dao Vương gia, tựa hồ tương đối hạnh phúc. Nhưng là hắn không nghĩ hai hài tử sẽ quên mất mẹ của chúng, nữ nhân ôn nhu như nước nhưng cũng kiên cường mạnh mẽ kia. Vì tỷ tỷ, hắn nhất định phải đoạt bọn chúng về. Tự mình chăm sóc, chiếu cố, sau đó xuống dưới cửu tuyền mới có mặt mũi đi gặp tỷ tỷ.

Hết thấy, đều ở ngày mai rồi.

48. Chương 48: Sáng Sớm Triều Miên

Ánh mặt trời từ màn cửa sổ đỏ thắm mà vào, ánh nắng vàng óng sái lác trên đất. Gió sớm nhẹ nhàng, lựa trắng trên giường lay động.

Trên giường, một đôi nam nữ ôm nhau triều miên, tóc đen quấn thân, sa mền đỏ rực ngụ ở bộ ngực hai người, lộ ra cái cổ trắng ngần, dấu hôn đỏ hồng tựa như mấy đóa hồng mai nở rộ.

Ưm một tiếng, lông mi thon dài run rẩy, giống như hồ điệp đang chuẩn bị vỗ cánh. Sau đó, nữ tử mở hai mắt ra. Đôi đồng tử sáng ngời trong veo, giống như hồ nước trong vắt có thể thấy được đáy. Ánh mắt chạm đến một mảnh đỏ rực, dừng một chút. Tiếp tục chớp chớp hai mắt, mới nhớ ra tình hình hôn lễ tối qua. Hơi nghiêng đầu, đập vào mắt chính là sắc mặt ngủ say của Dạ Tinh Thần. Dung nhan tuấn mỹ, đôi môi khê

nhếch mang theo ý cười nhàn nhạt nói lên giấc mộng đẹp của hắn. Chiếc cảm hơi nhọn mà sạch sẽ, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái. Quả nhiên không hổ là nam nhân họa thủy.

Ánh mắt Bắc Tiểu Lôi dừng ở môi mỏng gợi cảm kia, nhin không được nuốt nuốt nước miếng. Miệng của hắn thoát nhìn ăn thật ngon, trong đầu lại nhớ đến lửa nóng triền miên đêm qua, môi của hắn giống như chứa ma lực làm nàng trầm luân. Hiện tại càng hiểu kỳ, trộm hôn hắn một cái. Hắn sẽ không biết đi. Nghĩ tới, nhin không được khe khẽ sờ lên môi anh đào của mình, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng của hắn.

Dạ Tinh Thần nhắm hai mắt, cảm thụ được đôi môi mềm mại của Bắc Tiểu Lôi. Kỳ thực khi Bắc Tiểu Lôi tỉnh lại, hắn cũng đã tỉnh rồi. Chính là cảm giác được tầm mắt của nàng, muốn biết nàng sẽ làm gì. Không nghĩ đến tiểu nữ tử này lại có thể vụng trộm hôn mình. Trong lòng toát ra một loại cảm giác ngọt ngào. Không thể không thừa nhận, hắn thích tiểu nữ tử này, nàng như vậy, hành động hiện tại chứng tỏ nàng cũng yêu thích hắn sao?

Tùy theo Bắc Tiểu Lôi không chút chương pháp cùng kỹ xảo hôn môi, Dạ Tinh Thần không thỏa mãn. Ham muốn trong cơ thể lại khôi phục lại, giống như có một con hỏa long ở trong người quay cuồng, gào thét, ầm ĩ muốn nàng, muốn nàng... Hai tay bỗng chốc vươn ra ôm lấy thân mình trơn nhẵn như ngọc của nàng, tăng thêm hôn môi. Liếm liếm khóe môi, đầu lưỡi đẩy hàm răng của nàng ra cùng tiểu đỉnh hương của nàng giao quần triền miên.

Bắc Tiểu Lôi chấn động, nhìn vào Dạ Tinh Thần vẫn nhắm mắt như cũ, nam nhân này đến cùng là tỉnh dậy rồi? Hay là dựa theo bản năng hôn môi nàng? Người ta đều nói nam nhân buổi sáng sớm dễ xúc động nhất, chẳng lẽ hắn cũng vậy sao?

“Ngô...”

Tương cứu trong lúc hoạn nạn, cảm giác lửa nóng từ dưới dâng lên. Hé ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ đỏ rực, giống như mây hồng bay nhanh mà lên. Trong mắt như bật kín hơi nước, sương mù dày đặc càng thêm quyến rũ, sợi tóc hỗn độn, biêng nhác mà gợi cảm, xinh đẹp không gì sánh được.

Dạ Tinh Thần mở ra hai tròng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi rơi vào sắc dục, đáy mắt trong suốt hiện lên ý cười. Hắn yêu thích Lôi Nhi lúc này, xinh đẹp quyến rũ, giống như một đóa hoa tường vi được mưa xuân làm dịu, khiến người khác không nhin được muốn hái ngắt để giữ lấy hương thơm của nó.

Một cái trở người, đem Bắc Tiểu Lôi vẩy ở dưới thân thể của mình. Đôi môi men theo môi anh đào của nàng thẳng đến trước ngực no đủ, hai đóa hồng mai trên đỉnh núi nở rộ, dường như e lệ mà run rẩy, làm cho người thương tiếc không thôi. Mắt sáng bật kín ham muốn thật sâu, cúi đầu, ngậm lấy đóa hoa mỹ lệ kia.

Bắc Tiểu Lôi trầm luân trong những hôn môi của Dạ Tinh Thần, toàn bộ cảm giác đều tập trung lại với nhau. Tựa như một chiếc thuyền nhỏ trên mặt biển cuộn cuộn sóng, rung động, rung động, mất phương hướng.

Gió nhẹ thổi, màn che tung bay, chiếc giường ngà voi tinh xảo theo tiết tấu lay động, tấu ra nhịp điệu cổ xưa nhất của tình yêu nam nữ.

Quang cảnh một mảnh kiều diễm.

49. Chương 49: Mặt Nạ Nam Nhân Thần Bí

“Mẫu thân, muội muốn mẫu thân...”

Tả Hữu Nguyệt ngồi ở bên giường, vung vẩy hai chân nhỏ bé. Một đôi mắt to ngập nước tràn đầy nước mắt, bày ra khuôn mặt đáng thương.

“Nguyệt nhi ngoan nga, mẫu thân lập tức sẽ đến.”

Tả Hữu Tinh ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng mà dụ dỗ muội muội. Trên khuôn mặt non nớt đã có thể nhìn ra sau khi lớn lên nhất định là một nam tử tuấn tú, tay nhỏ vỗ về muội muội, thực ôn nhu.

“Không nha, muội hiện tại muốn mẫu thân, hiện tại muốn mẫu thân...”

Tả Hữu Nguyệt đã sớm thành thói quen Bắc Tiểu Lôi mỗi sáng sớm đến mặc quần áo cho nó, mang nó cùng nhau đi dùng đồ ăn sáng. Nó tuy còn nhỏ tuy rằng không rõ ràng lắm mẫu thân chân chính của mình đã qua đời, Bắc Tiểu Lôi hiện tại chỉ là dưỡng mẫu. Nhưng trong tiềm thức lại sợ cảm giác bị bỏ rơi, một mực dính lấy Bắc Tiểu Lôi.

“Tiểu thiếu gia, nếu không thì để nô tỳ đi xem xem Vương phi đã rời giường hay chưa?” Nhũ mẫu chăm sóc hai người ở bên cạnh cũng là không biết làm gì với tính khí của Tả Hữu Nguyệt, chỉ mong sao Bắc Tiểu Lôi nhanh xuất hiện một chút giải thoát các nàng.

Tả Hữu Tinh nhìn vào muội muội không ngừng khóc rống, mân môi, mới hướng hai người gật đầu.

Nhận được đồng ý của tiểu chủ tử, nhũ mẫu liền nhanh chóng hướng tới chủ viện nơi Bắc Tiểu Lôi ở chạy đi.

“Ngoan nha, Nguyệt nhi. Nhũ mẫu đã đi gọi mẫu thân rồi, rất nhanh muội có thể nhìn thấy mẫu thân.” Quay đầu lại, nó vỗ về muội muội.

“Thật không?”

Tả Hữu Nguyệt ba tuổi vừa nghe thấy có thể nhìn thấy mẫu thân, lập tức không làm náo loạn, chính là giương một đôi mắt to đen trắng rõ ràng nhìn vào ca ca của mình.

“Àn.” Tả Hữu Tinh gật gật đầu, tay nhỏ cầm lấy y phục muội muội.

“Hiện tại ca ca mặc quần áo lên cho Nguyệt nhi, chờ chút nữa mẫu thân đến đây, chúng ta cùng đi chơi.”

“Dạ.” Tả Hữu Nguyệt gật cái đầu nhỏ, ngoan ngoãn mặc cho Tả Hữu Tinh vụng về mặc quần áo cho nó.

Ánh mặt trời tinh tế lấp lánh ánh sáng rực rỡ, chim hót hoa tỏa hương.

Bên cửa sổ, một đạo bóng dáng màu trắng trốn ở nơi này, lắng tai nghe hai hài nhi ở trong phòng nói chuyện với nhau. Môi mỏng khẽ gọi câu lên, hé ra một vẻ tươi cười. Hai hài tử này thật thông minh, đặc biệt tiểu nam hài kia, rõ ràng cũng chỉ là một đứa bé, nhưng lại chín chắn hiểu chuyện. Đối xử với muội muội, cũng thực bảo vệ.

Tỷ tỷ, có hài tử như vậy, tỷ sẽ yên lòng chứ.

Đôi mắt thâm thúy nhìn bốn phía, sau khi phát hiện không có người ngoài, thân cảnh của hắn nhẹ nhàng linh hoạt lướt vào bên trong cửa sổ.

Tả Hữu Tinh chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng đen vụt qua, ngẩng đầu nhìn thấy nam nhân mang theo mặt nạ. Trong đôi mắt thật to hiện lên một đạo ánh sáng không giải thích được, cánh tay nhỏ bé theo bản năng đem muội muội bảo hộ ở trong lòng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có sợ hãi, có cũng chẳng qua là đề phòng thật sâu.

“Người là ai?”

Nhìn chằm chằm nam nhân, dưới mặt nạ màu trắng chỉ lộ ra một đôi con ngươi sâu thẳm tĩnh mịch, giống như hai khóa bảo thạch màu đen. Còn hé ra một chút môi mỏng phiếm trắng, thoạt nhìn là một nam nhân có khuôn mặt cương nghị. Trong cái đầu nhỏ nhỏ hiện lên đám Hắc y nhân muốn bắt huynh muội bọn họ ngày hôm qua, lại quan sát nam nhân đeo mặt nạ trước mắt, hắn sẽ không phải là cùng nhóm người với bọn họ a?

Đôi mắt thâm thúy của nam nhân híp lại, đánh giá nam hài tử. Rõ ràng nó còn nhỏ như vậy nhưng lại có được khí thế bình tĩnh không sợ hãi, đáy mắt hiện lên một đạo thưởng thức, quả nhiên không hổ là hài tử của tỷ tỷ, ngày sau lớn lên hẳn là sẽ có thành tựu. Lại đánh giá đến tiểu nữ oa nó che chở, bộ dáng ước chừng hai ba tuổi, phần điều ngọc mài, một đôi mắt thật to, giống như hai quả bồ đào chín mọng, thật là khả ái đáng yêu.

“Ta là tới dẫn các người đi.”

50. Chương 50: Tìm Không Thấy Hải Tử

Môi mỏng dưới mặt nạ của nam nhân hé mở, cố gắng tác động lên hai gò má, sau đó phun ra lời nói lại băng lãnh như cũ, không chút độ ấm.

“Vì sao chúng ta phải đi theo người?”

Tả Hữu Tinh nén xuống ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nho nhỏ nhưng lại phi thường bình tĩnh. Cũng không sợ hãi nam nhân đột nhiên xuất hiện này, hai mắt thật to một bên lưu ý bên ngoài phòng, không biết nữ mẫu có gọi được mẫu thân đến hay không? Một bên trong đầu nhỏ rất nhanh chuyển động, suy đoán rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chung quy gần nhất có người muốn mang nó và muội muội đi? Bọn chúng chẳng qua là hải tử, nó nghĩ không ra đến tột cùng sẽ có người nào đối với một đôi hải tử không có công dụng gì lại ra tay?

“Người không muốn biết ta là ai sao?”

Nam nhân cũng không tức giận, trong đôi tròng mắt ngược lại toát ra thưởng thức đối với nam hài.

“Không muốn.” Tả Hữu Tinh lay động đầu nhỏ, hướng phía nam nhân nói. “Người đi nhanh đi, nếu không ta sẽ gọi người.”

Đôi đồng tử thâm thúy của nam nhân nheo lại, bước dài đến bên giường, cánh tay thon dài gộp hai hải tử lại cùng nhau ôm vào trong ngực.

“Buông chúng ta ra, buông ra...”

Tả Hữu Tinh dù thông minh cũng chỉ là đứa bé, không có khí lực chống đỡ với người trưởng thành có tập võ mãi, cũng chỉ có thể đá chân liều mạng giây giụa, rồi lại sợ hãi thương tổn tới muội muội.

Tả Hữu Nguyệt nguyên là mở lớn hai mắt nhìn vào nam nhân đeo mặt nạ, thế nhưng khi người nam nhân này ôm lấy huynh muội bọn chúng, tuổi nhỏ mà thông minh nhạy cảm lập tức biết thúc thúc xa lạ này là người xấu, cũng giống những người áo đen bịt mặt ngày hôm qua muốn cướp bọn chúng đi. Nhất thời, miệng vừa động liền khóc thành tiếng.

Nam nhân không muốn gây thêm phiền toái, đưa thị vệ trong Vương phủ tới. Ngón tay có khớp xương rõ ràng ở trên người hai đứa bé điểm một cái. Bọn chúng đều ngưng giây giụa, chỉ có thể trừng mắt nhìn hẩn.

“Ta sẽ không thương tổn tới các người.”

Nam nhân nhẹ giọng nói với bọn chúng, bóng dáng màu trắng ôm lấy bọn chúng, rất nhanh biến mất trong phòng.

Bên kia.

“Chết tiệt, người không biết nhẹ một chút a.”

Bắc Tiểu Lô xoa thân mình giống như sắp rụng rời bên cạnh giá đỡ, oán trách Dạ Tinh Thần. Nam nhân gây họa này thoát nhìn yếu đuối, không nghĩ tới ở trên giường liền biến thành một đại sắc lang hung mãnh, gần như muốn đem chính mình ăn sạch vào bụng, chỉ còn da bọc xương.

Dạ Tinh Thần lười biếng dựa vào đầu giường, nhìn vào Bắc Tiểu Lô vừa mặc y phục vừa than phiền, môi mỏng câu lên, tựa tiểu phi tiểu. Rõ ràng là tiểu nữ tử này tạo lửa trước, hiện tại nàng lại oán trách mình cố gắng quá mức.

‘Vương gia, Vương phi—’ Ngoài cửa truyền tới thanh âm của hạ nhân.

“Chuyện gì?” Bắc Tiểu Lô cũng không quay đầu lại quát, hiện tại tâm tình nàng chính là rất phiền, người nào không có mắt lại dám đến quấy rầy nàng.

Thanh âm Bắc Tiểu Lô tràn ngập ‘tinh thần phấn chấn’ làm cho người ngoài cửa hoảng sợ, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói.

“Bẩm, bẩm Vương gia, Vương phi, là nhũ mẫu bên người tiểu thiếu gia chạy lại báo, nói tiểu thiếu thư đang khóc tìm Vương phi.” Mặc dù đối với một đôi tiểu chủ tử không hiểu ở đâu ra, bọn họ cũng là rất kỳ quái.

“Nguyệt nhi?” Bắc Tiểu Lô sửng sốt, sau đó mới nhớ tới sáng sớm hôm nay bởi vì thời gian đều dùng ở trên giường, chưa có đi rửa mặt chải đầu cho Nguyệt nhi, lắp tức luống cuống tay chân cầm quần áo trang sức, mặt cũng không kịp rửa, bước nhanh mở cửa ra, hướng Tinh Nguyệt lầu nơi Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt ở chạy đi.

Dạ Tinh Thần nhìn bóng lưng rời đi vội vàng của nàng lắc đầu, tiểu nữ tử này thật là hấp tấp.

“Tinh nhi, Nguyệt nhi, mẫu thân đến rồi nha.” Bắc Tiểu Lô chạy ở đằng trước, phía sau nhũ mẫu cố hết sức đuổi theo.

“Tinh nhi, Nguyệt nhi?” Giống như gió chạy vào phòng hai tiểu tử kia, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng bọn chúng. “Nhũ mẫu, Tinh nhi, Nguyệt nhi đâu?” Quay đầu lại nhìn phía nhũ mẫu hỏi.

“Mới vừa rồi còn ở trong phòng a.” Nhũ mẫu sửng sốt trả lời.

Bắc Tiểu Lô nhìn gian phòng trống rỗng, ánh mắt cuối cùng dừng ở quần áo Nguyệt nhi lưu trên mặt đất cạnh giường, nhất thời có cảm giác xấu:

Hài tử, không thấy.

51. Chương 51: Mẫu Thân Của Các Người Chỉ Có Một

Mặt trời khoan thai đi lên đỉnh đầu nhìn xuống nhân gian chúng sinh. Ánh nắng nhàn nhạt nhu hòa.

Sơn trang Thất Dạ.

Kiến trúc hùng vĩ độc chiếm trên núi cao, ngôi đền trụ xanh, rường cột chạm trổ, hai thạch sư sinh động như thật đứng sừng sững trước đại môn màu đen đóng chặt, trợn mắt nhìn, uy phong凛冽.

Thân ảnh màu trắng giống như tia chớp xuyên qua cây cối rậm rạp, bay thẳng vào bên trong sơn trang.

“Trang chủ.”

Người trong trang nhìn thấy nam nhân trở về, đều cung kính cúi đầu vấn an. Ánh mắt nhìn thấy một đôi hài tử trong lòng của hắn, không để lộ ra bất cứ cảm xúc gì.

“Ân.” Nam nhân gật đầu, ôm lấy hài tử vào trong gian phòng của mình.

Tia sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu xiên vào, mang đến làn gió dịu dàng.

Nam nhân ôm hài tử thả cho ngồi xuống bên giường, đưa tay gỡ mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ kiên nghị. Dưới lông mày lười mác là một đôi đồng tử sâu như u đầm, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, dưới cằm sạch sẽ, toàn bộ khiến người khác có cảm giác lãnh mạc.

Tả Hữu Tinh trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm vào nam nhân, tuy bị điểm trúng huyết đạo, nhưng nó có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự tức giận của mình.

Nam nhân thuận tay đem mặt nạ đặt ở một bên, đi đến trước giường, nhìn xuống hai tiểu bất điểm. Lãnh mâu chống lại ánh mắt Tả Hữu Tinh, nó lại không sợ hãi một chút nào, ngược lại càng thêm dùng sức trừng mắt nhìn nam nhân.

Môi mỏng nam nhân gợi lên một độ cong hoàn hảo hiếm thấy, khóe miệng hé lộ một nụ cười nhạt, hòa tan vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt.

Tả Hữu Nguyệt bé nhỏ ngây ngốc nhìn, không nghĩ đến thúc thúc này cười lên nhìn đẹp như vậy.

Nam nhân vươn ngón tay ra điểm trên thân bọn chúng một cái, giải trừ huyết đạo.

“Người rốt cuộc là ai? Tại sao muốn bắt chúng ta tới đây?”

Trong nháy mắt cơ thể Tả Hữu Tinh không còn bị hạn chế, hai tay liền ôm lấy muối muối bên cạnh. Ánh mắt không chớp không nháy nhìn trừng trừng nam nhân, giọng trẻ con mà lạnh lùng chất vấn hấn.

Nam nhân liếc nhìn bọn chúng một cái, ngồi vào trên cái ghế bên cạnh. Không mở miệng trả lời, ngược lại hướng ra bên ngoài vỗ vỗ tay.

Tả Hữu Tinh gắt gao theo dõi hấn, sợ hấn có mục đích xấu gì.

Theo tiếng vỗ tay của nam nhân, một hắc y nữ tử đi đến.

“Trang chủ.” Tiếng nói lạnh lùng, không có một tia nhân khí.

“Phân phó xuống dưới, chuẩn bị bữa sáng cho tiểu thiếu gia cùng tiểu thiếu thư.”

Nam nhân trực tiếp phân phó hắc y nữ tử. Hấn chu đáo không quên lúc hấn xuất hiện ở Vương phủ, hai đứa bé này còn đang thay quần áo, có lẽ là chưa dùng đồ ăn sáng.

“Dạ.” Nữ tử gật đầu, xoay người rời đi.

“Ca ca, đối đối.” Tả Hữu Nguyệt nghe thấy nam nhân cho người chuẩn bị bữa sáng, nhin không được cắn ngón tay hướng Tả Hữu Tinh nói.

“Ngoan.” Tả Hữu Tinh vỗ tiểu nữ oa, ánh mắt không rời khỏi nam nhân.

“Người không có ý định nói cho chúng ta biết, người là ai sao?” Không hiểu ra sao lại bắt đi bọn chúng, bây giờ còn cho người chuẩn bị bữa sáng cho bọn chúng. Người này rốt cuộc có chủ ý gì?

“Sẽ nói cho các người biết.” Nam nhân gật đầu. “Nhưng không phải hiện tại.” Trước khi bọn chúng không có khả năng, hấn sẽ không nói cho bọn chúng biết.

“Người rốt cuộc có mục đích gì?” Tả Hữu Tinh đối với ý nghĩ của nam nhân một chút cũng không đoán ra.

“Về sau các người sẽ biết.” Vẫn là vài lời ngắn gọn.

“Ca ca, muối muốn mẫu thân.” Có lẽ cảm giác được không khí căng thẳng giữa hai người, Tả Hữu Nguyệt lại bắt đầu kêu muốn Bắc Tiểu Lôi.

“Nàng không phải mẫu thân các người.” Tả Quân Mạc lạnh lùng nói, mặc dù Tiêu Dao Vương phi nhận nuôi bọn chúng. Nhưng hấn muốn bọn chúng vĩnh viễn nhớ kỹ mẫu thân bọn chúng chỉ có một, đó chính là tỷ tỷ duy nhất của hấn – Tả An Tình.

“Muội muốn mẫu thân, muội muốn mẫu thân...”

Tả Hữu Nguyệt mới mặc kệ lời nói của Tả Quân Mạc, cũng có lẽ trong lòng nó đã coi Bắc Tiểu Lôi là người mẹ chân chính của mình.

“Mẫu thân của các người chỉ có một.” Tả Quân Mạc lặp lại lần nữa, có lẽ là bị lời nói của Tả Hữu Nguyệt khiến trong lòng đau đớn. Không nghĩ tới hai hài tử mà tỷ tỷ liều mạng lưu lại lại có thể đã muốn quên nàng rồi sao? Có chút thất vọng liếc nhìn bọn chúng một cái, hấn đóng sầm cửa mà đi.

52. Chương 52: Chia Nhau Hành Động

Rõ ràng là thời tiết tốt có ánh nắng mặt trời sáng rõ, nhưng trong Tiêu Dao Vương phủ lại lạnh như đêm đông.

Đại sảnh Vương phủ, tụ họp đầy đủ mọi người.

Phu phụ Bắc Phong Phi, tứ huynh đệ Kim Ngân Tài Bảo, đương nhiên còn có Bắc Tiểu Lôi cùng Dạ Tinh Thần ngồi ở vị trí chủ tọa.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, ấm áp, nhưng lại không thổi được vào lòng bọn họ.

Sợi tóc màu đen theo gió nhẹ bay lên, giống như tâm tình bất an của bọn họ.

“Chết tiệt, nếu để cho ta biết là ai bắt Tinh Nhi, Nguyệt Nhi đi, ta sẽ lột da hắn, rút gân hắn, đưa hắn đi băm thây vạn đoạn.”

Hai tay Bắc Tiểu Lôi đánh lên bàn trà, trong đôi mắt sáng bởi vì tức giận càng thêm rực rỡ, nghĩ đến cái người bắt đi hai đứa nhỏ, nàng liền nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé người đó thành mảnh vụn.

“Bây giờ nói những thứ đó có ích lợi gì? Trước tiên phải tìm được hài tử đã.”

Nam Thi Phượng gắt gao nhíu lại đôi mi thanh tú, thật vất vả mới hưởng thụ được cảm giác làm bà ngoại, lại không biết người nào đáng bị chém ngàn đao đoạt mất hai cháu ngoại khả ái lại thông minh đem đi. Tức chết nàng, chờ nàng sau khi thuận lợi tìm cháu ngoại về, sẽ cho cái người kia hối hận.

“Lôi Nhi, Tinh Nhi với Nguyệt Nhi rốt cuộc có thân phận gì?” Đôi mày rậm của Bắc Phong Phi cũng nhíu chặt một chỗ, giống như dây thừng to màu đen. Đôi mắt to nhìn vào Bắc Tiểu Lôi. “Ta cảm thấy thân phận hai cháu ngoan không đơn giản, bằng không, tại sao có thể có người hai lần liên tiếp đến cướp chúng nó? Hơn nữa biết rõ nơi này là Tiêu Dao Vương phủ, bọn họ cũng dám tới?” Càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, có người sẽ vì hai đứa bé không quan trọng mà đối địch với Tiêu Dao Vương gia sao?

“Đúng a, Lôi Nhi, lúc trước khi con nhận nuôi bọn chúng, có thể nghe được Tinh Nhi nói về thân thể của chúng không?” Nam Thi Phượng cũng ngẩng đầu lên, hỏi.

“Không biết.” Lúc trước nàng chính là nhìn thấy chúng đáng thương, hơn nữa chúng không phải là cô nhi sao?

“Con, hài tử này—”

Phu phụ Bắc Phong Phi bị câu trả lời ngắn gọn của Bắc Tiểu Lôi làm cho tức giận đến thiếu chút nữa thì thổ huyết, làm mẫu thân người ta, lại có thể không biết lai lịch hai hài tử. Có người mẹ như vậy sao?

“Nhạc phụ, nhạc mẫu.” Dạ Tinh Thần lên tiếng, môi mỏng câu lên, như có suy nghĩ gì. “Theo ý kiến tiểu tể, không bằng mọi người chia nhau hành động. Một nhóm bắt tay vào điều tra thân phận Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, may ra có thể từ đó tìm được manh mối; một nhóm thì đi tìm tung tích của chúng. Có lẽ chúng ta đang tự hù dọa bản thân, chỉ vì thân phận bọn chúng hiện tại, mới có thể đến cướp chúng đi, muốn dùng chúng để lừa gạt tổng tiền...” Mặc dù khả năng này cực kỳ nhỏ, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng vội vàng của Lôi Nhi, trước tiên chỉ có thể làm yên lòng nàng.

“Hiền tể nói đúng.” Bắc Phong Phi gật đầu, “Ta xem chúng ta chỉ có thể làm thế.” Thay vì ở chỗ này nghĩ bậy, không bằng mau chóng hành động.

“Được.” Bắc Tiểu Lôi vỗ tay một cái đứng lên, kéo làn váy đỏ rực kiêu diễm, tóc dài đen nhánh xinh đẹp buộc lên cao cao, tùy theo gió ngoài cửa sổ thổi vào nhẹ lay động, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo tràn đầy kiên định. “Chúng ta chia nhau hành động.”

Bắc Phong Phi đứng lên, phân công mọi người.

“Ta cùng Phượng Nhi đi vùng phụ cận tìm tung tích hai đứa nhỏ. Kim Ngân Tài Bảo đi tìm mấy tên khát cái, thăm dò một chút xem phụ cận gần đây có gì khác thường hoặc có trông thấy hai đứa nhỏ. Tiểu Thục, Tiểu Lục đi theo Lôi Nhi cùng đi tìm hài tử, cuối cùng cần phải làm phiền con rể phái người trong Vương phủ đi tìm hiểu thân thể chúng nó.”

“Được, cứ làm như thế.”

53. Chương 53: Thâm Tàng Bất Lộ

Cuối cùng Bắc Tiểu Lôi mang theo Tiểu Lục, Tiểu Thục chạy đi; phu phụ Bắc Phong Phi cũng đã rời đi, Kim Ngân Tài Bảo cũng theo phân phó đi ra khỏi phủ.

Trong đại sảnh chỉ còn lại một người – Dạ Tinh Thần.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu từ ngoài cửa sổ tiến vào, cùng với gió nhẹ lành lạnh.

Dạ Tinh Thần ngồi ở chủ vị, không nói tiếng nào. Nhấp nhẹ môi, đôi mắt trong suốt thu liễm, tiếp tục ngẩng đầu, tinh quang đầy mắt chớp qua, sắc bén dị thường. Cả người khí tức lười biếng không còn, một cỗ khí vương giả bao trùm. “Ảnh.” Hướng gian phòng trống vắng, thấp hô một tiếng.

Chợt, một bóng dáng màu đen giống như quỷ mị tiến vào. Chân sau chống đỡ, quỳ trước mặt hắn.

“Vương gia.” Thanh âm lạnh như băng, giống như mùa đông đến sớm.

“Nhận lệnh, dẫn đầu người của Ảnh bộ điều tra tung tích tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư. Mặc khác, đem thân thể của bọn chúng điều tra minh bạch.” Dạ Tinh Thần lấy ra một khối lệnh bài màu vàng ném cho Ảnh, lạnh giọng phân phó.

“Dạ.”

Ảnh tiếp nhận lệnh bài, quay người lại, đã biến mất ở trong phòng.

Gió hiu hiu thổi, treu ghẹo mái tóc dài đen nhánh trên đầu Dạ Tinh Thần. Đôi mắt sáng ngời híp lại, mâu quang sắc bén, ngón tay thon dài vuốt vuốt sợi tóc, lại có người dám động đến trên đầu Tiêu Dao Vương phủ của hắn, xem ra hắn không ra tay thì không được.

Đứng dậy, kéo cẩm bào nguyệt nha, đi đến thư phòng. Dừng lại ở bên cạnh giá sách, đưa tay nhấn một cái ở nơi nào đó trong giá sách, ba một tiếng, trên vách tường lại xuất hiện một cánh cửa. Đi ra phía sau cửa, đóng cửa đá lại, thư phòng lại khôi phục yên tĩnh như cũ.

Bên trong cửa đá là mật đạo ngầm thật dài, nương theo ngọn đèn trên vách tường, đem khuôn mặt của hắn chiếu rọi như ẩn như hiện. Dọc theo mật đạo một đường đi thẳng, sau một canh giờ, đi đến phần cuối mật đạo, đó là một mảnh rừng trúc phong cảnh như vẽ. Trúc xanh biếc cao thẳng, thanh nhã, ở bên kia cánh rừng là một tòa kiến trúc hùng vĩ. Bên ngoài, một nhóm hắc y nhân qua lại tuần tra.

Dạ Tinh Thần lấy mặt nạ trong ngực ra, mang lên mặt, vén vén lộ ra môi cùng đôi mắt. Sau đó khẽ giương tay, bóng dáng màu trắng chợt lóe, giống như tia chớp xuất hiện trước mặt mọi người. Bất kỳ là ai cũng sẽ không tin tưởng Tiêu Dao Vương gia không có công lực lại có thể thâm tàng bất lộ.

“Lâu chủ.” Đám hắc y nhân nhìn thấy Dạ Tinh Thần đi đến, đều cung kính cúi đầu.

“Ảnh.” Dạ Tinh Thần gật gật đầu, trong đôi mắt lộ ra khỏi mặt nạ không có bất kỳ cảm xúc nào. Cát bước đi vào bên trong cung điện hoa lệ.

“Lâu chủ.” Một hắc y nam tử nghênh đón, sau khi hướng hắn hơi cúi đầu, liền đứng ở bên cạnh hắn.

“Trong lâu gần đây thế nào?” Dạ Tinh Thần hỏi, từ sau khi ở chung một chỗ với Bắc Tiểu Lôi, hắn rất ít khi đến Âm Ảnh lâu.

“Hồi lâu chủ, hết thấy đều bình thường.” Hắc y nam tử là Bạt – một trong tứ đại thị vệ của Âm Ảnh lâu.

“Tốt lắm.” Dạ Tinh Thần gật đầu, một bên đi lên phía trước, một bên phân phó Bạt. “Cho mời tứ đại Đường chủ đến gặp bốn lâu chủ.”

“Vâng.” Nam tử gật đầu rời đi.

Dạ Tinh Thần đi đến đại sảnh Âm Ảnh lâu, ngồi lên chủ vị, hạ nhân đưa nước trà lên.

“Tham kiến lâu chủ.” Chỉ chốc lát sau, Bạt dẫn theo tứ đại Đường chủ tiến vào.

“Gần đây trên giang hồ có xuất hiện nhân vật khả nghi nào không?” Dạ Tinh Thần hạ ly trà xuống, khiêu mày kiểm lên, hướng mấy người dò hỏi.

“Bẩm lâu chủ, nhân vật khả nghi thật không có. Nhưng mới đây lại xuất hiện một sơn trang Thất Dạ thần bí.” Bạch Hổ đường chủ đứng lên trước một bước, hai tay ôm quyền, hướng Dạ Tinh Thần bẩm báo nói.

“Sơn trang Thất Dạ?” Dạ Tinh Thần nhú mày, ngón tay nghịch sợi tóc, “Lai lịch như thế nào?”

“Thuộc hạ chưa điều tra ra.” Mấy người đường chủ đều có chút xấu hổ mà cúi đầu.

“Nga?” Dạ Tinh Thần khê gương mi, này thật thú vị. Tay gõ vào bàn trà, phát ra thanh âm thanh thúy.

“Các người đi tra sơn trang Thất Dạ lần nữa, bốn lâu chủ ngược lại không tin, nó thật sự không có một chút dấu vết.”

“Vâng.” Mọi người nghe lệnh.

“Mặt khác, phái người giúp Ảnh đi tìm Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt, cũng nhanh chóng điều tra rõ ràng thân thế bọn chúng hồi báo bốn lâu chủ.” Chứng kiến Lôi Nhi vì hai hài tử hao tổn tinh thần như thế, chỉ sợ không nhanh chóng tìm được bọn chúng thì không được.

“Vâng.”

54. Chương 54: Hấn, Không Thương Nàng

“Hoàng thượng, thần thiếp cố ý đến ngự thiện phòng làm cháo tổ yến, người ăn một chút đi.”

Trong ngự thư phòng, long tiên hương vẫn vút. Lụa trắng theo gió thổi từ bên ngoài phòng vào nhẹ lay động, khiến người có cảm giác mát mẻ.

Hoàng hậu Thượng Quan Mị mặc một bộ váy áo màu vàng đơn giản, áo choàng sa y trong suốt, để lộ ra làn da nõn nà trước ngực, đến gần Dạ Tinh Triệt, hương thơm như u lan.

Dạ Tinh Triệt buông tấu chương trong tay xuống, ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy lãnh mạc sau khi nhìn thấy Thượng Quan Mị quyến rũ lại không hề biến hóa. Chính là nhẹ câu môi, thản nhiên nói.

“Hoàng hậu không cần vất vả, những việc này để cho cung nhân đi làm là được rồi.”

Thượng Quan Mị nhìn thấy thần sắc Hoàng đế từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên, có chút thất vọng. Trên mặt lại không có mấy may thay đổi, vẫn dịu dàng cười như cũ, mềm giọng nói.

“Thần thiếp lo lắng bọn họ không hiểu khẩu vị Hoàng thượng, vẫn là tự thân làm thì mới yên lòng.”

“Để ở dưới đi, trăm lát nữa sẽ dùng.” Dạ Tinh Triệt liếc nàng một cái, lại tiếp tục cầm lấy tấu chương.

Thượng Quan Mị đem cháo tổ yến đặt ở một bên, nhìn vào Dạ Tinh Triệt tự mình phê duyệt tấu chương mà không để ý đến nàng, trong đôi mắt mỹ lệ hiện lên một tia ai oán. Trong lòng người nam nhân này từ đầu đến cuối đều không có nàng, ngay cả một cái liếc mắt cũng keo kiệt không cho nàng. Nếu đã như vậy, vì sao lúc trước lại lập nàng làm hậu? Vì sao phải để nàng yêu hấn rồi, lại đem trái tim nàng đông lạnh chứ?

Long tiên hương lẳng lẳng tỏa hương, nhưng không cách nào trả lời câu hỏi của nàng.

“Hoàng thượng—” Đột nhiên, thái giám tổng quản hốt ha hốt hoảng chạy vào ngự thư phòng. Sau khi nhìn thấy Thượng Quan Mị, nhanh chóng cúi đầu.

“Nô tài tham kiến nương nương.”

“Bình thân.” Thượng Quan Mị vẫy tay, “Công công, chuyện gì mà kích động như vậy?”

Thái giám tổng quản nhìn nàng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Dạ Tinh Triệt.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nương nương, vừa rồi Tiêu Dao Vương phủ truyền đến tin tức, tiểu thể tử cùng tiểu quận chúa mất tích.”

“Cái gì?” Dạ Tinh Triệt đột nhiên đứng dậy, ánh mắt thâm thúy hàm chứa âm lệ nhìn vào thái giám tổng quản.

“Tại sao mất tích?” Hai hài tử được Thần cùng Bắc Tiểu Lôi yêu thích như thế, nếu như bọn chúng mất tích, hai người hẳn là rất lo lắng. Trong lòng hiện lên đôi mắt linh động sáng ngời kia trở nên ảm đạm, hẳn lại cảm thấy đau lòng.

Thượng Quan Mị giật mình mà nhìn vào vẻ giận dữ của Dạ Tinh Triệt, tuy rằng nàng cũng biết tiểu thể tử cùng tiểu quận chúa trong miệng bọn họ là hài tử Tiêu Dao Vương gia nhận nuôi. Nhưng Hoàng thượng có cần phải khẩn trương như vậy không? Giống như là con của mình bị mất tích vậy?

“Hồi Hoàng thượng, nghe nói là bị người bắt đi.” Thái giám tổng quản cúi thấp đầu đáp, trong lòng cũng mê muội đến tột cùng là ai có lá gan lớn như vậy, dám ở Tiêu Dao Vương phủ bắt người? Lại còn là bắt đi thể tử cùng quận chúa mới phong?

“Tặc tử to gan.” Ầm một tiếng, Dạ Tinh Triệt đánh một chưởng xuống mặt bàn. Đôi mắt phun ra nộ ý mãnh liệt. “Ngay cả thể tử cùng quận chúa trầm thân phong cũng dám bắt, trầm nhất định phải đưa bọn chúng băm thây vạn đoạn.”

Thượng Quan Mị cùng thái giám tổng quản đưa mắt nhìn nhau, vẫn là lần đầu tiên trông thấy Dạ Tinh Triệt tức giận như thế. Hai người đều có chút sợ hãi, im bật như ve sầu mùa đông.

“Đi, chuẩn bị kiệu cho trầm, trầm phải lập tức đi Tiêu Dao Vương phủ.”

Dạ Tinh Triệt khẽ vung ống tay áo, phân phó thái giám tổng quản. Sợi tóc đen tùy theo động tác mà lay động, quan châu(1) kim sắc phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Dạ.” Thái giám tổng quản nhanh chóng rời đi.

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng cùng đi với ngài.” Thượng Quan Mị nói.

“Không cần.” Dạ Tinh Triệt thản nhiên liếc nàng một cái, khẽ vung áo bào, nhanh chóng bước đi ra ngoài.

Thượng Quan Mị nhìn vào bóng lưng không ngừng lại chút nào của hắn, trong mắt có sương mù mê hoặc, nước mắt doanh tròng, giống như nghe được thanh âm vỗ vụn của lòng mình.

Hắn, không thương nàng.

---

(1) Quan châu: Mũ mào bằng ngọc trai.

55. Chương 55: Hoàng Đế Đến

Ánh nắng tươi sáng, ngàn dặm không mây.

Tiêu Dao phủ lại lâm vào một mảnh ảm đạm u ám.

Đột nhiên xuất hiện hai tiểu chủ tử đáng yêu, không nghĩ tới còn chưa được bao lâu, hai tiểu chủ tử lại không hiểu ra sao mà không thấy.

Ai, thử dài.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Một thanh âm chói tai cắt đứt vẻ ảm đạm trong Tiêu Dao phủ, tất cả mọi người hốt ha hốt hoảng chạy đến trước phủ tiếp giá.

“Tham kiến hoàng thượng.” Hồn loạn quỳ đầy đất.

“Bình thân.”

Rèm tua màu vàng theo gió chập chờn, màn kiệu thêu Phi Long màu vàng được vén lên, Dạ Tinh Triệt dùng ngọc quan bó tóc, cầm bào một bộ màu đỏ tía theo gió nhẹ tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ, nhấp nhệ môi mỏng, khí tức vương giả hoàn toàn làm cho người ta cảm giác được áp bức.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Mọi người đứng lên, lại cúi thấp đầu như cũ, không dám thở mạnh.

“Vương gia cùng Vương phi đâu?” Lãnh mâu Dạ Tinh Triệt đảo qua, không tìm thấy bóng dáng hoàng đệ cùng Bắc Tiểu Lôi.

“Bẩm Hoàng thượng, Vương gia cùng Vương phi đều đã đi tìm tiểu thế tử và tiểu quận chúa.” Quản gia đi lên một bước, khom lưng chấp tay hồi đáp.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Dạ Tinh Triệt hỏi, một cỗ tức giận bắt đầu toả ra.

“Những nô tài các người làm việc kiểu gì để xảy ra chuyện như vậy? Cư nhiên để cho người ta tiến vào trong Vương phủ bắt đi tiểu thế tử cùng tiểu quận chúa cũng không biết?” Con người lạnh nhạt hướng mọi người liếc mắt một cái, mọi người sợ tới mức run rẩy. Cúi thấp đầu, câm như hến.

“Trẫm đi chờ bọn họ.” Dạ Tinh Triệt vung áo bào, nặng nề đi vào trong Vương phủ.

Quản gia Vương phủ nhanh chóng dẫn đám nô bộc bám theo ở phía sau, tiến đến hầu hạ Hoàng đế.

Sau nửa canh giờ.

Ba con ngựa trắng dừng ở trước Vương phủ, từ trên lưng ngựa hạ xuống chính là Bắc Tiểu Lôi cùng Tiểu Lục, Tiểu Thục.

Bắc Tiểu Lôi vấy gấm đỏ rực tung bay, đôi môi anh đào mím chặt. Cả trong đôi mắt sáng ngời linh động kia cũng nhiễm lên ánh mắt nghiêm túc, tựa hồ sự tình thật không đơn giản.

“Vương phi.” Người gác cổng thấy Bắc Tiểu Lôi trở về, vội vàng hành lễ với nàng.

“Ân.” Bắc Tiểu Lôi gật gật đầu, đem ngựa giao cho thị vệ. Ba người hướng trong vương phủ đi đến.

“Vương phi.” Trên đường đi qua đình viện, gặp quản gia đang vội vội vàng vàng. Hắn thấy Bắc Tiểu Lôi, khom lưng vắn an.

“Vương gia đã trở lại chưa?” Bắc Tiểu Lôi hỏi, nàng bên này không có chút tin tức nào, không biết Dạ Tinh Thần cùng cha mẹ bên kia có thể có tiến triển gì không?

“Bẩm Vương phi, Vương gia chưa hồi phủ.”

“Nga, biết rồi.” Hướng quản gia phát phát tay, cùng Tiểu Thục, Tiểu Lục đi vào phòng khách.

“Vương phi—” Quản gia đột nhiên gọi lại Bắc Tiểu Lôi.

“Chuyện gì?” Bắc Tiểu Lôi quay đầu lại nhìn vào quản gia, lông mày nhíu lại. Hiện tại bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc nàng đi tìm hài tử, cũng không biết đến tột cùng là ai bắt đi hai đứa nhỏ? Lại có mục đích gì? Hai đứa nhỏ có bị thương tổn không?

“Hoàng thượng đang ở phòng khách chờ Vương gia, Vương phi.” Quản gia đáp, mâu quang chớp lên, hắn là không yên tâm Vương gia không có trong phủ, Vương phi nhanh mồm nhanh miệng lại không cần thận chọc giận thánh nhan, đưa tới phiền toái.

“Đã biết.” Bắc Tiểu Lôi khẽ nhíu lông mày, vị hoàng đế kia đến lúc này để làm gì? Suy nghĩ một chút, nhưng lại nghĩ mãi mà không ra.

“Ta đây phải đi gặp Hoàng thượng.”

Dứt lời, bóng dáng đỏ rực cùng Tiểu Thục, Tiểu Lục lam nhạt, xanh nhạt, ba đạo bóng dáng cùng nhau biến mất ở trước mặt quần gia.

“Ta chính là lo lắng người gặp Hoàng thượng a.”

Quần gia đối mặt với bóng dáng vừa biến mất lẩm bẩm, giương lên cái trán đầy nếp nhăn, hẳn có nên phái người đi tìm Vương gia hồi phủ hay không, vạn nhất Vương phi thật sự chọc giận thánh nhan, mắc tội, cũng làm cho Vương gia trở lại cứu a.

“Được rồi, hiện tại phái người đi tìm Vương gia.”

Nghĩ nghĩ, quần gia càng lúc càng lo lắng. Nhịn không được xoay người lại, vội vàng phái người đi tìm Vương gia hồi phủ.

56. Chương 56: Người Ngốc A!

Một bức tranh sơn thủy khí thế hào hùng chiếm cứ ngay chính diện phòng khách.

Dưới bức tranh, Dạ Tinh Triệt đang ngồi, tay bưng ly trà, nhẹ nhàng uống, tao nhã mà tôn quý. Ba ngàn tóc đen như mực, tùy gió nhẹ bay lên. Nghe thấy bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, hắn để ly trà xuống, con ngươi đen nhìn vào cánh cửa.

Bóng dáng đỏ như lửa chiếu vào tầm mắt, dung nhan tinh xảo được ánh mặt trời long lanh chiếu vào, nhất thời cảm giác trong phòng khách sáng bừng lên, làm cho không người nào có thể dời đi điểm sáng kia. Mà tư thế cùng biểu tình của nàng tiêu sái bước vào không ọe chút nào, khiến hắn cảm thấy khoan khoái. Giống như uống một ly trà xanh, thơm ngát, dư vị vô tận.

“Tìm thấy hài tử chưa?”

Hắn cũng không gọi Bắc Tiểu Lôi, chính là môi mỏng khẽ nhắc, trực tiếp phun ra trọng tâm vấn đề, giống như giải thích mục đích hắn đến Vương phủ—hài tử

Bắc Tiểu Lôi nhìn Dạ Tinh Triệt ngồi ở phía trên, đối với hắn cũng không có ý nghĩ tôn kính. Tự mình ngồi xuống một bên, cầm ly trà trên bàn trực tiếp uống. Chạy trên đường nhiều, thiếu chút nữa là gục xuống. Kết quả một chút manh mối cũng không có, thật sự là tức chết đi được. Nha, nếu để cho nàng bắt được cái tên gia hỏa dám bắt Tinh Nhi, Nguyệt Nhi đi, nàng khẳng định sẽ rút hết gân hắn, lột sạch da hắn, mới có thể giải hận.

Dạ Tinh Triệt nhìn thấy bộ dáng kia của Bắc Tiểu Lôi, ngược lại không cảm thấy nàng thô lỗ, mà lại toát ra một cỗ đau lòng. Xem nàng phong trần mệt mỏi, khuôn mặt trắng rõ ràng bị ánh nắng mặt trời chiếu đến đỏ rực, cái trán sáng bóng no đủ cũng chảy ra đầy mồ hôi, chắc là mệt muốn chết rồi. Đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, lẳng lặng, không nói một câu.

Tiểu Thục, Tiểu Lục đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí trong phòng khách rất yên tĩnh. Khiến các nàng có cảm giác không được tự nhiên, giống như chính mình đứng ở nơi này là dư thừa.

Bắc Tiểu Lôi uống xong một ly trà, cuối cùng thư thái không ít, cũng có thời gian phản ứng Dạ Tinh Triệt.

“Còn chưa tìm được bọn chúng.”

Để ly trà xuống, thần sắc trở nên ảm đạm. Cũng không biết bọn nhỏ hiện tại như thế nào? Nghĩ đến người bắt hài tử đi, lại nghiêng rằng, hận không thể đem người nọ xé rách thành mảnh vụn.

“Bằng không, để thẩm hạ chỉ tìm đi.”

Không hiểu, chứng kiến bộ dáng buồn khổ của Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Triệt liền mở miệng nói như vậy. Đợi lời nói ra khỏi miệng, chính hắn cũng lấy làm kinh hãi, trừ bỏ Thần, còn chưa có người nào có thể nắm giữ

suy nghĩ của hắn, nhưng hôm nay vì sao Bắc Tiểu Lôi này lại nhiều lần khiến hắn sinh ra cảm xúc xa lạ khó hiểu đây.

“Không cần.” Bắc Tiểu Lôi liếc mắt nhìn hắn, hạ thánh chỉ? Đây không phải là gỗ chiêng trống báo cho thiên hạ biết, tiểu thế tử cùng tiểu quận chúa mất tích hay sao? Động tĩnh như vậy còn không phải đánh rần động cỏ, vạn nhất chọc giận bọn cướp, bọn chúng trút giận lên người hai hài tử thì phải làm sao bây giờ? Nàng tình nguyện chính mình vất vả một chút, cũng không muốn cho bọn nhỏ chịu bị thương tổn.

“Vì sao?”

Dạ Tinh Triệt nhìn Bắc Tiểu Lôi không chút do dự cự tuyệt hảo ý của mình, trong lòng toát ra một cỗ không vui. Đôi mắt thâm thúy nhìn vào nàng, mang theo khó hiểu. Có thể được hắn hạ chỉ, đây vốn là ân điển khó có được, hơn nữa người nhiều lực lượng lớn, tìm kiếm hai hài tử, hi vọng không phải càng lớn sao?

“Người ngốc a, hạ thánh chỉ, chẳng lẽ ngươi muốn quang minh chính đại nói cho bọn cướp biết chúng ta đang tìm hắn?”

Bắc Tiểu Lôi tức giận trừng mắt nhìn Dạ Tinh Triệt, người nam nhân này bây giờ còn đang chú ý đến tôn nghiêm hoàng đế của hắn, thật sự là tức chết đi được. Nếu không phải hắn là huynh trưởng của tên nam nhân họa thủy kia, nàng cũng mặc kệ hắn, quản hắn hoàng đế với không hoàng đế cái gì.

“Tiểu thư—” Tiểu Thực, Tiểu Lục khê kêu, lời nói mạo phạm của Bắc Tiểu Lôi thiếu chút nữa dọa ngất các nàng, đó là hoàng đế a, tiểu thư lại có thể càn rỡ như thế.

Dạ Tinh Triệt sững sờ, rõ ràng cũng không ngờ tới Bắc Tiểu Lôi không khách khí như thế. Cảm giác rất kỳ lạ, vẫn là lần đầu tiên bị người chỉ vào trước mặt mắng hắn là ngốc a. Nhưng mà trừ bỏ tức giận, hắn càng nhiều hơn là cảm thấy mới mẻ. Nha đầu này quả nhiên thú vị.

Một bức tranh sơn thủy khí thế hào hùng chiếm cứ ngay chính diện phòng khách.

Dưới bức tranh, Dạ Tinh Triệt đang ngồi, tay bưng ly trà, nhẹ nhàng uống, tao nhã mà tôn quý. Ba ngàn tóc đen như mực, tùy gió nhẹ bay lên. Nghe thấy bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, hắn để ly trà xuống, con ngươi đen nhìn vào cánh cửa.

Bóng dáng đỏ như lửa chiếu vào tầm mắt, dung nhan tinh xảo được ánh mặt trời long lanh chiếu vào, nhất thời cảm giác trong phòng khách sáng bừng lên, làm cho không người nào có thể dời đi điểm sáng kia. Mà tư thế cùng biểu tình của nàng tiêu sái bước vào không ông ẹo chút nào, khiến hắn cảm thấy khoan khoái. Giống như uống một ly trà xanh, thơm ngát, dư vị vô tận.

“Tìm thấy hài tử chưa?”

Hắn cũng không gọi Bắc Tiểu Lôi, chính là môi mỏng khê nhắc, trực tiếp phun ra trọng tâm vấn đề, giống như giải thích mục đích hắn đến Vương phủ—hài tử

Bắc Tiểu Lôi nhìn Dạ Tinh Triệt ngồi ở phía trên, đối với hắn cũng không có ý nghĩ tôn kính. Tự mình ngồi xuống một bên, cầm ly trà trên bàn trực tiếp uống. Chạy trên đường nhiều, thiếu chút nữa là gục xuống. Kết quả một chút manh mối cũng không có, thật sự là tức chết đi được. Nha, nếu để cho nàng bắt được cái tên gia hỏa dám bắt Tinh Nhi, Nguyệt Nhi đi, nàng khẳng định sẽ rút hết gân hắn, lột sạch da hắn, mới có thể giải hận.

Dạ Tinh Triệt nhìn thấy bộ dáng kia của Bắc Tiểu Lôi, ngược lại không cảm thấy nàng thô lỗ, mà lại toát ra một cỗ đau lòng. Xem nàng phong trần mệt mỏi, khuôn mặt trắng rõ ràng bị ánh nắng mặt trời chiếu đến đỏ rực, cái trán sáng bóng no đủ cũng chảy ra đầy mồ hôi, chắc là mệt muốn chết rồi. Đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, lẳng lặng, không nói một câu.

Tiểu Thực, Tiểu Lục đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí trong phòng khách rất yên tĩnh. Khiến các nàng có cảm giác không được tự nhiên, giống như chính mình đứng ở nơi này là dư thừa.

Bắc Tiểu Lôi uống xong một ly trà, cuối cùng thư thái không ít, cũng có thời gian phản ứng Dạ Tinh Triệt.

“Còn chưa tìm được bọn chúng.”

Để ly trà xuống, thần sắc trở nên ảm đạm. Cũng không biết bọn nhỏ hiện tại như thế nào? Nghĩ đến người bắt hài tử đi, lại nghiêng rằng, hận không thể đem người nọ xé rách thành mảnh vụn.

“Bằng không, để trẫm hạ chỉ tìm đi.”

Không hiểu, chứng kiến bộ dáng buồn khổ của Bắc Tiểu Lô, Dạ Tinh Triệt liền mở miệng nói như vậy. Đợi lời nói ra khỏi miệng, chính hắn cũng lấy làm kinh hãi, trừ bỏ Thần, còn chưa có người nào có thể nắm giữ suy nghĩ của hắn, nhưng hôm nay vì sao Bắc Tiểu Lô này lại nhiều lần khiến hắn sinh ra cảm xúc xa lạ khó hiểu đây.

“Không cần.” Bắc Tiểu Lô liếc mắt nhìn hắn, hạ thánh chỉ? Đây không phải là gỗ chiêng trống báo cho thiên hạ biết, tiểu thể tử cùng tiểu quận chúa mất tích hay sao? Động tĩnh như vậy còn không phải đánh rần động cỏ, vạn nhất chọc giận bọn cướp, bọn chúng trút giận lên người hai hài tử thì phải làm sao bây giờ? Nàng tình nguyện chính mình vất vả một chút, cũng không muốn cho bọn nhỏ chịu bị thương tổn.

“Vì sao?”

Dạ Tinh Triệt nhìn Bắc Tiểu Lô không chút do dự cự tuyệt hảo ý của mình, trong lòng toát ra một cỗ không vui. Đôi mắt thâm thúy nhìn vào nàng, mang theo khó hiểu. Có thể được hắn hạ chỉ, đây vốn là ân điển khó có được, hơn nữa người nhiều lực lượng lớn, tìm kiếm hai hài tử, hi vọng không phải càng lớn sao?

“Người ngốc a, hạ thánh chỉ, chẳng lẽ ngươi muốn quang minh chính đại nói cho bọn cướp biết chúng ta đang tìm hắn?”

Bắc Tiểu Lô tức giận trừng mắt nhìn Dạ Tinh Triệt, người nam nhân này bây giờ còn đang chú ý đến tôn nghiêm hoàng đế của hắn, thật sự là tức chết đi được. Nếu không phải hắn là huynh trưởng của tên nam nhân họa thủy kia, nàng cũng mặc kệ hắn, quản hắn hoàng đế với không hoàng đế cái gì.

“Tiểu thư—” Tiểu Thực, Tiểu Lục khê kêu, lời nói mạo phạm của Bắc Tiểu Lô thiếu chút nữa dọa ngất các nàng, đó là hoàng đế a, tiểu thư lại có thể can rờ như thế.

Dạ Tinh Triệt sững sờ, rõ ràng cũng không ngờ tới Bắc Tiểu Lô không khách khí như thế. Cảm giác rất kỳ lạ, vẫn là lần đầu tiên bị người chỉ vào trước mặt mắng hắn là ngốc a. Nhưng mà trừ bỏ tức giận, hắn càng nhiều hơn là cảm thấy mới mẻ. Nha đầu này quả nhiên thú vị.

57. Chương 57: Thế Lực Thần Bí

“Lâu chủ.”

Một đạo bóng dáng màu đen giống như quỷ mị xuất hiện ở dưới đại sảnh Âm Ảnh lâu, nửa quỳ xuống, hướng về phía nam tử đeo mặt nạ màu vàng đang ngồi trên chủ tọa vãn an. Ánh mặt trời từ ngoài phòng chiếu xiên vào, cùng với gió lạnh nhẹ thổi, cuốn lên mái tóc đen của hắn tung bay.

Sảnh đường lớn như vậy lại rất yên tĩnh, dường như dư âm của hắn còn quanh quẩn đâu đây.

Dạ Tinh Thần lạnh lùng liếc hắc y nhân quỳ trên mặt đất, thật lâu sau, mới thản nhiên hỏi thăm.

“Chuyện tra được thế nào?” Dạ Tinh Thần giơ tay áo màu trắng lên, chậm rãi, lười nhác, lại tồn tại một cỗ uy nghi không giận mà uy.

“Bẩm báo lâu chủ, thuộc hạ đã rải xuống toàn bộ mạng lưới tình báo. Thế nhưng chuyện làm cho người kỳ quái là, có cỗ thế lực ngầm đang ngăn trở chúng ta điều tra thân thế tiểu thể tử và tiểu quận chúa.” Đầu hắc y nhân cúi xuống, lạnh giọng đáp.

“Nga?” Âm điệu Dạ Tinh Thần giơng cao, như vậy thật thú vị. Lại có người có khả năng ngăn cản tình báo của Âm Ảnh lâu hắn. Mày kiếm nhú nhú, đôi mắt thâm thúy híp lại, lộ ra ánh mắt tràn đầy hứng thú giống như thợ săn đang nhìn thấy con mồi cực phẩm.

“Tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra được thể lực thần bí này cho bốn lâu chủ.” Nếu như không đoán sai, cỗ thể lực thần bí này hẳn là có quan hệ với người giết dây bắt đi Tinh Nhi, Nguyệt Nhi. Chính là hai hài tử có thân phận như thế nào đây? Trước mắt hẳn cũng đoán không ra.

“Dạ.” Hắc y nhân đáp.

“Người trước tiên đi xuống đi.” Dạ Tinh Thần hướng hắc y nhân phát phát tay.

“Thuộc hạ cáo lui.” Hắc y nhân chấp tay, quay người lại, bóng dáng biến mất ở đại sảnh.

Thể lực thần bí sao?

Dạ Tinh Thần chống tay vào ghế, nhẹ nhàng nói. Khi nào thì Dạ Liêu quốc lại có thể xuất hiện thể lực thần bí như vậy? Xem ra, thời gian tới nên dọn dẹp một chút. Để tránh có một số người cấu kết cùng những thể lực bất minh đánh vào ngai vàng của hoàng huynh, phá hủy giang sơn xã tắc Dạ Liêu.

Đôi mắt thâm thúy híp lại, không biết Lôi Nhi bọn họ có tin tức của bọn nhỏ hay không? Nghĩ lại, đứng lên, bóng dáng màu trắng nhoáng một cái, biến mất ở đại sảnh.

Một lát sau, với một tiếng cách. Dạ Tinh Thần mở ra cửa ngấm nối liền với thư phòng, một lần nữa xuất hiện ở thư phòng. Mặt nạ màu vàng trên khuôn mặt đã được lấy xuống, lại khôi phục bộ dáng lười nhác, tôn quý ngày xưa.

“Vương gia.”

Sau khi đi ra khỏi thư phòng, Dạ Tinh Thần ở đình viện gặp quản gia. Quản gia trông thấy Dạ Tinh Thần từ hướng thư phòng đi tới có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc như cũ, hướng Dạ Tinh Thần cúi đầu vấn an.

“Ừ.” Dạ Tinh Thần gật đầu, liếc hẳn một cái, hỏi. “Vương phi trở về chưa?”

“Bẩm Vương gia, Vương phi đã hồi phủ, hơn nữa Hoàng thượng cũng giá lâm.” Quản gia cúi thấp đầu đáp một tiếng.

“Hoàng huynh cũng tới ư?” Dạ Tinh Thần sững sốt, sau đó đi đến phòng khách.

Mới đi tới bên ngoài phòng khách, lại nghe Bắc Tiểu Lôi nói lời bất kính với Dạ Tinh Triệt, lập tức sững sờ, trong lòng thầm nói, tiểu nha đầu này lại lỗ mãng như thế, lại mạo phạm hoàng huynh, vạn nhất chọc ặt rồng giận giữ, thì phải như thế nào mới tốt đây? Đang lo lắng, lại không ngờ chẳng những không nghe thấy Dạ Tinh Triệt tức giận như đã dự đoán, hẳn ngược lại khác thường mà cười lên ha ha.

“Ha ha ha...”

Dạ Tinh Triệt chỉ cảm thấy Bắc Tiểu Lôi này thật sự là thú vị cực kỳ, can đảm hơn người. Mọi người ở trước mặt hẳn luôn là vàng vang dạ dạ, bộ dáng cẩn thận từng li từng tí, chỉ có nàng dám mở miệng nói thẳng, không hề cố kỵ thân phận hoàng đế của mình. Đôi mắt thâm thúy nhìn phía nàng mang theo thưởng thức, nữ tử thẳng thắn như vậy thật đáng quý.

“Này, người không có bị bệnh đi?”

58. Chương 58: Cảm Giác Không Tên

Bắc Tiểu Lôi thấy hoàng đế bị mình mắng vẫn còn cười ha ha, đôi mi thanh tú nhin không được chau lại. Đôi mắt sáng ngời nhìn nụ cười của hắn mang theo nghi hoặc, hoàng đế này sẽ không phải đầu óc có bệnh chứ. Bằng không nào có ai bị mắng mà vẫn vui vẻ như vậy.

“Tiểu thư—“

Tiểu Thục, Tiểu Lục chỉ cảm thấy trái đất xoay chuyển, trong lòng căng thẳng. Tiểu thư rốt cuộc có biết người trước mặt là hoàng đế nắm giữ toàn bộ sinh tử của người khắp thiên hạ hay không, bất kính lớn như vậy, bị chặt đầu một trăm lần cũng không đủ a.

“Hoàng huynh.”

Dạ Tinh Thần lộ vẻ cười yếu ớt mà đi vào, hẳn thật sự là nghe không nổi nữa. Tuy rằng không giải thích được vì sao hoàng huynh không hề nổi giận, thế nhưng sự bất kính của Lôi Nhi là đủ để bị trị tội chém đầu.

“Thần, đã trở về rồi.” Dạ Tinh Triệt hướng Dạ Tinh Thần gật đầu, thế nhưng lại không hiểu nguyên do, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Dạ Tinh Thần lại sinh ra tâm tình không vui. Đôi mắt thâm thúy nhìn vào dung nhan tuấn mỹ khiến người khác mê mẩn kia, đôi mắt sáng ngời trong suốt giống như ngôi sao sáng lóng lánh, trong lòng hắn lại có một loại cảm giác chói mắt, hai tay nắm lấy ghế tựa, hắn không phát hiện hai tròng mắt mình ẩn dấu đồ kỵ không rõ.

“Nam nhân họa thủy, có tin tức của Tinh Nhi, Nguyệt Nhi chưa?”

Bắc Tiểu Lôi vừa thấy Dạ Tinh Thần đã trở lại, vội vàng chạy đi lên. Hai tay nhanh chóng kéo cánh tay hắn, đôi mắt sáng ngời khẩn trương mà nhìn vào hắn.

“Không có. Ta đang muốn hỏi nàng đây, có tin tức Tinh nhi, Nguyệt Nhi chưa?”

Dạ Tinh Thần mặc cho Bắc Tiểu Lôi nắm lấy cánh tay mình, nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của nàng, trong lòng u tối kêu hồng rồi, xem ra nàng cũng không có tin tức của Tinh Nhi, Nguyệt Nhi. Này nên làm cái gì bây giờ? Đến tột cùng là ai bắt đi bọn nhỏ? Là ai ở trong tối ngăn trở bọn hắn đi tìm người? Hắn tựa hồ cảm giác được nơi này tồn tại một bí mật rất sâu, một khi bị vạch trần, sẽ tạo nên phong ba rất lớn.

“Người cũng không có sao. Vậy đến tột cùng hai hài tử ở nơi nào?”

Bắc Tiểu Lôi vừa nghe Dạ Tinh Thần nói cũng không có tin tức liền sốt ruột. Đôi đồng tử ảm đạm xuống, không còn thần thái lúc trước.

Dạ Tinh Triệt nhìn thấy bộ dáng hai người thân thiết, vô ý mím chặt môi lại. Trong hai tròng mắt thâm thúy lộ ra mấy phần buồn bực, tại sao hắn lại có thể có loại cảm giác muốn tách hai người họ ra vậy? Ngày hôm nay thật sự là rất kỳ quái. Lắc đầu, Thần là hoàng đế của mình, Lôi Nhi là đệ muội của mình, hai người họ ở chung một chỗ là chuyện hết sức bình thường. Hắn cố gắng thuyết phục chính mình ở trong lòng. Chính là càng nỗ lực tự thuyết phục, phản ngược lại càng cao. Tuấn mi nhắm lại, nghe thấy thanh âm Bắc Tiểu Lôi trầm xuống, hắn thế nhưng lại có loại cảm giác đau lòng, muốn dùng hết biện pháp để làm cho nàng hồi phục lại bộ dáng bừng bừng phấn chấn.

“Không cần lo lắng, tin tưởng Tinh Nhi, Nguyệt Nhi cát nhân hữu thiên tướng(1), chúng ta cũng sẽ thuận lợi tìm được bọn nhỏ.” Dạ Tinh Thần an ủi Bắc Tiểu Lôi, nàng không có tinh thần như vậy, hẳn cũng không quen. Hắn tình nguyện cả ngày nghe nàng gọi mình là nam nhân họa thủy, kẻ gây tai họa, cũng không muốn trông thấy bộ dáng mất đi thần thái của nàng.

“Thần, cần trầm phái ám vệ đi tìm Tinh Nhi, Nguyệt Nhi hay không?” Dạ Tinh Triệt đối Dạ Tinh Thần nói, mâu quang lại hướng về Bắc Tiểu Lôi, tinh thần tiểu nha đầu sa sút như vậy đúng là không quen, hắn đột nhiên hoài niệm nàng đối với mình không có tôn kính mà rộng to.

“Cũng tốt.” Dạ Tinh Thần gật đầu, lực lượng ám vệ không kém, càng nhiều lực lượng, càng thêm hi vọng.

“Làm phiền hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần hướng Dạ Tinh Triệt gật đầu.

“Vậy trầm trước hết hồi cung.” Dạ Tinh Triệt không muốn lại nhìn thấy hai người họ thân mật ôm nhau, lại càng không muốn bản thân không khống chế được cảm xúc, tổn thương tình nghĩa huynh đệ. Hắn muốn hồi cung ngấm lại cho tốt, đối với nữ tử Bắc Tiểu Lôi này, đến tột cùng bản thân đã tồn tại cảm giác gì?

“Cung tiễn hoàng huynh.”

---

(1) Cát nhân hữu thiên tướng: Người tốt sẽ có trời giúp.

59. Chương 59: Ta Là Cậu Của Các Người

“Thức thức hự, ta chán ghét người.”

Đột nhiên, Tả Hữu Nguyệt từ phía sau Tả Hữu Tinh lộ ra đầu nhỏ, hướng Tả Quân Mạc hét to. Nó chán ghét thúc thúc nói chuyện hung ác này, nó muốn trở lại bên người mẫu thân cùng phụ thân. Phụ thân tốt rất đẹp, sẽ không mắng nó, mẫu thân cũng sẽ hôn nhẹ nó, còn có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp chơi cùng với nó.

Lời nói của Tả Hữu Nguyệt làm cho Tả Hữu Tinh cùng Tả Quân Mạc đều cả kinh, Tả Hữu Tinh sợ muội muội sẽ chọc giận nam nhân này, lập tức đem muội muội càng che chở ở phía sau, đôi đồng tử nhìn chăm chăm Tả Quân Mạc, chỉ sợ hắn sẽ gây bất lợi đối với bọn chúng.

Khóe miệng Tả Quân Mạc lộ ra một mặt cười khổ, không nghĩ tới hắn cư nhiên bị cháu gái của mình ghét. Hắn cũng không muốn có kết quả như vậy. Đôi mắt đen sâu như u đắm nhìn vào tiểu nữ oa, lại thấy nó từ phía sau tiểu nam hài thò ra đầu nhỏ, trong đôi mắt to ngập nước không chút che đậy chán ghét của nó đối với mình. Ánh mắt thuần khiết như vậy, có lẽ nó cũng không phân biệt được cái gì là hi ác chân chính. Lại có thể phản ánh ra được như vậy, nó thật sự không thích mình. Nhưng mà tỷ tỷ, ta cũng không muốn để hài tử của tỷ chán ghét ta như vậy đâu.

“Vì sao lại chán ghét ta?”

Tả Quân Mạc ngồi xuống bên bàn trong phòng, cái bàn đặt cạnh cửa sổ, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, gió nhẹ cuốn lên mái tóc đen của hắn, khuôn mặt lạnh lùng lại lộ ra mấy phần u buồn.

Tả Hữu Tinh không nghĩ tới hắn sẽ nói lời như vậy, sững sốt. Sau đó mới ngẩng đầu lên, nhìn vào hắn, thực bình tĩnh mà hỏi.

“Vì sao người lại bắt chúng ta đi?” Vấn đề này vẫn luôn được hỏi, nhưng hắn vẫn một mực không trả lời. Nghĩ tới nghĩ lui, nó vẫn đoán không ra nam nhân này vì sao phải bắt đi hai huynh muội bọn chúng? Sau khi bắt đi lại không để ý bọn chúng, trái lại còn hầu hạ quần áo tốt thức ăn ngon cho chúng.

Tả Quân Mạc nhìn Tả Hữu Tinh một cái, ngoắc môi, thản nhiên nói.

“Người rất thông minh.” Không hổ là hài tử của tỷ tỷ.

Tả Hữu Tinh bĩu môi, nam nhân này lại muốn nói sang chuyện khác? Đôi con ngươi lạnh lùng nhìn hắn, nhìn không chớp mắt.

Bị Tả Hữu Tinh nhìn thẳng như vậy, Tả Quân Mạc lại có cảm giác lung túng. Hắn quay đầu sang một bên, mâu quang nhìn về phía khác, yếu ớt hỏi.

“Nơi này không tốt sao? Các người vì sao phải muốn trở về Vương phủ? Phụ phụ Tiêu Dao Vương cũng không phải là cha mẹ của các người?” Hắn cũng sẽ không cho phép hài tử của tỷ tỷ gọi những người khác là cha mẹ, bọn chúng vĩnh viễn chỉ có thể là con cháu Tả gia.

Tả Hữu Tinh cả kinh, không nghĩ tới nam tử này rõ ràng như thế. Chẳng lẽ trước đây, hắn đã điều tra bọn chúng rõ ràng rồi sao?

“Nơi này không phải là nhà của chúng ta, chúng ta sẽ không ở đây.” Nơi này bất quá cũng chỉ là một cái lồng sắt, giam giữ bọn chúng.

“Nơi này là nhà của các người.” Tả Quân Mạc quay đầu lại, nhìn vào Tả Hữu Tinh. “Ta hiện tại sẽ nói cho người biết, ta là cậu của các người.” Không thể tiếp tục giấu giếm nữa, nếu không khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng lúc càng lớn. Có lẽ sau khi biết hắn là người thân của mình, bọn chúng sẽ lưu lại ở bên cạnh hắn.

“Cậu?—”

Tả Hữu Tinh vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ tới nam nhân này đột nhiên nói ra đáp án như vậy. Bọn chúng có cậu sao? Vì sao nó chưa từng nghe thấy mẫu thân đề cập qua?

“Người thật sự là cậu của chúng ta à?” Có chút hoài nghi mà nhìn vào Tả Quân Mạc, nam nhân này thật sự là cậu của chúng sao?

“Ta gọi là Tả Quân Mạc, chân chân thiết thiết(1) là đệ đệ duy nhất của mẫu thân các ngươi, cũng chính là cậu của các ngươi.” Sự hoài nghi của Tả Hữu Tinh mặc dù hợp tình hợp lý, thế nhưng Tả Quân Mạc vẫn còn có chút tổn thương, nhưng càng nhiều hơn là đau lòng. Hai tiểu hài tử này đến tột cùng là đã trải qua bao nhiêu chuyện, nhỏ như vậy cũng đã hiểu đời như thế, lại biết phòng bị người.

---

(1) Chân chân thiết thiết: thật sự rõ ràng, chân thực, rõ ràng chính xác, chân thành khẩn thiết.

60. Chương 60: Hài Tử, Khóc Đi

“Người thật sự là cậu của chúng ta sao?”

Tả Hữu Tinh chớp mắt, hai mắt mở thật to nhìn vào Tả Quân Mạc.

“Tuyệt không nói lời dối gạt.” Tả Quân Mạc gật đầu, khuôn mặt lãnh tuấn bắt đầu nhiễm lên một tầng ấm áp. Nhìn huynh muội Tả Hữu Tinh, hắn hạ thấp thanh âm. “Ta có thể mang bọn ngươi đi xem bức họa mẫu thân các ngươi.” Không chỉ là bức họa, vẫn luôn trân quý, mà còn là người tỷ tỷ vĩnh viễn lưu lại trong lòng của hắn.

Tả Hữu Tinh không nói gì, cái trán chau lại, suy nghĩ về độ tin cậy trong lời nói của Tả Quân Mạc. Bức họa cũng không nói rõ được cái gì, nếu như có tâm, muốn lấy được bức họa mẫu thân cũng không phải là chuyện khó.

Tả Quân Mạc cũng không nói gì, đôi mắt sâu như u đầm lầy lặng nhìn vào Tả Hữu Tinh đang suy tư, hắn tin tưởng đứa bé này sẽ tin lời của mình.

Tả Hữu Tinh nhìn vào biểu tình bình tĩnh của Tả Quân Mạc, thoát nhìn cũng không giống nói dối, có lẽ hắn thật sự là cậu của chúng đi? Bằng không, vì sao hắn phải bắt hai huynh muội chúng, lại vô cùng chăm sóc.

“Được, chúng ta đi theo ngươi nhìn bức họa mẫu thân.”

Một lúc sau, Tả Hữu Tinh hạ quyết định. Nó mặc quần áo tử tế uội muội đã ngừng khóc đang hiếu kỳ nhìn vào bọn họ, mới nhảy xuống giường. Quay thân lại, vươn ra cánh tay ngắn nhỏ, muốn đem muội muội ôm xuống dưới.

“Ta đến đây.” Tả Quân Mạc nhìn bộ dáng cố hết sức của Tả Hữu Tinh, nhịn không được đi lên trước.

Tả Hữu Tinh cả kinh, quay thân lại cảnh giác nhìn vào Tả Quân Mạc. Tuy rằng hắn có thể thật sự là cậu của bọn chúng, thế nhưng hắn lại không thể nói rõ hắn đối với bọn chúng sẽ không tồn tại ý nghĩ xấu. Từ sau khi mẫu thân qua đời, nó dần theo muội muội nhìn thấy rất nhiều chuyện xấu, có người vì tiền thậm chí không tiếc hi sinh con gái của mình, huống chi vẫn chỉ là cậu mà thôi...

Tả Quân Mạc cười khổ, lòng phòng bị của đứa nhỏ này còn chưa tiêu trừ.

“Người yên tâm, ta sẽ không tổn hại đến các ngươi.” Con người thâm thúy nhìn phía Tả Hữu Tinh, cam đoan nói. Bọn chúng là hài tử của tỷ tỷ, hắn hiện tại là người thân duy nhất, hắn làm sao có thể làm tổn hại đến bọn nhỏ?

Tả Hữu Tinh không nói lời nào, quay đầu lại nhìn muội muội.

Tả Hữu Nguyệt chuyển động đôi mắt to tròn linh lợi, bộ dáng thật là đáng yêu. Tuy rằng lúc trước Tả Quân Mạc hù sợ nó, nhưng hiện tại nó lại không cảm giác được luồng khí lạnh trên người hắn, cũng không cảm giác được ác ý của hắn. Hài tử đơn thuần luôn luôn lấy cảm giác để phán đoán đúng sai. Hiện tại nó cảm

thấy thúc thúc này không hẳn là người xấu, vì thế nó mị mị cười vươn ra hai tay, hướng Tả Quân Mạc làm nũng hờ:

“Ôm ôm.”

Động tác đơn giản, hai chữ ngắn gọn lại làm cho lòng Tả Quân Mạc kích động không thôi. Vươn ra hai tay, có chút cứng ngắc mà ôm lấy Tả Hữu Nguyệt. Trong con người thâm thúy hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn này cùng tỷ tỷ khi còn bé thực giống, hẳn giống như thấy được cảnh tượng lúc nhỏ tỷ tỷ mang theo hắn đi chơi.

“Đi thôi.” Hướng Tả Hữu Tinh gật đầu, hắn ôm lấy Tả Hữu Nguyệt dẫn đầu đi ra ngoài.

Tả Hữu Tinh thấy thế cũng đi theo.

Tả Quân Mạc đem hai hài tử dẫn đến phòng ngủ của hắn, sau khi để Tả Hữu Nguyệt xuống, từ trong gói đầu lấy ra bức họa vẫn luôn gìn giữ.

“Đây chính là bức họa mẫu thân các người.”

Tả Hữu Tinh tiếp nhận bức họa, quả nhiên là mẫu thân. Chẳng qua là mẫu thân trong bức họa trẻ rất nhiều, vĩnh viễn không thay đổi chính là nụ cười ôn nhu yếu ớt kia.

“Mẫu thân—”

Thấp giọng kêu một tiếng, nó mới phát giác trong lòng mình tưởng niệm nương đến cỡ nào. Bao nhiêu nặng nề vẫn luôn dần xuống đáy lòng sau khi nhìn thấy bức họa mẫu thân giống như tìm được lối ra, toàn bộ ủy khuất đều dâng lên, bao nhiêu cố gắng kiên cường kia vào thời khắc này đều trở nên yếu đuối. Đôi mắt to tròn rõ ràng bắt đầu nước mắt vòng quanh, lại cố chấp không chịu chảy xuống.

Tả Quân Mạc nhìn thấy bộ dáng Tả Hữu Tinh như vậy, trong lòng chua xót, vươn tay ra vụng về vỗ lên vai nhỏ của nó, trầm thấp nói: “Khóc đi, hài tử.”

61. Chương 61: Được Rồi, Đưa Các Người Trở Về

Tả Hữu Tinh giống như nghe được tiếng thì thầm ôn nhu lại đau lòng của mẫu thân ở bên tai, nước mắt nhất thời rơi xuống. Trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy nước mắt, thế nhưng nó lại vươn ra tay nhỏ che kín miệng lại không để ỉn khóc thành tiếng. Từ cái ngày mẫu thân qua đời, nó luôn tự nói với mình phải kiên cường, không thể khóc nhè, nó muốn lớn lên. Muốn có khả năng bảo hộ muội muội còn nhỏ.

Tả Hữu Nguyệt vốn hiếu kỳ mở thật to hai mắt nhìn vào hai người bọn họ, hiện tại lại nhìn thấy ca ca đang ngăn lại tiếng khóc. Cái miệng nhỏ nhắn khê mở, cũng bắt đầu oa oa mà khóc lên.

“Muội muốn mẫu thân, muội muốn mẫu thân...”

Tiếng khóc của Tả Hữu Nguyệt làm cho hai người Tả Quân Mạc cùng Tả Hữu Tinh càng thêm đau lòng, tiểu oa nhi còn nhỏ không thể hiểu mẫu thân của bọn chúng đã vĩnh viễn cũng không còn có thể ở bên cạnh, nàng đã đến một nơi khác, một nơi mà bọn chúng không bao giờ có thể tìm được.

Tả Hữu Tinh nghe thấy tiếng khóc muội muội, nhẹ cắn răng, dùng tay áo lau mạnh nước mắt của mình, vươn ra cánh tay vòng ở trên thân mình nhỏ nhỏ của tiểu muội, một mặt ghen ngào dỡ. “Không khóc nha, Nguyệt Nhi ngoan!”

“Muội muốn mẫu thân, muội muốn mẫu thân...” Tả Hữu Nguyệt không nghe theo tiếp tục gào khóc, một đôi mắt long lanh ngập nước thoát nhìn đáng thương vô cùng, giống như một con nai con bị tách khỏi mẹ.

“Muội muốn phụ thân, muội muốn phụ thân...”

Mấy tiếng phía sau, làm cho Tả Quân Mạc biến sắc, hắn cho rằng Tả Hữu Nguyệt đang gọi nam nhân làm cho tỷ tỷ mang thai. Một đôi mắt sâu lại lạnh như băng sương, đều là vì tên nam nhân không chịu trách

nhệm kia, tỷ tỷ mới có thể còn trẻ như vậy đã phải rời khỏi thế giới này, cũng vì hấn ta, hai đứa trẻ mới có thể bơ vơ không nơi nương tựa phải lưu lạc ngoài đường.

“Không được gọi hấn ta, các người không có loại cha không chịu trách nhiệm này.” Tả Quân Mạc tức giận hướng Tả Hữu Nguyệt nói, nếu để cho hấn điều tra ra tên nam nhân kia là ai, hấn nhất định sẽ không tha thứ hấn ta, nhất định phải khiến hấn ta sám hối với tỷ tỷ. “Oa, thúc thúc hự, ta muốn phụ thân...”

Tả Quân Mạc rống một tiếng, Tả Hữu Nguyệt bị hù sợ. Càng thêm khóc to hơn, ầm ỉ muốn mẫu thân cùng phụ thân yêu thương nó.

Tả Hữu Tinh vỗ nhẹ lên vai nhỏ của muội muội, ngẩng đầu lên nhìn phía Tả Quân Mạc. Vừa rồi lời nói của cậu, nó có thể nghe hiểu. Cậu nhất định cho rằng muội muội đang gọi người cha không chịu trách nhiệm của bọn chúng, cho nên mới tức giận như thế. Nhưng cậu không biết rằng huynh muội bọn họ chưa từng gặp qua người kia dù chỉ một lần, như thế nào sẽ kêu ông ta đây? Đối với người kia, chính mình cũng cảm hận không kém so với cậu.

“Cậu, người muội muội muốn là Vương gia phụ thân.”

“Con vừa rồi gọi ta là gì?” Tả Quân Mạc nghe thấy Tả Hữu Tinh gọi mình là cậu, gần như không thể tin được lỗ tai của mình. Đôi mắt thâm thúy nhìn nó, bản thân không khỏi kích động. Hấn không có nghe lầm chứ? Đứa nhỏ gọi hấn là cậu?

“Cậu.” Tả Hữu Tinh lại gọi một tiếng, “Con biết là cậu sợ hai huynh muội bọn con đã quên mẫu thân, thế nhưng con có thể cam đoan với cậu. Mẫu thân vĩnh viễn là người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới này, người sẽ mãi mãi sống ở trong lòng chúng con. Huynh muội chúng con cũng sẽ không bao giờ quên, cũng không bao giờ có thể quên được. Chính là muội muội còn nhỏ, nó vẫn còn cần sự quan tâm của mẫu thân, phụ thân, con cầu xin cậu đem bọn con trở lại Vương phủ...”

“Các con muốn trở về sao?” Khuôn mặt mới vừa hé ra biểu tình vui sướng lại trầm xuống.

“Dạ, bọn con muốn trở về.” Tả Hữu Tinh gật gật đầu. “Nhưng bọn con sẽ thường xuyên đến thăm cậu, cậu nhớ bọn con, cũng có thể đến thăm bọn con. Con nghĩ Vương phi mẫu thân cùng Vương gia phụ thân cũng sẽ rất vui.”

Tả Quân Mạc trầm mặc, mâu quang nhìn nước mắt trên mặt Tả Hữu Nguyệt cùng Tả Hữu Tinh, hai đứa chúng đúng là còn quá nhỏ, bọn chúng vẫn còn cần có phụ mẫu chăm sóc, có lẽ là chính bản thân hấn quá nóng nảy, tâm nguyện lớn nhất của tỷ tỷ hấn là muốn nhìn thấy hai hài tử được hạnh phúc đi. Nếu như bọn chúng thật sự yêu thích phụ phụ Tiêu Dao Vương như vậy, có lẽ hấn nên đưa bọn nhỏ trở về.

“Được rồi, cậu đưa các con trở về.” Chỉ cần tìm được bọn chúng, bất kỳ lúc nào hấn cũng có thể đón chúng trở về sơn trang ở vài ngày.

62. Chương 62: Muốn Trở Về Sao?

“Vương gia, Vương gia...”

Quản gia mặc một bộ áo vải xanh thẫm thở hổn hển, từ ngoài Vương phủ một đường gào vào bên trong.

Người hầu trong đình viện đều tò mò mà nhìn hấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho quản gia trở thành một bộ dáng lo lắng luống cuống như vậy.

Mặt trời ở trên bầu trời xanh biếc tỏa sáng, ánh dương quang rực rỡ rải lạc, gió mát không khí quang đăng.

“Phát sinh chuyện gì?”

Dạ Tinh Thần đứng lên, bộ trường bào trắng kéo lên, gương mặt tuấn tú ngưng trọng lại. Chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra sao? Gần đây rất không yên ổn, chẳng lẽ có âm mưu gì khi bọn hấn không có ở đây đã bắt đầu rồi sao?

“Quản gia, người đang ở đây gào lên cái gì? Có phải có tin tức của Nguyệt Nhi và Tinh Nhi rồi không?”

Bắc Tiểu Lôi nghe thấy tiếng quản gia, trong chớp lát đã chạy đến cạnh cửa, vẻ mặt chờ mong nhìn vào quản gia đang chạy tới. Đã qua mấy ngày rồi, Kim Ngân Tài Bảo cùng cha mẹ đều truyền về tin tức nói vẫn không phát hiện ra tung tích của hai hài tử, nàng đã sắp tức giận đến mức tính tình càng ngày càng nóng nảy, chỉ kém không đem Vương phủ hủy đi thôi.

“Hồi Vương phi, vâng, đúng vậy, vừa rồi có một tên khất cái đến trước vương phủ truyền lời, nói nội trong mấy ngày nữa tiểu thế tử cùng tiểu quận chúa sẽ trở về.” Quản gia dừng lại, lồng ngực càng không ngừng phập phồng, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng lộ ra vẻ mặt kích động.

“Thật sao?”

Bắc Tiểu Lôi quả thực không thể tin được tin tức mình vừa nghe, tim lâu như vậy cuối cùng cũng có tin tức của hai tiểu hài tử trở về? Hai mắt sáng rực lấp lánh ánh sáng kích động, tựa hồ toàn bộ lo lắng, khẩn trương ở thời khắc này đều được phóng thích cả ra.

Sau khi Dạ Tinh Thần nghe được lời nói của quản gia, tuấn mi hơi nhíu lại. Hắn điều động trên dưới Âm Ảnh lâu, kể cả thế lực triều đình cũng không tra ra được tung tích bọn nhỏ ở nơi nào. Hiện tại lại được báo cho biết bọn nhỏ sắp trở về rồi? Ở bên trong rốt cuộc cất giấu chuyện không minh bạch gì mà bọn họ chưa biết đây?

“Tên tiểu khất cái kia ở nơi nào?” Vẻ mặt Dạ Tinh Thần ngưng trọng nhìn vào quản gia, hỏi.

“Này, kẻ gây tai họa này, người nghiêm mặt làm gì vậy? Chẳng lẽ chuyện hai hài tử trở về làm người không cao hứng sao?” Bắc Tiểu Lôi đang vui mừng lại nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của Dạ Tinh Thần, vui sướng trong lòng giống như bị người giội ột gáo nước lạnh, chết tiệt, hắn mất hứng vì bọn nhỏ trở về sao? Nếu như hắn dám nói phải, nàng sẽ không buông tha cho hắn.

“Không có.” Dạ Tinh Thần gật đầu, nhìn Bắc Tiểu Lôi hỏi. “Chẳng lẽ Lôi Nhi nàng không thấy lạ sao? Tại sao chúng ta tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm được Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, hiện tại lại đột nhiên có tin tức nói bọn nhỏ sắp trở về rồi? Nàng không cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều chỗ đáng nghi sao?”

Bắc Tiểu Lôi sững sốt, lời của hắn cũng không phải không có đạo lý. Thế nhưng nàng không quản được nhiều như vậy, bình đến tướng ngăn, lửa đến nước chặn. Chỉ cần bọn nhỏ có thể an an bình bình trở về, những chuyện khác nàng đều không để tâm.

“Ta không quản nhiều như vậy, Tinh Nhi và Nguyệt Nhi trở về là được rồi.” Nghĩ nhiều như vậy không phải tự làm mệt chính mình sao?

“Vương gia, tiểu khất cái kia đưa xong lời nhắn đã đi rồi.”

Quản gia nhanh chóng trả lời, sau khi nghe thấy lời nói của Dạ Tinh Thần cũng cảm thấy ngưng trọng. Sẽ không phải thật sự có vấn đề gì chứ?

“Thật sao?” Dạ Tinh Thần nhẹ lẩm bẫm, có lẽ đối phương đã sớm có tính toán. Như vậy chỉ có thể đợi hai đứa nhỏ trở về, xem đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Bắc Tiểu Lôi mới mặc kệ vẻ thần thần bí bí đầy của Dạ Tinh Thần, nàng hiện tại chỉ biết rằng hai tiểu bảo bối sắp trở về rồi. Ông tay áo đỏ rực khê vung, tóc đen lay động, hướng quản gia ở một bên phân phó.

“Quản gia, gọi những người tìm kiếm Tinh Nhi, Nguyệt Nhi trở về đi.”

“Vâng, Vương phi.” Quản gia lui ra ngoài.

“Tốt, hiện tại ta đi tìm Tiểu Thực, Tiểu Lục, cha mẹ cùng Kim Ngân Tài Bảo nói cho họ biết tin tức bọn nhỏ sắp trở về rồi.” Bắc Tiểu Lôi phát phát tay với Dạ Tinh Thần. “Kẻ gây tai họa, sau khi bọn nhỏ trở về mà người vẫn trưng ra bộ dáng chết tiệt này, xem ta trị người thế nào.”

Dạ Tinh Thần sững sốt, nhìn vào bóng lưng rời đi của nàng mà nở nụ cười.

63. Chương 63: Âm Mưu Lại Gặp Âm Mưu (thượng)

Tô phủ – Đình nghỉ mát

Mùi rượu nồng đậm được hương hoa ngoài đình che giấu, gió phất lên màn lụa trắng, trên bàn đá trong đình, rượu mạnh còn sót lại trong chén, một mảnh suy sút.

Tô Tâm Nhu ngồi ở trên ghế đá, tóc đen hỗn độn choàng trên vai thơm, bàn tay mềm bưng ly rượu tự rót ỉnh, hé ra dung nhan quyến rũ buồn rầu không vui, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo như ngày trước nữa. Bên cạnh đình, nha hoàn run run rẩy rẩy đứng đó, chỉ sợ Tô Tâm Nhu uống rượu say lại làm ra trò gì, đến lúc đó người chịu tội vẫn là các nàng thôi.

“Đường muội, tại sao muội lại uống rượu một mình ở đây hả?”

Tô Diệu Đường vung vẩy chiết phiến, từ bên ngoài đi đến. Hiếm khi mới thấy biểu muội xinh đẹp động lòng người cũng có thời điểm mượn rượu tiêu sầu.

“Đường thiếu gia.” Bọn nha hoàn hướng về phía Tô Diệu Đường phúc thân.

“Ừ.” Tô Diệu Đường gật đầu với nha hoàn, mâu quang đột nhiên dừng ở trên người một nha hoàn có khuôn mặt lạ.

“Ồ, nha đầu này cũng có vài phần tư sắc, người là mới tới sao?” Con người trên ghẹo nhìn vào nha đầu kia. Nha hoàn bị hắt nhìn đến hoảng hốt, cúi thấp đầu xuống.

“Hồi Đường thiếu gia, nô tỳ mới tới đây.”

“Đường muội, đem nha đầu này tặng cho ta được không?” Nhìn thấy bộ dáng nha đầu tú lệ, Tô Diệu Đường lại nổi lên sắc tâm.

Nha hoàn vừa nghe thấy lời của hắn, khuôn mặt bỗng biến sắc. Trời ạ, nàng không muốn đi theo Đường thiếu gia. Tuy rằng nàng mới tới đây, nhưng nàng cũng đã nghe nói tính tình phóng đảng bừa bãi của Đường thiếu gia, đi theo hắn thì chỉ có thể bị làm nhục. Hai mắt lo lắng nhìn vào Tô Tâm Nhu, im lặng khẩn cầu nàng không cần đem nàng cho Đường thiếu gia.

Tô Tâm Nhu đang phiền lòng, từ sau ngày tham dự hôn lễ của Dạ Tinh Thần ấy, lần đầu tiên nàng bị phụ thân giáo huấn, không chỉ như thế còn bị hạ lệnh không được tự ý xuất phủ. Buồn bực, không cam lòng, tương tư lại gây ra họa, tâm tình của nàng xóc nổi không yên, cả người tựa như khối thuốc nổ, người nào đến chạm ngòi thì người đó liền xui xẻo. Hiện tại Tô Diệu Đường vừa vịn đến giẫm lên khối thuốc nổ này rồi.

“Đường huynh, huynh không sợ tinh lực hết người cũng chết sao?” Nâng lên đôi mắt say khướt lại quyến rũ mê ly, Tô Tâm Nhu không chút khách khí mở miệng. Trong phủ hắn nhiều thiếp như vậy còn không nói, hiện tại lại dám đem chủ ý đánh tới trên người nha hoàn của mình à.

“Muội—” Tô Diệu Đường không nghĩ tới Tô Tâm Nhu có thể nói hắn như vậy, lộ ra khuôn mặt coi như tuần tú bị tức đến lúc trắng lúc xanh, vừa xấu hổ vừa tức giận.

“Nếu như không có việc gì thì huynh mau trở về đi.” Hiện tại Tô Tâm Nhu tâm phiền ý loạn, mới không có thời gian để ý đến Tô Diệu Đường.

Sắc mặt Tô Diệu Đường tối sầm, nhưng sau khi nhìn đến thần sắc không thoải mái của Tô Tâm Nhu, trong đầu lóe ra một ý niệm, đường muội ngốc này sẽ không phải còn đang nhớ thương Tiêu Dao Vương gia kia đi. Phi, hắn nhìn không ra Tiêu Dao Vương gia kia có điểm nào mạnh, khiến cho nhiều nữ tử đều tâm loạn vì hắn ta như vậy. Bất quá bộ dáng lớn lên của hắn có chút tuấn, nhưng lại là một văn nhược Vương gia, chỉ nhìn được lại không dùng được mà thôi.

“Ta nói đường muội a, muội vẫn còn đang phiền não vì chuyện của Tiêu Dao Vương gia kia sao?” Hắn chẳng những không đi, ngược lại ngồi xuống bên cạnh Tô Tâm Nhu.

Trong lòng Tô Tâm Nhu trầm xuống, lời của Tô Diệu Đường đâm trúng tử huyệt của nàng. Dựa vào dung mạo, gia thế của Tô Tâm Nhu nàng, người muốn leo lên với tới nàng cũng không ít, nhưng hết lần này đến

lần khác Tiêu Dao Vương này lại không đem nạng để ở trong lòng, thà lấy một nữ nhân lỗ mãng không có bối cảnh cũng không chịu tiếp nhận nạng, không cam tâm, nạng rốt cuộc có điểm nào kém Bắc Tiểu Lôi kia chứ?

Ba một tiếng, nạng âm trầm nghiêm mật đem toàn bộ bình rượu trên bàn ném xuống mặt đất. Bình rượu vỡ thành từng mảnh, rượu bắn ra chung quanh. Mùi rượu nồng đậm tràn ngập trên không trung.

Đám nha hoàn đều không tìm được lòng mà co rúm lại, đầu càng cúi thấp xuống.

“Đường muội, muội không nên tức giận a.” Tô Diệu Đường cũng bị Tô Tâm Nhu dọa cho hoảng sợ, tiếp lời của hắc lại treo lên nụ cười, “Hiện tại ta có một tin tức tốt lành muốn nói uội biết.” Nạng muốn Tiêu Dao Vương, mà hắc lại muốn Bắc Tiểu Lôi cay xè kia. Nếu như hai người thành công, ai cũng sẽ không chịu thiệt.

64. Chương 64: Âm Mưu Lại Gặp Âm Mưu (hạ)

“Tin tức tốt lành gì?”

Tô Tâm Nhu ngẩng đầu lên liếc nhìn hắc lại, ánh mắt mơ màng, trừ khi Tiêu Dao Vương đáp ứng lấy nạng, bằng không đối với nạng mà nói sẽ không có cái gì là tin tức tốt lành cả.

“Muội còn không biết hai tiểu hài tử Tiêu Dao Vương nhận nuôi đã mất tích rồi sao?” Tô Diệu Đường nhìn nạng, ánh mắt lộ ra mấy phần quý dị.

“Vậy thì sao?” Tô Tâm Nhu nhìn chằm chằm hắc lại, trừ Tiêu Dao Vương, những người khác sống hay chết mẹ nó chứ đối với nạng chỉ là cái rắm.

“Ai nha, ta nói đường muội này, làm sao muội lại thành ngốc rồi. Cơ hội của muội đến rồi nha.” Tô Diệu Đường nhìn vào biểu tình nhợt nhạt của Tô Tâm Nhu, có chút kích động nói. Tựa hồ đang trách phản ứng của nạng không nên bình tĩnh như thế.

“Cơ hội gì?” Vừa nghe hắc lại nói như thế, Tô Tâm Nhu nghi hoặc khiêu mi. Nạng nghĩ không ra chuyện hai đứa bé có lai lịch không rõ nguồn gốc kia bị mất tích thì liên quan gì đến nạng.

“Ta mới nghe được hai đứa bé khiến Tiêu Dao Vương dốc hết năng lực đi tìm sắp trở về rồi.” Đây chính là một cơ hội.

“Vậy thì thế nào?” Tô Tâm Nhu vẫn còn chưa hiểu rõ.

“Nghe nói hai đứa bé kia rất được Tiêu Dao Vương và Vương phi coi trọng, muội thử nghĩ xem, nếu như hai đứa bé ở trong tay chúng ta, bọn họ còn không mặc chúng ta muốn làm gì thì làm sao.” Trong đầu Tô Diệu Đường nghĩ đến bộ dáng thỏa hiệp của Tiêu Dao Vương cùng Bắc Tiểu Lôi khi ở trước mặt hắc lại, liền nhin không được đắc ý cười gian.

“Huynh là nói—” Tô Tâm Nhu xem như hiểu rõ ý tứ của Tô Diệu Đường, nhưng mà sẽ dễ dàng như vậy sao?

“Nhưng mấy đứa bé không ở trong tay chúng ta a?” Bọn họ đào đâu ra đứa bé.

“Hắc hắc.” Tô Diệu Đường cười gian mấy tiếng, “Đường muội yên tâm, dựa vào tin tức ta có được, mấy ngày nữa hai đứa bé kia sẽ trở về Vương phủ. Nhưng muốn trở về Vương phủ phải đi qua một con đường, chỉ cần chúng ta tìm người mai phục ở chỗ này thật tốt, còn sợ bắt không được hai tiểu quý sao?”

Hai mắt mơ màng của Tô Tâm Nhu tỏa sáng, quả nhiên là chủ ý tốt. Chỉ cần có hai tiểu hài tử này ở trong tay, nạng còn sợ nha đầu chết tiệt kia không ngoan ngoãn nghe lời của mình sao? Vừa nghĩ tới Bắc Tiểu Lôi thô lỗ dã man, hung hăng kiêu ngạo kia ‘cúi đầu quy phục’ ở trước mặt mình, nạng liền có khoái ý nói không lên lời. Huống chi, nói không chừng dù uốn nắn nạng ta rời khỏi Dạ Tinh Thần, nạng ta cũng sẽ nguyện ý a.

“Đường ca, lời của huynh không sai, quả nhiên là một tin tốt lành.”

Tô Tâm Nhu ngà ngà say, xoát cái đứng lên, kéo làn váy thật dài, hôn vào chữ túy trên bình rượu, lấy dính rượu, nằng lại không thêm để ý.

“Bất quá, lần này chúng ta nhất định phải thành công. Nghìn lần không được để thất bại.” Con người híp híp, nếu như lại thất bại, chỉ sợ sau khi bị Tiêu Dao Vương biết, hẳn chắc chắn sẽ không buông tha bọn họ.

“Đường muội, muội nói nên làm như thế nào?” Hiện tại trong lòng Tô Diệu Đường chỉ có mỹ nhân Bắc Tiểu Lôi như trái ớt kia, thuần phục được nữ tử ngang ngược kia mới đủ thú vị. Con người hẹp dài híp híp, đầy mắt tràn đầy dâm ý.

“Thuê sát thủ.” Tô Tâm Nhu lạnh lùng nói, hai tròng mắt híp lại lóe ra lệ khí. Khiến cho khuôn mặt tinh xảo quyến rũ mê người kia trở nên dữ tợn, hai tay siết chặt ly rượu, lần này nàng nhất định phải chiếm được Dạ Tinh Thần. Cho dù không làm được chính phi, nàng cũng muốn làm trắc phi của hắn. Sau đó đem Bắc Tiểu Lôi lỗ mãng kia đuổi đi, lấy lại địa vị nàng nên có.

Bọn nha hoàn đứng ở một bên đều cả kinh, không nghĩ tới tiểu thư bình thường ngang ngược, lòng dạ lại ác độc như thế, các nàng sợ tới mức không dám thở mạnh.

Tô Diệu Đường cũng bị Tô Tâm Nhu dọa cho hoảng sợ, sau đó lại nở nụ cười.

“Ý kiến hay.” Không độc thì không phải là trượng phu, hắn tự nhiên cũng đồng ý với chủ ý của Tô Tâm Nhu.

Hai người nhìn nhau cười âm hiểm, quyết định kế hoạch.

65. Chương 65: Chặng Đường Về

Sáng sớm một luồng sáng mặt trời chiếu xuống, không khí trong lành, xen lẫn mùi hoa yếu ớt bay vào trong phòng.

Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt đã sớm tỉnh dậy, hai đứa nhỏ đều mặc quần áo chỉnh tề ngồi ở mép giường chờ Tả Quân Mạc tới đón.

Tả Hữu Nguyệt dựa vào Tả Hữu Tinh, một đôi mắt to đen lung liếng chuyển động, nó hiểu được hôm nay là có thể về trông thấy mẫu thân, cả một đêm cùng ca ca hưng phấn cơ hồ ngủ không yên, mới sáng sớm đã bò dậy. Tuy rằng mấy ngày gần đây Tả Quân Mạc đối với bọn chúng rất tốt, nhưng nó vẫn không thích ở đây, nó nhớ nụ cười sáng ngời, hào hứng của mẫu thân, cùng nụ cười tuần mỹ, miễn cưỡng của Vương gia phụ thân. Ở trong tâm hồn bé nhỏ của nó đã đem bọn họ trở thành cha mẹ chân chính rồi.

Tả Quân Mạc từ bên ngoài đi vào, y phục hắc bào viền vàng, tóc đen vấn cao, nghiêng nghiêng một cây ngọc trâm. Ánh mặt trời vàng óng bám theo từ phía sau hắn vào phòng, trải đầy đất. Con người đen khi nhìn thấy tươi cười vui vẻ của hai đứa bé thì ngẩn ra, xem ra bọn chúng thật sự muốn rời khỏi nơi này.

“Cậu.” Sau khi Tả Hữu Tinh nhìn thấy Tả Quân Mạc, kính cẩn gọi một tiếng, có lẽ trong lúc đó bọn chúng còn có chút xa lạ, không thể nhận thức được loại thân tình chỉ còn hai bên này, nhưng đã nhận biết nhau thì nó vẫn muốn tuân thủ lễ tiết căn bản.

“Ừ.” Tả Quân Mạc gật gật đầu, con người sâu thẳm, làm cho người ta nhìn không ra tâm tư giờ phút này của hắn.

“Đi thôi.”

Hắn đi đến bên giường ôm lấy Tả Hữu Nguyệt, dắt Tả Hữu Tinh đi ra ngoài.

Ra bên ngoài phủ, một cỗ xe ngựa tinh xảo đã được đậu ngay chỗ đó. Ngựa kéo xe là một con tuần mã màu đen cao lớn. Một hắc y nam tử ngồi ở trước xe ngựa, hai tay nắm lấy dây cương. Sau khi hắn nhìn thấy Tả Quân Mạc mang theo hai hài tử đi ra liền nhảy xuống xe ngựa mở cửa xe.

Tả Quân Mạc trước ôm Tả Hữu Nguyệt vào trong xe ngựa, lại bế Tả Hữu Tinh vào trong. Sau đó hắn mới ngồi xuống.

“Đi thôi.” Tả Quân Mạc phân phó một tiếng, đóng cửa xe lại.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, hai bên trái phải xe ngựa là hai hắc y nam tử cưỡi tuần mã cao lớn đi theo.

Trong xe ngựa, ba người đều không nói chuyện. Có lẽ tối hôm qua thật sự ngủ không được ngon, Tả Hữu Nguyệt tuổi còn nhỏ đã tựa vào trong lòng Tả Quân Mạc ngủ thiếp đi, Tả Hữu Tinh thì mím môi, nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Một lúc lâu sau, bọn họ đến vùng ngoại ô để đô.

Con đường rộng lớn, hai bên là bóng cây râm mát xanh tốt, từng đóa hoa trên núi nhẹ nhàng tỏa hương, ánh mặt trời nhàn nhạt từ giữa những tán lá rậm rạp chiếu xuống, nghiêng nghiêng trên mặt đất thành những ánh sáng hình tròn loang lổ.

Đột nhiên, xe ngựa ngừng lại.

Tả Hữu Tinh sững sốt, quay đầu nhìn về phía Tả Quân Mạc. Tả Quân Mạc nhíu mi, hắn cảm thấy được trong không khí có cỗ sát khí, xem ra là có phiền toái rồi.

Hắn nhẹ nhàng đặt Tả Hữu Nguyệt đang ngủ lên trên nệm, thần sắc nghiêm túc nhìn vào Tả Hữu Tinh dặn dò.

“Có lẽ chúng ta gặp phải phiền toái, Tinh Nhi, con ở trong xe ngựa coi chừng Nguyệt Nhi, ngàn vạn lần không được đi ra ngoài.”

Đôi mắt sáng ngời của Tả Hữu Tinh xẹt qua một tia khấn trương, sau đó lại cố gắng khôi phục bình tĩnh. Nó di chuyển thân mình, ngồi vào bên cạnh Tả Hữu Nguyệt, hướng phía Tả Quân Mạc dùng sức gật đầu.

Tả Quân Mạc nhìn thật sâu vào bọn chúng rồi mở cửa xe đi ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt sắc bén liếc ra bên ngoài, chiếu vào tầm mắt là thủ hạ của mình đang cùng một nhóm người áo đen bịt mặt giằng co.

Sau khi đầu lĩnh hắc y nhân nhìn thấy Tả Quân Mạc đi ra, gọi lên môi mỏng, lạnh giọng nói.

“Lưu lại đứa trẻ trong xe.”

66. Chương 66: Máu Tươi

Lời nói của Hắc y nhân khiến Tả Quân Mạc sững sốt, hắn tưởng là kẻ thù của sơn trang Thất Dạ, không nghĩ tới những người áo đen này lại vì hai tiểu hài tử mà đến. Rốt cuộc là người nào sai khiến bọn hắn? Mà vì sao lại muốn đứa bé? Đường như tất cả đều tồn tại rất nhiều nghi vấn. Cũng như hắn đi điều tra về cha của hai đứa nhỏ nhưng cũng không tra ra được, những người này cùng phụ thân của hai tiểu hài tử có quan hệ không?

“Mơ tưởng.” Tả Quân Mạc lạnh lùng nhìn lướt qua, trước mặt bọn hắn rốt cuộc là vì sao mà đến. Chỉ cần bọn hắn đánh chủ ý lên hai người đứa nhỏ, hắn cũng sẽ không để bọn hắn được như ý nguyện. Muốn đoạt hài tử, còn phải xem bọn hắn có bản sự kia hay không.

“Nói như vậy, chúng ta sẽ không khách khí nữa.”

Sau khi thủ lĩnh Hắc y nhân nghe thấy Tả Quân Mạc phủ định không chút do dự thì hai tay vung lên. Đám người áo đen phía sau phút chốc hướng về phía Tả Quân Mạc bên này chém giết.

Hắc y nhân, người của sơn trang Thất Dạ di chuyển trong nháy mắt, cũng trong phút chốc từ trên lưng ngựa bay vút lên. Xoát xoát rút ra bảo kiếm bên hông nghênh đón đám người áo đen kia, hết thảy chém giết tàn khốc đều triển khai.

Tả Quân Mạc chấp hai tay sau lưng đứng ở trên xe ngựa, áo đen tung bay, ánh mặt trời nhỏ vụn chiếu xuống, trong đôi đồng tử thâm thúy sâu như u đầm không có bất cứ một dao động gì, giống như hình ảnh bay lượn trong đáy mắt không có quan hệ với hắn. Nhấp nhẹ môi mỏng, lạnh lùng cùng thủ lĩnh Hắc y nhân nhìn nhau.

Hắc y nhân thấy thủ hạ tựa hồ chiếm không được tiện nghi, mặt ngưng trọng lại. Con người lộ ra ngoài khăn che mặt hiện lên một đạo ánh sáng khát máu, bóng dáng chợt lóe, lướt qua hai người đang chém giết, cây kiếm cầm trên tay lóe ra hàn quang sắc bén thẳng hướng Tả Quân Mạc tấn công đến.

Bất giác bất kể cầm đầu trước, bất người trước hết phải bắt ngựa.

Hắn trước hết hạ thủ với người này, mới có thể đoạt được hai đứa trẻ mà chủ thuê muốn.

Tả Quân Mạc cười lạnh nhìn vào Hắc y nhân vung kiếm đâm tới, bóng dáng đứng ở nơi đó không động, hết như một cây bách tùng kiên đỉnh đứng thẳng. Cho đến khi kiếm của Hắc y nhân ở ngay trước mắt thì hắn mới vươn tay ra kẹp lấy kiếm.

Hắc y nhân sửng sốt, hiển nhiên không ngờ được hắn sẽ lấy tay kẹp kiếm. Ngay khi y còn đang sửng sờ, đáy mắt Tả Quân Mạc xẹt qua một tia sáng lạnh lùng tàn độc, tay trái bay nhanh vung một chưởng về phía Hắc y nhân, đánh y bay ra ngoài.

Phốc một tiếng, trong miệng Hắc y nhân phun ra máu tươi, máu tươi ở bốn phía.

Bên kia, hai hắc y nhân của sơn trang Thất Dạ cùng nhân thủ lái xe vẫn đang vung kiếm, triển đấu bất phân với đám người áo đen che mặt. Tuy không thể thắng được đám người đó nhưng bọn chúng cũng không chiếm được tiện nghi.

Thủ lĩnh bị đánh bay ở trên mặt đất ngẩng đầu lên, lấy mu bàn tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, nhìn vào Tả Quân Mạc đứng ở trước xe ngựa, cũng có vài phần bội phục thân thủ của hắn. Lại nhìn về phía người của mình, thấy bọn y nhiều người như vậy mà cũng không thể bắt được ba người bên đối phương, thậm chí giết mình trong lòng, mấy người kia rốt cuộc có thân phận gì?

“Dừng tay.” Hắc y nhân đứng lên, phất tay nói.

Nhân mã hai phe đều dừng tay lại, nhưng vẫn cảnh giới nhìn nhau.

“Vị huynh đài này, mục đích của chúng ta chỉ là hai đứa trẻ ở trên xe. Cũng không phải là muốn đối nghịch với người, mong huynh đài giao bọn chúng ra, chúng ta lập tức rời khỏi.” Thủ lĩnh Hắc y nhân hiểu rõ, nếu tiếp tục giao thủ cũng khó phân thắng bại. Mà bây giờ chính y vì nhất thời khinh địch nên đã bị thương, thời gian càng kéo dài thì bọn y càng bất lợi.

“Vẫn là câu nói kia, hài tử, ta sẽ không giao ra.” Tả Quân Mạc lạnh lùng nhìn vào Hắc y nhân, một hơi phủ định.

“Không giao ra đứa trẻ, các người cũng đừng muốn rời khỏi đây.” Sắc mặt thủ lĩnh Hắc y nhân trầm xuống, xem ra nhất định phải liều một mất một còn với mấy người kia rồi.

67. Chương 67: Nghênh Đón

Cửa Vương phủ

Bắc Tiểu Lôi mặc một bộ váy áo đỏ rực như lửa, bàn tay mềm dẽo trán, kiễng chân ngóng trông.

Ánh mặt trời chiếu lên tóc của nàng, như có vô số ánh sao lấp lánh, đôi mắt sáng ngời tràn đầy nôn nóng, xem vẻ mặt cấp bách kia, tựa hồ hận không thể đem hai tiểu hài tử xuất hiện ở ngay trước mặt.

“Tình Nhi, Nguyệt Nhi, như thế nào còn chưa trở về?”

Đã không biết là lần thứ mấy nàng lăm bầm lầu bầu rồi, có chút thất vọng mà buông thả tay xuống. Nàng không nhẫn nại được đi qua đi lại, váy áo đỏ rực lay động theo bước chân như một ngọn lửa.

Dạ Tinh Thần đứng ở bên cạnh, nhìn bộ dáng sốt ruột của nàng mà lắc đầu. Nếu như ngày hôm nay hai tiểu hài tử còn chưa trở về Vương phủ thì chỉ sợ nàng sẽ giầy vò không cho người ta đi ngủ.

“Lôi Nhi, nàng không cần nôn nóng, bọn nhỏ nhất định sẽ lập tức trở về thôi.”

Dạ Tinh Thần nhin không được lên tiếng, hấn bị bóng dáng của Bắc Tiểu Lôi làm cho choáng váng. Từ khi hai đứa nhỏ bị bắt đi đến nay, hấn chưa từng có được một giấc ngủ ngon lành. Hôm nay lại bị Bắc Tiểu Lôi kéo ra khỏi chăn ấm từ rất sớm, hiện tại đang trôi nổi khốn ý. Một đôi mắt sáng ngời có chút mơ màng, nếu như nơi này có chiếc giường, hấn sẽ không chút do dự nằm lên đó.

“Người nói thật đơn giản, nếu như không trở về thì sao?” Bắc Tiểu Lôi tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Dạ Tinh Thần, kẻ gây tai họa này lúc nào cũng một bộ dáng mặt mũi, thật là yếu.

Đám người quản gia ở phía sau lặng lẽ lắc đầu, bọn họ rất đồng cảm với Vương gia, ai không lấy lại lấy một cộp mẹ như vậy. Nhìn Vương gia cả ngày đều bị Vương phi hô đến gọi đi, thật sự là thê thảm.

“Không được, ta muốn đi tìm Tình Nhi, Nguyệt Nhi.” Bắc Tiểu Lôi càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Nếu như vạn nhất hai đứa nhỏ xảy ra chuyện gì ở trên đường thì phải làm sao bây giờ? Bọn họ lại không biết rốt cuộc là ai đưa chúng trở về? Có phải thật sự đưa chúng một thân hoàn hảo không tổn hao gì trở về hay không? Giậm chân một cái, nàng nghiêng đầu nói với Dạ Tinh Thần.

“Quản gia mau chuẩn bị một con ngựa cho ta.” Dứt lời, lại hướng về phía quản gia phân phó.

“Cái này—” Quản gia nhìn Dạ Tinh Thần.

Dạ Tinh Thần gật đầu, xem ra muốn nàng an phận ở chỗ này chờ đợi là không được rồi. Bất quá, hấn muốn đi theo nàng, miễn cho với tính tình này của nàng lại gây ra rắc rối.

“Cũng chuẩn bị cho Bốn vương một con ngựa.”

“Người xác định người sẽ cưỡi ngựa?” Bắc Tiểu Lôi nghe thấy vậy, khiêu cao lông mày nhìn vào hấn. Từ lúc mới gặp cho đến bây giờ, nàng thấy Dạ Tinh Thần vẫn luôn miễn cưỡng, vắn vắn nhược nhược, đều luôn dùng kiêu thay đi bộ. Hấn thật sự cưỡi được ngựa sao? Không phải đến lúc đó lại từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, còn muốn mình cứu hấn chứ.

“Ta đương nhiên biết, chỉ là không hay cưỡi thôi.” Dạ Tinh Thần cúi đầu xuống, tinh quang nơi đáy mắt trôi đi. Xem ra bộ dáng vắn nhược Vương gia mà hấn giả dạng ở trước mặt Bắc Tiểu Lôi rất thành công.

“Vâng.” Quản gia đáp, nghiêng đầu cho gia đình đi chuẩn bị ngựa.

“Tiểu thư, chúng ta cũng muốn đi theo người.”

Bốn thiếu niên Kim, Ngân, Tài, Bảo đều áo trắng hơn tuyết. Bọn họ tự nhiên cũng là không an tâm về tiểu thư nhà mình, huống chi còn có một vắn nhược Vương gia ở bên người nàng khiến bọn họ càng không yên lòng.

“Được thôi.” Bắc Tiểu Lôi gật gật đầu, lại nói với quản gia. “Cũng chuẩn bị ngựa cho bọn họ.”

“Vâng, Vương phi.”

Một lúc sau, vài gia đình dắt từ trong chuồng ngựa ra năm con tuấn mã dũng mãnh.

Bắc Tiểu Lôi dẫn đầu leo lên lưng ngựa, Dạ Tinh Thần, Kim, Ngân, Tài, Bảo cũng lên theo.

“Đi thôi.”

Giá, Bắc Tiểu Lôi cưỡi ngựa dẫn đầu xông ra ngoài, Dạ Tinh Thần theo sát phía sau, kế tiếp là bốn thiếu niên.

Mấy con ngựa tung vó bắn lên bụi cát, bóng dáng đỏ rực cùng vài vệt bóng trắng biến mất ở trước cửa Vương phủ.

Đoàn người Bắc Tiểu Lôi điều khiển ngựa một đường thẳng đến ngoại ô hoàng thành, nơi này là con đường phải qua nếu muốn đến nội thành để đô, bọn họ ở trong thành không tìm được hành tung của hai đứa nhỏ, chứng minh chúng ở ngoài thành.

Mấy người thúc ngựa đến bên ngoài rừng rậm, liền nghe thấy tiếng đánh nhau từ trong rừng truyền đến.

“Tiểu thư, phía trước hình như có tiếng đánh nhau.” Tiểu Kim chỉ về phía trước nói.

Ánh mặt trời từ giữa những khe hở của rừng cây rậm rạp chiếu xuống, ngẫu nhiên nghe được vài tiếng chim hót lạc tịch. Cánh rừng càng lộ ra vẻ yên lặng cùng quỷ dị.

Những người khác cũng theo phương hướng nghe qua, quả nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau rất nhỏ.

“Đi, qua xem một chút.”

Bắc Tiểu Lôi nói xong, váy áo đỏ như lửa bay lên, thúc một roi ngựa liền dẫn đầu chạy về phía trước.

“Lôi Nhi, cẩn thận một chút.”

Dạ Tinh Thần cười yếu ớt nói, lười nhác, tôn quý bên ngoài lại che giấu sự sắc bén ở bên trong. Khẽ vung một roi, cũng đuổi theo.

Kim, Ngân, Tài, Bảo đưa mắt nhìn nhau, cũng đi theo.

Mấy người chạy tới nhìn lên, lại thấy toàn bộ là người áo đen. Chỉ là cũng là một đoàn người áo đen che mặt lại vây công ba người áo đen không che mặt, mà ở bên kia lại có một cỗ xe ngựa hoa lệ tinh xảo. Trước xe ngựa, một nam tử khí vũ bất phàm mím môi xem chừng, lại không hề gia nhập vòng chiến.

“Chẳng lẽ là tranh chấp nội bộ? Hay là như thế nào vậy?” Bắc Tiểu Lôi nói thầm.

Mấy người vừa tiến gần bọn hắn, Tả Quân Mạc cùng những người khác nhìn thấy đám người Bắc Tiểu Lôi đi tới đều sững sốt một chút.

“Này, các người có thấy hai tiểu hài tử hay không?”

Bắc Tiểu Lôi đối với nguyên nhân phát sinh đánh nhau của bọn họ là gì tuyệt không cảm thấy hứng thú chút nào, việc không liên quan đến mình thì quản làm gì. Hiện tại nàng chỉ nghĩ đến rốt cuộc có phải hai đứa nhỏ đã xảy ra chuyện gì hay không? Tại sao tìm hai bên đường đều không thấy chúng?

Một tiếng hài tử của Bắc Tiểu Lôi làm cho song phương đều ngừng lại, quay người nhìn về phía bọn họ, sẽ không phải bọn họ cũng là vì hài tử trong xe ngựa mà đến chứ?

Tả Quân Mạc cảnh giới đánh giá toàn thân Bắc Tiểu Lôi, nhìn bọn họ cảm y ngọc bào, xem ra thân phận không nhỏ. Bọn họ sẽ là ai đây? Từ khi hấn phái người cho đến khi hấn tự mình đi Tiêu Dao Vương phủ thì cũng chưa từng thấy qua Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi, tự nhiên không biết người đứng ở trước mặt chính là Tiêu Dao Vương phi và Vương gia.

Dạ Tinh Thần nhìn biểu tình của những người này, trong lòng khẽ động, xem ra bọn hắn có liên quan đến Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, bằng không tại sao vừa nghe đến hài tử thì toàn bộ đều biến sắc. Đôi mắt thâm thúy nhìn xe ngựa phía sau Tả Quân Mạc, Tinh Nhi, Nguyệt Nhi sẽ không phải là ở trên xe ngựa chứ?

Tả Hữu Tinh ở trong xe ngựa lúc nghe thấy tiếng đánh nhau, cái trán nhỏ nhỏ nhăn lại, nhưng không có tò mò mà đi nhìn lên, chỉ ngồi ở bên người muội muội đang ngủ say, nắm lấy tay nhỏ bé của muội muội. Có lẽ do thật sự rất mệt, hoặc là do Tả Hữu Tinh nắm tay rất ấm áp, nên Tả Hữu Nguyệt không bị đánh thức.

Thời gian từng chút trôi qua, tiếng đánh nhau bên ngoài vẫn chưa chấm dứt, dù cho Tả Hữu Tinh bình tĩnh như thế nào thì nó vẫn chỉ là một đứa bé. Cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, đặc biệt khi nghe thấy đám người áo đen là vì huynh muội chúng mới xuất hiện thì càng thêm lo lắng. Nó không biết rốt cuộc là ai muốn gây khó dễ với bọn chúng, cũng lo lắng cho người cậu vừa mới nhận sẽ gặp nguy hiểm.

Ngay khi trong lòng đang mâu thuẫn thì lại nghe thấy tiếng Bắc Tiểu Lôi từ bên ngoài truyền vào. Nó sững sốt một lúc lâu mới hồi thần. Là thật phải không? Là Vương phi mẫu thân tìm đến bọn chúng sao? Nó có chút chờ mong, nhưng lại sợ là người khác đến tìm bọn chúng gây phiền toái.

“Này, các người rốt cuộc có thấy hai hài tử đáng yêu hay không?” Bắc Tiểu Lôi nhìn thần sắc những người áo đen kia, cũng có chút nghi ngờ.

Thật sự là Vương phi mẫu thân.

Ngữ khí quen thuộc kia làm cho khuôn mặt luôn bình tĩnh của Tả Hữu Tinh lộ ra tươi cười kinh hỉ, nó nhẹ nhàng buông tay muội muội ra. Lại nhẹ nhàng mở cửa xe, vừa nhìn, quả nhiên trông thấy bóng dáng màu đỏ quen thuộc của Bắc Tiểu Lôi, không để ý về kinh ngạc của Tả Quân Mạc ở trước xe, nó vẫy tay hô to.

“Mẫu thân, con ở trong này.”

68. Chương 68: Vương Gia Cẩn Thận

Tả Hữu Tinh hô to một tiếng, Tả Quân Mạc sững sốt, nữ tử cười trên con ngựa trắng, thần thái hào hứng tươi đẹp chính là Tiêu Dao Vương phi, người nhận nuôi bọn trẻ sao? Nam tử tuấn mỹ vô trù bên người nàng chắc là Tiêu Dao Vương gia rồi.

“Tinh Nhi.”

Bắc Tiểu Lôi nhìn Tả Hữu Tinh đang vẫy hai tay về phía mình, ánh mắt trong phút chốc sáng ngời. Thì ra Tinh Nhi thật sự ở trong xe ngựa, phi thân bay vút lên không, bóng dáng đỏ rực giống như ngọn lửa thiêu đốt, lao thẳng về phía xe ngựa.

Nhưng lúc nàng phi thân qua, thủ lĩnh Hắc y cũng hướng Tả Hữu Tinh đánh đến. Được lắm, hiện tại đúng là thời cơ tốt, chỉ cần mang được hai đứa bé về, nhiệm vụ của bọn y liền hoàn thành.

Cả người Hắc y nhân tỏa ra sát khí, vừa nhìn là biết muốn gây bất lợi cho Tinh Nhi.

Mâu quang Tả Quân Mạc chột lóe, vung tay đẩy Tả Hữu Tinh vào trong xe ngựa. Cũng không quay đầu lại mà dặn dò nó.

“Tinh Nhi vào trong đi.”

Tả Hữu Tinh cũng nhìn thấy Hắc y nhân, liền nhanh chóng quay vào trong đóng cửa xe lại, nó tin tưởng có cậu cùng Vương gia phụ thân, Vương phi mẫu thân ở đây thì sẽ không còn vấn đề gì nữa rồi.

“Người muốn làm cái gì?” Bắc Tiểu Lôi cũng cảm thấy hơi thở lạnh như băng của Hắc y nhân, mà mục tiêu của hắn tựa hồ là Tinh Nhi.

Thân ảnh Bắc Tiểu Lôi nhoáng lên một cái, ngăn cản Hắc y nhân, đôi mắt sáng ngời nhiễm lên tầng băng lãnh dày đặc như tuyết sương. Một thân sát khí tuyệt không kém Hắc y nhân, dám đánh chủ ý lên bảo bối của nàng, muốn chết!

Hắc y nhân lạnh lùng liếc nhìn Bắc Tiểu Lôi một cái, tựa hồ không đem nàng để ở trong mắt. Giương tay lên, đám người áo đen phía sau Hắc y nhân lại vây quanh.

“Hừ, chỉ bằng các người cũng muốn đem chúng ta vây khốn sao?” Bắc Tiểu Lôi khinh thường bĩu môi, ánh mắt về mặt đều là xem thường. Ông tay áo lửa đỏ vẫy Kim, Ngân, Tài, Bảo. “Tiểu Kim, Tiểu Ngân, Tiểu Tài, Tiểu Bảo, những người này giao cho các người.”

“Vâng, Đại tiểu thư.” Tay áo bốn người tung bay, giống như đại bàng bay lượn trên bầu trời, hạ xuống bên người Bắc Tiểu Lôi. Xoát một tiếng rút ra bảo kiếm bên hông, giằng co với đám người áo đen.

Bắc Tiểu Lôi yên tâm quay người lại, nhìn vào Tả Quân Mạc. Người nam nhân này khí vũ bất phàm, xem ra không thể khinh thường. Chính là hắn và Tinh Nhi, Nguyệt Nhi có quan hệ như thế nào? Mới rồi nàng cũng không bỏ qua xưng hô thân mật giữa hắn và Tinh Nhi.

“Ta muốn gặp Tinh Nhi, Nguyệt Nhi.” Nàng cúi đầu nhìn Tả Quân Mạc trên xe ngựa, nói.

Tả Quân Mạc nhìn nàng một cái thật sâu, trên người Tiêu Dao Vương phi này lại có được sự hào hiệp của nữ nhân trên giang hồ, một đôi mắt sáng ngời trong vắt như nước, thẳng thắn vô tư như vậy khiến hắn đối với Tiêu Dao Vương phi vẫn luôn bài xích không khỏi dâng lên một cỗ thiện cảm.

Cửa xe mở ra, đầu nhỏ của Tả Hữu Tinh lại dò xét ngó ra ngoài.

“Mẫu thân.”

“Tinh Nhi, Nguyệt Nhi đâu?” Bắc Tiểu Lôi đánh giá Tả Hữu Tinh, thấy nó hết thấy đều tốt, bất giác thở phào nhẹ nhõm. Rồi lại nhớ ra không thấy Nguyệt Nhi phần điều ngọc mài đầu, vội mở miệng hỏi.

“Nguyệt Nhi còn đang ngủ.” Nhớ tới muội muội đang ngủ say sưa, Tả Hữu Tinh nhin không được hiện lên một thoáng tươi cười.

“Tiểu cục cưng đang ngủ sao?”

Bắc Tiểu Lôi nghe xong cũng nhin không được lộ ra một nụ cười sủng nịnh, thật là một bảo bối đáng yêu, bên ngoài náo nhiệt bận rộn vì bọn chúng, nó ngược lại ngủ thật ngon lành.

Tả Quân Mạc bị nụ cười kia của Bắc Tiểu Lôi làm cho chấn động, tươi cười ấm áp như vậy lại tương tự như tỷ tỷ, giờ phút này, hắn đã hiểu ra vì sao hai đứa nhỏ lại để ý nàng ấy như thế dù chỉ là người xa lạ, nàng là thật tâm yêu thương chúng a.

“Vương gia, cẩn thận.”

Một tiếng thét kinh hãi của Tiểu Ngân khiến Bắc Tiểu Lôi quay đầu lại trong phút chốc. Đập vào tầm mắt lại là hình ảnh vô cùng nguy hiểm. Thủ lĩnh Hắc y nhân kia lại thừa dịp lúc mọi người đang giằng co, lặng yên từ phía sau những người khác tấn công về phía Dạ Tinh Thần.

Ở trước mặt mọi người Dạ Tinh Thần che giấu thân thủ, mọi người đều cho rằng hắn chỉ là một văn nhược Vương gia.

Khi Kim, Ngân, Tài, Bảo nhìn thấy hắn gặp nguy hiểm thì Tiểu Ngân muốn bay qua cứu hắn, nhưng không ngờ bốn người bọn họ cùng ba người của sơn trang Thất Dạ đều bị đám người áo đen vây khốn không thể rút ra. Tiểu Ngân chỉ có thể lên tiếng cảnh báo, hi vọng Dạ Tinh Thần có thể tránh được thủ lĩnh Hắc y nhân.

Dạ Tinh Thần vẫn luôn nhìn chăm chú vào cục diện, Hắc y nhân muốn đánh lén hắn, hắn cũng không phải không biết, nhưng hắn cũng không quên bản thân mình ở trước mặt mọi người chỉ là một Vương gia yếu đuối, vì thế trên mặt hắn tĩnh lặng. Hai tay dưới tay áo lại nắm một cây ngân châm, một khi cần thiết, hắn đương nhiên phải tự bảo vệ mình.

“Kẻ gây tai họa.”

Bắc Tiểu Lôi hoảng sợ, trái tim nhảy nhanh một nhịp. Tại sao nàng lại quên mất kẻ gây tai họa kia căn bản không có võ công, chính mình lại vứt hắn một mình một người ở một bên chứ. Thật là đáng chết, nàng hận không thể tự đánh cho chính mình một chưởng.

“Tinh Nhi, con đi xem Nguyệt Nhi tỉnh chưa. Lát nữa, nương sẽ tới đón hai người các con.”

Vội vàng quay đầu dặn dò Tả Hữu Tinh, bóng dáng đồ rục của Bắc Tiểu Lôi như tên rời cung phi thẳng về hướng Dạ Tinh Thần, trong hai con người sáng ngời tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương, tay phải sờ bên hông, trường tiên xoát một tiếng bay ra, vung về phía Hắc y nhân.

Dạ Tinh Thần nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi phấn đấu quên mình tiến đến bảo hộ hắn, đôi mắt thâm thúy sáng lên. Môi mỏng khẽ gọi khẽ nhếch, tay phải thu lại ngân châm. Lặng lẽ đứng ở nơi đó nhìn Bắc Tiểu Lôi tấn công Hắc y nhân.

Váy áo lửa đỏ lay động, tóc đen tung bay. Bắc Tiểu Lôi giống như hỏa thần vùng roi, dáng người trác tuyệt, khuôn mặt tinh xảo dưới ánh mặt trời càng xinh đẹp động lòng người, môi anh đào hé mở, lạnh lùng nói với Hắc y nhân.

“Dám dă thương nam nhân của ta, muốn chết sao?”

Lời nói khí phách lại không mất tự nhiên làm cho đám người Tả Quân Mạc kinh ngạc giương ày kiếm. Nữ nhân này thật sự không giống người khác, lại đem phụ quân của mình coi là vật sở hữu.

Bốn thiếu niên Kim, Ngân, Tài, Bảo không kinh sợ nhún vai, Dạ Tinh Thần cười nhẹ, mang theo hạnh phúc ấm áp. Từ lúc quái dị lúc ban đầu, thậm chí chán ghét đối với nàng, hiện tại chỉ còn yêu thích. Bắc Tiểu Lôi giống như quyển sách thần bí hấp dẫn hắn, càng ở chung càng hiểu được dưới bề ngoài hung hãn kia là một tâm hồn thiện lương, có được quan ái đối với người quý trọng.

Nam nhân áo đen hung hăng nhú mào, cơ hồ chặt vật tránh né cái roi mà Bắc Tiểu Lôi càng vùng càng hung. Không nghĩ tới hồng y nữ tử thoát nhìn xinh đẹp mạnh mẽ này lại có một tay tiên pháp thật tốt. Roi kia giống như giao long có sinh mệnh dây dưa y không buông. Còn tiếp tục như vậy thì khó có thể mang hai đứa trẻ đi được, chỉ sợ bọn y cũng sẽ bị bại ở dưới tay những người này.

Đáy mắt đen chớp qua một đạo quang mang ngoan lệ, muốn thoát thân, xem ra không thể không dùng chiêu cuối cùng rồi. Chỉ thấy bóng dáng màu đen của y lay động, lợi kiếm trong tay giống như phóng về phía Dạ Tinh Thần. Trải qua chuyện mới rồi, hắn hiểu rõ người nam nhân này chính là nhược điểm của hồng y nữ tử.

“Chết tiệt.”

Bắc Tiểu Lôi cũng nhìn ra ý đồ của nam nhân áo đen, cổ tay linh hoạt vũ động, tiếng roi gào rít hướng về phía sau y.

Không nghĩ tới ngay khi chiếc roi sắp chạm đến người nam nhân áo đen thì y đột nhiên lắc thân, nhìn như tránh né roi của Bắc Tiểu Lôi, tay lại nhanh chóng phi một tiêu độc về phía Bắc Tiểu Lôi.

Phốc phốc, Bắc Tiểu Lôi nghe thấy tiếng tiêu đâm vào bên hông. Sau đó bóng dáng bay vút về sau.

“Đại tiểu thư.” Kim, Ngân, Tài, Bảo kêu lên sợ hãi.

Mâu quang Tả Quân Mạc lóe lên, bóng dáng màu đen như đại bàng giương cánh bay vút đến, tiếp lấy thân thể Bắc Tiểu Lôi.

Hắc y nhân thấy thế, dùng sức ném đạn khói lên trên đất.

“Đi.”

Lạnh lùng một tiếng, sau khi sương khói tán hết, đám Hắc y nhân sớm đã không còn bóng dáng.

69. Chương 69: Cự Độc

“Đại tiểu thư.”

“Lôi Nhi.”

“...”

Mọi người bất chấp đám người áo đen đang biến mất, thu hồi binh khí, đều chạy về phía Bắc Tiểu Lôi.

“Cảm ơn huynh đài.”

Dạ Tinh Thần nói cảm ơn với Tả Quân Mạc, tiếp nhận Bắc Tiểu Lôi từ trên tay hắn. Một đôi con người thâm thúy tràn đầy thương xót, sớm biết như vậy thì hắn đã không tiếp tục giấu giếm chuyện mình biết võ công, cũng sẽ không để Bắc Tiểu Lôi bị thương.

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Trên xe ngựa, Tả Hữu Tinh ôm lấy Tả Hữu Nguyệt đi ra ngoài. Tả Hữu Nguyệt nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi không có sức sống nằm ở trên tay Dạ Tinh Thần, đầu nhỏ lập tức nhớ tới một màn kia khi mẹ ruột qua đời, sợ hãi trong tiềm thức lại dâng lên, nó sẽ không mất đi mẫu thân nữa chứ? Khuôn mặt nhỏ phẫn nộ ngăn ngăn nước, hai mắt thật to hoảng sợ nhìn vào bọn họ.

“Nguyệt Nhi.” Lưng Bắc Tiểu Lôi dựa vào Dạ Tinh Thần, vươn tay về phía Tả Hữu Nguyệt, có chút đuối sức mở miệng, tích, tiêu này hẳn thật là chuẩn, hiện tại nàng cảm thấy máu huyết phần bụng đang không ngừng chảy ra bên ngoài, sinh mệnh cứ dần dần trôi đi.

“Mẫu thân.”

Tả Hữu Tinh mím môi không nói một câu. Thân nhỏ của Tả Hữu Nguyệt giãy giụa từ trong lòng ca ca trượt xuống dưới, chạy đến trước mặt Bắc Tiểu Lôi.

“Mẫu thân...” Nó vẫn gọi không ngừng, trong đôi mắt thật to lấp lánh nước mắt.

“Ngoan, đừng sợ.” Bắc Tiểu Lôi cảm thấy một trận tê dại ở tay, ngay cả khí lực ngẩng đầu vuốt ve đầu nhỏ của Nguyệt Nhi cũng không có.

“Không xong, trên tiêu có độc.”

Tiểu Kim nhìn thấy máu huyết chảy ra từ phần bụng của Bắc Tiểu Lôi biến thành màu đen, lập tức kêu lên thất thanh.

Mọi người nhìn lên, không thể như vậy. Chỉ thấy máu đen kia đã đem xiêm y đỏ hồng của nàng nhuộm thành màu đen, tàn phá bữa bãi chảy xuống, mọi người nhìn mà kinh hãi run rẩy, vạn lần không ngờ người áo đen kia lại bắn ra tiêu độc.

Dạ Tinh Thần ôm chặt lấy Bắc Tiểu Lôi, hai tay gắt gao nắm chặt, chỉ sợ buông lỏng tay thì có thể khiến cảm xúc trong lòng bùng nổ. Con người thâm thúy nhìn vào khuôn mặt tinh xảo kia của nàng, đôi mắt sáng ngời trước kia đã dần mất đi sắc thái, khuôn mặt trắng bệch hiện lên màu xanh không bình thường, môi anh đào kiều diễm ướt át cũng lộ ra màu đen. Xem ra độc tố từ phần bụng đã bắt đầu lan ra rồi, rốt cuộc là loại độc gì mà lại lợi hại như vậy?

“Vương gia, có phải nhờ tiêu ra cho tiểu thư không?”

Tiểu Ngân ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Tinh Thần hỏi. Nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi vẫn luôn hào hứng trong nháy mắt mất đi sắc thái, trong lòng bọn họ đều rất khó chịu.

“Không thể nhờ.” Dạ Tinh Thần lắc lắc đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù vô cùng ngưng trọng. Chỉ sợ nhờ ra rồi, Bắc Tiểu Lôi lại càng lành ít dữ nhiều. Máu quang nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, xem ra phải mau chóng đi tìm đại phu giải độc cho Bắc Tiểu Lôi mới được.

“Chúng ta phải tranh thủ trở về, tìm đại phu giải độc cho Lôi Nhi.”

Nói xong, tầm mắt rơi vào trên người hai hài tử, thấy Tả Hữu Tinh mím môi nhìn Lôi Nhi, mà Tả Hữu Nguyệt lại vẫn tràn đầy nước mắt, trong lòng lại càng khó chịu. Ôm lấy Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần nhìn vào bốn người Kim, Ngân, Tài, Bảo nói.

“Tiểu Kim, Tiểu Ngân, các người mang theo tiểu thể tử, tiểu quận chúa hồi phủ trước.” Hiện tại Lôi Nhi đã bị thương, hai hài tử càng không thể lại xảy ra chuyện. Nếu không đợi đến khi Lôi Nhi tỉnh lại thì chỉ sợ nàng sẽ càng thêm lo lắng.

“Ta và các người cùng đi.” Tả Quân Mạc mấp máy môi, đột nhiên lên tiếng. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi cơ hồ không còn sinh khí, tâm tình của hắn cũng trở nên trầm trọng.

“Huynh đài là?” Lúc này Dạ Tinh Thần mới nhớ tới, bọn họ vẫn luôn xem nhẹ sự có mặt của những người khác.

“Tại hạ Tả Quân Mạc, là cậu của Tinh Nhi và Nguyệt Nhi.”

Hai đứa nhỏ không phải cô nhi sao? Như thế nào lại xuất hiện thêm một người cậu rồi?

Tuy rằng Dạ Tinh Thần khó hiểu, nhưng hiện tại quan trọng nhất là giải độc cho Lôi Nhi. Những chuyện khác sau này hãy nói, vì thế hắn gật đầu, nói với Tả Quân Mạc.

“Vây được, Tả huynh cũng cùng chúng ta trở về phủ đi. Việc này không thể chậm trễ, chúng ta đi thôi.”

“Vương gia đã trở lại.”

Quản gia vẫn còn dẫn người chờ đợi ở trước cổng Vương phủ, từ xa xa đã nhìn thấy Tiểu Kim, Tiểu Ngân ôm tiểu thế tử, tiểu quận chúa chạy tới, phía sau là mấy người Dạ Tinh Thần. Tốc độ của bọn họ thật nhanh, tóe lên cát bụi.

Đoàn người ở trước Vương phủ thì dừng lại, Dạ Tinh Thần ôm Bắc Tiểu Lôi nhảy xuống ngựa. Thẳng tắp xông vào trong Vương phủ, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy lo lắng.

“Vương phi đây là bị làm sao vậy?”

Đám người quản gia nhìn về mặt Dạ Tinh Thần lo lắng ôm Bắc Tiểu Lôi lao đến, một thân áo trắng hơn tuyết bị nhuộm đỏ thành mảng lớn, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí. Bọn họ nhất thời cả kinh, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Nhanh chóng đi mời ngự y trong cung.”

Dạ Tinh Thần cũng không trả lời câu hỏi của quản gia, sau khi lướt qua trước mặt quản gia liền bỏ lại một câu, ôm lấy Bắc Tiểu Lôi chạy về phía phòng ngủ. Phía sau, Kim, Ngân ôm Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt, còn Tài, Bảo thì dẫn theo mấy người Tả Quân Mạc cũng vội vàng đi theo, sắc mặt đều ngưng trọng.

Quản gia sửng sốt, sau một lúc mới lấy lại tinh thần. Xem bộ dáng Vương phi hẳn là đã xảy ra chuyện rồi, nhớ đến một mảnh máu huyết chói mắt kia, hắn nhanh chóng hốt ha hốt hoảng cho người đi hoàng cung mời ngự y.

Hoàng cung

Mái cong lưu ly, rường cột chạm trổ. Ánh mặt trời tinh tế khoan khoái nhảy múa trên mái ngói lưu ly, tâm tình vui vẻ hóa thành ánh sáng ngọc rực rỡ. Mùi hoa tản khắp bốn phía, bướm bay chim hót.

Dạ Tinh Triệt mới buông tấu chương trên tay, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân rối loạn. Sau đó tiếng cửa thái giám tổng quản lạnh lạnh vang lên, xé toang sự yên tĩnh trong phòng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, không hay rồi, không hay rồi.”

Thái giám tổng quản kích động mở cửa ra, bóng dáng màu xanh xuất hiện ở trong ngự thư phòng, ánh mặt trời phía sau hắn nghiêng nghiêng chiếu vào, tản ra xán lạn cả phòng.

“Chuyện gì? Hốt ha hốt hoảng như vậy?” Dạ Tinh Triệt lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, giọng nói không được tốt.

“Nô tài vô lễ rồi, Hoàng thượng thứ tội.” Bùm một tiếng, thái giám tổng quản sau khi nghe thấy giọng nói không vui của Dạ Tinh Triệt liền nhanh chóng quỳ trên mặt đất.

“Được rồi, đứng lên đi. Trước nói xem là chuyện gì mà khiến người kích động như thế này hả?” Mâu quang liếc qua hắn, ngày thường không phải rất trầm ổn sao?

“Khởi bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi người của Tiêu Dao Vương phủ đến mời ngự y. Nói là chủ tử Vương phủ xảy ra chuyện.” Thái giám tổng quản nhanh chóng bẩm báo nói, Tiêu Dao Vương gia này chính là bà đệ mà Hoàng thượng vô cùng sủng ái. Nếu như có một cái vạ nhất, vậy thì thật sự là muốn rơi đầu a.

“Cái gì?” Dạ Tinh Triệt vừa nghe, sắc mặt chợt cả kinh, bỗng chốc đứng lên, động tác mạnh mẽ, thậm chí tấu chương trên bàn cũng ném xuống đất.

“Có nghe rõ là ai xảy ra chuyện không?” Chủ tử của Vương phủ không chỉ có Thần và Bắc Tiểu Lôi, còn có hai hài tử bị mất tích. Không biết rốt cuộc là người nào? Bất kể là ai, hắn cũng không có cách nào bình tình nổi. Nếu như là Thần xảy ra chuyện, hắn tự nhiên là lo lắng không thôi; nếu như là Bắc Tiểu Lôi, hắn cũng không thể bình tĩnh. Còn nếu như là nói hai hài tử, chỉ sợ Vương phủ đã làm náo loạn rồi.

“Nô tài không rõ ràng lắm, người đến cũng không nói rõ ràng vị chủ tử ấy là ai?” Thái giám tổng quản cúi thấp đầu trả lời.

“Nô tài ngu xuẩn, xem người lo liệu được chuyện gì.” Dạ Tinh Triệt hung hăng liếc hắn một cái, vung áo bào đi ra ngoài. “Gọi ngự y, đi Tiêu Dao Vương phủ một chuyến cùng Trầm.”

“Vâng.” Thái giám tổng quản đáp, cũng nhanh chóng đi theo.”

Một lúc sau, long ý của Hoàng đế đi về phía Tiêu Dao Vương phủ. Một cỗ kiệu đỉnh màu xanh ngọc đi theo phía sau, bên trong kiệu chính là ngự y chức cao nhất của Thái Y Viện Dạ Liêu quốc Tôn Trọng Ly.

70. Chương 70: Độc Bộ Cạp Vần

Bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời không biết từ lúc nào đã trốn vào trong tầng mây thật dày.

Gió lạnh khê thổi, trong bầu không khí có vài phần áp lực.

Trong phủ Tiêu Dao Vương bởi vì Bắc Tiểu Lôi bị thương mà rối loạn thành một đoàn, Vương gia vẫn luôn lười nhác trầm mặt xuống, canh giữ ở bên giường Bắc Tiểu Lôi một tắc không rời. Tả Hữu Nguyệt còn nhỏ khóc sụt sùi, càng làm cho không khí trở nên áp lực khiến người ta không thở nổi.

Khi Dạ Tinh Triệt mang theo Tôn Trọng Ly xuất hiện ở Vương phủ thì mọi người giống như nhìn thấy cứu tinh đến.

Ánh mắt thâm thúy của Dạ Tinh Triệt nhìn lướt qua vẻ mặt mọi người, trong lòng có một dự cảm xấu. Không khỏi nện bước càng nhanh, cẩm bào màu vàng theo động tác càng lớn càng không ngừng lay động, trên khuôn mặt thâm sâu kia không có bất luận biểu tình gì, mím chặt môi, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng.

Tôn Trọng Ly ôm hòm y dược, bước chân theo sát phía sau Dạ Tinh Triệt, nếp nhăn trên trán càng thêm sâu.

“Ngự y đến rồi.”

Quần gia coi chừng cạnh cửa, vừa nhìn thấy Dạ Tinh Triệt đi đến liền không nhịn được cao hứng mà reo lên với người ở trong phòng.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Quần gia cùng những người khác quỳ lạy Dạ Tinh Triệt.

“Bình thân.” Dạ Tinh Triệt phất phất tay, vừa nói vừa bước vào trong phòng.

“Hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần ngồi ở bên giường, nắm lấy tay Bắc Tiểu Lôi gật đầu với Dạ Tinh Triệt.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

Ở trong phòng, Tả Quân Mạc ôm lấy Tả Hữu Nguyệt đang khóc thút thít, tay dặt theo Tả Hữu Tinh. Còn có bốn thiếu niên Kim, Ngân, Tài, Bảo quỳ xuống đất lạy Dạ Tinh Triệt.

“Đứng lên đi.” Mâu quang Dạ Tinh Triệt nhìn lướt qua, dừng ở trên người Tả Quân Mạc xa lạ chỉ một giây. Sau đó đem ánh mắt ném về phía Dạ Tinh Thần ngồi ở bên giường cùng Bắc Tiểu Lôi nằm ở trên giường. Nhìn thấy người gặp nạn không phải là đệ đệ của mình, hắn tự nhiên thở ra một hơi. Nhưng khi thấy Bắc Tiểu Lôi ngày thường hào hứng, giờ phút này sắc mặt lại tái nhợt, không có sức sống nằm ở nơi đó thì tim của hắn nhất thời trở nên khẩn trương, giống như bị người hung hăng bóp chặt, không thể hít thở nổi.

“Ngự y, mau xem cho Vương phi.” Dạ Tinh Triệt phân phó với Tôn Trọng Ly ở phía sau.

“Vâng, Hoàng thượng.”

Tôn Trọng Ly vội đem hòm y dược đặt ở trên, đi đến bên giường, lấy ra tơ hồng trong hòm thuốc, chuẩn bị buộc chỉ bắt mạch cho Bắc Tiểu Lôi.

“Không cần thứ này, trực tiếp bắt mạch cho Lôi Nhi.” Dạ Tinh Thần thấy Tôn Trọng Ly còn muốn buộc chỉ bắt mạch thì tuần mi cau chặt lại. Giờ là lúc nào rồi còn quần những lễ nghi rườm rà như vậy.

Tôn Trọng Ly vừa nghe, nhanh chóng buông tơ hồng ra. Bắt mạch cho Bắc Tiểu Lôi, sau khi tỉ mỉ bắt mạch, nếp nhăn trên trán càng sâu. Buông tay Bắc Tiểu Lôi ra, lại lật xem mí mắt nàng, rồi xem xét thần sắc cùng đôi môi.

“Ngự y, Lôi Nhi thế nào?” Dạ Tinh Thần lo lắng hỏi, ánh mắt những người khác cũng sáng quắc nhìn vào Tôn Trọng Ly.

“Vương phi bị trúng độc.” Tôn Trọng Ly lắc lắc đầu, kỳ thật không cần bắt mạch cũng có thể nhìn ra.

“Rốt cuộc là độc gì?” Dạ Tinh Thần hỏi đến cùng, bọn họ đương nhiên biết Bắc Tiểu Lôi trúng độc rồi, nhưng mấu chốt là người nàng bị trúng độc gì? Phải giải độc như thế nào mới được chứ?

“Độc bọ cạp vằn.” Thần sắc Tôn Trọng Ly có vài phần ngưng trọng.

“Cái gì?” Mọi người chấn kinh, độc bọ cạp đã rất nghiêm trọng, bọ cạp vằn này lại càng là độc thượng hạng trong các loại độc bọ cạp. Hiện tại trong người Bắc Tiểu Lôi lại trúng loại độc này, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

“Nhưng có phương pháp giải độc không?” Thần sắc Dạ Tinh Triệt trầm trọng hỏi Tôn Trọng Ly.

Hai tay Dạ Tinh Thần gắt gao nắm chặt tay Bắc Tiểu Lôi, vẻ mặt chờ mong nhìn ông.

“Hoàng thượng, Vương gia thứ tội. Loại độc này, hạ quan không thể giải.” Tôn Trọng Ly lắc đầu.

“Cái gì?” Dạ Tinh Triệt, Dạ Tinh Thần cả kinh, ngay cả đệ nhất ngự y Dạ Liêu quốc cũng không có cách nào giải được loại độc này, vậy phải làm thế nào mới được đây?

Trong lúc nhất thời, áp lực của bầu không khí trong phòng khiến người ta khủng hoảng.

“Con muốn mẫu thân, mẫu thân...”

Nguyệt Nhi còn nhỏ không đúng lúc kêu khóc lên, làm cho tâm tình mọi người càng thấp đến cực điểm.

“Phiền Tả huynh dẫn Nguyệt Nhi, Tinh Nhi ra ngoài.”

Dạ Tinh Thần ngẩng đầu lên, nhìn Tả Quân Mạc nói. Hiện tại Bắc Tiểu Lôi bị trúng độc, phong thái của nam nhan họa thủy đã không còn vẻ tuần mỹ lười nhác như trước, trên khuôn mặt tuần mỹ mê hoặc người đó chỉ còn lại sự lo lắng.

“Được.” Tả Quân Mạc gật đầu, dẫn hai đứa trẻ đi ra ngoài.

“Thần, hần là ai vậy?” Dạ Tinh Triệt thấy khí thế phi phàm của Tả Quân Mạc kia không giống người thường.

“Cậu của Nguyệt Nhi, Tinh Nhi.” Dạ Tinh Thần đáp, ánh mắt vẫn không rời khỏi Bắc Tiểu Lôi ở trên giường. Do trúng độc bọ cạp vằn nên hiện giờ khuôn mặt của Bắc Tiểu Lôi đều biến thành màu xanh đen, môi anh đào cũng hiện sắc đen, thoát nhìn có chút dọa người. Thế nhưng đôi mắt thâm thúy kia vẫn dịu dàng yên lặng nhìn nàng.

Dạ Tinh Triệt nhìn thấy hình ảnh như vậy, trong lòng đau xót. Sau ngày ấy, hần lắng đọng lại tâm tình của mình nên đã hiểu ra bản thân đã sinh ra tình yêu với Bắc Tiểu Lôi, nhưng gặp cũng đã muộn, bây giờ nàng là đệ muội của mình. Làm sao hần có thể để mặc cho tình cảm của mình làm tổn thương đến Thần được. Vì để tất cả mọi người đều được tốt, hần sẽ đem đoạn tình cảm này chôn sâu dưới đáy lòng.

“Ngự y, độc của Vương phi thật sự không thể giải sao?”

Dạ Tinh Triệt nghiêng đầu nhìn Tôn Trọng Ly, hắn không dám tưởng tượng nếu như Bắc Tiểu Lôi không vượt qua được cánh cửa này thì hắn sẽ như thế nào? Thần lại ra sao đây?

Tôn Trọng Ly ngưng trọng rũ đầu xuống suy tư, sau một lúc lâu mới ngẩng lên nhìn Dạ Tinh Triệt, hỏi đáp.

“Bẩm Hoàng thượng, độc trong người Vương phi, có một người có thể giải.”

“Là ai?”

Dạ Tinh Thần vừa nghe liền quay đầu lại. Con người sáng ngời nhìn vào Tôn Trọng Ly, mang theo hi vọng. Bất kể là ai, hắn đều cũng dùng hết toàn lực tìm được người đó đến giải độc cho Lôi Nhi.

“Thần y Tiết Thành Dục.”

Ngự y vừa nói xong, bốn huynh đệ Kim, Ngân, Tài, Bảo vỗ tay ba một tiếng, kinh hỉ nói.

“Đúng vậy, chúng ta sao lại quên mất người chứ?”

“Mấy vị công tử biết Tiết thần y à?”

Tôn Trọng Ly có chút giật mình nhìn vào tứ bào thai Kim, Ngân, Tài, Bảo, không tin bọn hắn còn trẻ như thế mà quen biết được thần y danh chấn thiên hạ. Tương truyền, vị Tiết thần y kia là thần long thấy đầu không thấy đuôi, bọn hắn những thiếu niên này làm sao lại biết được?

“Tiểu Kim, các người biết thần y sao? Vậy nhanh chóng mời hắn đến giải độc cho Lôi Nhi đi.”

Dạ Tinh Thần tràn đầy chờ mong nhìn bọn họ, tuy rằng trong lòng cũng có nghi hoặc, thế nhưng hiện tại quan trọng nhất vẫn là cứu được Lôi Nhi.

“Đại tiểu thư còn quen thuộc Tiết thần y hơn chúng ta.” Tiểu Kim nói

“Đúng.” Tiểu Ngân đáp.

“Tiết thần y là sư phụ của tiểu thư.” Tiểu Tài nói còn Tiểu Bảo đứng ở một bên gật đầu phụ họa.

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi, nhìn về phía Bắc Tiểu Lôi còn đang nằm ở trên giường.

“Nói như vậy, Vương phi cũng biết y thuật?” Tôn Trọng Ly hoài nghi nhìn vào bốn thiếu niên.

“Tiểu thư không biết y thuật.” Tiểu Kim lắc đầu.

“Tiểu thư chỉ học võ, không học y.” Tiểu Ngân cũng nói theo.

“Nhưng sư huynh của tiểu thư vừa học y lại vừa học võ.” Tiểu Tài tiếp lời nói, Tiểu Bảo gật đầu.

Mấy người Dạ Tinh Thần thiếu chút nữa bị bọn họ làm cho choáng váng, nhưng rốt cuộc cũng hiểu được thì ra Bắc Tiểu Lôi đúng là đệ tử của thần y. Chỉ cần mời sư phụ nàng đến đây, nàng tự nhiên sẽ sống tốt.

“Việc này không thể chậm trễ, Tiểu Kim, các người mau chóng ra roi thúc ngựa đi mời thần y sư phụ đến đây.” Dạ Tinh Thần nói với bốn người Kim, Ngân, Tài, Bảo.

“Được.” Bốn thiếu niên gật đầu, bóng dáng nhoáng lên một cái biến mất ở trong phòng.

71. Chương 71: Tâm Tư Vài Người

“Cái gì? Lại thất bại?”

Trong phòng, ánh đèn mờ lung chiếu lên bộ váy áo vàng nhạt của Tô Tâm Nhu, sau khi nghe được lời của Tô Diệu Đường thì thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Khuôn mặt trái xoan tinh xảo dưới ánh đèn mờ nhạt trông thật dữ tợn.

“Đường muội, không cần tức giận. Tuy chúng ta không bắt được hai đứa bé, nhưng lại có thu hoạch bất ngờ nha.”

Tô Diệu Đường ngồi ở trên ghế, không để ý tới Tô Tâm Nhu đang nổi giận.

“Thu hoạch gì?” Ngờ ngẫm Tô Tâm Nhu rất không vui, buồn bực chưa tan. Lần này nàng dùng một số tiền lớn để thuê sát thủ, lại không dự đoán được trộm gà không thành còn mất năm gạo, nàng có thể không tức sao.

“Tiêu Dao Vương phi trúng độc rồi, hơn nữa theo bọn sát thủ nói còn là loại cự độc bọ cạp vẫn khó giải.” Tô Diệu Đường rung đùi đắc ý nói, tuy rằng một mỹ nhân nóng nảy cứ như vậy mà hương tiêu ngọc vẫn, đích thực rất đáng tiếc. Nhưng nếu hần đã không chiếm được thì cũng không thể để người khác được tiện nghi.

Lời nói của Tô Diệu Đường khiến Tô Tâm Nhu sững sốt, là đang nói nữ nhân ngang ngược kia bị trúng độc? Sắp đi đời nhà ma rồi ư?

“Huynh nói nữ nhân kia sắp chết sao?” Khẽ nhếch lông mày xinh đẹp lên, nàng có chút cao hứng khi người gặp họa mà nhìn vào Tô Diệu Đường.

“Cũng không hẳn.” Tô Diệu Đường lắc đầu. “Đáng tiếc một mỹ nhân như vậy a.” Giữ lại để hần làm ấm giường thì tốt.

“Ha ha ha...”

Sau khi Tô Tâm Nhu xác nhận tin tức liền bộc phát một trận cười lớn vui vẻ, tiếng cười ở trong đêm tối yên tĩnh vô cùng kinh khủng. Nha hoàn gác đêm ở ngoài phòng đưa mắt nhìn nhau, nghĩ thầm có phải tiểu thư bị điên rồi không.

“Đây chính là báo ứng.” Tiếng cười dừng lại, Tô Tâm Nhu dữ tợn nghiêm mặt nói. Ai bảo nữ nhân không biết ở đâu kia xuất hiện, nếu không phải tại nàng ta thì nàng tin tưởng vị trí Vương phi hiện giờ nhất định là của mình.

“Tốt lắm, hiện tại nàng ta sắp chết rồi.” Hai con người lạnh lùng phun ra hận ý, nàng chỉ hận Bắc Tiểu Lôi không chết ngay bây giờ.

Tô Diệu Đường lắc đầu, nữ nhân a, một khi đã hận rồi thì dù đáng vẻ xinh đẹp đến đâu cũng trở nên xấu xí. Quả nhiên, xem đường muội trước mắt đây là biết.

Trăng treo trên ngọn cây, các ngôi sao nhỏ rải rác trên bầu trời, tỏa sáng cùng ánh trăng. Gió đêm khẽ thổi, trên hành lang Hoàng cung, hoàng hậu Thượng Quan Mị cùng đám cung nữ vây quanh đi về phía tẩm cung của hoàng đế.

“Công công, hoàng thượng vẫn chưa về à?”

Thượng Quan Mị đi đến bên ngoài tẩm cung, trông thấy thái giám tổng quản đang nhìn xung quanh. Trong lòng biết hoàng đế nhất định còn chưa trở về.

“Tham kiến hoàng hậu.” Thái giám tổng quản hướng về phía Thượng Quan Mị cúi đầu, sau đó trả lời. “Hoàng thượng còn chưa hồi cung.”

“Còn chưa trở lại?” Hoàng hậu nỉ non, nhìn bầu trời đêm. “Canh giờ đã trễ thế này rồi, sáng mai hoàng thượng còn phải lâm triều mà.” Cũng không biết là ai trong Vương phủ bị thương khiến hoàng thượng ở lại nơi đó canh giữ không về.

Hoàng hậu cùng thái giám tổng quản đang lo lắng chờ đợi, lại thấy tiểu thái giám Tiểu Liễu Tử đi theo hoàng đế xuất cung đã trở lại.

“Tiểu Liễu Tử, hoàng thượng đâu?” Thái giám tổng quản hỏi.

“Hoàng hậu cát tường.” Tiểu Liễu Tử cúi đầu vấn an với hoàng hậu.

“Được rồi.” Hoàng hậu khoát tay, nhìn nhìn phía sau hần, lại không thấy một bóng người. Có chút thất vọng, “Hoàng thượng đâu?”

“Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng truyền lệnh, đêm nay không trở về cung.” Tiểu Liễu Tử cúi thấp đầu đáp.

“Cái gì? Không trở về cung à.” Hoàng hậu kinh ngạc lên tiếng.

“Tiểu Liễu Tử, vị chủ tử bị thương của Vương phủ rốt cuộc là ai?” Thái giám tổng quản hỏi.

“Hồi công công, là Tiêu Dao Vương phi.”

“Là nàng ấy ư?”

Lời nói của Tiểu Liễu Tử khiến cho thái giám tổng quản cùng Thượng Quan Mị đều cả kinh, trong lòng cũng có cảm giác xấu. Nếu là Vương phi bị thương, vì sao hoàng thượng lại không hỏi cung chứ? Bọn họ đều mơ hồ cảm thấy tình cảm của hoàng thượng đối với Tiêu Dao Vương phi không đơn giản? Chẳng lẽ là—

Hai người không dám tiếp tục tưởng tượng nữa, chuyện như vậy là cấm kỵ.

“Bỏn cung đi về trước.” Thượng Quan Mị lắc đầu, được cung nữ nâng đỡ rời đi, nàng phải hảo hảo ngẫm lại, có phải phu quân của mình đã yêu người không nên yêu rồi không.

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương.”

“Hoàng hậu tẩu tẩu.”

Một tiếng gọi nhỏ vang lên, Thượng Quan Mị ngẩng đầu, đã thấy bên kia hành lang, Tuyết Hàm quận chúa đang yếu ớt đứng ở nơi đó. “Tuyết Hàm, đã trể thế này, sao muội còn chưa nghỉ ngơi?”

Thượng Quan Mị cho lui cung nữ phía sau, đi về phía Tuyết Hàm. Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai nữ tử như hoa mặt đối mặt đứng đó. Gió nhẹ thoảng qua lay động tay áo hai người. Hương hoa tràn ngập trong không khí, đẹp như tranh vẽ.

“Muội không ngủ được.” Trên khuôn mặt ôn nhu của Tuyết Hàm nhiễm lên sầu lo, càng khiến người ta thương tiếc.

“Còn tẩu tẩu.” Đôi mắt sáng ngời nhìn Thượng Quan Mị, thấy cái trán thanh tú của nàng khẽ chau lại, dường như cũng có chuyện phiền lòng.

“Tẩu cũng không ngủ được.” Thượng Quan Mị lắc đầu, mâu quang nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, không biết Hằng Nga tiên tử trên Nguyệt cung có biết đến nỗi buồn của nhân gian.

“Nghe nói Tiêu Dao Vương phủ đã xảy ra chuyện, phải không?” Tuyết Hàm hỏi, mặc dù Dạ Tinh Thần đã cự tuyệt nàng rõ ràng, lấy Bắc Tiểu Lôi mà nàng tự nhận không bằng chính mình kia. Nhưng trong lòng Tuyết Hàm vẫn rất nhớ Dạ Tinh Thần, vẫn để ý đến mọi thứ liên quan Tiêu Dao Vương phủ. Lúc ban ngày nghe được Vương phủ xảy ra chuyện, nàng đã rất muốn xuất cung đi xem một chút. Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại. Dù sao muốn xuất cung cần phải được Thái hậu cho phép, mà đó cũng là chuyện không hợp lẽ.

“Muội đang lo lắng cho Tiêu Dao Vương gia à?” Thượng Quan Mị quay đầu nhìn Tuyết Hàm, trực tiếp vạch trần nàng.

Tuyết Hàm quận chúa ngượng ngùng mấp má môi, lại gật gật đầu.

“Tuyết Hàm, chẳng lẽ muội không cam tâm sao?” Thượng Quan Mị nhìn bộ dáng thẹn thùng của Tuyết Hàm, nàng cũng đã từng giống như vậy, tất cả tình yêu trong lòng đều trao cho Dạ Tinh Triệt. Thế nhưng để vương chưa bao giờ để ý đến nàng, cho dù là một câu nói ôn tồn hân hân cũng chưa từng cho. Mỗi khi đêm đến, nàng đều chảy nước mắt mà đi vào giấc mộng, khi tỉnh lại đối diện vẫn là khuôn mặt lạnh như băng. Nhiều khi nàng muốn hỏi một câu, hân thật sự biết tình yêu là gì không?

Lời Thượng Quan Mị khiến Tuyết Hàm cúi đầu, làm sao sẽ không cam tâm đây. Nhưng nàng còn có biện pháp gì, yêu chính là yêu, cho dù trong lòng hân không có nàng, cho dù hân đã có mỹ quyến, nàng vẫn yêu hân, không oán cũng không hối.

“Chúng ta đều ngọc giống nhau.” Thượng Quan Mị nhìn biểu tình của Tuyết Hàm quận chúa, hiểu rõ. Chính bản thân nàng không thể sao. Biết rõ trong lòng Dạ Tinh Triệt không có nàng, biết rõ phải cùng tranh hấn với mấy ngàn nữ nhân, nàng cũng tình nguyện cạnh giữ ở bên cạnh hắn, có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của tình yêu. Làm cho không người nào có thể không chế hành vi và tư tưởng của bản thân, chỉ muốn đuổi theo lòng của hắn thôi.

“Hoàng tẩu—” Tuyết Hàm nhìn Thượng Quan Mị, không nói được gì.

“Được rồi, Tuyết Hàm, muội thấy Tiêu Dao Vương phi thế nào?”

Thượng Quan Mị hỏi, nàng một lần cũng chưa thấy qua Bắc Tiểu Lôi đầu. Chỉ là ngẫu nhiên từ trong miệng người ngoài nghe được, thế nhưng gần đây lại cảm thấy Dạ Tinh Triệt tựa hồ tồn tại một loại tình cảm khác thường đối với Tiêu Dao Vương phi kia, không khỏi thầm kín để ý tới.

72. Chương 72: Dừng Bò Câu Đưa Tin

Khi nghe thấy Thượng Quan Mị nhắc tới Bắc Tiểu Lôi, Tuyết Hàm sửng sốt. Con người ảm đạm, dung mạo người nữ nhân kia xác thực tuyệt sắc nhưng lại thô lỗ, không hề có sự rụt rè của nữ tử, càng không có gia thế tốt, nàng nhìn không ra rốt cuộc nàng ấy có điểm nào tốt? Tại sao Thần ca ca lại bỏ qua nàng để lấy nàng ấy? Mập máy môi, nàng không trả lời được câu hỏi của Thượng Quan Mị.

Thượng Quan Mị thấy thế thì kinh ngạc, ngẫm bực sự lỗ mãng của mình. Lại nhắc tới người mà Tuyết Hàm để ý, người trong lòng thành thân lại không phải là lấy mình vốn đã rất khó chịu rồi, hiện tại nàng còn nói đến người đã cướp đi hạnh phúc của Tuyết Hàm, mình thật sự là đáng bị mắng, không nói được cái gì tốt.

Hai người cúi đầu, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên cổ quái đến khó chịu.

“Hoàng tẩu, tẩu nói có thật muội rất dễ khiến cho người ta thấy chán ghét không?”

Tuyết Hàm quận chúa ngẩng đầu lên nhìn vào Thượng Quan Mị. Biểu tình có chút bất lực, từ lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Tinh Thần, nàng liền yêu thích tiểu nam hài tao nhã lại lười nhác này. Về sau bởi vì cha mẹ qua đời, Thái hậu cô cô chiều nàng vào cung, nàng và Dạ Tinh Thần, Dạ Tinh Triệt luôn cùng nhau lớn lên. Theo thời gian trôi đi, tình cảm của nàng đối với Dạ Tinh Thần càng lúc càng sâu, toàn bộ ước mơ của thiếu nữ đều trao cho hắn, lại không nghĩ rằng đến cuối cùng hắn lại cự tuyệt mình. Vì sao? Nàng có gì không tốt ư? Vì muốn xứng đôi với hắn, nàng đã cố gắng học cầm kỳ thư họa, làm một tài nữ tài nghệ đầy người. Nhưng hắn lại chọn một nữ tử lỗ mãng không chỗ nào bằng mình, nàng không cam lòng a.

“Không có a, Tuyết Hàm vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, là đệ nhất tài nữ của Dạ Liêu triều ta, làm sao khiến người khác chán ghét được.” Thượng Quan Mị có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Tuyết Hàm quận chúa được người người ca ngợi lại không tự tin như thế.

“Nhưng vì sao hắn lại từ chối muội?” Tuyết Hàm suy sụp nói, nàng thật sự nghĩ không ra rốt cuộc mình đã thua ở chỗ nào?

“...”

Thượng Quan Mị không nói gì, mâu quang ảm đạm, trên khuôn mặt xinh đẹp nhiễm lên một chút ưu sầu. Các nàng si tình giống nhau nhưng lại đều không có được hồi báo tương ứng, có phải trong tình yêu, người nào càng yêu sâu đậm thì người đó càng bị tổn thương không?

Gió nhẹ nhàng thổi qua, bóng hai người ở dưới ánh trăng bị kéo đi rất dài.

***

Tề Hằng Sơn, cây xanh thành bóng mát, lá cây rung động theo gió cát.

Trên đỉnh núi, một tòa nhà thanh nhã ở dưới bóng cây như ẩn như hiện. Ngói xanh trụ trắng, rường cột chạm trổ.

“Cô cô cô...”

Một con chim bồ câu trắng như tuyết đậu ở trên nóc nhà, được ánh mặt trời tinh tế chiếu xuống càng thêm trắng.

Một nam tử, mày đen tảo nhả, đôi mắt trong suốt, mũi thẳng môi mỏng, quần áo trắng hơn tuyết, giống như một đạo mị ảnh bay vút ra, giơ tay lên vung vãi đeo bên hông quần quanh thân bồ câu, nhẹ nhàng thu tay lại giữ bồ câu ở trong tay. Con người thâm thúy nhìn thấy ống đồng trên chân bồ câu, một mặt nụ cười ôn nhu như gió xuân nở rộ ở bên môi. “Rốt cuộc sư muội cũng gửi thư rồi.” Gỡ tờ giấy cột trên chân bồ câu xuống, vừa mở ra xem, tươi cười bỗng nhiên thu lại.

Cái gì? Sư muội trúng độc?

Tuấn mi hung hăng nhíu lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại khiến sư muội bị trúng độc? Bất quá hiện tại không phải lúc nghĩ đến điều này, sư phụ đạo chơi chưa về, xem ra hẳn chỉ có thể tự mình xuống núi rồi. Hơi buồn lơ đãng, chỉ thấy thân hình nam tử nhoáng lên một cái, bóng dáng màu trắng biến mất trong sân. Gió thổi qua, giống như hết thảy đều không phát sinh.

***

Tiêu Dao Vương phủ

“Sư phụ của Lôi Nhi còn chưa tới sao?”

Dạ Tinh Thần ngồi ở trên giường, nhìn khuôn mặt Bắc Tiểu Lôi càng ngày càng xanh đen, buồn bực bất an hỏi Kim, Ngân, Tài, Bảo ở trong phòng. Tiêu Dao Vương gia, nam nhan họa thủy lười nhác cao quý, giờ phút này mọc râu xanh đầy cằm, tóc đen buộc cao trên đầu cũng hỗn độn rối tung, áo trắng trắng tuyết lại nhiều thêm nếp nhăn, cả người vô cùng nhếch nhác. Bàn tay lớn nắm thật chặt tay của Bắc Tiểu Lôi, mắt thấy sinh mệnh của nàng cứ trôi dần đi, cái loại đau lòng thúc thủ vô sách này không cách nào nói ra được.

“Vương gia, chúng ta đã gửi bồ câu đưa tin đi Tề Hằng Sơn rồi. Tin tưởng ít ngày nữa thần y sẽ đến nơi.” Tiểu Kim nói.

“Hi vọng như vậy.” Dạ Tinh Thần vẫn chau mày, không thấy thần y thì hẳn không yên tâm.

“Vương gia, chuyện Đại tiểu thư bị trúng độc có cần thông tri cho trại chủ và phu nhân không?” Tiểu Ngân hỏi, sau khi trại chủ, phu nhân biết được tiểu thế tử và tiểu quận chúa đã bình an, liền mang theo Tiểu Thực, Tiểu Lục trở về sơn trại.

“Không cần.” Dạ Tinh Thần lắc đầu. “Có nói thì cũng chỉ khiến nhị lão lo lắng.” Hẳn tin tưởng Lôi Nhi nhất định sẽ tỉnh lại.

“Ừm.” Kim, Ngân, Tài, Bảo gật đầu, đúng là như thế. Lại là một trận trầm mặc.

Dạ Tinh Thần quay, nắm chặt tay Bắc Tiểu Lôi, ở trong lòng khẩn cầu nàng mau chóng khỏe mạnh trở lại.

“Vương gia.” Quân gia đi đến.

“Chuyện gì?” Dạ Tinh Thần cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi, trong đôi mắt thâm thúy chỉ có bóng dáng Bắc Tiểu Lôi.

“Bên ngoài phủ có vị công tử muốn gặp Vương phi.” Quân gia cúi thấp đầu trả lời.

Kim, Ngân, Tài, Bảo cùng Dạ Tinh Thần đưa mắt nhìn nhau, sẽ là ai đây?

“Vương gia, để chúng ta đi nhìn xem người đến là ai?”

Kim, Ngân, Tài, Bảo gật đầu với Dạ Tinh Thần, bóng dáng màu trắng nhoáng lên, biến mất ở trong phòng.

Gian phòng trở nên trống vắng.

Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi không có sức sống, con người thâm thúy hiện lên một đạo ánh sáng thị huyết. Ở trong gian phòng trống vắng gọi.

“Ảnh, ra đây.”

“Vương gia.” Thân ảnh màu đen xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Đi điều tra xem những người tổn thương Vương phi có lai lịch gì.” Dám dẫm thương người của hắn, bọn hắn một người cũng đừng mong sống.

“Vâng.” Thân ảnh màu đen biến mất, bất chợt như lúc đến.

Lôi Nhi, mau tỉnh lại đi.

Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi, ở dưới đáy lòng nở nụ cười.

Ta nhất định sẽ báo thù cho nàng.

73. Chương 73: Doãn Tư An

“Vương gia.”

Nghe thấy tiếng gọi, Dạ Tinh Thần từ trong suy nghĩ của bản thân phục hồi lại. Quay đầu lại nhìn, đã thấy Kim, Ngân, Tài, Bảo đi theo phía sau một nam tử trẻ tuổi tuấn tú phi phàm, hắn vận một bộ y phục trắng tuyết, khuôn mặt như ngọc, đôi mắt sáng như sao, khóe môi xinh đẹp khe khẽ, mang theo nụ cười nhàn nhạt lại xa cách.

“Vị này là?” Vị công tử muốn gặp Lôi Nhi chắc là hắn, nhưng hắn rốt cuộc là ai? Dạ Tinh Thần khiêu i, tinh tế đánh giá người nọ.

“Tại hạ Doãn Tư An, ra mắt Tiêu Dao Vương.” Nam tử trẻ tuổi hướng về phía Dạ Tinh Thần chấp tay, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Doãn huynh muốn gặp Lôi Nhi à?” Dạ Tinh Thần rất tán thưởng đối với thái độ của Doãn Tư An.

“Đúng vậy.” Doãn Tư An đem ánh mắt ném về phía Bắc Tiểu Lôi nằm trên giường, ý cười thu lại, nghiêm lên lo lắng. “Ta là sư huynh của Lôi Nhi.” Nhìn Bắc Tiểu Lôi không có sức sống, Doãn Tư An vô cùng khó chịu. Nếu như là muội ấy trước kia, nhìn thấy hắn đã sớm chạy tới hỏi han, mà không phải giống như hiện tại nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

“Thì ra là đệ tử của thần y.” Mắt Dạ Tinh Thần sáng ngời, nhìn về phía sau bọn họ. “Tôn sư có đến cùng không?”

“Gia sư đi xa chưa về.” Doãn Tư An lắc đầu.

Lời của Doãn Tư An khiến ánh sáng trong mắt Dạ Tinh Thần tối đi, ngọn lửa hi vọng trong lòng lại bị dập tắt. Con người đau lòng nhìn Bắc Tiểu Lôi. Chẳng lẽ độc của Lôi Nhi thật sự không thể giải sao? Chẳng lẽ hắn phải nhìn nàng hương tiêu ngọc vẫn sao? Không, hắn làm không được. Như vậy quá tàn nhẫn.

“Bất quá không cần lo lắng.” Doãn Tư An nhìn vẻ mặt ảm đạm của Dạ Tinh Thần, vui vẻ vì hắn đối với sư muội là chân tình. “Vừa rồi ta đã nghe mấy người Tiểu Kim nói rồi, độc bọ cạp vẫn trong người sư muội, ta có thể giải.”

Danh sư xuất cao đồ, y thuật của Doãn Tư An tuyệt đối không thua kém sư phụ của mình.

“Thật ư?” Hi vọng của Dạ Tinh Thần lại bùng lên, khẩn thiết nhìn vào Doãn Tư An. “Doãn huynh đang nói mình có thể giải được độc bọ cạp ư?” Sẽ không khiến hi vọng của hắn lại bị dập tắt chứ.

“Đúng, bất quá ta phải xem tình hình sư muội trước.” Doãn Tư An gật đầu nói.

“Mời, Doãn huynh đến xem đi.” Dạ Tinh Thần đứng lên nói với Doãn Tư An.

Doãn Tư An đi đến bên giường, nhìn Bắc Tiểu Lôi đã bị độc khí tấn công vào tim. Tuấn mi chau lại, thần sắc ngưng trọng.

“Thế nào? Doãn huynh, độc của Lôi Nhi có thể giải không?” Dạ Tinh Thần trông thấy thần sắc ngưng trọng của Doãn Tư An, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Sư muội trúng độc nghiêm trọng hơn ta tưởng.” Doãn Tư An vẫn không buông mi, hiện tại xem ra Lôi Nhi đã trúng độc ít nhất ba ngày rồi, nếu như không phải nhờ có được vật thượng đẳng làm chậm lại độc tính thì chỉ sợ muội ấy sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Lời của Doãn Tư An khiến cho trái tim chờ mong của Dạ Tinh Thần lộp bộp rơi xuống, lại đột nhiên nhảy lên.

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ nhàng thổi vào lay động màn lụa trắng trên giường.

“Nhưng muốn giải độc cũng không phải là không thể.”

Dạ Tinh Thần ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt thâm thúy nhìn vào Doãn Tư An. Không biết nên bực hấn chỉ nói một ít làm cho bọn họ bất ổn không yên, hay là nên cảm tạ hấn có thể giải độc cho Lôi Nhi đây. Nếu không phải không bị yếu tim thì Dạ Tinh Thần đã sớm bị lời nói của Doãn Tư An hù chết rồi.

“Doãn huynh, cần phải giải độc như thế nào?” Mấp máy môi, Dạ Tinh Thần áp chế xúc cảm trong lòng, nhìn Doãn Tư An.

“Lấy độc trị độc.”

“Vậy phải dùng gì để lấy độc trị độc?” Dạ Tinh Thần suy nghĩ, Hạc đỉnh hồng? Vô dịch thảo? Hay là cự độc Xà đả?... Nhưng bất luận là loại độc gì, hấn đều sẽ nghĩ cách lấy được.

“Kim sí điều(1).”

Doãn Tư An trả lời, độc bọ cạp vẫn chính là thiên hạ kỳ độc trong các loại bọ cạp, như vậy hấn liền dùng loại độc tương sinh tương khắc với nó là Kim sí điều để đối phó. Tương truyền trên bầu trời sa mạc tồn tại một loài chim cánh vàng sinh tồn, thân mình kỳ độc vô cùng, mà nó lại dùng bọ cạp vẫn làm thức ăn, độc tính lại càng là thiên hạ vô địch, nếu muốn giải được độc của bọ cạp vẫn thì phải tìm được loài Kim sí điều này.

“Kim sí điều?” Dạ Tinh Thần cũng đã được nghe nói qua về loài chim này.

“Không sai.” Doãn Tư An gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng, độc tính trên người Bắc Tiểu Lôi đã muốn tấn công vào tim. Nếu như không nhanh chóng tìm Kim sí điều, chỉ sợ Lôi Nhi khó mà qua khỏi.

“Được, bổn vương lập tức sai người đi sa mạc tìm loài chim này.” Dạ Tinh Thần đáp, nhẹ nhàng buông tay Bắc Tiểu Lôi ra.

“Vương gia, không cần đi sa mạc tìm.” Doãn Tư An đưa tay ngăn Dạ Tinh Thần lại. “Theo ta được biết, có người có được Kim sí điều.”

“Ai?” Dạ Tinh Thần đứng yên, nhìn thẳng tắp vào Doãn Tư An.

“Diệu bút thư sinh.”

“Diệu bút thư sinh?” Dạ Tinh Thần nhếch mày kiếm lên. “Chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Diệu bút thư sinh trên giang hồ sao?”

“Đúng vậy.” Doãn Tư An gật đầu, lại có thâm ý khác nhìn Dạ Tinh Thần. “Không nghĩ tới Vương gia đối với người trên giang hồ lại vô cùng quen thuộc như vậy.” Ánh mắt sâu xa nhìn Tiêu Dao Vương tuần mỹ, lưỡi nhác trước mắt. Không phải bên ngoài nói hấn không biết võ công, chỉ là một Vương gia nho nhã yếu đuối sao? Bây giờ xem ra hấn có chút hoài nghi đối với chuyện này.

Dạ Tinh Thần sững sốt, sau đó cười nhạt. “Bổn vương chẳng qua cũng chỉ là nghe người ta nhắc tới hấn mà thôi.” Xem ra Doãn Tư An này không đơn giản, đã bắt đầu hoài nghi hấn rồi.

“Thì ra là vậy.” Doãn Tư An gật đầu, biểu tình cũng không phải là chuyện gì quan trọng.

“Doãn huynh chắc chắn Diệu bút thư sinh kia có Kim sí điều không?” Dạ Tinh Thần đem chủ đề quay trở lại ban đầu.

“Thiên chân vạn xác.”

“Được, vậy hiện tại bốn vương phái người đi tìm tung tích Diệu bút thư sinh.”

“Tham kiến hoàng thượng.”

Dạ Tinh Thần vừa mới nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng người hầu.

Mọi người quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Dạ Tinh Triệt mặc cẩm y xanh ngọc viền vàng, chân mang giày đen nạm vàng đi đến.

“Hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần gật đầu với Dạ Tinh Triệt.

“Thảo dân tham kiến hoàng thượng.” Doãn Tư An cùng bốn thiếu niên chấp tay nói.

“Ừ.” Dạ Tinh Triệt phát tay, con ngươi nhìn về phía Bắc Tiểu Lôi nằm ở trên giường.

“Đệ muội thế nào rồi? Thân y đến đây chưa?”

“Không đến.” Dạ Tinh Thần lắc đầu. “Nhưng tìm được phương pháp giải độc rồi.”

“Nga?” Dạ Tinh Triệt nhìn Dạ Tinh Thần.

“Vị Doãn huynh này là đệ tử y truyền của Tiết thần y, sư huynh của Lôi Nhi, hẳn có biện pháp giải độc.” Dạ Tinh Thần giới thiệu Doãn Tư An cho Dạ Tinh Triệt.

---

(1) Mấy loại độc trên lần lượt: Hạc đỉnh hồng là máu mào hồng hạc, Vô dịch thảo là loài cây không có dịch, Xà đảm là mật rắn, Kim sí điều là loài chim cánh vàng.

74. Chương 74: Lần Tìm Diệu Bút Thư Sinh

“Người là sư huynh của Tiêu Dao Vương phi?”

Dạ Tinh Triệt đánh giá Doãn Tư An, thấy khuôn mặt hắn tuần dật, bạch sam thẳng tuyết, tác phong nhanh nhẹn, là một nam tử có phong thái phi phàm.

“Đúng vậy.” Doãn Tư An chấp tay nói, cũng nhanh chóng đánh giá vị đế vương trẻ tuổi này, cẩm y màu xanh ngọc, ngũ quan sắc nét, tuần lãng bất phàm. Đôi mắt sắc bén, môi mỏng nhấp nhẹ, lộ ra hơi thở vương giả cao ngạo tự nhiên.

“Công tử muốn dùng phương pháp gì giải độc cho Vương phi vậy?” Dạ Tinh Triệt nhìn Doãn Tư An, hẳn muốn xem vị đệ tử thân y này thật sự có khả năng giải độc cho Bắc Tiểu Lôi không. Đã nhiều ngày nay hắn vẫn đi qua đi lại giữa Hoàng cung và Tiêu Dao Vương phủ, tuy rằng luôn tự nói với mình phải buông nàng ấy ra, nhưng vẫn không thể không chế được trái tim cùng hành vi của mình, lập tức đã có chút nhàn gôn toái ngữ(1) âm thầm truyền đi...

“Hoàng huynh, Doãn huynh nói phải lấy độc trị độc. Thế nhưng hiện tại chúng ta thiếu một vị thuốc.” Dạ Tinh Thần đáp, mấy ngày gần đây hoàng huynh thường xuyên đến Tiêu Dao Vương phủ, sự quan tâm đặc biệt của huynh ấy đối với Lôi Nhi, hẳn không phải không xem ở trong mắt. Hắn không muốn đi suy đoán tâm tư của hoàng huynh, bởi hắn sợ kết quả không giống như hắn nghĩ. Hiện tại hết thấy đều lấy việc giải độc cho Lôi Nhi làm chính.

“Được liệu gì vậy?” Dạ Tinh Triệt trầm nghĩ, kỳ trân dị bảo trong cung có rất nhiều, có lẽ hắn có thể giúp đỡ.

“Là Kim sí điều.” Dạ Tinh Thần trả lời.

“Kim sí điều?” Dạ Tinh Triệt có chút kinh ngạc mà nhếch cao lông mày. “Là loài chim cánh vàng trong truyền thuyết sinh tồn trên bầu trời ở sa mạc, lấy bỏ cạp vằn làm thức ăn chủ yếu ư?” Loài chim hiếm có như vậy, phải đi tìm kiếm gì đây? Con người có chút lo lắng nhìn về phía Bắc Tiểu Lôi nằm ở trên giường. Nàng có thể đợi được đến ngày tìm thấy Kim sí điều sao?

“Đúng vậy.” Doãn Tư An gật đầu.

“Hoàng huynh. Thần đệ đang định phái người đi tìm Diệu bút thư sinh.” Dạ Tinh Thần nói, hiện tại không thể chậm trễ thời giờ.

“Không phải là tìm Kim sí điều à? Sao lại đi tìm Diệu bút thư sinh làm gì?” Dạ Tinh Triệt hỏi, nhanh chóng suy nghĩ mới bình tĩnh. “Chẳng lẽ trong tay Diệu bút thư sinh theo lời đệ nói có Kim sí điều sao?”

“Vây trầm lập tức hạ chỉ tìm kiếm Diệu bút thư sinh.” Dạ Tinh Triệt nói xong liền muốn gọi người mang bút mực ra.

“Hoàng thượng chậm đã.” Doãn Tư An gơ tay nói, “Diệu bút thư sinh kia là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ sợ hạ chỉ cũng không tìm được người.”

“Vây phải làm thế nào?” Lời nói của Doãn Tư An làm cho Dạ Tinh Thần và Dạ Tinh Triệt lo lắng, cái này không được, cái kia cũng không thể, rốt cuộc phải như thế nào mới được đây. Lôi Nhi còn đang ở trên giường chờ giải độc a, bọn hắn không còn thời gian để lãng phí nữa rồi.

“Thảo dân nghe nói có một tổ chức gọi là Âm Ảnh lâu, bên trong có rất nhiều người tài giỏi. Bất kể là thân thủ, hay là thuật điều tra đều là hạng nhất, nếu như có thể đến mời tổ chức này ra mặt, có lẽ hi vọng tìm được Diệu bút thư sinh sẽ càng nhiều.” Doãn Tư An nói, cho dù Âm Ảnh lâu không thể tìm ra vị trí của Doãn Tư An, nhưng chỉ cần có thể đem bối cảnh của Doãn Tư An ra điều tra rõ ràng thì muốn tìm được người tự nhiên không phải việc khó. Đáng tiếc, cho đến bây giờ, ngay cả Bách Hiểu Sanh được giang hồ xưng là Bách Sự Thông(2) cũng không có cách nào tra xét ra thân thế bối cảnh của Diệu bút thư sinh. Cả người Diệu bút thư sinh đều là một màu đen bí ẩn, làm cho không người nào có thể nhìn thấy hình dáng của hắn.

Khi Dạ Tinh Thần nghe thấy Doãn Tư An nhắc tới Âm Ảnh lâu, ánh mắt thâm sâu không để lại dấu vết chớp qua một đạo tinh quang. Hắn đương nhiên sẽ để Âm Ảnh lâu đi tìm Diệu bút thư sinh, chỉ là không để cho bọn họ biết được.

“Âm Ảnh lâu?” Dạ Tinh Triệt có chút tò mò, theo lời Doãn Tư An thì Âm Ảnh lâu kia là một tổ chức không thể xem thường, nhưng không biết là địch hay là bạn? Nếu tổ chức lợi hại như vậy có thể làm việc cho triều đình thì tốt.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp liên hệ với Âm Ảnh lâu.” Dạ Tinh Thần nói, ánh mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi, trong đáy mắt tồn tại lo lắng cùng nhu tình. “Nhưng bên ngoài cũng phải cho người tìm Diệu bút thư sinh, ta tin tưởng thêm một lực lượng thì hi vọng sẽ càng nhiều. Nhất định phải tìm được hắn, lấy Kim sí điều giải độc cho Lôi Nhi.”

“Thần nói đúng, bây giờ tất cả mọi người không cần lãng phí thời gian. Đều nghĩ biện pháp đi tìm Diệu bút thư sinh đi.” Dạ Tinh Triệt gật đầu, nói.

“Phải tìm được Diệu bút thư sinh, nhưng sa mạc bên kia ta cũng sẽ phái người đi xem thử. Nếu như vạn nhất không tìm được hắn thì cũng không đến nỗi không tìm được Kim sí điều.” Dạ Tinh Thần nghĩ đến mọi mặt, một việc cũng không thể bỏ qua.

“Được.” Doãn Tư An gật đầu, từ bên hông lấy ra một khối lệnh bài màu đen giao cho bốn người Kim, Ngân, Tài, Bảo bên cạnh, dặn dò.

“Tiểu Kim, các người cầm lấy khối lệnh bài này đi tìm minh chủ võ lâm Cận Vô Ngữ, nói ta thỉnh hắn hỗ trợ tìm kiếm Diệu bút thư sinh.” Giao tình của Doãn Tư An và Cận Vô Ngữ không cạn, khối lệnh bài này chính là Cận Vô Ngữ tặng cho hắn.

“Vâng.” Bốn thiếu niên cầm lấy lệnh bài hành lễ với mấy người trong phòng mới rời đi.

“Thần, trăm cũng hồi cung hạ chỉ sai người trong cả nước tìm kiếm Diêu bút thư sinh.” Dạ Tinh Triệt nói với Dạ Tinh Thần, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Ta trước không chế độc tính cho sư muội.” Doãn Tư An nói xong, đi sang một bên viết phương thuốc.

Con người Dạ Tinh Thần sâu kín, hẳn cũng nên đi Âm Ảnh lâu một chuyến.

***

Âm Ảnh lâu

“Nhanh chóng ời Tứ đại đường chủ đến gặp ta.”

Dạ Tinh Thần đeo mặt nạ kim ngân, một thân áo trắng xuất hiện ở trong Âm Ảnh lâu. Tóc đen nhẹ bay, ánh mắt sâu thẳm lộ ra ngoài mặt nạ, môi mỏng khẽ mím, cả người tản ra một cỗ khí ngưng trọng.

“Vâng.” Nghe vậy, hắc y nam tử bên cạnh lập tức phi thân rời đi.

Một lát sau, bốn nam nhân tuấn lãng bắt phàm nhưng ánh mắt lạnh mạc đi đến.

“Tham kiến lâu chủ.” Bốn người quỳ xuống đất bái kiến.

“Đứng lên đi.” Dạ Tinh Thần phát tay, con người yên lặng nhìn vào bốn người. “Bốn lâu chủ muốn tìm Diêu bút thư sinh, bất luận các người dùng phương pháp gì, nội trong hai ngày nhất định phải đưa hắn đến gặp ta.”

Ba một tiếng, Dạ Tinh Thần vung một chưởng đánh vỡ vụn ly trà bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn mọi người, lạnh giọng nói.

“Nếu như không tìm được, hậu quả các người tự mình nghĩ đến.”

Bốn người hoảng sợ, cho đến bây giờ chưa từng thấy qua lâu chủ truyền đạt mệnh lệnh nghiêm khắc như vậy.

“Vâng.”

“Tốt lắm, các người đi đi. Trong vòng hai ngày, bất kể dùng giá gì, nhất định phải tìm được hắn.”

---

(1) Nhân ngôn toái ngữ: lời nhân rồi phiền toái, nói chung là tin đồn.

(2) Bách Sự Thông: người thông tỏ mọi việc.

75. Chương 75: Thăm Hỏi

Hoàng cung? Ngự thư phòng

Ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống ngói lưu ly rực rỡ. Bướm bay chim hót, hoa nở mây trôi.

Ở một khúc của hành lang, hoàng hậu Thượng Quan Mị mặc một bộ váy gấm đỏ rực, bên trong là yếm trắng, để lộ làn da nõn nà như ngọc trước ngực, vòng cổ màu trắng bạc càng tôn lên đường cong tuyệt mỹ của cái cổ, trên búi tóc cắm nghiêng cây trâm có hình dạng hồ điệp màu vàng đang lay động, theo mỗi bước chân của nàng càng không ngừng rung đưa, giống như con bướm vàng giương cánh nhẹ nhàng bay múa.

Phía sau, một đám cung nữ mặc cung trang màu trắng vây quanh nàng, chậm rãi đi về phía ngự thư phòng.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Bên ngoài ngự thư phòng, thái giám tổng quản cầm phát trần trong tay bái lạy Thượng Quan Mị.

“Bình thân.” Thượng Quan Mị bình thân, mắt đẹp nhìn vào trong ngự thư phòng.

“Hoàng thượng có ở đây không?” Ánh mắt mang theo chờ mong, đã mấy ngày rồi nàng không thấy hoàng thượng. Yêu người trước rất khổ, cho dù chỉ là mấy ngày không gặp, nàng cũng đã tương tư thành họa rồi.

“Hồi nương nương, hoàng thượng không có ở trong cung.” Thái giám tổng quản khom người đáp.

“Không ư?” Đáy mắt Thượng Quan Mị xẹt qua một tia mắt mát, con ngươi ảm đạm.

“Biết hoàng thượng đang ở nơi nào không?” Sẽ không phải đang ở chỗ phi tử khác chứ. Nàng có chút chua xót suy nghĩ, lập tức hiểu được hắn cũng không phải không thương những nữ tử trong hậu cung này. Thế nhưng hắn lại nguyện nhìn thấy các nàng ấy, mà không thèm liếc thê tử được cưới hỏi đằng hoàng là nàng lấy một lần. Chẳng lẽ, nàng khiến hắn chán ghét sao?

“Hoàng thượng đang ở Tiêu Dao Vương phủ.” Tổng quản đáp, tuy lần này nghe nói người bị thương là Tiêu Dao Vương phi, nhưng hoàng thượng lại mỗi ngày đều chạy đi Tiêu Dao Vương phủ, rước lấy không ít nhàn ngôn toái ngữ rồi. Dù sao bọn họ vẫn chỉ là nô tài, cho dù biết rõ hành vi như vậy rất không thích hợp, nhưng cũng không thể can thiệp vào hành động của hoàng thượng được.

“Tiêu Dao Vương phủ?”

Thượng Quan Mị sững sờ, lại đi đến đó sao? Chẳng lẽ thật sự giống tin đồn bên hoàng thượng yêu thích Tiêu Dao Vương phi ư? Hai tay hung hăng nắm chặt lại, ngón tay thon dài bấm sâu vào lòng bàn tay. Nàng vốn cho rằng mấy lời đồn kia là không đúng, nhưng từ sau khi Tiêu Dao Vương phi bị thương, biểu hiện nóng vội ra bên ngoài của hoàng thượng khiến nàng không thể không nghĩ như vậy.

“Nếu hoàng thượng đã không có ở đây, vậy bỗng cung đi trước.” Thượng Quan Mị có chút thất hồn lạc phách xoay người, bóng dáng quyến rũ động lòng người kia trở nên buồn bã.

Thái giám tổng quản nhìn bóng lưng Thượng Quan Mị mà lắc đầu, vận mệnh của nữ tử nơi hậu cung cũng không như cảnh tượng mà người ngoài đoán được, bên ngoài vẻ hoa lệ, lộng lẫy kia chính là để che giấu sự cô tịch, vắng vẻ, cùng khổ đau mà người khác khó có thể cảm nhận...

Thượng Quan Mị cúi thấp đầu bước đi không chủ định. Tiến cung vài năm rồi, lúc đầu, nàng cũng chỉ là thiếu nữ giàu ảo tưởng, một lòng muốn cùng phu quân tuần lã phi phàm của nàng cử án tề mi, tương cứu lúc hoạn nạn. Nhưng mỹ mạo của nàng cũng không chiếm được thương yêu của hắn, nhu tình của nàng không động đến được tâm của hắn. Ngày ngày, nhìn thấy dung mạo trong gương đồng trở nên u buồn, đau lòng, nhưng càng đau hơn chính là tại sao hắn luôn coi như không nhìn thấy nàng chứ? Nâng mi mắt nhìn vào những cây hoa bên cạnh, chúng đang ngênh đón ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu xuống. Nhưng đóa hoa xinh đẹp cũng sẽ có lúc tàn héo, cũng giống như nàng. Nàng không cam lòng chỉ biết chờ đợi cùng cô tịch trong tàn lụi như vậy để cho người bên gối nghĩ đến người khác...

“Đi, đi cung Tuyết Hàm.” Thượng Quan Mị thu lại thần sắc, nói với cung nữ phía sau. Đoàn người quay thân đi về phía cung Tuyết Hàm.

Gió thổi qua, đưa tới một trận hương hoa.

Cung Tuyết Hàm

Tuyết Hàm quận chúa đang ghé vào bên cạnh bàn, hai mắt vô thần nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Nàng nghe nói nữ nhân lỗ mãng trong phủ Tiêu Dao Vương kia bị trúng độc, nghe nói Thần ca ca canh giữ ở bên giường nàng ta không rời một bước, vì thế mà cả người tiều tụy...

Nàng hâm mộ muốn chết, nàng đổ kị đến phát điên rồi.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện bản thân trúng độc. Chỉ cần có thể đổi lấy thương tiếc của Thần ca ca, cho dù chỉ liếc nhìn nàng một cái cũng được. Chính là ánh mắt của hắn không có nàng, chưa từng có. Ngày trước hắn còn có thể cười, đối xử với nàng như muối muối. Nhưng không biết từ lúc nào, ngay cả cười hắn cũng keo kiệt cho nàng. Nàng không đáng để cho hắn cư xử ôn nhu sao?

Nếu có thể, nàng thà rằng mình chưa bao giờ gặp qua hắn, như vậy thì hiện tại đã không phải đau lòng đến thế.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Bên ngoài cung, thanh âm lạnh lạnh của thái giám kéo Tuyết Hàm còn đang ngơ ngẩn trở lại. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa. Quả nhiên thấy cung nữ vây quanh Thượng Quan Mị đang đi đến. Nàng ấy mặc một bộ váy áo đỏ rực, cao quý nhưng vẫn không mất đi nét quyền rũ.

“Hoàng tẩu.” Tuyết Hàm đứng lên.

“Tuyết Hàm, muội làm sao vậy? Thần sắc không tốt lắm, muốn gọi ngự y đến xem hay không?”

Thượng Quan Mị vừa mới tiến vào đã nhìn thấy vẻ mặt Tuyết Hàm có chút tái nhợt, một bộ dáng tinh thần không tốt. Không khỏi buông xuống ức khí trong lòng, đi vài bước đến trước mặt Tuyết Hàm quận chúa, lo lắng quan sát nàng ấy.

“Cảm ơn hoàng tẩu quan tâm, Tuyết Hàm không có việc gì.” Tuyết Hàm quận chúa cười yếu ớt, lôi kéo tay Thượng Quan Mị ngồi vào một bên, lại sai cung nữ đưa trà Long Tỉnh thượng đẳng lên mới nói chuyện.

“Hoàng tẩu, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến cung Tuyết Hàm của muội vậy?”

“Tuyết Hàm, bốn cung muốn đi Tiêu Dao Vương phủ thăm hỏi Tiêu Dao Vương phi, muội có muốn đi theo ta không?” Thượng Quan Mị cầm ngược tay Tuyết Hàm quận chúa hỏi. Đúng vậy, nàng không yên lòng với hoàng đế. Nàng càng muốn nhìn một chút Tiêu Dao Vương phi kia là nữ nhân như thế nào? Chẳng những khiến Dạ Tinh Thần luôn không gần nữ sắc lấy nàng ta, sủng nàng ta, còn làm cho trái tim của hoàng thượng lãnh khốc cũng hướng về nàng ta.

Tuyết Hàm kinh ngạc, muốn nàng đi thăm nữ nhân đã cướp đi nam tử nàng yêu mến đương nhiên là trăm ngàn lần không muốn.

Thượng Quan Mị nhìn Tuyết Hàm mím môi, không nói một lời. Tiếp tục khuyên giải.

“Quận chúa, chẳng lẽ muội không muốn gặp Vương gia à?”

“Muội—” Tuyết Hàm khẽ nhếch môi, nàng đương nhiên muốn gặp Dạ Tinh Thần.

“Cùng đi thăm hỏi một chút đi. Bây giờ tâm tình Vương gia rất không tốt, cần có người ở bên an ủi.”

“Được, vậy cùng đi.” Tuyết Hàm quận chúa nghe Thượng Quan Mị nói như vậy, tâm khẽ động, nếu như Bắc Tiểu Lôi không may trúng độc qua đời, vậy không phải nàng vừa vận có thể thay thế nàng ta ư?

“Như vậy mới đúng nha.” Thượng Quan Mị nở nụ cười. “Đi thôi.”

Hai người đứng lên, mang theo mục đích riêng của mình đi Tiêu Dao Vương phủ.

76. Chương 76: Hoàng Thượng, Người Yêu Nàng Ấy Ừ?

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

“Tuyết Hàm quận chúa giá lâm.”

Hai cỗ kiệu hoa lệ, tinh xảo dừng ở trước phủ Tiêu Dao Vương. Sau khi màn kiệu vén lên là hoàng hậu Thượng Quan Mị cùng Tuyết Hàm quận chúa được Thái hậu sủng ái nhất. Trên dưới phủ Tiêu Dao Vương đều lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới các nàng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

“Tham kiến hoàng hậu, quận chúa.”

Quản gia vừa nghe tin, dẫn theo một đám người hầu quỳ trên đất.

“Bình thân đi.” Thượng Quan Mị hướng mọi người phất phất tay, con người kiêu hãnh.

“Nghe nói vương phi bị thương, bốn cung và quận chúa đặc biệt đến thăm nàng.” Lý do quang minh chính đại.

“Tình hình hiện tại của vương phi thế nào rồi?” Thượng Quan Mị vừa hỏi vừa cùng Tuyết Hàm quận chúa đi vào bên trong.

Vào trong vương phủ, đã thấy thần sắc mọi người trong vương phủ đều nặng nề, cả tòa vương phủ chìm trong bầu không khí áp lực.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, vương phi còn chưa tỉnh lại.” Quân gia trả lời, vẻ mặt lo lắng.

“Thật sự?” Cước bộ Thượng Quan Mị và Tuyết Hàm quận chúa ngừng lại, đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ lần này Bắc Tiểu Lôi thật sự lành ít dữ nhiều sao?

“Sao các người lại đến đây?”

Dạ Tinh Triệt nhìn thấy Thượng Quan Mị và Tuyết Hàm, tuần mi nhíu lại. Con người thâm thúy quét về phía các nàng, mang theo một tia không vui.

Thượng Quan Mị và Tuyết Hàm bị ánh nhìn lạnh lùng của hắc đảo qua cũng nhịn không được run lên.

“Tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Dạ Tinh Triệt không vui phát tay, đối với sự xuất hiện của các nàng rõ ràng rất bất mãn.

“Hoàng tẩu, Tuyết Hàm.”

Dạ Tinh Thần ngồi ở bên giường, nhìn hai người mới xuất hiện cũng rất bất ngờ. Song hiện tại, trong mắt, trong đầu hắc chỉ có Bắc Tiểu Lôi còn đang nằm ở trên giường, chỉ thần nhiên gật đầu với hai người xem như tiếp đón.

“Vương gia, thân thể vương phi có khá hơn chút nào không?”

Thượng Quan Mị ngẩng nhìn Bắc Tiểu Lôi nằm ở trên giường, thấy sắc mặt nàng màu xanh đen, thoát nhìn cả người không có một tia sức sống. Con người lại xoay chuyển qua Dạ Tinh Thần đang trông coi Bắc Tiểu Lôi, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Không nghĩ tới Tiêu Dao Vương gia tuần mỹ tôn quý hiện tại lại trông chật vật như vậy, khuôn mặt hơi gầy dường như rất mệt mỏi, trên cằm cũng mọc râu ria hỗn độn, một thân áo trắng đầy nếp nhăn. Hiện tại hắc giống như một kẻ lang thang.

“Đa tạ hoàng tẩu quan tâm.” Dạ Tinh Thần nhàn nhạt nói, cũng không nhắc tới tình hình Bắc Tiểu Lôi trúng độc.

Tuyết Hàm nhìn Dạ Tinh Thần trước mặt suy sút đến vậy, thậm chí còn nhếch nhác. Con người buồn bã, vô cùng đau lòng xiết chặt hai tay. Nam nhân lười nhác, cao quý, tao nhã mà nàng bội phục từ nhỏ đã không còn thấy nữa rồi, nam nhân lười nhác trước mắt này thật sự là hắc sao? Chỉ vì một nữ nhân lỗ mãng, hắc có thể biến chính mình trở nên chật vật như thế sao? Đáng giá sao? Từ khi vào cửa đến bây giờ, trừ bỏ tiếng chào hỏi nhàn nhạt kia, ngay một ánh mắt hắc cũng keo kiệt không cho nàng. Chẳng lẽ trong lòng của hắc chỉ có thể dung được Bắc Tiểu Lôi kia ư?

Ánh mắt nhìn sang Bắc Tiểu Lôi trên giường, nữ nhân thô tục, ngang ngược kia giờ phút này vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó. Môi phiếm màu đen, sắc mặt cũng trở nên xanh đen, hai mắt nhắm nghiền, không có một tia sinh khí. Nhìn nàng ta, Tuyết Hàm lại không có nổi một chút thương hại, thậm chí có cũng chỉ là thống hận. Nếu như không có nàng ta, Thần ca ca của nàng sao có thể đến nông nỗi này. Hắc hắc là nên phần chần, tôn quý lại ngao nghể mới đúng. Nếu như có thể, nàng chỉ mong sao nữ nhân này chết sớm một chút, tránh phải liên lụy đến Thần ca ca...

Trong phòng, bốn người đều không nói chuyện.

Bầu không khí yên ắng đến cổ quái.

Dạ Tinh Triệt thấy Thượng Quan Mị đang nhìn hắc, môi mỏng mấp máy, trong con ngươi sâu thẳm lộ ra vài phần lạnh mạc.

“Người đi với trẫm.” Nói xong, hắc xoay người đi ra ngoài. Cẩm bào màu đỏ tím nhẹ nhàng dao động theo gió, giống như trái tim khiến người khác không nắm bắt được.

Thượng Quan Mị lặng đi một chút, gật đầu với Dạ Tinh Thần và Tuyết Hàm, đi ra ngoài.

Đóa hoa đỏ tươi nở rộ đón ánh nắng mặt trời, lá cây đung đưa theo gió, mang đến cảm giác lành lạnh.

Đình nghỉ mát của vương phủ, ngói ngọc bích trụ đỏ.

Dạ Tinh Triệt đưa lưng về phía Thượng Quan Mị, hai tay nắm ở sau lưng, tóc đen như thác nước tung bay, áo bào đỏ tím bay lượn đón lấy cơn gió.

Thượng Quan Mị đứng ở phía sau hắn, nhìn hắn si ngốc, giống như con bướm nhả vình viển truy đuổi theo đóa hoa.

Hai người đều không nói chuyện, không khí tĩnh lặng trôi qua.

Thật lâu sau, Dạ Tinh Triệt mới quay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn Thượng Quan Mị như muốn nhìn thấu nàng. Môi mỏng khẽ nhếch, lạnh lùng chất vấn.

“Người tới vương phủ để làm gì?”

Ngữ khí chất vấn kia, ánh mắt hoài nghi đó khiến Thượng Quan Mị thiếu chút chảy lệ. Nàng không đáng để hắn tin cậy đến thế sao?

“Thần thiếp chính là nghe nói vương phi bị trúng độc, cho nên mới đến thăm nàng ấy.” Nàng cúi thấp đầu, không muốn hắn nhìn thấy sự yếu ớt trong mắt mình.

Dạ Tinh Triệt không nói gì, chỉ tiếp tục dùng ánh mắt sắc bén đánh giá nàng, giống như đang xem xét tính chân thật trong lời nói của nàng. Nhưng nàng cúi thấp đầu nên cũng không thấy được cảm xúc trong mắt nàng. Hắn giơ môi lên, mang theo ngụ ý uy hiếp nói.

“Tốt nhất là như vậy, nếu để cho trăm biết người có lòng bất chính, trăm nhất định sẽ không tha cho người.”

Thượng Quan Mị bỗng ngẩng đầu lên, hai tròng mắt trừng thật lớn, không dám tin nhìn Dạ Tinh Triệt, hắn lại có thể uy hiếp nàng ư? Nàng rốt cuộc đã phạm vào lỗi gì, hắn lại đối xử với nàng như vậy? Chẳng lẽ nàng yêu hắn cũng là sai sao?

“Vì cái gì?” Câu oán giận ẩn nhẫn đã lâu như núi lửa phun trào, nàng có thể chịu đựng sự coi thường của hắn, cũng có thể tiếp nhận hậu cung ba nghìn mỹ nữ tranh sủng của hắn, thế nhưng vì cái gì hắn lại dùng thái độ đả thương người như vậy đối xử với nàng, vì cái gì?

“Hoàng thượng, thần thiếp rốt cuộc đã làm sai điều gì? Vì sao người lại đối xử với thần thiếp như vậy? Nàng nghĩ không ra, chính mình một lòng si mê cùng chờ đợi, vì sao đối lấy lại là thương tổn vô tận chứ? Chẳng lẽ thật sự là người yêu trước nhất định sẽ chịu bị tổn thương ư?”

Dạ Tinh Triệt sững sốt, hiển nhiên không ngờ được Thượng Quan Mị sẽ đột nhiên bộc phát. Lạnh lùng liếc qua nàng một cái, hắn không phải không biết nữ nhân này có tình ý với mình, thế nhưng hắn lại không cách nào yêu nàng, không thể yêu một nữ nhân ngoan độc vì mình mà tổn thương người khác. Hắn không hỏi qua, cũng không chứng tỏ hắn không biết. Trước kia những phi tử hắn sủng ái đều liên tiếp ốm chết hoặc phát sinh chuyện ngoài ý muốn, đều là nữ nhân này gây nên.

“Người chỉ cần nhớ kỹ lời của trăm, không nên tính toán thương tổn người trong vương phủ.” Dứt lời, hắn khẽ vung ống tay áo xoay người rời đi.

“Người là sợ ta thương tổn Tiêu Dao Vương phi sao?”

Lời của Thượng Quan Mị thành công làm cho Dạ Tinh Triệt ngừng lại.

“Ta cảnh cáo người, không được làm hại nàng.” Dạ Tinh Triệt quay đầu, ánh mắt như mũi tên nhọn sắc bén nhìn chằm chằm Thượng Quan Mị.

“Ha ha...” Thượng Quan Mị cười lớn một trận, ánh mắt nhìn Dạ Tinh Triệt. “Hoàng thượng, người yêu nàng ấy ư?”

Con người Dạ Tinh Triệt âm u, khẽ vung tay áo, bước nhanh rời đi.

77. Chương 77: Dạ Tinh Thần Thị Huyết

“Thần ca ca, huynh gầy.”

Sau khi Dạ Tinh Triệt và Thượng Quan Mị đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Tuyết Hàm quận chúa cùng Dạ Tinh Thần trông coi Bắc Tiểu Lô vẫn đang bất tỉnh nhân sự.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu nghiêng trên mặt bàn, quang ảnh loang lổ. Gió nhẹ thổi qua cuốn lên rèm lụa màu trắng.

Tuyết Hàm quận chúa nhìn bộ dáng mỗi một của Dạ Tinh Thần, trong lòng rất đau. Nàng rất muốn xóa bỏ nếp nhăn trên trán hắn, nói cho hắn biết không cần ưu thương; nàng còn muốn đi đến bên cạnh hắn, làm bạn cùng với hắn.

Dạ Tinh Thần nghe thấy lời của Tuyết Hàm quận chúa cũng không động đậy. Ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Bắc Tiểu Lô trên giường, mấy phần đau thương, mấy phần nhu tình, ánh nhìn như vậy làm cho Tuyết Hàm ghen tỵ.

“Thần ca ca, vì sao huynh không nhìn ta? Không cần coi chừng nàng nữa, nàng sẽ không tỉnh lại đâu.” Nhìn gương mặt trần ngập sắc xanh đen kia, nàng ác độc nguyên rửa.

Thân thể Dạ Tinh Thần rung mình một cái, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tuyết Hàm.

Tuyết Hàm vốn vui sướng vì hắn chịu nhìn mình, nhưng khi tiếp xúc đến ánh mắt hắn thì hoảng sợ, gần như không thể thở nổi. Đó là một đôi mắt hung ác, tàn bạo, trong con ngươi đen như mực dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy, giống như một mãnh thú đang tiếp cận con mồi. Như muốn đem con mồi xé rách chỉ còn lại mảnh vụn.

“Thần, Thần ca ca...” Tuyết Hàm bị dọa lùi về sau một bước.

“Người mới vừa nói cái gì?” Con ngươi thị huyết, hung tàn của Dạ Tinh Thần nhìn chăm chăm nàng, nàng ta nói cái chết tiết gì hả? Lô Nhi sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ tỉnh lại.

Tuyết Hàm bị ánh mắt của hắn cố định ở một chỗ, toàn thân phát run. Như thế nào cũng không dự đoán được Dạ Tinh Thần cũng sẽ có ánh mắt như vậy? Là nàng nhìn nhầm rồi ư? Nhưng sự sợ hãi kia từ đâu mà đến?

“Lô Nhi sẽ tỉnh lại!” Dạ Tinh Thần nhìn Tuyết Hàm, không phải đang nhìn một thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, mà là nhìn một địch nhân, một địch nhân muốn cướp đi thê tử bảo bối của hắn.

“Nếu như nàng không thể tỉnh lại, ta sẽ cho người chôn cùng.” Nếu như Lô Nhi không tỉnh lại, nhất định là vì nữ nhân ác độc trước mắt này nguyên rửa nàng. Nếu như không còn Lô Nhi, những người này vẫn sống làm cái gì?

Tuyết Hàm mờ mịt, nàng không tin Dạ Tinh Thần lại có thể nói ra được lời tàn nhẫn như vậy. Đôi mắt đen nhìn hắn ngơ ngác, không có phản ứng.

“Cút đi, không cần lại xuất hiện trước mặt ta.”

Dạ Tinh Thần lãnh lệ liếc nàng ta một cái, dừng bước hắn ra tay, hắn không muốn động thủ ở trước mặt Lô Nhi, cũng không muốn hủy diệt đi ký ức thời thơ ấu.

“Oa...” Tuyết Hàm không hề báo trước khóc lớn ra tiếng, quay người chạy ra khỏi phòng.

“Tuyết Hàm, muội làm sao vậy?”

Ở ngoài cửa, Tuyết Hàm đứng phải Dạ Tinh Triệt và Thượng Quan Mị một trước một sau đi vào. Hai người nhìn Tuyết Hàm khóc đến thương tâm, sau ném ánh mắt về phía Dạ Tinh Thần, lại thấy vẻ mặt hung ác của hắn, trong mắt lóe ra quang mang thị huyết. Hắn xa lạ tàn nhẫn như vậy khiến hai người cả kinh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lại làm cho Thần vốn tao nhã biến thành bộ dáng thế này?

Tuyết Hàm không để ý tới hai người, lướt qua bọn họ chạy ra ngoài. Nàng hối hận rồi, đáng lẽ nàng không nên đến Tiêu Dao Vương phủ. Nếu như không đến, Dạ Tinh Thần sẽ mãi mãi là Thần ca ca tôn quý, thanh

nhã trong suy nghĩ của nàng. Nếu như không đến, nàng cũng sẽ không bị thương tổn. Sau này bọn họ ngay cả một hi vọng nhỏ nhoi cũng không còn sao?

Bởi vì Thượng Quan Mị bị Dạ Tinh Triệt uy hiếp, vốn tâm tình đã không tốt. Hiện tại nhìn thấy bộ dáng Tuyết Hàm, biết nhất định nguyên do là bởi Dạ Tinh Thần, trong lòng lại dâng lên cảm giác bị thương, đối với Tuyết Hàm lại càng sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Hoàng thượng, thần thiếp xin cáo biệt.”

Lần đầu tiên Thượng Quan Mị dùng giọng điệu lạnh như băng nói với Dạ Tinh Triệt, sau đó khẽ vung tay áo, quay người đuổi theo Tuyết Hàm.

Sau khi hai người rời đi, vẻ hung ác trong mắt Dạ Tinh Thần thối lui. Lại quay về ngồi ở bên giường, hai tay nắm lấy tay Bắc Tiểu Lôi, không nói tiếng nào.

Dạ Tinh Triệt nhìn hắn, biết hắn không muốn nhiều lời, con ngươi nhìn sang Bắc Tiểu Lôi, lời Thượng Quan Mị lại quanh quẩn bên tai, ‘Hoàng thượng, người yêu nàng ấy ư?’, môi mỏng nhếch lên, lộ một nụ cười khổ, đã yêu, có lẽ từ lần đầu gặp mặt đã yêu rồi. Đôi mắt long lanh, linh động kia, tính khí không trối không buộc ấy, như cầu vòng rực rỡ, xinh đẹp thu hút ánh mắt của hắn. Đáng tiếc, khi gặp được nàng đã là đệ muội của mình. Nữ nhân của hoàng đế hắn yêu nhất, chỉ có thể buông tay, chỉ có thể buông tay...

Mâu quang sâu kín, hiện tại chỉ hi vọng độc trong người nàng có thể giải. Như vậy dù chỉ có thể nhìn thấy tươi cười sáng rõ của nàng, hắn cũng thấy đủ rồi.

“Thần, trầm hồi cung đây.” Dạ Tinh Triệt nhàn nhạt nói với Dạ Tinh Thần.

“Cung tiễn hoàng huynh.”

“Chiếu cố nàng thật tốt.”

Dạ Tinh Triệt nhìn Bắc Tiểu Lôi thật sâu một cái mới xoay người rời đi.

Ánh mắt Dạ Tinh Thần thâm trầm, quay đầu lại nhìn vào bóng dáng màu đỏ tím của Dạ Tinh Triệt đang dần biến mất ngoài cửa.

“Người đâu.”

“Vương gia.” Gia đình áo vải xanh đi đến.

“Đi mời Tả công tử và Doãn công tử đến đây.” Dạ Tinh Thần phân phó gia đình.

“Vâng.” Gia đình khom người lui ra ngoài.

Dạ Tinh Thần quay lại nhìn đôi môi xanh đen của Bắc Tiểu Lôi, hai má gầy gò, bàn tay nắm thật chặt, không thể đợi tin tức của bọn họ thêm nữa, hắn muốn tự thân xuất mã đi tìm Diệu bút thư sinh, nếu không, hắn thật sự sợ hãi câu nguyên rửa kia của Tuyết Hàm sẽ linh nghiệm.

“Vương gia.”

Hai người Tả Quân Mạc và Doãn Tư An một trước một sau bước vào phòng. Tả Quân Mạc áo lam, Doãn Tư An áo trắng. Phong thái nhẹ nhàng, khí vũ phi phạm. Hai người thấy Dạ Tinh Thần cho tìm bọn họ đều có chút nghi hoặc.

“Tả công tử, Nguyệt Nhi và Tinh Nhi đâu?” Dạ Tinh Thần hỏi Tả Quân Mạc.

“Nguyệt Nhi đã ngủ rồi, Tinh Nhi đang ở bên coi chừng nó.” Tả Quân Mạc mấp máy môi, bởi vì Bắc Tiểu Lôi bị trúng độc, Tả Quân Mạc không lập tức trở về sơn trang Thất Dạ ngay. Hiện tại hai đứa bé đều âm ỉ muốn mất thân, hắn đương nhiên phải lưu lại chiếu cố bọn chúng.

Dạ Tinh Thần gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng nhìn hai người.

“Bốn vương không thể im lặng chờ đợi tin tức nữa, ta tính toán tự mình đi tìm Kim sí diệu. Cho nên, phải phiền Tả công tử chiếu cố cho Nguyệt Nhi và Tinh Nhi rồi.”

Tả Quân Mạc gật đầu, chúng là cháu ngoại trai, cháu ngoại nữ của hần, cho dù vương gia không nhờ, hần vẫn sẽ chiếu cố cho chúng nó.

“Doãn công tử, trong thời gian ta không có ở trong phủ, Lôi Nhi liền nhờ người.”

“Vương gia yên tâm, tại hạ tất nhiên sẽ hết lòng chiếu cố cho sư muội.” Doãn Tư An chấp tay, trịnh trọng đáp.

Vậy làm phiền hai vị rồi.”

78. Chương 78: Diệu Bút Thư Sinh

Đế đô Dạ Liêu – Đệ nhất tửu lâu

Tửu lâu rộng lớn như vậy mà tân khách đã ngồi đầy chỗ. Ở bên trong, tiểu nhị vắt khăn trắng trên vai bận rộn đi lại, mùi đồ ăn cùng rượu ngon, vô cùng náo nhiệt.

“Này, các người đã nghe thấy gì chưa? Gần đây vô lâm, triều đình đều treo giải thưởng đi tìm Diệu bút thư sinh đây.”

Một đại hán mọc đầy râu quai nón mặc áo xanh vừa uống rượu, vừa nói chuyện với bằng hữu. Trong mắt đen dưới đôi lông mày dày rậm lóe ra hứng thú với đề tài này.

“Cũng không hần.” Nam tử gầy gò mặc áo trắng tiếp lời nói, hạ ly rượu xuống. “Cũng không biết những lời này ở đâu ra?” Chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Từ trước đến nay Diệu bút thư sinh kia là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Không biết vì nguyên nhân gì làm cho hai thế lực lớn đều trả ngàn vàng để tìm hần?

“Bất quá, ta thấy muốn tìm được Diệu bút thư sinh kia là rất khó.” Đại hán râu quai nón lắc lắc đầu, đối với chuyện này cũng không coi trọng.

“Nga, nói vậy là sao?” Nam tử áo lam kia kinh ngạc hỏi.

“Nói thừa.” Nam tử áo trắng nhếch môi mỏng lên, “Người biết Diệu bút thư sinh có bộ dáng thế nào sao?”

“Này—” Nam tử áo lam lắc đầu, mặc dù nghe đồn Diệu bút thư sinh vô cùng thần diệu, nhưng lại chưa có ai từng trông thấy hình dáng hần như thế nào?

“Nhìn vẻ mặt này là hiểu được rồi ha.” Đại hán kia cười nói.

“Nào, chúng ta uống rượu, quản họ có tìm được hay không cũng không liên quan đến huynh đệ chúng ta.” Nam tử áo trắng nâng chén nói với mấy người.

“Đúng vậy.”

“...”

Ba người nhiệt tình chạm cốc, đồng kéo tây nói.

Không khí trong tửu lâu rất ồn ào, ai cũng chưa từng để ý đến cái bàn phía sau đại hán có chòm râu quai nón kia, có một nam tử ngũ quan như ngọc, bạch sam nhẹ nhàng lay động, tóc đen dùng một cây ngọc trâm búi cao, lười nhác tùy tiện. Sau khi nghe thấy cuộc trò chuyện của ba người, con người trong suốt lơ đãng hiện lên một đạo tinh quang, nhanh đến mức làm cho người khác không thể bắt lấy.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Miễn cưỡng đứng lên, hướng về phía điểm tiểu nhị đang bận rộn bên cạnh hồ.

“Đến đây.” Tiểu nhị tươi cười chạy tới.

“Khách quan, rượu và thức ăn của ngài tổng cộng là ba lượng bạc.”

Nam tử bạch sam không nói tiếng nào, lấy từ trong túi áo ra một thỏi bạc năm lượng ném cho tiểu nhị.

“Không cần thối lại.”

Dứt lời, nam tử bạch sam khẽ vung áo dài, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Điểm tiểu nhị ngậy ngốc cầm bạc, thẳng đến khi nam tử bạch sam đi xa mới kịp phản ứng lại, vội vàng hô to. “Khách quan đi thông thả.”

Thị trấn, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, trên ngã tư ngựa xe như nước.

Một đám người vây quanh thông cáo dán trên bức tường nghị luận sôi nổi.

“Vẫn còn đang tìm Diệu bút thư sinh này a, tiền thưởng đã tăng tới năm vạn lượng hoàng kim rồi.”

Nhìn tiền thưởng đến đỏ mắt, năm vạn lượng hoàng kim a, bọn họ mất mấy đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

“Diệu bút thư sinh này rốt cuộc là người nào vậy?” Tiểu dân chúng chỉ biết đến củi, gạo, dầu, muối, đối với chuyện trên giàng hồ biết rất ít.

“Nếu như ta có thể tìm được Diệu bút thư sinh kia thì thật tốt.” Cảm thán, như vậy cũng không cần vất vả kiếm tiền nữa.

“Người nằm mơ đi.” Người bên cạnh không chút lưu tình đánh tan ảo tưởng của hắn.

“...”

Nam tử bạch sam nghe thấy đối thoại của mấy người này, môi mỏng xinh đẹp câu lên, lộ ra một mặt tươi cười tà tứ không hợp với bề ngoài của hắn. Hóa ra giá trị con người hắn chỉ đáng năm vạn lượng hoàng kim, haha

~~Chen qua đám người, bóng dáng màu trắng đứng ở đằng trước. Nâng con ngươi lên, chỉ thấy thông cáo được dán trên bức tường đúng là hoàng bảng chói lọi. Bảng cáo thị đại ý là nói ai có thể tìm được Diệu bút thư sinh hắn thì sẽ được nhận tiền thưởng năm vạn lượng hoàng kim.

Diệu bút thư sinh nhếch môi, ánh mắt sâu xa mang theo ý cười quỷ dị, xem ra, hắn thật sự phải đi nhìn một chút xem những người này muốn tìm hắn rốt cuộc là vì cái gì mới được? Bất động thanh sắc đi khỏi đám người, lại không nhìn thấy cách đó không xa phía sau có hai người áo đen nhìn bóng lưng hắn gật đầu, tiếp đó biến mất ở trong biển người...

Ám Ảnh lâu

Dạ Tinh Thần mặc một bộ cẩm bào màu đen, đai ngọc thắt lưng, vạt cùng tay áo đều thêu viền vàng, dựa lưng vào ghế bạch đàn màu đen, hai tay để ở trên tay vịn, tay áo rộng rãi phủ lên hai bên tay ghế. Mặt nạ màu vàng che một nửa, trong đôi mắt thâm sâu không lộ ra một tia cảm xúc, giống như một hồ giếng cạn. Môi mỏng nhấp nhẹ, cả người tản mát ra vẻ thâm độc.

“Bốn lâu chủ muốn đích thân đi tìm Diệu bút thư sinh, Nguyệt, đi chuẩn bị một chút, xuất hành cùng ta.”

Con ngươi đen thâm thúy rét lạnh liếc nam tử áo lam phía dưới, lạnh lùng phân phó.

“Lâu chủ, không cần chờ tin tức của bốn vị hộ pháp sao?” Nam tử áo lam mấp máy môi hỏi.

“Người đang nghi ngờ quyết định của bốn lâu chủ ư?”

Dạ Tinh Thần lạnh lùng nhìn nam tử áo lam, trong mắt lộ vẻ không vui. Hiện tại tâm tình của hắn rất không tốt, thức thời thì đừng đụng chạm vào hắn.

“Thuộc hạ không dám.” Nam tử áo lam nhanh chóng quỳ xuống đất.

“Tốt nhất là như vậy.” Dạ Tinh Thần không vui nói. “Còn không mau đi chuẩn bị.”

“Vâng.” Nam tử áo lam lui ra ngoài, lại suy xét tính khí lâu chủ càng ngày càng lãnh lệ hơn.

Sau khi bóng dáng màu lam biến mất, thân thể Dạ Tinh Thần mới buông lỏng, suy sụp ngã vào trên ghế, trong con ngươi thâm sâu dưới mặt nạ chỉ còn lại lo lắng vô hạn. Chỉ có hắn mới biết mình có bao nhiêu sợ hãi Lôi Nhi sẽ không thể tỉnh lại, chưa từng có nỗi sợ nào như thế. Trong đầu hồi tưởng lại từng chuyện

khi ở cùng Bắc Tiểu Lô từ lúc mới gặp, khoe miệng nhếch lên, mang theo nụ cười hồi ức. Nếu như bọn họ gặp nhau là sự an bài của ông trời, vậy thì hẳn hẳn cầu trời cao cho bọn họ một cơ hội nữa, để những năm tháng sau này bọn họ còn có thể làm bạn đến cuối cuộc đời...

Ngoài cửa sổ, rừng trúc xao động, lá xanh xào xạc, như một khúc đàn ai oán được tấu lên.

Khấu khấu— ngoài cửa truyền đến tiếng gõ lôi kéo suy nghĩ của Dạ Tinh Thần trở về, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Thanh Long trong tứ đại hộ pháp đã trở lại.

“Vào đi.” Chẳng lẽ đã có tin tức của Diệu bút thư sinh rồi ư?

“Tham kiến lâu chủ.” Thanh Long một thân trang phục màu xanh, sắc mặt lãnh tuấn, nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu vãn an.

“Đứng lên đi.” Dạ Tinh Thần phất tay, dưới ánh mắt lãnh lệ cất giấu sự khấn trương. “Có tin tức của Diệu bút thư sinh rồi?”

“Vâng. Thuộc hạ chờ ở thị trấn đã phát hiện hành tung của Diệu bút thư sinh.” Thanh Long đáp, trong lòng cũng buồn bực, không nghĩ tới bọn họ tung lưới tìm hắn khắp nơi, hắn lại ở ngay dưới mí mắt của bọn họ.

“Hắn thế nhưng lại xuất hiện ở đế đô.”

79. Chương 79: Chờ Quân Tới Cửa

“Hắn thế nhưng lại xuất hiện ở đế đô.”

Mỗi mống câu lên, không nghĩ đến mình tận lực tìm kiếm Diệu bút thư sinh còn hắn lại tự động đến cửa.

“Lâu chủ, theo thuộc hạ thấy, Diệu bút thư sinh kia tựa hồ đối với chuyện hắn bị treo giải thưởng tìm kiếm cảm thấy rất hứng thú. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay hẳn có thể sẽ đi thăm dò hoàng cung.” Bởi vì hoàng băng treo giải thưởng tìm hắn.

“Chỉ sợ hắn không đến.” Dạ Tinh Thần giương áo, vạt áo bay lên, đôi mắt lãnh lệ híp lại, hiện tại chỉ cần chờ hắn tự mình tới cửa.

“Thanh Long, thả chút phong thanh ra, cho người bên ngoài biết Tiêu Dao Vương phủ mới thật sự là nơi đang tìm Diệu bút thư sinh.”

“Vâng.”

Thanh Long gật đầu, bóng dáng màu xanh biến mất ở trong phòng.

Gió nhẹ nhàng thổi từ ngoài cửa vào, đưa tới chút cảm giác mát lạnh.

Tóc đen nhẹ bay, trong đôi mắt thâm thúy rốt cuộc có hi vọng mới.

Thân ảnh màu đen nhoáng lên, rời khỏi Âm Ảnh lâu.

Đêm đến, đen đặc như sơn.

Trăng, sao trốn vào trong tầng mây dày, gió đêm hiu hiu thổi, lá cây xào xạc rung động, yên tĩnh, thanh lạnh.

Một bóng người màu đen thừa dịp đêm tối, bay qua tường viện cao cao tiến vào bên trong Tiêu Dao Vương phủ.

Trong vương phủ, thị vệ giắt bảo kiếm trên thắt lưng tuần tra qua lại. Thỉnh thoảng có vài âm thanh khác lạ vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Thân thể bóng người màu đen như con giao long, gọn gàng tránh thoát thị vệ, đi về phía chủ viện lớn nhất, trên mặt đeo khăn đen, vền vền lộ ra đôi mắt đen sáng ngời lạnh lùng.

“Ê, vừa rồi ngươi có nghe thấy tiếng động gì không?” Thị vệ Giáp nhú lông mày nhìn bốn phía, một bên hỏi đồng nghiệp.

“Tiếng động?” Thị vệ khác nhìn chung quanh, không phát hiện ra cái gì khác thường.

“Ta nói ngươi nghe lầm rồi, nào có tiếng động gì, chắc là tiếng gió thôi.” Thị vệ Ất tức giận nói.

“Đúng vậy.” Thị vệ khác cũng phụ họa theo. “Đi thôi, tiếp tục tuần tra, cũng không thể để tiểu tặc êm ả tiến vào thế được.”

Đám người nói xong, lại đi về phía bên kia vương phủ.

Hắc y nhân ở trên xà ngang lộ ra nụ cười khẩy, bóng dáng nhoáng lên, không tiếng động nhảy xuống mặt đất. Nâng mắt lên nhìn thấy trong một gian phòng vẫn còn ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, cái bóng chiếu lên trên cửa.

Thân ảnh màu đen không tiếng động bay vút qua gian phòng kia, nhảy lên nóc nhà, nhẹ nhàng lật một viên gạch ngói lên. Xuyên qua khe hở nhìn vào trong phòng, thấy gian phòng khá nhã trí, nhưng lại ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng đậm, chẳng lẽ nơi này có người bị bệnh? Cúi thấp người ghé sát vào lỗ hổng nhìn thấy rèm lụa trắng lay động, một bóng lưng màu trắng ngồi ở bên giường, hai tay nắm lấy tay nhân nhi trên giường. Nhìn bóng lưng màu trắng kia hẳn là một nam nhân trẻ tuổi, mà người nằm trên giường là một cô nương đi...

Khi bóng dáng màu đen còn đang đánh giá tình hình trong phòng thì lỗ tai của Dạ Tinh Thần đang ngồi bên giường giật giật, ở chỗ Hắc y nhân nhìn không tới, môi mỏng câu lên, quả nhiên đã đến rồi.

Thả hai tay Bắc Tiểu Lôi ra, cẩn thận đắp chăn mỏng lên cho nàng. Dạ Tinh Thần đứng lên, kéo theo cẩm bào trắng, trên khuôn mặt tuần mỹ vô trù ở dưới ánh đèn mờ nhạt phảng phất như phủ lên một quang sáng. Hắn đi đến bên cạnh bàn, vươn tay nâng chung trà lên tự rót ỉnh một chén. Khi đưa ly trà đến bên môi thì đột nhiên hắt nước trà về phía nóc nhà. Dưới tác dụng của nội lực, nước trà biến thành băng tiễn thẳng tắp bay đến Hắc y nhân trên mái ngói.

Hắc y nhân sững sốt, lắc mình một cái tránh thoát công kích của Dạ Tinh Thần, nhưng cũng phát ra tiếng vang, đưa thị vệ đang ở không xa đến.

“Là ai?” Bọn thị vệ xoát xoát rút đao ra, chạy tới bên này quát.

Hắc y nhân thấy thế, phi thân về phía nóc gian phòng khác bay đi.

Thị vệ tinh mắt phát hiện bóng dáng của hắn, chạy theo truy đuổi.

Tiếng kêu la xé toang màn đêm yên tĩnh, trong vương phủ, đèn đuốc sáng trưng.

Hắc y nhân quay đầu nhìn thị vệ vương phủ truy đuổi trên mặt đất, khóe miệng gợi lên một mặt cười nhạo, muốn bắt hắn à, thật là vọng tưởng. Lướt thân một cái, như muốn bay ra ngoài vương phủ.

“Đứng lại.”

Một đạo thanh âm lạnh lùng, một nam tử áo lam xuất hiện ở trước mặt Hắc y nhân. Nương theo ánh đèn phát ra từ vương phủ, có thể nhìn thấy nam tử này tuần mỹ bất phàm, khi vũ hiên ngang, đôi mắt thâm sâu lộ ra hào quang lãnh liệt. Gió đêm nổi lên, cuốn lấy áo lam.

“Điều bút thư sinh, ta khuyên ngươi vẫn nên lưu lại đi.”

Đang đánh giá người trước mặt, phía sau lại tới một người, quay đầu nhìn lại, thấy người phía sau mặc áo bào trắng đang tung bay, ngũ quan như ngọc, khóe miệng khẽ nhếch chứa đựng một nụ cười nhân nhạo, lại không giống nam tử lúc nãy phát hiện ra mình ở trong phòng. Nghe hắn nói ra thân phận của mình, sững sốt, sau đó lại giật mình. Xem ra hành động hôm nay của hắn đã nằm trong dự liệu của bọn họ. Vừa nghĩ đã hiểu, hắn cũng không đi nữa, liền đứng ở nơi đó, hắc bào phát phới. Nhẹ câu môi, dịch không động, hắn cũng không động.

“Huynh đài đã tới đây rồi, sao không xuống dưới ngòi một lát.”

Dạ Tinh Thần đi ra, đám thị vệ lúc này đi theo phía sau. Hắn ngẩng đầu nhìn Diệu bút thư sinh đang đứng trên nóc nhà, nói.

Diệu bút thư sinh liếc Dạ Tinh Thần một cái, người nam nhân này thoát nhìn văn nhược vô lực, cũng giống hắn dùng bề ngoài vô hại mê hoặc người khác. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, hắn cũng biết võ công của người nam nhân này không hề kém. Lại nhìn tình cảnh hắn ta được mọi người vây quanh, hắn chắc chắn Dạ Tinh Thần là chủ nhân của vương phủ – Tiêu Dao Vương gia.

“Nếu chủ nhân đã mời, tại hạ tự nhiên nghe theo.”

Phi thân một cái, bóng dáng màu đen như con đại bàng từ trên nóc nhà bay xuống, thoải mái tự nhiên đứng ở trước mặt Dạ Tinh Thần.

Tả Quân Mạc, Doãn Tư An thấy thế, cũng từ trên nóc nhà bay xuống, dừng ở hai bên Dạ Tinh Thần.

“Được, Diệu huynh quả nhiên sáng khoái.” Dạ Tinh Thần gật đầu với Diệu bút thư sinh, sau đó vươn ra tư thế mời. “Mời.”

Diệu bút thư sinh theo đoàn người vào phòng ngủ của Dạ Tinh Thần, bất quá, bên giường đã bị bình phong ngăn cách, không nhìn thấy được nhân nhi trên giường.

Diệu bút thư sinh ngồi xuống, cách khăn che mặt nhìn vào mấy người, ngoắc môi, hỏi. “Mấy vị rốt cuộc tìm ta làm gì?” Hắn tin tưởng tối nay đối phương nhất định đã bố trí ván cờ thật tốt rồi.

“Bổn vương muốn mượn Diệu huynh một vật.”

80. Chương 80: Cho Mượn Kim Sí Điểu

“Bổn vương muốn mượn Diệu huynh một vật.”

Tinh mâu trong suốt của Dạ Tinh Thần nhìn vào Diệu bút thư sinh, mang theo khẩn cầu nói. Nhưng nếu như Diệu bút thư sinh nói không ượn, cho dù dùng vũ lực, hắn cũng phải lấy bằng được Kim sí điểu.

“Ồ? Vật gì?” Diệu bút thư sinh nhíu mày, hắn không nghe lầm chứ? Tiêu Dao Vương gia tôn quý vô cùng lại cũng sẽ mượn đồ của hắn – một tiểu nhân vật nhỏ bé ư.

“Kim sí điểu.” Dạ Tinh Thần nhìn thẳng vào hắn, ngay cả một cái chớp mắt cũng không.

Sau khi hắn dứt lời, trong phòng lâm vào yên lặng.

Trong đôi mắt của Diệu bút thư sinh xẹt qua một tia sáng khác thường, không ngờ bọn họ lại biết mình có Kim sí điểu, nhưng Kim sí điểu là loài chim cực độc, bọn họ muốn mượn nó là có dụng ý gì? Ngắc đầu lên, ánh mắt nhìn lại Dạ Tinh Thần. Mối mong kéo ra một nụ cười khó lường.

“Vương gia, Kim sí điểu này là vật hiếm có trên thiên hạ, vương gia dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ cho người mượn?”

Mặc dù đối phương là Tiêu Dao Vương gia dưới một người, trên vạn người, nhưng Diệu bút thư sinh hắn cũng không phải loại phàm phu tục tử, muốn lấy Kim sí điểu từ trên người hắn, còn phải xem bọn họ có bản lĩnh đấy không.

“Nói như vậy là người không ượn rồi?” Không cần Dạ Tinh Thần đáp, Doãn Tư An đã lên tiếng trước. Ý cười ôn nhu như gió xuân, giống như người trời. Nhưng lời nói ra, lại băng lãnh dị thường.

“Nếu như Diệu bút thư sinh còn muốn huy động Thần bút của người, ta khuyên người vẫn nên đưa Kim sí điểu ra đi.”

Vì cứu sự muội, cho dù hai tay dùng để cứu người của Doãn Tư An có nhiễm lên máu tươi người khác, hắn cũng không chối từ. Dưới ngọn đèn mờ, nụ cười kia rõ ràng ôn nhu như vậy, lại giống như bị một tầng sa mỏng bịt mắt, khiến người khác cảm thấy vài phần mờ ảo khó lường.

“Đây là uy hiếp à?”

Diệu bút thư sinh quay đầu đánh giá Doãn Tư An, nam nhân ngọc thụ lâm phong này lại cũng có biểu tình lạnh lùng như vậy, xem ra, bọn họ thật sự rất muốn Kim sí điều, bỗng nhiên, hắn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với nguyên nhân mà bọn họ muốn có Kim sí điều. Nhếch mi, nở một nụ cười ngang ngạnh nhìn mấy người.

“Nếu như người nói không ượn Kim sí điều.” Rất rõ ràng, đây là uy hiếp.

“Ha ha ha...” Chợt Diệu bút thư sinh cười phá lên, sau đó đột ngột ngừng lại, con người thâm thúy lạnh như băng nhìn bọn họ.

“Đáng tiếc, tại hạ chưa bao giờ nhận uy hiếp của kẻ khác.”

“Người—“ Doãn Tư An trừng mắt nhìn hắn.

Dạ Tinh Thần phát phát tay, môi mỏng khẽ nhếch, cười yếu ớt nhìn Diệu bút thư sinh, mang theo một vẻ chắc chắn.

“Bốn vương tin tưởng Thượng Quan huynh nhất định sẽ ượn Kim sí điều.”

Sau khi Dạ Tinh Thần dứt lời, vẻ mặt Diệu bút thư sinh dưới khăn che mặt chợt biến đổi. Người nam nhân này lại có thể tra ra tư liệu về hắn, xem ra bản thân thật sự đã xem thường Tiêu Dao Vương yếu đuối trong mắt mọi người rồi.

“Bốn vương nói có đúng không? Thượng Quan huynh.” Dạ Tinh Thần gọi lên cười, lại nhấn mạnh ba chữ ‘Thượng Quan huynh’.

Doãn Tư An và Tả Quân Mạc đưa mắt nhìn nhau, từ lúc nào, ngay cả bối cảnh của Diệu bút thư sinh thần bí vương gia cũng tra ra được rõ ràng rồi. Xem ra, vị vương gia này quả thật là thâm tàng bất lộ, cũng tuyệt không yếu đuối văn nhược như mọi người nghĩ.

“Ha ha ha...” Sau khi sững sốt, Diệu bút thư sinh lại cười sang sảng một trận. Sau đó thu lại ý cười, nhìn thẳng vào Dạ Tinh Thần.

“Không ngờ vị vương gia văn nhược trong mắt mọi người lại có khả năng tra ra được bối cảnh của ta.”

Dạ Tinh Thần cũng không nói, chỉ cười yếu ớt nhìn hắn.

Thượng Quan Minh lại cảm thấy lực áp bách đến từ trước mặt, không khỏi nghiêm mặt.

“Muốn ta ượn Kim sí điều cũng được, nhưng tại hạ có điều kiện.” Bị người thiết kế bấy, Thượng Quan Minh đương nhiên không vui. Nhưng trong lòng hắn cũng biết, nếu như không ượn Kim sí điều, chỉ sợ những chuyện về mình sẽ phơi hết ra ánh sáng. Nhưng nếu muốn hắn dễ dàng ượn như vậy, hắn tất nhiên không cam lòng.

“Nói đi, điều kiện gì?” Dạ Tinh Thần nghe thấy Thượng Quan Minh chịu ượn Kim sí điều thì thở phào nhẹ nhõm. Bất luận là điều kiện gì, hắn cũng sẽ đáp ứng.

“Trước tiên nói cho ta biết, làm sao các người biết ta có Kim sí điều?” Nhếch mi nhìn bọn họ, theo lý thuyết mà nói, chuyện hắn có Kim sí điều tuyệt đối bảo mật, sao những người này lại biết được?

“Là ta nói.” Doãn Tư An nhìn Thượng Quan Minh, “Bất kể là chuyện gì, đều sẽ có dấu vết có thể tìm ra. Người có Kim sí điều cũng không ngoại lệ.” Câu trả lời mập mờ không rõ khiến Thượng Quan Minh nhắc lên cảnh giác, xem ra sau này, hắn hành sự càng phải cẩn thận hơn mới được.

“Như vậy, vì sao các người cần Kim sí điều?” Chắc hẳn là chuyện vô cùng trọng yếu đối với bọn họ.

Con người Dạ Tinh Thần trở nên buồn bã, đáy mắt thâm thúy nhiễm lên ưu thương.

“Vì thê tử của bốn vương.”

“Ồ? Vương phi là bị?” Xem ra Tiêu Dao Vương gia này tuyệt đối là một nam nhân si tình.

“Sư muội ta trúng độc bọ cạp vằn, cần phải lấy máu của Kim sí điều làm thuốc dẫn giải độc uội ấy.” Doãn Tư An mấp máy môi.

Thượng Quan Minh gật đầu, khó trách lại như vậy.

“Được, ta sẽ cho các người mượn Kim sí điều. Nhưng các người phải lập tức bỏ bỏ cáo treo giải thưởng tìm ta, ngoài ra các người phải cho ta ba hứa hẹn. Về phần hứa hẹn cái gì, ta nhất thời chưa nghĩ ra, chờ sau khi ta nghĩ ra sẽ nói cho các người biết.”

“Được” Dạ Tinh Thần không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng, vô luận hắn muốn cái gì, chỉ cần cứu được Lôi Nhi, hắn sẽ không chút do dự.

Thượng Quan Mị thấy ba người đều không có dị nghị, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, hướng bầu trời huyết sắc một cái.

Một lát sau, chỉ thấy một bóng đen xuất hiện xa xa trên bầu trời, sau đó càng lúc càng gần, màu vàng chói mắt kia vẽ ra một độ cong xinh đẹp.

“Kim sí điều—“ Doãn Tư An kinh ngạc.

Thượng Quan Minh gật gật đầu, vươn tay ra, con chim màu vàng kia đã dừng ở trên tay của hắn. Mỏ hồng xinh xắn, cánh vàng, giống như nhóm lên một ngọn lửa trong đêm tối, càng chiếu sáng cho gian phòng.

Đám người Dạ Tinh Thần nhìn con chim chỉ to bằng nắm tay kia, thì ra đây chính là Kim sí điều trong truyền thuyết. Về chói mắt bên ngoài làm cho người ta khó mà tin được máu và nước bọt của con chim nhỏ này đều mang theo cự độc.

Thượng Quan Minh lấy từ bên hông ra một viên thuốc dút cho Kim sí điều, sau đó đưa Kim sí điều cho Dạ Tinh Thần.

“Vương gia, người xem thời điểm nào thì lấy máu của nó?”

Dạ Tinh Thần nhìn Doãn Tư An, giải độc đương nhiên phải nhờ đến hắn.

Doãn Tư An nhú mày, sau đó nhìn bọn họ.

“Hiện tại luôn đi.”

81. Chương 81: Bắc Tiểu Lôi Tinh Lại

Ánh nắng mặt trời vàng nhạt chiếu xuống trên đất.

Mái hiên cong cong, giống như con đại bàng giương cánh muốn bay.

Bên ngoài cánh cửa phòng đóng chặt, Dạ Tinh Thần mím môi, dựa lưng vào cột trụ đỏ. Một bộ cẩm bào màu trắng thật dài, cúi thấp đầu, khuôn mặt tuần tú giấu ở trong bóng râm, làm cho người ta nhìn không rõ vẻ mặt của hắn.

Ở bên cạnh hắn, Tả Quân Mạc mặc áo bào lam, lãnh mạc, hồ hững, cùng Diêu bút thư sinh Thượng Quan Minh mặc một bộ bạch sam trắng tuyết đứng hai bên trái phải ở nơi đó, nhấp nhẹ môi, yên tĩnh như nước. Thượng Quan Minh đã bỏ đi khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tuần tú. Đôi mắt sâu mang theo vài phần biếng nhác, vẫn như trước, chẳng thể trách người ta gọi là Diêu bút thư sinh. Ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống phía sau hai người, đem bóng của hai người kéo ra thật dài.

Ba người yên lặng thản nhiên, giống như cây tùng xanh kiên đỉnh.

Chi—

Cửa phòng được mở ra, Doãn Tư An xuất hiện ở trước mắt bọn họ. Trên khuôn mặt tuấn mỹ phóng khoáng mang theo chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt trong suốt, đôi môi khẽ nhếch đều tràn đầy ý cười.

Hắn tươi cười thoải mái làm ba người ngoài cửa đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, khẽ động mới phát hiện bản thân đã đứng đến cứng ngắc lại rồi.

“Hết thầy thuận lợi.”

Sau khi nói bốn chữ đơn giản ấy, Doãn Tư An lại cười, xán lạn như hoa núi, mềm mại như gió xuân.

“Vương gia, hiện tại người có thể vào thăm sư muội được rồi. Nhưng muội ấy trúng độc quá lâu, cần phải nghỉ ngơi, trong chốc lát chưa thể tỉnh ngay được.”

Lời Doãn Tư An chưa dứt, bóng dáng Dạ Tinh Thần đã như tia chớp phóng vào trong nhà.

Doãn Tư An cùng Tả Quân Mạc, Thượng Quan Minh đưa mắt nhìn nhau, đều gọi lên khỏe môi.

“Đi thôi, chúng ta đi uống một chén.”

Doãn Tư An vẫy tay với hai người, trải qua một đêm, giữa bọn họ và Diêu bút thư sinh đã tiêu trừ khoảng cách, ngược lại còn xuất hiện một tình hữu nghị.

Tả Quân Mạc, Thượng Quan Minh gật đầu. Ba bóng dáng tuấn lãng thẳng tắp, cao lớn biến mất trong ánh mặt trời vàng nhạt.

Trong phòng, gió từ ngoài cửa sổ nhẹ thổi vào, lạnh lạnh thổi tan đi mùi thuốc đông y đã nhiều ngày, đưa tới hương hoa tươi mát trong đình viện.

Rèm lụa trắng nhẹ lay động, Bắc Tiểu Lôi lẳng lặng nằm ở trên giường, thân thể của nàng được sa mỏng che lại. Sợi tóc đen hỗn độn xoa tung trên gối. Nàng yên tĩnh như vậy, giống như một đóa bách hợp thanh nhã, hoàn toàn không còn vẻ nóng nảy khi tỉnh táo.

Dạ Tinh Thần bước đi nhẹ nhàng, đôi mắt trong veo như hồ nước xanh biếc, chỉ có thể dung nạp trời xanh mây trắng. Trong mắt chỉ có hình bóng Bắc Tiểu Lôi, đi đến bên giường ngồi xuống. Hai tay theo thói quen nắm chặt lấy bàn tay mềm của nàng, con ngươi dừng ở trên khuôn mặt nàng. Vui mừng phát hiện ra vẻ xanh đen của độc tố đã tiêu tán, tuy đôi môi không còn sáng bóng, nhưng đã không còn phiếm màu đen.

Hiện tại Bắc Tiểu Lôi im lặng giống như hải tử, tuy thanh khiết đẹp đẽ, nhưng Dạ Tinh Thần vẫn hi vọng nàng tràn đầy sức sống, hành động thẳng thắn mà xuất hiện ở trước mắt hắn, bộ dáng có sinh khí giống như ngọn lửa chiếu sáng người khác mới càng thích hợp với nàng.

“Lôi Nhi, tỉnh dậy đi.”

Nhẹ nhàng nói, ôn nhu mê say, hai tay nhẹ vuốt ve bàn tay nàng. Nếu như nàng ngại hắn quá mức vẫn nhọc thì hắn sẽ vì nàng mà xé bỏ lớp nguy trang nhiều năm kia, chỉ cần nàng tỉnh lại ở bên cạnh hắn.

Gió xào xạc thổi vào, nhẹ nhàng không tiếng động giống như bạn tình thân mật.

Một đạo bóng dáng màu đen từ bên ngoài tiến vào, im lặng đứng ở phía trước Dạ Tinh Thần, khuôn mặt lãnh tuấn không có biểu cảm, con ngươi thâm sâu như đầm băng, sự tồn tại của hắn tựa như cái bóng, khiến người khác không cảm giác được.

“Ảnh, chuyện tra ra thế nào rồi?”

Buông tay Bắc Tiểu Lôi ra, nếu độc của Lôi Nhi đã được giải. Như vậy hiện tại là thời điểm nên tìm những tên ngu xuẩn rồi, hai mắt híp lại, phun ra quang mang thị huyết.

“Bẩm vương gia, đã tra ra được. Hắc y nhân đã hạ độc vương phi là người của Sát Thủ Môn, mà kẻ chủ mưu phía sau là huynh muội Tô Tâm Nhu, Tô Diệu Đường.” Ảnh thần nhiên trả lời, con ngươi lãnh mạc xuất hiện vẻ đồng tình đối với đám người Tô Tâm Nhu, thật sự là đám ngu xuẩn, dám chọc tới trên đầu vương phi.

“Sát Thủ Môn? Tô Tâm Nhu, Tô Diệu Đường?”

Môi mỏng xinh đẹp của Dạ Tinh Thần gợi lên, nở rộ một nụ cười mỉ hoặc lại tàn nhẫn. Được lắm, xem ra bọn họ thật sự là ngại mình sống quá lâu mà. Hẳn tuyệt đối không ngại đưa tiễn bọn họ đi điện Diêm Vương uống trà với Diêm Vương đâu.

Gió lạnh khe thổi, áo bào trắng lay động, tóc đen tung bay, tuần mỹ yêu nghiệt cũng có thể hóa thân thành Tu la địa ngục.

Ngón tay có khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng không tiếng động vuốt phẳng tơ lụa thượng hạng ở đầu gối. Động tác dịu dàng kia lại càng làm cho người ta cảm thấy lạnh run, lực áp bách mạc danh trong không khí càng khuếch tán ra.

Ảnh cúi thấp đầu, biết rõ đám người kia thực sự chọc phải Vương gia rồi, chỉ sợ kết cục của bọn họ sẽ rất thảm.

“Ảnh—“

Dạ Tinh Thần ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy vô ba nhìn chăm chú vào Ảnh.

“Vương gia, có gì phân phó?” Ảnh đang đợi mệnh lệnh của Dạ Tinh Thần.

“Phân phó xuống dưới, ba ngày sau, bốn vương muốn đích thân bái phỏng Sát Thủ Môn.” Dám dùng thủ đoạn ti tiện tổn thương Lôi Nhi, một người cũng đừng mong sống.

“Vâng.”

“Ngoài ra, giám thị cả nhà Tô Tâm Nhu, nhất cử nhất động đều hồi báo bốn vương.” Tô Tâm Nhu, vốn còn muốn cho người cơ hội. Hiện tại xem ra, người lại tự mình xông vào tử lộ, ta sẽ đưa tiễn người một đoạn, tùy tiện để cả nhà người đi cùng bầu bạn với người vậy.

“Vâng.”

“Đi xuống đi.” Dạ Tinh Thần phát phát tay, bóng dáng màu đen của Ảnh biến mất.

Dạ Tinh Thần ngồi trở lại bên giường, lại nắm chặt tay Bắc Tiểu Lôi.

Trong khoảnh khắc, hần cảm giác được mềm mại trong tay khe giật giật. Đưa mắt nhìn lại, đưng đến mắt đen của Bắc Tiểu Lôi đang từ từ mở ra.

“Lôi Nhi, nàng đã tỉnh.”

82. Chương 82: Ăn Dấm Chua

“Lôi Nhi, nàng đã tỉnh.”

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Bắc Tiểu Lôi mê hoặc trong giây lát. Mở ra hai mắt, lông mi cong thon dài như hồ điệp màu đen đang giương cánh bay múa. Từ sương mù trong hai tròng mắt chiếu ra bóng dáng màu trắng kia, khuôn mặt tuần mỹ đến yêu nghiệt mang theo ý cười kinh hỉ, vẻ mặt lại khó nén được một môi, trên cằm trơn nhẵn trước kia mọc đầy râu xanh giống như cỏ dại, bộ dáng lồi thối lệch nhếch làm cho Bắc Tiểu Lôi hoảng sợ.

“Người thành khát cái rồi à?”

Bắc Tiểu Lôi thốt ra câu nói đầu tiên, khàn khàn, dường như đã rất lâu chưa được mở miệng, có chút khô ráp, bản thân nghe vào trong lỗ tai cũng cảm thấy xa lạ.

Dạ Tinh Thần trừng mắt nhìn, vui mừng không thôi. Mặc dù câu nói đầu tiên của Bắc Tiểu Lôi làm cho người khác dở khóc dở cười, nhưng không có gì vui mừng hơn việc nàng tỉnh lại. Nhưng giọng nói khàn khàn của nàng khiến hần lấy lại tỉnh thần, nhanh chóng đi đến bên cạnh bàn rót nước. Trở lại nâng nàng dậy, đem nước trà để bên môi nàng.

“Lôi Nhi, uống nước.”

Bắc Tiểu Lôi uống một hơi cạn sạch nước trà, quả nhiên cảm thấy thoải mái không ít.

“Này, sao ngươi lại thành ra thế này rồi?”

Bắc Tiểu Lôi dựa vào đầu giường ngẩng mặt nhìn hắn, lại cảm thấy có chút mệt mỏi, toàn thân đều mềm nhũn yếu ớt, giống như bị người ta đánh một trận.

“Có phải ngươi trộm đánh ta không hả?”

Mắt đen có chút hoài nghi nhìn vào Dạ Tinh Thần, nam nhân này sẽ không phải thừa dịp nàng đi ngủ mà đánh lên nàng đấy chứ? Nếu không sao cả người nàng lại vừa mệt vừa mỏi như thế này? Giống như một lão phụ nhân bảy tám chục tuổi vậy.

Dạ Tinh Thần dở khóc dở cười, biểu tình ngắm nhìn Bắc Tiểu Lôi rất kỳ quái.

“Này, biểu tình của ngươi là thế nào thế hả? Chẳng lẽ ta nói không đúng à?” Bắc Tiểu Lôi nhìn vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của Dạ Tinh Thần, trong lòng thấy không thoải mái.

“Lôi Nhi, nàng thật sự không nhớ gì sao?”

Dạ Tinh Thần khắc chế bản thân không cười ra tiếng, để ly trà sang một bên, ngồi ở bên giường hỏi nàng.

“Không nhớ cái gì?” Bắc Tiểu Lôi nghĩ không ra.

“Ngươi đừng nói những lời khiến người ta không hiểu.” Có chuyện gì mà nàng không nhớ à?

“Ai—“ Dạ Tinh Thần thở dài, xem ra Lôi Nhi ngủ đến hồ đồ rồi.

“Chẳng lẽ nàng đã quên nàng bị người dùng độc tiêu bắn trúng rồi sao?” Nhắc tới chuyện này, con người của hắn liền trở nên sâu thẳm, lệ khí vô hình cuộn cuộn.

“Ta bị bắn trúng tiêu độc?”

Bắc Tiểu Lôi cúi đầu nghĩ nghĩ, trong đầu lướt qua một chút ký ức nhỏ vụn. Mơ hồ, nàng nhớ rõ bọn họ chờ Tinh Nhi, Nguyệt Nhi trở về ở trước phủ, nhưng trái chờ phải đợi, ngay cả bóng dáng bọn họ cũng không thấy. Vì thế nàng và Dạ Tinh Thần, Kim, Ngân, Tài, Bảo cùng nhau lên đường tìm chúng. Ai ngờ ở trong rừng rậm vùng ngoại ô lại thấy một đám người áo đen, về sau còn nhìn thấy Tinh Nhi, sau nữa thì...

“A, ta nhớ ra rồi, chúng ta gặp phải một đám người áo đen, bọn họ muốn cướp đi Tinh Nhi, Nguyệt Nhi. Tiểu Kim đánh nhau với bọn họ. Sau đó thủ lĩnh áo đen muốn hại người, ta rút roi đánh với hắn, kết quả hắn lại phóng ám khí về phía ta...”

Ba một tiếng, Bắc Tiểu Lôi vỗ hai tay nói. Nhớ tới Hắc y nhân đề tiện kia, nàng liền hận đến ngứa răng, tên đáng chết, lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ, thật sự tức chết mà.

“Nha nha, tên đáng chết kia lại dám phóng ám khí về phía bốn vương phi. Lần sau ta mà bắt được hắn, nhất định sẽ giết chết hắn.”

Bắc Tiểu Lôi tức giận nói, đôi mắt sáng ngời dấy lên lửa giận hừng hực.

Dạ Tinh Thần thấy bộ dáng phấn chấn tinh thần của nàng như vậy, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đúng, bộ dạng này mới thích hợp với nàng.

“Đúng rồi, ta đã ngủ mấy ngày? Độc giải như thế nào?”

Nhớ lại đoạn hồi ức kia, Bắc Tiểu Lôi đương nhiên hiểu được bản thân mình trúng độc rất nặng. Nhìn bộ dáng lờ mờ của Dạ Tinh Thần, có lẽ vì lo lắng ỉn. Đáy lòng của nàng xẹt qua một luồng nước ấm, con người trở nên dịu dàng.

“Nàng đã ngủ chín ngày rồi, ta thật sự sợ nàng không tỉnh lại nữa.”

Nhớ tới mấy ngày sau khi Bắc Tiểu Lôi trúng độc, Dạ Tinh Thần có cảm giác mình đã trải qua năm tháng thật dài, hiện tại nghĩ lại vẫn còn sợ hãi, hắn không muốn lại phải chịu đựng sợ hãi như vậy, đau lòng như vậy nữa.

Lo lắng không chút che giấu, con người ôn nhu như nước nhìn thẳng vào nàng, làm cho Bắc Tiểu Lôi thấy rất không quen, mẹ nó, kẻ gây tai họa này có thể không cần nhìn nàng như vậy được không. Nàng cảm giác tim mình như mất tốc độ, phanh phanh phanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, có còn để cho người ta sống hay không a.

“Này, người còn chưa nói ai giải độc cho ta đâu?”

Khẽ nghiêng đầu, tránh đi ánh mắt nhu tình của Dạ Tinh Thần. Bắc Tiểu Lôi vừa vặn hỏi, dùng chuyện này để che giấu cảm giác khác thường trong nội tâm.

Dạ Tinh Thần cười khẽ, cũng không bức bách nàng. Hắn biết nữ tử nhìn thì nóng nảy này thật ra lại rất đơn thuần. Rõ ràng động tâm, lại lấy tư thế khí phách xuất hiện ở trước mặt hắn, hoàn toàn không có vẻ rụt rè, thẹn thùng của nữ tử bình thường.

“Là Doãn huynh giải độc cho nàng.”

“Doãn huynh?” Bắc Tiểu Lôi chớp mắt, ai a, nàng có quen không?

“Là Doãn Tư An, sư huynh của nàng.” Dạ Tinh Thần lại giải thích thêm.

“Cái gì? Người nói sư huynh đến đây á?” Ánh mắt Bắc Tiểu Lôi phát sáng lên, bộ dáng xán lạn rực rỡ, làm cho Dạ Tinh Thần đột nhiên có chút ghen tỵ, Doãn Tư An ở trong lòng của nàng hẳn là rất có địa vị.

“Ừ.” Mập máy môi trả lời.

“Hiện tại sư huynh đang ở đâu? Mau mau bảo huynh ấy đến gặp ta.” Bắc Tiểu Lôi hưng phấn la hét, nàng đã lâu không được gặp sư huynh rồi. Ngay cả hôn lễ của nàng, bởi vì Doãn Tư An ở bên ngoài nên cũng không đến tham dự.

Dạ Tinh Thần thấy bộ dáng nàng hưng phấn, thật sự mất hứng. Môi mỏng mím chặt, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra không vui.

“Này, kẻ gây tai họa, người làm gì thế, mau gọi sư huynh đến đây a.” Bắc Tiểu Lôi thấy biểu tình Dạ Tinh Thần đen mặt, mất hứng trừng mắt nhìn hắn.

Dạ Tinh Thần nhìn nàng không vui bĩu môi, chỉ có thể thở dài trong lòng. Nha đầu này không thể lý giải được tâm tình của mình.

“Được rồi, ta đi mời sư huynh đến.”

Thản nhiên trả lời, bóng dáng màu trắng biến mất ở trong phòng.

Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn, nàng hình như cảm thấy kẻ gây tai họa này đang không vui? Nhưng tại sao hắn đột nhiên không vui chứ? Làm cái quỷ gì, không hiểu ra sao cả.

83. Chương 83: Kim Sí Điểu Nhận Chủ (thượng)

“Sư muội.”

Cửa phòng bị đẩy ra, ánh nắng màu vàng nhạt tiến vào, vàng óng đầy trên đất, khiến cả phòng thêm ấm áp. Doãn Tư An mặc bộ áo trắng trắng tuyết, đi giày viền bạc bước đến. Ánh mặt trời ở phía sau hắn tạo nên một tầng vàng sáng thần bí, duy mỹ, tuần dung phiêu dật như trích tiên xuất trần, đôi mắt trong veo như nước suối hiện lên ôn nhu quen thuộc.

“Sư huynh.”

Bắc Tiểu Lôi nhìn thấy Doãn Tư An thực vui vẻ, chớp chớp hai mắt nhìn hắn. Không có biện pháp, hiện tại cánh tay nàng không có chút sức lực nào. Nếu không phải vậy, nàng đã sức sống vô hạn mà vung hai tay rồi.

Doãn Tư An đi đến bên giường nhìn Bắc Tiểu Lô đã gần khôi phục sắc mặt, gương mặt lên cười, cái dạng này mới là Lô Nhi lúc đầu.

“Sư huynh, cảm ơn huynh đã giải độc uội. Đúng rồi, lão đầu đâu? Đã lâu không thấy lão đầu rồi.”

Cảm tình giữa Bắc Tiểu Lô và sư phụ rất tốt, từ trước đến giờ toàn gọi người là lão đầu, lão đầu. Nhưng mà nói đến sắp một năm không được gặp lão đầu rồi, không biết người hiện tại thế nào? Có phải lại chạy đến những nơi rừng sâu núi thẳm đi tìm dược liệu gì rồi không?

“Sư phụ đi vân du rồi.” Doãn Tư An trả lời, sư phụ của bọn họ a, khó có được mấy ngày ở trong nhà. Cả ngày chạy núi đông, trèo núi tây, làm bạn cùng những dược thảo kia.

“Quả nhiên lại chạy.” Bắc Tiểu Lô đảo cặp mắt trắng dã, một bộ dáng ta sớm dự liệu được rồi, rước lấy tiếng cười khê của Doãn Tư An.

“Sư huynh, ta trúng độc gì vậy?”

Lại có thể ngủ đến chín ngày, đến bây giờ cả người vẫn vô lực. Bắc Tiểu Lô không khỏi cảm thấy hứng thú đối với độc trong người mình. Mặc dù nàng không học y với lão đầu, nhưng đi theo bên cạnh họ cũng nghe qua không ít.

“Độc bọ cạp vằn.” Doãn Tư An cũng không giấu giếm nàng, dù sao hiện tại độc đều đã giải.

“Độc bọ cạp vằn.” Bắc Tiểu Lô nâng cao âm lượng, trong con ngươi lóe ra ánh sáng không phải sợ hãi, mà là mười phần hứng thú. “Loại độc bọ cạp vằn độc nhất trong các loại độc bọ cạp à?” Đồ chơi kia nghe nói độc chết người, mình lại có thể bình an sống tiếp, y thuật của sư huynh lại tinh tiến không ít a. Nhưng mà rốt cuộc bọ cạp vằn trông như thế nào nhỉ? Thật muốn bắt lấy mấy con về xem.

Doãn Tư An bị phản ứng của Bắc Tiểu Lô làm cho sững sốt, sau đó phá lên cười mà lắc lắc đầu. Muội ấy rốt cuộc có biết thiếu chút nữa thì muội ấy không còn ở đây nữa không? Lại còn dám hứng thú đồ chơi hiểm lạ. Nếu như hẳn biết ý nghĩ trong lòng của Bắc Tiểu Lô giờ phút này, chỉ sợ sẽ ghen ghét nhìn trôn trố.

“Phải.”

“Bọ cạp vằn này không phải cự độc à? Y thuật của sư huynh lại tinh tiến rồi, khẳng định lợi hại hơn so với lão đầu, đây chính là cái gọi là trò giỏi hơn thầy.” Bắc Tiểu Lô gật gù đắc ý nói, khoe miệng gọi lên có chút trêu ghẹo Doãn Tư An.

“Ngược lại không phải y thuật của ta tinh tiến, mà là thuốc dẫn trôn quý.”

Nhớ tới Kim sí điều hiểm có kia, đôi mắt trong veo phát sáng. Nếu như có thể có được loài chim này nhất định là một chuyện may mắn, đáng tiếc Kim sí điều kia lại không phải người nào cũng có thể có được, cũng phải coi trọng duyên phận a.

“Thuốc dẫn gì?” Có thứ có thể giải được độc bọ cạp vằn à?

“Là—“

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Doãn Tư An còn chưa trả lời, ngoài cửa đã truyền đến tiếng nói non nớt của Tả Hữu Nguyệt.

Bắc Tiểu Lô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Dạ Tinh Thần ôm Tả Hữu Nguyệt, Tả Quân Mạc dắt theo Tả Hữu Tinh đi đến, mà phía sau bọn họ còn đi theo một vị nam tử bạch sam xa lạ, thấy hần ngũ quan như ngọc, cũng là có vài phần bất phàm.

Dạ Tinh Thần thả Tả Hữu Nguyệt xuống, nữ oa nhỏ nhỏ bước chân không vững chạy đến trước giường Bắc Tiểu Lô.

“Mẫu thân, ôm ôm—“

Vươn hai cánh tay nhỏ ngắn ngủn mập mạp, đôi mắt to ngáp nước nhìn Bắc Tiểu Lô. Phía sau nó, Tả Hữu Tinh cũng buông tay Tả Quân Mạc ra, đứng ở nơi đó thẳng tắp nhìn Bắc Tiểu Lô, môi nhỏ kia mím nhẹ, có thể thấy kích động trong lòng nó.

“Nguyệt Nhi ngoan, mẫu thân bây giờ còn rất yếu, đợi nàng khỏe lên sẽ ôm con. Hiện tại phụ thân ôm con nhé.” Dạ Tinh Thần đi tới, bế Tả Hữu Nguyệt lên.

“Nguyệt Nhi ngoan, Tinh Nhi cũng ngoan, mẫu thân rất nhanh là có thể đứng lên chơi đùa với các con rồi.” Bắc Tiểu Lôi nháy mắt mấy cái với hai tiểu tử kia, nhìn thấy hai hài tử bình an trở về, nàng tự nhiên vui vẻ hơn so với người khác.

“Y, bọn họ là?” Bắc Tiểu Lôi nhìn Tả Quân Mạc cùng Thượng Quan Minh. Tả Quân Mạc nàng cũng có ấn tượng, là người đã hộ tống hai tiểu tử kia, nhưng còn người kia là ai a? Nhìn dáng vẻ của hắn thật giống thư sinh văn nhược.

“Lôi Nhi, vị này chính là Tả huynh, hắn chính là cậu của hai đứa nhỏ; còn đây là Diệu bút thư sinh Thượng Quan Minh, cũng phải làm phiền Kim sí điều của Thượng Quan Minh ít nhiều, độc của nàng mới có thể giải.” Dạ Tinh Thần giới thiệu hai người với Bắc Tiểu Lôi.

“Kim sí điều?” Ánh mắt Bắc Tiểu Lôi sáng lên, Kim sí điều đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng. Hiện tại nàng lại không nghĩ tới chuyện khi nàng mua hai đứa trẻ ở trên đường thì chúng là cô nhi, vì sao lại xuất hiện thêm một người cậu chứ?

“Ta có thể nhìn một chút không?” Mắt đẹp nhìn Thượng Quan Minh, không có nửa điểm ngưng ngừng.

Tả Quân Mạc và Thượng Quan Minh vừa rồi đều đánh giá Bắc Tiểu Lôi, thấy trên khuôn mặt nàng tuy còn ốm yếu xanh xao nhưng đã không còn vẻ xanh đen nữa, bộ dáng có vài phần nhu nhược. Nhưng hiện tại vừa mở miệng, đôi mắt to linh động sáng ngời, mới biết vị Tiêu Dao Vương phi này vốn là nữ tử thẳng thắn, cũng có vài phần tiêu sái của nữ nhân giang hồ. Ấn tượng của Thượng Quan Minh đối với Bắc Tiểu Lôi khá tốt, không uống hấn ược Kim sí điều để cứu nàng.

“Được.” Thượng Quan Minh gật đầu, cười một tiếng, Kim sí điều bay xuống trên tay của hắn.

Đôi cánh vàng dưới ánh mặt trời rực rỡ càng chói mắt, cặp bích đồng trong suốt như phỉ thúy, nổi lên linh lực. Mỏ đỏ cương quyết, lộ vẻ sắc bén. Lập tức hấp dẫn ánh mắt của Bắc Tiểu Lôi.

“Con chim thật xinh đẹp.” Nàng muốn đưa tay ra sờ nó, đáng tiếc lại không có khí lực.

“Kim sí điều có khả năng nhận người, không phải ai cũng có thể đựng vào, nếu không cẩn thận thì sẽ bị nó phun nước bọt có độc ra.” Nhìn thấu ý đồ của Bắc Tiểu Lôi, Thượng Quan Minh giải thích nói.

Nhưng lời của hắn vừa mới nói ra, Kim sí điều kia liền rời khỏi tay hắn bay về phía Bắc Tiểu Lôi.

“Cẩn thận—“

84. Chương 84: Kim Sí Điều Nhận Chủ (hạ)

“Cẩn thận—“

Dạ Tinh Thần kinh hãi nhìn Kim sí điều bay về phía Bắc Tiểu Lôi. Nếu như không phải đang ôm Nguyệt Nhi, chỉ sợ đã lộ ra vô công.

Doãn Tư An, Tả Quân Mạc đều hoảng sợ, đây chính là chim độc a.

Chỉ có biểu tình hai tiểu hài tử và Thượng Quan Minh là thoải mái. Tả Hữu Nguyệt còn nhỏ thậm chí mang theo vẻ vui mừng.

“Chim, chim...”

Tả Hữu Nguyệt vỗ hai tay, nhìn Kim sí điều cao hứng la lên. Chim nhỏ màu vàng kia tựa như một món đồ chơi mới lạ hấp dẫn ánh mắt của nó, nó tuyệt không biết mấy đại nhân bên cạnh đang lo lắng, sốt ruột trong lòng.

“Mọi người không cần lo lắng.”

Nhìn Kim sí điều lại có thể rời khỏi mình bay đến Bắc Tiểu Lô, trong con ngươi Diệu bút thư sinh Thượng Quan Minh lóe lên ánh sáng, không ngờ được sẽ xuất hiện chuyện như vậy, thật là thú vị.

“Thượng Quan Minh, xin chỉ giáo cho? Nọc độc của Kim sí điều kia còn mạnh gấp trăm lần so với độc bọ cạp vằn. ”

Mọi người khó hiểu, nọc độc của Kim sí điều này không biết mạnh hơn độc bọ cạp vằn gấp mấy chục lần, sao về mặt Thượng Quan Minh có thể nhẹ nhàng như vậy chứ?

Thượng Quan Minh cúi đầu cười khẽ, môi mỏng khẽ gọi lên, ngón tay có khớp xương rõ ràng chỉ Bắc Tiểu Lô bên kia nói.

“Các người tự mình nhìn đi.”

Dạ Tinh Thần bọn họ lại đem lực chú ý kéo về trên người Bắc Tiểu Lô, nhưng lại kinh ngạc phát hiện Kim sí điều rất dịu ngoan dừng ở trên đùi nàng, đôi bích đồng nhìn vào Bắc Tiểu Lô, dường như mang theo ý cười.

“Y y, con chim này có phải yêu thích ta không a?”

Bắc Tiểu Lô hiển nhiên cũng rất bất ngờ, nhưng nhìn chim nhỏ vàng rực rõ ràng ánh mắt như vậy nhìn mình, cảm giác thật đúng là kỳ diệu a, giống như nó nghe hiểu được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Giật giật cánh tay, lại phát hiện cánh tay thoải mái hơn nhiều, không còn mỏi nhừ nữa, tuy còn hơi yếu, nhưng thật sự đã có khí lực.

“Này, người yêu thích ta à?” Bắc Tiểu Lô nhìn Kim sí điều, trong mắt đen xuất hiện ánh sáng nghiêm túc. Vươn tay đặt ở trước mặt Kim sí điều, lại khiến Dạ Tinh Thần khản trương lên tiếng.

“Lôi Nhi—“

“Sư muội—“

“... ”

Vài ánh mắt nhìn không dời mắt vào bọn họ, chỉ sợ không cẩn thận một chút, Bắc Tiểu Lô sẽ bị Kim sí điều phun nọc độc.

Bắc Tiểu Lô trợn mắt nhìn mấy người, gọi cái gì mà gọi, vạn nhất dọa Kim sí điều bay mất, xem nàng tính sổ với họ như thế nào.

Thu hồi ánh mắt, thật cẩn thận nhìn Kim sí điều, nhẹ quơ tay.

“Nếu người hiểu được ý tứ của ta, thì bay đến trên tay ta đi.”

Bích mâu của Kim sí điều nhẹ nháy một cái, giống như đang đáp lại lời của Bắc Tiểu Lô, đôi cánh màu vàng khẽ đập, thân mình khéo léo đậu trên tay Bắc Tiểu Lô.

“Ngao quá, nó thật sự yêu thích ta a.”

Bắc Tiểu Lô nhìn Kim sí điều trong tay, vừa kinh hỉ vừa đắc ý. Ngẩng đầu lên, mắt đen quét về phía mọi người, nhếch môi anh đào lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Thấy rõ chưa, tên tiểu tử này thích ta, các người không cần ngạc nhiên.”

Dạ Tinh Thần nhìn bộ dáng đắc ý của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười. Bọn hắn ngạc nhiên cũng là quan tâm nàng, nhưng một màn trước mắt này đúng là ngoài dự liệu của bọn hắn. Kim sí điều hiếm có lại kiêu ngạo kia lại có thể tự động thân cận với Bắc Tiểu Lô, hơn nữa dường như nó còn có thể nghe hiểu lời của Lôi Nhi, rất có linh khí.

“Chúc mừng vương phi.”

Thượng Quan Minh giương môi, kéo ra một độ cong xinh đẹp. Đôi mắt thâm thúy đánh giá đôi thoại giữa Kim sí điều và Bắc Tiểu Lô. Khuôn mặt tuy còn yếu ớt nhưng cũng tuyệt sắc, đôi mắt sáng ngời kia giống

như bảo thạch đen lóng lánh, tuyệt mỹ không tỳ vết, tính tình thẳng thắn. Thần thái hào hứng làm cho người ta không thể dời mắt; càng thần kỳ chính là Kim sí điều cao ngạo lại chịu thân thiết với nàng, phải biết rằng sự thân cận của Kim sí điều có ý nghĩa nhận chủ. Xem ra duyên phận giữa mình với con chim này đã đến hồi cuối rồi, khó tránh khỏi có chút thương cảm.

“Chúc mừng ta chuyện gì?” Bắc Tiểu Lôi không nghĩ ra chuyện gì đáng chúc mừng, mắt đen chớp chớp.

Mấy người Dạ Tinh Thần cũng nhìn Thượng Quan Minh, chờ hắn nói tiếp.

“Ha ha, chúc mừng vương phi có được Kim sí điều hiếm có.” Thượng Quan Minh chấp tay nói.

“Người đây là nói con chim này hiện tại thuộc về ta?” Không nghe lầm chứ, đây không phải chim của hắn à?

Bắc Tiểu Lôi nâng tay lên, mắt đen như mực cùng bích đồng của Kim sí điều nhìn nhau không chớp.

“Này, tiểu tử kia, có phải chủ nhân của người không cần người nữa rồi không?” Hắn muốn tặng nàng chim sao? Không có ý đồ bắt lương gì chứ?

Lời Bắc Tiểu Lôi làm Thượng Quan Minh bật cười, không nhịn được ngoắc môi.

“Thượng Quan Minh, người muốn tặng sư muội Kim sí điều ư?”

Doãn Tư An rất hoài nghi, Kim sí điều hiếm có như thế, ngàn vàng cũng khó cầu, hắn lại đem nó tặng cho Lôi Nhi sao?

Dạ Tinh Thần, Tả Quân Mạc cũng nhìn vào Thượng Quan Minh, nụ cười nhẹ lại xa cách kia làm cho bọn họ thật sự đoán không ra tâm tư của hắn.

“Sai, không phải tại hạ muốn đưa.” Thượng Quan Minh lắc đầu, Kim sí điều hiếm có như thế, hắn đương nhiên luyện tiếu nó.

“Vậy?” Mọi người đều nhìn hắn, Diêu bút thư sinh đang bán cái gì trong hồ lô đây?

“Chẳng lẽ chư vị không nhìn ra được?” Thượng Quan Minh chỉ vào Kim sí điều dụ ngoan kia. “Đây là lựa chọn của Kim sí điều, hiện tại nó nhận vương phi làm chủ tử.”

“À?” Bắc Tiểu Lôi có chút nửa tin nửa ngờ trừng mắt nhìn Thượng Quan Minh. Hắn đang nói con chim nhỏ này lựa chọn nàng làm tân chủ nhân sao?

“Người đang nói Kim sí điều tự mình chọn chủ?”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Minh gật đầu.

Bắc Tiểu Lôi liếc nhìn Dạ Tinh Thần một cái, thấy bọn hắn có chút ngộ ra mà cười, trong lòng cũng chấp nhận lời nói của Thượng Quan Minh. Cái trán bóng loáng no đủ cơ hồ chạm vào Kim sí điều.

“Tiểu tử, nếu người thật sự chọn ta làm chủ, như vậy người liền đập hai cánh, nói cho ta biết một tiếng.”

Bắc Tiểu Lôi dứt lời, tất cả mọi người đều đem ánh mắt dừng ở trên người Bắc Tiểu Lôi. Lại thấy Kim sí điều thật sự vỗ hai cánh, cánh vàng vẽ ra độ cong xinh đẹp, giống như hai dây cung màu vàng.

“Chân thần, nó thật sự có thể nghe hiểu lời của ta à.” Bắc Tiểu Lôi hứng phấn vỗ tay một cái, mặt mày rạng rỡ.

“Ta quyết định rồi!” Vẻ mặt rất kích động.

“Quyết định cái gì?” Mọi người nghi hoặc.

“Quyết định tên của nó gọi là Tiểu Kim.”

85. Chương 85: Tàn Khốc Báo Thù (thượng)

Bắc Tiểu Lô đã tỉnh, trái tim của Dạ Tinh Thần cũng trầm tĩnh lại.

Áo bào màu trắng tung bay trong gió đêm, cảm giác lạnh lạnh từ bên má tiến vào trong lòng.

Hít sâu một hơi, đôi mắt trong suốt híp lại, mang theo thị huyết băng lãnh.

Thời điểm này nên tìm bọn họ tính sổ rồi.

Ánh trăng sáng tỏ trốn vào trong tầng mây dày, sát khí dung nhập vào trong bóng đêm.

Thân ảnh màu trắng nhoáng lên một cái, biến mất ở đình viện tối đen.

Ám Ảnh lâu

Dạ Tinh Thần mang mặt nạ màu vàng ngồi ở phía trên điện cao cao, áo bào trắng khảm viền vàng thật dài. Môi mỏng lộ ra ngoài mặt nạ khẽ nhấp nhẹ, con ngươi thâm thúy như u đầm sâu thăm không thấy đáy. Gió đêm từ ngoài điện thổi vào, trong phòng yên tĩnh.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Hồi lâu, Dạ Tinh Thần mới ngẩng đầu lên nhìn về phía tứ đại thị vệ quỳ trên mặt đất, lạnh lùng hỏi, mâu quang lóe lên hàn khí bức người.

“Đã xong.” Thanh Long đáp.

“Tốt lắm.” Dạ Tinh Thần vung tay áo đứng lên, con ngươi lạnh thấu xương.

“Đi thôi.”

Thân ảnh mấy người biến mất trong Ám Ảnh lâu.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng trốn mất tăm, gió khẽ thổi, lá cây xào xạc rung động. Bóng đêm yên tĩnh lại có loại khẩn trương khó hiểu.

Trong bóng cây, đèn lồng treo trên lầu cao như ẩn như hiện.

Trên lầu, hai người áo đen đeo binh khí trên lưng, đôi mắt lạnh mạc sắc bén nhìn chăm chú bốn phía, không bỏ qua một chút dị động nào.

Trong rừng cây, người của Ám Ảnh lâu vô thanh vô tức xuất hiện.

Thân thể hắc y cùng đêm tối dung nhập lại với nhau, đôi mắt lạnh mạc vô ba nhìn chăm chú vào người đi tuần tra trên lầu đối diện.

Dạ Tinh Thần nhìn lâu vũ to lớn kia, đôi mắt lộ ra dưới mặt nạ hiện lên thị huyết tàn nhẫn, nhẹ nhàng giơ tay lên. Hai hắc y nhân nương nhờ rừng cây rậm rạp che giấu, khéo léo chạy đến phòng dưới lầu, cơ thể dán chặt vào mặt tường, như thạch sùng leo lên. Không tiếng động dừng ở phía sau người đang tuần tra, dùng chuôi đao đập ngất hai người rồi chạy đến một bên ẩn nấp, sau đó phát tín hiệu cho đồng bạn trong rừng cây.

Dạ Tinh Thần dẫn theo mười mấy thủ hạ Ám Ảnh lâu bay vút lên trên lầu cao, sau đó từ dưới trực tiếp tiến thẳng vào lầu của đối phương.

Trong lầu, thỉnh thoảng có một vài bóng người đứng đưa. Ánh đèn mờ nhạt, bóng dáng quý mị màu đen, khuôn mặt từng người lạnh như băng. Gió đêm thổi lên, bóng cây loang lổ.

Sự xuất hiện của đám người Dạ Tinh Thần khiến cho đôi mắt lạnh mạc của những người này chớp qua một tia sáng cực nhanh, sau đó lại khôi phục yên tĩnh. Mấy bóng dáng màu đen như quỷ mị bay thẳng đến bên đám người Dạ Tinh Thần đánh tới, hàn khí bức người. Như quỷ hồn ẩn hiện nơi địa ngục, vô thanh vô tức tấn công.

Dạ Tinh Thần gọi môi lên, nhẹ nhàng giương lên tay áo. Sát thủ của Âm Ảnh lâu nghênh đón, xoát xoát, tay ở bên hông vừa để xuống, bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Thân kiếm sắc bén khúc xạ ánh sáng màu trắng bạc. Nhất thời trong bầu không khí tràn ngập sát khí.

Thân ảnh màu đen đan xen, đao quang kiếm ảnh. Máu huyết xinh đẹp bắn tung tóe vào những tảng đá, trên cây và hoa trong đình viện, huyết tinh tràn ngập trong không khí.

Dạ Tinh Thần nhấp nhẹ môi đứng ở nơi đó, ánh mắt thâm thúy nhìn một màn huyết tinh ở trước mắt không nói một lời.

Gió thổi tung tóc đen của hắn, bóng dáng màu trắng ở giữa một đám người áo đen vô cùng nổi bật.

Chợt, một mũi tên thép lợi hại rạch ngang màn đêm phóng thẳng tới hắn.

Dạ Tinh Thần nhếch môi cười nhẹ, đôi mắt đen như đêm khuya lóe ra vẻ xem thường. Chờ mũi tên xuất hiện ngay trước người thì hắn khẽ giương áo bào trắng lên, mũi tên lợi hại kia lập tức bị ngăn lại rơi xuống đất phát ra một tiếng vang.

Dạ Tinh Thần ngẩng đầu nhìn phương hướng mũi tên phóng tới, đã thấy một nam nhân áo đen đang đứng ở bên lầu đối diện, tay kéo cung tên về phía mình, xem ra vừa rồi là y bắn tên kia. Nhẹ nhàng cười một tiếng, vung tay lên cuốn theo tay áo màu trắng, ngón châm nhỏ như lông trâu nương theo ngọn đèn mờ nhạt bắn về phía nam tử bắn tên...

Nam tử bắn tên sửng sốt, vội lấy lại tinh thần, xoay người tránh được ngón châm của Dạ Tinh Thần.

“Hảo thân thủ.”

Ở trong lòng Dạ Tinh Thần đánh giá người áo đen kia, nhưng dám dẫm thương người của hắn thì không cần sống tiếp, huống chi y lại là người của Sát Thủ môn, vậy càng nên chết. Con người nguy hiểm như vậy, lại bắn ngón châm về phía người áo đen.

Người áo đen tránh thoát ngón châm, dứt khoát vứt bỏ cung tên trong tay, thân hình lóe lên, như một con diều hâu bay xuống đình viện.

“Đường chủ.”

Đám Hắc y nhân đối diện nhìn thấy người nam nhân bay xuống, đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, biểu tình lãnh mạc bình tĩnh rất cuộc xuất hiện kẻ nút. Bọn y không biết tại sao lại xuất hiện nhiều sát thủ địch nhân như vậy, mà mỗi người đều có thân thủ bất phàm. Bọn y đã có không ít huynh đệ chết ở dưới đao đối phương rồi.

Người áo đen không trả lời, một tay giải quyết người của Âm Ảnh lâu.

“Các hạ rốt cuộc là ai? Tại sao lại đến nơi này gây chuyện, các ngươi có biết nơi này là địa phương nào không?”

Giẫm lên vết máu trên đất, ngửi mùi vị máu tươi trong không khí. Y đi đến trước mặt Dạ Tinh Thần hỏi.

Dạ Tinh Thần liếc mắt nhìn y một cái, có chút khinh thường mà câu môi.

“Không phải là Sát Thủ môn à.”

“Đã biết nơi này là Sát Thủ môn, vậy các hạ nhất định biết rõ Sát Thủ môn ta ở trên giang hồ cũng có tiếng tăm lừng lẫy chứ.” Người áo đen nhếch mày kiêu lên, mang theo đắc ý hỏi Dạ Tinh Thần. Sát Thủ môn bọn y đã ra tay thì thất bại cực nhỏ. Y cũng không tin mười mấy người này dám đặt điều hiềm khích bọn y?

“Hừ—” Dạ Tinh Thần lạnh lùng khế hừ, trào phúng liếc nhìn người áo đen một cái. “Phải không? Bỗng lâu chủ lại muốn xem xem rốt cuộc Sát Thủ môn các ngươi có bản lĩnh gì.” Bất quá bất kể thế nào, hôm nay nhất định phải diệt trừ Sát Thủ Môn.

Thu lại vẻ mặt, cả người Dạ Tinh Thần tản mát ra sát khí mãnh liệt, môi mỏng hé mở, lạnh lùng phân phó sát thủ của Âm Ảnh lâu.

“Giết cho ta, một tên cũng không lưu lại.”

86. Chương 86: Tàn Khốc Báo Thù (hạ)

Người áo đen sững sốt trước lời của Dạ Tinh Thần, sau đó lạnh lùng nhìn hắn. Bọn họ là người tới không có ý tốt, nhưng rốt cuộc những người này là ai? Tại sao lại muốn nhằm vào Sát Thủ môn?

“Hừ, các hạ đừng vội xuất khẩu cuồng ngôn. Nếu muốn diệt Sát Thủ môn ta, còn phải xem các hạ có bản lĩnh này hay không.”

Ngón cái, ngón trỏ đặt ở trên môi, một tiếng huýt gió vang lên. Toàn bộ Sát thủ môn đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng rực cả đêm tối. Hắc y nhân tràn vào từ nhiều hướng, vây Dạ Tinh Thần và người của Âm Ảnh lâu lại.

Dạ Tinh Thần không thêm để ý cười khê, con ngươi quét qua đám người Sát Thủ môn, đột nhiên ánh mắt dừng ở người áo đen trước mặt, vẻ mặt bỗng biến đổi. Là y, người hạ độc Lôi Nhi. Tuy ngày đó y che mặt, nhưng ánh mắt lại làm cho người ta không thể quên được. Ngón tay thon dài nắm chặt lại, được lắm, cuối cùng cũng xuất hiện.

Bị hận ý trong mắt Dạ Tinh Thần khóa chặt, tuy Hắc y nhân không rõ nguyên do, nhưng lại bị hận ý kia làm cho kinh sợ. Người kia là ai? Từ trước đến giờ y thi hành nhiệm vụ thường không để lại nhân chứng sống.

“Người—“ Dạ Tinh Thần vươn ngón tay chỉ Hắc y nhân, lạnh lùng mở miệng. “Giao tính mạng ra đây.” Cho y một cơ hội tự sát.

Hành động của Dạ Tinh Thần rước lấy sự kinh ngạc của những người trong Sát Thủ môn, bọn y đem ánh mắt dừng ở trước mặt Hắc y nhân bị chỉ đích danh. Lãnh mầu thâm sâu đều xẹt qua nghi hoặc, hôm nay những người này tìm tới Sát Thủ môn sẽ không phải là họa do y gây ra đấy chứ?

“Nực cười, vì sao ta phải giao tính mạng mình ra?” Hắc y nhân nhếch môi, lộ ra nụ cười trào phúng, nam nhân mang mặt nạ này không có bệnh đi, hắn dựa vào cái gì muốn y đem tính mạng giao ra? Trừ phi y biến thành người ngu ngốc.

“Ha ha ha...”

Dạ Tinh Thần cười to, nhưng lại cười đến khiến người ta rợn cả tóc gáy. Gió đêm thổi qua, cuốn theo tóc đen của hắn làm chúng không ngừng tung bay, quỷ dị như vậy, giống như Diêm Vương từ trong Địa ngục tiến đến đòi mạng.

“Người cười cái gì?”

Người của Sát Thủ môn chỉ cảm thấy hàn khí từ lòng bàn chân len thẳng vào trong lòng, lạnh như hàn băng.

Dạ Tinh Thần câu môi nở một nụ cười tà mị hoặc, diễm quang bắn ra bốn phía, yêu mỹ tuyệt luân, tựa như cây hoa anh túc, xinh đẹp mỹ lệ nhưng lại mang theo độc trí mạng...

Mọi người chỉ thấy trước mắt hiện lên bạch quang, sau đó máu tươi sôi trào phun ra. Khi hồi thần lại mới kinh ngạc phát hiện đầu của tên Hắc y nhân kia đã dọn nhà, rời khỏi cổ, mà thân thể không có đầu kia lại vẫn đứng thẳng tắp ở đấy, mãi đến một lúc sau mới ầm ầm ngã xuống đất.

“Cho người một cơ hội lưu lại toàn thân lại không biết quý trọng.”

Dạ Tinh Thần đứng ở bên cạnh phỉ phỉ áo trắng, lạnh lùng nói.

Giờ phút này người của Sát Thủ môn mới cảm nhận được sự khủng bố của người trước mắt, thân thủ quý mị như vậy, tàn khốc không đối sắc mặt như thế, quả thật khiến cho những sát thủ đã nhìn quen huyết tinh như bọn y cũng phải biến sắc.

“Người rút cuộc là ai?” Đường chủ đứng trước đám người Sát Thủ môn nhìn chằm chằm Dạ Tinh Thần, trong đầu những nhân vật nổi tiếng trên giang hồ điểm danh một lượt, nhưng lại không có nam nhân mang mặt nạ màu vàng trước mặt. Hắn giống như xuất hiện từ khoảng không, thần bí khó lường.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay chính là ngày giỗ của Sát Thủ môn các người.”

Dạ Tinh Thần đứng ở một bên, phất phất tay với người của Âm Ảnh lâu.

“Còn lại toàn bộ giao cho các người.”

“Vâng, lâu chủ.”

Tứ đại đường chủ đáp, từ trong các đường dẫn ra những sát thủ tinh tú nhất, tấn công Sát Thủ môn.

Một trận chém giết giữa các sát thủ triển khai trong bóng đêm, đao quang kiếm ảnh, sát khí đầy trời...

Sau nửa canh giờ, Sát Thủ môn máu chảy thành sông, thây chất thành núi.

Dạ Tinh Thần đứng giữa đồng thi thể, đôi mắt thâm thúy nhìn lướt qua, lạnh lùng mở miệng.

“Đem nơi này đốt đi.”

“Vâng, lâu chủ.”

Xoẹt, một mồi lửa được đốt lên. Thanh Long chất củi khô thành đống, ném cây đuốc trong tay ra, oanh một tiếng, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, chiếu sáng bầu trời đêm. Ánh lửa như nhảy múa trên mặt nạ của Dạ Tinh Thần, chiếu rọi đôi mắt lạnh mạc của hắn.

“Đi.”

Hắn ra lệnh, toàn bộ mọi người rút lui khỏi Sát Thủ môn.

Phía sau, Sát Thủ môn đã thành biển lửa. Nhưng trận đấu hôm nay, lại lưu lại mầm tai họa. Bọn họ đều quên mất môn chủ của Sát Thủ môn từ đầu đến cuối đều chưa từng xuất hiện...

“Tô phủ gần đây có động tĩnh gì không?”

Trở lại Âm Ảnh lâu, Dạ Tinh Thần đã đi đổi áo trắng nhuộm máu toàn thân, hỏi Thanh Long.

Hiện tại Sát Thủ môn đã bị tiêu diệt, còn lại chính là Tô Tâm Nhu. Nữ nhân kia đã có một hai lần, thì sẽ tiếp tục có hai ba lần muốn hãm hại Lô Nhi, hắn sẽ trả lại nàng ta gấp mười, gấp trăm lần.

“Bẩm lâu chủ, mấy ngày gần đây Tô Thượng thư liên tiếp qua lại với Tể tướng Thượng Quan Chính Nguyên, dường như đang bày ra kế hoạch gì đó ở trong bóng tối. Mặc khác, Tô Diệu Đường hoặc cả ngày lưu lại phố hoa ngô liễu, hoặc cưỡng đoạt dân nữ, còn Tô Tâm Nhu thì ở trong khuê phòng, không có hành động gì đặc biệt.”

“Thượng Quan Chính Nguyên à?” Dạ Tinh Thần híp mắt lại, lão gia hỏa này lại có mưu đồ gì đây?

“Thanh Long, người đi tra rõ nội dung bàn bạc qua lại giữa Tô Thượng thư và Thượng Quan Chính Nguyên cho ta.” Phải làm rõ ràng, hai lão này đang mưu tính cái gì? Có phải gây nguy hại đến giang sơn Dạ Liêu ta không?

“Vâng.” Thanh Long đáp.

“Bạch Hổ.” Mâu quang nhìn Bạch Hổ.

“Có.”

“Không phải Tô Diệu Đường thích đến phố hoa ngô liễu, cưỡng đoạt dân nữ à? Người cho người đi cắt mệnh căn của hắn cho ta.” Xem hắn còn có thể gây tai họa cho nữ tử như thế nào.

“Tuân mệnh.” Bạch Hổ đáp.

Về phần Tô Tâm Nhu kia, không phải nàng ta thích nam nhân tuấn mỹ sao? Hắn liền cho nàng ta mười nam nhân, cho nàng ta được hưởng thụ đủ.

“Huyền Vũ.”

“Có thuộc hạ.” Huyền Vũ đáp.

“Đi tìm mười nam quan, sau đó cho nàng ta uống thuốc rồi ném cho những nam nhân kia.”

Huyền Vũ sững sốt, sau mới đáp vâng, rồi rời đi cùng những người khác, bắt đầu thi hành mệnh lệnh.

Dạ Tinh Thần ngồi ở trên ghế, môi mỏng vẽ ra một nụ cười tàn khốc. Dám động đến người của hắn thì phải trả giá.

Ba ngày sau, Lại bộ Thượng thư bị nghi thông đồng với địch bán nước, trên dưới cả nhà đều bị tổng giam; nữ nhi Tô Tâm Nhu bị người phát hiện nửa đêm mây mưa với nam nhân ở ngoài; chất nhi Tô Diệu Đường vì một bông hoa hòe mà sinh ra tranh cãi, bị người ta báo thù cắt đi mệnh căn...

87. Chương 87: Thái Hậu Giận (thượng)

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Thái giám tổng quản cầm phát trần, vội vàng chạy vào ngự thư phòng.

Mặt trời ở trên cao tươi cười chiếu xuống ánh nắng chói mắt, gió thổi qua cũng mang theo nhiệt độ, không khí oi bức.

“Gọi cái gì?”

Dạ Tinh Triệt lạnh lùng liếc nhìn thái giám tổng quản, chuyện vụn vặt nhiều khiến tâm tình của hắn càng trở nên lạnh nhạt.

Bùm, thái giám tổng quản quỳ xuống, mồ hôi rỉ ra trên trán, rõ ràng là trời rất nóng, thế nhưng hắn lại cảm thấy toàn thân rét run, giống như rơi vào hầm băng.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tiêu Dao Vương phủ truyền đến tin tức, vương phi đã tỉnh lại rồi.” Hắn cúi thấp đầu, hiểu rõ hoàng thượng bực bội đều bởi vì lo lắng chuyện của vương phi, tuy biết như vậy nhưng nếu lo lắng vượt quá ranh giới là không đúng, nhưng không cách nào khuyên giải để hoàng thượng có thể vui vẻ một chút a.

“Cái gì?” Dạ Tinh Triệt ném tấu chương trên tay, mắt đen thẳm tập nhìn vào thái giám tổng quản.

“Người nói vương phi tỉnh lại rồi?” Hắn không nghe lầm chứ.

“Đúng vậy.” Thái giám tổng quản thấy vẻ mặt kích động của hoàng đế, thềm thở dài.

Ba một tiếng, tấu chương trên bàn rơi xuống đất. Thân ảnh màu vàng nhoáng lên, một trận gió thổi qua. Thái giám tổng quản nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng Dạ Tinh Triệt đâu.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Hoàng thượng không thể cứ xuất cung như vậy a? Một thân long bào mình hoàng, cho dù là ai cũng có thể biết thân phận của người. Nếu lỡ đụng phải loạn dân thì phải làm sao bây giờ? Thái giám tổng quản cầm phát trần hốt ha hốt hoảng chạy ra ngoài, vừa phát tay với thị vệ.

“Mau, mau đi theo bảo hộ hoàng thượng.”

“Vâng, tổng quản.” Mấy thị vệ nhận lệnh, nhanh chóng đuổi theo Dạ Tinh Triệt.

Một lúc sau, bóng dáng mấy người cũng biến mất.

Thái giám tổng quản thở hổn hển, nhìn phương hướng bọn họ rời đi.

“Tổng quản, người đây là đang làm cái gì vậy?”

Hoàng hậu Thượng Quan Mị đi tới, tuy ngày ấy ở Tiêu Dao Vương phủ phát sinh chuyện không vui với Dạ Tinh Triệt, nhưng nàng vẫn không muốn buông bỏ, cũng không cam lòng buông bỏ. Nàng đem toàn bộ khổ hận nuốt vào trong lòng, miệng vẫn cười như cũ. Ngày ấy, cứ coi như chỉ là một cơn ác mộng đi.

“Hoàng hậu kim an.” Thái giám tổng quản hành lễ với Thượng Quan Mị.

“Miễn lễ.” Thượng Quan Mị vung tay lay động áo bào. Trâm phượng trên đầu cũng đung đưa theo độ cung xinh đẹp.

“Hồi nương nương, hoàng thượng đã đi Tiêu Dao Vương phủ rồi.” Thái giám tổng quản không dám giấu giếm nàng, lại nói những người khác đều đã thấy, có giấu cũng không được.

Con người hoàng hậu trở nên buồn bã. Hắn lại đi Tiêu Dao Vương phủ rồi, chẳng lẽ lại đi nhìn nữ nhân kia sao? Ngón tay đeo hộ giáp màu vàng nắm chặt đâm vào lòng bàn tay, nàng lại không cảm thấy đau đớn, giống như tất cả cảm giác đều chết lặng. Mỗi lần chờ mong là một lần thất vọng, hắn rốt cuộc đặt thê tử của mình ở chỗ nào hả?

“Chẳng lẽ thương thể của vương phi có biến hóa à?” Nàng rất bội phục mình bây giờ còn có thể như không việc gì mà hỏi.

“Bẩm nương nương, Tiêu Dao Vương phủ truyền lời, độc của vương phi đã được giải rồi.”

“Thật sự?” Mệnh của nữ nhân kia thật lớn. Bởi vì nàng ta vừa mới được giải độc, hắn liền khẩn trương chạy tới ư. Hắn tựa hồ đã quên nàng ta là đệ muội của hắn, càng đã quên nàng ta là vợ của thần tử hắn. Ha ha, hắn cứ như vậy không để ý tới sao? Có thể sẽ có một ngày kia, vì nàng ta mà không để ý đến tam cương ngũ thường đón nàng ta tiến cung không?

“Vậy thì thật đáng mừng.” Mặt không chút biến đổi nói.

“Vâng.” Thái giám tổng quản cúi đầu đáp.

Mặt trời trên cao tựa hồ bị mây đen che lại, tâm tình Thượng Quan Mị rơi xuống đến cực điểm. Nàng phát tay, xoay người rời đi.

Đằng sau, thái giám tổng quản vung phát trần nói.

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương.”

Từ Ninh cung

Cửa sổ rộng mở, gió nhẹ thổi vào, bí mật mang theo mùi hoa, bức rèm che tinh tế đung đưa theo gió.

“A, chiếu tướng.”

Bên bàn dài, Tuyết Hàm quận chúa phụng bồi thái hậu chơi cờ. Môi anh đào khê mở, nở một nụ cười yếu ớt. Cho dù là ai cũng không đoán ra được nàng từng có bộ dáng sục sạo, từng có hận ý tràn đầy trong mắt...

Ngày ấy, lời nói tàn nhẫn của Dạ Tinh Thần làm cho nàng run sợ, nhưng khi đau lòng đi qua, nàng đem toàn bộ hận trút lên người Bắc Tiểu Lôi. Nàng biết cô cô không thích Bắc Tiểu Lôi, mà đó chính là lợi thế lớn nhất của nàng. Nàng không tin mình càng lấy được sự yêu thích của cô cô, ở bên tai người thổi gió, để người càng thêm chán ghét Bắc Tiểu Lôi, nữ nhân kia còn có thể hung hăng được bao lâu? Chiếm lấy Thần ca ca được bao lâu?

Sớm hay muộn Thần ca ca cũng sẽ thuộc về nàng.

“Hàm Nhi, kỳ nghệ tiến bộ không ít a.” Thái hậu cười tủm tỉm nhìn Tuyết Hàm.

“Đâu phải, là cô cô nhường Hàm Nhi thôi.” Tuyết Hàm cười theo.

“Hoàng hậu giá lâm—”

“Hoàng hậu tới rồi.”

Nghe thấy tiếng thái giám bấm báo, thái hậu và Tuyết Hàm đều nhìn phía cạnh cửa, quả nhiên nhìn thấy Thượng Quan Mị mặc một bộ váy áo xanh nhạt khẩn thiết đi đến.

“Tham kiến mẫu hậu.” Thượng Quan Mị phúc thân vãn an thái hậu, sau đó lại hướng Tuyết Hàm mím môi cười khê. “Tuyết Hàm muội muội cũng ở đây a.”

“Ra mắt hoàng tẩu.” Tuyết Hàm cũng phúc thân với Thượng Quan Mị.

“Được rồi, hai người không cần khách khí, đều là người trong nhà cả. Hoàng hậu, người cũng ngồi đi.” Thái hậu cười nói.

“Tạ thái hậu.” Hoàng hậu ngồi xuống một bên.

“Hoàng hậu, người tới là có chuyện gì sao?” Thái hậu hỏi, buổi sáng nàng đã tới vãn an rồi.

“Thần thiếp...” Thượng Quan Mị nhìn thái hậu, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Thái hậu nhíu mày nhìn nàng. “Hoàng hậu muốn nói gì à?”

Bùm một tiếng, hoàng hậu đột nhiên quỳ xuống trước mặt thái hậu.

“Hoàng hậu, người đang làm cái gì vậy?” Thái hậu nhíu mày càng sâu.

“Hoàng tẩu, có lời gì thì đứng lên rồi nói.” Tuyết Hàm quận chúa nhanh chóng chạy đến đỡ hoàng hậu.

“Không, thần thiếp sợ nói những lời này sẽ làm cho thái hậu tức giận.” Thượng Quan Mị không đứng dậy.

“Người—” Thái hậu trừng mắt nhìn nàng, nhưng trong lòng lại tò mò.

“Vậy người cứ như vậy mà nói đi.”

88. Chương 88: Thái Hậu Giận (hạ)

“Vậy người cứ như vậy mà nói đi.”

Thái hậu phát tay, cho Tuyết Hàm đứng ở một bên.

Tuyết Hàm nhìn Thượng Quan Mị, con người sâu thẳm, cảm giác sắp có chuyện phát sinh.

“Thần thiếp có một chuyện không thể không bấm báo với mẫu hậu.” Về mặt Thượng Quan Mị ngưng trọng quỳ trên mặt đất nhìn thái hậu.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Nhìn người nghiêm trọng như vậy.” Thái hậu thấy nàng như vậy, trong lòng cũng dè chừng.

“Là—” Hoàng hậu nhìn cung nữ chung quanh.

Thái hậu hiểu ý, phát tay với cung nữ chung quanh.

“Các người đi xuống trước đi.”

“Vâng.” Các cung nữ phúc thân rời đi.

Gió thổi lên cuốn theo màn lụa trắng, màn châu phát ra tiếng vang thanh thúy, như tiếng nước suối róc rách chảy xuống, quanh quẩn trong gian phòng yên tĩnh.

“Là có liên quan đến hoàng thượng?” Thượng Quan Mị mấp má môi nói, sau nhiều lần suy nghĩ, nàng cảm thấy không thể để cho hoàng thượng tiếp tục buông thả tình cảm của mình.

“Hoàng Nhi?” Thái hậu cả kinh. “Hoàng nhi làm sao?”

“Mẫu hậu không cần lo lắng.” Thượng Quan Mị trấn an bà, “Hoàng thượng không có việc gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thái hậu vuốt vuốt ngực, biểu tình thả lỏng.

“Vậy người muốn nói chuyện gì liên quan đến Hoàng nhi?” Nghi hoặc nhìn Thượng Quan Mị.

“Xác thực mà nói là chuyện liên quan đến hoàng thượng và Tiêu Dao Vương phi.”

Thượng Quan Mị gần từng chữ nói ra, lại nghe thấy thái hậu cùng Thượng Quan Mị cả kinh.

“Hoàng hậu, rốt cuộc người muốn nói cái gì?” Về mặt thái hậu ngưng trọng lại, bà cũng biết nàng nói như vậy sẽ làm cho người ta sinh ra suy nghĩ không tốt, mà cố tình suy nghĩ như vậy lại tuyệt đối cấm kỵ. Tuy thời gian trước bà cũng có nghe một chút từ miệng những cung nữ hay đưa chuyện lung tung, nhưng đều bị bà áp chế lại. Không ngờ tới bây giờ hoàng hậu lại nói ra, làm cho bà không thể tiếp tục lẩn tránh.

“Thần thiếp hiểu được.” Hoàng hậu lay thái hậu một cái. “Nhưng thần thiếp tuyệt đối không phải nói lung tung. Ngày ấy, thần thiếp và Tuyết Hàm muội muội cùng đến thăm Tiêu Dao Vương phi, trong đình viện ở vương phủ, chính miệng hoàng thượng nói với thần thiếp người có tình cảm không nên có đối với vương phi.” Tuy lúc ấy trên thực tế Dạ Tinh Triệt không trả lời, nhưng về mặt của hần chính là đáp án tốt nhất, còn có câu nói uy hiếp móc mắt tim của nàng kia, đều chứng tỏ hần có tình cảm với Tiêu Dao Vương phi.

“Cái gì?” Thái hậu kinh hãi đứng lên, mâu quang lưu ly trừng hoàng hậu, vẻ mặt nghiêm túc. “Hoàng hậu, người có biết rõ mình đang nói gì không? Người chẳng những đang phá hủy danh dự của Tiêu Dao Vương phi, còn đang chỉ trích chính phu quân của người đấy.” Nếu như giữa Hoàng Nhi và vương phi của Thần Nhi thật sự có âm mưu, đây chính là làm xấu mặt hoàng gia.

“Thần thiếp không dám nói bậy, xin thái hậu tra xét rõ ràng.” Thượng Quan Mị quỳ trên đất, hướng về phía thái hậu dập đầu.

“Sự tình liên quan đến danh dự hoàng thất ta, thần thiếp thật sự không dám nói bậy, chỉ hi vọng thái hậu có thể ngăn cản hoàng thượng không nên nảy sinh ý niệm kia trong đầu, để tránh tổn hại đến danh tiếng hoàng thượng, khiến Dạ Liêu quốc đều hổ thẹn.”

Ngôn từ sắc bén, thái độ kiên quyết khiến thái hậu sững sờ.

Bà ngã ngồi xuống ghế, cả người đều hốt hoảng.

Tuyết Hàm quận chúa nghe được những lời của Thượng Quan Mị cũng hoảng sợ, nàng chưa từng nghĩ rằng hoàng đế cũng sẽ yêu thích Bắc Tiểu Lôi ngang ngược kia. Nhưng hiện tại hồi tưởng lại, đặc biệt là chuyện hoàng hậu tự mình mời nàng cùng đi thăm Tiêu Dao Vương phi, hần cũng là bởi vì nàng muốn theo dõi hoàng đế.

“Cô cô, tuy lời hoàng tẩu nói khiến người ta giật mình, nhưng hoàng tẩu nói đúng, sự tình liên quan đến danh dự hoàng gia, người vẫn nên tra xét một chút xem sao.”

Tuyết Hàm mấp máy môi nói với thái hậu, đưa tới cái gật đầu cảm kích của Thượng Quan Mị.

“Hàm Nhi, con cũng cho rằng hoàng đế sẽ yêu thích cái loại nữ tử thô tục đó sao?” Thái hậu nhìn Tuyết Hàm nói.

“Chuyện tình cảm vốn rất khó nói.” Tuyết Hàm lắc đầu. “Nếu như muốn nói là hoàng đế ca ca yêu thích Tiêu Dao Vương phi, bản thân con lại cho rằng nhất định là nàng ta quyến rũ hoàng đế ca ca.” Híp mắt lại, trong lòng hiện lên ý xấu.

“Trước không nói đến hoàng đế ca ca, nói Thần ca ca đi. Huynh ấy vẫn luôn không gần nữ sắc, vì sao lại cố tình thích Bắc Tiểu Lôi kia chứ? Không nói tới thân phận nàng ta cho đến nay vẫn là một câu đố, nhưng xem tính tình của nàng ta cùng cấp bậc lễ nghĩa, là có thể nhìn ra nhất định nàng ta không được sinh ra trong gia đình gia giáo. Nữ tử như nàng ta, muốn hấp dẫn nam nhân tuần mỹ bất phạm như Thần ca ca, nhất định là đã dùng thủ đoạn hèn hạ.” Tuyết Hàm ám chỉ cho thái hậu biết, Bắc Tiểu Lôi nhất định là lấy sắc dụ người, quyến rũ cả hai người con của bà.

Thái hậu lắng nghe Tuyết Hàm nói, càng nghe càng cảm thấy có đạo lý. Từ trước đến giờ Triệt Nhi và Thần Nhi luôn là những hài tử có chừng mực, hiện tại lại đều có vướng mắc với nữ nhân lỗ mãng như vậy, rõ ràng là nữ nhân kia đang tác quái.

“Đúng vậy, mẫu hậu, nữ tử xuất thân hương dã như vậy, tác phong vốn có vấn đề, cho dù có dùng những thủ đoạn bỉ ổi cũng là đương nhiên. Nhưng mấu chốt trước mắt là chúng ta phải ngăn cản hoàng thượng hãm sâu vào a, nếu không một khi đã loạn rồi, chẳng những hoàng thượng bị mất thể diện, ngay cả Tiêu Dao Vương gia cũng khó làm người.”

Thượng Quan Mị thấy thần sắc thái hậu thả lỏng, vội nói tiếp.

“Đúng vậy a, cô cô, hiện giờ hoàng đế ca ca đang bị nữ nhân kia mê hoặc tâm trí, chúng ta ngoài cuộc thì tỉnh táo a, không thể để cho nữ nhân kia thực hiện được ý xấu.” Tuyết Hàm nói theo. Nàng không tin lần này không chinh được Bắc Tiểu Lôi bất tử kia. Hừ—

“Được rồi, các người nói đúng.” Thái hậu dựa vào cạnh bàn, chậm chậm ngồi xuống, con ngươi u ám. “Vì Triệt Nhi, vì Thần Nhi, cũng vì cả thể diện của toàn bộ hoàng thất, ai gia không thể tiếp tục để mặc chúng bị nữ nhân kia mê hoặc...”

Tuyết Hàm và Thượng Quan Mị đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều vui mừng.

“Vậy cô cô, chúng ta phải làm như thế nào?”

“Mẫu hậu, thần thiếp thấy, mấu chốt là ở trên người Tiêu Dao Vương phi, chúng ta tự nhiên phải xuống tay từ trên người nàng, nhưng tuyệt đối không được để hoàng đế và vương gia biết, nếu không chỉ sợ chẳng những không trừ được nàng, ngược lại còn khiến trong lòng hoàng đế và vương gia có vướng mắc với chúng ta.” Thượng Quan Mị nói.

“Hoàng hậu nói có lý.” Thái hậu gật đầu, cúi xuống, thần sắc nghiêm túc.

“Chúng ta nên lập kế hoạch thật tốt...”

89. Chương 89: Hôn Trộm

“Tham kiến hoàng thượng.”

Dạ Tinh Triệt ngay cả long bào cũng không thay, để một thân sáng chói như vậy, cùng mấy thị vệ theo phía sau đi thẳng đến Tiêu Dao Vương phủ.

“Đứng lên đi.” Dạ Tinh Triệt phát phát tay.

“Tạ hoàng thượng.”

Quản gia và người hầu đứng lên, cúi thấp đầu cung kính chờ đợi phân phó của hoàng đế.

“Vương gia có ở đây không?” Dạ Tinh Triệt hỏi, mặc dù trong lòng rất khẩn trương, nhưng hần lại không trực tiếp hỏi về Bắc Tiểu Lôi. Nếu thể hiện sự vội vã, người nào có mắt sẽ nhìn ra tình ý của hần đối với Bắc Tiểu Lôi. Cảm tình này không được phép có.

“Hồi hoàng thượng, sáng sớm vương gia đã đi ra ngoài rồi.” Quản gia mặc sam áo màu xanh cúi đầu đáp.

“Đi ra ngoài?” Dạ Tinh Triệt nhếch mi, ngày trước Thần trông coi Bắc Tiểu Lôi một bước cũng không rời, hiện tại lại rời khỏi nàng, chẳng lẽ là đi làm chuyện trọng yếu gì ư? Nghĩ nghĩ, lại không nghĩ ra nguyên do.

“Độc của vương phi đã được giải rồi?” Đứng ở nơi đó, vẫn không nhìn được hỏi ra khỏi miệng.

“Đúng vậy, hoàng thượng.” Bắc Tiểu Lôi giải được độc, trên khuôn mặt của mọi người lớn bé trong vương phủ đều sáng ngời. Quản gia còn dẫn theo toàn bộ nô bộc quét tước trong ngoài vương phủ sạch sẽ, sáng sủa, để chúc mừng Bắc Tiểu Lôi khỏe lại.

“Vậy trăm đi thăm nàng.” Dạ Tinh Triệt nói xong, liền đi vào bên trong.

“Hoàng thượng, hiện tại vương phi còn đang ngủ trưa.”

Đến khi bóng dáng của Dạ Tinh Triệt biến mất nơi khúc quanh thì quản gia mới nhớ ra. Nhưng lúc ngẩng đầu lên đã không thấy hoàng đế đâu.

Chắc là không có vấn đề gì chứ?

Quản gia trộm nghĩ trong lòng, cái trán hiện đầy nếp nhăn lại chau lại. Một mình hoàng thượng đi thăm vương phi thì không được tốt lắm, nhưng người là đại bá(1) của vương phi hẳn là không có việc gì.

Ánh mặt trời sáng rõ, hương hoa thơm ngát.

Dạ Tinh Triệt xuyên qua hành lang, đi vào tiểu viện của Dạ Tinh Thần và Bắc Tiểu Lôi. Ánh mặt trời chiếu lên long bào màu vàng khiến bóng dáng kia càng thêm chói mắt, áo bào thật dài lướt qua cỏ xanh ven đường.

“Các người chờ ở bên ngoài.” Dạ Tinh Triệt phát tay với mấy thị vệ.

“Vâng.” Thị vệ chấp tay nói, canh giữ ở ngoài viện.

Dạ Tinh Triệt mở cửa phòng ra, ánh mặt trời từ trên người hắn chen vào.

Bên trong phòng rất yên tĩnh. Cửa sổ mở rộng, gió ấm áp từ bên ngoài cửa sổ thổi vào cuốn lên rèm lụa màu trắng. Vén màn châu, đi vào trong phòng. Bình phong hình trúc xanh lộ ra nửa chiếc giường bằng gỗ voi.

Khi Dạ Tinh Triệt nhìn thấy bóng người mơ hồ nằm ở trên giường thì sửng sốt, có chút xấu hổ. Không nghĩ Bắc Tiểu Lôi lại đang ngủ trưa, hắn đứng ở nơi đó cứ nhìn vào như vậy, do dự có nên bước vào trong phòng hay không. Dù sao cô nam quả nữ cùng ở một phòng cũng không ổn. Huống chi hiện tại Bắc Tiểu Lôi đang ngủ ở trên giường.

Đôi mắt thâm thúy qua màn lụa nhìn vào nhân ảnh朦胧 lung đang nằm ngủ, nhưng vẫn có thể thấy rõ dáng người mềm mại được chần mỏng bao lấy. Hắn giống như mê muội không rời được ánh mắt, cũng không cách nào dịch chuyển bước chân.

Nhìn một chút là được rồi, hắn tự nói với mình. Nhìn xong, hắn liền rời đi. Sau đó đem hết thủy tình cảm chôn ở trong lòng, chỉ cần xác nhận nàng bình yên vô sự.

Mím môi, hắn rốt cuộc không nhịn được khát vọng trong lòng, thả nhẹ bước chân, lặng yên không một tiếng động lướt qua bình phong, đi đến bên giường.

Màn lụa màu trắng khẽ lay động, vén một góc màn lên, nhìn thấy tay Bắc Tiểu Lôi lộ ra ngoài chăn. Cánh tay trắng mảnh mai kia mạnh mẽ bắt lấy ánh mắt hắn, chỉ liếc nhìn đã không thể thỏa mãn hắn. Vươn tay ra lại dừng ở giữa không trung, cuối cùng cắn chặt răng vén màn lụa lên.

Đập vào trong mắt là dung nhan khi ngủ tĩnh thuần như hải tử. Bởi vì trúng độc làm cho thân thể suy yếu, nữ tử hào hứng trước kia bây giờ nhìn lại lại rất nhu nhược yếu đuối, làm cho người ta thương tiếc.

Dạ Tinh Triệt cau mày, trong đôi mắt lãnh mạc hiện lên ý cười, mang theo vài phần sủng nịnh, vài phần bất đắc dĩ. Nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, tựa như Dạ Tinh Thần trước kia, muốn đưa tay nắm chặt tay ngọc, nhưng lại sợ làm nàng tỉnh giấc. Đã bao lâu, hắn ngạo nghễ như thế lại cũng có tâm sợ hãi, đã bao lâu, hắn luôn xem nữ nhân có cũng được không có cũng chả sao lại vì một nữ tử mà hỗn loạn trong lòng, trở nên không giống chính mình đây?

Con người nhìn nàng chăm chú thật sâu, trên người nữ nhân này rốt cuộc có loại ma lực gì? Nàng xinh đẹp sao? Cũng được tính là giai nhân khuynh thành, nhưng hậu cung ba ngàn phi tần càng xinh đẹp hơn so với nàng; nàng tài hoa tung hoành à? Cũng không phải, nàng chẳng những không có tài nghệ khiến người khác sợ hãi than, ngược lại lời nói hành động ngang ngược, tìm không thấy một chút khí chất của tiểu thư khuê các. Chính là sự thẳng thắn của nàng, tiêu sái của nàng, có cả tự do của nàng mà hắn không sở hữu được. Có lẽ đúng là vì phần thẳng thắn tiêu sái kia của nàng, có thể tùy tâm sở dục sống đúng với mình, đã hấp dẫn hắn. Bởi vì hắn vĩnh viễn cũng không thể không cố kỵ vì triều đình. Mỗi việc hắn làm đều phải suy nghĩ xem điều đó có lợi cho triều đình hay không, có tổn hại đến danh dự hoàng thất hay không. Ở trên người nàng, hắn tìm thấy những thứ hắn không làm được khiến đôi mắt hắn không cách nào dời khỏi

người nàng. Từng chút hấp dẫn, từng chút yêu thích, theo thời gian trôi đi đã bất tri bất giác biến thành tình yêu, thâm sâu như vậy ngay cả hấn cũng bị hoảng sợ.

Nhắm mắt lại lướt qua chiếc mũi thanh tú của nàng, dừng ở trên đôi môi đỏ. Sau khi giải được độc, môi nàng đã không còn phiếm sắc đen, ngược lại hiện ra màu hồng phấn, như hoa đào nở rộ muốn người đến hái. Con ngươi sâu thẳm, yểu hâu ực một tiếng, kim lòng không đậu khom người xuống, môi mỏng khêu gợi rơi trên đôi môi hồng phấn kia, không dám càn rỡ, nhưng dù chỉ nhẹ nhàng va chạm vẫn nổi lên tham luyến phần môi mềm mại, không nhịn được vươn đầu lưỡi khẽ liếm.

Bắc Tiểu Lô nhíu mi, cảm thấy ngứa ngứa môi, giống như có con muỗi đang cắn nàng. Mở to mắt, khi thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại liền hoảng sợ, chột ngồi dậy, ba— tiếng tát tai vang lên.

“Muốn chết, dám trộm hôn bốn cô nương.”

---

(1) Đại bá: anh chồng. Trong nguyên văn là thúc bá tức chú bác của con. Nhưng nghĩ mãi k ra từ thay nên ta để đại bá cho nhanh

90. Chương 90: Có Tình Khó Nói

Sau một cái tát, bầu không khí nhất thời lâm vào yên lặng.

Gió lẳng lặng thổi vào, cuốn theo màn lụa trắng, lay động sợi tóc.

Năm ngón tay của Bắc Tiểu Lô in dấu rõ ràng trên mặt Dạ Tinh Triệt, hấn nhìn Bắc Tiểu Lô đến quên cả phản ứng.

Bắc Tiểu Lô tức giận trừng mắt nhìn hấn, lửa giận trong mắt có thể thiêu đốt hấn thành tro bụi.

“Nhìn cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi là hoàng đế thì có thể trộm hôn bốn cô nương, đề tiện, hạ lưu, đáng đồ tử(1)...”

Ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn, không ngờ được đường đường vua của một quốc gia lại có thể làm ra chuyện tro trên bậc này, huống chi mình còn là đệ tức phụ(2) của hấn, không biết xấu hổ, thật ngứa tay, nàng hận không thể cho hấn thêm một cái tát.

Dạ Tinh Triệt âm thầm theo từng tiếng mắng của Bắc Tiểu Lô, cũng bị phần nộ tràn đầy của nàng, ánh mắt khinh bỉ của nàng gây thương tích. Hấn là đế vương cao cao tại thượng, có ai dám bất kính với hấn như thế. Chính là tự tôn bị tổn hại lại không bằng nổi đau khi nghe tiếng mắng tức giận của nàng, nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của nàng. Có lẽ hấn trộm hôn nàng là bản thân không đúng, nhưng hấn ở trong mắt nàng cũng chỉ là một tiểu nhân đáng bị xem thường hay sao?

“Còn nhìn cái gì, cút ra ngoài cho ta!”

Bắc Tiểu Lô nổi giận mắng, chỉ tay ra bên ngoài. Chết tiệt, là người nào để cho hấn tiến vào đây. May mắn nàng tỉnh dậy, bằng không ai biết được vị hoàng đế này sẽ làm ra chuyện gì đối với nàng đây?

“Không nghĩ tới đường đường là hoàng đế lại làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết hành vi của mình rất đáng xấu hổ à? Hay là thân là hoàng đế thì có thể tùy tâm sở dục, không để ý danh tiết của người khác?” Càng nghĩ càng tức giận, Bắc Tiểu Lô không khỏi mạnh mẽ mắng.

“Đủ rồi—”

Lời chỉ trích của Bắc Tiểu Lô giống như kim đâm vào trong lòng hấn. Hấn làm sao không biết hành vi mới rồi của mình là không đúng chứ, nhưng tất cả chuyện này đều bởi vì hấn có tình ý với nàng, cho nên mới kim lòng không đậu mà phạm vào lỗi sai. Hấn không hối hận với hành động vừa rồi, hấn chỉ không thể

nhấn nhẹn chịu bị người mình yêu dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình, thậm chí dùng những từ đáng xấu hổ, khinh bỉ như thế để hình dung hần.

“Không đủ.” Bắc Tiểu Lôi tức giận quát. Hần làm sai còn dám lớn tiếng với nàng, hần ỷ vào thân phận hoàng đế của mình à? Phi, nàng mới không sợ hần. Có bản lĩnh thì hần ngăn nàng đi. “Làm chuyện sai còn không chịu thừa nhận, người như vậy khẳng định không phải là minh quân.”

Sắc mặt Dạ Tinh Triệt trở nên âm trầm, đôi mắt thâm sâu giống như kết băng trùng Bắc Tiểu Lôi. Hần yêu nàng, nhưng không có nghĩa là nàng có thể càn rỡ, còn dám nói hần không phải minh quân, nói như vậy còn khiến hần tức giận hơn so với việc bị nàng mắng.

“Trùng cái gì mà trùng? So xem mắt ai lớn hơn à?” Bắc Tiểu Lôi ghét nhất cái loại người rõ ràng làm sai, còn lớn tiếng này. Tức giận kéo màn giường, làm cho thân giường rung lên. Nàng lại tiếp tục trách mắng.

“Người chẳng những là một đấng đồ tử vô sỉ đáng khinh bỉ, còn là một gia hỏa không có liêm sỉ. Về tư, người là huynh trưởng, ta là đệ muội, người cợt nhả ta, chính là bất nghĩa; về công, người là quân, ta là vợ của thần tử người, người mạo phạm ta, chính là bất nhân. Bất nhân bất nghĩa, người còn dám nói mình là minh quân, ta phi—” Hung hăng nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, nàng quả thực chưa thấy qua dạng người như vậy.

Bàn tay Dạ Tinh Triệt nắm chặt, trong con ngươi thâm thúy càng lúc càng lạnh. Hần muốn lớn tiếng nói hần không phải người như vậy, nhưng hiện tại lại không có cách nào giải thích, chẳng lẽ phải nói cho nàng biết bởi vì hần yêu nàng nên mới không tìm được lòng mà trộm hôn nàng ư?

Bắc Tiểu Lôi cũng trùng mắt nhìn hần, xem hoàng đế đấng đồ tử này còn có lời gì muốn nói.

Dạ Tinh Triệt nhìn nàng thật sâu, đột nhiên vung tay áo, đứng dậy đi ra ngoài.

“Hừ, coi như ngươi thức thời.”

Bắc Tiểu Lôi nhìn bóng dáng rời đi của Dạ Tinh Triệt mà lạnh lùng hừ một tiếng. Nếu hần không đi, nàng không chắc chắn bản thân có đánh cho nam nhân vô sỉ này một trận hay không? Chẳng qua hần là huynh trưởng của kẻ gây tai họa, lần này một cái tát là tiện nghi cho hần rồi.

“Hồi cung.”

Dạ Tinh Triệt đi ra khỏi phòng, có thể thấy rõ dấu ấn năm ngón tay trên mặt. Khuôn mặt lạnh lùng, cả người tản mát ra hàn khí người ngoài chỗ động vào. Vung tay lên, nói với mấy thị vệ đứng chờ ngoài viện.

“Vâng.”

Đám thị vệ nhìn thấy trên mặt hoàng đế hiện rõ dấu năm ngón tay thì giật nảy mình, nghi hoặc đầy bụng, nhưng không ai dám hỏi ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu đi theo phía sau hoàng đế.

Khi tới cửa phủ, quần gia nhìn thấy hoàng đế lạnh mặt, lại nhìn rõ dấu năm ngón tay trên mặt Dạ Tinh Triệt, trái tim đông lên một tiếng nói cho hần biết, hỏng rồi. Xem dấu ấn kia rõ ràng là tay của nữ tử, chẳng lẽ vương phi lại gây họa rồi? Lòng tơ trên người đều nhanh dựng thẳng lên. Nhưng rốt cuộc hoàng đế và vương phi đã xảy ra chuyện gì? Vì sao vương phi lại tát hoàng đế chứ? Hần đoán không ra.

“Cung tiễn hoàng thượng.”

Trong lòng tất cả mọi người vừa sợ hãi lại hiếu kỳ, hoàng đế ở Tiêu Dao Vương phủ bị người tát một cái, nếu như hần muốn truy cứu, bọn họ nhất định thoát không khỏi liên quan. Nhưng vì sao hoàng đế lại bị tát chứ?

Dạ Tinh Triệt lạnh mặt ngồi vào trong kiệu, mấy thị vệ đi theo sau kiệu rời khỏi.

Hoàng cung, ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống ngói lưu ly tựa như ánh sáng ngọc lóa mắt.

Phượng Nghi cung

Thượng Quan Mị ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn về gương đồng chạm hoa văn. Đôi mắt quyền rũ đánh giá bản thân trong gương đồng, rõ ràng dung nhan vẫn tươi đẹp như hoa đào, lại cố tình không chiếm được thương tiếc của hân, chỉ có thể thờ dài trước gương.

“Nương nương, nương nương—”

Thị nữ Hạ Hà bên người Thượng Quan Mị chạy vội vào, trên khuôn mặt thanh tú có mấy phần hoảng loạn.

“Làm sao vậy?” Thượng Quan Mị xoay người nhìn nàng ta, nhướn mày hỏi.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng đã hồi cung.” Hạ Hà cúi đầu đáp.

Ánh mắt Thượng Quan Mị sáng lên, rồi lại ảm đạm đi. Lập tức hồi cung như vậy nhưng hân cũng vẫn sẽ không muốn gặp nàng đâu.

“Nương nương, nô tỳ, nô tỳ nghe nói...” Hạ Hà muốn nói lại thôi.

“Nghe nói cái gì?” Thượng Quan Mị ngẩng đầu, nhướn mày.

“Chẳng lẽ là phi tử nào ở sau lưng lắm mồm?” Những nữ nhân này không một ngày nào là yên tĩnh, bất quá hiện tại nàng không có thời gian tính toán với các nàng, chờ thu thập xong Bắc Tiểu Lôi rồi lại nói.

“Không phải.” Hạ Hà lắc lắc đầu. “Nô tỳ nghe người ta nói trên mặt hoàng thượng có dấu năm ngón tay, hơn nữa nhìn hình dạng là của nữ tử.” Cũng không biết là người nào lớn gan như vậy, lại có can đảm dám tát hoàng đế, trong lòng Hạ Hà nói thầm.

---

(1) Đăng đồ tử: Từ thời Tần Hán đến nay, “Đăng Đồ Tử” là một cái tên dùng để chỉ những kẻ háo sắc. Nguyên nhân cũng chính vì > của Tống Ngọc. Có một lần, Đăng Đồ Tử tới gặp Sở vương cáo rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc, khuyên sở vương không nên dẫn hân vào hậu cung. Tống Ngọc sau khi biết chuyện ghi hận trong lòng, trước mặt Sở vương ra sức biện giải, trái lại công kích nói rằng Đăng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc, còn viết ra những lời hoa mỹ, giai cú trong > Trong bài này có một đoạn nói, “Giai nhân thiên hạ có đâu bằng Sở quốc, giai nhân sở quốc có đâu bằng ở quê thần, người đẹp ở quê thần có ai bằng nữ tử phía đông nhà thần, người này nếu cao thêm một chút thì thành cao quá, nếu thấp một chút thì thành thấp quá. Nếu đánh thêm một lớp phấn lại ra trắng quá, nếu tô thêm một lớp son thì ra đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng đều đẹp, không gì sánh nổi. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến biết bao công tử si mê, nhưng thần chưa bao giờ động lòng. Còn Đăng Đồ Tử thì ngược lại, có vợ xấu xí, còn có với nhau 5 đứa con. Thế nên, Đăng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc.” (Tham khảo chikarin11906.wordpress /)

(2) Đệ tức phụ: em dâu, vợ em trai.

91. Chương 91: Ý Chỉ Thái Hậu

Từ Ninh cung

“Cái gì?”

Thái hậu vỗ một cái lên trên bàn, ngón tay mang hộ giáp đụng vào ly trà, ba một tiếng, ly trà rơi xuống đất thành mảnh vụn, hương trà tràn ngập trong không khí. Kim trâm trên đầu đụng đưa theo động tác mạnh mẽ của bà, như một con hồ điệp đang phấn nộ không ngừng vỗ cánh.

“Hoàng hậu, người nói Hoàng Nhi bị người tát?”

Đôi mắt lưu ly nhìn Thượng Quan Mị, trong mắt hoàn toàn khiếp sợ, là ai? Lại có người gan lớn bao to dám mạo phạm mặt rồng ư? Lòng ngực phập phồng, bà vừa là mẫu thân lo lắng cho nhi tử, vừa phần nộ đối với người dám đối đầu với vương quyền.

“Mẫu hậu bớt giận.” Thượng Quan Mị khuyên giải. “Lại nghe thần thiếp chậm rãi nói, ngàn vạn lần không nên tổn thương đến phượng thể.”

“Đúng vậy a, thái hậu, người cần phải bảo trọng thân thể.” Ma ma phía sau cũng khuyên giải, lại đỡ thái hậu ngồi xuống.

“Được rồi, ai gia không tức giận là được, người mau nói rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Miễn cưỡng áp chế cơn giận trong lòng, thái hậu truy vấn.

“Là như vậy, thần thiếp sợ hoàng thượng phê nhiều tấu chương quá mệt mỏi, cho nên đặc biệt bưng bát cháo yến đưa đến ngự thư phòng. Kết quả lại đúng lúc hoàng thượng đã đi Tiêu Dao Vương phủ. Sau đó khi người trở về, lại nghe người ta nói trên mặt có dấu năm ngón tay, hơn nữa rõ ràng là nữ tử đánh...”

Nói tới đây, Thượng Quan Mị ngừng lại. Đôi mi nhân vô ý đánh giá thần sắc thái hậu, quả nhiên thấy bà càng tức giận, khóe môi lơ đãng nhếch lên, nàng không tin lần này Bắc Tiểu Lôi không bị chinh chết.

“Lại có chuyện như vậy.” Trong đôi mắt lưu ly tràn ngập lửa giận. “Hoàng thượng lại chạy đến Tiêu Dao Vương phủ ư.” Đối với chuyện này, bà kín đáo phê bình rất nhiều, từ khi nghe Bắc Tiểu Lôi bị thương đến nay, hoàng đế gần như cách một ngày lại chạy đến Tiêu Dao Vương phủ. Ở sau lưng tất cả mọi người đều sôi nổi nghị luận. Mà lần trước theo lời Thượng Quan Mị và Tuyết Hàm, bà cũng hiểu được giữa hoàng đế và Bắc Tiểu Lôi có âm mưu.

“Thái hậu, theo thần thiếp thấy dấu ấn trên mặt hoàng thượng nhất định là do Tiêu Dao Vương phi kia lưu lại.” Thượng Quan Mị tiếp tục nói, đổi lại một bộ dáng lo lắng. “Chính là hoàng thượng lại phân phó với bên ngoài là bất luận kẻ nào cũng không được bàn tán, bỏ qua như vậy rõ ràng là bao che cho Tiêu Dao Vương phi rồi. Thái hậu, thần thiếp lo lắng hôm nay nàng ta dám tát hoàng thượng một cái, ngày sau không chừng còn gây ra tai vạ khác.”

Về mặt thái hậu theo từng lời của Thượng Quan Mị mà càng lúc càng âm trầm, ở hậu cung vài chục năm, bà tự nhiên hiểu được hồng nhan họa thủy. Vẫn còn có chút lo ngại Thần Nhi, hiện tại không thể tiếp tục do dự được nữa. Nếu không, chỉ sợ sẽ như hoàng hậu nói, Bắc Tiểu Lôi kia sẽ càng gây ra nhiều tai vạ khác.

“Người đâu.” Nặng nề hô ra bên ngoài, về mặt u ám.

“Thái hậu.”

Thái giám tổng quản của Từ Ninh cung đi ra, khom người vấn an với thái hậu, lại bị bầu không khí căng thẳng bên trong làm cho hoảng sợ, sẽ không phải có chuyện gì sắp xảy ra chứ?

“Đi, thay ai gia tuyên chỉ, cho Tiêu Dao Vương phi đến gặp ai gia.” Thái hậu phân phó nói.

“Vâng.” Tổng quản lĩnh ý chỉ rời đi.

Ánh mặt trời sáng rõ từ ngoài cửa sổ tràn vào, mặt đất được chiếu sáng lên.

Thượng Quan Mị nhếch môi lạnh lùng cười, hừ, có trò hay để xem rồi.

Tiêu Dao Vương phủ

Kiếp mềm màu xanh ngọc dừng ở bên ngoài vương phủ, tiểu thái giám vén màn kiệu lên, đỡ thái giám tổng quản của Từ Ninh cung ra.

“Lý công công, ngọn gió nào đem ngài thổi tới đây vậy?”

Nhìn thấy Lý Anh Kiệt, tổng quản vương phủ vội tiếp đón. Bởi vì thái hậu rất sủng Tiêu Dao Vương, nên Lý Anh Kiệt cũng là khách quen của Tiêu Dao Vương phủ. Nhưng từ sau khi vương gia lấy vương phi, hẳn cũng rất ít khi xuất hiện.

“Ngô tổng quản, chúng ta tới tuyên ý chỉ.” Lý Anh Kiệt cười nhạt.

“Ồ, là thái hậu tuyên vương gia tiến cung à?” Vừa hỏi, Ngô tổng quản vừa đưa Lý Anh Kiệt vào trong vương phủ. “Nhưng hiện vương gia không có ở trong phủ.”

“Không phải.” Lý Anh Kiệt lắc đầu. “Chúng ta tới phụng ý chỉ của thái hậu ời vương phi tiến cung.”

“Vương phi?” Trái tim Ngô tổng quản lỡ mất một nhịp, thầm khấn nguyện. Sẽ không phải là có liên quan đến dấu năm ngón tay trên mặt hoàng thượng chứ?

“Sao, vương phi cũng không có ở quý phủ à?” Nhìn thấy biểu tình của Ngô tổng quản, Lý Anh Kiệt ngừng bước chân, hồ nghi nhìn hắn.

“Không không không, vương phi có ở trong phủ. Thỉnh Lý công công chờ ở trong đại sảnh một lát, ta đi mời vương phi ra đây.” Ngô tổng quản đưa Lý Anh Kiệt vào đại sảnh, sau khi sai người đưa trà mới nói.

“Được.” Lý Anh Kiệt gật đầu.

Ngô tổng quản chấp tay, vội vàng chạy tới tiểu viện của Bắc Tiểu Lôi. “Vương phi, vương phi...”

“Cái gì?”

Bắc Tiểu Lôi từ trong phòng đi ra, một thân tố y, tóc đen có chút hỗn độn rối tung trên vai, phía sau nàng Tả Hữu Tinh dắt Tả Hữu Nguyệt cũng nhô đầu ra nhìn Ngô tổng quản.

“Tham kiến tiểu thế tử, tiểu quận chúa.” Nhìn thấy hai tiểu hài tử, Ngô tổng quản hành lễ.

“Được rồi, được rồi, nói đi, lại có chuyện gì?” Bắc Tiểu Lôi không kiên nhẫn phát tay, nàng còn phải chơi đùa với hai đứa nhỏ nữa.

“Người trong cung đến, còn thỉnh vương phi thay quần áo, trang điểm ra tiếp chỉ.” Ngô tổng quản nói.

“Tiếp chỉ thì tìm ta làm cái gì?” Bắc Tiểu Lôi đảo cặp mắt trắng dã. “Trực tiếp gọi kẻ gây tai họa kia đến không được sao?”

“Vương gia còn chưa hồi phủ.” Ngô tổng quản nói.

“Phiền phức.” Bắc Tiểu Lôi nói thầm, tùy tiện dùng tay buộc tóc lại, một tay ôm lấy Tả Hữu Nguyệt, một tay dắt theo Tả Hữu Tinh cứ để nguyên như vậy đi ra ngoài. “Đi thôi.”

“Vương phi—” Ngô tổng quản nhìn một thân Bắc Tiểu Lôi tùy ý như vậy, thiếu chút toát ra mồ hôi lạnh.

“Có đi hay không a, không đi, ta cũng không tiếp chỉ.” Bắc Tiểu Lôi tức giận, có quỷ mới muốn tiếp nhận cái ý chỉ gì kia.

“Vâng, vâng...” Ngô tổng quản nhanh chóng gật đầu.

Ai, chỉ hi vọng không xảy ra vấn đề gì.

92. Chương 92: Phong Ba Tiếp Chỉ

“Tiếp chỉ ở đâu hả?”

Bắc Tiểu Lôi đi ở phía trước Ngô tổng quản, Tả Hữu Nguyệt ở trong lòng thích thú lôi kéo sợi tóc hai bên mai của nàng, rộ lên tiếng cười khanh khách thanh thúy. Tả Hữu Tinh được Bắc Tiểu Lôi nắm tay nghe thấy tiếng cười vui vẻ của muội muội, khóe môi nho nhỏ cũng vẽ ra một nụ cười sáng lạn.

“Bẩm vương phi, công công tuyên chỉ đang chờ ở đại sảnh.”

Ngô tổng quản hồi đáp, nghe thấy lời nói thẳng thừng của Bắc Tiểu Lôi, đầu mày nhíu lại. Thẳng thắn không phải không tốt, nhưng vương phi ngay thẳng nhanh miệng như vậy chỉ sợ ở trước mặt thái hậu sẽ chọc giận lão nhân gia người, hắn có nên phái người thông tri cho vương gia hay không a.

Nghe câu trả lời của hắn, Bắc Tiểu Lôi mang theo hai tiểu bảo bối đi vào đại sảnh.

“Tham kiến vương phi, tiểu thế tử, tiểu quận chúa.”

Lý Anh Kiệt nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi tiến vào, nhanh chóng đứng lên. Mặc dù hắn là tâm phúc của thái hậu, nhưng bất quá cũng chỉ là nô tài.

“Đứng lên đi.” Bắc Tiểu Lôi phát tay, ôm Tả Hữu Nguyệt ngồi lên trên chủ vị, lại cũng kéo Tả Hữu Tinh ngồi vào bên cạnh mình.

Lý Anh Kiệt bị bỏ qua ở chỗ đó, vừa xấu hổ vừa tức giận, đã bao lâu rồi hắn mới bị đối đãi như vậy. Ngay cả quan lại quyền quý cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi, thế nhưng một Tiêu Dao Vương phi lại có thể không đem mình để vào mắt. Sao có thể không bực?

“Lý công công, mau mời ngồi.”

Ngô tổng quản ở ngoài cửa chứng kiến tình hình trong phòng, thầm kêu một tiếng không tốt. Vội vàng cười đi vào đại sảnh, ân cần tiếp đón Lý Anh Kiệt ngồi xuống. Vừa tự mình dâng trà, vừa phải nở nụ cười.

Lý Anh Kiệt nhìn nhìn Bắc Tiểu Lôi, lại thấy nàng chỉ chơi đùa với hài tử. Trong mắt hiện lên tức giận, mặt căng cứng, vung tay nói xin miễn hảo ý của Ngô tổng quản.

“Không cần, chúng ta vẫn nên nói về ý chỉ của thái hậu trước.”

“Tuyên đi.” Bắc Tiểu Lôi vẫy tay, không coi chuyện tuyên chỉ thành việc gì to tát. Dù sao nàng là nữ tử lớn lên ở sơn trại, không thích trói buộc, cũng không bị trói buộc, từ trước đến giờ đã quen làm theo ý của mình rồi.

“Này—“

Lý Anh Kiệt chưa từng gặp qua trường hợp nào như vậy, có chút tròn mắt. Nàng rốt cuộc không xem ý chỉ thái hậu vào trong mắt? Hay là không hiểu được quy củ tiếp chỉ đây? Ném ánh mắt về hướng Ngô tổng quản.

Ngô tổng quản cả kinh, vội tiến lên nói khê với Bắc Tiểu Lôi.

“Vương phi, tiếp chỉ là phải quỳ xuống, ngài trước cứ để tiểu quận chúa xuống, qua đây tiếp chỉ a.”

Nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi sắp nổi đóa, hắn nhanh chóng cắt đứt lời nàng sắp nói, trên mặt cầu xin.

“Kháng chỉ sẽ bị chém đầu, cầu vương phi vì trên dưới vương phủ mà suy nghĩ.”

Sau khi nghe những lời này của hắn, Bắc Tiểu Lôi cường chế lửa giận lại, cũng được, suy nghĩ của những người có quyền chính là có bệnh, động một chút là muốn chém đầu người khác, bản thân nàng thì không sợ, nhưng không thể không quản người trên dưới vương phủ được. Vì thế đặt Tả Hữu Nguyệt xuống ghế cùng Tả Hữu Tinh chờ ở một bên. Nàng không tình nguyện đi xuống.

Lý Anh Kiệt đi lên phía trên, xoát một tiếng mở ý chỉ viền vàng sáng chói ra. Ngẩng đầu nhìn Bắc Tiểu Lôi một cái, nhưng lại đưa đến ánh mắt không hiểu của Bắc Tiểu Lôi.

“Vương phi, nói ‘thần thiếp tiếp chỉ.’” Ngô tổng quản ở bên cạnh, nhỏ giọng nói với Bắc Tiểu Lôi.

Thần thiếp?

Bắc Tiểu Lôi thiếu chút nữa buồn nôn đến phun ra, muốn nàng dùng dáng vẻ làm điệu làm bộ nói những lời có vẻ nho nhã này á, nàng thà giúp người đánh nhau còn hơn. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt cầu xin của Ngô tổng quản, nàng lại không thể mặc kệ. đành phải cắn răng gắng gượng mà phun ra một câu.

“Thần thiếp tiếp chỉ.”

Lý Anh Kiệt nhìn nàng một cái, bắt đầu tuyên đọc ý chỉ của thái hậu.

“Ý chỉ thái hậu, tuyên Tiêu Dao Vương phi lập tức tiến cung kiến giá.”

Muốn nàng tiến cung? Cái gì chứ? Lão vu bà kia rõ ràng nhìn nàng không vừa mắt, lại đột nhiên chiêu nàng tiến cung. Bên trong khẳng định có điều kỳ lạ. Có thể nhân cơ hội này chỉnh nàng không?

Hai mắt to chuyển động, trong cung đều là địa bàn của bà ta cùng hoàng đế đăng đồ tử kia, nàng vào trong chẳng phải là chịu thiệt?

“Ta không đi.”

Nghĩ nghĩ mấy lần, Bắc Tiểu Lôì nàng mới không ngốc đến mức tự đưa tới cửa cho người ta chinh như vậy. Vì thế lời cự tuyệt không chần chừ nói ra khỏi miệng.

Ầm ầm—

Thế nhưng nàng không biết lời của nàng giống như một đạo thiên lôi, làm cho Lý Anh Kiệt và Ngô tổng quản bị dọa sợ không nhẹ. Trời ạ, hiện tại nàng đang kháng chỉ sao?

“Lớn mật.” Lý Anh Kiệt tức giận trừng Bắc Tiểu Lôì. “Lại dám kháng chỉ.”

Bùm, Ngô tổng quản quỳ xuống, hướng về phía Lý Anh Kiệt cầu tình.

“Lý công công minh giám, vương phi nàng lớn lên nơi sơn dã, không biết quy củ, mong Lý công công hạ thủ lưu tình.” Lại quay đầu đưa mắt ra hiệu với Bắc Tiểu Lôì. “Vương phi, ý chỉ thái hậu, người không thể chống lại a.”

Nhìn thần sắc nghiêm túc của lão thái giám, cả vẻ mặt lo lắng của Ngô tổng quản. Bắc Tiểu Lôì tựa hồ ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Ở trong miệng thầm mắng mấy câu, nàng bắt đầu gật đầu.

“Nếu đã không thể không đi, vậy ta đi thôi.” Đi thì đi, ai sợ ai. Nàng không tin lão vu bà kia dám đem nàng ăn sạch.

“Ngô tổng quản, người chiếu cố tốt cho Nguyệt Nhi và Tinh Nhi, ta đi rồi sẽ trở về.” Bắc Tiểu Lôì phân phó Ngô tổng quản.

“Vâng, vương phi.”

Ngô tổng quản gật đầu, lo lắng trong lòng lại càng nặng nề hơn. Mới vừa rồi tiếp chỉ đã náo loạn, chỉ sợ sau khi tiến cung rồi, vương phi sẽ lại gây chuyện, không được, hẳn phải nghĩ biện pháp báo tin cho vương gia mới được.

“Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, bảo bồi ngoan, hiện tại mẫu thân phải đi ra ngoài một lát, trở về lại chơi với các con.”

Bắc Tiểu Lôì vẫy vẫy tay với hai đứa nhỏ, đổi lấy tiếng cười ngây thơ của Tả Hữu Nguyệt.

“Mẫu thân, con sẽ chiếu cố tốt uội muội.” Tả Hữu Tinh xuống khỏi ghế, cam đoan nói với Bắc Tiểu Lôì.

“Được, Tinh Nhi thực ngoan.” Bắc Tiểu Lôì lại vẫy vẫy tay, xoay người không có hảo khí nói với Lý Anh Kiệt.

“Đi thôi.”

93. Chương 93: Đại Náo Hoàng Cung (thượng)

“Thái hậu, Tiêu Dao Vương phi đến.”

Lý Anh Kiệt dẫn Bắc Tiểu Lôì vào Từ Ninh cung, khom lưng với thái hậu, phục mệnh(1) nói.

“Người đi xuống đi.”

Thái hậu phất tay với Lý Anh Kiệt cho hắn lui ra. Lúc Lý Anh Kiệt đi ra ngoài thì liếc Bắc Tiểu Lôì một cái, nhìn thái độ của thái hậu đối với nàng ta, xem ra lần này Tiêu Dao Vương phi không có kết quả tốt rồi. Trong lòng có chút vui sướng khi người gặp họa, cũng nên có người trị tính tình của nàng ta đi.

“Này, lão vu bà, bà tìm ta làm gì?”

Bắc Tiểu Lôi không thèm quan tâm tới ánh mắt sắc bén lại tràn ngập hận ý kia của thái hậu, cứ thế tìm một chỗ ngồi xuống.

“Cần rõ.” Thái hậu thấy Bắc Tiểu Lôi không biết cấp bậc lễ nghĩa như thế, chán ghét trong lòng đối với nàng càng sâu, cũng không biết dã nha đầu này cho Thần Nhi và hoàng đế uống thuốc gì lại có thể mê muội một nha đầu lỗ mãng như vậy.

“Vương phi, sao ngươi có thể vô lễ với thái hậu như vậy?”

Thượng Quan Mị tỏ vẻ kinh ngạc nói với Bắc Tiểu Lôi, trong đôi mắt quyến rũ lại cất giấu đồ kị với nàng. Không nghĩ tới nữ nhân này lại tuyệt sắc như thế, hơn nữa cũng không phải loại chỉ biết dùng son phấn, mà là thần thái tự nhiên, có khí phách, giống như ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ làm cho người ta nhìn không dời mắt. Tuy lần trước đến Tiêu Dao Vương phủ nhưng chưa nhìn kỹ, chẳng trách hoàng thượng sẽ vì nàng ta mà gần như quên mất thân phận của mình. Hừ, cứ nghĩ lại là hận ý trong lòng đối với nàng ta càng tăng thêm.

“Người là ai?”

Đôi mắt mùa thu của Bắc Tiểu Lôi không chút che giấu đánh giá Thượng Quan Mị, bộ dạng nữ nhân này thật xinh đẹp, một thân cẩm y màu lam nhạt, tóc mây như sương, trên tóc cài kim trâm. Động tác nâng chén phẩm trà vô cùng tao nhã, dung mạo quyến rũ động lòng người. Đáng tiếc, nàng không thích nữ nhân quyến rũ này, hơn nữa, trực giác nữ nhân nói cho nàng biết nữ nhân trước mắt này không có ý tốt với nàng.

“Bổn cung là hoàng hậu của Dạ Liêu quốc.”

Thượng Quan Mị ngẩng cao đầu, cao cao tại thượng nhìn Bắc Tiểu Lôi. Đây là một loại cảnh cáo, để nàng ta biết được địa vị của mình, cũng để nàng ta biết không nên tiếp tục vướng bận tâm hoàng thượng. Đáng tiếc, từ đầu đến cuối Thượng Quan Mị đều nhằm lẫn một việc, đó chính là hoàng thượng tự mình tương tư, không quan hệ đến Bắc Tiểu Lôi.

Bắc Tiểu Lôi nhẹ a một tiếng, thì ra là lão bà của hoàng đế đăng đồ tử kia, chẳng thể trách nàng ta nhìn nàng không vừa mắt.

“Nói đi, các người tìm ta tới đây rốt cuộc có chuyện gì?”

Bắc Tiểu Lôi bưng trà ở bên cạnh lên uống một ngụm, hai tiểu hài tử vẫn còn đang chờ nàng về, nàng không có thời gian ở đây mất to trống mắt nhỏ với hai người này chơi đùa tâm cơ gì. Có rắc rối nhất mau thả, có việc tốt nhất mau nói.

Trong đôi mắt lưu ly của thái hậu hiện lên chán ghét, nếu không phải vì chuyện của hoàng thượng, sao bà phải tiếp kiến nàng ta chứ?

“Ai gia muốn người không được tiếp tục quần quýt lấy hoàng thượng nữa.”

“Phốc—”

Lời nói của thái hậu khiến Bắc Tiểu Lôi phun nước trà đầy miệng ra, bắn ra chung quanh, làm cho thái hậu, hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng một cái, thật sự là không có giáo dưỡng.

“Đợi chút, lão vu bà, bà rốt cuộc đang nói chuyện quái quỷ gì vậy? Khi nào thì ta quần quýt tên đăng đồ tử kia chứ?”

Bắc Tiểu Lôi trừng hai người, có làm không hả? Nàng phi, nàng cũng không có tật xấu quần lấy khối băng lớn đó, ngược lại là hoàng đế đăng đồ tử kia thừa dịp nàng ngủ hôn trộm nàng mới đúng, sao hai người này không tố cáo hần phi lễ đi, ngược lại còn vu tội nàng quần hần. Thật sự khiến người ta tức giận.

“Lớn mật, lại dám nhục mạ hoàng thượng.”

Hoàng hậu vừa nghe Bắc Tiểu Lôi mắng hoàng đế là đăng đồ tử, cũng tức giận. Trong mị nhãn nổi lên lửa giận, nữ nhân đáng ghét, được hoàng thượng yêu thích còn chưa thấy đủ, lại dám can rõ như vậy. Thượng Quan Mị hận đến nghiến răng, cũng đồ kị đến phát điên.

“Thái hậu, người cũng nhìn thấy rồi, Tiêu Dao Vương phi chẳng những không biết hối lỗi, còn bất kính với người, càng nhục mạ hoàng thượng. Thật sự không thể không nghiêm khắc trừng trị, bằng không, cứ dung nòng sẽ làm hoen ố danh dự hoàng gia, phá hoại pháp chế cung quy.”

Thượng Quan Mị quay đầu, vẻ mặt căm giận nói với thái hậu.

Thái hậu sớm đã bị Bắc Tiểu Lôi làm cho tức giận ngút trời, bây giờ nghe thấy lời của Thượng Quan Mị lại càng là đổ thêm dầu vào lửa, lúc này giận giữ khôn nguôi hét lớn ra bên ngoài.

“Người đâu, người đâu...”

“Thái hậu.”

Lý Anh Kiệt dẫn theo tiểu thái giám vội vội vàng vàng chạy vào, bị cơn giận dữ của thái hậu hù sợ. “Các người đem cái loại không biết liêm sỉ, dám bất kính ai gia kia mang ra ngoài đánh ba mươi đại bản cho ta.”

Thái hậu đứng lên, vì tức giận mà trước ngực không ngừng phập phồng, ngón tay đeo hộ giáp màu vàng chỉ Bắc Tiểu Lôi, nổi giận đùng đùng nói.

Thượng Quan Mị rũ mí mắt xuống, khóe miệng kéo ra một nụ cười đắc ý.

“Thái hậu, việc này—“ Lý Anh Kiệt nhìn Bắc Tiểu Lôi, nói gì thì nàng ta cũng là chính phi của vương gia. Vạn nhất làm lớn mọi chuyện, vương gia đương nhiên sẽ không làm gì thái hậu, nhưng nhất định sẽ trút lên người bọn hắn.

“Làm sao? Ngay cả các người cũng dám chống lại ý chỉ của ai gia ư?” Thái hậu thấy Lý Anh Kiệt không động, lông mày nhíu lại, trừng mắt.

“Nô tài không dám.” Lý Anh Kiệt sợ đến mức thiếu chút quỳ xuống đất.

“Còn không mau chấp hành mệnh lệnh của ai gia.” Thái hậu không vui lạnh giọng nói.

“Vâng.” Lý Anh Kiệt đáp.

“Đắc tội vương phi.” Hắn dẫn người đi đến trước mặt Bắc Tiểu Lôi, nhỏ giọng nói.

Bắc Tiểu Lôi nhíu mày, nàng cũng biết là lão vu bà này tìm mình sẽ không có lòng tốt. Hiện tại quả nhiên ứng nghiệm, chẳng những đổ ỉnh cái tội danh quyến rũ hoàng đế, bây giờ còn muốn đánh nàng. Hừ, nếu nàng ngoan ngoãn để cho bà ta đánh, nàng đã không phải là Bắc Tiểu Lôi.

“Có bản lĩnh, các người đánh đi.”

Môi anh đào gọi lên, nàng một thân áo trắng nhẹ nhàng lắc mình, bóng dáng đã hạ xuống một góc khác trong phòng, đứng ở chỗ xa xa nhìn vào thái hậu cùng hoàng hậu đang tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đắc ý chớp chớp hai mắt.

“Không phải muốn đánh ta sao? Đến a.” Vươn cánh tay trắng thon dài ngoắc ngoắc hai người, vẻ mặt khiêu khích.

“Phản rồi, thật sự phản rồi, lại dám kháng chỉ.” Thái hậu giận run lên, thiếu chút ngã xuống, ma ma phía sau cùng hoàng hậu bên cạnh nhanh chóng đến đỡ bà.

“Mau, mau bắt lấy nàng ta cho ai gia.” Thái hậu nổi giận, hét lên với đám người Lý Anh Kiệt. Năm lần bảy lượt chống đối bà không nói, còn dám kháng chỉ. Đợi bà bắt được nàng ta, bà nhất định cho nàng ta biết lợi hại.

“Vâng.” Lý Anh Kiệt gật đầu, vẫy tay cho thị vệ bên ngoài điện tiến vào. “Mau, bắt lấy nàng.”

“Hắc, muốn bắt ta, chờ kiếp sau đi.” Bắc Tiểu Lôi giương môi lên, lấy tay rút roi mang theo bên người ra, vung về hướng thị vệ đang đến gần.

Thị vệ thấy thế không dám tiến lên, đứng ở chỗ đó giằng co với nàng.

Trong nháy mắt, bóng dáng màu trắng của Bắc Tiểu Lôi bay vút ra ngoài cửa sổ.

“Bỏ cô nương không tiếp các người.”

---

(1) Phục mệnh: báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh.

94. Chương 94: Đại Náo Hoàng Cung (trung)

“Bốn cô nương không tiếp các người.”

Dứt lời, bóng dáng màu trắng đã biến mất trước mặt mọi người.

Thái hậu phịch một tiếng ngồi xuống ghế, cầm bào viên vàng quét trên mặt đất, tay đặt trên tay vịn không ngừng run rẩy, lồng ngực phập phồng, cả người tức đến run lên.

“Mẫu hậu bớt giận.”

Hoàng hậu Thượng Quan Mị đi đến phía sau thái hậu vuốt lưng cho bà, đôi mắt quầng rử cũng hiện lên tia bất ngờ. Không nghĩ tới Tiêu Dao Vương phi kia lại dám kháng chỉ, hơn nữa nàng ta còn là một nữ tử có thân thủ bất phàm.

“Thái hậu bớt giận.”

Bọn thị vệ nhìn thấy thái hậu tức giận đến trợn trừng mắt, sợ tới mức quỳ xuống đất, thở mạnh cũng không dám, nhất thời, cả đại điện yên lặng như ve sầu mùa đông.

Thái hậu thở hào hển, vươn tay chỉ đám thị vệ. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu xiên vào loang lổ trên đất, hộ giáp màu vàng lóe ra kim quang chói mắt, cũng như lệ quang sắc bén trong mắt bà.

“Các người, một đám ăn hại. Ngay cả một người cũng không bắt được.”

Đám thị vệ cúi thấp đầu, trán gần như chạm đến mặt đất. Hận không thể đào một cái lỗ trên đất cho bọn họ biến mất trước mắt thái hậu. Có điều bọn họ cũng không lường trước được Tiêu Dao Vương phi là người luyện võ, cực kỳ kinh ngạc, đều nói Tiêu Dao Vương là một quả hồng mềm yếu ớt, không ngờ lại lấy một nữ nhân cường hãn, chắc chắn, nếu như hai người cãi nhau, không chừng Tiêu Dao Vương còn có thể bị phạt quỳ cũng nên.

“Thái hậu bớt giận.” Trần ma ma nhanh chóng dâng trà cho bà.

Thái hậu tiếp nhận ly trà nhấp nhẹ một ngụm, lại giận dữ quả trách đám thị vệ.

“Đều quỳ ở nơi này làm gì, còn không mau lăn ra ngoài bắt nàng ta đến đây cho ai gia.”

“Vâng, vâng...”

Bọn thị vệ dùng cả lăn lăn bò ra ngoài điện, bộ dáng hốt ha hốt hoảng như vậy lại chọc cho thái hậu nổi giận.

“Hừ, một đám ngu xuẩn.”

“Mẫu hậu bớt giận, thần thiếp cho rằng Tiêu Dao Vương phi kia không chạy ra khỏi hoàng cung được. Thần thiếp chỉ sợ—” Bộ dáng muốn nói lại thôi nhìn thái hậu.

“Sợ cái gì?” Thái hậu khiêu i, vẻ mặt ngạo nghễ. “Sức nàng cũng chạy không thoát được lòng bàn tay của ai gia.”

“Đây là đương nhiên.” Hoàng hậu cười phụ họa lấy lòng bà, sau đó mím môi, nụ cười tan đi. Sầu lo hiện lên trên gương mặt. “Thần thiếp là lo lắng nhất nàng ta đi lung tung lại đụng trúng hoàng thượng, ở trước mặt bệ hạ đem thị phi lẫn lộn, chỉ sợ ngược lại sẽ khiến hoàng thượng sinh lòng ngăn cách với mẫu hậu.”

Về mặt thái hậu ngưng trọng, vỗ vào tay vịn đứng dậy, lạnh giọng nói.

“Đi, chúng ta cũng đi theo nhìn xem.”

“Vâng, mẫu hậu.” Trong con người của hoàng hậu Thượng Quan Mị âm thầm xẹt qua tia đắc ý, đỡ thái hậu đi ra ngoài.

...

Ánh mặt trời nóng rực, hương hoa thanh thuần, bướm bay nhẹ nhàng. Hoàng cung xa hoa lộng lẫy chìm trong ánh nắng, càng hiện ra sự to lớn hùng vĩ. Mà Bắc Tiểu Lôi giờ phút này lại không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, đưa tay lau mồ hôi chảy ra trên trán. Đôi mắt đen lầy nhìn bốn phía, mím môi, không vui hét lên.

“A, là tên quỷ nào xây hoàng cung lớn như vậy? Ta muốn ra ngoài thì làm thế nào đây?”

Trước mặt có hai thiếu nữ mặc cung trang đang bưng mâm đựng trái cây đi tới, nhẹ nhàng cười.

Nhân tình Bắc Tiểu Lôi sáng lên, vội nghênh đón.

“Hai vị cô nương, xin hỏi muốn xuất cung thì phải đi như thế nào?”

Hai cung nữ kinh ngạc nhìn Bắc Tiểu Lôi, xem trang phục cũng không giống người trong cung, nhưng nếu nói là một vị nữ quyến của quan viên cũng không giống. Nàng sẽ không phải là hạng người nhỏ nhỏ đi? Hai cung nữ đưa mắt nhìn nhau, người ta nói không thể nhìn người qua tường mạo, các nàng cũng đoán không ra nữ tử xa lạ trước mắt này là ai? Do dự không đáp.

Bắc Tiểu Lôi thấy hai cung nữ chỉ dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng chằm chằm, nhin không được nhẩn máy. Các nàng sẽ không phải là người câm chứ?

“Các người không biết nói chuyện à?” Nhếch mi, nhìn vào hai cung nữ.

“Cô nương, người muốn xuất cung?” Cung nữ mặc áo xanh biếc hỏi.

“Thì ra các người có thể nói a.” Bắc Tiểu Lôi đảo cặp mắt trắng dã, mới trả lời. “Đúng vậy, ta muốn xuất cung, nhưng mà ta bị lạc đường rồi. Đều tại hoàng cung này, không có việc gì lại xây lớn như vậy làm gì?”

Hai cung nữ nghe được lời than trách của nàng, nhin không được phì một tiếng cười ra tiếng.

“Rất buồn cười à?” Bắc Tiểu Lôi liếc hai người trắng mắt, “Nói cho ta biết làm sao để xuất cung đi?”

“Cô nương, người là người nào? Tại sao lại tiến cung vậy?” Cung nữ áo lam cũng hỏi.

“Hai tiện tỳ kia, bảo các người mang hoa quả cho quý phi, ngược lại các người lại nói chuyện phiếm ở đây, muốn chết phải không?”

Bắc Tiểu Lôi còn chưa nói xong, một lão ma ma mặc áo màu xanh đã hùng hổ đi tới.

“Ma ma tha mạng.” Hai cung nữ bị lão thái bà kia trừng, sợ đến xanh mặt.

“Này, người là ai hả?” Bắc Tiểu Lôi bị cắt ngang lời vô cùng mất hứng, quay đầu nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão thái bà kia. Ôi trời, đã xấu như heo, còn hung ác như vậy.

“Người là xú nha đầu ở đâu chạy đến đây?” Ma ma bị Bắc Tiểu Lôi trừng, cũng tức giận. Bà ở trong cung vài chục năm, cho tới bây giờ còn chưa bị một tiểu nha đầu chỉ vào mũi như vậy.

“Y Thúy, Y Lam, có phải nàng ta là người các người tìm đến giúp đỡ không?” Ma ma hung ác trừng hai cung nữ đứng ở một bên.

“Ma ma, không phải. Chúng nô tỳ cũng không biết nàng.” Hai cung nữ bị dọa vội lắc đầu.

“Được lắm, thì ra là từ bên ngoài trà trộn vào trong cung. Lá gan cũng không nhỏ nhỉ.” Ma ma nhìn một thân tỳ của Bắc Tiểu Lôi, không phải là tần phi trong cung, cũng không giống nữ quyến của quan viên. Dáng vẻ bệ vệ hung hăng chỉ vào Bắc Tiểu Lôi, vừa la lớn. “Có ai không, mau đến bắt nữ tặc.”

Bắc Tiểu Lôi vừa nghe lại nổi giận, cái gì chứ, bà già này cũng giống lão vu bà đều không phải người tốt, đều muốn gây phiền toái cho nàng, con người trừng lên, ba một tiếng, cho lão ma ma một cái tát.

“Người, người dám đánh ta?” Lão ma ma bùm mặt, hai cung nữ cũng há hốc mồm nhìn Bắc Tiểu Lôi.

“Đánh người thì sao? Người cũng là lão vu bà.”

95. Chương 95: Đại Náo Hoàng Cung (hạ)

“Đánh người thì sao? Người cũng là lão vu bà.”

Bắc Tiểu Lôi trừng lão ma ma, dám nói nàng là nữ tặc, đánh bà ta là còn nhẹ đấy.

Ánh mặt trời rực rỡ chói mắt. Gió thổi lên lay động cây và hoa.

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt Bắc Tiểu Lôi sáng ngời rực rỡ, liếc nhìn lão ma ma. Khí thế không ai bì nổi này lại khiến cho lão ma ma cùng hai cung nữ sửng sờ, quên cả phản ứng.

“Nơi đó có kẻ trộm à?”

Một trận tiếng bước chân truyền đến, đám ngự tiền thị vệ cầm binh khí trong tay chạy tới.

Thanh âm của bọn hắc làm a ma hồi thần lại, bà chỉ hướng Bắc Tiểu Lôi, trừng nàng, hung ác nói.

“Chính là nàng ta.”

Bọn thị vệ nhìn lên thấy nữ tặc lại là một thiếu nữ tuyệt mỹ, thất thần trong nháy mắt.

“Này, nhìn cái gì hả? Nhìn nữa ta khoét mắt các người.”

Bắc Tiểu Lôi trừng bọn thị vệ này, nàng ghét nhất bị nam nhân dùng ánh mắt ghê tởm nhìn chằm chằm mình. Nam nhân không một ai tốt, cứ thấy cô nương xinh đẹp là nhìn thẳng vào người ta.

“Các người nhìn cái gì? Nếu không mau bắt lấy nàng ta, ta sẽ báo quý phi nương nương trị tội của các người.” Lão ma ma cũng bị bọn thị vệ này chọc tức.

“Vâng.” Nghe thấy thanh âm hai người, lúc này bọn thị vệ mới kịp phản ứng, dùng mãnh lao tới Bắc Tiểu Lôi.

“Muốn bắt bốn cô nương, không có cửa đâu.” Trước khi bọn thị vệ kịp vọt tới, Bắc Tiểu Lôi nhẹ nhàng lắc mình, thân mình như chim én mềm mại, tay áo tung bay, bóng dáng đã rơi xuống hòn núi giả cách đó không xa.

“Ở nơi này.”

Lời của nàng vừa mới dứt đã nhìn thấy tay sai của lão vu bà thái hậu kia cũng đuổi theo tới đây. Lòng mày nhăn lên, quay người lại, nàng lại bay vút về hướng mấy đỉnh núi giả khác.

“Bắt lấy nàng ta, không được để cho nàng ta chạy mất.” Thấy Bắc Tiểu Lôi chuồn mất, thị vệ trường vung tay lên, gầm nói với mọi người.

Lão ma ma cùng hai cung nữ ngây ngốc nhìn bọn thị vệ đuổi theo Bắc Tiểu Lôi, đưa mắt nhìn nhau. chẳng lẽ nha đầu kia thật sự là nữ tặc?

Bắc Tiểu Lôi quay đầu nhìn thị vệ đuổi sát phía sau không buông, tức giận chau mày. Ai nha, đám người kia thật là phiền. Con người đảo qua chung quanh, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một thân cây, đôi mắt sáng ngời, nàng lắc thân một cái, bay đến trên nhánh cây. Nàng ngồi trên đó bắt chéo hai chân nhìn đám thị vệ kia cứ thế chạy qua.

“Một đám ngu ngốc.” Bắc Tiểu Lôi phi một ngụm, phi thân quay trở về.

“Nương nương tha mạng, bọn nô tỳ không có lỗi gì.”

Bắc Tiểu Lôi vừa mới đi về hướng ngự hoa viên, lại nghe thấy tiếng hai cô nương đang khóc lóc cầu xin tha thứ. Ló đầu ra nhìn, ô, thật đúng là khéo, hai nha đầu quý trên mặt đất đang không ngừng dập đầu kia chẳng phải là hai cung nữ lúc trước sao?

Nâng con ngươi lên nhìn, thấy vẻ mặt đầy nếp nhăn của lão ma ma đang nở nụ cười ghê tởm không ngừng nói nhỏ bên tai nữ tử ngồi trên ghế bên cạnh. Nàng kia tóc đen như thiên được quấn lên thành búi tóc tao nhã, mặc cẩm phục hoa y, bội sức bằng hoa tai, tuy chỉ nhìn thấy một bên mặt, nhưng cũng có thể nhìn ra dung nhan không tầm thường.

Bắc Tiểu Lô nhìn bộ dáng của lão ma ma kia, liền biết bà ta nhất định đang có ý xấu. Quả nhiên, hai cung nữ lớn tuổi hơn đi về phía cung nữ đang quỳ trên đất, xắn áo xoa tay, nhìn bộ dáng hẳn là muốn khi dễ hai tiểu cung nữ.

Mắt Bắc Tiểu Lô khẽ chuyển, thuận tay nhặt hòn đá nhỏ ở bên cạnh lên. Cổ tay hơi giương, phút chốc cục đá được ném đi.

Ba—

“Ôi chào, là ai làm? Là ai ném tảng đá vào ta?”

Hai cung nữ lớn tuổi bị trúng đá, đau đến quên cả quý phi bên cạnh, nhìn chung quanh bắt đầu kêu la.

Bắc Tiểu Lô đắc ý cười một tiếng, ngón tay bắn ra, lại một cục đá bay đến trên mặt lão ma ma.

“Ai da.” Lão ma ma vốn còn đang cười hai cung nữ, hiện tại chính mình cũng bị trúng đá. Nét mặt già nua nhất thời không nén được vừa thẹn vừa giận, đôi mắt lõm sâu nhìn chung quanh, miệng còn phụ họa hô to kêu đau.

Bắc Tiểu Lô ở sau núi giả thiếu chút cười ra tiếng.

“Ma ma, ngươi làm sao vậy?” Quý phi nương nương nhìn thấy thân tín của mình bị người ném đá, có chút kinh sợ, có chút buồn bực.

“Nương nương, không biết là kẻ chết tiệt nào ở sau lưng giở trò xấu, lấy đá ném nô tỳ.” Lão ma ma vừa bực vừa ủy khuất nói.

“Cái gì?” Quý phi kinh hãi, cũng nhìn bốn phía xung quanh. Bắc Tiểu Lô thấy khuôn mặt của quý phi, quả nhiên là đẹp đến khuynh thành. Đáng tiếc, son phấn trên mặt quá đậm, ngược lại mất đi vẻ tự nhiên.

“Người đâu, lục soát chung quanh cho bốn cung, xem là người nào to gan dám lấy đá đá thương người như vậy.”

Sau khi quý phi không tìm được hung thủ, giận dữ phân phó với mấy thái giám bên người.

“Vâng, nương nương.” Mấy thái giám bắt đầu đi tìm kiếm bốn phía.

“Không cần tìm, bốn cô nương ở chỗ này.”

Bắc Tiểu Lô lắc mình một cái bay ra, bóng dáng màu trắng dừng ở trên đỉnh núi giả, tay áo tung bay, tóc đen lay động. Khuôn mặt nàng dưới ánh mặt trời càng chói mắt hơn.

Trong nháy mắt, quý phi sửng sốt, nữ tử tuyệt sắc trước mắt là ai?

“Là người.” Lão ma ma chấn động khi nhìn thấy Bắc Tiểu Lô, không ngờ nữ tặc này lại không bị thị vệ bắt đi, ngược lại còn xuất hiện ở chỗ này? Ngay cả hai cung nữ quỳ trên mặt đất cũng nhận không được thâm giết mình, quên mất tình cảnh bản thân các nàng bây giờ.

“Ma ma, ngươi quen biết vị cô nương này à?” Quý phi quay đầu nhìn ma ma của mình, kinh ngạc hỏi.

“Nương nương, nàng ta chính là nữ tặc trong lời của nô tỳ.”

“Cái gì?” Quý phi giật mình nhìn Bắc Tiểu Lô, nữ tử tuyệt mỹ trước mắt lại là nữ tặc ư?

“Ê, người mới là nữ tặc ấy.” Bắc Tiểu Lô trừng lão ma ma, nói nàng là sơn tặc còn tạm chấp nhận được.

“Nương nương người xem, nha đầu kia vô cùng thô lỗ, cũng không biết vào trong cung có mục đích xấu xa gì, chúng ta nên bắt nàng ta lại giao cho hoàng thượng xử lý.” Lão ma ma ở bên người quý phi nói, bộ dáng ngoan độc kia làm cho người ta nhìn đã thấy run sợ.

Quý phi nương nương hơi nhú mảy suy tư, thầm nghĩ lời của lão ma ma cũng không phải không có đạo lý, hơn nữa nếu bắt được nữ tặc này, có thể hoàng thượng sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt khác. Không do dự, phát tay với người hầu bên cạnh.

“Đi bắt nàng xuống dưới.”

Bắc Tiểu Lôi từ đầu tới cuối đều nghe thấy lời đối thoại của hai người, thiếu chút tức giận dùng một chưởng chém lão vu bà kia. Hừ hừ, lòng dạ bà già này thật hiểm độc. Bất quá nghĩ lại những chuyện hôm nay nàng gặp phải, đều tại hoàng đế đăng đồ tử chết tiệt kia tạo nên. Nếu không phải lão vu bà thái hậu kia hiểu nhầm nàng với hoàng đế đăng đồ tử có quan hệ không minh bạch, thì làm sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Nghĩ như vậy, nàng tức giận hết lớn.

“Đăng đồ tử, nếu như bốn cô nương bị bắt, thành quỵ cũng không tha cho người.”

96. Chương 96: Ngự Hoa Viên Gặp Hoàng Đế

Bóng dáng màu vàng dạo bước trong ngự hoa viên đầy hoa thơm bướm lượn, vương miện trên đầu dưới ánh mặt trời khúc xạ lên ánh sáng rực rỡ. Chói mắt nhất là vẻ vương giả chí thượng tôn quý, chân đi giày thêu viền vàng, khuôn mặt tuấn khốc không hiện bất luận biểu tình gì khê mím môi.

Thái giám phía sau cẩn thận dè dặt bám theo, không dám phát ra dù một tiếng động nhỏ.

“Đăng đồ tử, nếu như bốn cô nương bị bắt, thành quỵ cũng không tha cho người.”

Đột nhiên, từ bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc. Bóng dáng màu vàng chợt dừng lại, đôi mắt bao phủ bằng sương dấy lên ánh sáng. Là nàng sao? Nhưng nàng làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này chứ? Có chút do dự đứng ở nơi đó, áo bào màu vàng nhẹ nhàng bay theo gió, trong đôi mắt kia dường như chứa sự tự ti chần chừ, thật sự là nàng ư? Có thể do hấn quá mức tưởng niệm mà sinh ra ảo giác không nên có không?

Một tiếng gào thét của Bắc Tiểu Lôi không khỏi khiến cho đám người quý phi sững sờ, nữ tặc này không có bị bệnh đi.

“Này, không phải các người muốn bắt bốn cô nương à? Cứ việc đến đây.”

Bắc Tiểu Lôi đứng ở trên đỉnh núi giả, ánh mắt quét qua đám người quý phi. Hừ, hiện tại nàng rất buồn phiền, tốt nhất là đến đây cho nàng luyện quyền, giải buồn.

“Người—”

Quý phi bị bộ dáng ung dung của Bắc Tiểu Lôi làm cho tức giận không nhẹ, kim trâm trên đầu đung đưa như hồ điệp màu vàng giương cánh.

“Bắt lấy nàng ta cho bốn cung.”

“Ai dám—”

Dạ Tinh Triệt uy nghiêm gầm lên một tiếng, cước bộ trầm ổn bước đến. Thì ra hấn vẫn không yên lòng, nếu như thật sự là nữ nhân ngang ngược kia thì phải làm sao? Vì thế, hấn đi ra trước ánh mắt khó hiểu của các thái giám. Ai ngờ vừa đi đến liền nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi đứng ở trên đỉnh núi giả phía xa xa, mặc dù biết nàng có công phu, hấn vẫn hoảng sợ. Hai ba bước đi đến, lại đứng lúc nghe thấy Du quý phi hạ chỉ muốn bắt nàng. Thu lại vẻ mặt, âm trầm làm cho người ta có cảm giác bầu trời thật âm u.

“Hoàng thượng—”

Đám người quý phi nhìn thấy hoàng đế đi đến, khuôn mặt tuấn tú âm trầm, liền hoảng sợ, nhanh chóng nửa quỳ xuống.

“Tham kiến hoàng thượng?” Sao hoàng thượng lại đến đây? Còn ngăn trở nàng bắt nữ tặc kia? Trong lòng Du quý phi không hiểu, lại chỉ có thể nửa quỳ đợi chỉ thị của Dạ Tinh Triệt.

Dạ Tinh Triệt vùng áo bào, lãnh mâu trường đoản kiếm người Du quý phi. Không nói tiếng nào, trực tiếp bay thẳng đến bên Bắc Tiểu Lôi.

“Này, đừng đồ tử, người đứng lại đó cho ta.”

Bắc Tiểu Lôi thấy Dạ Tinh Triệt lại dâng lên cơn tức, hôm qua hấn trộm hôn nàng, hôm nay lại bởi vì hấn mà bị lão vu bà ột đạo ý chỉ bắt tiến cung, còn bị một đám thị vệ đuổi chạy khắp hoàng cung, hiện tại nàng sẽ thiết lập một khoảng cách nhất định với vị hoàng đế này.

“Lớn mật, dám vô lễ với hoàng thượng.”

Bắc Tiểu Lôi vừa nói ra lời càn rỡ, trừ bỏ Dạ Tinh Triệt, tất cả mọi người đều phần nộ trách mắng nàng.

“Ân, ai cho các người nói chuyện hử?”

Dạ Tinh Triệt quay đầu lạnh lùng liếc mọi người, hàn khí bức nhân.

Mọi người lập tức cúi thấp đầu xuống, im như thóc.

Du quý phi cúi thấp đầu vừa kinh vừa nghi, nữ tặc này rốt cuộc có thân phận gì lại có thể bất kính với hoàng thượng như vậy, mà hoàng thượng lại cũng không trách cứ nàng ta? Tay khẽ nắm lại, trong lòng bỗng dâng lên một cỗ khủng hoảng. Sẽ không phải là một nữ tử sắp được phong làm phi chứ?

“Xuống dưới.”

Dạ Tinh Triệt đi đến bên dưới núi giả, vươn tay nói với Bắc Tiểu Lôi. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt thâm thúy kia như bị một tầng hơi nước bịt kín, trở nên vô cùng ôn nhu. Nếu như hấn không đưa lưng về phía những người khác, bọn họ nhất định sẽ trông thấy, càng sẽ hoài nghi mình nhìn nhầm.

“Không xuống.” Bắc Tiểu Lôi liếc cái xem thường, nàng cũng không phải đứa ngốc. Hoàng cung này chính là địa bàn của tên đảng đồ tử kia, ai biết hấn có thể không quan tâm đến tình huynh đệ với kẻ gây tai họa mà gây rối nàng không. Từ xưa lòng quân đã khó dò. Huống chi trong lịch sử không phải đều từng nói qua có rất nhiều hoàng đế đều làm những chuyện giết cha diệt huynh đệ sao, làm sao có thể chắc chắn người trước mắt sẽ không như thế chứ.

“Nàng—”

Bắc Tiểu Lôi hết lần này đến lần khác thể hiện thái độ bất kính, bất tuân làm cho Dạ Tinh Triệt cũng nhịn không được nóng giận. Thân là hoàng đế lại bị nàng khiêu khích tôn nghiêm, hấn cũng nhịn. Nhưng bây giờ trước mặt nhiều người như vậy, nàng ngang nhiên chống lại lời hấn, thật sự là không thể nhịn được nữa.

“Rốt cuộc nàng có xuống hay không?”

Con người dần trở nên lạnh lẽo, hàn khí toàn thân tản ra làm cho đám người phía sau đều co rúm lại.

Cất, người tưởng làm bộ mặt hung dữ, bốn cô nương sẽ sợ người à?

Bắc Tiểu Lôi trầm nghĩ, khinh thường quệt miệng. Sau đó nhìn phía xa xa bĩu môi.

“Người trước hỏi bọn hấn một chút, còn muốn đuổi theo bốn cô nương không rồi nói sau.”

Dạ Tinh Triệt quay đầu lại thấy một đám thị vệ đi đến bên này.

“Tham kiến hoàng thượng.” Thị vệ cầm đầu dẫn mọi người quỳ xuống, vãn an Dạ Tinh Triệt.

“Bình thân.” Dạ Tinh Triệt phất tay, ánh mắt quét qua bọn họ. “Chuyện gì thế này?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, bọn nô tài phụng mệnh thái hậu đến bắt Tiêu Dao Vương phi.”

Thị vệ cầm đầu chấp tay nói, một lời của hấn vừa nói ra, những người khác đều ồ lên, không ngờ nữ tặc trên núi giả kia lại là Tiêu Dao Vương phi, cái này, cũng quá mức tưởng tượng được rồi.

Du quý phi ngẩng đầu tinh tế đánh giá Bắc Tiểu Lôi, trong lòng lại giống như bị vật gì đè lên, thật khó thở. Nữ tử này lại là Tiêu Dao Vương phi, nhưng vì sao nàng lại có cảm giác hoàng thượng quá mức quan tâm nàng ta rồi? Giữa hai người tựa hồ tồn tại một loại ám muội không rõ. Mà vì sao Tiêu Dao Vương phi lại gọi hoàng thượng là đảng đồ tử? Chẳng lẽ nàng ta không biết xưng hô như vậy chẳng những bất kính, vũ

nhục hoàng đế, càng làm cho người ta dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ ư? Hai tay vô ý thức xoắn lại, đến cùng là chuyện gì thế này?

“Xem đi, nếu như ta đi xuống, bọn họ nhất định sẽ bắt ta đi gặp lão vu bà kia. Ta mới không cần.”

Bắc Tiểu Lô đảo cặp mắt trắng dã, nếu phải đi gặp lão vu bà kia để mắt to trừng mắt nhỏ, nàng thà chờ ở trên đỉnh núi giả này, xem đám quý phi chán ghét kia diễn hí khúc còn hơn.

Sau khi Dạ Tinh Triệt nghe được lời của Bắc Tiểu Lô, mấp máy môi, tiếp đó mắt lạnh liếc đám thị vệ một cái, thần nhiên nói.

“Các người đi xuống đi.”

“Việc này—” Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cứ tay không trở về như vậy nhất định sẽ bị thái hậu lột da a. Nhưng nếu không nghe theo mệnh lệnh của hoàng thượng, kết cục cũng sẽ rất thảm, việc này, rốt cuộc phải làm thế nào mới đúng đây?

“Ân?” Hoàng đế nhếch ày kiếm, lạnh lùng trừng mắt.

“Vâng, nô tài tuân mệnh.”

Bị Dạ Tinh Triệt trừng như vậy, cả người đám thị vệ đều rùng mình một cái. Cuống quýt gật đầu, muốn rời khỏi.

“Chậm đã—”

97. Chương 97: Mẫu Tử Bất Hòa

“Chậm đã—”

Một tiếng quát uy nghiêm vang lên, chính là thái hậu được đám người hoàng hậu đỡ đi đến, kéo theo cấm bào viền vàng, kim trâm trên đầu càng không ngừng rung đưa, nghênh đón ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lóa mắt, như có những ngôi sao được khảm ở bên trong.

“Tham kiến hoàng thượng.” Khi Thượng Quan Mị nhìn thấy Dạ Tinh Triệt cũng ở đây, trong lòng chợt có cảm giác xấu. Chỉ sợ hôm nay Bắc Tiểu Lô sẽ thoát được một lần, nhưng trên mặt lại vẫn không biến đổi, cười yếu ớt nhẹ nhàng cúi đầu với Dạ Tinh Triệt.

“Bình thân.” Dạ Tinh Triệt lạnh lùng ném hai chữ, không hề để ý nàng ta.

Sắc mặt Thượng Quan Mị cứng đờ, hai tay gắt gao bóp chặt.

“Tham kiến thái hậu, hoàng hậu nương nương.” Du quý phi cùng mọi người hành lễ vấn an.

“Bình thân đi.” Thái hậu vẫy tay, nhàn nhạt nói, đối với Du quý phi này cũng không có hảo cảm.

“Tạ thái hậu.” Du quý phi ngượng ngùng đáp, đứng qua một bên.

“Mẫu hậu, sao người lại tới đây?”

Dạ Tinh Triệt mím môi, trên mặt không có ý cười, từ những lời đơn giản của Bắc Tiểu Lô cùng câu trả lời của thị vệ ban nãy, hẳn đã biết thái hậu cho đòi Bắc Tiểu Lô tiến cung. Hẳn hiểu được mẫu hậu từ lần gặp đầu đã không có cảm tình với Bắc Tiểu Lô, thậm chí là chán ghét nàng. Chỉ sợ hôm nay cho đòi nàng tiến cung cũng không phải chuyện tốt, mà là một buổi Hồng môn yến(1).

“Nếu ai gia không đến, chẳng phải là chờ con đem nha đầu bắt kính với ai gia này thả đi rồi.”

Thái hậu thấy biểu tình của Dạ Tinh Triệt cũng rất không vui, xem ra lo lắng của hoàng hậu tuyệt không phải là giả. Hoàng đế hẳn là đang nghiêng về phía nha đầu kia, dù thấy bà cũng không còn khuôn mặt tươi cười như trước nữa.

“Dã nha đầu, người lẩn xuống đây cho ai gia.” Con người lưu ly trừng Bắc Tiểu Lô trên núi giả, toàn bộ lửa giận đều trút lên nàng.

“Mẫu hậu—“ Đối với xưng hô dã nha đầu mà thái hậu gọi Bắc Tiểu Lô, Dạ Tinh Triệt vô cùng bất mãn, tuần mi nhả lại. Mẫu hậu đâu là đang làm sao vậy? Dù nói thế nào Tiểu Lô cũng là Tiêu Dao Vương phi. Hiện tại thái độ này của mẫu hậu không phải là khiến cho người ta bêu xấu hoàng gia sao?

“Mẫu hậu, Tiểu Lô là thê tử của hoàng đế, là con dâu của người.” Ngụ ý là người cần chú ý đến thái độ của mình. Mặc dù khi nói Bắc Tiểu Lô là thê tử của Thần thì trong lòng hẳn dâng lên một cổ đau đớn. Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý những điều đó, trước mắt quan trọng nhất là xử lý chuyện giữa thái hậu và Bắc Tiểu Lô.

Người ngoài nhìn thấy thái độ của thái hậu đối với Bắc Tiểu Lô thì bình tĩnh đại ngộ. Thì ra thái hậu không thích vị Tiêu Dao Vương phi này a, cũng đúng, tuy vị vương phi này có bộ dáng tuyệt mỹ, nhưng tính khí hoang dã kia đúng là của một dã nha đầu, thấy thế nào cũng không giống một vương phi? Kỳ lạ ở chỗ, thái hậu bất mãn đối với Tiêu Dao Vương phi, nhưng hoàng thượng lại giống như là đang gắng sức bảo vệ nàng vậy? Chẳng lẽ là hoàng đế sủng vương gia, cho nên yêu ai yêu cả đường đi à?

Tuy ở trong lòng bọn họ đều âm thầm suy đoán, nhưng ai cũng không dám thốt ra một tiếng.

“Ai gia chưa từng thừa nhận.” Thái hậu mới không để mình bị quay vòng vòng, bất quá hiện tại bà càng thêm khẳng định hoàng đế bị dã nha đầu kia mê hoặc, càng thêm quyết tâm phải chặt đứt ám muội không rõ giữa hai người.

“Ê, lão vu bà, bà có thừa nhận hay không quan hệ cái rắm, dù sao người ta giả là kẻ gây tai họa, cũng không phải là bà.” Bắc Tiểu Lô đối với thái hậu cũng không có một chút hảo cảm, thật là một lão thái bà không đáng yêu.

“Người—“ Thái hậu trừng Bắc Tiểu Lô, thật sự là nữ tử đủ thô tục.

“Các người đi xuống trước đi.” Dạ Tinh Triệt có chút đau đầu khi thấy thái độ hai người đều kịch liệt như vậy. Lại thấy mọi người đứng bên xem kịch vui thì tức giận. Mặt âm trầm phát tay với bọn họ. “Chuyện hôm nay, ai cũng không được nói ra ngoài. Nếu để cho trẫm biết, tuyệt đối không tha cho các người.”

“Vâng.” Mọi người nghe thấy lời uy hiếp của Dạ Tinh Triệt, run run rẩy rẩy rời đi.

Ánh mặt trời nhỏ vun, gió dần ngừng lại.

Trong ngự hoa viên chỉ còn lại bốn người thái hậu, hoàng hậu, Dạ Tinh Triệt và Bắc Tiểu Lô.

“Trước xuống đây đã.” Dạ Tinh Triệt quay đầu nhìn phía Bắc Tiểu Lô.

Bắc Tiểu Lô giả làm mặt quỷ với thái hậu và hoàng hậu đang giận dữ, bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng như yến bay xuống dưới núi giả. Nhưng lại đứng đối diện bọn họ ở phía xa xa, một người nhìn ba người bọn họ.

“Ta muốn xuất cung, đưa ta trở về.” Chính là nói với Dạ Tinh Triệt, nàng sợ nếu mình không trở lại, hai tiểu bảo bối sẽ nháo loạn trong phủ.

“Không được.” Thái hậu một hơi cắt đứt lời của nàng. “Hôm nay không nói chuyện cho rõ ràng, người đừng mong rời khỏi đây.” Bà muốn xú nha đầu này cam đoan ngày sau không dây dưa với hoàng đế nữa, làm một Tiêu Dao Vương phi quy quy củ củ.

“Nói cái gì?” Bắc Tiểu Lô liếc thái hậu. “Lão vu bà, ta đã nói ta với hoàng đế đăng đồ tử này không có quan hệ gì, bà không cần mắc chứng vọng tưởng có được hay không?” Cái gì mà nàng mê hoặc hoàng đế, quả thực là không hiểu ra sao, nếu muốn nói nàng mê hoặc con trai bà, còn phải xem nàng có nhìn trúng hắn hay không.

“Mẫu hậu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ Tinh Triệt nghe được đối thoại của hai người, thần sắc càng thêm âm trầm. Hắn không ngờ Bắc Tiểu Lô xuất hiện trong cung sẽ bởi vì liên quan đến mình. Chẳng lẽ nếu như hắn không đụng phải Bắc Tiểu Lô, có phải nàng đã bị mẫu hậu xử lý như đối với nữ tử hậu cung không? Vừa nghĩ đến đây, hắn liền không

thể bình tĩnh. Không nghĩ tới hẳn không tìm được lòng yêu nàng lại đưa tới sát khí của mẫu hậu đối với nàng, mâu quang trở nên sâu thẳm. Nếu như nàng thật sự xảy ra chuyện, hẳn sẽ không tha thứ ỉn.

“Hoàng thượng, sao lại thế này hẳn là nên hỏi chính người đi.” Thượng Quan Mị vẫn luôn đứng ở một bên thấy Dạ Tinh Triệt vẫn luôn lãnh mặc lại có thể vì Bắc Tiểu Lôi mà trở nên lo lắng, thậm chí bao dung tất cả những bất kính mà Bắc Tiểu Lôi đối với bọn họ. Đồ kỵ trong lòng tựa như cỏ dại càng lúc càng len lỏi sinh trưởng.

“Hoàng hậu có ý tứ gì?” Dạ Tinh Triệt lạnh lùng liếc qua Thượng Quan Mị. Thì ra là nàng ta ở bên người mẫu hậu xúi giục. Khó trách—

“Hoàng Nhi, con cũng nói nàng ta là thê tử của Thần Nhi, như vậy có phải con đã thể hiện thân mật quá mức đối với nàng rồi không?” Thái hậu trừng Bắc Tiểu Lôi có ý nói.

“Trẫm nghĩ mẫu hậu đã hiểu lắm rồi.” Dạ Tinh Triệt chuyển hướng nhìn thái hậu, bình tĩnh, thản nhiên nói. “Trẫm chỉ là yêu ai yêu cả đường đi. Bởi vì nàng là nữ nhân hoàng đế yêu nhất cho nên mới quan tâm nàng thôi.” Bàn tay giấu trong ống tay áo gắt gao nắm chặt, toàn bộ đau đớn đều giấu ở trong đôi mắt thâm thúy kia.

“Như vậy hoàng thượng, cho hỏi vì sao vương phi lại gọi người là đằng đồ tử vậy?” Hoàng hậu không để cho Dạ Tinh Triệt nói qua chuyện dễ dàng như vậy, nàng thật vất vả mới kích động được thái hậu đối phó với Bắc Tiểu Lôi, tuyệt không thể để cho bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể như thế được.

“Hoàng hậu, người nói nhiều quá rồi.”

---

(1) Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc.

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có : Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!

98. Chương 98: Trừng Phạt

“Hoàng hậu, người nói nhiều quá rồi.”

Dạ Tinh Triệt lạnh lùng liếc Thượng Quan Mị một cái, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia chán ghét. Nữ nhân này không tạo mưa gió là không chịu ngừng phải không? Xem ra lần trước cảnh cáo đã bị nàng ta hoàn toàn coi thường.

“Ai gia cũng muốn biết câu trả lời.” Thái hậu đứng ở nơi đó, mâu quang sắc bén, tựa như không biết được đáp án thì không bỏ qua vậy.

Bắc Tiểu Lôi khoanh tay trước ngực, ngược mắt lên trời. Hừ, những người này là không chịu để yên đây mà.

“Mẫu hậu, kia chẳng qua là lời nói đùa của vương phi thôi.” Dạ Tinh Triệt nói, nhưng lời này ngay cả chính bản thân hẳn cũng cảm thấy gượng ép.

Bắc Tiểu Lôi bĩu môi giấu cợt, không linh tình. Rõ ràng là chính hắn có hành động giống như dâng đồ tử đối với nàng, hiện tại lại muốn nói lý do gượng ép cho có.

“Phải không?” Thái hậu hoài nghi nhìn Bắc Tiểu Lôi, “Nếu như là nói đùa, vậy cũng rất không ra thể thống gì rồi. Nào có người đệ muội nào lại nói đại bá của mình là dâng đồ tử chứ, để cho người ngoài nghe được thì người ta sẽ nghĩ như thế nào hả? Thật mất thể diện hoàng gia. Huống chi Hoàng Nhi con cứ mặc cho nha đầu điên này làm càn mãi sao?” Cách nói năng không hiểu chuyện như thế còn kém xa tiểu hải tử.

“Ta nói các ngươi đủ rồi.” Bắc Tiểu Lôi bị ánh mặt trời chiếu xuống đã không còn kiên nhẫn, nàng không phải tới để nghe những người ở nơi này dài dòng lắm điều nói toàn những chuyện không hiểu ra sao cả.

“Ta nghiêm túc nói một lần, nam nhân của ta chỉ có kẻ gây tai họa kia, còn hai người lão vu bà này cùng tiểu vu bà kia.” Ngón tay chỉ thái hậu cùng hoàng hậu với vẻ mặt đang tính kế, lạnh lùng nói. “Các ngươi không cần mắc chứng vọng tưởng, bốn cô nương rất chướng mắt dâng đồ tử này.”

“Lớn mật.”

“Cần rõ.”

Nghe thấy Bắc Tiểu Lôi một câu lão vu bà, tiểu vu bà, thái hậu cùng hoàng hậu đều biến sắc, nổi giận dưng dưng trừng Bắc Tiểu Lôi. Kim trâm trên đầu đung đưa theo động tác của hai người, đỉnh đầu giống như bốc lên ngọn lửa.

“Đủ rồi.” Miệng vết thương của Dạ Tinh Triệt lại một lần nữa bị lời nói Bắc Tiểu Lôi xé rách, huyết nhục mơ hồ. Hắn ở trên vạn người rốt cuộc đã nếm được sự khó chịu cùng thống khổ khi bị cự tuyệt, bất quá như vậy cũng tốt, có lẽ nàng không lưu tình như vậy mới khiến cho bản thân nhớ kỹ sự tàn nhẫn của nàng, mới có thể quên đi nàng.

“Thì thôi. Các ngươi chưa đủ, bốn cô nương cũng mệt rồi. Ta phải đi.” Khoát tay áo, Bắc Tiểu Lôi ngông nghênh rời khỏi.

“Đứng lại.” Thượng Quan Mị không cam tâm quát nàng, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn thẳng đến Bắc Tiểu Lôi.

“Hoàng thượng, Tiêu Dao Vương phi bất kính như thế, chẳng lẽ người cứ thả nàng ta đi như vậy sao? Tục ngữ nói, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nàng ta hết lần này đến lần khác khiêu khích uy nghiêm hoàng thất, hết lần này đến lần khác bất kính với thái hậu, hoàng thượng. Nếu như không trừng phạt nàng ta, chỉ sợ khó ngăn được miệng lưỡi người đời.” Nàng không cam lòng cứ để cho Bắc Tiểu Lôi đi như vậy, nếu như lần này không để cho nàng ta biết lợi hại, chỉ sợ ngày sau đã nha đầu này càng thêm khó đối phó.

“Hoàng hậu nói đúng, nếu như ngay cả hành vi bất kính lớn như vậy cũng tha thứ, ngày sau những người khác đều học theo, thì còn nói gì đến phép tắc quy củ. Tôn nghiêm hoàng thất chẳng phải càng dễ dàng bị người giẫm lên ư?”

Thái hậu càng nghe càng cảm thấy hoàng hậu nói có lý, đối với Bắc Tiểu Lôi không biết lớn nhỏ, không có nửa điểm quy củ càng nhìn càng thấy không vừa mắt, kiên quyết không thể tha cho nàng ta dễ dàng như vậy.

“Mẫu hậu, vương phi đại thương mới khỏi, trầm cho rằng có thể miễn trừng phạt nàng.” Dạ Tinh Triệt nhìn về mặt thái hậu, tự nhiên hiểu được bà đang nhằm vào Bắc Tiểu Lôi. Nhưng bất luận thế nào hắn cũng không thể để cho nàng rơi vào trong tay thái hậu cùng hoàng hậu được, nếu không chỉ sợ không chỉ ăn một chút đau khổ đâu. Huống chi đầu sỏ gây nên mọi chuyện là hắn, nếu không phải mẫu hậu hoài nghi Bắc Tiểu Lôi quyến rũ hắn, thì làm sao lại có sự tình như hiện tại. Về tình về lý, hắn đều không thể khoanh tay mặc kệ.

“Hoàng thượng là đang bao che cho yêu tinh này sao?”

Về mặt thái hậu trầm xuống, thấy Dạ Tinh Triệt vì Bắc Tiểu Lôi mà ngay cả lời của bà cũng không nghe, càng thêm khẳng định Bắc Tiểu Lôi là một tai họa, gọi nàng từ đã nha đầu trắng cấp lên thành yêu tinh.

Bắc Tiểu Lôi vừa nghe liền không vui, lão vu bà này, nói ai là yêu tinh hả. Mất đẹp hung hăng trừng bọn họ, thật sự là hồng nửa đời người mới gặp phải mấy kẻ điên này, chẳng những mắc chứng vọng tưởng, lại

còn đều không chịu nói lý, đều nói nàng dây dưa với hoàng đế đáng đồ tử kia, đều ở đây tự quyết định. Hừ, lão hồ không phát uy, bọn họ còn thật tưởng nàng là mèo bệnh a.

“Ê, xú lão bà, bà nói ai là yêu tinh hả?” Tức giận trừng thái hậu, trong đáy mắt toát ra phần nộ. “Ta nói các người mới là lão yêu tinh, một đám bôi phẫn lên mặt giống như cái mông khi. Cho là đang hát hí khúc a.”

“Người, người—” Thái hậu bị chọc tức đến không nói ra lời.

“Mẫu hậu.” Hoàng hậu nhanh chóng đỡ lấy thái hậu, dùng giọng điệu trách cứ nói với Dạ Tinh Triệt. “Chẳng lẽ người cứ để cho người ta mắng mẫu hậu cùng thê tử của người như vậy sao?”

Hừ— “Thái hậu cũng trách cứ nhìn hoàng đế. “Thật sự là con lớn không cần nương, câu này nói thật không sai. Hiện tại đủ lòng đủ cánh rồi, ngay cả mẫu hậu cũng bỏ qua một bên mà.”

“Mẫu hậu—” Dạ Tinh Triệt không khỏi đau đầu, đều nói ba nữ nhân thành một cái chợ. Hiện tại hẳn rất cuộc đã cảm nhận được rồi. Nhưng đối với thái độ bất kính mẫu hậu của Bắc Tiểu Lôi, hẳn cũng cảm thấy quá mức. Dù thế nào Bắc Tiểu Lôi cũng chỉ là hậu bối, là con dâu, làm sao có thể bất kính như vậy. Thật sự là vô pháp vô thiên, có lẽ nàng nên cần được dạy dỗ lại.

Quay người nhìn Bắc Tiểu Lôi, trong con ngươi thâm thúy lóe ra âm trầm. Tiểu nữ nhân trước mắt này, có lẽ phần tiêu sái kia, cùng thần thái hào hứng là nguyên nhân hấp dẫn hẳn, thế nhưng không thể ngang ngược, không biết lớn bé như vậy.

“Vương phi, mau xin lỗi mẫu hậu đi.” Ngữ khí lạnh lùng làm cho thái hậu, hoàng hậu đều nhếch môi cười đắc ý, nghĩ rằng hoàng đế cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhưng bọn họ đều không biết trong lòng Dạ Tinh Triệt đang lo lắng Bắc Tiểu Lôi càng vô pháp vô thiên gây thêm họa lớn hơn nữa, đến lúc đó sẽ không chỉ giải quyết đơn giản là xong. Hẳn, lo lắng nhất chỉ có an nguy của nàng thôi.

“Dựa vào cái gì muốn ta xin lỗi?” Bắc Tiểu Lôi không phục ngẩng cao đầu, ánh mắt trừng thái hậu, hoàng hậu. “Rõ ràng là bọn họ gây sự với ta trước, chẳng lẽ ta còn phải ngoan ngoãn đứng yên để mặc bọn họ khi dễ sao?” Hừ, nằm mơ đi.

“Xin lỗi—” Nhìn thấy sắc mặt thái hậu lại trở nên âm trầm, Dạ Tinh Triệt lại tăng thêm giọng điệu. “Bất luận thế nào, nàng cũng là hậu bối, thân là con dâu lại chống đối mẫu hậu vẫn là không đúng.”

Hừ, bà ta cho tới bây giờ đều không đối xử với nàng giống với con dâu.

Bắc Tiểu Lôi khẽ quay cổ, quật cường nghiêng đầu sang một bên.

Gió thổi qua, vang lên một tiếng kêu sợ hãi xé toang bầu trời.

“Có thích khách—”

99. Chương 99: Bị Bắt Xuất Cung

“Có thích khách—”

Thanh âm bén nhọn, xuyên qua màng nhĩ khiến mấy người Dạ Tinh Triệt giật mình.

“Hoàng thượng—”

Hoàng hậu Thượng Quan Mị hướng về phía Dạ Tinh Triệt kêu lên, trên khuôn mặt quấy rầy động lòng người mang theo sợ hãi. Nhưng chỉ có mình nàng mới biết được, nếu nói nàng sợ thích khách, thì nàng càng sợ việc Dạ Tinh Triệt sẽ lựa chọn bảo vệ Bắc Tiểu Lôi mà bỏ quên nàng và thái hậu.

Dạ Tinh Triệt liếc nàng một cái, đem ánh mắt hướng về phía thái hậu. Hiển nhiên thái hậu cũng đã bị hoảng sợ không nhỏ, nhưng vẫn cố gắng trấn định lại. Đôi mắt lưu ly thẳng tắp nhìn vào hẳn, khẽ mở miệng nói.

“Hoàng Nhi, con đi trước đi, nước không thể một ngày không có vua.”

“Mẫu hậu—“ Dạ Tinh Triệt nhứ tuần mi, nhìn hai người bọn họ, rồi quay đầu nhìn Bắc Tiểu Lôi, lại thấy trên mặt nha đầu kia mang theo vẻ mặt hưng phấn, nhất thời dờ khóc dờ cười.

“Người đâu.” Hướng ra ngoài cao giọng hô, hần trước vẫn nên sai người đưa mẫu hậu cùng hoàng hậu trở về cung.

Chợt, một đạo bóng dáng màu đen vẫn đang quần đảo với đám thị vệ xông về phía Dạ Tinh Triệt. Tóc đen như mực dùng trâm ngọc búi lên ở cao cao, khăn che mặt màu đen che khuất dung mạo của y, chỉ lộ ra đôi mắt thâm sâu lãnh mạc vô ba cùng sống mũi cao. Khi lãnh mâu nhìn đến một thân kim bào thì ánh mắt xẹt qua một tia sáng khác thường, chợt hạ tay xuống, lợi kiếm cầm trong tay nghênh đón ánh mặt trời chiếu đến, thân kiếm khúc xạ ra hàn quang lập lòe. Hắc y nhân mạnh mẽ bay xuống, mũi kiếm nhắm thẳng Dạ Tinh Triệt đâm tới.

“A—“

Thái hậu, hoàng hậu sợ tới mức hét to, kinh động hoa viên bướm bay chim tản. Cổ tình hai người lại không giúp được gì, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

“Hoàng hậu bảo vệ mẫu hậu.” Dạ Tinh Triệt đẩy thái hậu và hoàng hậu sang một bên, trầm giọng nói. Thân hình màu vàng chợt lóe, né qua mũi kiếm của Hắc y nhân.

Hắc y nhân sửng sốt, rõ ràng không nghĩ tới hoàng đế lại là người luyện võ. Ngay khi y còn đang sửng sốt, bên ngoài ngự hoa viên đã truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, một lát sau, một đám thị vệ cầm binh khí trong tay tiến vào.

“Hộ giá, hộ giá...” Hoàng hậu Thượng Quan Mị la lớn với đám thị vệ, lại chỉ Dạ Tinh Triệt. “Bảo vệ hoàng thượng, bắt lại thích khách.”

“Vâng.” Tiếng thị vệ đáp vang lên không ngừng, nhưng khi nhìn đến Dạ Tinh Triệt đang giao thủ với Hắc y nhân thì không dám tiến lên. Vạn nhất cứ xông lên trước như vậy, nếu lỡ ngộ thương phải hoàng thượng thì bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ để chém a.

“Bảo hộ thái hậu, hoàng hậu, vương phi.”

Dạ Tinh Triệt vừa giao thủ với Hắc y nhân, vừa phân phó đám thị vệ. Cầm bào màu vàng dưới ánh mặt trời lấp lánh kim quang. Trong lúc chuyển động, áo bào bay lên, mỗi một chiêu mỗi một thức đều mạnh mẽ hữu lực.

“Vâng.”

Vừa nghe được mệnh lệnh của Dạ Tinh Triệt, thị vệ rầm rầm chạy đến vây quanh thái hậu cùng hoàng hậu, bảo hộ hai người ở bên trong. Có vài thị vệ muốn vòng qua Dạ Tinh Triệt và Hắc y nhân, đi bảo vệ Bắc Tiểu Lôi lại bị Bắc Tiểu Lôi vấy tay ngăn cản.

“Ta không cần các người bảo vệ.”

Trên thực tế nàng đang thấy rất thú vị, không ngờ hoàng đế đăng đồ tử này lại có công phu, hơn nữa thân thủ lại không tệ, xem hần ra chiêu với tên áo đen che mặt kia, thật sự có một chút cảm giác cao thủ so chiêu. Nha, kỳ quái, sao hoàng đế còn có công phu mà kẻ gây tai họa lại không có nhỉ? Nếu như hần có thì hình ảnh so với hoàng đế đăng đồ tử tuyệt đối càng đẹp hơn.

Hắc y nhân giao thủ với Dạ Tinh Triệt nhưng chưa chiếm được thế thượng phong. Hai người người tới ta đi nhưng thật ra lực lượng ngang nhau. Mâu quang quét về phía thị vệ vây chung quanh, trong lòng biết nếu cứ tiếp tục giao chiến, sẽ không có lợi đối với y, chỉ sợ thời gian càng dài, thể lực y tiêu hao càng nhiều. Xem ra hôm nay vẫn là tẩu vi thượng sách. Đôi mắt quét qua thái hậu, hoàng hậu được bọn thị vệ bảo hộ chặt chẽ, cuối cùng rơi đến trên người Bắc Tiểu Lôi đang hứng thú nhìn bọn họ đánh nhau. Nghe vị hoàng đế này vừa rồi gọi nàng là vương phi, như vậy nàng hẳn là phi tử của Tiêu Dao Vương rồi. Chuyện hoàng đế sủng ái đệ đệ, trên dưới Dạ Liều đều biết. Như vậy phân lượng của vị vương phi này cũng không nhẹ, vậy thì nàng đi.

Đáy mắt hiện lên một đạo ánh sáng quỷ dị, y hơi nghiêng thân tránh công kích của Dạ Tinh Triệt, ngược lại giống như hướng tới thái hậu tấn công.

Dạ Tinh Triệt cả kinh, thân hình màu vàng nhoáng lên bay về phía thái hậu. Không ngờ Hắc y nhân kia lại chỉ ra hư chiêu, nhìn như tấn công thái hậu, lại trong lúc Dạ Tinh Triệt phản ứng, thân kiếm nghịch chuyển, bay đến thẳng hướng Bắc Tiểu Lôi.

Bắc Tiểu Lôi hơi nhú mày, tay với tới roi da trên hông. Nhưng ngay khi thân kiếm lóe ra hàn quang, nàng đột nhiên có ý nghĩ, có lẽ có thể mượn người áo đen này để xuất cung. Nghĩ như vậy, tay tự nhiên cũng thả xuống, chờ người áo đen kia bay đến bên nàng.

“Lôi Nhi.”

Khi Dạ Tinh Triệt hiểu được ý đồ của Hắc y nhân, toàn bộ trái tim đều nguội lạnh. Mãnh liệt quay đầu, lại nhìn thấy Hắc y nhân cầm kiếm đã rơi xuống trước mặt Bắc Tiểu Lôi, mà Bắc Tiểu Lôi rõ ràng có công phu lại không phản kháng, ngược lại ngoan ngoãn khác thường cho Hắc y nhân kia dùng kiếm để ở trên cổ của mình. Con người như mực phút chốc trừng lớn, máu huyết toàn thân đều ứ đọng lại.

Thấy biểu cảm của hoàng đế, Hắc y nhân nhíu mi. Vị hoàng đế này có phải quá mức quan tâm Tiêu Dao Vương phi rồi không, vẻ mặt kia không phải đang nhìn đệ muội mà rõ ràng là biểu cảm lo lắng sợ mất đi người yêu. Chắc chắn, xem ra y chọn đúng người rồi.

“Này.” Bắc Tiểu Lôi bị y cưỡng ép ở phía trước đột nhiên lên tiếng.

Hắc y nhân nhíu lại mày kiếm, Tiêu Dao Vương phi này sẽ không phải là sợ chứ? Nhưng ngay sau đó lời nói của Bắc Tiểu Lôi đã khiến y hiểu ra có chỗ không đúng, không phải nàng sợ hãi, chỉ sợ sau đó y sợ nàng mới đúng.

“Tên áo đen, tại sao ngươi còn không đi?” Bắc Tiểu Lôi chịu bị cái kiếm lạnh như băng để ở trên cổ mình, không kiên nhẫn thấp giọng nói.

“A?” Hắc y nhân sững sốt, bây giờ là cái tình huống gì?

“A cái gì mà a?” Bắc Tiểu Lôi bĩu môi, “Ta cho ngươi biết, kiếm của ngươi tốt nhất cẩn thận một chút, nếu như tạo ra vết thương trên cổ ta, cẩn thận ta ra ngoài rồi giết ngươi.”

Hả—

Hắc y nhân thật sự dở khóc dở cười, có phải Tiêu Dao Vương phi này không có một chút ý thức tự giác bị người đè kiếm lên cổ không a. Bất quá rất thú vị, không phải sao? Môi mỏng dưới khăn che mặt kéo ra một độ cong, lãnh mâu thâm sâu cũng hiện lên ý cười.

“Buông nàng ra, trầm thả ngươi đi.” Dạ Tinh Triệt không nghe được lời của Bắc Tiểu Lôi, nếu không sẽ bị tức đến hộc máu.

Thượng Quan Mị thấy Bắc Tiểu Lôi bị Hắc y nhân bắt, đáy mắt xẹt qua một đạo vui sướng khi người gặp họa, thậm chí là thỏa mãn. Mục đích của nàng rất đơn giản, chính là muốn cho nữ nhân này không còn cơ hội tiếp tục mê hoặc hoàng thượng, hiện tại tốt rồi, Hắc y nhân này đến đã thay nàng hoàn thành, nàng tự nhiên mừng rỡ thoải mái.

Lãnh mâu của Hắc y nhân liếc Dạ Tinh Triệt một cái, lạnh lùng nói.

“Không cần coi ta thành hài đồng ba tuổi.”

Vừa nói xong, một tay nhấc Bắc Tiểu Lôi lên, bóng dáng màu đen bay vút ra ngoài.

100. Chương 100: Trước Cửa Cung

“Mau đuổi theo—“

Dạ Tinh Triệt thấy Bắc Tiểu Lôi bị Hắc y nhân bắt đi, khuôn mặt tuần tú bỗng biến sắc, vừa thi triển khinh công đuổi theo, vừa phân phó thị vệ vòng vây hướng khác.

“Người đâu?”

Đuổi tới cửa cung lại không thấy bóng dáng hai người, Dạ Tinh Triệt khẽ cung tay áo bào màu vàng, hướng thị vệ thủ cửa cung rống lên.

“Hoàng thượng, người nào ạ?”

Thị vệ thủ cửa cung đưa mắt nhìn nhau, căn bản không biết Dạ Tinh Triệt đang chỉ ai. Nhưng nhìn khuôn mặt giận dữ của hoàng đế, chân bọn họ liền nhũn ra, rồi lại buộc phải kiên trì, hỏi lại.

Dạ Tinh Triệt hung hăng trừng bọn họ, hần cũng không tin Hắc y nhân kia còn có thể mang theo Bắc Tiểu Lôi chui xuống đất đào tẩu.

“Người đâu, truyền khẩu dụ của trẫm. Đóng tứ đại cửa cung đông, tây, nam, bắc lại, một con muỗi cũng không được thả ra. Những người khác tìm ở trong cung, chẳng sợ trẫm đem cả hoàng cung lật ngược, cũng phải tìm ra thích khách cho ta.”

“Vâng.”

Bọn thị vệ nhất tề đáp, lính thủ cửa cung giờ mới hiểu được lại có thích khách dám xông vào trong cung, chẳng thể trách về mặt hoàng thượng giận dữ, bọn họ run lên, may mắn không có tai họa ập lên đầu mình.

Dạ Tinh Triệt khẽ vung áo bào, sải bước nhanh chóng quay vào. Nếu thích khách còn ở trong cung, cũng phải để người trong cung cẩn thận phòng bị.

...

Tiêu Dao Vương phủ

Cổ kiệu hoa lệ hạ xuống bên ngoài phủ, quân gia liền vội vàng chạy lên.

“Vương gia, người rút cuộc cũng trở về rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì à?” Ngón tay thon dài của Dạ Tinh Thần vén màn kiệu lên, từ bên trong kiệu lộ thân, kéo theo cẩm bào màu trắng, mắt sáng như sao, nhìn Ngô tổng quản kích động mà chau mày lại.

“Ý chỉ trong cung đến thỉnh vương phi tiến cung, nhưng đến bây giờ vương phi vẫn chưa trở về.”

Ngô tổng quản cũng nhíu mi, càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện không ổn. Khoảng thời gian Dạ Tinh Thần chưa trở về, hần cơ hồ giảm thủng vương phủ.

Dạ Tinh Thần ngạc nhiên, đi ra khỏi kiệu, vừa đi vào trong vương phủ, vừa hỏi.

“Là ý chỉ hoàng thượng à?” Chẳng lẽ hoàng huynh vì Lôi Nhi mà không còn để ý đến tình huynh đệ của bọn họ ư? Hai tay nắm chặt dưới ống tay áo, trong mắt sáng hiện lên một đạo quang mang khác thường.

“Không phải, là ý chỉ của thái hậu nương nương.” Ngô tổng quản đáp.

“Cái gì?” Dạ Tinh Thần ngừng bước chân, mạnh mẽ quay đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Ngô tổng quản. “Người đang nói mẫu hậu hạ chỉ cho đòi vương phi tiến cung ư?” Mẫu hậu không phải không thích Lôi Nhi sao? Sao lại cho đòi Lôi Nhi tiến cung? Trong lòng dần sinh ra dự cảm không tốt.

“Đúng vậy.” Ngô tổng quản gật đầu.

Dạ Tinh Thần thu lại vẻ mặt, vung tay áo, hướng về phía kiệu phu đang mang cổ kiệu vào trong hậu viện quát lên.

“Nâng kiệu ra, bốn vương muốn tiến cung.”

“Vâng, vương gia.”

“Ngô tổng quản, người đi mời Tả công tử đến chăm sóc tiểu thể tử cùng tiểu quận chúa.” Trước khi lên kiệu, Dạ Tinh Thần quay đầu dặn dò Ngô tổng quản.

“Vâng, vương gia.” Ngô tổng quản hơi khom lưng, đáp.

“Đi thôi.” Dạ Tinh Thần nói, buông màn kiệu xuống.

Cổ kiệu màu xanh ngọc được nâng lên, vội vàng tiến về phía hoàng cung.

...

Một lát sau, cổ kiệu dừng lại trước cửa hoàng cung.

“Bẩm vương gia, cửa cung đóng rồi.”

Thị vệ trước kiệu nhìn cửa cung đóng chặt, lòng mảy nhíu lại, trở lại bên kiệu, hơi khom lưng bẩm báo với Dạ Tinh Thần.

“Cái gì?”

Dạ Tinh Thần sững sốt, sao mới canh giờ này đã cho đóng cửa cung. Hắn vén màn kiệu lên đi ra ngoài, quả nhiên thấy cửa cung đóng chặt. Chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện gì? Hắn nghĩ đến Bắc Tiểu Lôi, không biết hiện tại nàng thế nào?

“Đại Tồn, đi đập cửa đi.” Dạ Tinh Thần phân phó thị vệ.

“Vâng.” Đại Tồn nghe lệnh đi lên gõ cửa.

Thị vệ trong cung nghe nói Tiêu Dao Vương gia đến, vội đưa mắt nhìn nhau, hoàng đế nói không được để một con muỗi lọt ra ngoài, nhưng người ở bên ngoài muốn vào thì làm sao bây giờ? Mấy thị vệ thương lượng, cuối cùng quyết định cho người đi xin chỉ thị của hoàng đế.

“Vương gia, huynh đệ thị vệ bên trong nói đã đi mời hoàng thượng.” Đại Tồn quay về bẩm báo.

“Mời hoàng huynh?” Sương mù trong mắt Dạ Tinh Thần càng dày, lại ngay cả hắn – Tiêu Dao Vương gia cũng không được vào sao?

“Đại Tồn, bọn họ có nói trong cung rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?”

“Hồi vương gia, trong cung có thích khách.” Đại Tồn chấp tay nói, đôi mắt mờ không có nửa phần dao động.

Trong lòng Dạ Tinh Thần lập bộp rơi xuống, trong đầu hiện lên Bắc Tiểu Lôi không sợ trời, không sợ đất. Không biết nha đầu này có sao không? Với tính khí của nàng phỏng chừng vừa thấy thích khách nhất định sẽ xông lên trước đánh lộn với người ta? Ấn đường càng nhíu chặt, hắn hận không thể lập tức vào cung, hắn muốn nhìn thấy Lôi Nhi nguyên vẹn không thiếu khuyết.

Chỉ nha một tiếng, cửa cung được mở ra. Dạ Tinh Triệt mặc một bộ hoàng bào màu vàng xuất hiện ở cửa, trên khuôn mặt tuần tú là vẻ mặt ngưng trọng.

“Hoàng huynh—” Mấy người Dạ Tinh Thần đi nhanh bước lên, vẻ mặt ngưng trọng của Dạ Tinh Triệt khiến trong lòng hắn càng sinh ra dự cảm không tốt.

“Hoàng đệ.” Nhìn thấy Dạ Tinh Thần, sâu trong đáy mắt đen như mực của Dạ Tinh Triệt hiện lên ánh náy cùng tự trách.

Dạ Tinh Thần nhếch môi, con ngươi yên lặng nhìn Dạ Tinh Triệt, ánh mắt như vậy giống như mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim hắn, đây là lần đầu tiên Thần dùng ánh mắt sắc bén như vậy nhìn hắn.

“Thật xin lỗi.” Lời nói trong lòng rất nhiều, lại chỉ có thể thốt ra ba chữ ngắn ngủn này.

“Thật xin lỗi cái gì?” Thanh âm của Dạ Tinh Thần rất nhẹ, nhẹ đến mức nếu không để ý sẽ không thể nghe rõ. Nhưng thanh âm kia lại vô cùng chói tai, thô sấp xẹt qua màng nhĩ của mọi người. Tất cả mọi người đều giật mình, chưa từng thấy qua bộ dáng này của Tiêu Dao Vương.

“Đệ muội bị thích khách bắt đi rồi.”

101. Chương 101: Dạ Tinh Thần Xa Lạ

“Đệ muội bị thích khách bắt đi rồi.”

Dạ Tinh Triệt cúi đầu, khàn khàn nói. Vị hoàng đế cao ngạo xưng hùng xưng bá một phương giờ phút này giống như một đứa trẻ làm sai, đang chờ người đến phạt vậy.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, gió nhẹ thổi qua.

Bốn phía thực yên tĩnh, đến mức gần như có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Tóc đen như mực khúc xạ ra những điểm sáng, đôi mắt trong suốt kia bị ánh mặt trời che phủ, sáng đến chói mắt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc nơi đáy mắt. Bóng dáng màu trắng đứng vững, giống như một cái cây cao thẳng tắp.

“Hoàng huynh, huynh nói cái gì? Thần đệ nghe không rõ, có thể lặp lại lần nữa không?”

Gương mặt tuần mỹ nở nụ cười yếu ớt, nhưng nụ cười kia lại làm cho người ta thấy xót xa, vì bọn họ đều có thể thấy được bi thương đằng sau nụ cười ấy.

“Hoàng đệ, đệ không cần như vậy.”

Dạ Tinh Thần như vậy làm cho người ta đau lòng, càng khiến tâm Dạ Tinh Triệt đau đớn, tự trách. Nụ cười của Dạ Tinh Thần giống như cái đinh đâm thật sâu vào trong lòng hắn, đau buốt như dây leo, lan thẳng vào tứ chi bách hài. Lúc này, tự trách hay hối hận cũng đều không có ích gì. Trước vẫn nên bắt được thích khách, tìm Bắc Tiểu Lôi về.

Thanh âm Dạ Tinh Triệt không truyền vào trong đầu Dạ Tinh Thần, toàn bộ tâm thần của hắn đều tiến vào một không gian khác. Ở nơi này chỉ có một điều duy nhất nhắc nhở hắn chính là Lôi Nhi bị thích khách bắt đi, không tìm thấy. Vừa nghĩ đến nàng có thể bị thương, thậm chí có thể vĩnh viễn cũng không cách nào gặp lại hắn, toàn bộ trái tim đều đông lại, từng chút thu lại nụ cười yếu ớt, đôi mắt thâm thúy dần u tối. Dung nhan tuần mỹ lại vẫn nhược bất đầu trở nên lãnh khốc, toàn thân tản ra một loại lệ khí khiến người ta sợ hãi...

“Thần—”

Dạ Tinh Thần biến hóa khiến Dạ Tinh Triệt giật mình, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua hoàng đệ dễ lộ sát ý như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì Bắc Tiểu Lôi bị bắt, mới làm cho Thần trở nên thất thường như vậy ư?

“Vì sao Lôi Nhi lại bị bắt đi?”

Dạ Tinh Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng tắp vào Dạ Tinh Triệt, lạnh lùng hỏi. Ánh mắt kia hoàn toàn xa lạ, lạnh đến mức khiến hắn cũng không nhận được rung mình một cái.

“Là thế này—” Dạ Tinh Triệt đem chuyện thích khách từ đầu đến cuối nhất nhất kể lại cho Dạ Tinh Thần, khi nhắc tới thái độ của thái hậu và hoàng hậu đối với Bắc Tiểu Lôi cũng không kiềm được mà chau mày. Nếu như không phải mẫu hậu hạ chỉ cho Lôi Nhi tiến cung thì làm sao nàng lại gặp phải thích khách đây.

Dạ Tinh Thần lắng lắng nghe hắn nói xong, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng lại nhẹ nhàng gọi lên môi mỏng, thoáng hiện một nụ cười nơi khóe miệng. Tà mị, xinh đẹp, làm cho người ta nhìn không rời mắt, nhưng cũng khiến người ta không nhận được mà rung mình ớn lạnh.

Tiêu Dao Vương gia tựa hồ thay đổi rồi.

Đây là ý nghĩ của mọi người.

“Thần đệ muốn gặp mẫu hậu cùng hoàng hậu nương nương.” Dạ Tinh Thần nói, không đợi Dạ Tinh Triệt kịp phản ứng đã lướt qua hắn tiến vào hoàng cung.

“Tham kiến hoàng thượng, vương gia.”

Dọc theo đường đi, có thể thấy được vô số thị vệ đang lục soát ở khắp nơi.

Phong thanh hạc lệ(1), toàn bộ hoàng cung lâm vào một mảnh khấn trương.

...

Từ Ninh cung

Thái hậu, hoàng hậu cùng Tuyết Hàm đều tập trung ở trong đại sảnh, bên cạnh có đông đảo thị vệ bảo hộ.

Sau khi Tuyết Hàm nghe được chuyện Bắc Tiểu Lôi bị bắt đi, trên khuôn mặt treo lên vẻ lo lắng, thực tế trong lòng lại vui mừng như nở hoa. Lần này là trời giúp nàng, mới xuất hiện một tên thích khách đến bắt đi dã nha đầu chướng mắt kia.

“Hoàng tẩu, tẩu nói thích khách kia có thể còn đang ở trong cung hay không?” Tuyết Hàm hỏi Thượng Quan Mị, đáy mắt hiện lên ánh sáng chỉ có hai bên mới hiểu.

“Không biết nữa.” Thượng Quan Mị lắc đầu, “Không phải hoàng thượng vẫn đang phái người lùng bắt à? Nếu như ở trong cung, thì nhất định đã bắt được rồi.”

“Không biết hiện tại vương phi thế nào?” Tuyết Hàm đột nhiên nhắc tới Bắc Tiểu Lôi, con người để ý về mặt thái hậu và hoàng hậu.

“Nhắc tới nàng ta làm cái gì?” Về mặt thái hậu, hoàng hậu đều tối lại.

“Cô cô, Tuyết Hàm chỉ cảm thấy kỳ lạ.” Tuyết Hàm mang vẻ nghi hoặc, “Thích khách kia bắt ai không được, sao cố tình lại bắt vương phi đi?”

“Đúng vậy a.” Vừa nghe Tuyết Hàm nói như vậy, Thượng Quan Mị giống như nhớ ra cái gì. “Không phải Tiêu Dao Vương phi biết võ công à? Tại sao lúc ấy bị thích khách đề kiếm lên cổ, nàng lại không phản kháng chứ?”

“A?” Thái hậu nhìn hai người, trong đôi mắt lưu ly cũng hiện lên nghi hoặc. “Nghe hai người nói, ai gia mới nghĩ ra. Sẽ không phải là yêu tinh kia có quen biết với thích khách chứ?” Nhìn phản ứng của Bắc Tiểu Lôi lúc ấy, không loại trừ khả năng này.

“A, có ư? Vương phi lại có quen biết với thích khách sao?” Tuyết Hàm làm bộ giật mình, mắt mở thật to nhìn hai người.

“Hừ, làm không tốt chính là như vậy. Đúng là sao chổi, vừa tiến cung ngay cả thích khách cũng xuất hiện.” Thượng Quan Mị cắn răng hung hăng nói.

“Hoàng—“

“Hoàng thượng giá lâm, Tiêu Dao Vương gia giá lâm.”

Lời thái hậu còn chưa nói ra khỏi miệng, ngoài cung điện đã truyền đến tiếng hô lạnh lạnh của thái giám.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, hiện tại hai người đó đến là bắt được thích khách rồi ư? Hay là có chuyện gì? Trong lòng mấy người đều bất an không yên.

“Tham kiến hoàng thượng, vương gia.” Bọn thị vệ nhìn thấy Dạ Tinh Triệt, Dạ Tinh Thần đi vào trong điện rầm rầm quỳ xuống, vẫn an.

“Đứng lên đi.” Dạ Tinh Triệt khoát tay, “Các người trước ra ngoài trông coi.”

“Vâng.” Thị vệ cáo lui.

“Tham kiến hoàng—“

Dạ Tinh Triệt phát tay, ngăn cản Tuyết Hàm vẫn an.

Tuyết Hàm đứng lên, ánh mắt quét qua Dạ Tinh Thần lại bị cái lạnh như băng bao trùm khuôn mặt hân dọ sợ. Về mặt thật đáng sợ, lại phảng phất nhớ tới tình cảnh ngày ấy ở Tiêu Dao Vương phủ.

“Mẫu hậu, xin hỏi người cho đòi Lôi Nhi tiến cung rốt cuộc có chuyện gì?”

Dạ Tinh Thần lạnh lùng nhìn thái hậu. Khóe miệng từng nở nụ cười yêu thương giờ thẳng tắp, không có một chút độ cong.

Thái hậu sững sốt, vạn lần cũng không ngờ được tiểu nhi tử bà sủng ái lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình. Hơn nữa, ngay một câu vấn an cũng không nói, liền chất vấn nguyên nhân bà cho đòi tể tử nó tiến cung. Đòi mất lưu ly hơi trừng, cũng có chút tức giận.

“Phản rồi, con dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ai gia ư?”

Thái hậu trừng hấn, lồng ngực phập phồng. Hoàng hậu cùng Tuyết Hàm thấy thế, vội đi đến bên người vỗ vai bà, giúp bà nguôi giận.

“Vương gia, chúng ta đều biết người lo lắng cho vương phi, nhưng người cũng không thể dùng ngữ điệu như vậy nói chuyện với mẫu hậu của mình a.”

Thượng Quan Mị nhìn Dạ Tinh Thần, giọng nói mang theo chất vấn.

Sau khi Dạ Tinh Thần nghe thấy lời nói của hoàng hậu lại chỉ lạnh lùng liếc nàng ta một cái. Hấn cũng không quên việc cho đòi Lôi Nhi tiến cung cũng có một phần công lao của nàng ta.

Thượng Quan Mị bị Dạ Tinh Thần liếc, cả người đều run lên. Sao lại thế này? Vì sao Tiêu Dao Vương luôn vẫn nhược lại sẽ có loại khí thế băng lãnh như vậy, có cảm giác thật xa lạ.

---

(1) Phong thanh hạc lệ: Tiếng rên rỉ của gió cùng tiếng kêu của hạc. Một cảm giác thấy thoáng qua về sự nguy hiểm trong những tiếng nhỏ nhất. Miêu tả hoảng hốt lo sợ, hay tự mình sợ hãi lo buồn.

102. Chương 102: Người Sẽ Sao?

“Hoàng huynh, Thần đệ hi vọng huynh coi kỹ hoàng hậu của mình. Để tránh cho Thần đệ nhất thời ngứa tay, bóp gãy cái cổ xinh đẹp của nàng ta.”

Khi mọi người ở đây đang cảm thán Dạ Tinh Thần trở nên xa lạ thì hấn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Dạ Tinh Triệt, con người thâm u, làm cho không người nào có thể nhìn ra cảm xúc nơi đáy mắt, đôi môi khẽ nhếch, gần từng chữ.

Dứt lời, mọi người đều biến sắc. Bọn họ không thể tin được lời nói tàn nhẫn như vậy lại xuất ra từ Dạ Tinh Thần.

Hoàng hậu Thượng Quan Mị lại càng bị dọa sợ đến mức lão đảo về phía sau, bàn tay mềm không tự chủ che cái cổ của mình. Lời nói thị huyết của Dạ Tinh Thần làm cả người nàng rung mình ớn lạnh, nàng tin hấn nói được sẽ làm được.

“Thần Nhi, con làm sao vậy? Con không cần dọa mẫu hậu a?”

Nộ khí của thái hậu bị lời kia của Dạ Tinh Thần dọa cho bay biến, đôi mắt lưu ly nhìn về mặt lãnh khốc của Dạ Tinh Thần mà tràn đầy lo lắng. Hài tử vẫn luôn nhu thuận sao lại trở nên như vậy? Sẽ không phải là bị người hạ cổ chứ?

“Mẫu hậu, nhi thần hi vọng sau này người không có việc gì thì an ổn ở trong cung Từ Ninh, không nên đụng chạm đến Lôi Nhi, cho dù người không thích nàng, người cũng không có quyền quyết định sinh tử của nàng, nàng là người của ta.”

Ánh mắt lạnh lùng chuyển qua, như nhìn xuyên thấu người bà. Ngữ khí như kiếm băng, làm lòng bà đau đớn.

“Thần—“

“Hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần cắt đứt lời Dạ Tinh Triệt, con người nhìn thẳng vào hắn. “Thần đệ biết từ nhỏ hoàng huynh đã luôn thương yêu Thần đệ, cho nên thê tử của Thần đệ, huynh cũng luôn đối xử với nàng giống như với muội muội. Hiện tại nàng bị bắt, huynh hẳn là chịu khổ sở. Thế nhưng hoàng huynh, Thần đệ không hi vọng huynh tự trách mình. Hiện Thần đệ chỉ cầu huynh cho thị vệ trong cung đều nghe theo chỉ huy của đệ. Ý niệm duy nhất bây giờ trong đầu Thần đệ chính là tìm được Lôi Nhi...”

Từng câu từng chữ của Dạ Tinh Thần rơi vào trong lòng Dạ Tinh Triệt, cũng cắt đứt toàn bộ ý niệm trong đầu hắn. Vẫn cho rằng không ai biết chuyện mình thích Bắc Tiểu Lôi. Nhưng bây giờ mới phát hiện thì ra trong lòng mọi người đều sớm biết rõ. Hiện tại không thể không buông xuống phần tình yêu kia, không chỉ vì Bắc Tiểu Lôi bị người bắt đi ngay trước mắt hắn, mà hắn căn bản không có tư cách nói yêu nàng. Cũng càng vì Thần đệ đã nói đến nước này rồi, hắn cũng không thể vì một nữ nhân mà trở mặt với chính thân đệ đệ của mình.

“Được, trăm đem toàn bộ thị vệ đều giao cho đệ sai khiến.”

“Đa tạ hoàng huynh.” Dạ Tinh Thần nhẹ nhàng thở ra, câu trả lời của hoàng huynh không chỉ vì thị vệ, mà còn ám chỉ huynh ấy sẽ buông tha tình cảm với Bắc Tiểu Lôi.

“Huynh đệ ta, nói khách khí cái gì.” Dạ Tinh Triệt vỗ vỗ vai Dạ Tinh Thần. “Đi thôi, bây giờ đi tìm đệ muội quan trọng hơn.”

“Ừ.”

“...”

Hai huynh đệ cùng cười một tiếng, tất cả cảm tình đều trở lại. Bóng dáng màu vàng cùng thân hình màu trắng giống như lúc đến, vội vàng đi ra ngoài cung điện.

“Sao lại biến thành như vậy?”

Thái hậu ngã ngồi xuống ghế, không quên được ánh mắt lạnh như băng lúc này khi Dạ Tinh Thần nhìn bà. Con trai bà lại có thể dùng đến ánh mắt như vậy để nhìn bà, chuyện này bảo bà làm sao mà chịu nổi?

Tuyết Hàm, Thượng Quan Mị cũng không nói một lời, mím môi. Các nàng đều bị chuyển biến của Dạ Tinh Thần dọa không nhẹ.

Gió thổi qua, bên trong điện ba người trầm mặc, tối tăm, tựa như sắp có gì đó thay đổi.

...

“Ê, sao chúng ta không xuất cung hả? Trốn ở trong này làm cái gì?”

Thị vệ trong cung lục soát tìm hai người khắp nơi, hiện tại trốn ở trong lãnh cung, cho dù là ai cũng khó mà đoán ra được.

Hắc y nhân nghiêng đầu liếc Bắc Tiểu Lôi, có phải nữ nhân này hoàn toàn không có tự giác bản thân bị bắt không à. Xem bộ dáng nàng giống như y là bạn của nàng vậy. Bất quá Tiêu Dao Vương phi này thật sự hết sức thú vị. Khóe môi dưới khăn che mặt giương lên một độ cong xinh đẹp, nhìn cái roi nàng quấn bên hông thì cũng là người luyện võ. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến nàng không phản kháng, ngược lại phối hợp với y đây?

“Này, người bị câm à?” Nói cả ngày, miệng khô lưỡi nóng mà người này vẫn không mở miệng, giống như nàng nói chuyện với không khí ấy.

“Người có thể lại lớn tiếng thêm chút nữa.” Hắc y nhân đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh như khối băng.

“Thì ra người không phải người câm à.” Bắc Tiểu Lôi nhún mày, cố ý chọc giận Hắc y nhân.

“Câm miệng, trừ phi người muốn đưa thị vệ tới đây.” Hắc y nhân lạnh lùng liếc nàng một cái, mâu quang u hàn.

Bắc Tiểu Lôi nhún vai, nàng muốn xuất cung, đương nhiên không muốn đưa thị vệ đến đây rồi. Chính là nàng lại không biết rằng nàng sẽ được xuất cung, nhưng lại phải cách biệt Dạ Tinh Thần một thời gian, chờ đến lúc gặp nhau thì đã có thật nhiều thay đổi.

Không nói thêm gì nữa, hai người lẳng lặng trốn ở trên xà ngang. Nhìn thấy trong lãnh cung ngẫu nhiên có mấy phi tần bị vứt bỏ điên điên khùng khùng loạn khóc loạn gào, Bắc Tiểu Lôi nhìn không được quệt quệt môi. Làm hoàng đế thật đúng là gây nghiệp chướng a, chôn vùi tuổi thanh xuân của phần lớn nữ tử nơi hậu cung.

“Chúng ta chờ đợi đêm khuya người vắng, thời điểm thị vệ đều thả lỏng phòng bị thì lại nghĩ biện pháp xuất cung.” Thật lâu sau, Hắc y nhân bên cạnh mới chột lên tiếng nói.

Bắc Tiểu Lôi nhú mày, nàng không quan tâm. Chỉ cần có thể xuất cung là được, bất quá—

“Vậy bữa tối chúng ta ăn cái gì bây giờ?” Nàng chính là không thể để bị đói bụng a.

“Người—“ Hắc y nhân trừng mắt nhìn nàng, như muốn nhìn thấu nàng. Rốt cuộc nàng ta là nữ tử như thế nào vậy? Dưới tình huống này cư nhiên còn nhớ đến ăn cơm?

“Nhìn cái gì?” Bắc Tiểu Lôi bĩu môi, “Người là sắt, cơm là thép, không ăn một chút sẽ đói bụng đến luống cuống. Người đừng có nói với ta, người là thần tiên có thể không cần ăn ngũ cốc tạp lương nhá.”

Hắc y nhân nhìn chằm chằm vào nàng đang đứng lý hợp tình, sau đó than nhẹ một tiếng.

“Ta đi tìm thức ăn, người chờ ở chỗ này.” Nói xong, bóng dáng màu đen liền từ trên xà ngang nhảy xuống.

“Ê, người không sợ ta chạy mất sao?” Bắc Tiểu Lôi đột nhiên hô to hỏi hấn.

Nam nhân quay đầu, đôi mắt thâm thúy lần đầu tiên nhiễm lên ý cười, nhẹ giọng nói.

“Người sẽ sao?”

103. Chương 103: Bỏ Qua (thượng)

“Người sẽ sao?”

Một câu nói tràn đầy tự tin, lại làm cho Bắc Tiểu Lôi nhất thời im lặng. Hấn cứ như vậy mà tin nàng ư? Đôi mắt xinh đẹp đảo qua đôi lãnh mâu thâm thúy tràn đầy ý cười kia, đột nhiên sinh ra hứng thú đối với diện mạo người nam nhân này. Không biết dưới khăn che mặt kia đến tột cùng là khuôn mặt như thế nào?

“Ê, tháo khăn che mặt của người xuống coi một chút đi.”

Hắc y nhân nghe thấy lời của Bắc Tiểu Lôi liền thu lại nụ cười. Lãnh mâu quét qua nàng một cái, tiểu nữ nhân này rốt cuộc đang có chủ kiến gì vậy? Nhưng khi con người đụng tới ánh mắt lộ vẻ hứng thú thuần khiết của nàng thì mới biết nha đầu này hẳn là đang thật sự thấy tò mò. Hơi câu môi, ý cười lại trở về.

“Người không ăn bữa tối nữa à?”

Mắt to Bắc Tiểu Lôi xoay tròn vừa chuyển, cũng được. Trước chuẩn bị đồ ăn quan trọng hơn, chờ đến lúc xuất cung rồi, còn sợ không có cơ hội à.

“Được thôi, người đi tìm đồ ăn đi.” Phất phất tay.

“...”

Hắc y nhân lắc đầu, bóng dáng nhoáng lên, biến mất ở trong phòng.

Sau khi đợi Hắc y nhân rời đi, Bắc Tiểu Lôi trái ngấm phải nhìn, ngoan ngoãn đếm cừ.

Một con cừ, hai con cừ, ba con cừ...

Nửa canh giờ sau, ngay lúc Bắc Tiểu Lôi sắp ngủ mất thì Hắc y nhân cầm thức ăn trở về, mũi chân di chuyển nhẹ nhàng, thân hình bay vút lên trên xà ngang. Khi thấy bộ dáng Bắc Tiểu Lôi gật gà gật gù sắp đi vào giấc ngủ, cười nhẹ ra tiếng. Vương phi này quả nhiên không giống người thường, vào thời điểm này còn có thể đi ngủ.

Nhìn bộ dáng nàng, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn trêu chọc nàng. Dem bọc giấy đựng thức ăn đặt ở trước mặt nàng, hương thơm phiêu tán. Bắc Tiểu Lôi quả nhiên ngửi thấy mùi thơm giật giật môi, sau đó mở mắt ra:

“Thơm quá!”

“Thật sự phục người rồi, ở thời điểm này cũng dám đi ngủ.” Hắc y nhân lắc đầu cười nhẹ, đưa thức ăn cho nàng.

Bắc Tiểu Lôi cầm bọc giấy mở ra xem, bên trong lại là một con vịt quay thơm mềm khoái khẩu.

“Lợi hại, sẽ không phải là người chạy tới ngự thiện phòng trộm đấy chứ?” Quay đầu hồ nghi nhìn Hắc y nhân.

Hắc y nhân gật đầu, cũng không phủ nhận.

“Đủ cường.” Bắc Tiểu Lôi giơ ngón tay cái lên.

Hắc y nhân liếc nhìn nàng, nhếch môi thản nhiên nói. “Xem ra vương phi như người cũng đủ phân lượng, bên ngoài đều là thị vệ đi tìm người.” Vừa rồi khi đi ngự thiện phòng, suýt chút nữa y đã bị phát hiện rồi.

“Cất, ai hiếm lạ.” Bắc Tiểu Lôi bĩu môi. Nếu như không đúng lúc cướp phải kẻ gây tai họa, mà kẻ gây tai họa lại là vương gia, nàng sẽ làm vương phi à? Có cái gì tốt, rất nhiều người đều nhớ thương nam nhân họa thủy nhà nàng. Rất nhiều người đều hận nàng, chỉ mong sao nàng rời khỏi hắn. Quan trọng hơn là cái vị hoàng đế kia lại cũng phát ra ánh sáng ám muội với nàng, xin nhờ, nàng không có sở thích dây dưa, quần quít với đại bá...

“Vì sao người nguyện ý tự động phối hợp bị ta bắt đi?”

Một lúc lâu sau, Hắc y nhân vẫn là nhện không được đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra khỏi miệng. Rõ ràng công phu của Tiêu Dao Vương phi không kém, theo lý mà nói hoàng đế trong cung là đại bá của nàng, càng hướng chỉ y nhìn ra được vị hoàng đế kia rất dễ tâm đến nàng. Nàng cần gì phải đi theo một thích khách như y chứ?

“Nếu như người không tới, tám phần ta chạy không khỏi bị lão vu bà kia tính kế.”

Nhắc tới chuyện này, Bắc Tiểu Lôi liền tức một bụng. Trước khi thích khách xuất hiện, hoàng đế đăng đồ tử kia còn bắt nàng xin lỗi lão vu bà. Mà hoàng hậu đầy yêu khí kia còn xúi giục thái hậu trừng phạt mình. Hừ hừ, nàng cũng không phải ngu ngốc. So với ở lại trong cung để tiếp tục chịu bị khi dễ, nàng tình nguyện trốn theo thích khách, hơn nữa nàng cũng tin tưởng tên thích khách này sẽ không thương tổn đến mình...

“Lão vu bà?” Hắc y nhân nghi hoặc nhếch ày kiếm.

“Chính là cái gì thái hậu đấy.” Bắc Tiểu Lôi nhếch môi, danh lão vu bà thật sự rất hợp với lão thái bà kia. Cả ngày không có việc gì làm liền nghĩ cách làm khổ người khác, không phải lão vu bà thì là gì?

“Ha ha ha...” Hắc y nhân cười ra tiếng, xem ra quan hệ giữa Tiêu Dao Vương phi này với thái hậu rất tồi tệ.

...

“Tìm được rồi?”

Bên ngự hoa viên, bóng dáng màu trắng đứng giữa một đám thị vệ mặc khải giáp càng nổi bật. Vạt áo dài dùng chỉ tơ bạc thêu hình trúc, cao thẳng ngạo nghễ.

Hai mắt sáng dưới ánh mặt trời chiếu xuống như bịt một tầng sa mỏng làm cho người khác nhìn không ra thần sắc nơi đáy mắt.

“Bẩm vương gia, vẫn chưa phát hiện ra tung tích của thích khách.”

Thị vệ trưởng dẫn đầu hai tay ôm quyền, báo cáo. Nhưng lại cup mí mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như băng kia. Bọn họ đều cảm thấy Tiêu Dao Vương gia vẫn nhược đã biến mất, người trước mắt thậm chí còn khiến bọn họ có cảm giác áp bách hơn so với hoàng đế.

Vương phi trong lòng vương gia quan trọng đến mức khiến tính tình hắn đại biến sao?

Bọn họ không dám nghĩ tới, nếu như không tìm thấy vương phi, hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào.

“Tiếp tục tìm.”

Khẽ vung tay áo, Dạ Tinh Thần lạnh lùng nói với đám thị vệ. Hắn không tin thích khách kia có thể chấp cánh bay ra ngoài? Con người thâm thúy xem chừng chung quanh, bọn họ nhất định còn ở nơi nào đó trong cung này.

“Vâng.” Thị vệ lại bắt đầu tản ra lùng bắt.

“Hoàng đệ, bên này có phát hiện được gì không?”

Dạ Tinh Triệt từ bên kia đi tới, thân hình màu vàng lóe lên ánh sáng thanh lãnh, con rồng trên long bào giương nanh múa vuốt. Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú bốn phía, đôi mắt đen thâm u vô ba, lại như cất giấu tất cả mọi cảm xúc.

Dạ Tinh Thần lắc đầu, vẻ mặt lãnh mạc không đổi.

Dạ Tinh Triệt thở dài, không ngờ sau khi Bắc Tiểu Lôi bị bắt, Thần lại trở nên lạnh nhạt như thế. Là cướp ư? Chỉ vì tiểu nữ nhân kia xuất hiện đã làm thay đổi rất nhiều thứ, bất kể là hắn không nén nổi tình cảm, hay là tính tình Thần thay đổi, đều là do nàng.

Vận mệnh, rốt cuộc an bài như thế nào đây?

“Đừng lo lắng, trầm nghĩ với cơ trí, dũng cảm của đệ muội, nàng ấy nhất định không gặp chuyện gì. Chúng ta tiếp tục tìm kiếm, xem xem có phải đã bỏ quên chỗ nào hay không, bốn cửa cung đều có trọng binh canh giữ, tin tưởng rất nhanh sẽ tìm thấy nàng ấy.” Dạ Tinh Triệt an ủi Dạ Tinh Thần, cũng là tự an ủi chính mình. Thế nhưng qua lần này hắn lại thật sự thấy rõ hắn và Bắc Tiểu Lôi là không có khả năng, mặc kệ từ chỗ nào cũng đều không có cơ hội. Chỉ hận gặp nhau quá muộn, thật sự chỉ muốn chém đứt toàn bộ tơ tình, từ nay về sau, nàng chính là thê tử của Thần, đệ muội của hắn...

104. Chương 104: Bỏ Qua (hạ)

Trăng treo trên ngọn cây, ánh trăng thanh lãnh bao phủ mặt đất.

Gió đêm thoảng qua, trong hoàng cung vẫn đèn đuốc sáng trưng như cũ, sáng rực một mảnh.

Hai đạo bóng dáng đứng ở đình viện to lớn, khuôn mặt đắm chìm trong ánh trăng, thấy không rõ biểu tình.

Gió cuốn theo cảm bào của hai người tung bay. Sợi tóc đen như mực nhẹ nhàng lay động, che khuất ánh mắt.

“Thần, có lẽ chúng ta đều đoán sai rồi. Lật cả hoàng cung cũng không tìm thấy bóng người, nói không chừng thích khách đã dùng phương pháp chúng ta không ngờ tới rời khỏi hoàng cung cũng nên.”

Dạ Tinh Triệt cúi đầu, lại ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt thâm sâu in dấu thân hình cao ngạo, lãnh mạc của Dạ Tinh Thần, nói.

Dạ Tinh Thần không nói, nhấp nhẹ môi, hơi suy tư. Nhưng lại không thể không thừa nhận lời của Dạ Tinh Triệt cũng có đạo lý.

“Hoàng huynh, cho rút toàn bộ thị vệ đi. Thần đệ cũng xuất cung, đệ ra ngoài cung tiếp tục tìm kiếm.”

“Được.” Dạ Tinh Triệt gật đầu, “Ngày mai trăm cũng phái người tiếp tục tìm kiếm.”

“Chậm đã—” Dạ Tinh Thần vươn tay ngăn Dạ Tinh Triệt lại. “Tìm thì nhất định phải tìm, nhưng chúng ta chỉ có thể lén lút tìm kiếm. Nếu không vạn nhất chộc giận thích khách, tổn thương đến Lôi Nhi thì không tốt.” Hắn tuyệt không cho phép Lôi Nhi có bất cứ một thương tổn nào.

“Được.” Dạ Tinh Triệt nhẹ gật đầu. “Mặt khác cũng phải phái người đi điều tra xem rốt cuộc thích khách kia có thân phận gì? Mục đích đến hoàng cung?” Cũng không phải y xuất hiện để ám sát hần, cho nên nhất định còn có mục đích khác.

Hai người lại lâm vào trầm tư, một lát sau mới tách ra.

Dạ Tinh Triệt quay về tẩm cung nghỉ ngơi, Dạ Tinh Thần chuẩn bị xuất cung.

...

“Này, vương phi tỉnh tỉnh.”

Hắc y nhân nhẹ lay động Bắc Tiểu Lôi đang ngủ, nhìn khóe miệng nàng vẫn còn dính chút da vịt quay, không khỏi buồn cười. Nữ tử tùy ý như vậy thấy thế nào cũng không giống vương phi cao quý.

“Làm sao vậy?” Bắc Tiểu Lôi mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Hắc y nhân thấy thế đỡ khóc đỡ cười.

“Vương phi, chúng ta nên khởi hành xuất cung rồi.” Vừa rồi y đã đi tìm hiểu qua, hiện tại thị vệ cũng đã tản ra, không còn tiếp tục lục soát bốn phía. Hơn nữa dường như nghe binh lính nói lại, hiện tại có người muốn xuất cung. Vậy đúng là cơ hội tốt, bọn họ có thể nhân cơ hội trà trộn vào trong để xuất cung.

“Đúng nga, xuất cung.” Toàn bộ cơn buồn ngủ của Bắc Tiểu Lôi đều tiêu tan hết.

“Chúng ta xuất cung như thế nào?” Nàng còn chưa rõ ràng, trong cung xuất hiện đại sự như vậy, hần là phòng bị rất chắc chắn.

“Đi theo ta là được.”

Hai người từ trong lãnh cung đi ra, nương theo bóng đêm và cây cối che giấu. Một đường tránh thoát thị vệ tuần tra, thuận lợi đi đến nơi tiếp cận cửa cung.

“Cẩn thận, có người.”

Hắc y nhân thấp giọng nói, nhanh chóng lôi kéo Bắc Tiểu Lôi ngồi xổm xuống. Còn hần nương theo khe hở bụi cây nhìn thấy mấy thị vệ đang nâng một nhuễn kiệu, phía trước còn có thái giám cầm đèn lồng từ xa đến gần.

Xem ra thật sự có người muốn xuất cung.

Hắc y nhân mím môi, con người nhìn thị vệ đằng sau cổ kiệu lóe lên chủ ý. Tay như tia chớp điểm huyết đạo trên người Bắc Tiểu Lôi một cái, lại dẫn đến cái tròng mắt của nàng. Y, người này đang làm cái gì vậy? Tại sao lại điểm huyết đạo của nàng, hại nàng vừa không thể động, lại không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt bất mãn của mình.

“Thật có lỗi.” Thấy ánh mắt trách móc của Bắc Tiểu Lôi, Hắc y nhân sinh lòng áy náy.

“Bất quá, chúng ta lập tức có thể xuất cung rồi. Người chờ ta một chút, ta trở lại ngay.”

Dứt lời, Hắc y nhân không một tiếng động phi thân ra, nhanh như thiểm điện.

Ở một nơi khác tìm được hai thị vệ, dùng chuôi đao đập ngất hai người, lột y phục của họ, mang về. “Đổi đi.”

Hắc y nhân đã đổi một thân quần áo của thị vệ giải huyết đạo cho Bắc Tiểu Lôi, đưa quần áo của thị vệ cho nàng, nói.

Mà Bắc Tiểu Lôi lại chỉ ngây ngốc nhìn Hắc y nhân, trời ạ, thì ra Hắc y nhân tháo khăn che mặt xuống cũng có được khuôn mặt tuấn mỹ. Chỉ là ngũ quan hần có góc cạnh hơn so với kẻ gây tai họa, càng có cảm giác khí phách của người Tây Vực.

“Mau thay đi, cổ kiệu sắp xuất cung rồi.”

Thấy cổ kiệu sắp đến gần, Hắc y nhân nhin không được thúc giục nói.

Vừa nghe sắp mất đi cơ hội xuất cung, Bắc Tiểu Lôi lập tức nắm lấy y phục thị vệ mặc lên trên người, cũng tháo trâm cài tóc đơn giản trên đầu xuống, dùng dây buộc ái tóc lên, giả dạng thành nam tử.

“Được rồi, đi thôi.”

Sau khi làm xong hết thảy, Bắc Tiểu Lôi ngẩng đầu nói với Hắc y nhân.

Hắc y nhân lại sửng sốt, chỉ biết nàng mặc nữ trang rất tuyệt sắc, không ngờ tới giả trang nam tử cũng là tiêu sái, tuấn tú.

Hai người vô thanh vô tức theo sát phía sau thị vệ đi theo kiệu, cúi thấp đầu, thả nhẹ cước bộ, cơ hồ không cho người ta cảm giác được bọn họ.

Bên trong kiệu, toàn bộ tâm tư của Dạ Tinh Thần đều vướng bận trên người Bắc Tiểu Lôi đang bị bắt, nhất thời mất đi lòng cảnh giác, lại cũng không phát giác ra hai người Bắc Tiểu Lôi đã lẩn vào, mà Bắc Tiểu Lôi cũng vạn lần không dự đoán được người đang ngồi trong kiệu kia lại là nam nhân họa thủy của mình.

Cứ như vậy, hai người theo cổ kiệu của bọn họ mà xuất cung. Vừa ra ngoài cung, hai người lại không một tiếng động rời khỏi hàng ngũ.

“Ê, cảm ơn người dẫn ta ra khỏi cung. Hiện tại cáo từ.”

Ngã tư đường trống trải, gió đêm lành lạnh lướt qua bên má hai người.

Dưới ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng, Bắc Tiểu Lôi ôm quyền tạ ơn với Hắc y nhân, muốn cáo từ rời đi. Cũng không biết kẻ gây tai họa đã trở về chưa? Quân gia có đem chuyện mình tiến cung nói cho hẳn biết không?

“Vương phi đây là muốn đi?”

Hắc y nhân nhìn nàng, nhíu mày kiếm, vẻ mặt có chút bí hiểm. Tiểu nữ nhân này đúng là đơn thuần, nàng cho rằng hiện tại y sẽ thả nàng đi sao? Có lẽ dùng nàng đổi thuốc so với vào cung trộm thuốc càng hữu hiệu hơn.

“Ừ, như vậy từ biệt.” Bắc Tiểu Lôi liên tục ôm quyền kiêu giang hồ với Hắc y nhân, xoay người muốn đi.

“Ta có nói là muốn thả người đi à?”

Hắc y nhân cúi đầu cười khê, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù dưới ánh trăng thanh lãnh có vẻ huyền bí.

Nghe thấy lời của hắn, Bắc Tiểu Lôi bỗng xoay người.

“Cái gì—”

Hai chữ ‘ý tứ’ còn chưa nói ra khỏi miệng, thân thể lại mềm nhũn ngã xuống.

Hắc y nhân vươn hai tay tiếp lấy thân thể của nàng, câu môi cười rồi xoay người, bóng dáng biến mất trong đêm trăng.

105. Chương 105: Tìm Kiếm

Trước phủ Tiêu Dao Vương, đèn đuốc sáng trưng.

Quân gia dẫn đầu mọi người chờ ở trước phủ, nhìn lên thấy Dạ Tinh Thần đã trở lại. Lập tức tiến lên nghênh đón, nhưng trái tim phải nhìn cũng không thấy Bắc Tiểu Lôi, không khỏi nghi hoặc hỏi thăm. Chẳng hiểu sao, trong lòng hắn có loại dự cảm không tốt.

“Vương gia, người đã trở lại. Vương phi đâu?”

Dạ Tinh Thần mím môi không nói gì, khẽ vung tay áo, trực tiếp đi vào trong vương phủ.

“Đây là—“

Mọi người nhìn bóng lưng của hắn, dưới ánh đèn chiếu xuống, mọi người lại cảm thấy có chút bi thương, có chút tịch mịch. Đây là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vương phi lại xảy ra chuyện rồi? Trong lòng mọi người căng thẳng, ánh mắt vội nhìn vào thị vệ tiến cung theo Dạ Tinh Thần.

“Đại Tần, vương gia làm sao vậy? Vương phi đâu?”

Mấy đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Đại Tần, Đại Tần lắc đầu, thần sắc cũng khó coi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nói một câu xem nào, gấp chết người rồi.” Tính tình nóng nảy không khỏi hô to.

“Vương phi bị thích khách bắt đi rồi.” Sau một lúc lâu, Đại Tần mới thở dài nói.

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau.

“Không phải vương phi ở hoàng cung sao? Chẳng lẽ có thích khách xông vào hoàng cung?” Ngô tổng quản nhíu mày hỏi, mà xui xẻo như vậy, vương phi nhà bọn họ hết lần này đến lần khác bị người bắt đi à?

“Đúng vậy.” Đại Tần gật đầu.

Giờ mọi người mới hiểu rõ, chẳng thể trách vừa rồi tâm tình vương gia lại trầm trọng.

“Sao lại phát sinh chuyện như vậy?”

“Đúng vậy, thân thể vương phi vừa mới tốt lên, hiện tại lại bị kẻ xấu bắt mất, cuối cùng là chuyện gì a?”

“...”

Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi. Có phải vương phi phạm thái tuế không a, vận khí sao lại xấu như vậy?

Ngô tổng quản nghe được tiếng bàn luận của mọi người, lông mày càng nhăn lại. Hiện tại khổ sở, sốt ruột nhất hẳn là vương gia a.

“Không cần bàn luận nữa, tất cả giải tán đi.”

Ngô tổng quản phát tay với mọi người, chờ mọi người tản đi, hắn mới xoay người chuẩn bị đi tìm Dạ Tinh Thần.

Ánh trăng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ xiên vào, chiếu sáng mặt đất.

Dạ Tinh Thần ngồi ở cạnh bàn, cả người đắm chìm trong ánh trăng. Đôi mắt trong suốt lạnh lùng như băng ngưng kết lại.

“Thùng thùng thùng—“ Tiếng đập cửa vang lên, quần gia đứng ở cạnh cửa.

Dạ Tinh Thần lặng đi một chút, quay đầu nhìn, thần nhiên nói.

“Vào đi.”

“Vương gia.” Ngô tổng quản hành lễ với Dạ Tinh Thần. Nhìn thấy vẻ mặt lạc tịch như vậy của vương gia có chút lo lắng.

“Ngô tổng quản, sáng mai người truyền tin đến sơn trang Thất Dạ, cho Tả công tử đến vương phủ đón tiểu thể tử, tiểu quận chúa đi. Bốn vương phải ra ngoài phủ đi tìm vương phi.” Dạ Tinh Thần phân phó, con người âm trầm.

“Vâng.” Ngô tổng quản gật đầu.

“Ngoài ra phong tỏa tin tức, không thể để cho chuyện vương phi bị thích khách bắt đi lưu truyền ra ngoài.” Một nữ tử bị người bắt đi, chỉ sợ sẽ đưa tới những suy đoán xằng bậy của người khác, gây tổn hại tới danh tiếng của Lôi Nhi.

“Vâng.”

“Đi xuống trước đi.” Dạ Tinh Thần phát phát tay.

“Nô tài cáo lui.” Ngô tổng quản gật đầu, rời đi.

Gió đêm thổi vào, làm rối loạn sợi tóc của Dạ Tinh Thần. Đôi mắt thâm thúy híp lại, ở trong ngọn đèn trở nên mê mang.

Lôi Nhi, hiện tại nàng đang ở nơi nào?

Bóng dáng màu trắng ngồi lẳng lặng, một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Đêm khuya yên tĩnh, côn trùng không chịu nổi tịch mịch rả rích kêu vang.

Gió đêm khiến độ ẩm hai má giảm thấp, hắc đột nhiên ngẩng đầu lên, mâu quang phát ra tia sáng kiên định. Bây giờ không phải là lúc thương tâm, khổ sở, quan trọng nhất là phải tra xét ra thân phận của thích khách, tìm được Lôi Nhi.

Phút chốc, hắc đứng lên, kéo theo áo bào màu trắng, vạt áo tung bay đón gió. Nhẹ chuyển một cái, bóng dáng từ cửa sổ bay vút ra ngoài, dung nhập vào trong bóng đêm.

Ám Ảnh lâu

“Lâu chủ.”

Thủ vệ đang ngáp, lại thấy lâu chủ mang mặt nạ xuất hiện, nhất thời sợ tới mức tiêu tán cơn buồn ngủ. Đêm hôm khuya khoắt như vậy rồi, sao lâu chủ còn đến đây? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

“Ngươi, đi mời bốn vị hộ pháp đến đại sảnh đi.”

Dạ Tinh Thần chỉ vào một tên thủ vệ trong đó nói, đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ lạnh như nước hồ chết, không có một chút dao động nào.

“Vâng.” Thủ vệ bị điểm danh vội xoay người, chạy chậm rời đi.

Dạ Tinh Thần trầm mặt, đi vào đại sảnh Ám Ảnh lâu.

Khoảnh khắc, Thanh Long cùng các vị hộ pháp vội vàng chạy đến, sắc mặt ngưng trọng.

“Tham kiến lâu chủ.” Nửa quỳ, thanh âm lạnh như băng.

“Đứng lên đi.” Dạ Tinh Thần phát tay, con ngươi sắc bén đảo qua bọn họ.

“Bốn tọa muốn các người lập tức đứng dậy đi tìm vương phi.” Trong Ám Ảnh lâu, chỉ có tứ hộ pháp và ám hộ của Dạ Tinh Thần là biết rõ thân phận của hắc.

“Vương phi?” Bốn hộ pháp nhìn nhau, vương phi lại xảy ra chuyện gì sao?

“Hôm nay có thích khách xâm nhập hoàng cung, vương phi bị bắt đi.” Hai tay nắm thật chặt tay ghế, hai mắt đen như màn đêm phun ra hàn khí, tên thích khách kia, hắc sẽ bắt y trả giá thật lớn vì chuyện ngày hôm nay.

Tứ hộ pháp yên lặng, không nghĩ tới vương phi lại có thể gặp phải chuyện như vậy.

“Vâng.” Gật đầu.

“Bốn tọa cũng sẽ đích thân đi tìm kiếm, đến lúc đó nếu nơi nào có tin tức, liền để bồ câu truyền tin đến cho ta.” Hắc không thể ngồi không trong vương phủ chờ đợi bọn họ đi tìm được, như vậy hắc sẽ phát điên mất. Trước khi tìm được Lôi Nhi, hắc đều không thể yên tâm.

“Vâng, lâu chủ.” Bốn người cúi đầu, đáp.

“Còn nữa, chuyện này cần phải phong tỏa tin tức nghiêm mật, để ngừa có người mượn việc này sinh sự.” Hắc tuyệt đối không thể làm cho người có tâm mượn chuyện Lôi Nhi để gây rối.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Các người đi xuống đi.” Khoát tay với mấy người.

“Thuộc hạ cáo lui.” Bốn người ôm quyền, rời đi.

106. Chương 106: Thu Triệu Ảnh

Trong mơ hồ, Bắc Tiểu Lôi tựa hồ nghe thấy thanh âm nào đó.

Khuôn mặt ngủ say bắt đầu xuất hiện dao động, đôi mi thanh tú nhú lại, lông mi đen rung động, đôi mắt đồng sáng ngời chậm rãi mở ra.

“Nơi này là?”

Đập vào mắt là đỉnh giường màu lam, chớp mũi ngửi thấy khí tức xa lạ, tú mi lại nhú lại, đây là đâu?

Nàng ngồi dậy, áo ngủ bằng gấm trên người trượt xuống. Mái tóc đen nhánh rũ xuống trên vai thơm, đôi mắt to linh động nhìn vào căn phòng hoàn toàn xa lạ, có chút nghi hoặc mà mở trừng hai mắt. Nàng nhớ rõ, khi đang cùng Hắc y nhân nói lời tạm biệt thì mình bị hôn mê bất tỉnh.

A—

Ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nàng nhớ rồi, nàng là bị trúng ám chiêu của tên áo đen kia. Chết tiệt, nàng mà nhìn thấy hắn, nhất định tìm hắn tính sổ.

Chi nha—

Cửa được đẩy ra, một tiểu nha hoàn mặc áo váy hoa màu trắng đi đến, lúc nàng ấy nhìn thấy Bắc Tiểu Lôi ngồi ở trên giường thì nhảy dựng lên. Sau đó trong mắt hiện lên một trận vui mừng, cong môi, reo hò nói.

“Tiểu thư, người đã tỉnh.”

Bắc Tiểu Lôi nhú lông mày nhìn nha hoàn nho nhỏ này, thật sự rất lạ mặt.

“Người là ai?” Không nhận ra.

“Nô tỳ kêu Tiểu Thúy, là môn chủ cho nô tỳ đến hầu hạ cô nương.” Tiểu nha hoàn kêu Tiểu Thúy vừa chuyển váy áo màu đỏ cho Bắc Tiểu Lôi, vừa nhỏ giọng đáp.

“Môn chủ?” Bắc Tiểu Lôi sửng sốt, đó là ai?

“Tiểu thư, nô tỳ thay quần áo cho người trước a, lát nữa ra ngoài ăn cơm trưa rồi.” Tiểu Thúy nói xong liền muốn thay y phục trên người Bắc Tiểu Lôi.

“Từ từ—” Bắc Tiểu Lôi đưa tay ngăn lại, mở trừng hai mắt. “Người nói ăn cơm trưa?” Nàng đã ngủ lâu như vậy rồi sao?

“Đúng vậy a.” Tiểu Thúy gật gật đầu, thừa dịp Bắc Tiểu Lôi còn đang sửng sốt, trong nháy mắt, tay chân nhanh nhẹn thay y phục đỏ rực cho nàng.

“Môn chủ quả nhiên có nhãn lực tốt, tiểu thư đúng là rất hợp với màu đỏ.”

Bắc Tiểu Lôi cúi đầu nhìn, cũng không phải, trên người là một bộ váy áo màu đỏ bình thường nàng vẫn mặc.

“Tiểu thư, hiện tại nô tỳ trang điểm cho người.”

Vừa nói, Tiểu Thúy vừa đưa Bắc Tiểu Lôi đến bên bàn trang điểm. Chải một búi tóc tự nhiên cho nàng, sau đó cắm vào cái trâm cài đầu đơn giản xinh đẹp.

“Được rồi.”

Bắc Tiểu Lôi nhìn lên gương đồng, bản thân đã trở nên vô cùng xinh đẹp. Tay của tiểu nha đầu này thật khéo léo.

“Đi thôi.” Quay đầu lại nói với Tiểu Thúy đứng ở một bên. “Đưa ta đi gặp môn chủ của người đi.” Nàng cũng muốn nhìn xem môn chủ kia rốt cuộc là ai? Là Hắc y nhân ngày hôm qua ư?

“Mời—”

...

Bước ra khỏi phòng, bên ngoài là biển hoa lay động theo làn gió, bướm bay chim hót, đường đi thông u.

Bắc Tiểu Lô có chút kinh ngạc, không nghĩ tới chỗ này lại không tẻ.

“Tiểu thư, thỉnh bên này.” Tiểu Thúy ở bên cạnh, chỉ đường đi cho Bắc Tiểu Lô.

Bắc Tiểu Lô gật đầu, theo nàng ta đi đến bên kia hành lang. Dọc theo đường đi cũng là con đường quanh co, núi giả ao sen, lương đình bàn đá.

Ước chừng đi qua ba hành lang, vượt qua hai cái cầu hình vòm, hai người đi tới một tòa viện tử thanh u, tao nhã. Bốn phía sân nhỏ gieo trồng đầy trúc, xanh thắm một mảnh, rung động theo gió, vô cùng xinh đẹp.

Ở cái sân vuông vắn, trên cánh cửa rộng mở treo một tấm biển bằng đồng đen khảm chữ vàng. Viết hai chữ ‘U Ảnh’ rồng bay phượng múa.

Tiểu Thúy trực tiếp dẫn Bắc Tiểu Lô đi đến gian phòng kia, ánh mặt trời chiếu xuống phía sau các nàng.

“Môn chủ, tiểu thư tới rồi.” Hai người đứng ở cạnh cửa, Tiểu Thúy nhẹ nói vào trong phòng.

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến một giọng nói từ tính, giống như dòng nước chảy qua khe suối, vô cùng êm tai.

“Tiểu thư, vào đi thôi.” Tiểu Thúy làm tư thế xin mời với Bắc Tiểu Lô.

Bắc Tiểu Lô gật đầu, bước vào trong cửa.

Vừa đi vào trong liền cảm nhận được sự giản đơn và thanh u của gian phòng. Phía trên phòng lộ ra một bức tranh sơn thủy khí thế treo ở trên vách tường, còn bốn phía chỉ bài trí đơn giản nhưng vẫn không mất vẻ khí thế như cũ. Một người nam nhân ngồi ở trên chiếc ghế bên dưới bức tranh đang cúi đầu. Thân mặc cẩm bào màu trắng, vạt áo bào vẽ một mảnh trúc đen. Tóc đen dùng một cây trâm ngọc búi lên, vài sợi tóc rũ xuống trên vai. Dù nhìn không rõ chính diện nhưng cũng có thể đoán được dung mạo nam tử này tuyệt không giống tục nhân. Có lẽ cảm thấy ánh mắt Bắc Tiểu Lô, hắn ngẩng đầu lên.

“Quả nhiên là người.”

Nam nhân trong phòng đúng là thích khách đã bắt Bắc Tiểu Lô. Hồi tưởng lại chuyện bị hắn đập ngất, Bắc Tiểu Lô liền tức không có chỗ phát. Cất bước lớn đi đến trước mặt hắn, nhìn hắn, tức giận bưng bưng.

“Ê, người mang ta tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì?”

“Vương phi mời ngồi.” Bạch y nhân cũng không giận, vươn tay chỉ vào vị trí bên cạnh. “Có chuyện, chúng ta từ từ nói.”

“Hừ—” Bắc Tiểu Lô đặt mông ngồi vào ghế, mặc dù động tác có chút thô lỗ, nhưng vẫn không che giấu được sự tuyệt mỹ của nàng, ngược lại càng lộ vẻ thẳng thắn.

Bạch y nhân gương mặt cười, cũng không để ý. Con ngươi quét qua y phục đồ rực trên người Bắc Tiểu Lô, trên mặt hiện lên tán thưởng.

“Vương phi quả nhiên rất thích hợp với màu đỏ.” Từ lúc ở trong cung nhìn thấy một thân áo trắng nhẹ nhàng của nàng, hắn đã cảm thấy nếu thay một thân đồ rực thì càng lộ ra vẻ đẹp của nàng hơn.

“Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc người mang ta đến đây có dụng ý gì?” Bắc Tiểu Lô đảo cặp mắt trắng dã, không kiên nhẫn hỏi. Qua một đêm rồi, nếu kẻ gây tai họa trở về không thấy nàng, nhất định sẽ rất lo lắng.

“Mời vương phi tới là tình thế bất đắc dĩ.” Bạch y nhân áy náy nói. “Chỉ là tại hạ có chuyện muốn nhờ, mong vương phi đáp ứng.”

“ ... ”

Bắc Tiểu Lôi không nói lời nào, nhưng rõ ràng là đang chờ nghe hắn nói tiếp.

“Tại hạ Thu Triệu Ảnh, hôm qua vào cung không phải là muốn ám sát hoàng thượng, mà là muốn mượn được liệu Nguyệt tư thảo hiểm có trong hoàng cung dùng một chút. Nhưng không ngờ hành tung lại bị thị vệ phát hiện, sau lại vô tình gặp gỡ hoàng thượng và vương phi, nên mới xảy ra liên tiếp các chuyện như vậy...”

107. Chương 107: Thu Triệu Nguyệt

Bắc Tiểu Lôi nhấp nhẹ môi, nhưng lại dùng con ngươi quét mắt nhìn hắn. Nhìn biểu tình chân thành của vị nam nhân tự xưng là Thu Triệu Ảnh này cũng không giống như đang nói dối. Chẳng lẽ thật sự như lời hắn nói? Hắn vào cung là vì tìm Nguyệt tư thảo kia ư?

Nguyệt tư thảo, nàng đương nhiên biết rõ. Sự phụ từng nói qua đây là loại cỏ trân quý nhất. Nhưng dùng làm thuốc thật ra là phần rẻ, nghe nói phần rẻ Nguyệt tư thảo có công dụng kì lạ là kéo dài tính mạng. Thu Triệu Ảnh này muốn Nguyệt tư thảo để làm gì? Chẳng lẽ có bằng hữu hay người thân cần bảo toàn tính mệnh ư?

Thu Triệu Ảnh vẫn chưa biết rõ ý nghĩ giờ phút này trong lòng Bắc Tiểu Lôi, thấy nàng mím môi không nói, còn tưởng nàng hoài nghi lời của mình.

“Vương phi, những câu tại hạ nói là thật, tuyệt không có nửa điểm dối gạt.” Chỉ hi vọng nàng có thể đáp ứng làm môi nhử, để hoàng đế mượn Nguyệt tư thảo.

“Vậy người dẫn ta tới nơi này là muốn dùng ta đổi lấy Nguyệt tư thảo?”

Bắc Tiểu Lôi ngẩng đầu nhìn hắn. Ý tứ của người nam nhân này là vậy đi?

“Đúng vậy.” Thu Triệu Ảnh gật đầu, lại mang theo áy náy.

Bắc Tiểu Lôi gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

“Vì sao người lại cần Nguyệt tư thảo?” Nàng chỉ là tò mò nguyên nhân, rốt cuộc là nguyên nhân gì lại làm cho nam nhân này không luyến tiếc gì xông vào hoàng cung?

Câu hỏi của Bắc Tiểu Lôi làm cho nét mặt Thu Triệu Ảnh ảm đạm đi, mím chặt môi thật lâu không lên tiếng.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, đưa tới thanh hương của trúc, mùi thơm của bùn đất.

Sợi tóc hai người nhẹ bay theo gió, Bắc Tiểu Lôi nhìn Thu Triệu Ảnh đột nhiên trở nên ưu tư, muộn phiền, đôi mi thanh tú nhăn lại, dấu chấm hỏi đầy trong đầu. Người nam nhân này làm sao vậy? Chẳng lẽ mình hỏi đúng câu không nên hỏi à? Ngay khi Bắc Tiểu Lôi cho là mình không có được đáp án thì Thu Triệu Ảnh lại nâng đầu, dùng ánh mắt xa xăm nhìn nàng, nhếch môi nhàn nhạt nói.

“Vương phi, mời đi theo ta.”

Dứt lời, hắn cất bước đi ra bên ngoài.

Bắc Tiểu Lôi không hiểu, nhưng vẫn đi theo hắn, nàng thật muốn nhìn một chút rốt cuộc hắn muốn dẫn mình đi nơi nào?

Thu Triệu Ảnh dẫn Bắc Tiểu Lôi dọc theo sân nhỏ đi đến bên cạnh rừng trúc, gió thổi qua, tiếng lá trúc xào xạc lay động giống như đang tấu lên một khúc nhạc.

Hai người đạp lên lá rụng trên mặt đất, xuyên qua rừng trúc đi thẳng về phía trước.

Con người Bắc Tiểu Lôi lưu ý bốn phía. Không phải tâm phòng bị của nàng quá nặng, mà thật sự là cảm giác được cánh rừng này dường như che giấu một huyền cơ gì đó. Hơn nữa nhìn bước chân đi lại của Thu

Triệu Ảnh phía trước, nơi này tựa hồ có bố trí. Không dám lơ là thiếu cảnh giác, nàng theo sát phía sau Thu Triệu Ảnh.

Một lúc sau, xuyên qua rừng trúc, phía trước là một vùng rộng mở trong sáng. Cầu vòm, ao sen, biển hoa, bướm lượn, một tòa trúc phòng nhỏ yên lặng ở nơi này.

Bắc Tiểu Lô có chút nghi hoặc, nhưng không xúc động hỏi ra miệng.

“Vương phi, đến rồi.” Thu Triệu Ảnh đưa Bắc Tiểu Lô đến bên ngoài phòng trúc, nhẹ giọng nói chuyện.

Không biết có phải do ảo giác hay không, Bắc Tiểu Lô lại có thể nghe được bi thương cùng lo lắng trong giọng nói của hắn. Gật đầu, nàng nhìn hắn mở cửa phòng ra, chính mình cũng theo đuôi hắn tiến vào.

Trong phòng trúc rất sáng sủa, ngàn bụi không nhiễm.

Bàn trúc, ghế trúc, bình phong vẽ hình trúc.

Sau tấm bình phong có thể mơ hồ nhìn thấy giường trúc. Rèm lụa trắng nhẹ lay động theo gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, an tĩnh, thanh nhã.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Bắc Tiểu Lô, thần sắc Thu Triệu Ảnh bi thương nói với nàng.

“Người ở nơi này là muội muội ta Thu Triệu Nguyệt.”

Bắc Tiểu Lô nhú lông mày, xem ra đã có câu trả lời rồi, hắn hẳn là vì muội muội mình mới có ý đồ xông vào cung trộm Nguyệt tư thảo a.

Vượt qua bình phong, Thu Triệu Ảnh dẫn Bắc Tiểu Lô tới bên giường.

Quả nhiên, xuyên qua màn vải, phảng phất có thể thấy được một nữ tử đang lẳng lẳng nằm ở trên giường.

Thu Triệu Ảnh vươn tay ra, lại dừng ở giữa không trung, không vén rèm lên. Có lẽ là không đành lòng nhìn thấy khuôn mặt không có sức sống của muội muội. Ngược lại Bắc Tiểu Lô nhìn không được vẻ chậm chạp của hắn, liền đưa tay vén rèm giường lên.

Đây là—

Chỉ thấy một nữ tử nằm ở nơi đó, một đầu tóc đen có chút xơ xác hỗn độn tán lác ở trên gối, hé ra khuôn mặt vốn hẳn nên xinh đẹp giống như nhật nguyệt lại tái nhợt không có chút sắc máu. Nếu như không sát lại gần, cơ hồ cũng không cảm giác được nàng ta còn có hơi thở.

Thấy muội muội, trong mắt Thu Triệu Ảnh hiện lên đau lòng, còn có tự trách, muội muội vốn đang tuổi thanh xuân lại bởi vì mình mà không có sức sống nằm ở trên giường, hắn nên đối mặt như thế nào?

“Quả nhiên cần phải tặc mệnh(1).” Bắc Tiểu Lô lẩm bẩm.

Nghe thấy nàng nhỏ giọng nói, thần sắc của Thu Triệu Ảnh vốn ảm đạm, ánh mắt lại bỗng nhiên sáng ngời, Tiêu Dao Vương phi biết y thuật ư?

“Vương phi, ngươi biết y thuật?” Kinh hãi nhìn nàng, nàng có thể cứu một mạng của Nguyệt Nhi không?

Bắc Tiểu Lô lắc đầu, phủ nhận. “Không biết.”

Ánh sáng nơi đáy mắt của Thu Triệu Ảnh lại tối lại, xuất hiện loại thất vọng không cần nói cũng biết.

“Nhưng mà—” Bắc Tiểu Lô đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Thu Triệu Ảnh trong phút chốc lại ngẩng đầu nhìn nàng.

“Sư phụ ta biết, sư huynh ta cũng biết.” Nàng ngại phiền toái nên không học, còn bị xú lão đầu niệm qua không biết bao nhiêu lần mà.

“Lệnh tôn là?” Thu Triệu Ảnh lại có hi vọng, một lòng gắt gao nói, sợ hãi lại phải bị thất vọng.

“Ở trên giang hồ, người ta đều gọi ông ấy là Tiết thần y.” Bắc Tiểu Lô bĩu môi, thần y cái gì. Chỉ là một lão ngoan đồng.

“Là ông ấy—“

---

(1) Tục mệnh: kéo dài tính mạng.

108. Chương 108: Kinh Hỉ Ngoài Ý Muốn

“Là ông ấy—“

Thu Triệu Ảnh kinh hỉ mở to hai mắt nhìn, không ngờ tới Tiêu Dao Vương phi lại là đồ đệ của Tiết thần y. Tuy rất tò mò vì sao nàng không học y thuật, nhưng hiện tại quan trọng nhất vẫn là tìm Tiết thần y chữa bệnh cho Nguyệt Nhi.

“Không biết hiện tại tôn sư đang ở đâu?” Hai tay ôm quyền, hần truy vấn hỏi.

Bắc Tiểu Lôi nhếch môi, liếc hần một cái.

“Người nói muốn tìm ông ấy chữa bệnh uội muội người, ta khuyên người vẫn là nên từ bỏ đi.” Xú lão đầu kia không biết hiện tại đang tiêu dao ở nơi nào đâu?

“Vì sao?” Thu Triệu Ảnh sững sốt, thần sắc khẩn trương hỏi, “Là cần phải có ngân lượng à? Nhiều hơn nữa cũng không sao, chỉ cần tôn sư chịu chữa bệnh cho tiểu muội.” Chỉ cần chữa khỏi bệnh cho Nguyệt Nhi, cho dù táng gia bại sản, hần cũng không tiếc.

Xuy—

Bắc Tiểu Lôi xem thường cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn hần.

“Chuyện cười, xú lão đầu chưa bao giờ để ý đến bạc.”

Dùng câu nói của ông thì tiền chỉ là vật ngoài thân, sống không mang theo đến, chết không mang theo đi, ông cũng không hiếm lạ.

“Vậy là—“ Thu Triệu Ảnh không hiểu.

“Hiện tại không biết xú lão đầu đã vân du đến nơi nào rồi? Đợi đến khi người tìm được ông ấy, rau cúc vàng đều đã nguội.” Chỉ sợ tìm được cũng vô dụng, người chết rồi, còn có tác dụng cái rắm.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thu Triệu Ảnh cũng mất đi chủ kiến.

“Không có ông ấy, còn có sư huynh của ta mà. Y thuật của huynh ấy không kém lão đầu đâu.” Thanh xuất từ lam, xanh hơn lam(1).

“Vậy không biết sư huynh của vương phi hiện đang ở đâu?”

Thu Triệu Ảnh thất vọng đã không còn tiếp tục dám ôm hi vọng quá lớn nữa. Hần sợ hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

“Muốn tìm huynh ấy rất dễ dàng.” Bắc Tiểu Lôi đi ra ngoài bình phong, ngồi trên ghế trúc, đáp.

“Vậy có thể thỉnh vương phi hỗ trợ xin sư huynh người đến chấn trị cho tiểu muội của tại hạ được không?” Thu Triệu Ảnh cũng đi ra theo, thật cẩn thận khẩn cầu nói.

“Có thể.” Bắc Tiểu Lôi gật đầu, “Bất quá, trước khi huynh ấy đến đây, vẫn cần có Nguyệt tư thảo kéo dài tính mạng cho lệnh muội.” Nếu không, cho dù sư huynh có tới rồi, cũng chỉ còn lại một khối thi thể lạnh băng.

“Được, ta đây sẽ lại đi hoàng cung một chuyến.” Hiện tại đã biết sư huynh của vương phi có thể cứu Nguyệt Nhi, hần làm sao có thể lại đổi nàng lấy Nguyệt tư thảo chứ?

“Đồ ngốc.” Bắc Tiểu Lô lườm hắt một cái, vừa mới xông vào hoàng cung một chuyến, nơi đó chắc chắn sẽ canh gác sâm nghiêm, giờ hắt lại muốn tự dâng mình lên trước cửa cho người ta bắt à?

“Ta viết một phong thư, người đi giao cho Tiêu Dao Vương phủ. Ta sẽ nói với kẻ gây tai họa lấy Nguyệt tư thảo giúp người.” Thuận tiện cũng báo bình an với hắt.

Thu Triệu Ảnh nhìn Bắc Tiểu Lô, thấy ánh mắt nàng trong suốt, xem ra nàng thật sự muốn giúp hắt, trong lòng không khỏi nảy sinh lòng cảm kích đối với nàng.

“Đa tạ vương phi.”

“Được rồi, đi lấy bút mực đi.” Bắc Tiểu Lô khoát tay thúc giục.

“Ta đi lấy ngay.” Thu Triệu Ảnh vội vàng rời khỏi.

...

“Quần gia, thời gian bốn vương đi vắng quý phủ, nếu nơi này có tin tức của vương phi, người hãy dùng bồ câu đưa tin báo cho bốn vương.”

Trước vương phủ, xe ngựa họa tường mây trên thân đậu ở chỗ này. Đầu xe có một mã phu mặc đồ đen đang ngồi, phía trước xe là thị vệ cười tuần mã. Dạ Tinh Thần một thân áo trắng nhẹ nhàng đang đứng bên cạnh, dẫn dò Ngô tổng quản.

“Vâng, vương gia. Nô tài nhớ kỹ.” Ngô tổng quản gật đầu, thật mong vương gia sớm đưa vương phi bình an vô sự trở về.

“Ừ, bốn vương đi đây.”

Dạ Tinh Thần quay thân, áo bào tung bay, chân giẫm lên ghế, nhảy lên xe ngựa.

“Cung tiễn vương gia.”

“Đát đát đát...”

Khi xe ngựa bọn họ còn chưa rời đi, trước mặt đột nhiên có một con ngựa đi đến. Ngồi trên lưng ngựa là một thiếu niên mặc đồ đen, ánh mắt khuôn phép. Thoạt nhìn thân thủ không tệ.

Đáy mắt thâm thúy của Dạ Tinh Thần hiện lên một đạo ánh sáng, nhanh đến mức làm cho người ta nắm bắt không được. Đứng ở nguyên chỗ, mắt nhìn con ngựa càng ngày càng gần.

“Xin hỏi ai là Tiêu Dao Vương gia?”

Thiếu niên từ lưng ngựa nhảy xuống, nhìn mấy người ở đó nói, ánh mắt nghi hoặc rơi xuống trên người Dạ Tinh Thần, nhìn bộ dáng hắt là hắt đi.

“Bốn vương.” Dạ Tinh Thần đứng dậy, con người đánh giá thiếu niên, “Không biết người tìm ta có chuyện gì?” Thiếu niên này là ai? Cho tới bây giờ hắt chưa từng gặp qua? Là ai nhờ người này tìm đến mình đây?

Thì ra hắt thật sự là Tiêu Dao Vương, nhìn dáng vẻ hắt hắt là sắp xuất môn, may mắn mình không có đến muộn.

Thiếu niên nhẹ nhàng thở ra, từ trong túi áo lấy một phong thư đưa ra.

“Tại hạ phụng mệnh gia chủ nhân, đặc biệt đến đưa một phong thư cho vương gia.”

Dạ Tinh Thần gật đầu với Ngô tổng quản bên người, Ngô tổng quản tiếp nhận thư giao cho Dạ Tinh Thần.

Dạ Tinh Thần nhận lấy thư, khi con người đảo qua bút tích trên phong thư thì sáng ngời, xẹt qua một tia kinh hãi, bút tích này rõ ràng là của Lô Nhi. Khẩn cấp xé mở thư ra xem, quả nhiên là nàng. Sau khi đọc xong, trên khuôn mặt đã mang vẻ tươi cười.

“Vương gia, có chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Ngô tổng quản nhìn thấy nụ cười của Dạ Tinh Thần, tò mò hỏi. Từ hôm qua vương phi bị bắt đến giờ, vương gia vẫn luôn trầm mặt không vui, hiện tại cao hứng như vậy, chẳng lẽ có tin tức của vương phi rồi?

“Đây là thư Lôi Nhi gửi đến.” Dạ Tinh Thần giờ thư lên, vui vẻ nói.

“Thật sự?” Nghe được tin tức như thế, Ngô tổng quản cùng mấy thị vệ đều cười lên. Thật tốt quá, là vương phi gửi thư.

“Vậy vương gia, hiện tại vương phi đang ở đâu? Chúng ta có cần đi đón nàng hồi phủ ngay bây giờ không?”

“Không.” Dạ Tinh Thần lắc đầu, nụ cười vẫn không giảm. “Hiện tại Lôi Nhi bình an vô sự, bốn vương trước phải tiến cung lấy một thứ.” Tuy không biết vì sao trong thư Lôi Nhi nói về Nguyệt tư thảo, nhưng khẩu khí kia rõ ràng là nàng, không sai được. Nếu đã như vậy, hẳn trước đi lấy Nguyệt tư thảo cho nàng.

“Công tử, làm phiền người đưa tin.” Dạ Tinh Thần quay đầu chấp tay nói với thiếu niên áo đen. “Thỉnh người về truyền lời cho chủ nhân nhà người, hiện tại ta sẽ đi lấy Nguyệt tư thảo. Ngày mai liền mang Nguyệt tư thảo tới cửa báỉ phỏng, làm phiền các người tiếp tục chiếu cố vương phi của tại hạ một ngày.”

“Vâng, tại hạ nhất định sẽ chuyển lời.” Thiếu niên áo đen cũng chấp tay. “Như vậy xin cáo từ.”

“Cáo từ.” Dạ Tinh Thần chấp tay.

---

(1) Thanh xuất từ lam, xanh hơn lam: Thanh xuất vu lam, thắng vu lam. Ý chỉ màu xanh được tạo ra từ màu lam nhưng xanh hơn màu lam, ý ở đây là trò giỏi hơn thầy.

109. Chương 109: Nguyệt Tư Thảo (thượng)

“Cáo từ.”

Đưa mắt nhìn thiếu niên áo đen rời đi, mâu quang Dạ Tinh Thần lóe lên. Tuy Lôi Nhi nói nàng vô sự, nhưng hẳn vẫn không quá yên tâm.

“Vương gia, nếu vương phi đã bình an, người xem có nên gửi thư đi sơn trang Thất Dạ, nhắc Tả công tử đưa tiểu thể tử, tiểu quận chúa trở về không?” Ngô tổng quản mang lên nụ cười, quét bỏ vẻ mặt lo lắng. Nhìn Dạ Tinh Thần hỏi, hai tiểu chủ tử rất thích bám vương phi.

“Được.” Dạ Tinh Thần gật đầu. “Việc này liền giao cho người đi làm.”

“Vâng, vương gia.” Ngô tổng quản gật đầu.

“Bây giờ đi hoàng cung.” Dạ Tinh Thần lại nhảy lên xe ngựa lần nữa, nói với mã phu.

“Vâng, vương gia.”

Mã phu gật đầu, hai tay khẽ vung dây cương, xe ngựa chạy về phương hướng hoàng cung. Mặt trời trên bầu trời xanh thẫm khẽ mỉm cười, nhìn bóng xe ngựa xa dần.

Chốc lát sau, xe ngựa nhanh chóng rời khỏi phạm vi vương phủ.

Trong xe ngựa, Dạ Tinh Thần mở hai mắt, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang.

“Ành.” Khẽ gọi.

“Vương gia.” Một thị vệ trước xe ngựa tới gần cửa xe, lạnh giọng đáp.

Nguyên lai ám vệ của Dạ Tinh Thần kỳ thật luôn dùng các loại thân phận xuất hiện ở bên cạnh hắn.

“Thấy thiếu niên áo đen lúc trước không? Người nghĩ biện pháp đuổi theo hắn, xem bọn hắn là người ở đâu? Có gây nguy hiểm cho vương phi không?” Đối với Dạ Tinh Thần mà nói, thứ không thể nắm trong tay vĩnh viễn tồn tại nguy hiểm. Cho nên dù hắn nhận được thư báo bình an của Bắc Tiểu Lôi, cũng không thấy yên tâm.

“Vâng.” Ảnh đáp.

Một lát sau, xe ngựa chạy nhanh đến trước cửa hoàng cung, nhưng thị vệ bên cạnh lại không biết thiếu đi một người từ lúc nào.

...

“Lý công công, hoàng thượng đâu?” Dạ Tinh Thần đi đến ngự thư phòng, nhưng lại không thấy bóng dáng hoàng huynh.

“Khởi bẩm vương gia, hoàng thượng hiện đang ở cung Từ Ninh.” Thái giám cúi thấp đầu, cung kính đáp.

Vừa nghe đến Từ Ninh cung, vẻ mặt Dạ Tinh Thần liền trầm xuống. Đối với chuyện ngày ấy thái hậu cùng hoàng hậu cho đòi Bắc Tiểu Lôi tiến cung còn để nàng bị thích khách bắt đi, hẳn vẫn chưa quên.

“Ừm, bổn vương đã biết.”

Khẽ vung tay áo, hắn đi đến cung Từ Ninh. Tuy hiện không muốn gặp các nàng, nhưng vì Nguyệt tư thảo, hắn không thể không đi một chuyến.

Cung Từ Ninh

“Hoàng thượng, còn chưa bắt được thích khách kia ư?”

Thái hậu ngồi ở ghế trên hõn hoàng đế, một thân váy đỏ viền vàng, thêu mẫu đơn cao quý. Kia vẫn là thái hậu cao cao tại thượng như cũ. Có lẽ về hiền lành khi Bắc Tiểu Lôi mới gặp căn bản chỉ là ảo giác.

“Chưa.” Dạ Tinh Triệt mấp máy môi, nếu như không phải mẫu hậu cho người mời hắn đến, hắn cũng không nguyện ý đối mặt với mẫu hậu. Bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy bà, hắn liền nhớ tới chuyện vì mình mà Bắc Tiểu Lôi bị thích khách bắt đi. Hơn nữa, giờ đã qua một đêm rồi, không biết nàng có bình an không.

Thái độ hoàng đế lạnh như băng làm cho thái hậu rất bức. Một đứa con trai đã như vậy, hai đứa con trai lại đều như thế, rốt cuộc bà đã tạo cái nghiệt gì mới gặp phải xú nha đầu kia, hai nhi tử ngoan ngoãn của bà đều bởi vì nàng ta mà lạnh lùng với bà. Bộ ngực phập phồng lên xuống, cơn tức giận quay cuồng ở trong lòng.

“Hoàng thượng, thái hậu cũng là lo lắng thích khách sẽ lại vào cung, sợ gây bất lợi đối với hoàng thượng người.”

Thấy tình cảnh hai mẫu tử lạnh lùng đối mặt nhau, hoàng hậu Thượng Quan Mị mấp máy môi, khuyên giải. Cũng không thể để hai mẫu tử mất hòa khí, vốn hoàng thượng đối với nàng không nóng không lạnh, hiện tại nếu như lại mất đi sự ủng hộ của thái hậu thì những ngày sau nàng phải sống như thế nào ở hậu cung đây?

“Người cầm miệng cho trầm.” Lời của Thượng Quan Mị đổi lấy câu khiển trách lạnh băng của Dạ Tinh Triệt, ánh mắt hắn như băng tiền trường nàng ta. Đều do nữ nhân này ở giữa gây họa mới xuất hiện những chuyện này. Nếu như nàng ta không phải là thiên kim Tể tướng, hẳn đã sớm phế nàng ta, cho nàng ta đi lãnh cung đóng cửa suy nghĩ.

“Hoàng thượng, con hung dữ với hoàng hậu làm cái gì?” Thái hậu thấy hoàng hậu rõ ràng là vì mẫu tử bọn họ mà khuyên giải, nhưng lại bị hoàng đế trách, nhất thời khuôn mặt trở nên u ám, hoàng nhi lại có thể quở trách hoàng hậu ngay trước mặt bà. Hẳn rốt cuộc có còn đem bà để vào trong mắt hay không.

“Mẫu hậu, người không có việc gì thì nghỉ ngơi ở cung Từ Ninh đi, nhi thần còn có việc phải làm. Ngày khác lại đến vấn an người.”

Dạ Tinh Triệt cũng không tiện với mẫu hậu, đành phải mượn cớ có việc rời đi.

“Con—” Thái hậu há lại không biết tâm tư của hắn, đâu phải có chuyện, rõ ràng là mượn cớ.

“Nhi thần cáo...”

“Vương gia giá lâm.” Một câu ‘Nhi thần cáo lui’ còn chưa nói xong, ngoài cung đã vang lên thanh âm lạnh lạnh của thái giám.

“Hoàng huynh.”

Dạ Tinh Thần đi nhanh từ ngoài điện tiến vào, bạch y tung bay, trên khuôn mặt tuần mỹ đã mất đi vẻ băng lãnh ngày hôm qua, mơ hồ còn có thể thấy được ý cười nơi đáy mắt hần.

Chẳng lẽ—

Trong đầu Dạ Tinh Triệt hiện lên một đạo ánh sáng, vẻ mặt đệ ấy như vậy, chẳng lẽ có tin tức của Bắc Tiểu Lôi rồi sao? “Hoàng đệ, có phải có tin tức đệ muội rồi?”

Lời của Dạ Tinh Triệt làm cho thái hậu, hoàng hậu đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ xú nha đầu kia thật sự có tin tức?

“Phải.” Dạ Tinh Thần gật đầu, nhắc tới chuyện này, tâm tình hần đều tốt lên. “Vừa nãy Thần đệ nhận được thư của Lôi Nhi, hiện tại nàng vẫn bình an vô sự.”

“Nếu đã như vậy, vì sao đệ không đi đón đệ muội đi?”

Dạ Tinh Triệt có chút nghi hoặc, hần vẫn chưa quên vẻ mặt lãnh khốc ngày hôm qua của Thần, đủ để thấy được sự quan trọng của Bắc Tiểu Lôi trong lòng đệ ấy. Vậy mà bây giờ lại không thấy vội? Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình khác?

Dạ Tinh Thần lắc đầu, nói ra nguyên nhân.

“Hiện Thần đệ tiến cung cũng vì yêu cầu của Lôi Nhi, Thần đệ muốn mượn Nguyệt tư thảo của hoàng huynh dùng một chút.”

“Nguyệt tư thảo?”

110. Chương 110: Nguyệt Tư Thảo (hạ)

“Nguyệt tư thảo?”

Lời Dạ Tinh Thần vừa nói ra, hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu đều kinh ngạc. Phải biết Nguyệt tư thảo là vô cùng quý báu, ở hoàng cung cũng chỉ có hai cây. Hần muốn Nguyệt tư thảo, là có dụng ý gì?

“Hoàng đệ, Nguyệt tư thảo được sử dụng để kéo dài tính mạng. Chẳng lẽ có người mệnh ở sớm tối ư?” Dạ Tinh Triệt nhìn Dạ Tinh Thần, hần trực tiếp loại bỏ khả năng là Bắc Tiểu Lôi, bởi vì nếu như là nàng, chỉ sợ Thần đã sớm phát điên rồi.

“Việc này Thần đệ cũng không rõ ràng, nhưng trên thư Lôi Nhi nói cần đến, vậy nhất định nó có công dụng với nàng.” Dạ Tinh Thần lắc đầu.

“A, vương gia nói thật nhẹ nhàng.” Hoàng hậu vừa nghe là Bắc Tiểu Lôi đòi Nguyệt tư thảo, nhất thời trong lòng lại thấy không thoải mái. Dựa vào cái gì mà nữ nhân kia muốn cái gì liền có cái đó, nàng đến bây giờ còn chưa từng thấy qua Nguyệt tư thảo đâu?

“Nguyệt tư thảo này chính là dược liệu quý báu hiếm có của Dạ Liêu ta, ngay cả hoàng cung cũng chỉ có hai cây. Đã không phải là vương phi dùng thì dân thường ngoài nàng xứng dùng Nguyệt tư thảo này ư? Nếu như dùng ở trên người của dân thường, vạn nhất sau này thời điểm chúng ta cần đến thì biết đi đâu mà tìm đây?”

Hừ, Bắc Tiểu Lôi này thật đúng là mạng lớn phúc lớn, bị thích khách bắt đi cũng có thể bình yên vô sự, hiện tại lại còn có mặt mũi trở về đòi Nguyệt tư thảo. Nàng nghi ngờ đây đều là âm mưu của tiện nhân kia, thích khách cái gì? Không chừng đều là nàng ta cố ý sắp đặt. Trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang, nàng có chủ ý.

“Thái hậu a, thần thiếp nhớ rõ lúc ấy thích khách kia bắt đi vương phi thì nàng ta ngay cả giấy dựa cũng không có. Chuyện này cũng thật kỳ quái, không phải võ nghệ của vương phi rất phi phàm sao? Thế nào lại ngoan ngoãn mặc cho thích khách bắt đi chứ? Chẳng lẽ—“

Đôi con ngươi của nàng xoay chuyển, tuy không nói tiếp nhưng mọi người đều hiểu được dụng ý của nàng. Sắc mặt Dạ Tinh Triệt, Dạ Tinh Thần đều trầm xuống, rốt cuộc nữ nhân này còn muốn làm trò quỷ gì đây?

Thái hậu vừa nghe Thượng Quan Mị nói, cũng hơi nghiêng đầu suy tư. Một lát sau, dường như cảm thấy lời của Thượng Quan Mị càng nghe càng đúng. Bà cũng nhớ ra, hôm qua khi thích khách nhắm phía Bắc Tiểu Lôi xông tới thì nàng ta đích xác không phản kháng, hơn nữa tựa hồ còn cúi đầu nói thầm với thích khách cái gì? Chẳng lẽ nàng ta với thích khách là một nhóm ư? Vừa nghĩ đến đây, thần sắc đột nhiên ngưng trọng lại.

“Hoàng thượng, Thần Nhi, lời hoàng hậu nói đã nhắc nhở ai gia, hôm qua khi thích khách kia nhắm về phía vương phi thì nàng ta hoàn toàn không phản kháng. Chẳng lẽ hoàng nhi, con không phát hiện ra vấn đề ư?” Thái hậu ném ánh mắt về phía Dạ Tinh Triệt.

Dạ Tinh Triệt hơi sững sờ, mím môi không nói.

“Xem đi, ngay cả hoàng thượng cũng cảm thấy có vấn đề.” Hoàng hậu đặc ý giương môi cười.

“Câm miệng.” Lần này người quát lại là Dạ Tinh Thần, hẳn mới không phải người ngốc. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định là do mẫu hậu, hoàng hậu vì Lôi Nhi không nghe theo không khuất phục, Lôi Nhi mới muốn mượn thích khách để xuất cung, ra ngoài cung rồi hồi phủ. Ai ngờ lại có nhầm lẫn, bị thích khách mang đi.

“Ngươi—“ Thượng Quan Mị trừng Dạ Tinh Thần, đây là lần thứ mấy hấn hung nàng rồi.

“Vương gia, xin ngươi chú ý thân phận. Về công, bổn cung là hoàng hậu, ngươi là thần tử; về tư, ta là hoàng tẩu, ngươi là tiểu thúc. Bất luận thế nào, ngươi cũng không nên bất kính với bổn cung.”

Dạ Tinh Thần lạnh lùng liếc nàng một cái, hừ, buồn cười. Hoàng hậu thì sao? Hoàng tẩu lại thế nào? Chọc giận hấn, đều sẽ không có kết quả tốt.

“Ngươi—“ Hoàng hậu bị Dạ Tinh Thần khinh thường mà nhìn, hàn khí trong lòng tỏa ra, tồn tại cả lửa giận.

“Hoàng huynh, chúng ta trước đi lấy Nguyệt tư thảo đi.” Hấn không muốn tiếp tục ở trong này lãng phí thời gian.

“Được.” Dạ Tinh Triệt gật đầu.

“Mẫu hậu, nhi thần cáo lui.” Hai huynh đệ hướng về phía thái hậu chấp tay thi lễ, quay người bước nhanh rời khỏi.

“Hoàng thượng, Thần—“

Tiếng gọi của thái hậu cũng không giữ chân được hai nhi tử, vừa buồn bực vừa e sợ. Bà sợ hai đứa con trai thật sự muốn xa cách bà.

“Mẫu hậu—“ Hoàng hậu kêu lên.

Thái hậu khoát tay, ngăn lời nói của hoàng hậu lại. “Để ai gia yên tĩnh một chút.” Bà cần phải hảo hảo suy nghĩ lại, làm những chuyện này là vì các con. Nhưng hiện tại đối lấy lại là sự đối xử lạnh nhạt của nhi tử, rốt cuộc bà làm đúng hay là sai?

Hoàng hậu phúc thân, không cam lòng rời đi.

...

Đêm, trăng lạnh như nước, gió nhẹ mây trôi.

Thư phòng Tiêu Dao Vương phủ, cửa sổ hé mở, ngọn đèn mờ nhạt chiếu ra.

Một đạo bóng dáng màu đen nương theo ánh trăng bay nhanh vào trong vương phủ, xuất hiện ở thư phòng. “Sự tình thế nào?” Dạ Tinh Thần ngồi ở sau bàn, khuôn mặt tuần tú dưới ánh đèn mờ nhạt lộ vẻ thần bí mông lung.

“Hồi bẩm vương gia, thuộc hạ một đường đi theo thiếu niên áo đen kia, nhưng lại mất dấu ở vùng ngoại ô.” Ảnh cúi thấp đầu xuống, đây là lần đầu tiên hắn mất mặt, trong lòng cũng rất khiếp sợ.

“Cái gì?” Dạ Tinh Thần nghe hắn nói xong, không khỏi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua kinh ngạc, từ khi Ảnh đi theo hắn đến giờ chưa từng thực thi thất bại nhiệm vụ nào. Không ngờ hôm nay lại thất thủ trên người một thiếu niên bình thường không có gì khác lạ, xem ra thân phận thích khách kia khẳng định cũng không đơn giản. Tay xoa vuốt hàm dưới, rốt cuộc là ai đây?

“Vương gia, có cần thuộc hạ lại đi điều tra nữa không?” Ảnh không cam lòng lưu lại bản ghi chép thất bại.

Dạ Tinh Thần lắc đầu, nếu Ảnh bị thiếu niên áo đen cắt đuôi, vậy hẳn là hắn đã phát hiện sự tồn tại của Ảnh, có tiếp tục đi tra xét cũng sẽ không tra ra được cái gì, càng có thể làm hỏng chuyện, gây ra phiền toái cho Lôi Nhi. Hôm nay hắn cũng đã nói với thiếu niên áo đen là sẽ lấy được Nguyệt tư thảo, nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày mai bọn họ sẽ lại phái người đến đây.

“Quên đi, chúng ta chờ bọn họ phái người đến.”

111. Chương 111: Trùng Phùng

Hôm sau, ánh bình minh trời đầy rắng hồng, tầng tầng lớp lớp, như hé mở gấm vóc mềm mại.

Gió sớm lướt nhẹ trên mặt, thổi tới hương thơm của đất, mùi hoa thoang thoảng dịu nhẹ.

Dạ Tinh Thần từ sớm đã ra khỏi giường, chuẩn bị thật tốt, chờ đợi người được cử đến của đối phương.

Ước chừng tới giờ Thìn, quần gia vội vội vàng vàng chạy vào.

“Vương gia, vị thiếu niên áo đen hôm qua kia lại đến nữa rồi.” Nhất định là có liên quan đến chuyện của vương phi.

“Ồ?” Dạ Tinh Thần nhếch nghiêng mày kiếm, đứng lên. “Đi thôi, hiện tại có thể đi đón vương phi rồi.”

Cùng quần gia đi đến đại sảnh, thiếu niên áo đen kia đang ngồi phẩm trà. Sau khi nhìn thấy Dạ Tinh Thần đi đến, đứng lên hướng hắn ôm quyền thi lễ.

“Vương gia.”

“Tiểu công tử không cần phải khách khí.” Dạ Tinh Thần phát tay với thiếu niên áo đen, cười nhẹ nói rồi ngồi vào chủ vị.

“Nguyệt tư thảo, bổn vương đã lấy được rồi. Hiện tại có lên đường luôn không?”

“Được.” Thiếu niên áo đen đứng lên.

“Nếu như vương gia đã chuẩn bị xong, vậy thì mời đi theo tại hạ một chuyến.”

“Bổn vương đã chuẩn bị xong.” Dạ Tinh Thần gật đầu, quay người phân phó quần gia mang xe ngựa đến.

Sau đó hắn cùng thiếu niên áo đen đi ra bên ngoài phủ.

Thiếu niên cưỡi ngựa đi đằng trước, Dạ Tinh Thần ngồi ở trong xe ngựa, có thị vệ bảo hộ hai bên trái phải, đi theo thiếu niên tiến về phía trước.

Ước chừng hai canh giờ sau, mấy người đi vào vùng đất có phong cảnh tuyệt đẹp thì thiếu niên áo đen phía trước ngừng lại.

“Vương gia.” Hắn từ trên lưng ngựa xuống dưới, đi đến trước xe ngựa của Dạ Tinh Thần.

“Tiểu công tử có chuyện gì?” Dạ Tinh Thần vén rèm xe ngựa lên, con người lơ đãng đánh giá bốn phía. Núi cao bao quanh, hoa núi rực rỡ, ngược lại không thấy được tòa nhà nào, nơi này hẳn là còn chưa tới đi.

“Vương gia, thật có lỗi, bởi vì một vài nguyên nhân, ủy khuất vương gia cùng thủ hạ của ngài đeo khăn che mặt.” Che kín bọn họ, đề phòng họ biết được đường đi Nguyệt Ảnh cung.

“Bây giờ ư?” Dạ Tinh Thần ngẩng đầu lên, giống như kinh ngạc đánh giá chung quanh. “Còn chưa tới chỗ của các người à? Hiện tại chúng ta đeo khăn che mặt, vậy ai đến lái xe lên đường đây?”

“Việc này vương gia không cần lo lắng, chúng ta tự có an bài.” Thiếu niên đáp.

“Vậy, được thôi.” Dạ Tinh Thần gật gật đầu.

Thiếu niên áo đen câu môi cười, hai tay vỗ lên, bỗng dưng, Dạ Tinh Thần nghe thấy bốn phía truyền đến một ít động tĩnh. Chỉ chốc lát, mấy người hắc y nam tử từ nơi nào đó xông ra, đứng ở bên người thiếu niên.

Thiếu niên vẫn duy trì ý cười nhìn vào Dạ Tinh Thần, tay chỉ vào mấy người hắc y nam tử đột nhiên xuất hiện:

“Đây đều là người của chúng ta, hiện tại có thể để cho bọn họ lái xe cho vương gia, dẫn đường cho các huynh đệ thị vệ.”

Dạ Tinh Thần thấy hắn đã sớm an bài tốt, còn cái gì có thể nói đây.

“Được.” Gật gật đầu, “Vậy thì làm phiền chư vị.”

“Vương gia, khách khí.” Thiếu niên áo đen lấy ra mặt nạ màu đen đã chuẩn bị tốt, đeo cho đám người Dạ Tinh Thần. Sau đó do đám người áo đen hắn đưa tới lái xe ngựa, dẫn mọi người đi về phía trước.

“Đến rồi.”

Một lát sau, Dạ Tinh Thần nghe thấy lời nói của thiếu niên. Sau đó cảm thấy có người đến gần, lấy xuống mặt nạ đeo trên mặt hắn. Đi ra ngoài xe ngựa nhìn lên, cũng có chút sửng sốt. Nơi này rất cuộc là địa phương nào? Một mảnh trúc xanh trùng điệp, ở giữa còn có biển hoa muôn tía nghìn hồng, phòng ốc nhã trí. Nơi này thoạt nhìn giống như là địa phương thế gia vọng tộc dùng để hưu nhàn.

“Vương gia, mời.”

Thiếu niên dẫn theo đám người Dạ Tinh Thần đang đầy bụng nghi hoặc đi qua từng đạo hành lang uốn khúc, cuối cùng đi đến một tiểu viện u tĩnh khác biệt.

“Chủ nhân, vương gia đến rồi.” Thiếu niên đứng ở cạnh cửa cung kính bẩm báo.

“Tiến vào đi.” Trong phòng truyền đến một giọng nói trầm ổn.

“Vương gia, mời.” Thiếu niên làm một tư thế thỉnh mời.

Dạ Tinh Thần gật đầu, phân phó thủ hạ chờ ở bên ngoài, một mình hắn đi vào. Chỉ thấy trong phòng sáng rỡ, bức họa tảo nhã, cảm giác u tĩnh, thật sự không thể đem địa phương này liên hệ với thích khách được. Mà trong phòng trừ bỏ vị nam tử áo dài lam nhạt thì không còn người khác. Có lẽ người nam tử này chính là chủ nhân nơi này, thế nhưng lại vẫn không biết được hắn có phải là thích khách ngày đó hay không?

“Vị này là Tiêu Dao Vương gia đi, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Sau khi Thu Triệu Ảnh nhìn thấy Dạ Tinh Thần, đôi mắt thâm thúy hiện lên một đạo thương thức. Vương gia vẫn nhược trong lời đồn, ở trước mắt ngược lại khí độ phi phàm, không yếu đuối giống như người bên ngoài truyền lại. Nếu như không nhìn lầm, chỉ sợ vương gia vẫn nhược trong miệng mọi người là cao thủ thâm tàng bất lộ.

“Người là?” Dạ Tinh Thần chấp tay hướng nam nhân cảm ơn, sau đó ngồi xuống hỏi.

“Tại hạ Thu Triệu Ảnh.” Nam nhân cũng không che giấu tính danh thật sự.

“Thu công tử, không biết vương phi của bốn vương hiện đang ở đâu?” Mọi quan tâm của hắn chỉ có Lôi Nhi, hiện tại đã sắp không thể chờ đợi được muốn gặp thê tử nguyên vẹn không thiếu sót rồi.

“Vương gia không cần lo lắng, vương phi ở chỗ này hết thấy đều tốt, ta sẽ phái người ời vương phi đến đây.” Thu Triệu Ảnh gật đầu với Dạ Tinh Thần, gọi thiếu niên áo đen đến muốn hắn đi mời Bắc Tiểu Lôi.

“Vương gia, không biết người có đem Nguyệt tư thảo đến không?” Thu Triệu Ảnh có chút sốt ruột nhìn Dạ Tinh Thần, tuy rằng Dạ Tinh Thần nhất định sẽ mang theo, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn muốn xác nhận một chút. Hiện tại toàn bộ hi vọng đều kí thác ở trên người Dạ Tinh Thần.

“Đương nhiên, bốn vương nhất ngôn cửu đỉnh.” Dạ Tinh Thần gật đầu, nhìn vẻ mặt Thu Triệu Ảnh lo lắng như thế, xem ra là có người hắn quan tâm đang cần dùng Nguyệt tư thảo.

“Kẻ gây tai họa.” Bắc Tiểu Lôi nghe nói Dạ Tinh Thần đã đến đây, một đường gần như là dùng khinh công bay đến.

“Lôi Nhi.” Nghe thấy thanh âm của Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần bỗng đứng lên, đôi mắt thâm thúy lóe ra tia sáng kích động.

“Kẻ gây tai họa—“

112. Chương 112: Hồ Ly Tinh Có Tới Cửa Không?

Đôi mắt long lanh của Bắc Tiểu Lôi sáng ngời rực rỡ, bóng dáng lửa đỏ khẽ nhoáng lên, như một ngọn lửa bay nhanh về phía Dạ Tinh Thần.

Môi mỏng Dạ Tinh Thần gợi lên, vui mừng trong lòng càng làm cho đôi mắt kia sáng như sao, vươn hai tay thon dài ra nghênh đón nhân nhi kia.

Bắc Tiểu Lôi giống như chim én nhẹ nhàng nhào vào trong lòng Dạ Tinh Thần, hai tay ôm lấy cổ của hắn, mực đồng long lanh nhìn chăm chăm hắn.

“Nói, lúc ta không có ở nhà, có hồ ly tinh tới cửa hay không?”

Quạ—

Hai tay Dạ Tinh Thần ôm chặt thân mình nàng bỗng cứng đờ, chỉ cảm thấy một đám quạ bay nhanh qua đỉnh đầu.

Tiểu nữ nhân này, chính mình vì nàng mà ăn ngủ không yên, nàng ngược lại thật tốt, câu nói đầu tiên khi gặp lại không phải là kể lể nỗi lòng, trái lại truy hỏi có hay không. Thiếu lễ độ mà đảo cặp mắt trắng dã, bất quá đây mới là tính tình thật sự của nàng, không phải sao?

Bật cười, hai tay càng thêm ôm chặt nàng. Tuyệt y cùng váy áo đỏ rực tương đắc ích chương(1), tóc đen tung bay theo gió, quần lầy nhau, dây dưa.

“Biết rõ uy danh của nàng, các nàng nào dám tới cửa đây.” Từ ngày thành thân ấy, ở bên ngoài truyền ra Tiêu Dao Vương phi là một ‘Hà Đông sư tử hồng(2)’. Người khác vì Tiêu Dao Vương gia hắn mà tiếc hận than rước phải cọp mẹ. Nhưng lại không biết hắn rất vui vẻ chịu đựng, vui đến ung dung thoải mái.

Bắc Tiểu Lôi cũng không để ý, đối với nàng mà nói, nam nhân của mình đương nhiên không cho phép người khác mơ ước. Lòng mày khẽ nhích, môi anh đào hé mở:

“Có cho các nàng cũng không dám.” Dám mơ ước đến nam nhân của nàng, muốn chết! Dạ Tinh Thần câu môi khẽ cười, vô cùng yêu bộ dáng ngạo mạn này của nàng.

Ở một bên, Thu Triệu Ảnh nhìn hai người thân mật ôm nhau, mâu quang lóe lên, chỉ cảm thấy mình là người dư thừa. Bất quá Tiêu Dao Vương phi thật đúng là thú vị, bộ dáng tùy tiện kia của nàng lại không

làm cho người ta chán ghét, ngược lại cảm thấy thật đáng yêu. Tựa hồ nếu như là lời của nàng, tùy tiện cũng là chuyện đương nhiên.

Mấp máy môi, hẳn dường như nhìn thấy hai người ôm nhau bắn vô số hào quang màu hồng ra bốn phía, ngọt ngào đến mức làm cho người ta cảm thấy cô đơn. Tuy rất không muốn làm bóng đèn, nhưng muội muội hẳn còn đang chờ Nguyệt tư thảo a, không thể không cắt ngang bọn họ tương phùng rồi.

“Khụ khụ—“ Thu Triệu Ảnh cố tình ho khan hai tiếng.

“Ê, người bị bệnh à? Khụ cái gì mà khụ?”

Bắc Tiểu Lôi buông Dạ Tinh Thần ra, tức giận trừng mắt với Thu Triệu Ảnh. Thật là, cố tình phá hư không khí.

“Ta—“ Bị Bắc Tiểu Lôi không chút lưu tình trách móc, Thu Triệu Ảnh cũng có chút xấu hổ.

“Thu huynh, thật có lỗi, Lôi Nhi vẫn luôn nhanh nhẹn nhanh miệng.”

Dạ Tinh Thần nhếch môi cười một tiếng, tay kéo Bắc Tiểu Lôi ngồi lên ghế ở một bên.

“Là tại hạ thất lễ.” Thu Triệu Ảnh chấp tay, kiểm ý nói.

“Biết thì tốt.”

Bắc Tiểu Lôi nhỏ giọng nói thầm, lại dẫn tới Thu Triệu Ảnh xấu hổ cười với Dạ Tinh Thần. Vương phi này thật đúng là không để cho người ta lưu chút mặt mũi mà. Thế nhưng hẳn lại không cách nào sinh khí với nàng, có lẽ bởi vì sự chân thật của nàng.

“Vương gia, người quang minh chính đại không nói tiếng lỏng. Người ngày ấy tiến vào hoàng cung đúng là tại hạ, người bắt vương phi cũng là tại hạ. Nhưng tại hạ cũng không phải có ác ý, tiến cung chỉ là muốn mượn Nguyệt tư thảo dùng một chút, nhưng không ngờ lại bị thị vệ phát hiện, về sau lại đụng phải vương phi, mới có thể bắt đắc dĩ bắt vương phi ra khỏi cung.” Thu Triệu Ảnh thu lại ý cười xấu hổ, biểu tình áy náy hướng về phía Dạ Tinh Thần hơi ôm quyền.

“Tại hạ bắt vương phi là tại hạ có lỗi, nhưng tại hạ sẽ không hối hận. Nếu như vương gia trị tội tại hạ, tại hạ cũng sẽ không phản kháng, chỉ cầu vương gia cho tại hạ mượn Nguyệt tư thảo dùng một chút thôi.”

Nói đến phần sau, về mặt Thu Triệu Ảnh trở nên ngưng trọng lại, tự xông vào hoàng cung, bắt đi vương phi, tội của hẳn đủ để tru di cửu tộc. Nhưng chỉ cần cứu được muội muội, hẳn cũng không hối hận.

Dạ Tinh Thần nhíu lại mày kiếm, không sai, hẳn xác thực hận không thể thiên đao vạn quả(3) tên thích khách bắt đi Lôi Nhi, nhưng giờ phút này hẳn lại thay đổi chủ kiến, nhìn thấy Lôi Nhi khỏe mạnh, hơn nữa tựa hồ Thu Triệu Ảnh này cũng không giống người gian ác gì, hẳn sẵn lòng lấy ra kiên nhẫn hiếm có nghe Thu Triệu Ảnh giải thích nguyên nhân.

“Trị tội? Trị cái tội gì?” Bắc Tiểu Lôi quệt quệt khóe miệng, “Các người xong chưa, bây giờ nên lấy Nguyệt tư thảo tặc mệnh cho Triệu Nguyệt trước đi a. Ta sợ còn tiếp tục kéo dài thì dù là đại la thần tiên cũng không cứu được nàng.”

“Triệu Nguyệt?” Dạ Tinh Thần nhìn Bắc Tiểu Lôi, Triệu Nguyệt là ai?

Thu Triệu Ảnh nhìn về nghi vấn của Dạ Tinh Thần, thần sắc hơi âm trầm nói.

“Triệu Nguyệt là tiểu muội của tại hạ, vì cứu ta, muội ấy bị cừu gia của ta gây thương tích, mệnh huyền nhất tuyến(4), nghe nói Nguyệt tư thảo có công hiệu kéo dài sinh mạng, cho nên tại hạ mới bất chấp nguy hiểm xông vào hoàng cung...”

Dạ Tinh Thần gật đầu, hai huynh muội này thật sự khiến người ta kính nể. Một người vì huynh mà bị thương, một người vì muội mà xông vào cung.

“Đi thôi, nếu người không đi, rau cúc vàng đều nguội rồi.” Bắc Tiểu Lôi giơ tay, nói với Dạ Tinh Thần. “Kể gây tai họa, người lấy Nguyệt tư thảo ra đây.” Thành thật mà nói, nàng cũng chưa từng thấy qua Nguyệt tư thảo, trước phải mở mang tầm mắt đã.

Dạ Tinh Thần, Thu Triệu Ảnh đồng thời lắc đầu, Nguyệt tư thảo vô cùng trân quý, cố tình khẩu khí tiểu nữ nhân này lại như muốn nói, ‘Người lấy chiếc đĩa ra đây’ vậy. Thật đúng là khiến người khác không nói được gì.

Dạ Tinh Thần vỗ hai tay, Ảnh từ bên ngoài đi vào, đi lại nhẹ nhàng, gần như không phát ra tiếng động.

Hơi khom người với Dạ Tinh Thần, hẩn lấy ra một cái hộp được bảo quản thích đáng.

Bắc Tiểu Lôi vươn hai tay đoạt cái hộp trước Dạ Tinh Thần, vội vàng mở ra xem, nhìn thấy một gốc cây cỏ khô quắt.

“Đây chính là Nguyệt tư thảo á?” Mở to hai mắt nhìn, tay cầm gốc cây cỏ khô lên, nàng quả thực không thể tin được, cái loại cỏ dại có ném ra ven đường cũng không ai nhặt này lại chính là Nguyệt tư thảo hiếm có. Mẹ nó, thật đúng là làm cho người ta thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng Nguyệt tư thảo nhất định giống Kim sí điều, hiếm có như thế, hẩn là phải có được sự độc đáo của nó a.

“Đúng vậy.” Dạ Tinh Thần gật gật đầu, khoe miệng chứa đựng nụ cười. “Tuy rằng bên ngoài khó coi, nhưng nó đúng là Nguyệt tư thảo.”

“Quên đi—” Bắc Tiểu Lôi bĩu môi, “Xấu thì xấu, mấu chốt là được tính hữu hiệu là được rồi.” Dù sao ăn vào trong bụng cũng không nhìn thấy được.

“Vậy bây giờ chúng ta có thể dùng Nguyệt tư thảo tục mệnh cho Nguyệt Nhi được không?”

Nhìn thấy Nguyệt tư thảo, Thu Triệu Ảnh vô cùng kích động, hẩn không quan tâm những thứ khác, chỉ cần nó chính là Nguyệt tư thảo là được.

“Đương nhiên.” Bắc Tiểu Lôi nhướng nhướng mày, “Ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Rèn sắt cần phải thừa dịp lúc còn nóng a.

---

(1) Tương đắc ích chương: phối hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh, càng thêm rực rỡ.

(2) Hà Đông sư tử hồng: tiếng rống của con sư tử Hà đông, được dùng để ví cho âm thanh chửi mắng người khác của người vợ hung dữ. Trong dân gian vẫn thường dùng từ “Hà đông Sư Hồng, tiếng rống của con sư tử Hà đông”, vốn phát xuất từ trong Dung Trai Tùy Bút quyển 3, phần Trần Quý Thường của Hồng Mai nhà Tống.

Dưới thời Bắc Tống có một văn nhân tên Trần Quý Thường, tự xưng là Long Kheo Cư Sĩ thường vui vẻ tiếp đãi khách quý, thích giao du với các kỹ nữ; tuy nhiên, vợ ông họ Liễu, là người rất hung dữ, thường hay la rầy chồng. Có hôm nọ, người bạn thân là Tô Đông Pha khiêu khích Quý Thường đi chơi xuân. Bà vợ sợ chồng mình đi chơi với hàng kỹ nữ nên không cho phép ông bước ra khỏi nhà; tuy nhiên, họ Trần bảo đảm và hứa hẹn là nếu có kỹ nữ thì sẽ chịu hình phạt thích đáng; nhờ vậy bà họ Liễu mới chấp thuận. Về sau, bà biết được chồng có ăn chơi với các kỹ nữ, nên phạt đánh đòn. Quý Thường sợ bị đánh, tha thiết cầu xin tha tội và chịu quỳ phạt bên bờ hồ. Tô Đông Pha ghé thăm, chứng kiến sự tình như vậy, cảm thấy sỉ nhục cho đáng đại trượng phu nam tử, bèn quở trách bà họ Liễu; từ đó cả hai bên bắt đầu cãi vã nhau. Cuối cùng, bà biết được sự việc Đông Pha đã dụ dỗ chồng chơi với các kỹ nữ, rồi lại còn đến can thiệp vào chuyện riêng của gia đình mình; cho nên, bà tức giận lớn tiếng đuổi ông ra khỏi nhà.

Nhân sự việc này, Tô Đông Pha có làm bài thơ rằng: “Long Kheo Cư Sĩ diệc khả lân, đàm không thuyết hữu dạ bất miên, hốt văn Hà đông sư tử hồng, trụ trượng lạc thủ tâm mang nhiên”, (“Long Kheo Cư Sĩ cũng đáng thương, đàm không luận có suốt đêm trường, chợt nghe Hà đông sư tử rống, gậy chống buông tay tâm hoảng liền”). Bà họ Liễu vốn người Hà Đông, cho nên sư tử Hà Đông được dùng để ví cho bà. Về sau, Ôn gia Đình Nột nhà Minh soạn tác phẩm Sư Hồng Ký cũng dựa trên bài thơ của Tô đông Pha.

(3) Thiên đao vạn quả: chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

(4) Mệnh huyền nhất tuyến: gần giống ‘ngàn cân treo sợi tóc’, nhưng là chỉ sinh mạng treo trên sợi dây tuyến, mong manh, dễ đứt.

113. Chương 113: Gặp Lại Doãn Tư An

Căn phòng trúc thanh nhã.

Sau phòng, trúc xanh đung đưa theo gió. Ánh mặt trời ấm áp, nhàn nhạt từ song cửa sổ bằng trúc chiếu xiên vào, rọi sáng cả gian phòng.

Bình phong vẽ trúc xanh bị chuyển sang một bên, vài đạo bóng dáng chiếm giữ nửa không gian của căn phòng.

Lớp lớp rèm che, tầng tầng lụa trắng.

Vị thuốc đông y nhàn nhạt tràn ngập.

“Được rồi.”

Sau khi Bắc Tiểu Lôi đem Nguyệt tư thảo đã được sắc thành thuốc đút cho Thu Triệu Nguyệt, đưa bát cho nha hoàn Tiểu Thúy ở bên cạnh. Sau đó đứng lên, kéo theo váy áo đồ rực, hé ra khuôn mặt nhiễm lên một tầng đỏ hồng như ánh bình minh, khiến cho Dạ Tinh Thần không rời được ánh mắt.

“Đa tạ vương phi.”

Thu Triệu Ảnh đỡ muội muội nằm xuống lần nữa, tuy rằng muội ấy vẫn còn hôn mê, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện hô hấp của muội ấy đã đều đặn, hiển nhiên Nguyệt tư thảo đã phát huy công dụng.

“Không cần.” Bắc Tiểu Lôi khoát tay. “Hiện tại chờ sư huynh đến nữa thôi.” Đã gửi bồ câu đưa tin được mấy ngày, chắc cũng sắp tới rồi.

“Môn chủ.” Đang nói, bóng dáng của thiếu niên áo đen xuất hiện ở bên ngoài trúc phòng.

Thu Triệu Ảnh nhìn Thu Triệu Nguyệt nằm ở trên giường, thả nhẹ cước bộ đi ra ngoài cửa sổ.

“Có chuyện gì?” Tận lực hạ giọng, cho dù biết rõ Nguyệt Nhi không có khả năng bị hấn đánh thức, nhưng bản năng hấn vẫn làm như vậy.

“Bẩm môn chủ, năm mươi dặm ngoài cốc, có một bạch y nam tử xuất hiện.” Thiếu niên áo đen cúi thấp đầu đáp.

“Bạch y nam tử?” Thu Triệu Ảnh quay đầu nhìn vào Bắc Tiểu Lôi. “Chẳng lẽ là sư huynh của vương phi ngài tới rồi?” Trong lòng đã tuôn ra vui mừng.

“Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết à.” Bắc Tiểu Lôi nói xong, kéo Dạ Tinh Thần dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

“Đúng rồi—” Vừa đi tới cửa, nàng quay đầu phân phó với Tiểu Thúy. “Tiểu Thúy, nhớ kỹ cứ mỗi canh giờ lại cho Triệu Nguyệt uống một chút nước mật ong.” Cái này là nghe Xú lão đầu nói, nước mật ong có thể bổ sung thêm năng lượng cho Tiểu Thúy.

“Vâng, tiểu thư.” Dù biết rõ Bắc Tiểu Lôi là Tiêu Dao Vương phi, nhưng Tiểu Thúy vẫn theo thói quen gọi nàng là tiểu thư.

“Chăm sóc tiểu thư thật tốt.”

Thu Triệu Ảnh cũng dặn dò Tiểu Thúy, sau đó đi theo bọn Bắc Tiểu Lôi ra ngoài.

...

“Tiểu Kim a, có phải mày đang nhớ đến chủ tử của mình không?”

Doãn Tư An mặc một bộ tuyết y tung bay, sợi tóc đen nhánh dùng trâm ngọc cố định ở trên cao, có vài sợi rủ xuống bên trán, khuôn mặt mỉm cười, ôn nhu tao nhã. Sư muội bảo bối của hấn thật sự biết kiếm việc cho hấn làm, mới trở về trên núi, bồ câu đưa tin của muội ấy lại tới nữa. Tuy rằng nhìn như đang phiền,

nhưng nụ cười sùng nịnh kia lại khiến cho người ta nhìn không được muốn cười theo, hẳn, là vị hảo ca ca sùng ái muội muội.

Kim sí điều trên vai Doãn Tư An không thèm quan tâm lời nói của hắn, trong ánh ngược của con người xinh đẹp như phi thủy chỉ có trời xanh núi biếc, giống như một vị vương tử cao quý, lạnh lùng, khiến cho người ta muốn phát điên; tuy rằng đôi cánh màu vàng đưa tới không ít ham muốn của nhiều người, nhưng có ai dám tiếp cận nó chứ. Chỉ một ngụm nước miếng, đủ để cho người ta đi gặp ông bà ông vải rồi.

“Này, Tiểu Kim, người cho ta chút mặt mũi, được không hả?”

Doãn Tư An nhìn con chim không thèm để ý hắn, thở dài một hơi. Thiệt là, thật vất vả mới lừa gạt được nó vài ngày. Kết quả nó lại không để ý hắn, quên đi, lần này hắn sẽ trả nó lại cho sư muội.

“Sư huynh—”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Ngẩng đầu vừa nhìn, ôi cha, đây không phải là sư muội hắn thì còn là ai nữa chứ? Một bộ váy áo đỏ rực, thêu viền vàng. Tựa như một ngọn lửa, làm cho người ta muốn không chú ý đến cũng không được.

Tiểu Kim trên vai Doãn Tư An vừa nghe thấy tiếng Bắc Tiểu Lôi, chợt hạ xuống một chút, đôi cánh màu vàng giương ra, giống như một tia chớp màu vàng bay vút về phía nàng.

Tia sáng màu vàng bay vút lại đây, làm cho Thu Triệu Ảnh cùng thủ hạ của hắn cả kinh, lập tức tiến vào trạng huống phản xạ, tiêu trên tay như muốn bắn ra.

“Chậm đã—”

Bắc Tiểu Lôi mắt tinh tay lẹ vung roi đánh rơi phi tiêu bọn họ bắn ra, dẫn tới ánh mắt khó hiểu của bọn họ.

“Vương phi?”

“Vương cái đầu người.” Bắc Tiểu Lôi tức giận nói, lũ ngốc này, nếu như vừa rồi liều lĩnh ra tay. Kết quả chỉ có một, đó chính là bị nước bọt của Tiểu Kim độc chết.

“Các người muốn làm gì? Muốn giết Tiểu Kim của ta à?” Hừ hừ, bị Tiểu Kim độc chết cũng đáng đời, nếu dám giết Tiểu Kim, nàng sẽ lấy mạng của bọn hắn.

“Tiểu Kim?” Trong lúc Thu Triệu Ảnh cùng thủ hạ đưa mắt nhìn nhau, Tiểu Kim đã bay tới đậu xuống tay Bắc Tiểu Lôi.

“A? Đây là?” Thu Triệu Ảnh nhìn vào con chim màu vàng không chớp mắt, bọn họ vẫn là lần đầu nhìn thấy con chim nhỏ có ánh vàng rực rỡ như vậy, giống như dùng vàng để làm thành, nhưng đôi con người xanh biếc lại tạo ra cảm giác ma mị.

“Nó chính là sủng vật của sư muội.” Khi Bắc Tiểu Lôi còn đang tức giận thì Doãn Tư An đã đi tới, ý cười trên khóe miệng không giảm.

“Sư muội, muội vẫn nóng nảy như vậy, cũng không sợ vương gia tức giận à?” Hòa nhã gật gật đầu với Dạ Tinh Thần.

“Doãn huynh.” Dạ Tinh Thần cũng gật đầu với Doãn Tư An, sau đó mâu quang sùng nịnh lại nhìn chăm chú vào Bắc Tiểu Lôi.

“Hắn mới không giận.” Bắc Tiểu Lôi bĩu môi một cái, trong lòng khẳng định kẻ gây tai họa sẽ không để ý đến tính tình của nàng. Chắc chắn như vậy, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy thực ngạc nhiên.

“Vị này chính là đệ tử của Tiết thần y ư?” Ánh mắt Thu Triệu Ảnh từ Tiểu Kim chuyển dời đến trên người Doãn Tư An. Tuy trông tuổi tác còn trẻ, nhưng lại có được một loại khí chất ôn hòa, trầm ổn làm cho người ta tin phục.

“Tại hạ Doãn Tư An.” Doãn Tư An mỉm cười chấp tay với Thu Triệu Ảnh.

114. Chương 114: Ân Tình

“Tại hạ Doãn Tư An.”

Doãn Tư An chấp tay với Thu Triệu Ảnh, cười nhẹ tự giới thiệu mình.

“Doãn công tử, hạnh ngộ.” Thu Triệu Ảnh chấp tay nói. “Tại hạ Thu Triệu Ảnh.”

“Được rồi, hai người không cần hạnh ngộ đến, hạnh ngộ đi nữa.” Bắc Tiểu Lôi nhìn bộ dáng của hai người, nhú mày, phiền nhất những lễ nghi rườm rà này, chỉ giới thiệu thôi không phải là xong rồi à.

“Sư huynh, lần này gọi huynh xuống núi, là vì muốn huynh chữa bệnh cho Triệu Nguyệt – muội muội của Thu Triệu Ảnh.” Con người Bắc Tiểu Lôi nhìn Doãn Tư An.

“Ồ?” Doãn Tư An nhú mày kiểm, ánh mắt chuyển hướng Thu Triệu Ảnh. “Không biết lệnh muội mắc bệnh gì?”

Mâu quang Thu Triệu Ảnh buồn bã, cúi thấp đầu xuống, cả người đều tản ra vẻ sầu lo.

“Nguyệt Nhi là bị cừu gia của ta dùng kiếm gây tổn thương, miệng vết thương chỉ cách trái tim nửa phân. Bao nhiêu đại phu xem qua cũng không thấy tỉnh lại, vẫn luôn dùng thuốc kéo dài như vậy...”

“Đã bao lâu?” Vẻ mặt Doãn Tư An ngưng trọng lại, nghe tình hình tựa hồ không quá tốt.

“Đã mười ngày rồi.” Thu Triệu Ảnh thở dài, nếu không phải nhìn Nguyệt Nhi càng ngày càng yếu, hẳn cũng không phạm tội xông vào hoàng cung đi tìm Nguyệt tư thảo.

“Trước dẫn ta đi nhìn tình hình lệnh muội đã.” Doãn Tư An nói.

“Được, Doãn huynh mời bên này.” Thu Triệu Ảnh làm ra tư thế mời, mấy người hướng về phía Nguyệt Ảnh môn đi tới.

“Môn chủ.” Tiểu Thúy nhìn thấy Thu Triệu Ảnh dẫn theo một đám người đến trúc phòng, nhanh chóng đứng lên hướng mọi người phúc thân.

Thu Triệu Ảnh gật đầu, khoát tay với Tiểu Thúy.

“Tiểu Thúy, người đi xuống trước đi.”

“Vâng, Tiểu Thúy cáo lui.” Lại phúc thân, Tiểu Thúy rời đi.

“Doãn công tử, mời.” Thu Triệu Ảnh dẫn Doãn Tư An đến trước giường Thu Triệu Nguyệt, tuy khuê phòng của nữ tử chưa xuất giá không thể để cho nam tử tùy ý ra vào, nhưng trước khác nay khác, từ sau khi nàng ấy bị thương, Thu Triệu Ảnh lại mời một đám lại một đám đại phu đến chẩn bệnh.

Doãn Tư An gật đầu, đi tới ngồi xuống giường.

Lựa giường màu trắng theo gió thổi tới mà phát lên, quần quýt lấy sợi tóc của Doãn Tư An.

Đôi mắt trong suốt kia khi nhìn vào Thu Triệu Nguyệt thì hiện lên một đạo ánh sáng kỳ dị, khuôn mặt này tuy tái nhợt, nhưng lại vẫn thanh tú động lòng người như cũ, nhìn ra được nàng hẳn là một nữ tử ôn nhu, thanh nhã, nếu quả không qua khỏi, cũng thật đáng tiếc.

Vươn ngón tay thon dài đặt lên mạch của nàng, cảm nhận được luật động của mạch nhưng thật ra lại rất bình thường, tiếp tục đưa tay dò xét hô hấp, cũng vẫn đều đều. Nhưng theo lý thuyết nếu thật là mệnh huyền nhất tuyến như trong lời nói thì hiện tại sẽ không an tường như vậy được.

Buông tay, quay thân nhìn vào mọi người đang khấn trương theo dõi hẳn. Doãn Tư An cười nhẹ nói.

“Hô hấp vẫn đều đặn, thông thuận, hẳn là Thu công tử đã dùng không ít loại dược liệu tốt.”

Nghe hẳn vừa nói như thế, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

“Sư huynh, trước khi huynh tới, muội đã cho Triệu Nguyệt dùng Nguyệt tư thảo.” Bắc Tiểu Lôi chen lời nói.

“Nguyệt tư thảo?” Nhân tình Doãn Tư An sáng lên, nhìn Bắc Tiểu Lôi. “Muội đang nói đến Nguyệt tư thảo có thể tục mệnh à?” Đây chính là của quý vô cùng hiếm có a.

“Ừ.” Bắc Tiểu Lôi đảo cặp mắt trắng dã, mới nói đến được liệu, thế nào mà đức tính của sư huynh cũng giống Xú lão đầu thế.

“Thảo nào—” Doãn Tư An bỗng nhiên niềm nở cười một tiếng.

“Thảo nào làm sao?” Thu Triệu Ảnh hỏi, nhìn vẻ mặt thoải mái của Doãn Tư An, ánh mắt cũng sáng lên. “Ý tứ của Doãn công tử là bệnh tình của Nguyệt Nhi đã trì hoãn rồi ư?”

Doãn Tư An cười nhẹ, nhìn Thu Triệu Ảnh gật đầu.

“Há chỉ trì hoãn, mọi người chỉ biết Nguyệt tư thảo có kỳ hiệu là tục mệnh. Kỳ thật Nguyệt tư thảo sở dĩ có thể tục mệnh, là bởi vì nó có được tính làm cho thương thể tự động khép lại, thương thể tốt lên, đương nhiên là có thể kéo dài tính mạng rồi.”

“A, thì ra là thế.” Mọi người gật đầu.

“Vậy—” Nhìn vào Doãn Tư An, có phải bệnh tình của Triệu Nguyệt đã từ từ tốt lên rồi hay không?

Nhìn ra nghi hoặc của mọi người, Doãn Tư An gật đầu.

“Nếu như không có gì bất ngờ thì hai ngày nữa, Thu cô nương đã có thể thanh tỉnh.”

“Thật sự?” Thu Triệu Ảnh vừa nghe đã kích động không thôi, đều nói nước mắt nam nhi không dễ rơi, thế nhưng hốc mắt hần đã phiem hồng. Thật tốt quá, cảm tạ trời đất, hần cuối cùng đã có thể đối mặt với cha mẹ đã khuất rồi.

Doãn Tư An ôn hòa cười, Bắc Tiểu Lôi cũng vì Thu Triệu Ảnh mà cảm thấy vui vẻ.

“Đa tạ Doãn công tử, đa tạ Doãn công tử.” Cao hứng qua đi, Thu Triệu Ảnh cung kính nói lời cảm ơn với Doãn Tư An.

“Không cần cảm tạ ta, tại hạ nhưng cái gì cũng chưa làm.” Doãn Tư An khoát tay. “Muốn cảm tạ còn phải cảm tạ sư muội ta, nếu không có Nguyệt tư thảo, với tình hình của lệnh muội, muốn hoàn toàn khỏi hẳn, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Nghe Doãn Tư An nói như thế, trong lòng Thu Triệu Ảnh lại vừa xấu hổ vừa biết ơn. Chính mình đã bắt nạt ấy, nạt ấy còn giúp mình lấy được Nguyệt tư thảo hiếm có đến cứu Nguyệt Nhi, hần thật sự là quá hổ thẹn rồi.

“Vương phi, ơn cứu mạng của người, tại hạ không có gì để báo đáp, xin nhận của ta một lạy.”

Dưới gối nam nhi có hoàng kim, nhưng những thứ này không so được với ân tình của Bắc Tiểu Lôi đối với huynh muội bọn họ. Nếu như Nguyệt Nhi thật sự không qua khỏi, hần chẳng những sẽ tự đắm chìm trong đau khổ tự trách, ưu thương cả đời; lại càng không có mặt mũi nào đối mặt với cha mẹ đã khuất, khi họ qua đời, đã dặn đi dặn lại hần phải chiếu cố Nguyệt Nhi thật tốt.

“Người—” Khi nhìn thấy Thu Triệu Ảnh quỳ gối trước mình, Bắc Tiểu Lôi bị dọa cho sợ hết hồn. Thân hình trong phút chốc đã nhảy sang một bên, tránh đi cái quỳ lạy của hần.

“Ê, ta còn chưa có chết đâu, người không cần bái lạy ta a.” Hừ chết nạt rồi, người này như thế nào vừa nói quỳ liền quỳ a. Chẳng lẽ không biết dưới gối nam nhi có hoàng kim à? Sao có thể tùy tiện quỳ người a, hơn nữa, Nguyệt tư thảo kia là do kẻ gây tai họa lấy được, cũng không phải nạt trực tiếp cứu muội muội hần mà.

Lời nói của Bắc Tiểu Lôi làm cho người ta dở khóc dở cười, hiện giờ Thu Triệu Ảnh là quỳ cũng không phải, mà không quỳ cũng không đúng, lúng túng nhìn Bắc Tiểu Lôi.

“Thu công tử, tục ngữ có nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, sư muội hẳn là cũng ôm tâm tình như vậy đấy, nếu như người quỳ muội ấy, trái lại làm uội ấy không được tự nhiên rồi.” Doãn Tư An nhìn bộ dáng của Bắc Tiểu Lô. không khỏi ý cười càng sâu.

“Mặc kệ thế nào, ân của vương phi, huynh muội chúng ta khó mà hồi báo.” Về mặt Thu Triệu Ảnh ngưng trọng lấy ra một khối lệnh bài điêu khắc hình sư tử vàng giao cho Bắc Tiểu Lô, trịnh trọng nói.

“Đây là tín vật trọng yếu của Nguyệt Ảnh môn, nếu như vương phi cần tìm chỗ của ta, chỉ cần đem tín vật này giao cho chủ quầy của khách điểm ‘Ảnh Nguyệt’, ta tự sẽ nhận được tín hiệu. Chân trời góc biển, ta đều không chối từ.”

115. Chương 115: Nguyệt Diễm Hoàng

Nguyệt Diễm quốc – Hoàng cung

Rường cột chạm trổ, ngói lưu ly dưới ánh mặt trời khúc xạ ra ánh sáng rực rỡ.

Trong ngự thư phòng, lụa trắng lay động, hương khói vẫn vút.

Long bào rộng mở, mắt rồng sắc bén trên vạt áo bay lên. Nam nhân đứng ở bên cửa sổ, dùng mũ miện màu vàng cố định sợi tóc rủ xuống trên bả vai rộng lớn, chẳng biết tại sao bóng dáng cao ngất ấy lại làm cho người ta cảm thấy tịch mịch...

Đôi mắt thâm thúy không có chút cảm xúc, bầu trời xanh lam rơi vào trong đáy mắt hắn. Màu xanh lam như vậy càng tăng thêm mấy phần u buồn, rõ ràng không có cảm xúc, nhưng lại tựa hồ tồn tại ưu sầu không thể hóa giải trong đáy mắt đó.

Ba năm rồi.

Tìm khắp đại giang nam bắc lại vẫn không có hành tung của nàng, nàng rốt cuộc đang ở nơi nào đây? Nhu Nhi, bọn nhỏ hiện tại có khỏe không? Xin tha thứ cho ta, lúc trước phải rời đi là chuyện bất đắc dĩ. Nhưng ta đã nói sẽ trở về tìm nàng và các con, tại sao lại không đợi ta chứ?

Con người ảm đạm, hắn vĩnh viễn không quên được lần trở về đó, phải đối mặt với bi thương người không nhà trống.

Nàng hận ta ư? Cho nên mới không nói một tiếng mang theo hài tử rời đi?

Gió thổi qua, tóc đen nhẹ nhàng bay lên.

Nếu đây là trừng phạt, như vậy đã quá đủ rồi. Xin cho ta một cơ hội, để ta có thể chuộc tội, có thể bù đắp cho các người.

...

“Hoàng thượng.”

Thân ảnh màu đen xuất hiện ở trong phòng, cuốn theo một trận gió lạnh.

Nam nhân quay đầu, trên gò má tuấn mỹ vô trù lại có một vết đao nhàn nhạt. Giống như món đồ mỹ nghệ, tinh xảo nguyên bản không có tỳ vết bị làm hỏng, làm hắn tăng thêm mấy phần lãnh khốc.

“Có tin tức rồi ư?” Giọng nói lạnh nhạt, bên trong tay áo màu vàng rủ xuống, bàn tay to gầy gao nắm chặt thành nắm đấm, che giấu sự khấn trương của hắn.

“Thuộc hạ vô năng.” Thân ảnh màu đen cúi thấp đầu xuống.

“Không hỏi được gì ư?” Nam nhân có chút thất vọng, trong đôi mắt càng thêm ảm đạm.

Khoảnh khắc, trong ngự thư phòng không còn tiếng động.

Trong không khí lộ ra một cổ áp lực đè nén.

“Người lui xuống đi.” Nam nhân phất tay, lại quay lưng qua. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xiên từ song cửa sổ vào, rơi trên người nam nhân. U buồn kia càng thêm sâu.

“Vâng.” Thân ảnh màu đen đứng lên, khi mâu quang nhìn đến bóng lưng cô tịch của nam nhân thì lại có chút không đành lòng. Kỳ thật hắn đã tra ra được tin tức rồi, nhưng mà hắn không biết nên mở miệng nói như thế nào với hoàng thượng. Ba năm qua, hắn nhìn hoàng thượng cứ từng chút hi vọng, lại từng chút thất vọng. Hắn không thể xác định hoàng thượng có thể chịu đựng được tin tức này hay không...

“Hoàng thượng—” Muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì?” Nam nhân quay người trở lại, thản nhiên nhìn vào hắn.

“Xin hoàng thượng thứ tội.” Thân ảnh màu đen đột nhiên đông một tiếng quỳ gối trước nam nhân. “Thuộc hạ đáng chết, phạm vào tội khi quân.”

Nam nhân nghe thấy lời của hắn hiển nhiên rất kinh ngạc, lông mày anh khí nhăn lại. Đôi mắt mâu nhìn vào ám vệ của mình, thật lâu mới hé môi:

“Người lừa gạt trăm cái gì?”

“Thuộc hạ—” Thân ảnh màu đen ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh mạc nhìn vào nam nhân. “Kỳ thật thuộc hạ đã thăm dò được tin tức của phu nhân.”

“Cái gì?” Nam nhân cả kinh, thân thể lại không tự chủ được lùi từng bước về sau. Đôi mắt thâm thúy nhìn lại bóng dáng màu đen, khiếp sợ rõ ràng xẹt qua trong mắt.

“Người nói lại lần nữa.” Ta không có nghe lầm chứ, hắn nói đã có tin tức của Nhu Nhi rồi?

Thân ảnh màu đen cắn răng một cái, rất nhanh nói ra.

“Thuộc hạ đã nghe ngóng được tin tức của Nhu phu nhân, nhưng Nhu phu nhân đã qua đời rồi. Chỉ còn lại hai vị chủ tử, hiện còn không biết đang lưu lạc nơi nào.”

Ầm—

Nam nhân tựa hồ nghe bên tai vang lên một trận sấm sét, trong đầu bùng nổ trống rỗng.

Hắn vừa nói cái gì? Hắn vừa nói cái gì?...

Câu hỏi cứ không ngừng vọng lại, sâu trong tiềm thức đã ngăn cản lại lời mà hắn vừa nghe.

Thân ảnh màu đen nhìn về mặt trốn tránh của hoàng thượng, đáy mắt hiện lên sự hối hận. Nhưng sau khi mâu quang chột lóe lên, lại là kiên định khó hiểu. Từ nhỏ hắn và hoàng thượng đã cùng nhau lớn lên, năm hoàng thượng mười sáu tuổi, lúc đó vẫn còn là thái tử. Nhưng người lại đột nhiên mất tích, tiên hoàng tuy rằng hoài nghi có người hạ thủ sau lưng hoàng thượng, nhưng lại không có chứng cứ, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm hoàng thượng. Ai biết lần tìm này lại là chín năm, trong chín năm này, Nguyệt Diễm quốc nội loạn không ngừng, những hoàng tử, vương gia khác đều muốn nhòm ngó ngôi báu. Tiên hoàng đối với bọn họ vì Long vị, không tiếc thủ túc tương tàn mà vô cùng thất vọng, lại càng hi vọng có thể tìm được hoàng thượng về. Năm ấy ngay khi tìm được hoàng thượng, tiên hoàng đã bị người hạ độc, mệnh ở sớm tối. Nguyệt Diễm quốc lại càng loạn thành một đoàn, vì tiên hoàng, cũng vì dân chúng Nguyệt Diễm, hoàng thượng rời khỏi tiểu chủ tử đã năm tuổi cùng với Nhu phu nhân đang hoài thai sắp sinh. Cũng hứa hẹn sẽ trở về đón họ, sao biết hoàng thượng sau khi về nước gặp phải vô số khó khăn trắc trở, lại càng nguy cơ trùng trùng, vì an toàn của tiểu chủ tử và Nhu phu nhân, cũng không lập tức đón họ vào cung. Vậy mà chờ đợi nội loạn được bình định rồi thì tiểu chủ tử và phu nhân cũng không còn bóng dáng...

“Hoàng thượng, Nhu phu nhân đã chết rồi, xin người hãy nén bi thương.”

Hắc y nhân không hi vọng hoàng thượng trốn tránh, người là minh quân, không nên vì một nữ nhân mà hủy đi tiền đồ giang sơn.

“Không—”

Lời nói của hắc y nhân đã kéo nam nhân từ trong thế giới trống rỗng ra ngoài, hai tay hắn bỗng ôm chặt lấy đầu, trong đôi mắt của hắn tồn tại tuyệt vọng, cũng tồn tại không cam lòng.

“Người lừa trăm, Nhu Nhi sẽ không chết.” Nàng đã từng nói muốn phụng bồi hắn cùng nhau trải qua mặt trời mọc rồi lặn, cùng nhau chậm rãi đến già, nhìn con cháu thành đàn...

“Hoàng thượng—” Hắc y nhân quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu xuống.

Nam nhân liều mạng mà lắc đầu, ngón tay đột nhiên chỉ vào hắc y nhân, thanh âm lạnh như băng.

“Người đang lừa trăm, nói, người vì sao phải lừa trăm?” Hắn không tin, không tin. Bọn họ rõ ràng đã ước hẹn với nhau, Nhu Nhi sao có thể đi trước hắn được chứ?

“Hoàng thượng, xin người đừng như vậy.” Hắc y nhân không chịu nổi bộ dáng này của hoàng thượng, hắn thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào nam nhân.

“Nhu phu nhân đã không còn, người còn có hai tiểu chủ tử mà. Chẳng lẽ ngay cả họ người cũng không cần ư?”

“Nhu Nhi—” Nam nhân đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, khàn giọng mà hét lên. Thanh âm bi ai, khiến ai nghe cũng thấy lòng chua xót.

Trầm mặc, trầm mặc thật lâu.

Ngay khi hắc y nhân sắp chán chường thì hoàng đế lại mở miệng.

“Hải tử hiện đang ở đâu?” Giọng nói khàn khàn, chìm đắm trong vô hạn bi thương.

“Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ điều tra được tiểu chủ tử đang ở trong Dạ Liêu quốc.” Tuy hoàng đế rất đau khổ, nhưng ít ra người vẫn không hết hi vọng, trong lòng hắc y nhân có chút kích động, hắn chỉ biết chủ tử của hắn sẽ không ngã xuống dễ dàng như vậy.

“Nhanh đi tìm chúng trở về.” Đó là bảo bối Nhu Nhi lưu lại vì hắn.

“Vâng.”

116. Chương 116: Ngụy Hiểm Ẩn Giấu

Cung Càn Khôn.

Một mặt gương đồng, nữ nhân trong gương đang dùng tay ngọc thon thon cầm bút vẽ lông mày.

Mắt ngọc mày ngài, băng cơ ngọc cốt. Thanh cao thoát tục.

Nữ nhân có một khuôn mặt tuyệt mỹ, cao quý, tao nhã, lộ ra một loại uy nghi của mẫu nghi thiên hạ.

“Hạnh Nhi, người nói Bốn cung đẹp không?”

Hoàng hậu vừa tỉ mỉ vẽ lông mày, vừa hỏi tỳ nữ thiếp thân bên người.

“Đương nhiên, hoàng hậu nương nương là xinh đẹp nhất.”

Nha hoàn tên là Hạnh Nhi có một đôi mắt đen linh động, trong veo như bảo thạch đen, lộ ra sự khôn lanh. Nghe thấy câu hỏi của hoàng hậu, không chút nghĩ ngợi ngậm cười đáp. Nhưng vẽ mặt lại vô cùng chân thành, làm cho ai nghe cũng cảm thấy vui vẻ.

“Người nha đầu này, lại nói dễ nghe để dỗ bốn cung.” Ngàn vạn thứ có thể đâm thông, mỗi móng ngựa là vững như tường đồng(1). Quả nhiên, hoàng hậu được Hạnh Nhi dỗ đến vui tươi hơn hở.

“Nào có, nô tỳ chính là ăn ngay nói thật, nương nương vốn đã đẹp như thiên tiên rồi.” Hạnh Nhi tiếp nhận bút vẽ lông mày hoàng hậu đưa, vừa bỏ vào trong hộp trang điểm, vừa cười nói.

“Người a—“ Hoàng hậu vươn ngón tay trắng nhỏ nhắn điểm vào cái trán của Hạnh Nhi.

“Hi hi ~~” Hạnh Nhi cười, nụ cười tuổi mười bốn mười lăm mang đến một phần hồn nhiên.

“Hoàng hậu—“

Hai người đang chơi đùa vui vẻ, lại thấy một ma ma áo xanh đi đến.

Tươi cười của Hạnh Nhi lập tức thu lại, có chút hoảng hốt phúc thân với ma ma áo xanh.

“Ma ma.”

“Ừ.” Ma ma áo xanh gật đầu, con người nhìn lướt qua Hạnh Nhi.

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ có chuyện bẩm báo.” Ánh mắt lại nhìn về phía hoàng hậu đang ngồi ở trước bàn trang điểm.

Hoàng hậu hiểu ý, gật đầu với Hạnh Nhi.

“Hạnh Nhi, người đi xuống trước đi.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Hạnh Nhi phúc thân, chậm rãi lui đi.

Chờ bóng dáng Hạnh Nhi biến mất ở sau cửa, hoàng hậu cũng đổi lại biểu tình lạnh lùng.

“Ma ma, có chuyện gì, nói đi.”

Ma ma áo xanh phúc thân với hoàng hậu, đứng ở bên cạnh, khom lưng ở bên tai nàng nói thầm.

“Cái gì?” Nghe được lời nói của ma ma, sắc mặt của hoàng hậu đột nhiên biến đổi.

“Người không có tính sai chứ?” Hoàng thượng còn lưu lạc một nữ nhân ở bên ngoài ư?

“Nương nương, đại sự bức này, nô tỳ nhất định sẽ không tính sai.” Về mặt ma ma áo xanh ngưng trọng cam đoan nói. Sắc mặt hoàng hậu càng thêm trầm xuống, đáng giận, tại sao lại có thể như vậy?

Gió nhẹ lướt qua, tầng tầng lụa trắng lay động.

Bàn tay nhỏ của hoàng hậu bóp chặt lòng bàn tay, mím chặt môi, không nói tiếng nào. Con người hơi chuyển, khó trách hoàng thượng đối với phi tần nơi hậu cung đều hờ hững, thì ra là ở bên ngoài có nữ nhân. Có thì có đi, từ xưa tới nay hoàng đế có người nào không phải là phong lưu thành tính, huống chi nữ nhân kia cũng đã chết, tự nhiên không thành uy hiếp với nàng. Nhưng nếu như hắc thật sự có hài tử lưu lạc bên ngoài, vậy thì không giống với trước. Luận về tuổi tác, hài tử ở bên ngoài của hắc sẽ lớn tuổi hơn so với Duệ Nhi. Dựa theo tổ quy, từ trước đến nay luôn là lập trưởng tử làm thái tử, nếu như đứa bé kia trở lại, Duệ Nhi muốn đi lên ngôi vị thái tử sẽ không có khả năng. Không được, nàng nhất định không thể để cho dã hài tử kia trở về cung.

“Ma ma—“

“Hoàng hậu.” Ma ma áo xanh cúi đầu xuống, lắng nghe phân phó của hoàng hậu.

“Phiền ma ma vất vả một chuyến, thay bốn cung đưa phong thư đến phủ tướng gia.”

“Vâng.”

Tướng phủ

“Lão gia, lão gia—“

Quản gia mập mạp đi đến cạnh cửa thư phòng, khuôn mặt béo tròn lộ vẻ cười, giống như một pho tượng Phật Di Lặc.

“Vào đi.”

Một nam tử trung niên mặc bộ lam bào ngồi ở sau bàn sách, khuôn mặt nho nhã, nhưng khi ông ta ngẩng đầu lên, trong đáy mắt lại tản ra tinh quang sắc bén. Xem ra người này nhất định là một nhân vật giỏi về che giấu bản lĩnh.

“Chuyện gì? Quần gia.” Nhìn thấy quần gia đi tới, tể tướng Đằng Minh thản nhiên hỏi.

“Hồi lão gia, trong cung đưa thư đến.”

Quần gia cười ha ha chuyển thư trong tay lên.

“Ồ?” Đằng Minh tiếp nhận thư, mở phong thư ra, khẽ vung giấy viết thư mới mở thư ra. Sau khi đọc xong nội dung trên thư, ánh mắt căng thẳng, cả người đều ngưng trọng lại, ngay cả bầu không khí cũng bị kéo căng.

“Lão gia, đã xảy ra chuyện gì sao?” Quần gia nhìn thấy vẻ mặt của Đằng Minh, ý cười trên mặt cũng không khỏi thu liễm lại.

Tay Đằng Minh miết lá thư, mấp máy môi. Khi ngẩng đầu lên, mâu quang sâu thẳm.

“Quần gia, đi tìm đại thiếu gia đến đây.”

“Vâng, lão gia.” Tuy rằng quần gia rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến người như lão gia cho dù Thái Sơn có sụp đổ cũng mặt không đổi sắc lại có vẻ mặt ngưng trọng như vậy, nhưng hắn hiểu rõ phép tắc khi làm một hạ nhân, chỉ có thể vội vàng chạy đi tìm đại thiếu gia.

Một lát sau, một bạch y nam tử đi đến. Ngũ quan hắn tuy không tuấn mỹ, nhưng lại cương nghị, có hình.

“Cha, người tìm con?”

“Ngồi xuống đi.” Đằng Minh vẫy tay với nhi tử.

Đằng Chính ngồi xuống, nghi hoặc nhìn vào thần sắc ngưng trọng của phụ thân.

“Cha, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Con xem đi, muội muội của con gửi thư tới.” Đằng Minh nói xong, đưa bức thư giao cho Đằng Chính.

Đôi mắt thâm thúy của Đằng Chính lóe lên nghi hoặc, tiếp nhận lá thư vừa nhìn, lông mày nhăn lại, lại có chuyện như vậy.

“Hoàng thượng lại có cả hài tử ở bên ngoài?”

Đằng Minh gật đầu, tay xoa nhẹ trán.

“Ai cũng không ngờ tới.”

“Nếu như hài tử ở bên ngoài trở về cung, như vậy—“

Đằng Chính cùng phụ thân đưa mắt nhìn nhau, hai người đều biết kết quả.

Nếu như hài tử ở bên ngoài trở về cung thì chuyện Duệ Nhi muốn đi lên ngôi vị thái tử, sẽ gặp phải trở ngại. Hiện tại Duệ Nhi là trưởng tử, theo tổ quy, ngôi vị thái tử chỉ thuộc về nó, nhưng một khi hài tử ở bên ngoài trở về cung, Duệ Nhi sẽ không còn là trưởng tử nữa.

“Cho nên—“ Đằng Minh mấp máy môi, thần sắc nghiêm túc nhìn Đằng Chính, “Bọn họ nhất định không thể trở về cung.”

---

(1) Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên. Mã thí ở đây nghĩa là mộng ngựa, trong cụm từ “vuốt mộng ngựa”, ám chỉ công phu nhìn hót lấy lòng. Cả câu ý nói ngàn vạn cách có thể thất bại, nhưng nhìn bợ thì luôn thành công, bởi ai cũng thích nhìn hót.

117. Chương 117: Ngắm Ngâm Khai Chiến

Đằng Chính trầm mặc, cánh môi mím lại.

Vì bảo trụ địa vị, danh tiếng của Đằng gia, tay của hắn đã lây nhiễm vô số máu tươi. Tâm cứng như đá, vốn tưởng đã chết lặng, sẽ không còn có cảm giác. Nhưng vì sao lần này khi nghe đến phải đi diệt trừ hai đứa nhỏ, trong lòng lại hiện lên cảm giác không đành lòng đây.

Căn phòng lâm vào yên tĩnh, bầu không khí như bị buộc chặt.

Đằng Minh liếc nhìn nhi tử một cái, lại ngoài ý muốn nhìn ra được sự lưỡng lự trên khuôn mặt lãnh tuấn đó. Gắt gao nhứ chặt lông mày, hiện tại không thể chấp nhận được nhi tử sinh lòng thương hại.

“Chính Nhi, con đang do dự.” Môi mỏng khẽ mím, thần sắc Đằng Minh nghiêm túc mà nhìn chăm chú Đằng Chính.

“Con—” Đằng Chính rũ mí mắt xuống, ngẩng đầu lên, đôi mắt lãnh mạc kia lại toát ra mê mang.

“Cha, trên tay chúng ta đã lây nhiễm nhiều máu tươi như vậy, có đáng giá không?”

Cứ sau mỗi lần diệt trừ đi cái gọi là đá ngáng chân, trong đầu vẫn hiện lên biểu tình trước khi chết của bọn họ. Sợ hãi, dữ tợn, cừ hận, không cam lòng... giống như những gốc cây mây leo lên quần chặt lấy hắn. Ác mộng triền miên, lại càng lãnh mạc thêm từng ngày.

Nghe thấy câu hỏi của Đằng Chính, Đằng Minh vốn sững sốt, sau đó nghiêm mặt, tức giận trừng nhi tử.

“Con nói cái gì vậy? Những việc chúng ta làm đều là vì Đằng gia, vì con cháu sau này mà mưu cầu hạnh phúc, cái gì gọi là không đáng giá? Hử? Ta thấy đầu óc con bị cháy hỏng rồi, mới có thể lo nghĩ lung tung, chuyện này con cũng đừng có xen vào, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Cho tới bây giờ Đằng Minh cũng không nghĩ tới đại nhi tử vẫn luôn là trợ thủ đắc lực của mình lại sẽ có ý nghĩ như vậy ở trong lòng. Có đáng giá hay không ư? Cái gì mới gọi là đáng giá? Lại có cái gì mới gọi là không đáng giá đây? Vì Đằng gia, cho dù có nhiễm máu tươi nhiều hơn nữa thì có làm sao?

“Vâng.” Đằng Chính cúi thấp đầu, yên lặng đi ra ngoài.

“Hừ, tức chết ta rồi.” Sau khi chờ bóng dáng của Đằng Chính biến mất, ba một tiếng, Đằng Minh đem toàn bộ đồ đạc trên bàn sách quét xuống mặt đất.

“Đằng Tứ.” Ngẩng đầu lên, hướng về phía không khí gọi một tiếng.

“Lão gia—” Một nam nhân có khuôn mặt gầy gò, hai tròng mắt lõm sâu xuất hiện ở trong thư phòng, hắn ta mặc áo vải màu xám, ngũ quan bình thường, chính là loại người có đặt vào trong biển người cũng tìm không ra.

“Đằng Tứ, người đi điều tra xem gần đây đại thiếu gia có đi tiếp xúc với người nào không? Xem có chuyện gì xảy ra?” Đứa con kia vẫn luôn khiến người khác không phải bận tâm, thế nào thoáng cái đã trở thành bộ dáng mê mang như vậy. Lại bắt đầu hoài nghi mọi thứ mình từng làm, nó là muốn phủ định quyết định của ông ư?

“Vâng.” Lạnh lùng trả lời một tiếng, nam tử lại biến mất giống như lúc đến.

Đằng Minh từ sau bàn sách đi ra, đứng ở bên cửa sổ. Gió nhẹ thổi, cành lá đung đưa, nhưng mặt trời trên thiên không xanh thẳm lại không biết bị tầng mây che phủ từ lúc nào, khiến trời đất mất đi vài phần sắc thái.

“Cần thay đổi bầu trời rồi.”

Đằng Minh thì thào, quay người lại, đi đến bàn sách. Cầm lấy bút, ở trên giấy tuyên thành vung lên.

Thợ săn đã chuẩn bị tốt cung.

Sau khi viết xong, gấp giấy cất vào trong phong thư, lại gọi Bóng Đen chuyên liên lạc với trong cung đến, giao thư để hắn mang cho nữ nhi.

...

Thân mặc áo bào đỏ, vạt áo thêu hình Thụy điều⁽¹⁾ lay động theo từng bước đi nhẹ nhàng của Đằng Bội Nhi. Ở trong sự vây quanh của cung nữ, về tới cung Càn Khôn, khi con người nhìn chăm chú cửa sổ khẽ mở thì lóe lên, vươn tay ngọc thon nhỏ về phía cung nữ thay xiêm áo ở đằng sau:

“Các người đi xuống trước đi.”

“Vâng, nương nương.” Chúng cung nữ phúc thân rồi lui ra.

Ngoài cửa sổ, trăng đã leo lên ngọn cây, ánh trăng thanh lãnh chiếu khắp mặt đất. Từng đốm sao thưa thớt, cùng sáng tỏ với ánh trăng.

Gió thổi vào rung động bức rèm châu, vang lên từng tiếng thanh thúy.

Đằng Bội Nhi bất động thanh sắc ngồi vào bên cạnh bàn, bưng ly trà lên, sau khi nhấp nhẹ một ngụm mới hướng về phía sau bức bình phong hô:

“Đi ra đi.”

Một bóng dáng màu đen giống như tia chớp bay vút ra, quỳ gối trước mặt Đằng Bội Nhi.

“Tham kiến nương nương.”

“Đứng lên đi.” Đằng Bội Nhi đặt ly trà xuống, nhàn nhạt nói.

“Lão gia, là có lời muốn công đạo à?” Phụ thân đã biết hoàng thượng thất lạc hài tử ở bên ngoài, hẳn là đã có hành động rồi.

“Hồi nương nương, lão gia có thư gửi người.”

Nói xong, bóng dáng màu đen lấy thư từ trong túi áo ra, hai tay cung kính trình lên Đằng Bội Nhi.

Đằng Bội Nhi tiếp nhận thư, sau khi đọc xong dưới ngọn đèn, mặt lộ vẻ vui mừng, môi anh đào nhếch lên, tốt lắm, chỉ cần cha ra tay, nàng tin tưởng nhất định sẽ không xảy ra sai lầm, tương lai, nàng sẽ chờ Duệ Nhi đi lên ngôi vị thái tử, sau đó là đế vị hoàng đế.

“Tốt lắm, người chuyển lời cho lão gia, vạn sự cẩn thận.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Thân ảnh màu đen gật đầu, người đã từ cửa sổ bay nhanh ra ngoài.

Đằng Bội Nhi đợi hẳn rồi đi, tiến lên đóng cửa sổ lại. Bàn tay nhỏ nhắn cầm lấy lá thư hơ trên cây đèn, ngọn lửa chậm rãi nuốt hết tờ giấy. Khuôn mặt quyền rũ tinh xảo ở trong ánh nến mờ nhạt cười đến đắc ý, dần dần trở nên méo mó.

Hừ, tiểu tử kia muốn cướp ngôi vị của Duệ Nhi, đều đi chết đi!

Hôm sau, hai đội nhân mã một trước một sau từ trong Nguyệt Diễm quốc đi về phương hướng Dạ Liêu.

Một cuộc chiến ngầm, sắp sửa khai chiến!

Mà ở bên kia, đám người Bắc Tiểu Lôi và Dạ Tinh Thần cũng từ biệt Thu Triệu Ảnh, lên đường trở về vương phủ.

---

(1) Thụy Điều: loài chim đem lại may mắn.

118. Chương 118: Công Lực Họa Thủy Không Giảm

Thị trấn

Cửa hàng san sát, ngựa xe như nước. Tiếng la hét liên tục không ngừng, một mảnh huyên náo, vô cùng sầm uất.

Một cỗ xe ngựa tinh xảo hóa những đám mây lạnh trên thân chậm rãi đi từ cửa thành vào. Bên trái xe, có một cửa sổ nhỏ nhỏ, phía sau cửa hé ra một khuôn mặt tuyệt sắc đang nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên đường đến thích thú.

“Dừng xe—“ Bắc Tiểu Lôi buông rèm cửa sổ xuống, hướng về phía xa phu hô lên.

“Làm sao vậy? Lôi Nhi?”

Dạ Tinh Thần để sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Bắc Tiểu Lôi. Bạch y trắng tuyết, vạt áo thêu viền vàng. Tào nhã, tôn quý, đôi mắt kia sáng như sao, rực rỡ vô cùng. Môi mỏng gợn lên một nụ cười nhẹ, ôn nhu như gió xuân.

Bắc Tiểu Lôi thấy Dạ Tinh Thần như vậy, nuốt một ngụm nước bọt.

Đáng chết, công lực mệnh hoặc người của kẻ gây tai họa này sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Dạ Tinh Thần nhìn bộ dáng của Bắc Tiểu Lôi, ý cười bên môi càng sâu. Tiểu nữ nhân này nhất định không biết biểu tình giờ phút này của nàng đối với nam nhân mà nói là có bao nhiêu mê hoặc. Vươn cánh tay thon dài, nhẹ nhàng lôi kéo, để thân mình của Bắc Tiểu Lôi ngã vào trong ngực của hắn.

“Nữ nhân, nàng đang dụ dỗ ta à?” Đôi mắt long lanh kia nhìn thẳng vào hắn, như muốn một ngụm nuốt trọn hắn. Nếu như vậy, hắn thực cam tâm tình nguyện đón nhận.

Bắc Tiểu Lôi đảo cặp mắt trắng dã, rõ ràng chính mình đang câu hồn người khác, còn nói nàng dụ dỗ hắn, xin nhờ, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là ‘vừa đánh trống vừa la làng’?

Ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào hắn, chẳng biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy kẻ gây tai họa có chút biến đổi. Hiện tại hắn không còn thị huyết như trước kia, thỉnh thoảng nàng còn có thể cảm giác được hơi thở lãnh lệ trên người nam nhân này, hoàn toàn không giống cái loại cảm giác văn nhược lúc ban đầu. Chẳng lẽ nam nhân này nhưng thật ra là một nam nhân phúc hắc?

“Này.” Bàn tay trắng mềm chọc chọc lồng ngực rộng lớn của hắn, phần môi hé mở. “Người có phải có chuyện gì giấu ta không?” Cảm thấy con ngươi của hắn ngẫu nhiên làm cho người ta nghiền ngẫm.

Nghe thấy lời nói của Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần kinh ngạc trong nháy mắt, chẳng lẽ tiểu nữ nhân phát giác ra chuyện mình che giấu thân thủ?

“Nàng nói thử xem?”

“Vô nghĩa.” Bắc Tiểu Lôi không nghe lờm hắn một cái. “Nếu như ta biết rồi thì còn hỏi ngươi làm gì chứ?” Tên gia hỏa này cố tình chọc giận nàng đây mà.

“Nếu như ta thật sự có chuyện giấu nàng, nàng sẽ làm thế nào?”

Là thăm dò, cũng là lo lắng. Dạ Tinh Thần kỳ thật rất sợ sau này Bắc Tiểu Lôi sẽ vì chuyện hắn che giấu thân thủ cùng thân phận khác của mình mà không tha thứ cho hắn. Không phải không có khả năng, tính khí tiểu nữ nhân này quả thực rất trực tính.

“Người giấu giếm ta cái gì?” Bắc Tiểu Lôi đẩy Dạ Tinh Thần ra, ngẩng đầu hoài nghi nhìn hắn.

“Ta cho ngươi biết, ta hận nhất bị người ta gạt. Nếu như ta biết ngươi lừa ta cái gì, nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

Trái tim Dạ Tinh Thần lập bộp rơi xuống, thậm rồi, hắn thật sự lừa nàng. Nếu vạn nhất nàng phát hiện, hậu quả sẽ thế nào đây?

“Sao ngươi không nói lời nào?” Bắc Tiểu Lôi thấy Dạ Tinh Thần mím môi, vẻ mặt có chút kỳ lạ. Không khỏi cổ quái mà đánh giá trên dưới hắn một phen, “Chẳng lẽ bị ta nói trúng rồi? Nói, có phải trộm nuôi nữ nhân ở bên ngoài hay không? Hay là tính toán nạp thiếp hả?” Nhìn bề ngoài hắn, điều đầu tiên nàng nghĩ đến trong đầu chính là bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt cường hãn của hắn, có lẽ thật sự có nữ nhân ở bên ngoài.

Nghe được lời Bắc Tiểu Lôi nói, Dạ Tinh Thần không biết là nên thở nhẹ nhõm một hơi hay là nên cười. Thì ra ngày ngày tiểu nữ nhân này đều đề phòng hấn đi tìm nữ nhân khác à? Ngón tay điểm chop mũi nàng một cái, có mấy phần sủng nịch nói.

“Nàng ấy à, rốt cuộc trong đầu nhỏ chứa những gì vậy?”

Bắc Tiểu Lôi đẩy ngón tay của hấn ra, trừng mắt nhìn hấn.

“Chẳng lẽ không phải? Người nhìn lại bản thân xem, đúng là bộ dáng trên hoa ghẹo nguyệt mà. Ta còn chưa quên lúc mới tới vương phủ, đã có hai nữ nhân chạy đến tranh trượng phu với ta đâu, hừ hừ—“

Dạ Tinh Thần nhếch môi khê cười, thì ra tiểu nữ nhân này còn nhớ rõ chuyện xưa của cả năm trước như vậy.

“Được rồi, không phải nàng muốn xuống xe đi dạo phố à? Đi thôi.” Nói xong, liền đứng dậy dắt theo nàng đi xuống xe ngựa.

“Làm sao người biết?” Bắc Tiểu Lôi truy vấn hỏi, vừa vẫy tay gọi Tiểu Kim đang đậu ở một bên, phất chốc Kim Sí Điều bay đến trên vai thơm của nàng.

Dạ Tinh Thần nhếch môi, đưa ngón, từ trước đến giờ tâm tư của nàng đều viết ở trên mặt hết rồi.

Hai nam nữ một đỏ một trắng đi từ trên xe ngựa xuống. Về ngoài tuyệt sắc, tuyệt mỹ kia lập tức thu hút ánh mắt đám đông. Đặc biệt khi nhìn thấy một con chim màu vàng đậu ở trên vai hồng y nữ tử thì lại càng kinh ngạc không thôi.

Trời ạ, bọn họ không nhìn lầm chứ, trên đời còn có cả loài chim màu vàng à?

“Tiểu Kim, người xem tất cả mọi người đều đang nhìn người nha.”

Bắc Tiểu Lôi cũng hiểu rõ Tiểu Kim đặc biệt, cho nên phản ứng của mọi người tự nhiên là nằm trong dự liệu. Ngẩng đầu lên, trên đầu với Tiểu Kim ở trên vai.

Đôi mắt phỉ thúy của Tiểu Kim tròn trắng, tựa hồ nghe hiểu lời của Bắc Tiểu Lôi.

Dạ Tinh Thần câu môi, sủng nịch nhìn hình ảnh một người một chim đang đùa giỡn. Thế nhưng, hấn lại không biết nụ cười của hấn giống như hoa xuân nở rộ, sáng lạn, tuyệt mỹ làm cho nam nữ xung quanh đều tròn tròn mắt.

Nam nhân thật tuấn! Quả thực là yêu nghiệt, quyến rũ làm tim gan người khác thùng thùng nhảy loạn.

“Tránh ra—“

119. Chương 119: Giao Thủ

“Tránh ra—“

Một tiếng hô kinh động đột nhiên truyền đến, ngay sau đó, mọi người nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ từ hướng cửa thành thẳng tắp lao tới. Tiếng phát ra chính là của đại hồ tử điều khiển xe, chỉ thấy tay hấn lôi kéo dây cương, vẻ mặt ngông cuồng, nhưng lại không khống chế ngựa.

Đường phố vốn vô cùng náo nhiệt lại bởi vì sự xuất hiện của chiếc xe ngựa mà càng thêm ồn ào. Mọi người nhìn thấy xe ngựa cứ đâm thẳng xông mạnh đến mà sợ tới mức kinh hãi, mỗi người đều hoảng loạn né tránh, còn có mấy đứa bé bị đụng ngã xuống đất, tiếng khóc trộn lẫn với tiếng kêu sợ hãi của người lớn, càng thêm cực kỳ rối loạn.

Bắc Tiểu Lôi thấy một màn như vậy, tức giận.

Xa phu đáng chết, rốt cuộc có biết điều khiển xe hay không?

Bồng chốc, bóng dáng lửa đỏ bay vút về hướng xe ngựa. Một tay rút roi bên hông ra vút về hướng người đánh xe.

“Xuống dưới cho ta.”

Vừa yêu kiều quất lên, vừa vận nội lực lên trên roi, cuốn phu xe ngựa ngã xuống mặt đất. Thân ảnh đỏ rực bay vút đến trên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, nguy hiểm mà đem ngựa gần như mất tốc độ ngừng lại.

“Được—”

Chứng kiến Bắc Tiểu Lôi dừng xe ngựa lại, tất cả mọi người đều vỗ tay lên. Nữ tử này thật lợi hại a.

Dạ Tinh Thần bị kích động của Bắc Tiểu Lôi dọa sợ, hần vốn muốn gọi ám vệ. Kết quả lại không kịp với tốc độ của Lôi Nhi, may mắn nàng không có việc gì, ngược lại còn đá bay tên phu xe, ổn định được xe ngựa.

“Xảy ra chuyện gì?”

Một giọng nói yếu điệu truyền ra, giọng nói mềm mại, làm cho người nghe thấy tâm ngựa ngựa, không biết chủ của giọng nói này có bộ dáng như thế nào?

Mọi người nhìn lại, đã thấy một bạch y nữ tử đẩy cửa xe ra, xuất hiện ở trước mặt mọi người, mày liễu mắt đen, mũi xảo môi mỏng, da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng, thật là một nữ tử xinh đẹp thanh lệ.

“Người là?” Thiếu nữ trông thấy phu xe nguyên bản lại thay đổi thành một nữ tử, giật mình kinh ngạc, mắt đen mở to, nhìn vào Bắc Tiểu Lôi.

Bắc Tiểu Lôi nhìn lướt qua bạch y thiếu nữ, thoạt nhìn cũng thật thanh tú, đoan trang, nhưng hạ nhân xấu xược như vậy, chủ tử nhất định cũng không tốt đẹp gì.

“Tiểu thư.” Phu xe ngựa bị Bắc Tiểu Lôi quăng xuống đất, cả thân bị rơi giống như chiếc lá. Về mặt công phu cũng đã không còn, đôi mắt to lại có chút đáng thương nhìn về phía chủ tử.

“Ngô thúc, sao ông lại nằm dưới đất vậy?” Nữ tử nhìn dáng người cao lớn của phu xe ngã ngồi trên mặt đất mà nghi hoặc không thôi.

“Tiểu thư, người nhất định phải làm chủ cho lão nô.” Đại hồ tử bò dậy, quỳ trên mặt đất, tay to chỉ hướng Bắc Tiểu Lôi, cả giận nói. “Lão nô vốn lái xe rất tốt, nhưng không hiểu sao cô nương này lại quất roi qua, quăng lão nô xuống đất...”

“Như vậy?” Bạch y thiếu nữ nghe đại hồ tử nói, ánh mắt chuyển sang Bắc Tiểu Lôi. Phấn môi khẽ nhếch, cười như không cười, lại mang theo một cỗ áp lực khó hiểu nhìn nàng. “Vị cô nương này, không biết gia phả đã đắc tội người chỗ nào? Người lại quăng hẳn xuống đất?”

Bắc Tiểu Lôi giương mày, xem ra nữ nhân này cũng không phải người yếu đuối. Phấn môi hơi gợi lên, bàn tay mềm chỉ mọi người hai bên đường, lại nói.

“Nhìn một chút đi, người hầu tốt của cô nương lại điều khiển xe làm cho người ngã ngựa đổ như vậy a.”

Nghe đối thoại của hai người, những người khác cũng thu lại lòng hiếu kỳ đối với thiếu nữ, đổi lại là biểu tình phẫn nộ.

“Cô nương, các người lái xe kiểu gì vậy, thiếu chút nữa là đụng chết chúng ta rồi.”

Một đại thẩm thân mặc áo ngắn vải hoa nổi giận đùng đùng nói, đến bây giờ trái tim bà vẫn còn phanh phanh nhảy loạn đây, dọa chết người rồi.

Thiếu nữ nghe thấy lời của bà ta, lại đảo qua mọi người, đã hiểu rõ nguyên nhân mọi chuyện, con người lạnh lùng quét về phía nam nhân trên đất, không vui trách mắng nói.

“Ngô thúc, không phải đã nói với ông, điều khiển xe phải cẩn thận à? Vạn nhất tổn thương đến người khác thì phải làm sao? Có điều—” Đề tài đột nhiên thay đổi, nâng lên chiếc cầm thon, nàng ta có chút ngạo khí nhìn vào mọi người ở trên đường.

“Các vị cũng thật là, nhìn thấy xe ngựa đi tới, các người cũng phải biết mà tránh trước đi, tại sao lại gây ngốc ở chỗ này, không phải là đợi xe ngựa đụng chứ?”

“Người—“

Lời nói của thiếu nữ làm cho tất cả mọi người đều thay đổi vẻ mặt, ngay cả Dạ Tinh Thần cũng nhin không được chau lại tuấn mi. Nữ tử này cũng quá ngạo mạn, vô lý rồi, chẳng thể trách hạ nhân cũng vậy. Đây gọi là có chủ nào, tất có nô đây.

“Phi, đúng là không biết xấu hổ, chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy.”

Bắc Tiểu Lôi thấy nữ tử không nói đạo lý như vậy, nhin không được phun ngum nước miếng sang bên cạnh. Đôi mắt sáng rỡ lóe lên tia sáng xem thường nhìn bạch y thiếu nữ, thật không ngờ nữ nhân này lớn lên cũng ra khuôn ra dạng, vậy mà mở miệng nói chuyện lại làm cho người ta chán ngán.

“Ta nói cô nương này, người đã soi qua gương chưa? Nhìn bộ dáng người không biết nói đạo lý như vậy, so với quý còn dọa người hơn.” Đụng vào người còn nói lý, nghe bên cạnh vẫn còn tiếng nức nở của trẻ con, lửa giận của Bắc Tiểu Lôi nhin không được tuôn ra.

Ba một tiếng, chiếc roi vút về phía phu xe ngồi trên mặt đất. Hừ, không giáo huấn cậu vật này một chút, hẳn còn không biết mạng của mình không tôn quý bằng người khác đâu.

“Chậm đã—“

Bạch y thiếu nữ thấy động tác của Bắc Tiểu Lôi, xoát một cái, cầm nhuyễn kiếm trong tay, ánh mắt lạnh lùng trừng Bắc Tiểu Lôi.

“Cô nương muốn làm khó thủ hạ của ta, cũng phải tự xem cân lượng của mình.” Người của nàng khi nào thì để cho người ngoài khi dễ?

“Hừ, thì sao? Muốn đánh nhau, bốn cô nương sẽ phụng bồi.”

120. Chương 120: Tiểu Kim Cũng Là Họa Thủy

Bắc Tiểu Lôi cùng bạch y thiếu nữ nhìn nhau, ai cũng không nhượng bộ.

Người bên ngoài đều lau mồ hôi, không ngờ sẽ làm náo đến tình cảnh muốn động thủ. Người nhìn ta, ta nhìn người, vừa muốn xem kịch, lại sợ tai họa trúng người.

Bỗng, thân thể Bắc Tiểu Lôi nhoáng lên, bóng dáng đỏ rực hạ xuống mặt đất, tay nắm roi giằng co với bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ câu môi cười khê, bóng dáng màu trắng cũng bay vút từ trên xe ngựa xuống, bóng dáng xinh đẹp động lòng người.

Từ lúc Bắc Tiểu Lôi vung roi về phía phu xe ngựa, thân mình nho nhỏ của Tiểu Kim đã nhảy lên trên vai Dạ Tinh Thần. Cảm thụ được tốc độ tim đập của Dạ Tinh Thần, nó biết người nam nhân này rõ ràng rất muốn có thể lấy tư thế dũng mãnh đứng ở trước mặt Bắc Tiểu Lôi bảo hộ nàng. Nhưng lại không thể không áp xuống, xem hẳn mím chặt môi, đôi mắt thâm thúy không chớp không nháy nhìn chăm chú vào hai nữ tử, chỉ sợ nếu như chủ tử thật sự có một cái vạ nhất, hẳn nhất định sẽ xé bỏ nguy trang...

Đầu chim nho nhỏ nghiêng một cái, nó cảm thấy chủ tử không cần phải lãng phí thời gian với người nữ nhân kia. Đôi cánh màu vàng giương ra, thân mình nho nhỏ bay về hướng hai người, dừng ở trên vai Bắc Tiểu Lôi.

A, đây là—

Trong khoảnh khắc bạch y thiếu nữ nhìn thấy Kim sí điểu, cả hai mắt đều phát sáng lên. Chim nhỏ đẹp quá, đôi cánh màu vàng kia chói mắt như ánh mặt trời trên cao, lông lấy rực rỡ; bích đồng kia giống như phi thúy, lóe ra ánh sáng linh động. Cho tới bây giờ chưa từng thấy chú chim nhỏ nào kỳ lạ, tuyệt mỹ như thế, chỉ sợ ngàn vàng cũng khó đổi. Nếu như đưa con chim này tặng cho sư huynh, huynh ấy nhất định sẽ

đôi xử khác với nàng. Trong đôi mắt đẹp xẹt qua một đạo tinh quang, nàng ta thu hồi kiếm trên tay lại, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Bắc Tiểu Lô, có vài phần giáo hoạt.

“Hừ, bốn tiểu thư khinh thường đánh với ngươi, nếu như ngươi chịu bán con kim điếu này cho ta, ta sẽ không tính toán chuyện ngươi làm khó dễ với Ngô thúc nữa.”

Tiểu Kim vừa nghe, bích mâu lóe lên, da, lại đánh chủ ý lên người nó, nàng ta cho rằng ai cũng có thể có được nó à? Cũng không xem lại phân lượng chính mình một chút. Cái đầu cương quyết ngẩng cao, có chút xem thường mà nhìn vào thiếu nữ.

“Ngươi đang nói cái chuyện quái quỷ gì vậy?”

Đôi mắt sáng của Bắc Tiểu Lô nhìn bạch y thiếu nữ với vẻ không thể tưởng tượng nổi. Nữ nhân này không có bị bệnh gì chứ. Nói cái chuyện quái quỷ gì vậy, rõ ràng là nàng ta nhiễu loạn mọi người, hiện tại ngược lại giả làm khổ chủ, chắc chắn, đúng là một người thần kinh.

“Ta phi, thật là có đủ không biết xấu hổ.”

“Đúng a, không thể tưởng được vị cô nương này lớn lên cũng thanh thanh tú tú, sao lại ngang ngược không nói lý lẽ như vậy?”

“Đây chính là bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rửa đi.”

“...”

Nghe thấy lời của bạch y thiếu nữ, tất cả mọi người đều thì thầm nghị luận. Người không thể xem qua tướng mạo a.

“Các người câm miệng cho bốn tiểu thư.”

Nghe thấy mọi người phê bình, vẻ mặt bạch y thiếu nữ lúc trắng lúc xanh.

Bạch y thiếu nữ vừa quát một tiếng, tất cả mọi người đều bị dọa đến cầm khẩu.

“Ngươi bán hay không bán?” Thiếu nữ quay đầu lại, trừng Bắc Tiểu Lô. Nhìn thế nào cũng cảm thấy hồng y nữ tử này không vừa mắt.

“Không bán thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn cướp hay sao?”

Bắc Tiểu Lô liếc bạch y thiếu nữ, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười có mấy phần giễu cợt.

“Liên cướp, thì sao nào?”

Thiếu nữ vừa nói xong, thân hình màu trắng đã đến gần Bắc Tiểu Lô. Đôi mắt đen nhiễm lên lãnh ý, tay phải cầm kiếm, bỗng chốc đâm về phía nàng.

Bắc Tiểu Lô nhếch môi lạnh lùng cười, bằng vào công phu này của ngươi cũng muốn cướp Tiểu Kim đi, nằm mơ.

Mũi chân khẽ điểm, bóng dáng đỏ rực nhẹ lướt về sau. Giống như cầu vồng xuất hiện giữa không trung, hồng y tung bay, tóc đen múa lượn, đẹp đến rung động lòng người. Chim nhỏ màu vàng đậu trên vai thơm của nàng, động cũng không động. Đôi bích đồng hơi câu lên nhìn vào bạch y thiếu nữ. Hừ, muốn cướp nó. Một ngụm nước miếng độc chết nàng ta.

“Ngươi—”

Bạch y thiếu nữ thấy mình không lại gần được Bắc Tiểu Lô, lại thấy vẻ mặt dân chúng hai bên giống như đang xem kịch vui. Vừa thẹn vừa giận, khua kiếm lên, mũi chân khẽ điểm, bóng dáng màu trắng cũng vọt lên không bay vút đuổi theo.

Mọi người ở trên mặt đất, ngẩng đầu lên, nhìn vào hai bóng dáng người tới ta đi ở trên không trung. Một trắng một đỏ, giống như một phong cảnh mỹ lệ nhất, trắng vô cùng, đỏ vô cùng; lại như tuyết trắng cùng lửa đỏ, một lạnh một nóng, chiếm lấy ánh mắt của mọi người.

Dạ Tinh Thần đứng ở nơi đó, áo trắng tung bay, mắt sáng chuyên chú nhìn lên. Không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vị hắc y nhân ở bên cạnh hắn, đôi mắt lãnh mạc như đang nhìn hai người triển đấu trên bầu trời, ánh mắt không gợn sóng như hồ nước chết.

“Vương gia, có cần thuộc hạ ra tay không?”

Một lúc sau, hắc y nhân nói. Tuy rằng hắn nhìn ra được vị bạch y thiếu nữ kia tuyệt đối không thắng được vương phi, ngược lại, vương phi giống như con mèo đang vờn con chuột nhỏ cứ từng roi từng roi mà trên đầu bạch y thiếu nữ. Còn Kim sí điều khiển cho hai người đánh nhau kia, lại không nhúc nhích đậu ở trên vai vương phi. Ánh mặt trời chiếu xuống, kiếm trong tay bạch y thiếu nữ xuất ra hàn quang lập lòe, lại không bằng tiên pháp như thần của vương phi.

Chợt, Bắc Tiểu Lôi vung một roi đến trước mặt thiếu nữ. Thiếu nữ cả kinh, theo phản xạ sử dụng kiếm che ở trước mặt. Nhưng không ngờ Bắc Tiểu Lôi chỉ dùng hư chiêu, môi anh đào gọi lên, một cước đá thiếu nữ xuống dưới.

Thân mình thiếu nữ lộn mấy vòng giữa không trung, cuối cùng khó khăn lắm mới hạ xuống mặt đất, lão đảo lui về sau mấy bước, nếu không phải người phu xe kia ở phía sau đứng lên ngăn nàng ta lại, chỉ sợ nàng ta còn có thể bị té ngã.

Khi thân hình thiếu nữ đang lui về sau, Bắc Tiểu Lôi cũng nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Hồng y nhẹ nhàng bay lên, vai thơm còn đậu một Kim sí điều hiếm có. Lông mày đen đôi mắt sáng, tóc mây như sương, rước lấy ánh mắt kinh diễm của mọi người.

Bắc Tiểu Lôi đi đến trước mặt bạch y thiếu nữ, nhìn nàng ta, có cảm giác khí phách cao quý bất khả xâm phạm.

“Hiện tại người thua rồi.”

121. Chương 121: Gặp Nhau

“Hiện tại người thua rồi.”

Chỉ mấy chữ, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lực áp bách mạnh mẽ.

Sắc mặt bạch y thiếu nữ trầm xuống, cảm thấy ánh mắt bốn phía như đang cười nhạo nàng. Trong lòng bực mình tức giận, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hồng y nữ tử trước mặt, hận không thể một miếng xé rách nàng ta. Lần đầu tiên trong đời, nàng nếm phải mùi vị bị người giẫm đạp dưới chân.

“Người không cần khinh người quá đáng.” Trừng mắt nhìn Bắc Tiểu Lôi, hung hăng trừng.

Bắc Tiểu Lôi nghe thấy lời nói của bạch y thiếu nữ thiếu chút thì té ngã, rốt cuộc là ai khinh người quá đáng? Rõ ràng là xe ngựa của nàng ta làm ọi người kinh hoảng, nàng ta ngược lại giả làm khổ chủ; hiện tại, rõ ràng nàng ta muốn cướp Tiểu Kim, lại thốt lên một câu như vậy. Nàng ta là không có đầu óc, hay là không phát triển đầy đủ, mới có thể cho rằng tất cả mọi người nên xoay quanh nàng ta, bản thân cảm thấy rất tốt đẹp vậy.

“Phi, bốn cô nương cuối cùng cũng hiểu rõ cảm giác ‘tú tài gặp phải bình’ rồi.” Chắc, nữ nhân này có bề ngoài lớn, mà đầu óc lại không lớn. Ngang ngược không nói lý lẽ.

“Người có ý tứ gì?” Thiếu nữ trừng Bắc Tiểu Lôi, vừa nghe nàng nói cũng biết nhất định là đang mắng chính mình.

“Tự mình suy nghĩ.” Bắc Tiểu Lôi liếc trắng nàng ta một cái, xoay người muốn đi, nàng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với nữ nhân điên này. Bị nàng ta quấy rối như vậy, ngay cả tâm tình dạo phố cũng không còn. Nàng vẫn nên cùng kẻ gây tai họa sớm trở về một chút, nàng nhớ hai tiểu bảo bối rồi.

“Kẻ gây tai họa, đi thôi.”

Đi lên trước kéo Dạ Tinh Thần, đổi lấy nụ cười sủng nịch của hắn.

“Được.” Xem chuyện vừa rồi, Lôi Nhi của hắn tuy cũng có chút ngang ngược, nhưng so với bạch y thiếu nữ kia, quả thực là tốt hơn nhiều.

“Này, người đứng lại đó cho ta.”

Bạch y thiếu nữ thấy Bắc Tiểu Lôi đánh thắng mình rồi muốn đi, trong lòng tức giận đến ngứa răng. Vừa đứng vững, liền đi lên hai bước quát hai người. Tuy bộ dạng người nam nhân kia tuần mỹ vô trù, nhưng trong lòng thiếu nữ chỉ có sư huynh của mình không giống người khác đem toàn bộ ánh mắt lưu lại trên người hắn.

“Mặc kệ nàng ta.” Bệnh thần kinh mới nghe lời nha đầu điên không nói lý lẽ.

Bắc Tiểu Lôi nói thầm ở trong lòng, thời gian quý giá của nàng không cần tiếp tục lãng phí trên người nàng ta. Kéo Dạ Tinh Thần chuẩn bị bước lên xe ngựa, coi lời nói của bạch y thiếu nữ thành gió thoảng ngoài tai.

“Này—“ Lại dám coi thường nàng.

Bạch y thiếu nữ tức giận, xoát một cái rút kiếm ra bắn về phía Bắc Tiểu Lôi.

Mọi người kêu lên sợ hãi, lúc này hồng y nữ tử và nam tử kia lại đứng lúc đưa lưng về phía bạch y thiếu nữ, không có một chút phòng bị, bọn họ gần như có thể thấy trước cảnh thanh kiếm lóe ra hàn quang xuyên qua sau lưng hồng y nữ tử, những người nhát gan đã nhắm cả hai mắt lại, không đành lòng nhìn chuyện sắp xảy ra.

Nhưng ngoài dự đoán, bọn họ lại nghe thấy một tiếng đang, trợn mắt nhìn lên, ô, thì ra là một nam tử áo đen xuất hiện ở phía sau hồng y nữ tử, trên tay cũng nắm một thanh bảo kiếm thượng hạng, một tiếng đang kia chính là âm thanh nam tử phóng kiếm chặn lại thanh kiếm đang bay tới.

Nghe thấy một tiếng đang, Bắc Tiểu Lôi và Dạ Tinh Thần nhanh chóng quay đầu lại. Khi thấy thanh kiếm bị hắc y nhân đánh rơi trên mặt đất cũng đã hiểu rõ, sắc mặt hai người đều trầm xuống. Bạch y thiếu nữ này thật sự là hèn hạ, lại có thể đánh lên sau lưng người khác.

Bắc Tiểu Lôi buông Dạ Tinh Thần ra, đứng ở bên cạnh hắc y nhân, hai cánh tay chống lên eo, đứng tư thế người đàn bà đánh đá chữ đồng trừng bạch y thiếu nữ.

“Nha đầu điên, người đủ chưa? Lại dám đánh lên sau lưng người khác, người không thấy mất mặt à?” Hừ, tức chết nàng rồi, may mắn có thị vệ chặn lại, nếu như tổn thương đến kẻ gây tai họa không có công phu, xem nàng có rút da nàng ta không. Cứ nghĩ đến việc kẻ gây tai họa có thể bị thương, sắc mặt Bắc Tiểu Lôi càng thêm âm trầm.

“Đúng là, đánh lên sau lưng người khác, thực hèn hạ.”

“Không nghĩ tới một cô nương gia, tâm địa lại ác độc như vậy.”

Những người xung quanh lại bắt đầu nghị luận ồn ào, càng lúc càng xem thường bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ nghe thấy nghị luận của mọi người, khuôn mặt đều tái đi.

“Đánh thắng ta còn muốn chạy à? Không dễ dàng như vậy.” Bạch y thiếu nữ trừng Bắc Tiểu Lôi, vừa nhìn sẽ không chịu bỏ qua.

Nương của ta ơi, hôm nay trúng phải cái vận gì vậy. Lại đụng phải một kẻ điên khó chơi.

Bắc Tiểu Lôi đảo cặp mắt trắng dã, nhin nha đầu điên này đủ rồi nha. Còn nhin nàng ta nữa, nàng không phải họ Bắc.

Chợt, Bắc Tiểu Lôi vươn tay mềm tới eo lưng, roi đã ở trong tay. Thân hình đổ rục giống như tên rơi cung, bay về phía bạch y thiếu nữ. Không hề cho nàng ta bất luận cơ hội phản kích, một roi tiếp một roi vút lên trên người nàng ta.

Bạch y thiếu nữ bị Bắc Tiểu Lôi đột nhiên đến gần dọa sợ, bối rối ứng chiến, lại quên mất kiếm đã bị hắc y nhân đánh bay, thân mình đành trái phải hai bên tránh công kích của Bắc Tiểu Lôi. Nhưng không ngờ roi của Bắc Tiểu Lôi như có sinh mạng, nàng ta tránh bên nào, roi liền đuổi theo đến bên ấy. Qua mấy chiêu, trên người nàng ta đều dính roi. Tay áo bị roi vụt rơi một mảnh, hở miệng, lộ ra cánh tay trắng trơn bóng, đưa tới tiếng kinh hô của người bên ngoài. Cũng làm cho chính nàng ta vừa thẹn vừa giận, lại không làm gì được Bắc Tiểu Lôi.

“Vương phi, tức giận rồi.” Nam tử áo đen đứng ở bên người Dạ Tinh Thần nói.

Dạ Tinh Thần gật đầu, nếu như Lôi Nhi có thể nhịn được, nàng đã không phải là Bắc Tiểu Lôi rồi.

Chỉ thấy Bắc Tiểu Lôi càng vung roi càng nhanh, bạch y thiếu nữ kia cố hết sức để né tránh, trên người lại bị vụt thêm mấy roi, phu xe ngựa của bạch y thiếu nữ đứng ở một bên nhìn thấy vô cùng lo lắng, nhưng lại không có cách gì.

Đúng lúc này, bốn đạo bóng dáng từ một bên phố đi tới. Thấy nơi này bị vây thành một đoàn, hai tiểu hài tử tuổi nhỏ đều hiếu kỳ kéo dài cái cổ muốn nhìn. Làm cho nam nhân đang ôm nữ oa nhịn không được khẽ cười, thoáng cái nâng tiểu nữ oa lên đỉnh đầu.

Tiểu nữ oa còn chưa kịp kinh hô, hai mắt đã dừng ở trên người hồng y nữ tử đang vung roi.

“Mẫu thân—”

122. Chương 122: Sư Huynh Sư Muội?

“Mẫu thân—”

Giọng nói non nớt thanh thúy của tiểu nữ oa xuyên qua đám người ồn ào, rơi vào trong tai Bắc Tiểu Lôi và Dạ Tinh Thần.

Hai người đều sửng sốt, Bắc Tiểu Lôi cũng dừng roi lại. Quay đầu vừa nhìn, a, đây không phải là Nguyệt Nhi sao?

“Nguyệt Nhi bảo bối, mẫu thân ở chỗ này.”

Bắc Tiểu Lôi huy động roi, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui mừng. Về lãnh lệ mới vừa rồi đấu với bạch y thiếu nữ đã sớm tan đi, biểu tình vui mừng kia càng làm cho khuôn mặt tuyệt mỹ thêm động lòng người, dẫn tới những cái liếc mắt của mọi người.

Một tiếng mẫu thân của Tả Hữu Nguyệt cũng làm cho Tả Quân Mạc lấy làm kinh ngạc, còn chưa hồi thần lại, đã nghe thấy giọng nói quen thuộc, tràn đầy sức sống kia, còn không phải là Tiều Dao Vương phi Bắc Tiểu Lôi à?

“Cậu, là mẫu thân.” Tả Hữu Tinh cũng nghe thấy giọng nói của Bắc Tiểu Lôi, khuôn mặt trưởng thành sớm trước sau như một cũng lộ ra tươi cười, tay kéo tay áo của Tả Quân Mạc, cúi đầu nói, ý tứ khẩn cầu không cần nói cũng biết, nó là đang hi vọng Tả Quân Mạc có thể dẫn bọn chúng qua.

Môi mỏng của Tả Quân Mạc nhếch lên, gật đầu với thị vệ ở bên cạnh.

Thị vệ hiểu ý ôm lấy Tả Hữu Tinh, cùng với Tả Quân Mạc ôm Tả Hữu Nguyệt đồng thời điểm mũi chân, hai đạo bóng dáng lướt qua dân chúng vây xem. Vừa dừng ở bên trong, hai đứa nhỏ lập tức giãy xuống, cùng nhào về phía Bắc Tiểu Lôi.

“Mẫu thân—”

Bắc Tiểu Lôi một trái một phải ôm lấy hai đứa bé, cười tươi như hoa. Hôn Nguyệt Nhi một chút, lại ở trên mặt Tinh Nhi hôn một cái.

“Ngoan, bảo bối, sao các con lại ở đây?”

“Chúng con tới cùng với cậu.” Tả Hữu Tinh đáp, nhưng thật ra là bọn chúng âm ỉ muốn gặp Bắc Tiểu Lô, Tả Quân Mạc mới dẫn chúng đến đây chơi đùa.

Thì ra là thế.

Bắc Tiểu Lô gật đầu, mới ngẩng đầu lên, muốn chào hỏi Tả Quân Mạc, lại có người còn nhanh hơn nàng.

“Sư huynh?”

Ngay khi bóng dáng Tả Quân Mạc vừa xuất hiện, bạch y thiếu nữ quả thực không thể tin được, sư huynh mà nàng ngày mong đêm đợi lại ở ngay trước mắt mình, kích động trong lòng giống như nước sông cuộn cuộn, thật lâu không yên.

“Yên Nhi?” Tả Quân Mạc nhìn thấy bạch y thiếu nữ cũng sửng sốt, hiển nhiên không ngờ tới sư muội ba năm không gặp lại tìm đến đây. Nhìn thấy muội ấy, tâm tình rất phức tạp. Hắn luôn cảm tạ sư phụ lúc trước đã cứu hắn, cũng truyền thụ một thân võ công cho hắn, để bây giờ hắn mới có thể xây dựng lên sơn trang Thất Dạ, mới có thể tìm được hai bảo bối của tỷ tỷ. Nhưng mà cảm tạ là cảm tạ, còn đối với chuyện sư phụ luôn muốn đem sư muội gả cho hắn, hắn rất đau đầu. Đối với sư muội, hắn luôn coi muội ấy là thân muội muội, không có nửa điểm tình yêu nam nữ. Nhưng sư muội, sư phụ đều không nghĩ như vậy. Đây cũng là lý do vì sao ba năm rồi hắn chưa trở về thăm bọn họ, hắn chỉ là không hi vọng đem sự tình trở nên phức tạp. Nhưng bây giờ sư muội lại xuất hiện, là đã xảy ra chuyện gì ư?

“Sư huynh—”

Thân hình màu trắng nhoáng lên, giống như một chú chim nhỏ bay về phía Tả Quân Mạc.

Tả Quân Mạc ngẩn ra, ngay khi bạch y thiếu nữ sắp nhào vào trong lòng ngực hắn thì vươn tay ra ngăn cản nàng.

“Sư huynh.” Yên Nhi nhìn vào Tả Quân Mạc có chút hờn tủi, huynh ấy quả nhiên vẫn giống trước kia không để ỉnh thân cận.

“Đại công tử.” Ngô thúc cũng đi tới bên người Tả Quân Mạc gật đầu với hắn.

“Ngô thúc.” Tả Quân Mạc cũng hướng Ngô thúc gật đầu, sau đó đem ánh mắt rơi xuống trên người Bạch Yên Nhi.

“Yên Nhi, sao muội lại ở chỗ này? Sư phụ đâu? Lão nhân gia ông gần đây thân thể có khỏe không?”

“Một huynh còn nhớ rõ.” Bạch Yên Nhi lại oán giận liếc nhìn Tả Quân Mạc một cái. “Cũng đã ba năm sư huynh chưa từng tới thăm chúng ta, chúng ta cho rằng huynh đã quên chúng ta rồi. Hoặc là huynh đã xảy ra chuyện gì? Cho nên muội mới nói với cha muốn tới thăm huynh.” Nhưng thật ra là nàng lo lắng ba năm không gặp, Tả Quân Mạc sẽ quên nàng. Càng lo lắng nữ nhân bên ngoài quyến rũ huynh ấy đi mất.

“Đúng vậy a, Đại công tử. Chúng ta đều rất nhớ người.” Ngô thúc nói.

Tả Quân Mạc tự biết đuối lý, cúi đầu không nói.

Bắc Tiểu Lô ở một bên nhìn thấy bạch y thiếu nữ kia chạy đến bên người Tả Quân Mạc, thoát nhìn nũng nịu yếu điệu, cùng lúc trước hoàn toàn không giống nhau. Thì ra nha đầu điên này quen biết với Tả Quân Mạc, còn là sư muội của hắn. Trái đất lớn như vậy, lại làm cho nàng đụng phải nàng ta.

“Đi, bảo bối, đi bảo vệ cho cậu các con. Không thể để cho nữ nhân kia làm vợ của các con được.” Không nói lý lẽ như vậy, không cần dạy hư tiểu bảo bối.

Bắc Tiểu Lô buông hai đứa nhỏ xuống, nói nhỏ vào tai chúng.

Đôi mắt lạnh mạc từng trải của Tả Hữu Tinh lóe lên, hiểu được bạch y thiếu nữ kia khẳng định có ân oán với mẫu thân. Mẫu thân không thích nàng ta, song chỉ cần là mẫu thân không thích, chúng cũng không muốn thích.

Hai đứa nhỏ lạnh lợi đưa mắt nhìn nhau một cái, chạy chậm về hướng Tả Quân Mạc, lập tức đụng vào trên người bạch y thiếu nữ.

“A, ai hả?”

Chân Bạch Yên Nhi bị đụng trúng, thiếu chút theo phản xạ đá bay hai đứa bé.

Khi hai đứa nhỏ chạy tới Tả Quân Mạc đã phát hiện ra, chỉ là không ngờ tới hai đứa nhỏ sẽ chạy đụng Yên Nhi. Nhìn động tác của Yên Nhi, Tả Quân Mạc kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bóng dáng màu lam nhoáng lên, ôm hai tiểu hài tử vào trong lòng.

“Sư huynh?” Bạch Yên Nhi kinh ngạc nhìn Tả Quân Mạc ôm Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, lại bị hấn lạnh lòng trờng mắt.

“Yên Nhi, thiếu chút nữa muội đã thương tổn đến chúng rồi.” Tả Quân Mạc trách cứ nói.

“Muội—” Bạch Yên Nhi bị Tả Quân Mạc trách cứ mà không hiểu ra sao, nhưng lại sững sốt, không đúng, vì sao sư huynh lại quan tâm hai đứa bé này như vậy? Còn có vừa rồi là huynh ấy mang hai đứa bé này tới đây? Còn có hai đứa bé này gọi hồng y nữ tử là mẫu thân, chẳng lẽ sư huynh và nàng ta?

123. Chương 123: Xin Lỗi

“Sư huynh, bọn chúng là?”

Bạch Yên Nhi chỉ vào Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt, nhưng không ngờ hai đứa bé lại cho nàng một cái liếc mắt.

“Bọn nhỏ là bảo bối của ta.” Lời này lại là của Bắc Tiểu Lôi tiến lên trước nói. Một bộ váy áo đỏ rực nhẹ nhàng bay múa, trên khuôn mặt tuyết mỹ lệ vẻ tươi cười ấm áp, nhưng là đối với hai đứa nhỏ.

“Mẫu thân—” Thấy Bắc Tiểu Lôi tiến lên, Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt từ trên người Tả Quân Mạc trượt xuống, nhào về hướng Bắc Tiểu Lôi.

“Người, các người?”

Bạch Yên Nhi nhìn Bắc Tiểu Lôi, lại nhìn Tả Quân Mạc, trong mắt là biểu tình không thể tin được, hiển nhiên nàng ta hiểu nhầm mối quan hệ giữa hai người họ.

Bắc Tiểu Lôi hơi nâng môi, thấy vẻ mặt Bạch Yên Nhi như bị đả kích lớn, nàng thật vui. Nhưng mà nàng cũng không muốn để cho người khác hiểu nhầm mối quan hệ giữa nàng và Tả Quân Mạc. Nam nhân của nàng chính là kẻ gây tai họa nha.

“Tả công tử, cảm ơn người đã chăm sóc Tinh Nhi, Nguyệt Nhi.” Bắc Tiểu Lôi sang sảng ôm quyền tạ ơn với Tả Quân Mạc, hào khí nữ nhân giang hồ.

“Vương phi không cần cảm ơn, Tinh Nhi, Nguyệt Nhi cũng là cháu ngoại của ta.”

Tả Quân Mạc cũng ôm quyền, rất thưởng thức tiêu sái của Bắc Tiểu Lôi. Tuy rằng Tiêu Dao Vương phi này cũng có mấy phần ngang ngược, nhưng mà nàng đủ thẳng thắn, cũng không mất vẻ thiện lương, làm cho người ta không chán ghét được, ngược lại rất tán thưởng.

“Vương, vương phi?”

Bạch Yên Nhi thất lễ chỉ vào Bắc Tiểu Lôi, rõ ràng không ngờ tới thân phận của Bắc Tiểu Lôi lại tôn quý như thế, trong đôi mắt sáng ngời của nàng ta không chút che giấu sự kinh ngạc, còn có chút nghĩ mà sợ.

“Yên Nhi, không được vô lễ.” Nhìn hành động của Bạch Yên Nhi, Tả Quân Mạc trầm thấp nói. Tiểu sư muội này bị chiều đến hư rồi, vô cùng tùy hứng làm bậy, sớm hay muộn tính khí kia cũng chọc phải họa.

Nghe thấy Tả Quân Mạc khê quả trách, Bạch Yên Nhi ngượng ngùng thu tay về. Nhưng vẫn còn nửa tin nửa ngờ mà nhìn chằm chằm vào Bắc Tiểu Lôi, thấp giọng hỏi Tả Quân Mạc.

“Nhị sư huynh, nàng thật sự là vương phi à?” Còn có sao con của nàng ta lại là cháu ngoại của nhị sư huynh, nhìn thái độ cùng xưng hô khách khí giữa hai người, nàng ta cũng không giống là muội muội của nhị sư huynh à? Liền một chuỗi nghi vấn chớp qua trong đầu.

“Làm sao? Vị cô nương này đối với thân phận của thê tử bốn vương có dị nghị?”

Dạ Tinh Thần đi đến, ảnh vệ một bộ áo đen đi theo bên người. Khóe miệng mỉm cười, khuôn mặt tuấn mỹ đến yêu nghiệt càng thêm quyến rũ lòng người.

“Vương gia.” Tả Quân Mạc ôm quyền hành lễ với Dạ Tinh Thần.

“Tả công tử.” Dạ Tinh Thần cũng gật đầu đáp lễ.

“Phụ thân—” Tả Hữu Nguyệt nhìn Dạ Tinh Thần cười đến xinh đẹp, vội vàng từ trong ôm ấp của Bắc Tiểu Lôi giãy xuống, vươn cánh tay ngăn mập về phía Dạ Tinh Thần muốn ôm ôm.

Dạ Tinh Thần cười một tiếng, nhận lấy Tả Hữu Nguyệt ở trên mặt nó hôn một cái, chọc cho tiểu Nguyệt Nhi cười khanh khách không ngừng.

Tả Quân Mạc nhìn thấy phụ phụ Bắc Tiểu Lôi thật sự rất yêu Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, trong lòng thực vui mừng, cũng khó trách lúc trước hai đứa nhỏ một mực la hét muốn tìm bọn họ, cảm giác của trẻ nhỏ là rất trực quan à, ai đối tốt với chúng, ai không đối tốt với chúng, chúng đều có thể cảm nhận được.

“Dân, dân nữ biết sai.” Tuy rằng Dạ Tinh Thần tuấn mỹ vô trù nhưng uy nghi hoàng tộc trời sinh lại tuyệt không yếu. Một câu hỏi thản nhiên khiến cho Bạch Yên Nhi nghe ra được sự không vui trong lời nói của hắn, nhất thời sợ tới mức nửa quỳ trên đất.

“Vương gia, vương phi, Yên Nhi từ nhỏ đã bị chiều hư, không hiểu chuyện, mong các ngài không cần tính toán với muội ấy.” Thấy tiểu sư muội từ trước đến nay luôn ngang ngược giờ phút này cũng biết sợ, Tả Quân Mạc cũng có chút không đành lòng, liền hướng về phía phụ phụ Bắc Tiểu Lôi cầu tình uội ấy.

Bắc Tiểu Lôi liếc Bạch Yên Nhi một cái, đối với loại người mềm nắn rắn buông này rất không có thiện cảm, song nể tình Tả Quân Mạc, nàng cũng không khó xử nàng ta. Nhưng cái vốn nên đòi lại, nàng ta vẫn không thể thiếu.

“Tả công tử, không phải chúng ta tính toán với lệnh sư muội. Thật sự là lệnh sư muội rất vô lý, điều khiển xe ngựa lung tung bờ bãi, thiếu chút nữa làm cho dân chúng bên đường bị thương. Thật không dễ dàng, ta mới cản được xe ngựa lại, nàng ta không những không nhận tội, ngược lại còn quấy chỉ trích ta, thậm chí còn dám đánh chủ ý lên Tiểu Kim...”

Lời của Bắc Tiểu Lôi làm cho khuôn mặt tuấn tú của Tả Quân Mạc trầm xuống, đôi mắt thâm thúy trừng Bạch Yên Nhi. Hắn không thể lập tức đóng gói muội ấy ném trở về, thật là, không ngờ ba năm không gặp, muội ấy trái lại càng thêm ngang ngược. Sủng nịch của sư phụ, sớm hay muộn cũng sẽ làm hại muội ấy.

“Công tử, chuyện này không liên quan đến tiểu thư, là lão nô lái xe nhanh quá thôi.”

Thấy Tả Quân Mạc dùng ánh mắt trách móc nhìn Bạch Yên Nhi, Ngô thúc ba một tiếng, quỳ gối ở trước mặt hắn.

Tả Quân Mạc lạnh lùng liếc qua Ngô thúc, con người tồn tại trách cứ.

“Ngô thúc, thúc nên xét lại mình đi.”

“Vâng, lão nô biết sai rồi, nhất định sẽ sửa.” Ngô thúc gật đầu, cam đoan nói.

“Được rồi, Tả huynh, cũng không có việc gì lớn. Chỉ cần lệnh sư muội bọn họ hướng các vị dân chúng bị kinh hách xin lỗi, chuyện này coi như xong.” Dạ Tinh Thần nhìn Tả Quân Mạc nói, bọn họ đều không muốn khó xử Bạch Yên Nhi.

“Yên Nhi—”

Tả Quân Mạc chưa nói xong, Bạch Yên Nhi cũng hiểu được ý tứ của hắn. Tuy trong lòng rất không tình nguyện, cũng không bỏ xuống được mặt mũi xin lỗi những người đó. Nhưng mà nàng càng sợ Tả Quân Mạc dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn mình, cắn chặt hàm răng, nàng chuyển hướng mọi người, cúi người nói.

“Thực xin lỗi.”

124. Chương 124: Đứa Trẻ Kia Thật Giống Gia

Bạch Yên Nhi cúi thấp đầu, trong giọng nói có chút đáng thương làm cho người ta thương tiếc, nhưng trong đôi mắt lại ẩn giấu không tình nguyện cùng phần hận, từ khi nào, nàng lại bị người khi dễ đến loại tình trạng này.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều bị một màn đột nhiên này làm cho kinh sợ. Không ngờ bạch y thiếu nữ ngang ngược này lại xin lỗi bọn họ? Bất quá, sau khi sững sờ qua đi, đều xua tay ý bảo bọn họ không có việc gì, tha thứ cho nàng ta.

Bắc Tiểu Lôi nâng môi cười, những dân chúng này thật đúng là thiện lương, vì bọn họ liền tha cho Bạch Yên Nhi lần này vậy.

“Được rồi, Tả công tử, cho sư muội người trở về đi.”

Một tay Bắc Tiểu Lôi dắt theo Tả Hữu Tinh, dựa vào Dạ Tinh Thần, nói với Tả Quân Mạc.

Tả Quân Mạc gật đầu, hắn cũng hi vọng sau chuyện ngày hôm nay Yên Nhi có thể có được bài học kinh nghiệm, về sau thu liễm tính khí mãnh liệt của muội ấy một chút.

“Yên Nhi, muội lại đây.”

Bạch Yên Nhi nghe thấy lời của Tả Quân Mạc, đi đến bên cạnh hắn. Đôi thủy mâu lại đáng thương theo dõi hắn, giống như đang kể ra nỗi ủy khuất của mình.

Tả Quân Mạc lắc đầu, sớm biết có hiện tại, cần gì phải ngang ngược như vậy?

“Yên Nhi, muội biết sai lầm chưa?” Tuy không yêu muội ấy, nhưng lại thương muội ấy như muội muội.

Bạch Yên Nhi áp chế không cam tâm trong lòng xuống, cắn chặt hàm răng, đáng thương gật đầu.

“Đã biết rồi, nhị sư huynh, huynh không cần tức giận với Yên Nhi.”

“Không có, nhị sư huynh không tức giận với muội.” Tả Quân Mạc vuốt ve đầu nàng, giống như đối xử với một con tiểu cẩu đáng yêu. =))

“Đi thôi, theo nhị sư huynh về sơn trang.” Nếu đã rời núi rồi, hắn muốn bảo vệ muội ấy thật tốt, nếu không, khó mà ăn nói với sư phụ.

“Vâng.” Bạch Yên Nhi gật đầu, phá bỏ buồn bực mỉm cười, có thể ở trong nhà nhị sư huynh, nàng đương nhiên vui vẻ.

“Kẻ gây tai họa, chúng ta cũng nên về nhà thôi.” Bắc Tiểu Lôi xoay đầu, nói với Dạ Tinh Thần.

Dạ Tinh Thần gật đầu, cũng nên trở về rồi. Chỉ sợ trên dưới vương phủ đều còn đang lo lắng cho bọn họ đây?

“Tả công tử, nếu đã như vậy, chúng ta chia tay ở ngay nơi này đi. Hoan nghênh ngày sau đến vương phủ làm khách.”

“Được.” Tả Quân Mạc gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hai đứa nhỏ. “Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, các con là cùng cậu trở lại sơn trang chơi, hay là theo vương gia, vương phi quay về vương phủ đây?” Hắn thật luyến tiếc hai đứa nhỏ.

“Cậu, lần sau bọn con lại đến thăm cậu, hôm nay, bọn con muốn theo mẫu thân trở về.” Tả Hữu Tinh chín chắn nhìn Tả Quân Mạc, nói.

“Được rồi.” Tả Quân Mạc gật đầu, hai tay ôm quyền cáo biệt với phụ phụ Dạ Tinh Thần.

“Vương gia, vương phi, chúng ta cáo biệt ở đây.”

“Bảo trọng.” Dạ Tinh Thần cũng gật đầu.

Nhìn Tả Quân Mạc mang theo Bạch Yên Nhi rời đi, Dạ Tinh Thần, Bắc Tiểu Lôi mới quay đầu lại nhìn nhau.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Hai người đều tự ôm lấy một đứa nhỏ lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy đi.

...

“Viễn, người thấy sao?”

Từ lâu bên phố, cạnh cửa sổ lầu hai, hai nam tử đứng dựa vào cửa sổ, ánh mắt dao động theo xe ngựa của bọn Bắc Tiểu Lôi, trong ánh mắt tràn đầy không thể tưởng được. Bọn họ không nhìn lầm chứ?

Nam tử áo xanh quay đầu nhìn đồng bạn, nam tử áo lam, nói. Ngữ khí hoàn toàn là không thể tin được, rồi lại mang theo kinh hãi.

Nam tử áo lam gật đầu, biểu cảm cũng không tốt hơn so với đồng bạn.

“Đứa bé trai kia thật giống chủ tử.” Nhìn từ xa đã thấy rất giống rồi, chỉ sợ nhìn gần nói không chừng là giống nhau như đúc.

“Người nói, chính là bọn chúng sao?”

Nam tử áo xanh hỏi, mang theo hoài nghi, lại mang theo hi vọng. Cái loại bộ dáng cẩn cẩn thận thận này, thật sự làm cho không người nào có thể liên hệ hẳn với Âm Dạ lãnh khốc nhất.

“Hiện tại còn chưa biết, đi dò tra không phải là rõ ràng à?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử áo lam đã khôi phục vẻ lãnh mạc trước đó, giống như cái người kinh ngạc lúc trước không phải là hắn. Thay vì lãng phí thời gian ở trong này suy đoán lung tung, không bằng trực tiếp đi tìm đáp án còn nhanh hơn.

“Nói đúng.” Nam tử áo xanh vỗ tay một cái, “Đi thôi, chúng ta đi thăm dò.”

Hi vọng lần này sẽ không làm cho người ta thất vọng, nếu không, chỉ sợ chủ tử bọn họ không thể tiếp nhận nổi nữa.

...

Mấy ngày sau • Nguyệt Diễm quốc

Hoàng cung vàng son lộng lẫy đắm chìm trong ánh mặt trời sáng lạn, lấp lánh ra hào quang rực rỡ, nhưng dưới vẻ hoa lệ đó lại che giấu âm mưu cùng máu tanh.

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Nguyệt Minh Nhất đau thương nhìn vào một bức họa của nữ tử, đôi mắt thâm sâu lại làm cho lòng của người khác chua xót.

“Hoàng thượng.” Đột nhiên thái giám tổng quản của hoàng cung xuất hiện ở cửa điện.

Nguyệt Minh Nhất thật cẩn thận cất bức họa đi, thu lại vẻ bi thương trong mắt, ngẩng đầu lên, lại là vẻ mặt lạnh lùng.

“Vào đi.”

Thái giám đi đến, quỳ xuống nói.

“Hồi bẩm hoàng thượng, có một phong thư khẩn cấp tám trăm dặm.”

“Trình lên đây đi.” Nguyệt Minh Nhất vẫy tay, thái giám chuyển thư lên.

“Người đi xuống đi.”

“Vâng, nô tài cáo lui.” Thái giám lui xuống.

Nguyệt Minh Nhất mở bức thư dùng sáp phong kín ra, vừa đọc, con người trong nháy mắt nổi lên biến hóa, kích động, kinh hãi, sầu não, nhiều loại cảm xúc dâng lên trong đáy mắt hần. Sau khi đọc xong bức thư, hần xúc động đến mức nắm chặt giấy thư lại với nhau:

Rốt cuộc tìm được bọn nhỏ rồi.

125. Chương 125: Mất Tích (thượng)

Tiêu Dao Vương phủ

Bầu trời lộ ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, giống như một tấm gấm vóc màu vàng, xinh đẹp chói mắt.

Gió mát hiu hiu, hoa và cây đung đưa.

Bướm bay chim hót, hương hoa thoang thoảng theo gió thổi tới.

Hai bóng dáng một ột thấp từ trong sân đi ra. Người cao chính là tiểu thể tử Tiêu Dao Vương phủ Tả Hữu Tinh, chỉ thấy nó mặc một bộ áo bào trắng, tuy rằng chỉ có bảy tám tuổi, nhưng lại lộ ra khí thể bất phàm; mà nữ oa thấp bé được Tả Hữu Tinh dắt trong tay, chính là muội muội của nó Tả Hữu Nguyệt, bé mặc một bộ áo phấn hồng, tròn phúng phính, giống như một quả táo hồng hồng khiến người yêu thích.

Hai đứa bé đều không phải đi chủ viện tìm cha mẹ luôn thân cận, ngược lại một đường đi ra ngoài vương phủ.

“Thế tử, quận chúa.”

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều gật đầu với hai tiểu thiên hạ. Mặc dù biết hai đứa bé này đều không phải do vương gia, vương phi sinh ra, nhưng họ vẫn luôn tôn kính cũng yêu thương chúng, vì bọn họ đều biết hai đứa bé là báu vật trong lòng vương phi. Mà vương phi a, lại là báu vật trong lòng vương gia. Tự nhiên, tiểu thể tử, tiểu quận chúa tuy không rõ thân thế, nhưng không ai dám lên lút tùy tiện nói loạn.

“Ừ.”

Tả Hữu Tinh lôi kéo muội muội, gật đầu với mọi người. Còn Tả Hữu Nguyệt lại nửa tỉnh nửa mê, một bàn tay cầm xôi một quả cho vào trong miệng liếm, cười hề hề, khuôn mặt phấn hồng lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, làm cho người ta nhìn thấy cũng nhịn không được muốn cười theo.

“Thế tử, quận chúa, hai người là muốn đi nơi nào vậy?”

Ngô tổng quản mới từ bên ngoài phủ trở về, ở ngay cửa phủ đụng phải hai đứa bé. Đôi mắt sáng có thần nhìn thấy hai bảo bối tay dắt tay thì sửng sốt, sao chỉ có hai đứa nhỏ? Vương gia, vương phi lại không ở bên người?

“Quản gia gia gia, chúng ta muốn đi ra ngoài.”

Tả Hữu Tinh ngẩng đầu, nhìn Ngô tổng quản. Một ngày nữa chính là sinh nhật của mẫu thân, nó muốn cùng muội muội tự tay lựa chọn lễ vật ầu thân, đầu tiên là chúc người sinh nhật vui vẻ, thứ hai cũng là muốn cảm ơn người, nếu như không có người, có lẽ hai huynh muội bọn chúng không biết giờ còn đang phải lưu lạc ở phương nào, cũng sẽ không gặp được cậu.

“Muốn đi ra ngoài?” Ngô tổng quản nhíu mày, việc này thật rất ít thấy. Từ trước đến nay hai đứa bé lúc nào cũng dính lấy vương phi, vương gia, căn bản chưa từng thấy bọn nhỏ một mình đi ra ngoài. Không tiện tò mò vì sao hôm nay chúng muốn xuất phủ?

“Thế tử, có thể nói cho lão nô hai người muốn xuất phủ đi làm cái gì không?” Nếu như vương phi hỏi tới, hần cũng biết mà trả lời.

“Quản gia gia gia, đây là bí mật.”

Tả Hữu Tinh không trực tiếp trả lời, ngược lại gọi lên tò mò của Ngô tổng quản. Ngay cả Tả Hữu Nguyệt ở một bên cũng cười cười với Ngô tổng quản, bộ dáng thần thần bí bí càng làm cho người ta hiếu kỳ không thôi.

“Vậy—” Ngô tổng quản nghĩ nghĩ, “Lão nô cho hai thị vệ bảo vệ hai người, được không?” Hai đứa bé đi ra bên ngoài, đều nhỏ như vậy, quả thực làm cho người ta lo lắng.

“Không...” Tả Hữu Tinh muốn nói bọn chúng muốn giữ bí mật, chờ đến ngày sinh nhật của mẫu thân sẽ cho người một sự ngạc nhiên.

“Thế tử, người và quận chúa dù sao cũng vẫn còn nhỏ, xuất môn ra ngoài cũng không an toàn. Lại nói, vương phi mà biết cũng sẽ lo lắng. Người để cho thị vệ đi theo đi, nếu như hai người muốn mua đồ gì, bọn hần còn có thể giúp hai người mang đồ...”

Ngô tổng quản ý vị mà khuyên bảo, tính khí tiểu thế tử này rất lạnh nhạt, tuổi còn nhỏ mà đã rất trưởng thành rồi.

Tả Hữu Tinh suy nghĩ, lời của ông ấy cũng không phải không có lý, vì thế liền gật đầu.

Ngô tổng quản thấy Tả Hữu Tinh đồng ý, cười cười vỗ tay mấy cái, hai thị vệ đi lên.

“Tham kiến thế tử, quận chúa, tổng quản.”

“Ừ.” Tả Hữu Tinh ngẩng đầu gật gật, Tả Hữu Nguyệt tiếp tục ăn xôi mút quả.

“Thế tử, quận chúa muốn đi ra ngoài. Các người đi theo bên người, phải bảo vệ chủ tử thật tốt, biết chưa?” Ngô tổng quản phân phó với hai thị vệ.

“Vâng, chủ tử.”

...

Sau khi chờ Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt ngồi lên xe ngựa dưới sự hộ tống của thị vệ xuất phủ. Hai bóng người màu đen từ góc tường vương phủ đi ra, ánh mắt đuổi theo xe ngựa đang rời đi, sau đó hai người nhìn nhau cười, tốt lắm, không nghĩ tới cơ hội đến nhanh như vậy.

Một lát sau, khi không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe ngựa, hai người mới từ một bên khác cưỡi ngựa đuổi theo.

Gió ngừng thổi, bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề, tựa hồ đang biểu thị có chuyện gì đó sắp phát sinh?

“Đúng rồi, ta vẫn nên đi bẩm báo cho vương gia, vương phi một tiếng.”

Sau khi nhìn thấy Tả Hữu Tinh, Tả Hữu Nguyệt ngồi lên xe ngựa rời đi, Ngô tổng quản tự lẩm bẩm, sau đó đi vào trong vương phủ.

...

Ngã tư đường, ngựa xe như nước, một cảnh phồn vinh.

Tả Hữu Tinh vén rèm cửa sổ lên, vừa nhìn về sầm uất ở trên đường, vừa lưu ý xem có cửa hàng đặc biệt nào hay không. Đột nhiên, ánh mắt của nó dừng ở một cửa hàng Ngọc Khí Hành độc đáo, ánh mắt sáng lên, có lẽ nơi đó có thể tìm được lễ vật tặng mẫu thân.

“Dừng xe.” Mở cửa xe ngựa ra, nói với người đánh xe.

“Vâng, thế tử.” Hu một tiếng, xe ngựa dừng ở bên đường.

“Nguyệt Nhi, đi, chúng ta đi mua quà mẫu thân.”

Tả Hữu Tinh ôm muội muội đi ra ngoài, hai thị vệ lập tức theo sau chúng đi về phía cửa hàng Ngọc Khí Hành kia.

Lão bản trong Ngọc Khí Hành vốn nhìn thấy hai đứa bé đi vào còn có chút kinh ngạc, nhưng nhìn thấy quần áo chúng mặc không tầm thường, phía sau còn có thị vệ đi theo, nghĩ thầm nhất định là tiểu thiếu gia, tiểu thiên kim nhà phú quý, liền dùng vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

“Tiểu công tử, tiểu tiểu thư, không biết hai vị muốn xem gì?”

126. Chương 126: Mất Tích (hạ)

Tả Hữu Tinh ngẩng nhìn nụ cười đến nịnh hót của lão bản Ngọc Khí Hành, nhú lông mày nhỏ nhỏ. Một tay dắt theo muội muội, đôi mắt đen như mực liếc nhìn trong cửa hàng một cái, thản nhiên nói.

“Đến Ngọc Khí Hành, đương nhiên là xem ngọc khí.” Gia hỏa có chút ngốc.

“Ách—” Lão bản Ngọc Khí Hành sửng sốt, không ngờ tiểu nam hài này lại có khí thế như vậy, chỉ là một câu nói nhẹ nhàng, lại làm cho ông ta nhìn không được rùng mình một cái, xem ra thật sự không thể so sánh với bọn họ rồi.

“Vâng, là tiểu nhân mồm miệng kém cỏi, mời tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư chậm rãi chọn lựa.”

Tả Hữu Tinh lạnh lùng vượt qua ông ta, còn thật sự chậm rãi chọn lựa.

Thời gian ở đầu ngón tay dần dần trôi qua, hai thị vệ đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích. Lão bản Ngọc Khí Hành thì thấy Tả Hữu Tinh trái xem, phải chọn, cũng không dám mở miệng nói chuyện, thật sự là buồn bực, không nghĩ tới làm buôn bán vài chục năm, hôm nay lại bị một đứa trẻ trấn trụ.

Ngay khi lão bản một mình phiền muộn thì Tả Hữu Tinh bên kia cũng đã nhìn trúng một món ngọc khí.

“Lão bản, chiếc vòng ngọc này bán thế nào?”

Tả Hữu Tinh cầm lấy chiếc vòng ngọc màu trắng, chỉ thấy ngọc này thông suốt nhẵn bóng, còn phản xạ ánh mặt trời chiếu xiên từ ngoài cửa vào, càng thêm lóng lánh lóa mắt.

Lão bản Ngọc Khí Hành trông thấy chiếc vòng Tả Hữu Tinh cầm trên tay, ánh mắt vụt sáng ngời. Nhanh chóng đi lên trước, cười khoa trương nói.

“Tiểu công tử thật sự là có nhãn lực tốt, vòng ngọc này chính là dùng loại ngọc đẹp thượng đẳng làm thành. Rất hiếm có, trong cửa hàng chúng ta chỉ có hai cái.”

“Phải không?” Tả Hữu Tinh cầm cái vòng đặt ở trước mặt, chiếu về hướng có ánh mặt trời, thật là có thể nhìn thấy ánh sáng xuyên thấu qua ngọc kia, mang lên trên tay mẫu thân nhất định rất đẹp.

“Bao nhiêu tiền? Nói đi.”

“Ba ngàn lượng.” Lão bản vươn tay ra nói, con ngươi lóe sáng lóe sáng, tựa hồ đã tưởng tượng ra cảnh bạc nhét đầy trong bao.

“Ba ngàn lượng?” Tả Hữu Tinh ngẩng đầu, đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhỏ lại lạnh lùng mà sắc bén.

“Ông không nên nhìn chúng ta còn nhỏ tuổi mà rao giá trên trời, ba ngàn lượng là bồng lộc mấy tháng của quan viên ngũ phẩm đấy.”

Trên trán của lão bản Ngọc Khí Hành chảy ra mồ hôi, tiểu hài tử này sao lại tinh thông như vậy?

“Tiểu công tử a, không phải ta rao giá trên trời, thật sự giá trị của ngọc này rất lớn a, nếu người chê đắt, ta lại lấy một cái khác cho người xem?”

“Không cần, ta muốn cái này. Nhưng ông phải giảm giá một chút? Ta không mang nhiều tiền như vậy.” Tả Hữu Tinh cầm cái vòng không buông tay.

“Này—” Lão bản Ngọc Khí Hành bối rối khó xử.

“Yên tâm, ta cũng sẽ không để ông chịu thiệt. Nhưng giá tiền của ông phải đúng giá, nếu không—” Ánh mắt lạnh lùng trừng ông ta, ý uy hiếp rõ ràng.

Lão bản Ngọc Khí Hành khóc không ra nước mắt, thế này sao ông ta kiếm tiền được a? Không biết là tiểu nhân tinh nhà ai đây?

“Thôi, thôi, tiểu công tử nếu thích, hai ngàn hai bán cho người.” Ô, đau lòng a, không duyên có thiếu đi gần một ngàn lượng.

Tả Hữu Tinh thấy biểu tình của ông ta thật sự rất đau lòng, cũng không mặc cả với ông ta nữa, phát phát tay với hai thị vệ.

“Thế tử.” Hai thị vệ đi lên trước, cung kính đáp.

“Trả tiền.”

“Vâng.” Thị vệ lấy ra ngân phiếu tổng quản giao đưa cho lão bản.

“Đi thôi.” Tả Hữu Tinh cắt đứt vòng ngọc ỏn thoả, dắt theo Tả Hữu Nguyệt đi ra ngoài.

Hai thị vệ cũng cùng đi theo.

Lão bản Ngọc Khí Hành sững sờ cầm ngân phiếu, ngậy ngốc nhìn bóng lưng rời đi của bọn họ.

Hài tử kia lại là thế tử?

Ánh mắt nhìn lên trên tấm ngân phiếu, a, lại là con dấu của Tiêu Dao Vương phủ? Trời ạ, chẳng lẽ hài tử kia chính là thế tử mà phu phụ Tiêu Dao Vương gia nhận nuôi ư? Đúng là đứa trẻ thông minh lanh lợi, tương lai nhất định rất lợi hại...

“Ca ca, Nguyệt Nguyệt đói đói.” Ra khỏi Ngọc Khí Hành, Tả Hữu Nguyệt đột nhiên kêu đói bụng.

Tả Hữu Tinh nhìn bộ dáng muội muội còn dính mứt quả trên khóe miệng, không nói gì.

“Ca ca—” Tả Hữu Nguyệt lắc lắc tay Tả Hữu Tinh, đôi mắt to ngập nước đáng thương nhìn ca mình.

Tả Hữu Tinh không nói, đôi mực đồng nhìn nhìn, thấy bên phố không xa có một tửu lâu. Quên đi, mang muội ấy đi ăn chút gì đó cũng được.

“Được rồi, ca ca mang muội đi ăn cái gì nhé.”

Tả Hữu Tinh dắt theo muội muội hướng tửu lâu đi đến, hai thị vệ tất nhiên đi theo phía sau.

Mấy người mới đi vài bước trên đường thì có một đám người giống như xảy ra chuyện gì xôn xao, đám người thoáng cái trở nên đông nghịt.

“Ca ca—” Tả Hữu Nguyệt hoảng sợ, mắt to ngấn lệ.

“Nguyệt Nhi đừng sợ.” Tả Hữu Tinh ôm lấy Tả Hữu Nguyệt, lại bị đám đông xô đẩy thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Tiểu thế tử, quận chúa cẩn thận.”

Hai thị vệ nhanh chóng vươn hai tay ra bảo vệ hai chủ tử, bốn mắt cũng cảnh giới nhìn chằm chằm đám người.

Đột nhiên lão đảo một cái, đám người càng thêm chen lấn. Hai thị vệ bị đẩy ra khỏi bên người huynh muội Tả Hữu Tinh. Chờ đám người tản ra thì đã sớm không còn thấy bóng dáng tiểu chủ tử đâu. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong đầu đều có ý niệm không tốt.

Hồng rồi, không thấy tiểu chủ tử!

127. Chương 127: Nóng Vội

Tiêu Dao Vương phủ

“Cái gì?”

Bắc Tiểu Lô ngồi ở bên cạnh Dạ Tinh Thần, đôi mắt sáng ngời gắt gao nhìn chăm chăm hai thị vệ quỳ trên mặt đất. Kéo theo váy đỏ, gió thổi tóc bay, giống như đang bày tỏ vẻ không thể tin được trong lòng nàng.

“Người lặp lại lần nữa.” Nàng vừa nghe thấy gì? Hai người bọn họ là nói không thấy Tinh Nhi, Nguyệt Nhi à? Làm sao có thể?

“Lôi Nhi.” Dạ Tinh Thần giữ Bắc Tiểu Lô đang kích động lại, tuần mi cũng nhú lại. Mắt sáng nhìn về phía hai thị vệ, lãnh lệ trong con ngươi như mũi tên bắn ra.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi vương gia.” Dưới ánh mắt lãnh khốc của Dạ Tinh Thần, thị vệ Giáp chấp lại hai tay, run run rẩy rẩy báo cáo.

“Hai người thuộc hạ cùng đi theo tiểu thể tử, quận chúa xuất phủ, tiểu quận chúa nói đói bụng, thể tử liền dự định mang theo quận chúa đến tử lâu. Sao biết ở trên đường lại bị một đám người xô đẩy tách ra. Đợi đám người tản ra, bọn thuộc hạ mới phát hiện không thấy tiểu chủ tử đâu nữa.”

Hắn kể lại đầu đuôi mọi chuyện, trong lòng càng không ngừng loạn run. Vốn lúc ấy bọn hắn phát hiện không thấy hai chủ tử, cũng đã tìm kiếm khắp nơi rồi. Thật sự là không có cách gì tìm được, mới bất chấp quay về vương phủ bẩm báo.

“Xem ra đám đông đột nhiên xuất hiện kia rất có vấn đề.”

Nghe thị vệ báo cáo, tuần mi của Dạ Tinh Thần càng nhú chặt lại, chỉ sợ là người có tâm cố ý gây nên, mục đích chính là tạo ra hỗn loạn, nhân cơ hội bắt đi Tinh Nhi, Nguyệt Nhi. Nhưng sẽ là ai đây?

“Tinh Nhi, Nguyệt Nhi chưa từng một mình đi ra ngoài, hôm nay vì sao lại xuất phủ chứ?”

Bắc Tiểu Lô đột nhiên lên tiếng, lông mày xinh đẹp cũng gắt gao nhăn lại. Nàng căn bản không rõ hai đứa nhỏ vốn rất hiểu chuyện, tại sao lại đột nhiên muốn ra khỏi phủ? Chẳng lẽ bên trong chuyện này có nguyên do đặc biệt nào ư?

Nghe nàng nói như vậy, Dạ Tinh Thần cũng suy tư.

“Người, đi tìm ma ma chăm sóc tiểu thể tử, tiểu quận chúa đến đây.” Hắn phân phó với nha hoàn châm trà ở một bên.

“Vâng.” Nha hoàn phúc thân, xoay người rời đi.

Một lát sau, hai ma ma áo ngắn màu nhạt vội vàng chạy đến.

“Khấu kiến vương gia, vương phi.”

Hai người phúc thân, trong lòng đều không rõ có chuyện gì mà vương gia lại cho người gọi hai bà đến đây, không khỏi thấp thỏm không yên.

“Ừ.” Dạ Tinh Thần thản nhiên khoát tay, Bắc Tiểu Lô lại kích động rất nhiều.

“Các người có biết vì sao tiểu thể tử, tiểu quận chúa xuất phủ không?” Đôi mắt long lanh giờ phút này lóe ra lo âu, có chút ảm đạm.

Hai lão ma ma đưa mắt nhìn nhau, hoảng sợ, nhìn về mặt vương gia, vương phi, sợ là hai tiểu chủ tử đã xảy ra chuyện rồi. Đông một tiếng, hai người ngay ngắn quỳ xuống trước mặt họ.

“Vương gia, vương phi thứ tội, là chúng lão nô không chăm sóc tốt cho tiểu chủ tử.” Thân thể run rẩy a run rẩy, như lá rụng gió thu, bất an vô cùng. Có người nào không biết hai tiểu chủ tử là bảo bối của vương phi, mà vương gia lại cưng chiều vương phi như mạng, nếu như hai tiểu chủ tử thật sự có chuyện, các bà dù cho có một trăm cái mạng cũng đền không đủ.

“Được rồi, được rồi, đứng lên đi.” Bắc Tiểu Lô vốn đang lo lắng cho hai đứa nhỏ, hiện tại bị hai ma ma này quỳ xuống, tâm tình càng thêm buồn bực, không khỏi mất kiên nhẫn mà khoát tay với hai người, “Các người chỉ cần nói cho ta biết vì sao chúng xuất phủ là được rồi.” Có lẽ nguyên nhân xuất phủ cùng với việc mất tích có quan hệ với nhau.

Hai ma ma nghĩ nghĩ, cuối cùng do ma ma mặc áo ngắn màu lam nhạt mở miệng.

“Hồi vương gia, vương phi, mấy ngày trước, nô tỳ ngẫu nhiên nghe được tiểu thể tử nói với tiểu quận chúa sắp đến sinh nhật của người rồi, hình như nên chuẩn bị lễ vật tặng cho người.”

“Cái gì?” Bắc Tiểu Lô sửng sốt, vạn lần không dự đoán được hai đứa nhỏ xuất phủ lại là vì mình, trong lòng vừa kinh hãi vừa nôn nóng, lại càng thêm tự trách. Đều là vì mình nên hai đứa nhỏ mới muốn ra bên ngoài, mới có thể bị mất tích. Kiềm nahan càng thêm lo âu muôn phần.

“Đúng vậy, vương phi. Hôm nay tiểu thể tử ở trong Ngọc Khí Hành chọn một cái vòng ngọc có giá trị xa xỉ.” Thị vệ Giáp cũng mở miệng nói.

Bắc Tiểu Lô càng kinh ngạc, lão đảo một cái ngã ngồi xuống ghế. Quả nhiên là vì nàng.

“Ta muốn đi tìm bọn nhỏ.”

Bồng, nàng đột nhiên đứng lên, kéo theo váy áo đỏ rực, vẻ mặt kích động.

“Lôi Nhi—” Dạ Tinh Thần ngăn nàng lại, lắc lắc đầu.

“Buông ra.” Con người Bắc Tiểu Lô phun ra ngọn lửa, hiện tại nàng đã không có cách nào yên lặng ngay góc ở trong này nữa rồi. Chỉ cần vừa nghĩ tới hai đứa nhỏ có thể gặp phải nguy hiểm, trong lòng nàng liền lạnh lẽo.

“Nàng có biết bọn nhỏ đang ở nơi nào không?” Dạ Tinh Thần hiểu rõ lo lắng của Bắc Tiểu Lô, cũng thấy sự khổ sở của nàng. Chính hắn cũng không dễ chịu gì, nhưng mà xúc động cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Bắc Tiểu Lô mím môi không nói lời nào, nhưng ý nghĩ trong lòng vẫn không thay đổi.

Dạ Tinh Thần sao không nhìn ra tâm tư của nàng được, nhẹ giọng thở dài, động tác tay từ ngăn cản chuyển thành ôm lấy nàng, tựa như muốn truyền sức lực sang cho nàng.

“Ta cùng đi với nàng.” Nói xong, phân phó với Ngô tổng quản đang tiến đến.

“Gọi thị vệ, theo bốn vương cùng đi tìm thể tử, quận chúa.”

“Vâng.” Ngô tổng quản gật đầu, rời đi.

Gió nhẹ thổi qua, quần lên sợi tóc của hai người.

Tâm tình Bắc Tiểu Lô bất an, cắn chặt hàm răng, ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn luôn sáng rõ lại nhiễm lên sắc sầu lo.

“Chúng ta có thể tìm được bọn nhỏ không?”

“Sẽ được, nhất định sẽ được.” Dạ Tinh Thần ôm nàng, an ủi, cũng là cam đoan.

“Vương gia, vương phi, đã chuẩn bị xong rồi.” Ngô tổng quản đi đến.

“Đi thôi.” Dạ Tinh Thần ôm lấy Bắc Tiểu Lô, nhẹ giọng nói.

“Bọn nhỏ còn đang chờ chúng ta đấy.”

128. Chương 128: Người Ngoài Dự Liệu

Xe ngựa lộc cộc lộc cộc tiến về phía trước.

Ánh mặt trời dần trở nên nóng rực, gió hạ nhẹ nhàng thổi qua, thỉnh thoảng có tiếng ve sầu truyền đến.

Có loại cảm giác ngọt ngào, bị đè nén.

Tả Hữu Tinh ở trong tiếng xe ngựa mà tỉnh lại, đỉnh mày nhỏ nhỏ vẫy lại với nhau, lông mi thon dài run rẩy, mở ra đôi mắt đồng trong suốt. Ánh mắt chạm đến đỉnh xe ngựa xa lạ, nhất thời còn chưa lấy lại tinh thần.

“Viễn, thằng bé tỉnh rồi.”

Bên người truyền đến giọng nói làm cho Tả Hữu Tinh sửng sốt, theo hướng giọng nói nhìn lên, lại thấy một nam nhân áo lam canh giữ ở bên cạnh, mà muội muội Nguyệt Nhi cũng im lặng ngủ ở bên người hắn.

“Tỉnh thì tỉnh.” Bên ngoài xe truyền tới thanh âm lạnh lùng, người tên Viễn kia hẳn là đang điều khiển xe ngựa.

Tả Hữu Tinh lắc lắc đầu có chút mê mang, cố gắng thanh tỉnh.

“Các người là ai?”

Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng lại có vẻ mặt chín chắn, lãnh mạc, làm cho nam tử áo lam lạnh đi một chút. Sau đó nâng môi, không hổ là con của chủ tử, ngay cả vẻ mặt cũng giống như đúc, tuổi nhỏ như vậy cũng đã có được khí thế bậc này, tương lai nhất định có được thành tựu phi phàm.

“Chúng ta là ai, sau này người sẽ biết.” Trước khi chưa gặp được chủ tử, vẫn không nên để lộ ra thân phận.

Tả Hữu Tinh nhú lông mày, ôm muội muội đang ngủ vào trong lòng, phòng bị nhìn nam tử áo lam.

“Là các người bắt chúng ta đi?”

Nó nhớ tới trước đó, Nguyệt Nhi kêu đói. Sau đó bọn chúng chuẩn bị đi tẩu lâu, nhưng không ngờ trên đường phố lại tràn ra một đám người chen chúc khác thường. Nó bế Nguyệt Nhi cùng với hai thị vệ bị tách ra, sau đó trong lúc hỗn loạn, ngửi thấy một mùi hương lạ, cuối cùng tỉnh lại thì phát hiện đang ở trên xe ngựa này. Xem ra trận hỗn loạn kia cũng không đơn giản, hiện tại ngấm lại có lẽ đúng là nam tử trước mắt cùng đồng bạn hắn gây nên.

“Các người đã làm gì Nguyệt Nhi?” Muội muội ngủ im như vậy, chẳng lẽ là bị hạ độc?

Nam tử áo lam thấy vẻ mặt phòng bị của Tả Hữu Tinh, gương mày kiếm lên.

“Yên tâm, cô bé chỉ là đang ngủ, lập tức sẽ tỉnh.”

Hắn dám làm gì với hai tiểu chủ tử chứ? Trừ phi không muốn sống nữa.

“Vì sao các người muốn bắt bọn ta? Muốn mang bọn ta đi đâu?”

Tả Hữu Tinh cũng không vì lời nói của nam tử áo lam mà buông lỏng cảnh giới, ngược lại càng thêm cẩn thận phòng bị hắn. Hiện tại chúng chỉ là hai đứa bé, nếu người nam nhân này muốn làm gì với chúng, chúng cũng không cách nào phản kháng.

Thật là một đứa trẻ thông minh quá mức.

Nam tử áo lam càng lúc càng khẳng định Tả Hữu Tinh là con của chủ tử, không những dung mạo cực giống, ngay cả vẻ mặt, cũng đều giống bộ dáng thiếu niên già dặn trước kia của chủ tử. Không biết sau khi nhìn thấy chúng, tâm tình chủ tử sẽ thế nào? Có thể từ trong thống khổ mất đi phụ nhân mà thoát ra hay không?

Tả Hữu Tinh nhìn thấy trong mắt nam tử áo lam hiện lên thứ cảm xúc mà nó không rõ, cũng không nói tiếng nào. Môi nhỏ mím chặt, mặc kệ thế nào, nó tin tưởng mẫu thân cùng phụ thân sẽ đến cứu chúng.

Xe ngựa lộc cộc, ve sầu vang vang.

Trong xe, lại lâm vào một mảnh yên tĩnh.

...

Trần Nguyệt Dạ là nơi tiếp giáp giữa Dạ Liêu và Nguyệt Diễm, thương nhân thường xuyên đi lại, buôn bán phát triển khá phồn thịnh.

‘Một Gian Khách Điểm’ là khách điểm lớn nhất, cũng là lâu năm nhất của trấn Nguyệt Dạ.

Chỗ gần cửa sổ của khách điểm, một vị nam tử vận áo trắng không chút để ý ngồi uống trà, ánh mắt ném ra ngoài cửa sổ.

Một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa khách điểm, nam tử điều khiển xe thoát nhìn là một người luyện võ.

Cửa xe mở ra, một nam tử áo lam thò người ra, sau đó đưa tay ôm lấy một nữ oa đang ngủ, cuối cùng là một nam đồng mặc bộ quần áo nhỏ màu trắng đi ra, một đầu tóc đen nhánh dùng ngọc quan tinh xoắn búi cao, chân mang đôi giày nhỏ màu đen được khảm viền vàng, nhìn ra được là một tiểu công tử nhà giàu. Nó cúi thấp đầu, ánh mặt trời chiếu lên người mấy người đó, lại nhìn không rõ vẻ mặt của tiểu nam đồng kia.

“Mấy vị khách quan, mời vào bên trong.” Tiểu nhị của khách điểm vừa thấy có mấy khách nhân tới cửa, liền cười khanh khách nghênh đón vào trong.

“Không biết mấy vị khách quan là ở trọ hay là ăn cơm?”

“Ở trọ, cũng ăn cơm.” Nam tử áo đen dẫn đầu nói, lướt qua điểm tiểu nhị, ánh mắt quét qua một vòng trong khách điểm, cuối cùng dừng ở vị trí phía trước nam tử áo trắng, mấy người liền đi tới nơi đó.

Lúc mấy người tới gần thì nam tử áo trắng lơ đãng nhìn lướt qua, khi ánh mắt chống lại đôi mắt của bạch sam nam hài thì trong lòng mắt rất nhanh xẹt qua kinh ngạc, rồi lại như gió thổi tan, không còn dấu vết.

Hiển nhiên khi Tả Hữu Tinh nhìn thấy nam tử áo trắng cũng sửng sốt, nhưng khi thấy nam tử áo trắng cúi đầu xuống, ngón tay cầm đũa vẽ ra một kí hiệu thì nó thông minh lập tức hiểu được, đối phương cũng nhận ra mình, nhưng vì phòng bị người bên cạnh phát hiện, bọn họ đều phải làm bộ như không hề quen biết.

Tả Hữu Tinh cùng với nam tử lam bào, hắc bào ngồi xuống, sau khi tiểu nhị mang đồ ăn thừa rồi đi, Tả Hữu Nguyệt cũng dụi dụi mắt, tỉnh lại. Lúc hai mắt to tròn nhìn ra hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh thì cái miệng nhỏ nhắn mếu lại, muốn khóc.

“Nguyệt Nhi.” Tả Hữu Tinh thấy bộ dáng muội muội, vội vàng tiếp nhận muội muội từ trong tay nam tử áo lam.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tả Hữu Nguyệt đành chỉ tiếng khóc, nâng đôi mắt to ngập nước lên nhìn vào Tả Hữu Tinh, thì ra là ca ca. Nhìn thấy người thân, nó nở nụ cười. Nhưng mà ngay sau đó lại bắt đầu khóc rống lên, bởi vì nó phát hiện không có mẫu thân.

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Nam tử lam bào cùng hắc bào đưa mắt nhìn nhau, đối với đứa nhỏ đang khóc, bọn họ lại không có biện pháp gì.

“Ngoan, đừng khóc, chúng ta rất nhanh có thể nhìn thấy mẫu thân rồi.” Tả Hữu Tinh dỗ muội muội.

“Thật sự?” Tả Hữu Nguyệt ngẩng đầu lên, giọng nói non nớt còn mang theo âm mũi.

“Ừ.” Tả Hữu Tinh cười gật đầu, “Nguyệt Nhi không phải đói bụng sao? Chờ một chút sẽ có thật nhiều thức ăn ngon nha.”

“Tiểu nhị tính tiền.”

Đột nhiên, nam tử áo trắng phía sau bàn bọn họ cất giọng nói, muốn tính tiền, lúc đi qua bàn bọn họ thì lưu lại cho Tả Hữu Tinh một ánh mắt thâm ý, sau đó rời đi.

Tả Hữu Tinh hiểu rõ, trên mặt lại không lộ vẻ gì khác thường.

129. Chương 129: Thất Thủ

Đêm lạnh như nước, trăng sáng sao thưa.

Trên đường phố yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Giữa bóng cây lay động, một đạo bóng dáng màu đen như quỷ mị từ trong một gian phòng của khách điếm hướng về một bên khác bay vút đi.

Đi đến ngoài cửa phòng Giáp chữ Thiên, y lảng lạng tựa vào cạnh cửa, kê tai lên vách tường lắng nghe động tĩnh bên trong.

Trong gian phòng, có hai đứa trẻ ngủ ở trên giường, hai nam tử thì ghé vào bên cạnh bàn, coi chừng bọn chúng.

Cảm giác được sự im lặng ở trong phòng, hắc y nhân nhẹ nhàng dùng kiếm mở chốt cửa ra. Thả nhẹ cước bộ đi vào, mâu quang lướt qua hai nam tử ghé vào bên cạnh bàn, lặng yên đi đến bên giường.

Trong màn trắng, hai đứa bé đầu dựa đầu, tựa sát vào nhau, hắc y nhân không rõ ràng lắm vì sao hai đứa nhỏ này bị mấy người kia dẫn tới nơi đây, nhưng nhìn tình hình hẳn là bị bắt tới. Đôi môi dưới chiếc khăn che mặt màu đen mấp máy, nếu đã gặp được ở đây, tự nhiên là muốn đưa chúng cứu ra ngoài.

Nhẹ nhàng vén màn lên, ngón tay có chút lạnh để trên khuôn mặt nam oa.

Tả Hữu Tinh cảm giác thấy mát mát trên mặt, lập tức mở mắt ra, khi thấy nam nhân che mặt phóng đại ở trước mặt thì thiếu chút nữa bật ra tiếng.

Hắc y nhân lập tức bưng kín cái miệng của nó, đôi mắt thâm thúy lộ ra ngoài khăn che mặt ở trong đêm tối lại vô cùng sáng ngời. Ánh mắt quen thuộc làm cho Tả Hữu Tinh hiểu rõ thân phận của người đến, chớp chớp hai mắt, ý bảo nam nhân, nó đã biết rồi.

Hắc y nhân buông tay bưng miệng nó xuống, chỉ chỉ hai nam nhân phía sau, lại chỉ chỉ Tả Hữu Nguyệt đang ngủ.

Tả Hữu Tinh gật đầu, nhẹ nhàng ngồi dậy mặc áo khoác lên người, sau đó lặng yên đi xuống giường.

Hắc y nhân ôm lấy Tả Hữu Nguyệt, cùng với Tả Hữu Tinh liếc nhau một cái, sau đó nhìn hai người ghé vào bên cạnh bàn không có phản ứng, mới yên lặng đi đến cạnh cửa.

Ầm—

Không ngờ ngay khi bọn họ tưởng đã thuận lợi đi ra ngoài, Tả Hữu Tinh lại không cẩn thận đụng phải cửa, phát ra tiếng vang lớn.

“Người nào?”

Hai nam tử đang nằm bỗng ngẩng đầu lên hô, mâu quang vừa chuyển, thấy Tả Hữu Tinh cùng hắc y nhân ôm lấy Tả Hữu Nguyệt đã chạy đến cạnh cửa. Mây kiếm nhú lại, không ngờ sẽ có người đến mang hai đứa bé đi.

Hai người nhìn nhau, phút chốc, bay vút về hướng bọn họ.

“Đi mau.”

Hắc y nhân vừa thấy hai người bị đánh thức, thầm kêu một tiếng không xong. Đôi mắt thâm thúy xẹt qua một đạo tinh quang, một tay nhắc Tả Hữu Tinh liền thi triển khinh công bay ra ngoài.

Hai nam nhân thấy người đến có thân thủ không tệ, hai người liếc mắt nhìn nhau, khẽ vung tay áo, đuổi sát theo sau.

Hắc y nhân ôm Tả Hữu Nguyệt đang ngủ, lại mang theo Tả Hữu Tinh không biết võ công, khó tránh có chút tổn sức. Dần dần, tốc độ bị chậm lại.

Hai đạo bóng dáng phía sau dần tới gần, xoát một tiếng, nam tử áo lam rút kiếm ra, kiếm quang lập lòe, đâm về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân vô cùng miễn cảm, lập tức thả Tả Hữu Tinh sang một bên, nhét Tả Hữu Nguyệt vào trong lòng nó, xoát một tiếng, cũng rút ra bảo kiếm bên hông, quay người nghênh đón giao đấu với nam tử áo lam.

“Các hạ, rốt cuộc là người phương nào?” Nam tử áo lam vừa giao thủ với hắc y nhân vừa hỏi.

“Vì sao muốn bắt hai đứa bé đi?”

Hai tròng mắt lộ ra ngoài khăn che mặt của hắc y nhân lộ ra một đạo ánh sáng châm biếm, tốc độ vung kiếm trên tay không chút suy giảm. Khóe môi nhếch lên, cười như không cười nhìn vào nam tử áo lam.

“Tôn giá nói lời này không cảm thấy buồn cười sao? Bọn nhỏ xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ không phải ‘công lao’ của các người?”

“Người—”

Nam tử áo lam sững sốt, nghe khẩu khí này, người nọ chắc chắn quen biết hai đứa trẻ. Khó trách hai đứa bé lại ngoan ngoãn đi theo y, nếu đã như vậy, lại càng không thể để cho y mang chúng đi, cũng không thể để y trở về.

“Không còn lời nào để nói à? Hôm nay ta nhất định phải mang hai đứa bé đi.”

Hắc y nhân nói, kiếm trên tay lại càng không lưu tình mà chém ra, mấy lần đều thiếu chút thì đâm trúng nam tử áo lam.

“Không có khả năng.” Nam tử áo lam phủ định, nói đùa gì vậy, bọn họ thật không dễ dàng mới tìm được tiểu chủ tử nhà.

“Có khả năng hay không, thử xem thì biết.”

Hắc y nhân câu môi, đôi mắt như đêm đen ở dưới ánh trăng sáng tỏ càng thêm sáng ngời, giống như khiêu khích nhìn vào nam tử áo lam.

“Hừ, vậy thì phải xem xem người có bản lĩnh này hay không đã.”

Hắc y nhân thành công khiêu khích nam tử áo lam, chỉ thấy vẻ mặt hắn thu lại, một cỗ sát khí từ trên người tỏa ra. Đôi mắt như hàm băng, đã không còn một tia cảm xúc. Kiếm chiêu như cầu vồng, đâm thẳng hắc y nhân.

Dưới ánh trăng, hai đạo bóng dáng người tới ta đi, đao quang kiếm ảnh, sát khí ngập trời.

Thanh sam nam tử còn lại chỉ liếc nhìn hai người một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người huynh muội Tả Hữu Tinh đứng ở bên cạnh. Tả Hữu Tinh cả kinh, biết người nam nhân này sẽ thừa dịp hai người kia đánh nhau để tới bắt bọn chúng. Cũng không dám đợi hắc y nhân thêm nữa, ôm lấy muội muội chưa tỉnh chạy về phía trước, chỉ tiếc nó còn nhỏ, còn ôm lấy muội muội, chạy đi hết sức khó khăn.

Thanh sam nam tử ở phía sau nhìn theo, trong đôi mắt lạnh lẽo lại tuôn ra ý cười. Chỉ thấy hắn khẽ vung áo bào, thân như điều hâu lướt qua hai người đang đánh nhau hướng tới huynh muội Tả Hữu Tinh đuổi theo.

Không tốt.

Trong lúc đánh nhau, hắc y nhân nhìn thấy thanh sam nam tử đuổi theo hai đứa bé. Trong lòng cả kinh, kiếm chiêu trên tay càng thêm không lưu tình, sao lường trước được, mới đem nam tử áo lam đánh lui vài bước, xoay người lại lại phát hiện hai đứa bé đã rơi vào trong tay thanh sam nam tử.

“Thả chúng ra.”

130. Chương 130: Lần Đầu Gặp

“Thả chúng ra.”

Đôi mắt thâm thúy của hắc y nhân như ngưng tụ băng, khe mí mắt nhìn vào thanh sam nam tử cấp lấy đứa bé. Cả người tản mát ra lệ khí làm cho người khác sợ hãi. Được lắm, lại có người có thể ở dưới mí mắt Diêu bút thư sinh hắc mang đi người hắc muốn bảo vệ.

“Huynh đài.” Biểu tình thanh sam nam tử lạnh lùng, cũng không sợ hãi sự lãnh lệ của Thượng Quan Minh.

“Chúng ta không có ác ý với hai đứa bé này, chỉ là muốn dẫn chúng đi gặp một người. Huynh đài hà tất phải đối địch với chúng ta.”

“Hừ—” Thượng Quan Minh hừ lạnh. “Thiện hay ác đều là các ngươi nói, ta làm sao biết các ngươi nói thật hay giả? Người nói các ngươi không có ác ý, vậy các ngươi có trưng cầu ý kiến của cha mẹ chúng hay không?”

“Cha mẹ?” Nam tử áo lam mang theo kiếm, lạnh lùng nhìn hắc.

“Phụ phụ Tiêu Dao Vương là cha mẹ của chúng sao?” Hừ, rõ ràng không phải là cha mẹ mấy đứa trẻ.

“Đúng vậy, họ chính là cha mẹ của chúng ta.” Không đợi Thượng Quan Minh nói chuyện, Tả Hữu Tinh đã mở miệng. Có lẽ họ không phải là cha mẹ ruột thịt cho chúng sinh mệnh, nhưng tình yêu của họ đối với nó và muội muội lại không hề ít hơn so với cha mẹ thân sinh. Còn cha ruột thì sao? Nó chỉ nhớ rõ ông ta tuyệt tình từ bỏ bọn họ, làm ấu thân không thể không vì sinh tồn của bọn họ mà bỏn ba khắp nơi, để đến cuối cùng đau ốm mệt mỏi mà chết. Trong đôi mắt đồng tràn đầy oán hận đối với người cha ruột.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn gặp cha ruột của mình ư?” Thanh sam nam tử đột nhiên mở miệng, nặng nề nói, vang lên trong màn đêm yên tĩnh. Thượng Quan Minh cùng Tả Hữu Tinh đều ngẩn ra, chẳng lẽ hai người này là người của cha ruột nó sao?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Tả Hữu Tinh đột nhiên gạt đầu với Thượng Quan Minh.

Thượng Quan Minh sửng sốt, ý tứ của nó là muốn đi gặp cha ruột của mình ư?

Tả Hữu Tinh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào thanh sam nam tử.

“Ta muốn gặp ông ta.” Giọng nói thản nhiên, nhưng mà chỉ có chính nó mới hiểu được trong lòng mình có bao nhiêu kích động. Nó muốn hỏi ông ta vì sao lại vứt bỏ họ? Vì sao lại tới tìm chúng?

“Được.” Thanh sam nam tử không nghĩ tới nó lại có thể đáp ứng, sớm biết thế đã không cần phí nhiều công sức như vậy.

“Viễn, hắc ta làm sao bây giờ?” Nam tử áo lam dùng kiếm chỉ vào Thượng Quan Minh.

“Thả hắc.” Người nói lại là Tả Hữu Tinh.

Thanh sam nam tử nhìn Tả Hữu Tinh, cũng gạt đầu.

“Thả hắc đi.”

Thượng Quan Minh nhìn thoáng qua Tả Hữu Tinh, mũi chân điểm xuống, bóng dáng màu đen bay lên, biến mất trong đêm trăng.

...

Nguyệt Diễm quốc

Hương khói lượn lờ, gió hạ thoảng qua.

Trên giường lớn bốn trụ vàng, Nguyệt Minh Nhất nằm ở trên đó, đôi mắt thâm thúy có chút thất thần, ngơ ngác nhìn vào đỉnh giường, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, khuôn mặt tuần tú càng thêm tái nhợt.

Thái giám tổng quản ở ngoài điện nghe thấy tiếng ho khan truyền đến từ trong tấm cung, cái trán tràn đầy nếp nhăn càng nhăn lại. Ai, thân thể hoàng thượng càng ngày càng kém rồi, thái y không ngừng chẩn trị lại đành chịu tâm bệnh khó chữa.

Ánh mặt trời trở nên nóng bức, rực cháy mặt đất.

Mấy đạo bóng dáng từ trong ánh mặt trời nóng sáng dần dần đến gần, nhìn kỹ một chút, lại là hai thị vệ cận thân Độc Viễn, Độc Mạc bên cạnh hoàng thượng.

“Công công, hoàng thượng có ở bên trong không?”

Thanh sam nam tử Độc Viễn ôm một thân hình phần nộn, hẳn là một tiểu nữ oa đi.

“Có.” Thái giám tổng quản gật đầu, khi ánh mắt lướt qua nam oa bên cạnh Độc Mạc thì sửng sốt.

“Nó, nó là?” Trời ạ, nhìn khuôn mặt này rõ ràng là phiên bản thu nhỏ lại của hoàng thượng. Ngón tay thái giám tổng quản chỉ vào Tả Hữu Tinh, kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

“Chúng là người hoàng thượng muốn tìm.” Độc Mạc thần nhiên nói.

Tả Hữu Tinh không nói gì đưa mắt liếc nhìn thái giám tổng quản, mâu quang chẳng qua là lẳng lặng nhìn cánh cửa tấm cung đang khép kín kia, tựa hồ ngay cả hoàng cung vàng son lộng lẫy cũng không ở trong mắt nó.

“À, à.” Thái giám tổng quản ý vị gật đầu, đột nhiên ánh mắt sáng lên, chẳng lẽ chúng chính là tâm bệnh của hoàng thượng ư? Ý nghĩ trong đầu vừa chuyển, hẳn bỗng xoay thân hướng vào trong phòng bẩm báo.

“Bẩm hoàng thượng, Viễn thị vệ, Mạc thị vệ đã hồi cung.”

Nguyệt Minh Nhất nằm ở trên giường nghe thấy, trong phút chốc thần thái đã trở lại trong mắt. Bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, vội vàng hướng ra bên ngoài hô, “Mau truyền.” Bọn nhỏ đã trở về rồi sao?

“Viễn thị vệ, Mạc thị vệ, hoàng thượng truyền hai người vào trong.” Thái giám tổng quản nghe giọng nói hoàng đế đã khôi phục tinh thần phần chấn, trong lòng cũng cao hứng lên.

Độc Viễn, Độc Mạc gật đầu, mang theo hai đứa bé đẩy cửa ra tiến vào trong.

Tả Hữu Tinh mím chặt môi, khi nghe thấy giọng nói của Nguyệt Minh Nhất, trong lòng nhịn không được run lên, người kia chính là phụ thân của nó sao? Không ngờ ông ấy lại là hoàng đế, trong cái đầu nhỏ nhỏ là một mảnh hỗn loạn. Đối diện ở ngay trước mắt, nó lại không biết nên phản ứng như thế nào. Mơ màng theo sát bọn họ đi vào.

Chi kết—

Trong nháy mắt đẩy cửa cung ra, Nguyệt Minh Nhất cảm giác trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài. Theo hai bóng dáng quen thuộc bước vào, thân hình nhỏ nhỏ kia cũng rơi vào trong ánh mắt của hắn, bọn nhỏ chính là con của hắn ư? Một thân hình nhỏ phần hồng được Viễn ôm vào trong ngực, dường như đang ngủ. Nhìn không rõ bộ dạng của nó, hẳn là một bé gái rất đáng yêu. Có phải cũng xinh đẹp giống Nhu Nhi hay không? Ánh mắt thâm sâu bắt đầu nổi lên sương mù, mờ lung. Nhẹ nhàng chuyển dời, ánh mắt rơi đến trên người tiểu nam đồng mặc bạch sam, lệ trong mắt cũng nhịn không được rơi xuống, Tinh Nhi đã lớn như vậy rồi. Mơ hồ nhớ lúc hắn rời đi, Tinh Nhi mới có năm tuổi mà thôi.

“Tinh Nhi—”

131. Chương 131: Ta Hận Ông

“Tinh Nhi—”

Con người thâm sâu cách một lớp sương mù, nhìn vào bản thu nhỏ của chính mình kia.

Tả Hữu Tinh mím môi, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhìn vào người nam nhân nọ. Thời gian ba năm cũng không lưu lại dấu vết trên mặt ông ta, chỉ là so với trước kia, hiện tại trông ông ta càng thêm tái nhợt, mơ hồ lộ ra vẻ bệnh tật. Hừ, là sự trừng phạt của ông trời mà. Trừng phạt ông ta đã bỏ vợ quên con.

Lạnh lùng mà nhìn Nguyệt Minh Nhất, từ trong thân hình nho nhỏ tản mát ra một cỗ khí tức lãnh mạc, xa cách.

“Xin gọi ta là tiểu thế tử.” Không cần phải gọi thân mật như vậy, nó và ông ta không liên quan đến nhau.

“Con—” Nguyệt Minh Nhất bị thái độ lạnh lùng của Tả Hữu Tinh làm cho tổn thương, con người thâm sâu nhìn con, khó mà tiếp nhận nỗi sợ xa lạ đó. Có điều tiểu thế tử là có chuyện gì? Dem tầm mắt chuyển sang Độc Viễn, Độc Mạc.

Độc Viễn hiểu ý, thân nhiên đem toàn bộ chuyện đã điều tra được nói ra: “Khởi bẩm hoàng thượng, hai tiểu chủ tử đã được phụ phụ Tiêu Dao Vương của Dạ Liêu quốc nhận nuôi. Trở thành thế tử, quận chúa của Dạ Liêu quốc.”

Như vậy ư?

Nguyệt Minh Nhất có chút đau lòng nhìn về phía Tả Hữu Tinh, trước đó, huynh muội bọn chúng đã phải chịu rất nhiều khổ cực rồi. Điều là tại mình, lúc trước rời khỏi mẹ con họ, con oán mình cũng là chuyện đương nhiên thôi. Nếu như sớm biết vừa chia lìa, sẽ phải người trời cách biệt với Nhu Nhi; nếu như sớm biết vừa chia lìa, sẽ làm cho hai đứa nhỏ phải chịu nhiều đau khổ như vậy, thì lúc trước hẳn đã không lựa chọn rời đi.

“Khụ khụ khụ...”

Vừa kích động, hẳn lại nhẹn không được ho khan vài tiếng.

Trong gian phòng yên tĩnh, tiếng ho khan càng thêm rõ ràng.

Độc Viễn, Độc Mạc nhìn Nguyệt Minh Nhất ho đến mức sắc mặt sưng đỏ, hai người đều nhẹn không được nhú chặt lông mày, có chút lo lắng nhìn hắn.

“Bệ hạ— “

Nguyệt Minh Nhất khoát tay, ngẩng đầu lên, tóc mai trượt xuống, đôi mắt thâm sâu nhìn về phía Tả Hữu Tinh đang mím môi không nói, nhiem lên u buồn: “Tinh Nhi, con không chịu thừa thừa cho phụ thân ư?”

Một tiếng phụ thân, làm cho Tả Hữu Tinh run lên. Ngẩng đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng càng lạnh thêm.

“Ông không phải phụ thân ta! Nếu như ông là phụ thân ta, thì thời điểm chúng ta cần ông nhất, ông đang ở đâu? Nếu như ông là phụ thân của ta, thì tại sao mấy năm qua lại hoàn toàn không có tin tức, khiến ngày đó mẫu thân ra đi cũng không thể an tâm? Nếu như ông là...”

Theo từng tiếng chất vấn non nớt của trẻ con lại mang theo sự lạnh lùng hà khắc, sắc mặt Nguyệt Minh Nhất càng thêm tái nhợt, thậm chí nhìn không ra một tia huyết sắc.

Gian phòng thực yên lặng, bầu không khí trở nên trầm thấp.

Thật lâu sau, Nguyệt Minh Nhất mới ngẩng đầu, nhìn vào vẻ mặt lạnh lùng của Tả Hữu Tinh. Trong mắt đều là ưu thương, đôi môi có chút phiếm trắng ngáp ngừng động đậy, dường như rất gian nan để mở miệng hỏi: “Tinh Nhi, con đang oán ta ư?”

Bộ dáng nho nhỏ, biểu tình lại lãnh khốc. Cho đến bây giờ hắn vẫn không ngờ tới sau khi biết tin Nhu Nhi đi rồi, còn có thể trải qua bi thống như vậy. Con hẳn lại có thể dùng đến ánh mắt như thế để nhìn hắn, con đang oán mình...

Tả Hữu Tinh tránh đi ánh mắt của Nguyệt Minh Nhất, quật cường mà quay cổ. Oán ư? Đương nhiên oán. Nhưng còn hơn cả oán, nó càng hận ông ta. Tay nhỏ bé nắm lại thật chặt, nhớ đến hình ảnh mẫu thân qua đời không nhắm mắt, nhớ đến chuyện cũ khi huynh muội chúng lưu lạc đầu đường, nỗi hận kia như một gốc cỏ dại, không ngừng sinh trưởng ở trong lòng...

Quay đầu lại, nhìn ông ta, gần từng tiếng, gần như là cắn răng nói ra: “Ta hận ông.”

Rắc—

Nguyệt Minh Nhất tựa hồ nghe thấy âm thanh vỡ vụn của trái tim, thân thể vừa giẫm xuống giường lại nhịn không được lão đảo một cái về phía sau, khuôn mặt càng thêm không còn sắc máu, đau đớn quẩn quanh trong đôi mắt thâm sâu, ngơ ngác nhìn con: “Con, con hận ta?”

Hận, con hận lại có thể hận hận. Ha ha ha, trong lòng điên cuồng mà chảy lệ. Báo ứng, đây chính là báo ứng sao?

“Khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan mãnh liệt vang lên, khuôn mặt tái nhợt như bị bôi vẽ rất nhiều phần. Cổ họng rất như lửa đốt, nhưng đó lại không bằng nỗi đau ở trong lòng. Nhu Nhi đi rồi, con là hi vọng duy nhất của hắn. Thế nhưng con hận lại có thể hận hận.

Nhu Nhi, lẽ nào đây là sự trừng phạt nàng dành cho ta ư?

“Hoàng thượng—”

Độc Viễn, Độc Mạc nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Nguyệt Minh Nhất, nhịn không được đau lòng hô lên. Bọn họ lớn lên với hoàng thượng từ nhỏ, sao lại không biết nỗi khổ trong lòng hoàng thượng chứ? Người cho tới bây giờ đều không muốn làm hoàng thượng, nhưng vì tiên hoàng, cũng vì lê dân bách tính, hoàng thượng không có lựa chọn, thậm chí phải rời khỏi thế tử cùng các con yêu thương nhất. Thế nhưng hiện tại tiểu chủ tử lại nói hận người, nỗi đau này trong lòng hoàng thượng sâu đến mức nào?

Tả Hữu Tinh nhìn thấy Nguyệt Minh Nhất ho khan không dứt, tay nhỏ bé nắm chặt lại. Trong lòng không phải là không có chấn động, nhưng chỉ cần trong đầu hiện lên khuôn mặt tái nhợt của mẫu thân, nó lại không có cách nào hết hận ông ta.

Mỗi người đều có tâm tư riêng, nhưng không ai chú ý tới Tả Hữu Nguyệt đang ngủ đã mở hai mắt thật to ra.

“Mẫu thân—”

Giọng nói non nớt, giống như một làn gió mát thổi tan đi bầu không khí ngột ngạt.

“Nguyệt Nhi.” Tả Hữu Tinh thu lại vẻ lãnh mạc, thật cẩn thận tiếp nhận muối muối từ trên tay Độc Viễn.

Tay nhỏ của Tả Hữu Nguyệt ôm cổ ca ca của mình, khuôn mặt mới tỉnh ngủ còn phỉm hồng, giống như một quả táo chín đáng yêu. Ánh mắt còn sương mù đánh giá bốn phía xa lạ, quay đầu nhìn ca ca mình: “Ca ca, nơi này là đâu?”

“Đây là ngôi nhà sau này của con, Nguyệt Nhi.”

Trả lời là Nguyệt Minh Nhất, khi hắn nhìn thấy con gái tỉnh lại thì trong lòng lại là một trận kích động, giống, Nguyệt Nhi thật giống Nhu Nhi. Nước mắt vòng quanh trong đôi mắt thâm sâu, vẫn cứ nhìn chăm chú vào Tả Hữu Nguyệt như vậy.

Tả Hữu Nguyệt bị một người lạ nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, thân mình nho nhỏ rụt lại trong lòng Tả Hữu Tinh. Nghiêng cái đầu nhỏ, tò mò mà sợ hãi nhìn lại Nguyệt Minh Nhất.

Nguyệt Minh Nhất thấy ánh mắt xa lạ của bé, trong lòng thêm đau. Xem ra hai đứa nhỏ đều không chấp nhận hắn, đau lòng đến mức không cách nào hít thở. Phất phất tay về hướng Độc Viễn, Độc Mạc: “Viễn, Mạc, trước dẫn hai đứa nhỏ đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

132. Chương 132: Tin Tức

Tiêu Dao Vương phủ

Sắc vàng của ánh mặt trời chiếu xuống, làm mặt đất hiện lên một tầng sáng rực rỡ.

Vương phủ, người ra vào lui lui tới tới.

Một quang cảnh bận rộn, khẩn trương. Đại sảnh, kéo theo cảm bào đỏ rực, gương mặt xinh đẹp của Bắc Tiểu Lô căng cứng, cả người tản ra hơi thở tàn nhẫn.

Ở bên cạnh nàng, Dạ Tinh Thần mặc một bộ bạch y nhẹ nhàng, đôi mắt thâm thúy hiện ra quang mang lạnh nhạt.

Hai người đều không nói tiếng nào.

Gió cuốn vào mang theo oi bức, làm cho bầu không khí càng khiến người khác thêm buồn bực.

“Vương gia, Tả công tử đến.”

Theo một tiếng bấm báo nhàn nhạt của Ngô tổng quản, Tả Quân Mạc với lam bào lay động đã bước dài tiến vào. Khuôn mặt lãnh tuấn càng thêm lãnh mạc không có biểu cảm nào, trong đôi mắt tối đen không có một chút phập phồng, giống như làn nước lặng yên ả: “Quân Mạc, người ở bên kia có tin tức gì không?”

Bắc Tiểu Lô vừa nhìn thấy bóng dáng của Tả Quân Mạc, lập tức đứng lên. Đôi mắt sáng ngời nhìn vào hắn, giọng điệu nôn nóng.

Tả Quân Mạc ngồi vào một bên, lắc lắc đầu, môi mím càng chặt hơn.

Dạ Tinh Thần nhìn thấy phản ứng của Tả Quân Mạc, trái tim cũng trầm xuống. Khi hắn phất ra toàn bộ lực lượng của Âm Ảnh lâu cũng không tra ra được manh mối là ai bắt đi hai đứa nhỏ, liền hiểu được đối phương khẳng định không đơn giản. Bây giờ nghe đến Sơn trang Thất Dạ của Tả Quân Mạc cũng không cách nào tra được, tâm càng thêm bất an.

“Chết tiệt, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào bắt đi hai đứa nhỏ chứ?” Tính tình mấy ngày gần đây của Bắc Tiểu Lô càng ngày càng nóng nảy, giống như một chuỗi pháo, bất cứ lúc nào đều có thể nổ mạnh. Chỉ thấy đôi mi thanh tú của nàng nhú chặt lại với nhau, đôi tay mềm đột nhiên nắm chặt, lệ khí tuôn lên trong mắt.

“Nếu để cho ta bắt được tên đó, nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta!”

Tả Quân Mạc nghe vậy cũng nheo hai mắt lại, con ngươi dài mảnh bắn ra khí tức nguy hiểm. Bất kể là ai, dám bắt đi cháu ngoại của hắn. Tốt nhất tính toán cho tốt việc sẽ phải làm kẻ địch của toàn bộ sơn trang Thất Dạ đi.

Ba, tay nắm thành quyền đột nhiên nện xuống bàn trà.

Trong ba người, chỉ có Dạ Tinh Thần tỉnh táo nhất. Ngẫm nghĩ lại, với thể lực của hai người bọn họ lại đều không tra ra được tung tích bọn nhỏ. Nhưng ở Dạ Liêu này lại không có thể lực nào cường đại hơn bọn họ, như vậy thì chỉ có một khả năng, người bắt đi bọn nhỏ không phải là người trong nước Dạ Liêu.

“Ta nghĩ bọn nhỏ có thể không ở trong lãnh thổ của Dạ Liêu.”

Ngẩng đầu lên, mày kiếm nghiêng nghiêng cũng nhú lại thành một khối. Đôi mắt thâm thúy nhìn vào Bắc Tiểu Lô cùng Tả Quân Mạc nói.

“Có khả năng.” Tả Quân Mạc gật đầu, “Bằng không chúng ta không thể nào lại không tìm thấy hai đứa nhỏ.”

“Vậy còn chờ cái gì? Chúng ta đi các nước lân cận tìm kiếm.” Bắc Tiểu Lô vừa nghe, lập tức đi ra bên ngoài.

“Lôi Nhi đừng vội.” Dạ Tinh Thần giữ chặt tay nàng, ánh mắt nhìn về phía Tả Quân Mạc.

“Quân Mạc, người cảm thấy đối phương mang hai đứa nhỏ đi, tâm ý thế nào?”

Tả Quân Mạc nghe thấy lời nói của Dạ Tinh Thần thì nhíu lại tuấn mi suy nghĩ, đột nhiên trong đầu hiện lên một đạo ánh sáng, hắn nghĩ đến một người.

“Có thể là y.”

“Ai?” Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi đồng thời truy vấn hỏi.

“Cha thân sinh của bọn nhỏ.” Tả Quân Mạc hiển nhiên rất không muốn nhắc tới, ở trong nhận thức của hắn, nhất định là tỷ tỷ dịu dàng bị lừa mới có hai đứa bé. Mà cái người kia căn bản là lòng dạ lang sói, mới có thể bỏ vợ quên con.

“Là ai?” Hai người lại cùng hỏi, có điều cũng nghĩ đến khả năng này. Cho đến nay thân thể của bọn nhỏ đều là một câu đố. Bất luận bọn họ tra thế nào cũng không tra ra được phụ thân của bọn nhỏ là người nào?

Tả Quân Mạc lắc đầu, vết nhăn giữa hai lông mày vẫn chưa biến mất. Lâu như vậy tới bây giờ, hắn đều chưa từng buông tha việc điều tra, nhưng thân phận của tên nam nhân đó tựa như một câu đố, không có cách nào để cho người ta nhìn ra được đáp án.

Cái lắc đầu này của hắn, Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi lại có chút thất vọng.

Ba người nhìn nhau, lo lắng giống nhau đều tràn vào trong lòng. Nói cho cùng nếu người mang bọn nhỏ đi là phụ thân của chúng, thì không biết mục đích của y là cái gì? Dù sao cũng là y bỏ vợ quên con trước, người như vậy chẳng lẽ còn có lòng tốt ư?

“Khởi bẩm vương gia, Thượng Quan công tử cầu kiến.” Ngô tổng quản mặc áo sam bào màu xanh lại xuất hiện ở cạnh cửa.

“Thượng Quan công tử?” Ba người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời nhớ không ra là vị Thượng Quan nào.

“Hồi vương gia, là vị Thượng Quan công tử lần trước đã cứu vương phi.” Tổng quản cúi thấp đầu, bẩm báo nói. Diệu bút thư sinh Thượng Quan Minh?

Ba người đều không dự đoán được hắn sẽ xuất hiện, Dạ Tinh Thần vẫy tay với quản gia: “Mau mời.”

“Vâng.” Một lát sau, Ngô tổng quản dẫn theo Thượng Quan Minh mặc bộ bạch y trắng tuyết đi đến.

“Vương gia, vương phi, Tả huynh.” Thượng Quan Minh hướng tới ba người chấp tay thi lễ.

“Thượng Quan huynh, mời ngồi.” Khuôn mặt Dạ Tinh Thần chứa nụ cười nhẹ, mời Thượng Quan Minh ngồi xuống.

“Thượng Quan huynh đến tìm, làm cho vương phủ rục rịch rõ hẳn lên.”

“Vương gia khách khí.” Thượng Quan Minh chấp tay với Dạ Tinh Thần. “Hôm nay tại hạ tới là có một chuyện muốn bẩm báo.”

“Ồ? Là chuyện gì vậy?” Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi liếc mắt nhìn nhau.

“Tại hạ ở trong một khách điểm của trấn nhỏ tiếp giáp giữa Dạ Liêu và Nguyệt Diễm gặp được tiểu thế tử, tiểu quận chúa.”

“Cái gì?”

Ba người Bắc Tiểu Lôi kinh hãi, bỗng nàng đứng ở trước mặt Thượng Quan Minh.

“Người nhìn thấy Tinh Nhi, Nguyệt Nhi ư?”

“Phải.” Thượng Quan Minh gật đầu, “Bọn họ cùng hai tên nam tử ở chung với nhau, tại hạ vốn muốn mang hai đứa bé về, nhưng không ngờ lại bị phát hiện, bại sự. Có điều bọn hắn dường như muốn dẫn tiểu thế tử, tiểu quận chúa đi gặp cha thân sinh của hai đứa bé.”

“Quả nhiên là y.” Tả Quân Mạc híp lại hai mắt, sau khi đã vứt bỏ bọn nhỏ rồi, hiện tại tên nam nhân đó rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Thượng Quan huynh, không biết người còn có thể ghi nhớ lại bộ dáng của hai tên nam tử kia không?” Dạ Tinh Thần hỏi.

Thượng Quan Minh gật đầu, lấy bút mang theo bên mình ra. Đi đến bên cạnh bàn, mở giấy Tuyên Thành ra. Vô cùng nhanh chóng, trên tờ giấy trắng đã vẽ ra hình dáng của hai người nam nhân.

“Chính là bọn hần.”

Sau khi Tả Quân Mạc cùng Dạ Tinh Thần nhìn rồi gật đầu, trong lòng có tính toán.

“Chúng ta đem bức tranh này giao cho họa sư, vẽ nhiều bản, phái người đi tìm hiểu chung quanh.”

“Vương gia, ta nghe khẩu âm của hai người kia hình như là người Nguyệt Diễm quốc.” Thu bút lại, Thượng Quan Minh ở một bên nói.

“Nguyệt Diễm quốc?” Tả Quân Mạc cùng Dạ Tinh Thần đồng thời chau mày lại, xưa nay Dạ Liêu cùng Nguyệt Diễm lui tới không nhiều. Hiện tại muốn đi nước khác tìm người, chỉ sợ sự tình sẽ tương đối phiền toái.

“Ta nghĩ ra rồi.” Đột nhiên Bắc Tiểu Lôi lên tiếng, chỉ thấy nàng gỡ ngọc bội mang theo bên người xuống cầm ở trong tay, hướng tới mấy người nói: “Có lẽ nó có thể giúp chút gì đó.”

Ánh mắt Dạ Tinh Thần sáng lên, ngọc bội kia là lần trước Thu Triệu Ảnh đưa cho Lôi Nhi. Sau đó hần có tìm hiểu qua Thu Triệu Ảnh kia chính là môn chủ của Nguyệt Ảnh môn, mà Nguyệt Ảnh môn ở Nguyệt Diễm cũng có vị trí, có lẽ lần này thật sự có thể giúp được.

“Được, lập tức liên hệ với Thu Triệu Ảnh.”

133. Chương 133: Âm Mưu

Đêm, lạnh như băng; trăng, trốn vào trong tầng mây dày nặng.

Bầu không khí áp bách dị thường, giống như sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Trong cung Càn Khôn, ngọn đèn mờ nhạt đung đưa theo gió đêm, lúc sáng lúc tối.

Khuôn mặt trái xoan tinh xảo của Đổng Bội Nhi hoàn toàn bị che phủ ở dưới ánh nến, một tầng ánh sáng vàng nhạt phủ lên trên má, lộ vẻ quý dị. Đôi mắt quyến rũ híp lại, rồi lại giống như cách một lớp sương mù làm cho người khác nhìn không thấu nàng đang suy nghĩ cái gì?

Kéo theo cảm bào màu vàng thật dài, ngón tay đeo hộ giáp sắc nhọn treu chọc ngọn nến. Trâm vàng cắm nghiêng trên búi tóc khê đung đưa theo động tác cúi đầu của nàng, như hóa thành con bướm đen trên vách tường.

Theo một tiếng chi nha, cánh cửa dày nặng được mở ra, một bóng dáng màu vàng nhạt nện nhẹ bước chân đi đến, đứng ở trước mặt Đổng Bội Nhi, tao nhã phúc thân với nàng.

Đổng Bội Nhi xoay người, mị nhãn như tơ, ngạo nghễ mà nhìn vào tiểu cung nữ.

“Tra ra được gì không?”

“Hồi nương nương—” Tiểu cung nữ lại khom người, khẽ khép mi, làm cho người khác nhìn không ra vẻ mặt của nàng ta. Thanh âm thản nhiên nói: “Nô tỳ nghe ngóng được Viễn thị vệ, Mạc thị vệ bên người hoàng thượng đã hồi cung, theo bọn hần hồi cung còn có hai đứa bé, hơn nữa nam hài trong đó—” Đột nhiên nàng ta ngẩng đầu lên, bộ dáng có chút ngập ngừng.

“Nam hài kia thế nào?”

Nghe thấy lời của tiểu cung nữ, ngón tay Đổng Bội Nhi không tự chủ mà bóp chặt vào trong lòng bàn tay. Trong đôi mắt quyến rũ bị một tầng sương mù che kín, trái tim càng không ngừng nhảy lên, nàng có một loại cảm giác không tốt.

“Hơn nữa nam hài kia cùng với hoàng thượng giống như từ trong một khuôn mẫu khắc ra, hiện giờ trong cung đều thầm bàn tán chuyện này.” Tiểu cung nữ hồi đáp.

“Cái gì?”

Tay Đàng Bội Nhi dùng sức ném đi, hộ giáp thon dài bị nàng không chút khoan nhượng vung gãy. Đôi mắt quỳnh rũ trong phút chốc hóa thành con ngươi sắc bén như dã thú, trên vầng trán nhiễm lên sự tàn nhẫn. Lại vẫn bị hoàng thượng tìm được rồi. Thật đáng giận!

Tiểu cung nữ bị vẻ mặt của hoàng hậu dọa cho hoảng sợ, cúi thấp đầu không dám thở mạnh.

Gió đêm khê thổi, bầu không khí tĩnh lặng, giống như đông lại.

Một lúc lâu sau, Đàng Bội Nhi rút cục ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực, có loại ánh sáng ngoan độc.

“Đi, chuẩn bị một bộ y phục thái giám cho ta, ta muốn xuất cung.”

Nàng không thể bị động, nhất định phải tìm được tiên cơ, nếu không, hết thấy tân tân khổ khổ đạt được đều trôi theo nước chảy.

“Nương nương, hiện tại xuất cung sợ là—”

Tiểu cung nữ nghe thấy nàng muốn xuất cung lại càng hoảng sợ, vạn nhất để cho người ngoài phát hiện ra, hậu quả không thể lường được, phải biết tần phi hậu cung là không thể tùy tiện xuất cung, cho dù là hoàng hậu cũng không thể.

“Dài dòng như vậy làm cái gì, cứ dựa theo lời của bốn cung mà làm.”

Đàng Bội Nhi liếc tiểu cung nữ một cái, xem ra là phải đổi một người rồi.

“Vâng.” Tiểu cung nữ bị cơn giận của nàng dọa sợ, yếu ớt đáp ứng một tiếng rồi lui xuống.

“Hừ, ngại vàng thái tử nhất định là của Duệ Nhi.”

Sau khi tiểu cung nữ rời đi, Đàng Bội Nhi hí mắt lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói.

...

Phủ tế tướng

Cạnh mái hiên, treo lên hai cái đèn lồng. Hai chữ Đàng phủ dán ở trên lồng đèn, nhẹ lay động theo gió đêm.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, một cỗ nhuyễn kiệu màu đen dừng ở bên ngoài phủ.

Vén màn kiệu lên, một tiểu thái giám mặc y phục màu đen đi ra.

Tiểu thái giám nhẹ nhàng gập đầu, nam tử áo đen liền đi lên trước lấy tay nắm vòng gọi cửa.

“Thùng thùng—”

“Ai hả?” Trong chốc lát, một gã người hầu mặc thanh sam đánh cái ngáp lớn đi ra.

Tiểu thái giám vừa tiến lên phía trước, tên người hầu mặc thanh sam sững sốt, mãi sau mới ngơ ngác lên tiếng:

“Tiểu thư.”

Tiểu thái giám lạnh lùng liếc tên người hầu một cái, gia đình thanh sam nhanh chóng lấy lại tinh thần. Mở cửa ra cho tiểu thái giám cùng tùy tùng đi vào.

Gia đình thanh sam nhìn ra bên ngoài, sau khi không thấy có người nào khả nghi mới đóng cửa.

“Đi, mời tướng gia đi ra đây.”

Đi đến đại sảnh, tiểu thái giám vút cái mũ trên đầu xuống, lộ ra làn tóc mềm đen nhánh, thì ra tiểu thái giám này chính là đương kim hoàng hậu Đàng Bội Nhi.

“Vâng.” Gia đình nhanh chóng quay đầu đi mời Đàng Chính.

Một lát sau, Đàng Chính đi đến.

“Bội Nhi, sao con lại xuất cung?”

Nhìn thấy nữ nhi giả dạng thành tiểu thái giám, Đằng Chính thầm nhú lại chân mày. Không đồng ý với hành vi của nàng, nếu như bị người phát hiện, rơi vào trên tay người có tâm, chỉ sợ sẽ là một hồi phong ba.

“Cha, nữ nhi có chuyện gấp, không xuất cung không được.” Biểu tình Đằng Bội Nhi cũng rất ngưng trọng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nghe vậy, Đằng Chính sửng sốt, sau đó ngồi xuống chủ vị.

“Cha, chẳng lẽ người cha phái đi đều chưa dò ra ư? Hai đứa bé kia đã trở về cung rồi.”

Đằng Bội Nhi nhắc đến có chút tức giận, những tên đáng chết đó đều ăn cái gì vậy? Một đám phế vật.

“Cái gì?” Đằng Chính cũng cả kinh, hiển nhiên không dự đoán được sự tình lại có thể như vậy.

“Có thể tính sai rồi không?” Làm sao có thể, thủ hạ một chữ cũng không thấy hồi báo.

“Không sai.” Đằng Bội Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, “Nghe nói bộ dạng nam hài tử kia giống hệt bệ hạ.” Đáng giận, cứ như vậy, uy hiếp lại càng lớn.

Đằng Chính vuốt chòm râu, trầm tư.

“Nếu đã như vậy, chúng ta không thể lưu chúng lại được.”

“Đúng, nữ nhi chính là vì chuyện này mới tới. Hai đứa bé này bất kể như thế nào cũng phải rời khỏi đây, bằng không một khi hoàng thượng lập nó làm thái tử, chúng ta liền xong rồi.”

“Bội Nhi, con đi về trước đi. Những chuyện khác cứ giao cho cha.”

“Được.”

134. Chương 134: Âm Sát (thượng)

Hoàng cung Nguyệt Diễm

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong treo lạnh lùng, ánh sáng mờ mờ lung bao phủ mặt đất.

Gió đêm lành lạnh, xuyên thấu qua song cửa sổ khắc hoa thối vào.

Màn lụa màu trắng khẽ lay động, ngọn đèn mờ nhạt, chiếu ra một phòng.

Đầu Tả Hữu Tinh gối lên chiếc gối vuông, thân mình nhỏ nằm nghiêng nhìn muội muội ngủ say ở bên cạnh. Nguyệt Nhi còn nhỏ, mới vừa đến nơi xa lạ này khóc náo một hồi, nhưng người nam nhân kia lại dùng mọi loại đồ chơi nhỏ mới mẻ đến dỗ về Nguyệt Nhi.

Nghĩ đến người nam nhân gầy yếu đó, trong đôi mắt đen nho nhỏ nổi lên tia sáng phức tạp. Mấy ngày gần đây sống chung với nhau, nó nhìn ra được người nam nhân đó đang cố gắng bồi thường bọn họ. Chính là bồi thường thì sẽ có ích ư? Nhớ đến mẫu thân ôn nhu, nó lại nhin không được nắm chặt bàn tay nhỏ bé.

—Nó tuyệt sẽ không tha thứ cho người nam nhân ấy, cũng sẽ không ở lại bên người ông ta.

Có điều không biết hiện tại vương phi mẫu thân cùng vương gia phụ thân đã biết tung tích của mình hay chưa, cẩn thận lật người lại, sợ làm cho muội muội giật mình tỉnh giấc. Thân mình nhỏ nhỏ ngồi dậy, ánh mắt nhìn xuyên qua màn lụa, nhìn vào ánh nến mờ nhạt kia, đầu nhỏ bắt đầu suy tư, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể truyền tin ra ngoài cho họ.

Phốc, ánh nến bỗng nhiên lay động, một đạo bóng dáng màu đen từ ngoài cửa sổ chớp qua.

Tả Hữu Tinh cả kinh, chỉ cảm thấy có cổ dự cảm không tốt.

Quay đầu nhìn muội muội đang ngủ say, nó nằm xuống, thật cẩn thận giả bộ ngủ.

Sau một lúc lâu, lỗ tai nhỏ của nó giật giật, nghe thấy một tiếng vang chi kết truyền đến, giống như là tiếng động cửa bị đẩy ra. Đôi mắt đang nhắm rung rung, cánh tay ngăn ngừn cẩn thận che chở uội muội.

Gió đêm từ song cửa sổ thổi vào, một đạo bóng dáng màu đen không tiếng động cất bước tiến đến. Một đầu tóc đen nhánh dùng dây buộc tóc cột trên cao, áo đen bao bọc lấy thân hình cao lớn thẳng tắp, khăn che mặt màu đen che nửa khuôn mặt, vền vền lộ ra đôi mày kiếm dày rậm cùng đôi mắt tối đen. Chỉ thấy sau khi y đến gần phòng trong, ánh mắt thoáng quét qua bốn phía, sau đó liền đưa mắt nhìn sang màn lụa...

Tai giật giật, lắng nghe đứa bé nằm bên trong phát ra tiếng hít thở đều đều. Ánh mắt thâm sâu lạnh lùng xẹt qua một đạo tia sáng không đành lòng, lại bay nhanh qua. Nhẹ nhàng rút kiếm đeo bên hông ra, hướng bên giường đi đến.

Tả Hữu Tinh lắng nghe tiếng bước chân rất nhỏ kia, cảm nhận được sự căng thẳng cùng rét lạnh trong không khí. Tâm trầm xuống, chỉ sợ người đến không có ý tốt. Không được, cần chặt rằng, nó tuyệt không thể để cho mình và muội muội gặp phải chuyện không may ở nơi này của người nam nhân đó được. Hơn nữa nếu như bọn chúng có một cái vạn nhất, chỉ sợ vương gia, vương phi cùng cậu đều sẽ đau lòng.

Đôi mắt sáng ngời càng không ngừng chuyển động, đầu nhỏ rất nhanh tự suy nghĩ kế sách. Nguyệt Nhi đang ngủ, nó lại không có công phu. Xem ra hôm nay muốn tránh được là rất khó, rốt cuộc là ai muốn huynh muội bọn chúng gặp bất lợi đây? Người đầu tiên nó loại bỏ chính là người nam nhân kia, thái độ của ông ta rất rõ ràng, ông ta hi vọng bọn chúng có thể nhận người cha này. Như vậy có lẽ là sự xuất hiện của huynh muội bọn chúng đã làm trở ngại đến lợi ích của những người nào đó, cho nên bọn họ hận không thể trừ bỏ đi huynh muội chúng.

Tiếng bước chân dừng lại, nó biết người kia đã đứng ở trước màn. Ánh mắt lạnh lùng kia xuyên thấu qua màn lụa dừng ở trên người nó. Nó buộc chặt cơ thể, giống như con thú nhỏ tức khắc sẽ vận sức chờ phát động. Một khi y ra tay, nó cho dù che chắn cũng phải bảo vệ muội muội.

Nam nhân dường như cảm giác được chấn động của Tả Hữu Tinh, con người lạnh lùng. Kiếm vung lên trên giường, hàn quang rét lạnh xẹt qua.

Tả Hữu Tinh nhanh nhẹn ôm lấy muội muội trốn vào bên trong giường, vừa lớn tiếng hô lên:

“Người đâu, có thích khách.”

Nam nhân bị tiếng hô của Tả Hữu Tinh làm cho ngẩn ra, rõ ràng không dự đoán được. Kiếm lệch đi, hai đứa bé lại có thể trách thoát một kích.

Kiếm đem màn lụa trắng vạch ra thành nhiều đoạn, giống như tơ liễu loạn xạ rơi xuống. Giữa kẻ hở, ánh mắt lãnh khốc của y chống lại đôi mắt không chịu thua của Tả Hữu Tinh thì sưng sốt. Ánh mắt của đứa trẻ kia lại quật cường như vậy, giống như đang nói nó tuyệt sẽ không mặc người chém giết.

Đôi mắt của Tả Hữu Tinh cũng quét đến người áo đen bịt mặt này, nhìn đến đôi mắt lãnh khốc của y liền biết là sát thủ. Lợi dụng lúc y phân tâm trong nháy mắt, tay kia của nó cầm lấy chân bông ném về phía y, vừa tiếp tục hét lớn:

“Có thích khách, có thích khách...”

Ầm một tiếng, cùng lúc giọng nó vang lên, bóng dáng Độc Viễn, Độc Mạc từ ngoài cửa sổ chọt bay vút vào.

Hai đạo bóng dáng một xanh một lam trước nhìn đến hai tiểu chủ tử trong màn trướng không đáng ngại, nhưng tình hình cũng không khả quan. Khuôn mặt tuần tú bỗng trầm xuống, một trái một phải cầm kiếm tấn công về phía thích khách.

“Lớn mật, lại dám xông vào hoàng cung ám sát.”

Hắc y nhân nhìn thấy hai người xông đến, trong lòng biết đêm nay muốn toàn thân trở ra là rất khó. Nhưng cũng không thể thất bại mà về. Con người híp lại, liều mạng tấn công hai đứa bé phía sau, kiếm đâm thẳng về hướng huynh muội Tả Hữu Tinh.

Phịch một tiếng, một đạo ngân quang chớp qua. Kiếm của hắc y nhân bị một đồ vật đập lệch. Một tiếng đang, vật kia rơi xuống trên mặt đất. Vừa nhìn rõ ràng, mới phát hiện là một khối ngọc bội.

“Hoàng thượng.”

Độc Mạc, Độc Viễn nghiêng đầu nhìn thấy người vừa ra tay chính là Nguyệt Minh Nhất chỉ khoác áo ngoài, đầu tóc hỗn loạn, có lẽ là thấy động tĩnh vội vàng chạy tới.

Nguyệt Minh Nhất gật đầu, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy băng sương. Nhìn chằm chằm vào hắc y nhân kia, hai tay nắm chặt lại để lộ ra sự khẩn trương của hắn.

“Người là ai? Do người nào sai khiến xông vào hoàng cung ám sát con của trẫm?”

Vừa lạnh giọng hỏi, vừa liếc mắt nhìn về phía hai đứa bé ở trên giường. Lại thấy Tả Hữu Tinh đang che chở cho Tả Hữu Nguyệt. Khẽ mím môi, bình tĩnh không để lộ kích động, trong lòng đối với sự trấn định của con trai hết sức tự hào, nhưng cũng thập phần lo lắng thích khách kia sẽ liều lĩnh tổn thương bọn chúng.

135. Chương 135: Ám Sát (hạ)

Tả Hữu Tinh chứng kiến Nguyệt Minh Nhất xông tới, hơi giật mình. Tiếp đó lại khôi phục biểu tình bình tĩnh. Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của người nam nhân đối với chúng, trái tim nó gần như muốn mềm xuống, nhưng vừa nghĩ tới mẫu thân, lại tránh đi ánh mắt của ông ta.

Hắc y nhân nghiêng thân, thấy hoàng đế cũng đã chạy tới đây. Giữa hai đầu lông mày không kìm được mà nhăn lại. Xem ra đêm hôm nay thật sự không thể hoàn thành nhiệm vụ rồi. Thôi, xem ra mạng hai đứa bé này chưa đến tuyệt lộ. Con người đảo qua Tả Hữu Tinh, lại thấy nó đang nhìn mình, không có một chút sợ hãi, đối với tiểu hài này cũng có vài phần hiếu kỳ, đối mặt với cái chết, nó thể nhưng tuyệt không sợ hãi. Đứa bé này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì?

Nguyệt Minh Nhất thấy người áo đen nhìn Tả Hữu Tinh, cho là y đang suy nghĩ quỷ kế để thương tổn hai đứa bé. Thầm rùng mình, đột nhiên quát lên với Độc Viễn, Độc Mạc ở bên cạnh.

“Bắt y lại cho trẫm.”

“Vâng.”

Thân hình hai người Độc Viễn, Độc Mạc nhoáng lên, một xanh một lam tấn công về phía thích khách. Gió đêm quét vào, tay áo tung bay, trong đôi mắt thâm thúy kia là một mảnh lạnh mạc. Bảo kiếm trên tay lóe ra hàn quang, sát khí đột nhiên dâng lên khiến cho bầu không khí càng thêm khẩn trương.

Hắc y nhân nhăn mày, trong lòng biết một khi triển đấu, mình nhất định chịu thiệt. Con người đảo qua Tả Hữu Tinh, trong đầu có chủ ý. Nhoáng lên một cái, kiếm trên tay y đã hướng về phía hai đứa bé trên giường đâm tới.

Chờ Nguyệt Minh Nhất nhìn thấy, trái tim đều nhanh ngừng đập. Hai người Độc Viễn, Độc Mạc đưa mắt nhìn ra, cùng tăng tốc, xoát một tiếng, bức vào chỗ yếu hại của hắc y nhân.

Hai tai của hắc y nhân giật giật, lúc kiếm của hai người tới gần thì đột nhiên ra một hư chiêu, bóng dáng đã nhảy qua cửa sổ bay vút đi.

Độc Viễn, Độc Mạc sửng sốt, không ngờ tới một chiêu mới rồi của y là cố tình dẫn dụ bọn họ mắc câu. Bóng dáng hai người vừa chuyển, cùng hướng ra ngoài cửa sổ đuổi theo.

“Bắt sống cho trẫm.” Nguyệt Minh Nhất đi đến bên cửa sổ, ra lệnh với hai người cùng đám ngự tiền thị vệ đã chạy tới.

Ngự tiền thị vệ tuân lệnh, thị vệ trưởng cũng bình tĩnh chỉ huy các thị vệ.

Hắc y nhân phi thân lên nóc nhà, hướng ra ngoài hoàng cung chạy trốn. Lại bị đám thị vệ xuất hiện giương cung vây quanh, mà Độc Mạc, Độc Viễn phía sau cũng đã đuổi tới, tay áo hai người tung bay, lạnh lùng nhìn chằm chú vào y.

“Người trốn không thoát đâu.”

Khóe môi dưới khăn che mặt của hắc y nhân vẽ ra một nụ cười lạnh, cho dù hôm nay y không chạy thoát được cũng sẽ không ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Cùng lắm thì liều cả chết lưới rách, cũng sẽ không để cho bọn họ tra ra chủ thuê.

Chợt, bóng dáng màu đen đậm thẳng về hướng Độc Viễn, Độc Mạc, huy động kiếm trên tay, ánh trăng thanh lãnh chiếu xuống, thân kiếm càng sáng lên lộ ra một cỗ khí tức lạnh lẽ. Cùng với đôi con người thâm thúy kia càng thêm rét lạnh, đó là một loại sát khí hắc ám...

Cùng lúc y ra tay, tên trong tay thị vệ quây tụ từ bốn phía đã sớm ào ào bắn ra, giống như hoa lê trong cơn mưa lớn vẽ ra hào quang quỷ dị giữa không trung.

Mũi chân Độc Viễn, Độc Mạc điểm xuống đất, thân hình bay lên không lui về phía sau. Bốn đôi mắt lãnh mạc nhìn chăm chú vào hắc y nhân đang vùng vẫy kiếm đánh rơi những mũi tên bắn đến, Độc Viễn xoay người giương tay lên với thị vệ bốn phía, môi mỏng khẽ nhắc:

“Bệ hạ muốn sống.”

Hắn vừa nói xong, đám thị vệ lập tức đình chỉ bắn tên.

Hắc y nhân nhếch môi cười, nhìn vào bốn phía, xem trận thế này là không để ỉnh đào thoát rồi. Ánh mắt như màn đêm đột nhiên giương về phía Độc Mạc, Độc Viễn, kiếm trên tay nhẹ nhàng giơ lên, nhưng lại chợt vùng về phía chính mình.

Sắc mặt Độc Mạc, Độc Viễn bỗng biến đổi, hai đạo bóng dáng giống như đại bàng bay về phía y.

Nhưng, hắc y nhân kia lại không cho bọn họ cơ hội. Hào quang trên kiếm lóe ra thẳng tắp đâm vào lồng ngực y, huyết dịch tiên diễm dưới ánh trăng thanh lãnh hiện lên ánh sáng quỷ dị mà sáng trong...

Ánh trăng chiếu nghiêng qua song cửa sổ, quang ảnh loang lổ. Gió đêm yên lặng thổi vào, cuộn lên màn lụa trắng.

Sau khi thích khách rời đi, khuôn mặt căng thẳng của Tả Hữu Tinh chợt buông lỏng xuống. Cảm giác trong tay ẩm ướt đã tự nói rõ ràng với mình, thì ra nó cũng khẩn trương. Cúi đầu nhìn vào muội muội được mình ôm lấy, muội ấy vẫn ngủ say sưa như cũ. Giống như heo con hạnh phúc, khóe miệng nho nhỏ giương lên thành một nụ cười, nó hi vọng muội muội có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy.

“Tinh Nhi, các con không sao chứ?”

Sau khi Độc Viễn, Độc Mạc truy đuổi thích khách, Nguyệt Minh Nhất vẫn luôn một lòng rơi vào trên người hai huynh muội. Vốn hận không thể tiến lên lập tức ôm hai đứa bé vào trong ngực, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Tả Hữu Tinh chế trụ, thật sự không tiến lên trước nữa. Cười chua xót:

Bọn nhỏ quả nhiên vẫn không tha thứ ỉnh!

Tả Hữu Tinh liếc thấy Nguyệt Minh Nhất chỉ khoác áo ngoài, đầu tóc hỗn loạn, vẻ mặt lo lắng, lạnh lùng mà hạ lệnh đuổi khách:

“Chúng ta cần nghỉ ngơi.”

Sắc mặt Nguyệt Minh Nhất buồn bã, có loại hơi thở bị thương bất đắc dĩ lên men trong không khí.

“Hoàng thượng.”

Độc Viễn, Độc Mạc từ bên ngoài đi đến, đánh vỡ bầu không khí im lặng tương đối khó xử của bọn họ.

“Bắt được thích khách chưa?” Nhìn thấy hai thị vệ, Nguyệt Minh Nhất khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Thích khách đã tự sát rồi.” Độc Viễn mấp máy môi, nói.

“Cái gì?” Nguyệt Minh Nhất bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc càng thêm khó nhìn. Lại có thể để cho y tự vẫn, “Phân phó xuống dưới, nhất định phải tìm được kẻ giết đây.” Sau khi mất đi Nhu Nhi, hắn tuyệt đối không khoan nhượng, để lại tiếp tục mất đi hai đứa con.

“Vâng.”

Nguyệt Minh Nhất nhìn về mặt không đổi của Tả Hữu Tinh, mắt mát mà đi ra ngoài. Có khi nào đứa bé này có thể vĩnh viễn cũng không tha thứ cho mình không a?

“Các người lưu lại bảo vệ Tinh Nhi, Nguyệt Nhi cho thật tốt.”

“Vâng.”

...

Dạ Liêu quốc

Một đội nhân mã một nắng hai sương, đi về phía Nguyệt Diễm. Có thể gặp được người muốn tìm hay không?

136. Chương 136: Tung Tích Của Hải Tử

Khách điểm • sương phòng

Cửa sổ rộng mở, có thể nhìn rõ sự phồn hoa của đường phố bên ngoài, ngựa xe như nước.

Có mấy người đều ngồi ở bốn phía của sương phòng, lẳng lặng, không nói tiếng nào.

Một người thân mặc váy áo đỏ rực, tà váy rộng mở dùng sợi tơ vàng thêu lên một đóa mẫu đơn chói mắt. Lộng lẫy, cao quý. Tóc mây được búi lên, đôi mắt sáng ngời giờ phút này lại tràn đầy sầu lo.

Nam tử bên cạnh nàng mặc một bộ áo bào trắng nhẹ nhàng, mày kiếm mắt sáng, bưng ly trà trong tay lên nhẹ nhấp, nhưng vẻ mặt lại như đang suy nghĩ cái gì.

Đối diện với hai người, là ba vị nam tử. Nam tử ở giữa mặc lam bào, đai ngọc thắt eo, giữa hai đầu lông mày vẫn luôn không giãn ra. Hai nam tử ở hai bên hẳn, một trang phục thanh bào, một trang phục hắc bào, đều có ngũ quan sắc bén, ánh mắt lạnh nhạt, thoạt nhìn hẳn là thị vệ của nam tử lam bào kia.

Mấy người đó không phải ai khác, chính là Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần, Tả Quân Mạc cùng hai tên thị vệ của hắn từ Dạ Liêu chạy tới Nguyệt Diễm quốc.

“Sao lại vẫn chưa trở về?”

Bắc Tiểu Lôi rốt cuộc không chịu nổi loại trầm mặc này nữa, đứng lên. Kéo theo một thân váy đỏ, đôi mi thanh tú nhú chặt lại với nhau.

“Lôi Nhi đừng gấp, ta thấy Thu huynh rất nhanh sẽ trở lại thôi.” Dạ Tinh Thần cũng đứng lên, lấy tay vỗ nhẹ vai Bắc Tiểu Lôi, an ủi nói.

“Làm sao có thể không gấp đây?” Bắc Tiểu Lôi buồn bực đi tới đi lui, nếp nhăn giữa hai đầu lông mày lại sâu thêm mấy phần: “Cũng đã hơn mấy ngày rồi, lại vẫn không có tung tích của Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, cũng không biết hiện tại rốt cuộc chúng có tốt hay không?”

Dạ Tinh Thần nghe vậy cũng thở dài, hẳn sử dụng lực lượng của Âm Ảnh lâu lại vẫn không cách nào tra ra được tung tích của hai đứa nhỏ như cũ. Rốt cuộc bọn họ có thân phận gì? Mà lại có thể tránh thoát được tầm mắt của Âm Ảnh lâu.

Tả Quân Mạc cũng mím chặt môi, sơn trang Thất Dạ cũng giống vậy không tra ra được thân phận của người họ. Cho nên cuối cùng bọn họ vẫn tìm đến Thu Triệu Ảnh, lấy thế lực của Nguyệt Ảnh môn ở Nguyệt Diễm quốc, nếu như bọn họ cũng không tra ra được, như vậy sự tình liền phiền toái rồi.

“Thùng thùng thùng—”

Lúc mấy người đang buồn bực thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Chủ tử, Thu công tử đến rồi.” Thị vệ Dạ Tinh Thần mang đến ở bên ngoài bẩm báo.

“Mau mời.” Mấy người vừa nghe, trong đôi mắt hiện ra ánh sáng, dấy lên hi vọng.

Một tiếng chi két, cửa bị đẩy ra.

Thu Triệu Ảnh dẫn theo hai thiếu niên đi vào, hần mặc một bộ bạch y, viền ống tay áo dùng tơ bạc thêu nên, vạt áo khê tung bay theo từng bước đi tới. Hai thiếu niên phía sau, thân hình cao lớn, khuôn mặt thanh tú, khoe miệng chứa đựng nụ cười nhẹ, nhưng cước bộ trầm ổn lại tiết lộ cho người khác biết thân thủ bọn họ không thấp.

“Triệu Ảnh, có tin tức của bọn nhỏ chưa?”

Bắc Tiểu Lô cất bước đi lên trước, kích động đến mức đưa tay như muốn kéo Thu Triệu Ảnh.

Dạ Tinh Thần nhanh chóng nắm chặt tay nàng, lại đổi lấy ánh nhìn kinh ngạc của Thu Triệu Ảnh, cơn ghen của vương gia có phải hơi lớn rồi không?

“Người làm cái gì?”

Bắc Tiểu Lô còn không ý thức được nam nữ khác biệt, cũng không nghĩ đến cử chỉ của mình có gì không ổn. Chỉ biết Dạ Tinh Thần quấy rầy nàng, quay đầu không vui quát Dạ Tinh Thần.

Biểu tình Dạ Tinh Thần không đổi, chỉ giữ Bắc Tiểu Lô đứng yên ôm ở trong lòng mình, ngẩng đầu nhìn Thu Triệu Ảnh, chờ đợi câu trả lời của hần.

Thu Triệu Ảnh gật đầu.

“Tìm được rồi?” Bắc Tiểu Lô không khỏi kinh hỉ, chỉ sợ sẽ nhìn nhầm.

Tả Quân Mạc nắm chặt tay, đôi mắt sắc bén cũng nhìn chăm chú vào hần.

“Đúng vậy.” Thu Triệu Ảnh lại gật đầu lần nữa, nhưng hai đầu lông mày lại vẫn nhíu chặt lại như cũ, thần sắc ngưng trọng.

“Thu huynh, có phải có vấn đề gì không?”

Dạ Tinh Thần thấy thần sắc Thu Triệu Ảnh ngưng trọng, sau khi cùng Tả Quân Mạc đưa mắt nhìn nhau mới mở miệng hỏi.

“Có vấn đề gì ư?”

Bắc Tiểu Lô vừa nghe Dạ Tinh Thần nói như vậy, trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

“Mọi người ngồi xuống trước rồi nói.” Thu Triệu Ảnh nói xong, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh bàn. Hai thiếu niên thì đứng ở phía sau hần.

“Theo như tìm hiểu, có người đã từng gặp hai đứa bé.” Sau khi ngồi xuống, Thu Triệu Ảnh nói.

“Như vậy xác thực đứa nhỏ ở Nguyệt Diễm quốc rồi?” Dạ Tinh Thần nhíu mày, hỏi.

“Ừm.” Thu Triệu Ảnh gật đầu.

“Vậy chúng ta còn chờ cái gì? Nhanh đi tìm chúng đi a.”

Bắc Tiểu Lô nghe thấy nói đứa nhỏ đang ở chỗ này, trong lòng kích động. Bỗng nhiên đứng lên, kéo theo làn váy, hướng về phía mấy người nói.

“Lôi Nhi đừng nóng vội.” Dạ Tinh Thần kéo Bắc Tiểu Lô ngồi xuống lần nữa, “Trước nghe Thu huynh nói đã.” Nếu không đoán sai, chỉ sợ sự tình không phải đơn giản như vậy.

Thu Triệu Ảnh gật đầu, đối với sự trầm ổn của Dạ Tinh Thần thì rất ngưỡng mộ, không hổ là vương gia.

“Tuy rằng có thể xác định được đứa bé ở Nguyệt Diễm quốc. Nhưng lại không tra ra được bọn nhỏ đang ở chỗ nào?” Thu Triệu Ảnh lắc đầu, với thế lực của Nguyệt Ảnh môn ở Nguyệt Diễm lại không thăm dò ra được, điều này cũng ra ngoài dự liệu của hần. Xem ra Nguyệt Ảnh môn còn cần phải nâng cao thực lực.

Vừa nghe thấy hần nói như thế, những người khác lại nhíu mày. Ở Nguyệt Diễm to lớn này, muốn tìm hai đứa bé cũng là mò kim đáy bể, như vậy thì phải làm sao cho tốt đây?

Mấy người mím môi không nói, trong phòng lại lâm vào một hồi yên tĩnh.

“Trước cứ đi dùng cơm trưa đã, có khi chúng ta lại dò la được tin tức cũng không chừng.”

Một lát sau, Dạ Tinh Thần đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Đi thôi.”

Mấy người nghe vậy đều đứng lên, cùng nhau đi xuống dưới lầu.

Đến đại sảnh ở dưới lầu của khách điểm, người đến nơi đó dùng cơm đã rất đông.

Mấy người ở dưới sự chỉ dẫn của tiểu nhị đi tới vị trí tốt nhất trong đại sảnh, vừa ngồi xuống đã nghe được mấy người bàn bên đang nhỏ giọng bàn luận.

“Này, nghe gì chưa? Tối hôm qua trong hoàng cung có thích khách đến đấy.” Thực khách Giáp nói.

“Thích khách?” Thực khách Ất hơi kinh ngạc, “Hoàng thượng bị đâm rồi à?”

“Không, không phải hoàng thượng.” Thực khách Giáp lắc đầu, đột nhiên nhìn ra bốn phía, thấy mọi người đều không chú ý hẳn, mới nhỏ giọng nói: “Nghe nói thích khách kia vào cung để ám sát hai đứa bé.”

“Đứa bé?” Mặt thực khách Ất lộ vẻ nghi hoặc, “Chẳng lẽ là hoàng tử?”

“Cũng không phải.”

“Nói như thế nào.” Hiển nhiên thực khách Ất đối với phản ứng thần bí của thực khách Giáp thấy rất hứng thú.

“Nghe nói là con riêng của hoàng thượng ở ngoài cung, mới đón trở về.”

“Như vậy a.”

“...”

Không chờ mấy lời nói phía sau của hai người kia lọt vào tai của Bắc Tiểu Lôi, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có tính toán.

Hai đứa bé đó hẳn chính là Tinh Nhi và Nguyệt Nhi.

137. Chương 137: Thân Phận Rõ Ràng

Ráng chiều tản đi, màn đêm buông xuống.

Vài con tuần mã cao lớn tiến đến Nguyệt Diễm quốc, trên lưng ngựa là mấy nam tử tuần mã lãnh mạc.

Ước chừng sau một nén hương, mấy nam tử lãnh mạc này ở trong đèn hoa rực rỡ hướng đến khách điểm rộng lớn nhất Nguyệt Diễm.

Lúc này, trong sương phòng của khách điểm.

Mấy người Bắc Tiểu Lôi đang nghỉ ngơi lấy sức, chờ đợi đêm khuya yên tĩnh thì chuẩn bị xông vào hoàng cung, thăm dò xem Tinh Nhi, Nguyệt Nhi có phải đang ở trong hoàng cung hay không.

Thùng thùng thùng—

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vương gia, Thanh Long bọn họ đến rồi.”

Giọng nói lạnh lùng của Ảnh vang lên ngoài cửa.

Tả Quân Mạc nhìn vào Dạ Tinh Thần, chẳng lẽ vương gia còn an bài đến những trợ thủ khác ư?

Dạ Tinh Thần vuốt cằm, con người nhìn ra cạnh cửa, thần nhiên mà không mất đi uy nghiêm nói:

“Để cho bọn họ vào đi.”

“Vâng.” Sau giọng nói của Ảnh là một tiếng chi két, cửa được đẩy ra, bốn đạo bóng dáng cao ngất xuất hiện ở trước mặt mọi người. Một xanh, một trắng, một đỏ, một đen, mỗi người đều dùng trâm ngọc búi ái tóc đen, vài sợi tản ra rủ xuống trên trán. Khuôn mặt tuần mỹ, cả người tỏa ra hơi thở lãnh mạc.

“Tham kiến vương gia, vương phi.”

Bốn người vừa đi vào đến nơi liền quỳ xuống đất khấu bái. Tóc đen theo động tác của bọn họ mà rủ xuống, nhưng lại không giấu được sự lãnh khốc xa cách trong mắt kia.

“Đứng lên đi.”

Dạ Tinh Thần thần nhiên phát tay, vừa quay đầu lại thấy ánh mắt nghi hoặc của Bắc Tiểu Lôi.

“Bọn họ là ai?”

Thu Triệu Ảnh cùng Tả Quân Mạc cũng đưa mắt nhìn nhau, chẳng lẽ đêm nay bốn người này cũng muốn cùng đi ư?

“Bọn họ là tứ đại hộ pháp của Âm Ảnh lâu.” Dạ Tinh Thần giới thiệu với mấy người.

“Âm Ảnh lâu?”

Thu Triệu Ảnh, Tả Quân Mạc kinh ngạc, ánh mắt đảo qua đám người Thanh Long. Bọn họ đương nhiên biết Âm Ảnh lâu này vốn là một tổ chức thần bí to lớn trong giang hồ, nhưng người của Âm Ảnh lâu lại có thể xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ thân phận của Dạ Tinh Thần là?

Bắc Tiểu Lôi cũng kinh ngạc, nàng cũng đã được nghe nói đến Âm Ảnh lâu, lại không nghĩ tới mấy người này lại là tứ đại hộ pháp của Âm Ảnh lâu. Đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm bốn người cẩn thận đánh giá, nhìn ra được khí chất của bốn người đều lãnh mạc, thân thủ nhất định bất phàm.

“Kẻ gây tai họa, làm sao người lại có quan hệ với Âm Ảnh lâu?”

Bắc Tiểu Lôi quay đầu lại nhìn Dạ Tinh Thần, cho đến bây giờ nàng vẫn không biết chuyện Dạ Tinh Thần có võ công. Vẫn luôn nghĩ hắn là vương gia vẫn nhược trong truyền thuyết, phu quân họa thủy của nàng.

“Cái này—” Dạ Tinh Thần đưa tay nắm chặt lấy tay của Bắc Tiểu Lôi, vẻ mặt ngưng trọng: “Lôi Nhi, nếu như ta lừa nàng, nàng sẽ tha thứ cho ta chứ?”

“Người lừa ta cái gì?”

Bắc Tiểu Lôi cảm thấy không hiểu ra sao cả, nàng đều đi theo bên người kẻ gây tai họa, sao lại không phát hiện hắn lừa mình cái gì nhỉ?

Ngược lại, Thu Triệu Ảnh, Tả Quân Mạc từ trong lời nói của Dạ Tinh Thần nghe ra manh mối, chỉ sợ vương gia cùng Âm Ảnh lâu có quan hệ không đơn giản.

Mắt sáng của Dạ Tinh Thần vẫn nhìn vào Bắc Tiểu Lôi, từng chữ từng câu nói:

“Thật ra ta biết võ công, hơn nữa ta chính là lâu chủ của Âm Ảnh lâu.”

Thu Triệu Ảnh, Tả Quân Mạc hiểu rõ, khó trách bọn họ cảm thấy Dạ Tinh Thần rất thần bí, thì ra hắn chính là lâu chủ của Âm Ảnh lâu.

Bắc Tiểu Lôi trừng mắt nhìn, nàng không nghe lầm chứ.

“Người nói người biết võ công?”

“Ừ.” Dạ Tinh Thần gật đầu, khẩn trương mà nhìn Bắc Tiểu Lôi. Chỉ sợ nàng sẽ nổi giận.

“Người có bệnh à, người có võ công vì sao lại phải giấu?”

Bắc Tiểu Lôi nhớ tới lần đầu gặp nhau, Dạ Tinh Thần có bề ngoài lười nhác, vẫn nhược kia đúng là nguyên nhân nàng vừa ý hắn. Nhưng hắn có võ công làm gì phải giả bộ như không biết, đây không phải là rất kỳ quái à?

Dạ Tinh Thần thấy vẻ mặt của Bắc Tiểu Lôi không giống như đang tức giận, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Đầu tiên là sự phụ muốn ta giữ bí mật; thứ hai là bởi vì hoàng huynh đang cơ khi căn cơ không vững, trong triều tồn tại rất nhiều vấn đề, có nhiều lúc hoàng huynh không thể chính diện giải quyết. Cho nên ta mới che giấu chuyện mình có võ công, tự mình thành lập nên Âm Ảnh lâu, lặng lẽ xử lý những vấn đề kia cho hoàng huynh, củng cố giang sơn Dạ Liêu...”

Thì ra là như vậy.

Bắc Tiểu Lôi gật đầu, xem như là tiếp nhận lời giải thích của hắn.

“Lôi Nhi sẽ tha thứ cho ta chứ?” Dạ Tinh Thần thật cẩn thận hỏi lại Bắc Tiểu Lôi.

Bắc Tiểu Lôi cố tình nhìn hắn không nói lời nào, lại khiến trái tim Dạ Tinh Thần nhảy mạnh lên. Ngay khi Dạ Tinh Thần còn đang thấp tha thấp thỏm thì Bắc Tiểu Lôi mới mở miệng:

“Muốn ta tha thứ cho người cũng được, nhưng sau này không cho người lại tiếp tục che giấu ta bất cứ chuyện gì nữa.”

“Được.” Dạ Tinh Thần nở nụ cười, muôn vàn nhu tình mà nhìn nàng: “Nhất định sẽ không tiếp tục giấu giếm nàng bất cứ chuyện gì.”

“Vậy còn tạm được.” Bắc Tiểu Lôi gật gật đầu.

Tả Quân Mạc cùng Thu Triệu Ảnh nhìn nhau cười, xem ra Tiểu Dao Vương nhất định bị Bắc Tiểu Lôi ăn chắc một đời một thể rồi.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, trăng khuyết treo lên ngọn cây. Vài đốm sao nhỏ làm bạn ở bên cạnh, cơn trùng mùa hạ rả rích, xướng vang nhạc khúc đêm trăng.

Gió đêm nhẹ thổi, lay động bóng cây ngoài cửa sổ.

Sau khi Dạ Tinh Thần nói ra thân phận của mình, mấy người bắt đầu tụ lại với nhau nghiên cứu chi tiết hành trình vào hoàng cung đêm nay.

Một lúc sau, thương thảo tốt kế sách.

Mấy người thay đổi y phục dạ hành, đeo khăn che mặt, thổi tắt ánh nến, bóng dáng nhoáng lên, bay vút ra khỏi khách điếm, thẳng hướng hoàng cung mà đi.

Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống phía sau bọn họ.

138. Chương 138: Tìm Thấy Hải Tử

Trăng cuối tháng như lưỡi câu, đêm lạnh như nước.

Hoàng cung vàng son lộng lẫy dưới ánh trăng thanh lãnh, giống như được phủ thêm một tầng lụa mỏng màu bạc.

Điện các trùng điệp sâu thẳm, hành lang uốn khúc quanh co. Ngự hoa viên, trăm loại hoa đằm mình trong làn gió đêm, nhẹ nhàng nhảy múa.

Ngự tiền thị vệ mặc giáp bạc cầm ngân thương trong tay, xếp thành hàng đi tuần tra.

Khi đội ngũ tuần tra đổi ca thì vài đạo bóng dáng màu đen bay qua thành cung cao cao, hướng vào bên trong hoàng cung.

Mấy đạo nhân ảnh như quỷ mị lướt qua chớp nhoáng giữa rừng cây che phủ.

“Các người có thấy bóng dáng nào không?”

Ngự tiền thị vệ Giáp dừng lại, quay đầu lại hỏi mấy thị vệ khác. Kỳ quái, hẳn dường như nhìn thấy mấy bóng đen từ bên kia đi đến.

“Bóng dáng?” Thị vệ khác nhìn bốn phía xung quanh, quay lại lắc đầu, “Không có a.”

“Có phải người hoa mắt rồi không?” Một thị vệ trong đó hỏi thị vệ Giáp.

“Hoa mắt à?” Thị vệ Giáp dụi dụi mắt, bốn phía thật sự là một mảnh yên tĩnh.

“Có lẽ a.” Lắc lắc đầu.

Đội ngũ thị vệ lại tiếp tục tiến về phía trước, tiếp tục tuần tra hoàng cung.

Chờ đội ngũ thị vệ đi xa, mấy đạo nhân ảnh trong rừng cây mới đứng lên.

“Người thị vệ kia có cảm giác thật nhạy bén.” Thu Triệu Ảnh vuốt cằm, nhìn bóng lưng thị vệ Giáp nói.

Tả Quân Mạc mím môi không nói, ánh mắt nhìn ra bốn phía. Hoàng cung rộng lớn như thế, hai đứa nhỏ rốt cuộc đang ở đâu?

“Hiện tại đi về phương hướng nào?” Bắc Tiểu Lôi hỏi, một bộ y phục dạ hành màu đen bao bọc lấy thân hình mảnh mai của nàng, khăn che mặt che đi khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, lại không che được đôi mắt đen sáng ngời kia. Dưới ánh trăng thanh lãnh, đôi mắt ấy càng thêm rạng rỡ tỏa sáng.

Đôi mắt sáng của Dạ Tinh Thần nhìn ra bốn phía, còn thật sự chưa rõ ràng. Hẳn thu hồi ánh mắt rơi xuống trên người Bắc Tiểu Lôi, nhìn thấy Kim sí điều đứng ở trên vai nàng. Đôi mắt thâm thúy phát sáng, có chủ ý.

“Lôi Nhi, muốn tìm Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, còn phải dựa vào nàng.”

“Ta?” Bắc Tiểu Lôi chỉ vào mình, cảm thấy không hiểu ra sao, “Ta làm sao có thể biết được bọn nhỏ đang ở đâu chứ?” Nếu như nàng biết, thì đã sớm đi tìm hai đứa bé trở về rồi.

“Nàng không biết, nhưng nó biết.” Dạ Tinh Thần ném ánh mắt lên trên người Kim sí điều.

“Tiểu Kim?” Bắc Tiểu Lôi nhìn vào Kim sí điều đang mở to đôi bích mâu sâu thẳm, mở tròng hai mắt, vẫn còn chưa hiểu rõ.

“Vương gia chính là nói để Kim sí điều theo mùi hương đi tìm bọn nhỏ?” Tả Quân Mạc nhún mày, nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy.” Dạ Tinh Thần gật gật đầu, “So với việc chúng ta mù quáng tìm kiếm, không bằng đem đồ Tinh Nhi, Nguyệt Nhi đã dùng qua cho Tiểu Kim ngửi thử, có lẽ nó có thể dựa theo mùi đó mà tìm được bọn nhỏ.”

“Ta chỉ nghe nói khứu giác của chó rất linh mãnh, chưa từng nghe qua khứu giác của chim cũng lợi hại.”

Bắc Tiểu Lôi nghe thấy lời hai người nói, nhin không được đứng ở một bên nói thầm. Con người nhìn Kim sí điều, sao lại không phát hiện ra Tiểu Kim cũng có bản lĩnh tìm người nhỉ?

“Nếu như là loài chim tầm thường, tự nhiên là không có khả năng đó. Nhưng Tiểu Kim thông minh linh hoạt như vậy, không ngại thử một lần.” Dạ Tinh Thần nhắc môi nói, bọn họ mù quáng tìm kiếm chẳng những tỷ lệ tìm được rất thấp, hơn nữa còn rất dễ bị bại lộ.

“Có lẽ có thể thử một lần.” Thu Triệu Ảnh gật đầu.

“Vậy được rồi.” Bắc Tiểu Lôi để Tiểu Kim ở trên tay, mực đồng cùng bích mâu nhìn nhau, khẽ cúi đầu, nhẹ giọng nói với nó.

“Tiểu Kim, hiện tại người đi tìm Nguyệt Nhi, Tinh Nhi giúp chúng ta được không?”

Đôi bích đồng của Kim sí điều chớp chớp, giống như đang trả lời lại Bắc Tiểu Lôi vậy.

Mấy người thấy thế đều nhẹ nhàng thở ra, Bắc Tiểu Lôi lấy từ trên người ra một con rối nhỏ mà Nguyệt Nhi hay chơi quơ ở trước chóp mũi của Kim sí điều.

Kim sí điều gập gù, chợt động đôi cánh màu vàng, bay đi.

Bóng cây lay động, đám người Bắc Tiểu Lô núp ở trong rừng cây rậm rạp, cùng chờ đợi Kim sí điều trở về.

Ước chừng sau một nén hương, bóng hình màu vàng bay trở về, đậu ở trên tay Bắc Tiểu Lô.

Mấy người đều chờ mong nhìn Kim sí điều, hi vọng nó mang tin tức tốt về.

“Tiểu Kim tìm được bọn nhỏ Nguyệt Nhi rồi sao?”

Bắc Tiểu Lô đề nén kích động trong lòng, nhẹ giọng hỏi Kim sí điều.

Kim sí điều vỗ vỗ cánh, hướng về một phương hướng chậm rãi bay đi.

Mấy người nhìn nhau, thì triển khinh công bay theo.

Một lúc sau, Kim sí điều dẫn mấy người tới một cung viện u tĩnh. Ao sen bậc thềm ngọc, hương hoa quanh quẩn.

Đám người Bắc Tiểu Lô phát hiện một đội thị vệ trông chừng ngoài cửa sổ, mấy người đưa mắt nhìn nhau, trao đổi chủ ý trong mắt.

Thu Triệu Ảnh nói nhỏ vào lỗ tai của thị vệ phía sau, Dạ Tinh Thần, Tả Quân Mạc cũng phân phó cho thị vệ của mình.

Mấy đạo nhân ảnh gập đầu, hướng về bên kia chạy đi.

“Ai?” Thị vệ thấy mấy bóng đen, quả nhiên bị dẫn đi, Bắc Tiểu Lô chờ cơ hội chạy vào trong cung điện.

Trong điện dưới ánh nến, màn lụa khẽ động. Trên chiếc giường ngà voi tinh xảo, hai đứa bé đang dựa vào nhau, ngủ say sưa.

Bắc Tiểu Lô nhìn thấy hai đứa nhỏ thì rất hưng phấn, cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn bọn nhỏ đều khỏe mạnh. Đến gần bên giường, khẽ vén màn lụa lên, lại không ngờ Tả Hữu Tinh bỗng nhiên mở mắt ra.

“Mẫu thân?!”

139. Chương 139: Gặp Nguyệt Minh Nhất

“Mẫu thân?!”

Tả Hữu Tinh gần như là thấp giọng hô, đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn thẳng tắp vào Bắc Tiểu Lô. Quả thực là không thể tin được, trước mắt thật sự là mẫu thân ư? Nó không nhìn nhầm chứ?

“Hừ—” Bắc Tiểu Lô ngồi vào bên giường, ngón tay ngọc thon dài để ở bên môi, ý bảo Tả Hữu Tinh nhỏ giọng.

Tả Hữu Tinh hiểu ý gập đầu, liếc nhìn muội muội đang ngủ say sưa một cái. Nhẹ nhàng ngồi dậy, ánh mắt vẫn không rời khỏi Bắc Tiểu Lô.

“Mẫu thân, con đã biết là người sẽ đến mà.” Ngày đó sau khi Thượng Quan Minh rời đi, nó biết hẳn nhất định sẽ nói cho cha mẹ mình.

Bắc Tiểu Lô vuốt đầu Tả Hữu Tinh, cười thực ôn nhu.

“Mẫu thân đương nhiên sẽ đến, tuyệt sẽ không bỏ lại mặc kệ các con. Chẳng những ta tới, mà vương gia phụ thân cùng cậu của con, còn có những thúc thúc khác cũng tới tìm Tinh Nhi, Nguyệt Nhi đấy.”

Một cái nghiêng mình tránh ra, thân hình của mấy người Dạ Tinh Thần, Tả Quân Mạc đều xuất hiện ở trước mắt Tả Hữu Tinh. “Phụ thân, cậu.”

Thật sự, Tả Hữu Tinh nhìn thấy bọn họ cũng rất kích động. Trong tâm hồn trẻ thơ của nó, vẫn luôn coi Bắc Tiểu Lôi, Dạ Tinh Thần cùng Tả Quân Mạc mới là thân nhân của nó và muội muội.

“Tinh Nhi, các con vẫn khỏe chứ?” Tả Quân Mạc mở miệng, đôi mắt thâm sâu quét qua toàn thân nó, lúc nghe tới đối tượng mà thích khách vào cung ám sát là huynh muội bọn chúng thì tim của hắn cơ hồ đau đến không thể hô hấp. Hắn không thể tưởng tượng được sau khi mất đi tỷ tỷ rồi, ngay cả thân nhân duy nhất cũng biến mất theo. Như thế, thứ hắn còn lại cũng chỉ là cô độc cùng tiếc nuối, còn có sự hổ thẹn đối với tỷ tỷ.

“Cậu, con không sao.” Tả Hữu Tinh lắc đầu, quay đầu nhìn muội muội, lại bổ sung thêm một câu: “Muội muội cũng không có việc gì.”

“Vậy thì tốt.” Nghe thấy chúng không sao, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

“Tinh Nhi, ngày ấy làm sao con và Nguyệt Nhi lại bị người ta bắt đến Nguyệt Diễm vậy?” Bắc Tiểu Lôi nhẹ giọng hỏi.

Tả Hữu Tinh mân môi, lấy vòng tay ngọc ở trên người ra.

“Ngày ấy, con và muội muội vốn muốn chuẩn bị một lễ vật cho sinh nhật của mẫu thân. Sau khi chúng con mua xong lễ vật đi ra lại bị dòng người ở trên đường tách khỏi thị vệ. Sau đó khi tỉnh lại, đã phát hiện đang ở trên xe ngựa rồi. Về sau nữa liền đi đến nơi này.”

Tả Hữu Tinh ngắn gọn kể chuyện ngày ấy, lại không nhắc tới chuyện Nguyệt Minh Nhất áy náy muốn cùng cha con đoàn viên với chúng.

“Tinh Nhi, là ai muốn ám sát các con?”

Tả Quân Mạc đột nhiên lên tiếng hỏi, người nam nhân kia thân là hoàng đế lại để cho con của mình bị thương tổn, y căn bản không xứng làm phụ thân của bọn nhỏ. Thậm chí hắn cho rằng y đùa bỡn tỷ tỷ, mới có thể làm hại tỷ tỷ phải chịu đau khổ cả đời, đến mức mất sớm từ khi còn trẻ. Trong đôi mắt đen bắn ra hận ý mãnh liệt. Lần này y bắt đi Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, lại càng không thể tha thứ.

“Không biết.” Tả Hữu Tinh lắc đầu, “Ông ấy nói ông ấy sẽ tra ra.”

Ai cũng biết ông ấy trong miệng nó là ai.

“Dám làm hại hài tử của ta, ta sẽ không tha cho hắn ta.” Đôi mắt sáng của Bắc Tiểu Lôi hơi trừng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Nhìn tư thế giống như là hận không thể lôi thích khách cùng kẻ chủ mưu phía sau màn ra tra xét vậy.

“Yên tâm, những người đó sớm hay muộn cũng sẽ bị trừng phạt thôi.” Dạ Tinh Thần vỗ vỗ vai Bắc Tiểu Lôi, cười an ủi nằng.

“Có phải hiện tại chúng ta phải đi hay không?”

Tả Hữu Tinh nghe thấy lời nói che chở của Bắc Tiểu Lôi, trong lòng ấm áp lên. Nó không muốn ở lại nơi này, Nơi này hoa lệ, vô cùng xa hoa, nhưng nơi này lại không có tự do. Nó cũng không muốn gặp mặt người kia, không có ông ta, huynh muội nó sẽ sống rất tốt.

“Được.” Bắc Tiểu Lôi gật đầu, “Không ở cái nơi địa phương quái quỷ này nữa. Hiện tại chúng ta liền đi khỏi đây.”

Dạ Tinh Thần cùng Tả Quân Mạc gật đầu, Tả Quân Mạc đi lên trước định ôm Tả Hữu Nguyệt, lại thấy lông mi Nguyệt Nhi rung rung, chậm rãi mở hai mắt ra. Đôi mắt còn ngái ngủ của bé có chút hốt hoảng, vẻ mặt ngơ ngác.

“Nguyệt Nhi, mẫu thân đến rồi này.” Bắc Tiểu Lôi nhìn bộ dáng đáng yêu của Nguyệt Nhi, nhin không được câu môi lên cười một tiếng.

“Mẫu thân?” Đôi mắt to trắng đen rõ ràng chớp chớp, chớp đi mộng lung trong mắt. Tả Hữu Nguyệt nhìn thấy trước mắt là khuôn mặt quen thuộc, vui mừng nở nụ cười: “Thật sự là mẫu thân?”

Vươn cánh tay nức ních nhào về hướng Bắc Tiểu Lôi, cuốn theo cả màn lụa. Bộ dáng vui vẻ như vậy, bộ dáng thuần chân đó làm ấy người lớn cũng không khỏi nở nụ cười.

“Nguyệt Nhi, mau mặc y phục vào, mẫu thân sẽ đưa chúng ta về nhà.”

Khi lực chú ý của mọi người đều đặt ở trên người Tả Hữu Nguyệt thì Tả Hữu Tinh đã đổi lại quần áo, cũng cầm lấy quần áo của muội muội ở trên tay, chuẩn bị thay y phục cho bé xong là bọn chúng có thể rời khỏi cái nơi hoa lệ lại lạnh lùng này. Hơn nữa nhiều ngày nay, nó cảm nhận được chúng giống như con chim bị nhốt ở trong lồng vậy.

“Tinh Nhi, để mẫu thân.” Bắc Tiểu Lôi ôm Tả Hữu Nguyệt ngồi ở mép giường, đưa tay nhận lấy quần áo trên tay Tả Hữu Tinh, mặc cho Tả Hữu Nguyệt.

“Được rồi, lại là một đứa trẻ đáng yêu nhé.”

Bắc Tiểu Lôi chớp chớp hai mắt, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của Tả Hữu Nguyệt hôn một cái, bế bé lên.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Dạ Tinh Thần dặt tay Tả Hữu Tinh, nói. Ở lâu thêm một lúc nữa, càng nhiều thêm một phần nguy hiểm.

“Ừ.” Mấy người gật đầu, sau khi nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, mấy người mới ôm lấy hai đứa bé đi ra ngoài.

Thu Triệu Ảnh đi ở phía trước, nhẹ nhàng mở cửa ra, lại sững sờ.

Bọn Bắc Tiểu Lôi ở phía sau vừa thấy hấn cứng đờ liền biết có vấn đề, mấy người nhanh chóng đi lên trước, lại kinh ngạc. Không biết từ lúc nào, ngoài cửa đã xuất hiện thêm ba người, hai nam tử một xanh một lam thủ hộ cho vị nam tử đứng ở chính giữa.

Nam tử đứng ở chính giữa đó mặc một bộ long bào minh hoàng, vạt áo nhẹ bay theo làn gió đêm. Khuôn mặt trắng tuấn mỹ có vẻ gầy gò, bộ dáng có vài phần ốm yếu xanh xao. Đôi mắt thâm thúy lướt qua hai đứa bé một chút, sau đó nhấc lên khóe môi, cười như không cười:

“Chư vị, nhanh như vậy đã muốn đi rồi ư?”

140. Chương 140: Bi Thương

Một thân long bào kia đã nói lên thân phận của hấn, hoàng đế Nguyệt Minh Nhất của Nguyệt Diễm quốc.

Gió đêm thoảng qua, trăng sáng chiếu xuống. Chỉ cần nhìn nghiêng khuôn mặt kia với Tả Hữu Tinh, đã đủ cho người ta không thể tiếp tục hoài nghi, hoàng đế Nguyệt Diễm chính là cha ruột của hai đứa bé, cũng là người đã vứt bỏ chúng.

Thời khắc Nguyệt Minh Nhất xuất hiện đó, đôi mắt Tả Quân Mạc nhiễm lên băng sương. Ngón tay thon dài tạo thành nắm đấm, người này chính là đầu sỏ đã làm mất đi tuổi thanh xuân của tỷ tỷ, chính là hấn đã vứt bỏ hai đứa nhỏ khi còn bé, làm cho chúng còn nhỏ tuổi như vậy đã phải chịu đủ nỗi khổ của cuộc sống đầu đường xó chợ...

Hận ý tỏa ra trong đôi mắt sáng rực, nhìn vào Nguyệt Minh Nhất như muốn xuyên thấu qua hấn, muốn nhìn rõ rốt cuộc người nam nhân có bề ngoài vinh quang này có phải có một trái tim đen tối hay không?

Hận ý mãnh liệt như vậy không làm cho ba người Nguyệt Minh Nhất phát hiện cũng khó, Độc Mạc, Độc Viễn phòng bị nhìn vào mấy người xâm nhập vào hoàng cung này, bọn họ có thể dễ dàng tiến vào, thân thủ hấn là bất phạm, mà con người tên nam tử kia mang theo hận ý mãnh liệt như vậy, chỉ sợ sẽ gây bất lợi với hoàng thượng.

Nguyệt Minh Nhất có chút kinh ngạc với hận ý mãnh liệt của Tả Quân Mạc, thế nhưng khi hắn nhìn vào Tả Quân Mạc thì lại sửng sốt, bởi vì đôi mắt thâm thúy ấy lại có vài phần cảm giác của Nhu Nhi, chẳng lẽ hắn ta chính là đệ đệ mà Nhu Nhi vẫn luôn treo ở trên miệng ư?

Khi Nguyệt Minh Nhất lên tiếng thì Dạ Tinh Thần, Thu Triệu Ảnh đều nhíu mày. Bên ngoài có người xuất hiện mà bọn họ lại không thể phát hiện ra, thật sự là quá sơ suất.

Dạ Tinh Thần ôm Tả Hữu Tinh tiến lên một bước, ánh mắt thần nhiên quét qua Nguyệt Minh Nhất. Thấy hắn mặc dù thần sắc trên mặt có vẻ bệnh tật, lại vẫn khí thế phi phàm như cũ. Xem ra hôm nay nếu muốn thuận lợi rời đi, sợ là phải tốn một phen trắc trở rồi.

Nguyệt Minh Nhất nhìn Dạ Tinh Thần đứng ở phía trước mấy người, nghĩ có lẽ hắn ta là chủ sự của mấy người đó. Con người lại đảo qua hắc y nhân ôm lấy Tả Hữu Nguyệt, xem đường cong thân hình mảnh mai kia, vừa nhìn cũng biết là một nữ tử. Mà Nguyệt Nhi lại nghe theo như vậy, chẳng lẽ nàng ta chính là Tiêu Dao Vương phi mẫu thân trong miệng hai đứa bé ư? Vậy nam tử ôm lấy Tinh Nhi đứng ở trước mắt đây hẳn là Tiêu Dao Vương rồi.

“Tiêu Dao Vương cùng chư vị hiệp khách thật sự là hưng trí, lại có thể nhàn rỗi đến thăm hoàng cung Nguyệt Diễm của ta.”

Dạ Tinh Thần hơi sửng sốt, sau đó nhếch môi, xem ra hoàng đế Nguyệt Diễm này cũng không phải là nhân vật đơn giản. Nếu đối phương đã biết rõ thân phận của bọn họ rồi thì cũng không cần phải cố che giấu làm gì nữa. Hắn tự tay tháo khăn đen che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ vô trù. Đôi mắt thâm thúy sáng ngời như sao nhìn vào Nguyệt Minh Nhất, cười nhạt.

“Hoàng thượng quả nhiên có nhãn lực tốt.”

Nguyệt Minh Nhất nhìn vào Dạ Tinh Thần, trong mắt có vài phần thưởng thức, quả nhiên là mỹ nam tử đệ nhất Dạ Liêu, phong thái phi phàm, ngọc thụ lâm phong, cả người tản ra khí tức tôn quý của vương giả.

“Tinh Nhi, mau xuống đây, đến bên này với phụ hoàng.” Con người Nguyệt Minh Nhất rơi vào trên người Tả Hữu Tinh được Dạ Tinh Thần ôm lấy, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Tả Hữu Tinh nhìn hắn một cái, càng tiến sát vào trong lòng Dạ Tinh Thần.

Ý cười của Nguyệt Minh Nhất biến mất, trở thành nụ cười chua xót.

Dạ Tinh Thần ôm Tả Hữu Tinh, nhìn Nguyệt Minh Nhất, thẳng thắn nói:

“Hoàng thượng, nếu như hai đứa bé đều không muốn ở lại bên cạnh người, bổn vương muốn đưa chúng đi, mong hoàng thượng thành toàn.”

Vừa nghe thấy Dạ Tinh Thần muốn mang hai đứa nhỏ đi, ánh mắt Nguyệt Minh Nhất trở nên sắc bén, vung tay áo, cả giận nói:

“Hoàng đường, hoàng tử, công chúa của trẫm há lại để cho các người mang đi?”

“Chúng ta không phải con của ông.” Tả Hữu Tinh trừng mắt nhìn vào Nguyệt Minh Nhất, không một chút sợ hãi cơn tức giận của hắn.

“Con—” Lời của Tả Hữu Tinh khiến lòng Nguyệt Minh Nhất đau xót, nhịn không được xoay người ho khan.

“Khụ khụ...” Khuôn mặt tái nhợt bởi vì ho khan mà hồng đến kinh người.

“Hoàng thượng—” Độc Viễn, Độc Mạc lo lắng găm nhẹ.

“Không, không có việc gì.” Nguyệt Minh Nhất phát phát tay, ngẩng đầu lên nhìn vào Tả Hữu Tinh, con người đau thương. Con người sâu thẳm, thâm trầm đó giống như một đầm sâu không thấy đáy làm cho người ta nghĩ đến ưu thương.

“Tinh Nhi, con thật sự không tha thứ cho ta ư?”

Tả Hữu Tinh mím môi không nói, đầu nghiêng đi, cũng không nhìn biểu tình bi thương của hắn.

Tả Hữu Nguyệt cắn ngón tay cái, tựa vào trong lòng Bắc Tiểu Lôi, nhìn bọn họ, vẻ mặt hoang mang.

Hai đoàn người giằng co đứng ở nơi đó, gió đêm hiu hiu thổi, lá cây xào xạc rung động, ngâm xương nên vẻ thê lương, cô tịch của màn đêm.

Bầu không khí, ưu thương.

“Tha thứ cho ông? Ông có thể làm ẹ ta sống lại ư?”

Đột nhiên, Tả Hữu Tinh ngẩng đầu lên, mực đồng oán hận trừng Nguyệt Minh Nhất. Ông ta lại không biết xấu hổ cầu sự tha thứ của chúng? Nếu như không phải ông ta vì ngôi vị hoàng đế mà bỏ rơi mẹ con bọn họ, mẫu thân há lại sẽ vì bọn ba sinh kế của bọn họ mà một mỗi sinh bệnh chết? Huynh muội chúng sao lại phải sống đầu đường xó chợ đây? Nếu không phải gặp được vương phi mẫu thân, chỉ sợ hai huynh muội chúng đã sớm đoàn tụ với mẹ ở trên thiên đường rồi.

Trong thân hình nhỏ nhỏ của Tả Hữu Tinh tỏa ra hận ý làm cho người ta kinh sợ, Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi liếc mắt nhìn nhau, đều nhẹ nhàng lắc đầu, không thể để cho đứa nhỏ này tiếp tục bị cừu hận che mờ, nó như vậy căn bản sẽ không tìm được hạnh phúc.

Nguyệt Minh Nhất nhin không được lão đảo lui về sau mấy bước, vẻ mặt bị thương tới cực hạn. Nhu Nhi, đây là trừng phạt của nàng đối với ta ư?

“Ha ha ha...” Tiếng cười bi thương vang vọng trong màn đêm yên tĩnh, cùng với tiếng xào xạc của lá cây. Chim nghỉ ngơi trên ngọn cây cả kinh bay đi, làm cho người ta cảm thấy sự tuyệt vọng.

“Là ai?” Ở bên kia, thị vệ tuần tra nghe thấy tiếng vang bị dọa sợ, bước chân vội vàng chạy về bên này.

“Bệ hạ ở đây, các người trở về đi.” Giọng nói lạnh lùng của Độc Mạc vang lên.

“Vâng.” Bọn thị vệ nghe thấy giọng nói của hắn, lui trở về.

“Bệ hạ—”

141. Chương 141: Chân Tướng Phụ Lòng

“Bệ hạ—”

Nhìn thấy bộ dáng này của Nguyệt Minh Nhất, Độc Mạc, Độc Viễn không đành lòng.

Độc Mạc quay đầu nhìn về phía Tả Hữu Tinh, trong đôi mắt lãnh mạc trước sau như một xẹt qua phần hận. Vốn tưởng rằng các tiểu chủ tử đến đây sẽ mang đến cho bệ hạ một hi vọng mới, để cho người vực dậy trong nỗi đau mất đi Nhu phụ nhân. Có ai ngờ lại tương phản, thay vào đó càng làm cho bệ hạ thêm thống khổ, thậm chí tới tình cảnh tuyệt vọng.

“Tiểu chủ tử, bệ hạ cũng không có vứt bỏ các người.”

“Không phải vứt bỏ thì là cái gì?” Tả Quân Mạc tháo khăn che mặt xuống, không hề giấu đi hận ý trên mặt. Hắn thấy, Độc Mạc chỉ là đang biện hộ thay Nguyệt Minh Nhất, mà sự thật chính là Nguyệt Minh Nhất vì ngôi vị hoàng đế của mình, vứt bỏ tỷ tỷ, cũng bỏ rơi hai đứa nhỏ.

“Người là người nào?”

Độc Viễn bỗng đứng ở trước mặt Nguyệt Minh Nhất che đi vẻ mặt bi thương, hốt hoảng của hắn, đôi mắt thâm thúy chống lại ánh mắt tràn đầy hận ý của Tả Quân Mạc. Người nam nhân này từ lúc nhìn thấy hoàng thượng vẫn không giấu giếm hận ý của mình, chẳng lẽ hắn ta có thù hận với hoàng thượng? Tay dưới ồng tay áo sờ lên nhuyễn kiếm bên hông, cảnh giới.

“Người là đệ đệ của Nhu Nhi đi.” Nguyệt Minh Nhất giật mình hồi thần lại khi nghe thấy lời nói của Tả Quân Mạc, tay nhẹ nhàng giương lên, để Độc Viễn đứng ở bên cạnh hắn.

Tả Quân Mạc mím chặt môi, không nói. Đôi mắt lạnh lùng nhìn vào Nguyệt Minh Nhất, im lặng biểu đạt hận ý của hắn.

Bắc Tiểu Lô đảo cặp mắt trắng dã, thật sự là đủ rồi nhá. Một đám người cứ đứng ở chỗ này để làm cái cộc gỗ à? Kéo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

“Quân Mạc, nếu người đã có ân oán với hắn ta, thì thống thống khoái khoái mà giải quyết đi. Còn người nữa—” Xoay người nhìn phía Độc Mạc, “Người nói hoàng đế không có vứt bỏ Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, vậy người đem sự tình minh minh bạch bạch nói rõ ra đi. Một đám người hết người hận ta, lại ta hận người. Rốt cuộc là sao lại thế này hả? Lẽ nào các người muốn cho bọn nhỏ lớn lên trong sự cừu hận hay sao?” Một phen nói những lời như sét đánh đùng đùng, lại làm cho trong lòng mọi người bỗng nhiên sáng tỏ.

Nguyệt Minh Nhất nhìn ánh mắt tràn ngập cừu hận của nhi tử, cười khổ. Hắn tuyệt không hi vọng các con hận mình, dù sao chúng cũng là tưởng niệm duy nhất Nhu Nhi lưu lại ình.

“Vào phòng đi, trầm đem mọi chuyện của ba năm trước từ đầu đến cuối nói cho các người biết.”

Nguyệt Minh Nhất nói xong, lướt qua mấy người đi vào trong phòng. Độc Viễn, Độc Mạc cùng đi phía sau, Bắc Tiểu Lô cũng ôm Tả Hữu Nguyệt theo sau, mấy người khác tự nhiên cũng đi theo vào.

“Mời chư vị ngồi.” Nguyệt Minh Nhất ngồi ở trên ghế, đưa tay mời mọi người.

Thu Triệu Ảnh thấy đều tháo khăn che mặt ra rồi, hắn cũng tháo nó ra, cùng Tả Quân Mạc, Bắc Tiểu Lô, Dạ Tinh Thần ngồi ở bên kỷ trà.

“Nhìn dáng vẻ của người rất đau khổ, hắn ta cũng đã nói không phải người vứt bỏ bọn nhỏ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bắc Tiểu Lô ôm Tả Hữu Nguyệt đang mơ hồ nhìn Nguyệt Minh Nhất hỏi, nàng tin tưởng trực giác của mình, bị thương cùng thống khổ của vị hoàng đế này không phải là giả, chẳng lẽ bên trong chuyện này thật sự có ẩn tình gì? Hắn ta không phải kẻ phụ lòng? Tinh Nhi, Nguyệt Nhi, Quân Mạc bọn họ đều trách lầm hắn rồi?

Lời của Bắc Tiểu Lô đổi lấy vẻ mặt vừa ngọt ngào vừa đau khổ của Nguyệt Minh Nhất, Tả Hữu Tinh, Tả Quân Mạc mím môi không nói, nhưng đều dừng thẳng lỗ tai, cùng chờ đợi câu trả lời của Nguyệt Minh Nhất. Chỉ nhớ rõ một ngày đó, người nam nhân này đột nhiên rời đi, ra đi im hơi lặng tiếng, giống như đột nhiên biến mất vậy.

Trong đầu Nguyệt Minh Nhất lướt qua bóng dáng ôn nhu ngày đó, môi mỏng khẽ nhếch, nở nụ cười yếu ớt, hắn lâm vào hồi ức:

“Năm trăm mười sáu tuổi, lúc đó vẫn là thái tử. Vào một ngày vì phục xuất cung, lại không ngờ ngoài cung sớm có người mai phục, trăm bị mũi tên bắn trúng rơi xuống vách núi vạn trượng. Ngay lúc trăm cho rằng mình sắp chết thì gặp được một nữ tử hái thuốc...”

“Nàng chính là mẫu thân của Tinh Nhi và Nguyệt Nhi à?” Bắc Tiểu Lô chen miệng vào hỏi.

“Ừ.” Nguyệt Minh Nhất cười yếu ớt gật đầu, “Nhu Nhi nhìn thấy ta bị thương, chẳng những không sợ hãi, ngược lại dùng thân hình mềm yếu đó gian nan công ta về gian nhà của nàng ở trong núi. Trong những ngày kế tiếp, nàng cẩn thận chăm sóc cho ta, mãi đến nửa năm sau, ta mới khỏi hẳn. Chúng ta khi đó đều đã sinh ra tình yêu cho nhau. Ta vốn lo lắng mình mất tích sẽ làm cho phụ hoàng, mẫu hậu thương tâm, muốn trở về cung nhưng lại không nỡ bỏ Nhu Nhi. Nhưng ta cũng biết Nhu Nhi ôn nhu vô hại như vậy sẽ không thích hợp với cuộc sống người tranh ta đoạt ở trong cung, suy nghĩ nhiều lần, ta quyết định sống với Nhu Nhi, nam làm ruộng nữ dệt vải. Một năm sau đó, chúng ta có Tinh Nhi, cuộc sống càng thêm ấm áp. Cuộc sống cứ bình thản như vậy mãi đến năm năm sau, khi Nhu Nhi lại mang bầu Nguyệt Nhi. Để ăn mừng chuyện vui này, ta vào thị trấn mua sắm, lại không ngờ được Viễn và Mạc tìm thấy. Lần gặp nhau đó, ta mới biết được mẫu hậu bởi vì ta không rõ tung tích mà chịu đả kích sâu sắc đau bệnh trên giường, còn cơ thể phụ hoàng cũng càng ngày càng yếu đi...”

Nhắc tới phụ hoàng, mẫu hậu đã qua đời, trong lòng Nguyệt Minh Nhất vừa bị thương lại hổ thẹn, giọng điệu có chút ghen ngào.

Độc Viễn nhìn mọi người, tiếp lời nói.

“Khi đó, Nguyệt Diễm chính là thời buổi rối loạn, huynh trưởng của tiên hoàng Đức Thanh Vương gia muốn cướp ngôi, ngay cả những hoàng tử khác cũng rục rịch ngóc đầu dậy, rất không an phận. Tiên hoàng vì nỗi đau mất thái tử, cơ thể vốn đã không khỏe, lại bị những chuyện này quấy nhiễu, càng thêm họa vô đơn chí. Lúc ấy nguyện vọng của tiên hoàng chính là có thể tìm được thái tử điện hạ, dọn sạch phản nghịch, chấn hưng quốc uy.”

“Sau khi chia tay với Mạc, Viễn, ta trở về nhà với tâm sự nặng nề, vừa nhớ mong phụ hoàng, mẫu hậu đã xa cách năm năm, lại không đành lòng Nhu Nhi, Tinh Nhi cùng đứa trẻ sắp sinh ra. Có lẽ là sự khác thường của ta đã khiến cho Nhu Nhi chú ý, nàng chủ động hỏi ta đã xảy ra chuyện gì? Ta không muốn giấu nàng, đã đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho nàng nghe. Ai ngờ sau khi Nhu Nhi trầm mặc, lại để cho ta quay về hoàng cung.”

“Gạt người, rõ ràng sau khi ông đi rồi mẫu thân đã rơi lệ một ngày một đêm, làm sao sẽ chủ động muốn ông rời đi?” Tả Hữu Tinh nghe thấy Nguyệt Minh Nhất nói tới đây, tức giận nói ra tiếng. Nó không tin, mẫu thân rõ ràng rất nhớ ông ta, làm sao sẽ để ông ta rời khỏi bọn họ?

Tả Quân Mạc lại trầm mặc, tỷ tỷ vẫn luôn thiện lương như vậy. Tỷ ấy đương nhiên sẽ không để cho trưởng phu của mình phải khó xử.

“Đúng vậy, nàng chính là thiện lương như vậy. Không đành lòng khó xử người khác, lại cam nguyện chính mình chịu đau lòng.” Nhắc tới ái thê, trong mắt Nguyệt Minh Nhất có nước mắt.

Bắc Tiểu Lôi nghe rõ, cũng hiểu được ý tứ của hần.

“Nói như vậy người phải rời đi là do mẫu thân của Tinh Nhi chủ động yêu cầu, cũng không phải là người vứt bỏ bọn họ?”

Nguyệt Minh Nhất gạt đầu, nếu không phải Nhu Nhi chủ động nói ra. Hần làm sao cam lòng rời bỏ bọn họ.

“Ta vốn cũng muốn mang bọn họ cùng trở về cung, thế nhưng khi ấy khắp nơi trong hoàng cung đều có nguy cơ rình rập, ta làm sao có thể để cho bọn họ hãm ở trong nguy hiểm được? Cho nên ta và Nhu Nhi đã ước định chờ ta xử lý xong những nguy cơ kia sẽ trở về đón bọn họ. Nhưng ai ngờ ta vừa trở về cung không lâu, mẫu hậu đã qua đời, sau đó phụ hoàng cũng đi theo. Toàn bộ phận tử có dã tâm đều nhân cơ hội tạo phản. Ta tốn rất nhiều thời gian mới thanh trừ hết toàn bộ những kẻ phản nghịch đó. Nhưng khi ta trở về đón mẹ con bọn họ thì nơi đó đã là nơi người không nhà trống...” Hiện giờ hần hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó vẫn cảm thấy đau như bị kim châm muối xát như cũ.

“Đoạn thời gian kia người trở về hoàng cung, đều chưa từng đi tìm qua bọn họ ư?” Dạ Tinh Thần mở miệng hỏi.

“Ta sợ.” Nguyệt Minh Nhất cười khổ, “Ta sợ đưa sự hiện hữu của bọn họ ra ngoài ánh sáng, sẽ dẫn tới sát khí.”

142. Chương 142: Quên Hết Ân Oán Trước Kia

“Ta sợ.” Nguyệt Minh Nhất cười khổ, “Ta sợ đưa sự hiện hữu của bọn họ ra ngoài ánh sáng, sẽ dẫn tới sát khí.”

Một câu nói đơn giản lại giải thích cho tất cả.

Thì ra không phải hần bỏ rơi bọn họ, trái lại, hần chỉ là muốn bảo vệ cho sự an toàn của vợ con.

Hần vừa dứt lời, trong phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Ánh trăng trong treo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, gió đêm lành lạnh, thổi tan tất cả nghi ngờ trong lòng mọi người.

Tả Hữu Tinh nhìn Nguyệt Minh Nhất, nỗi lòng phức tạp, chẳng lẽ mình vẫn luôn hận sai rồi ư? Mím chặt môi, nó không biết hiện tại mình nên làm cái gì?

Có lẽ là cảm thấy tâm tình phức tạp trong lòng nó, Dạ Tinh Thần càng tăng lực đạo ôm lấy nó, dành cho nó sự an ủi cùng ủng hộ không tiếng động. Tả Hữu Tinh sững sốt, quay đầu nhìn phía Dạ Tinh Thần lại đón nhận nụ cười nhẹ của hắn. Trong lòng không khỏi ấm áp, có lẽ tất cả đều là trời cao đã định trước, cho nên sau khi huynh muội chúng mất đi phụ mẫu mới có thể gặp được vương gia phụ thân cùng vương phi mẫu thân yêu thương chúng nhất. Nút kết trong lòng dường như đang dần dần cởi bỏ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn luôn lạnh lùng này nở rộ một nụ cười hiếm có, từng chút một, giống như đóa hoa, từ nụ thẳng đến khi nở bung...

“Tinh Nhi—“

Chứng kiến tươi cười của Tả Hữu Tinh, Nguyệt Minh Nhất vô cùng xúc động. Từ khi chúng đến Nguyệt Diễm quốc, đây là lần đầu tiên hắn thấy trên khuôn mặt con trai có ý cười. Con là đang tha thứ ỉn ư? Hắn không dám hỏi. Hắn vẫn nhớ rõ lúc đầu Tinh Nhi đã dùng đến giọng nói lạnh lùng như thế nào nói ra hận ý của con đối với mình. Trái tim căng đau, cái loại tâm tình vừa tuyệt vọng lại vừa chờ mong này giày vò hắn.

Độc Mạc, Độc Viễn nhìn nhau, trong mắt đều có nghi hoặc giống nhau. Tươi cười của tiểu chủ tử là đang buông tha quá khứ ư? Người sẽ tiếp nhận hoàng thượng chứ? Hai người cũng đoán không ra. Tiểu chủ tử này giống đại chủ tử như đúc đều làm cho người ta khó nhìn thấu.

Tả Hữu Tinh nhìn biểu tình thống khổ phức tạp của Nguyệt Minh Nhất, tiếp đó đem con ngươi chuyển về hướng Tả Quân Mạc, nó biết cảm tình giữa cậu và mẫu thân rất sâu đậm, nỗi hận ông ấy của cậu không kém hơn nó.

“Cậu, cậu nói sao?” Tha thứ cho ông ấy chứ?

Tả Quân Mạc nghe thấy giọng nói của Tả Hữu Tinh thì giật mình, ngẩng đầu lên, trong đáy mắt thâm sâu xẹt qua một đạo ánh sáng. Trước kia chưa nghe được những lời này của Nguyệt Minh Nhất, hắn hận hắn ta, cho rằng hắn ta phụ tử tỷ. Thế nhưng sau khi nghe hắn ta nói xong, hắn lại thông cảm cho hắn ta. Bởi vì nếu như đối lại là hắn, hắn cũng sẽ để lại người nhà, không cuốn bọn họ vào trong gió tanh mưa máu này.

“Ta hiểu hắn.” Một câu nói, nói hết sự tha thứ của hắn đối với Nguyệt Minh Nhất.

“Như vậy còn con? Tinh Nhi.” Bắc Tiểu Lôi ôm Tả Hữu Nguyệt hỏi Tả Hữu Tinh, Nguyệt Nhi còn nhỏ, đương nhiên không hiểu những chuyện này, cũng sẽ không sống ở trong cừu hận. Nhưng Tinh Nhi lại vẫn luôn hận cha của mình, hiện tại thì sao? Sau khi Nguyệt Minh Nhất nói ra những thương cảm bất đắc dĩ, nó còn hận hắn không?

Nàng và Dạ Tinh Thần liếc mắt nhìn nhau, đều có thể hi vọng Tinh Nhi có thể thoát khỏi bóng ma của sự thù hận, giống như một đứa trẻ bình thường, có được một tuổi thơ hạnh phúc.

Bắc Tiểu Lôi dứt lời, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn Tả Hữu Tinh, nhất là Nguyệt Minh Nhất, hắn gần như không khác chế được sự run rẩy của trái tim.

“Ta—“ Tả Hữu Tinh mấp máy môi, nhìn biểu tình chờ mong lại sợ hãi của Nguyệt Minh Nhất, dùng sức gật đầu.

“Tha thứ cho ông.”

Giọng nói non nớt rơi xuống, gian phòng lại lâm vào một mảnh yên lặng.

“Thật tốt quá.” Một lát sau, Độc Mạc, Độc Viễn lên tiếng đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đó, thật tình vui vẻ thay hoàng đế.

Môi mỏng của Nguyệt Minh Nhất run rẩy, nhìn Tả Hữu Tinh như muốn nói gì đó lại kích động đến mức không nói ra được khỏi miệng. Vươn bàn tay thon dài ra che kín khuôn mặt của mình, cơ thể chậm rãi trượt xuống, thanh âm nức nở nhỏ vụn từ trong môi tràn ra.

“ô ô ô...”

Không ai chê cười hắn, cũng không có ai cảm thấy hắn mất đi tôn nghiêm của hoàng đế. Ngược lại, tất cả mọi người đều đắm chìm trong tiếng khóc của hắn, theo sau nỗi xót xa trong lòng hắn, theo sau nỗi đau

thương của hắn, theo sau sự tuyệt vọng của hắn lại dấy lên một niềm hi vọng mới...

Một người nam nhân, một vị hoàng đế chí tình chí nghĩa, làm cho người ta không thể không bội phục. Bọn họ đều muốn mẫu thân Tinh Nhi được hạnh phúc, tuy nàng đã không còn ở trên trần thế nhưng lại được một nam nhân yêu nàng thâm tình như vậy, dù cho vượt qua bao sinh tử, tình yêu kia vẫn kéo dài bất tận như thế...

Vào thời khắc này, Tả Hữu Tinh vứt bỏ được thù hận tựa hồ có thể hiểu được nỗi khổ của phụ thân, cũng hiểu rõ tình yêu của ông ấy với mẫu thân, đối với huynh muội bọn họ. Thân mình nho nhỏ đi lên, vươn hai tay dùng sức ôm lấy Nguyệt Minh Nhất, run giọng nói:

“Cha—”

Một tiếng cha, thân hình Nguyệt Minh Nhất càng thêm run rẩy. Nước mắt lăn xuống theo khuôn mặt, chảy vào trong miệng, mằn mặn, thế nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cuối cùng, nhi tử cũng đã tiếp nhận hắn rồi. Nhu Nhi, nàng ở trên trời có nhìn thấy không?

Hai mắt to tròn của Tả Hữu Nguyệt nhìn hai người đang ôm nhau, hoang mang vì sao ca ca lại ôm vị thúc thúc đang khóc kia? Có điều ca ca khóc rồi, bé cũng muốn khóc. Bé giãy dụa từ trên người Bắc Tiểu Lôi trượt xuống, chạy đến bên người Tả Hữu Tinh, cũng vươn cánh tay mập mập ôm lấy nó, trong miệng ý vị mà kêu lên:

“Ca ca, ca ca...”

Nghe thấy giọng nói non nớt của Tả Hữu Nguyệt, Nguyệt Minh Nhất buông tay ra. Mắt rưng rưng lại nở nụ cười, vươn tay vòng qua người hai đứa bé một lớn một nhỏ:

“Tinh Nhi, Nguyệt Nhi.”

“Cha—”

Hình ảnh cha con đoàn viên cảm động, làm cho những người khác ở trong phòng cũng xúc động nở nụ cười. Bắc Tiểu Lôi tựa vào bên người Dạ Tinh Thần, trước giờ nàng vốn tiêu sái cũng đỏ vành mắt.

143. Chương 143: Hoàng Hậu Ra Tay

Phương đông trắng dần, lộ ra ánh sáng.

Một tiểu cung nữ thân mặc cung trang đang gấp gấp vội vàng đi về hướng cung Càn Khôn, gió sớm lành lạnh. Giọt sương trong suốt từ trên nhánh cây rơi xuống, trượt vào trong đóa hoa vừa mới thức tỉnh.

“Nương nương, người tỉnh chưa?” Tiểu cung nữ đến ngoài điện cung Càn Khôn, nhỏ giọng hỏi cung nữ gác đêm.

“Chưa đâu.” Cung nữ lắc đầu.

“Vậy phải làm sao bây giờ a?”

Tiểu cung nữ vừa nghe xong, đôi mi thanh tú nhíu lại với nhau, giậm mạnh chân không ngừng đi tới đi lui trước cung điện.

Gió thổi vào từ cửa sổ hơi mở, trộm mang theo hơi thở trong lành.

Màn lụa trắng lay động, mơ hồ lộ ra bóng dáng nữ tử đang nằm. Một đầu tóc đen nhánh hỗn loạn rối tung ở trên gối, sau khi nghe thấy thanh âm bên ngoài, khuôn mặt tinh xảo hơi chau lại chân mày, tiếp đó chậm rãi mở mắt ra. Sau khi cẩn thận nghe rõ giọng nói bên ngoài là của tỳ nữ bên người, lười nhác mở miệng:

“Tú Nhi, vào đi.”

Tiểu cung nữ nghe thấy giọng nói của hoàng hậu, trên mặt vui vẻ. Nhanh chóng đẩy cửa cung ra, đi vào.

“Nương nương.” Cách màn giường, tiểu cung nữ hướng về phía hoàng hậu phúc thân.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sáng sớm đã ở bên ngoài ồn ào rồi?” Hoàng hậu không đứng dậy, vẫn nằm thẳng ở trên giường như cũ. Đôi mắt mông lung nhìn đỉnh giường, nhàn nhạt hỏi.

“Nương nương thứ tội.” Tiểu cung nữ lại khom người, “Nô tỳ có một tin tức, nói—” Đôi mắt hơi chần chừ nhìn vào hoàng hậu, chủ tử nghe được tin tức này sợ là sẽ nổi giận.

“Nói cái gì?” Cảm giác được sự lưỡng lự của tiểu cung nữ, hoàng hậu có dự cảm không tốt.

“Hồi nương nương, nô tỳ nghe cung nữ bên người hoàng thượng nói hoàng cung đến một đám người, nghe nói là thân nhân của hai đứa bé ở trong cung Tư Nhu kia, còn nói...”

“Nói—” Về mặt lưỡi nhác của hoàng hậu biến mất, sắc mặt ngưng trọng lên.

“Còn nói hoàng thượng muốn chính thức tuyên bố với bên ngoài thân phận hai đứa bé.” Nói xong, tiểu cung nữ nhanh chóng cúi thấp đầu xuống.

“Tuyên bố thân phận của bọn chúng?”

Hoàng hậu bỗng đứng lên, tiết y trắng bao bọc lấy thân thể đầy đà của nàng, bởi vì tức giận, trước ngực không ngừng phập phồng. Hiện tại hần vội vã muốn đưa hài tử của hần với tiện nữ nhân sinh hạ nhận tổ quy tông ư? Hay là hần muốn lập hài tử kia làm thái tử? Tâm hơi lạnh, trong đôi mắt mùa thu lướt qua tia ngoan độc. Nàng tuyệt không để hần được như ý nguyện, hai dã chủng kia muốn thay thế vị trí của Duệ Nhi, nằm mơ.

“Đi, cho các nàng tiến vào hầu hạ bồn cung rửa mặt chải đầu.”

Hoàng hậu vén màn lên, ngồi vào bên giường. Phất tay cho tiểu cung nữ, nhàn nhạt phân phó.

“Vâng, nương nương.”

Tiểu cung nữ đáp, một lát sau dẫn theo mấy cung nữ nữa đi đến.

Sau một phen rửa mặt chải đầu, hoàng hậu lại là một thân hoa y, tóc mây búi lên, vẻ mặt ngạo nghễ, cao cao tại thượng.

“Đi, bồn cung cũng đi nhìn ‘đứa con’ của hoàng thượng một cái.” Nói đến hai chữ ‘đứa con’, nàng gia tăng giọng điệu.

“Bãi giá cung Tư Nhu.”

...

Cung Tư Nhu

Đình viện có cây hoa sum suê, hương thơm tươi mát, bóng cây lay động.

Thân hình màu hồng phấn xuyên qua giữa những cây hoa, tiếng cười thanh thúy quanh quẩn ở đình viện.

Tả Hữu Tinh đứng ở bên cạnh, nhìn bộ dáng vui vẻ của muội muội hiện tại, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng cũng mang theo nụ cười.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Ngoài viện, giọng nói lạnh lạnh vang lên, Tả Hữu Tinh sửng sốt, thu lại ý cười. Nâng con ngươi nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân hoa lệ, cao ngạo được một đám cung nữ, thái giám vây quanh đi đến.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Thái giám, cung nữ trong đình viện đều quỳ trên mặt đất.

Đằng Bội Nhi không nói gì, con ngươi lẳng lặng phóng tới trên người Tả Hữu Tinh cùng Tả Hữu Nguyệt đang chơi đùa trong bụi hoa. Đây chính là hai tiện chủng kia à? Ngón tay mang hộ giáp hung hăng bóp chặt vào lòng bàn tay, nhìn khuôn mặt rất giống hoàng đế của Tả Hữu Tinh càng làm cho trong lòng nàng

không thoải mái. Con người giương lên hướng tiểu cung nữ bên người, tiểu cung nữ hiểu ý, đi đến trước mặt Tả Hữu Tinh vung tay tát nó một cái:

“Lớn mật, nhìn thấy hoàng hậu lại dám không quỳ xuống?”

Tả Hữu Tinh bưng mặt oán hận trừng hoàng hậu, nữ nhân này lại dám đánh nó?

Người của cung Tư Nhu thấy chủ tử bị đánh đều sợ hãi, phải biết rằng hai tiểu chủ tử này được hoàng thượng thương yêu trong lòng. Có lẽ hoàng hậu sẽ không bị làm sao, nhưng bọn họ lại có thể bị chặt đầu a. Một tiểu thái giám thông minh thừa dịp mọi người không chú ý, lén lút chuồn ra khỏi sân nhỏ đi tìm cứu viện.

“Quả nhiên là tiện chủng do tiện nữ nhân sinh ra.” Ánh mắt bất tuân của Tả Hữu Tinh khiến hoàng hậu rung mình một cái, lại hận đến ngứa răng, hướng về phía Tả Hữu Tinh mắng.

Con người Tả Hữu Tinh trầm xuống, lạnh lùng trừng nàng ta.

“Người không được mắng mẫu thân ta.”

“Hừ, bốn cung chẳng những muốn mắng nàng ta, còn muốn thu thập hai tiện chủng không rõ lai lịch các người.” Hoàng hậu chỉ vào Tả Hữu Nguyệt đang vui đùa ở một bên, phân phó với cung nữ bên cạnh. “Đi, mang tiểu nha đầu kia lại đây cho bốn cung.”

“Người muốn làm gì?” Tả Hữu Tinh vừa nhìn thấy tiểu cung nữ muốn đi về phía muội muội, lập tức chạy đến trước mặt Tả Hữu Nguyệt ôm lấy bé. Nó tuyệt đối không cho phép người khác khi dễ muội muội.

“Đưa các người đi gặp người mẹ đã chết của mình.” Về mặt hoàng hậu có chút dữ tợn, nàng tuyệt không dung tha cho hai đứa bé cướp đi địa vị của Duệ Nhi, càng không muốn nhìn thấy hai đứa nó ở trước mặt mình.

Tả Hữu Tinh nghe thấy hoàng hậu luôn mồm khinh nhờn mắng mẫu thân chúng, tức giận trong lòng tăng lên. Vị hoàng hậu này không hiểu ra sao lại chạy đến tìm bọn họ, còn sỉ nhục mẫu thân, thật sự là một nữ nhân điên.

Quạt cường ngẩng đầu, lãnh mâu trừng Đằng Bội Nhi. Khuôn mặt nó không chỉ rất giống hoàng đế mà còn tản phát ra khí tức giống vậy khiến hoàng hậu rung mình. Lại có thể thiếu chút bị tiểu oa nhi hù dọa như vậy. Trong lòng cũng càng lạnh, tiện chủng này tuyệt không thể lưu lại. Thừa dịp hoàng thượng còn chưa khôi phục thân phận bọn chúng, thu dọn chúng đi. Tuy thực hiện có chút mạo hiểm, nhưng nàng nghĩ chỉ cần trừ đi hai tiện chủng rồi, hoàng đế cũng không thể làm gì mình. Dù sao nàng cũng là mẫu nghi một nước, phụ thân lại là tể tướng quyền khuynh một triều, còn có một hoàng tử duy nhất.

“Người đâu, giáo huấn hai đã hài tử này cho bốn cung.” Giơ tay lên, hai thái giám đi về hướng Tả Hữu Tinh.

“Tránh ra.” Nhìn thấy thái giám đến gần, Tả Hữu Tinh hét lên. Thân mình nho nhỏ cũng che chở muội muội, lui về phía sau.

Hai thái giám nhìn nhau cười tặc tếu một tiếng, đi lên trước một trái một phải giữ chặt Tả Hữu Tinh, cũng ném Tả Hữu Nguyệt lên trên đất.

“Oa oa…….”

144. Chương 144: Ác Nhân Cuối Cùng Cũng Có Báo Ứng

“Oa oa…….”

Tả Hữu Nguyệt bị té ngã trên đất, phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa.

Tả Hữu Tinh cũng bị hai thái giám đánh hai cái tát, mặt sưng phù giống như hai tòa núi nhỏ. Nhưng vẫn quạt cường cắn môi, chỉ là lo lắng uội muội.

“Hoàng hậu, người đang làm cái gì?”

Sau khi Nguyệt Minh Nhất nghe thái giám hồi báo, cùng với Dạ Tinh Thần, Bắc Tiểu Lôi gần như là chạy vội đến cung Tư Nhu. Mới vừa đi tới ngoài cung đã nghe tới tiếng khóc của Tả Hữu Nguyệt, tâm mấy người căng thẳng, bay vút vào sân nhỏ.

“Hoàng, hoàng thượng—” Hoàng hậu thấy hoàng đế lại có thể đến đây, sợ tới mức mặt cười biến sắc, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thượng cát tường.”

“Hừ—” Nguyệt Minh Nhất vung tay, ánh mắt vội vàng nhìn phía hai đứa nhỏ. Khi thấy hai thái giám đang lôi kéo khuôn mặt sưng đỏ của Tả Hữu Tinh, còn có Tả Hữu Nguyệt đang ngồi trên đất khóc rống thì, trong lòng xẹt qua một đạo đau lòng, sau đó khóe miệng nhếch lên, lãnh khốc mà mở miệng:

“Độc Viễn, Độc Mạc, đem hai cầu vật dấm dỉ hạ phạm thượng kia kéo ra ngoài chém cho trảm.”

“Vâng.” Hai đạo bóng dáng đi về phía hai thái giám, xách hai cầu vật đó lên như xách hàng hóa.

“Hoàng thượng tha mạng a.” Hai thái giám sợ tới mức choáng váng.

“Tinh Nhi, Nguyệt Nhi.” Bắc Tiểu Lôi nhìn thấy hai đứa nhỏ, tâm đều đau. Thân hình nhoáng lên, bay qua đau lòng mà bế lên Tả Hữu Nguyệt ngồi trên mặt đất, Dạ Tinh Thần cùng Tả Quân Mạc đỡ Tả Hữu Tinh.

“Tinh Nhi, là ai đánh các con? Là nữ nhân kia ư?” Ánh mắt hai người giống như hàm băng quét về phía hoàng hậu, tiện nữ nhân này lại dám dẫm thương bảo bối của bọn hắn. Chán sống rồi, thật ngứa tay, hận không thể một chưởng đập chết nàng ta.

“Mẫu thân, đau, đau...” Tả Hữu Nguyệt ôm chặt Bắc Tiểu Lôi, trong đôi mắt đầm nước tràn đầy sợ hãi.

Giọng nói non nớt kêu đau, lại làm cho sắc mặt mấy người lớn đều trầm xuống.

Nguyệt Minh Nhất đứng ở nơi đó, nhìn bộ dáng con gái mà mình nói muốn bảo vệ lại như vậy, cơ hồ tan nát cõi lòng, thực xin lỗi, Nhu Nhi, là ta không tốt. Ta lại làm cho các con bị thương tổn rồi. Con người từ trên người hai đứa bé dời đi, ánh mắt hắn nhìn về phía hoàng hậu đang quỳ trên đất, gần như sắp phun ra lửa:

“Hoàng hậu, người thật to gan. Lại dám đến viện Tư Nhu này dẫm thương người.”

Thân mình hoàng hậu run lên, nàng dường như nghe thấy giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của hoàng thượng. Nàng dường như đã đánh giá thấp cơn giận của hoàng đế rồi, giờ phút này nàng thực sự biết sợ.

“Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp cũng không phải cố ý.” Ý vị mà cầu xin tha thứ.

“Không phải cố ý? Vậy như thế nào mới là cố ý đây?” Con người Nguyệt Minh Nhất rét lạnh, bỗng hướng về người bên cạnh hô. “Người đâu, hoàng hậu tự tiện xông vào cung Tư Nhu, ý đồ sát hại huyết mạch hoàng gia, hiện tại đây nàng ta vào lãnh cung. Đem tất cả những người tham dự hôm nay đều loạn côn đánh chết.”

“Hoàng thượng—” Đẳng Bội Nhi choáng váng, thân thể mềm nhũn trên mặt đất, nàng không tin, hẳn lại vì hai tiện chủng muốn đây nàng vào lãnh cung?

“Hoàng thượng, tha mạng a.”

Thái giám, cung nữ cùng đến đây với hoàng hậu đều bị dọa, quỳ trên mặt đất dập đầu xin tha.

Trong lúc nhất thời, cung Tư Nhu loạn thành một đoàn.

“Còn không kéo người xuống.” Thần sắc Nguyệt Minh Nhất lãnh khốc, một cước đá vào người quỳ ở bên cạnh.

“Vâng.” Ngoài viện, một đám thị vệ xông vào, đi lôi kéo hoàng hậu, cung nữ, thái giám xuống.

“Chậm đã—” Bắc Tiểu Lôi đột nhiên lên tiếng, giao Tả Hữu Nguyệt cho Dạ Tinh Thần. Đi lên phía trước, con người lạnh như băng.

“Vương phi?” Nguyệt Minh Nhất nhìn Bắc Tiểu Lôi, không biết vì sao nàng lại ngăn cản.

“Cứ như vậy không phải là tiện nghi cho nàng ta rồi.” Bắc Tiểu Lôi nhìn hoàng hậu, lạnh lùng nói. Dám đả thương bảo bối nàng cẩn thận che chở, nàng sẽ khiến cho nàng ta biết hai chữ hối hận viết như thế nào. Tay cầm lấy chiếc roi bên hông, không chút lưu tình mà quất roi vào hoàng hậu.

Ba, ba, ba, roi như quái thú cắn nuốt da thịt non mịn toàn thân của hoàng hậu. Chiếc roi hung ác để lại trên người nàng ta vết máu, y phục hoa lệ rách toạc, búi tóc bị roi vung tán lác, hoàng hậu cao quý trở nên chật vật không chịu nổi.

“A, tha cho ta đi.” Da mịn thịt mềm của hoàng hậu nào chịu được Bắc Tiểu Lôi quất roi, chưa quá hai cái đã không chịu nổi rồi. Đau đến quần quai trên mặt đất, còn không quên cầu xin tha thứ. Trả lời nàng ta đương nhiên là chiếc roi lạnh lẽo, chỉ đến khi nàng ta hấp hối, Bắc Tiểu Lôi mới thu roi.

“Được rồi, mang nữ nhân đi đi.”

Nguyệt Minh Nhất phát phát tay, thị vệ kéo nàng ta đi.

“Hoàng thượng—” Đột nhiên, một thân y phục màu đen tối gần bên tai Nguyệt Minh Nhất, nói thầm mấy câu.

“Cái gì?” Sắc mặt Nguyệt Minh Nhất đại biến, trong đôi mắt hiện lên tia sáng thị huyết, “Được, được lắm, thì ra đúng là bọn họ.”

“Độc Mạc, Độc Viễn.”

“Có thuộc hạ.” Độc Mạc, Độc Viễn đưa mắt nhìn nhau, không biết đây là đang có chuyện gì?

“Tể tướng cấu kết phản nghịch, ám sát hoàng tử, hoàng nữ, hiện tại trầm mệnh cho các người mang theo thánh chỉ, cùng ngự lâm quân đi bắt ông ta lại, cũng tịch thu phủ tể tướng.” Thì ra mấy ngày trước Tinh Nhi, Nguyệt Nhi gặp chuyện là do hoàng hậu cùng tể tướng bày mưu tính kế, hiện tại rốt cuộc không chấp nhận được bọn họ rồi.

“Vâng.” Thì ra là ông ta.

“Nguyệt Nhi, Tinh Nhi, có sao không?” Thu thập xong hoàng hậu, tể tướng, Nguyệt Minh Nhất bước dài về phía hai đứa bé.

“Không có việc gì.” Tả Hữu Tinh lắc đầu.

Tả Hữu Nguyệt lại được Bắc Tiểu Lôi ôm qua, cái đầu nhỏ càng thêm chui vào trong lòng nàng.

“Là phụ hoàng không tốt, ta không bảo vệ tốt được cho các con.” Nhìn thấy vết sưng trên mặt Tả Hữu Tinh, lệ trong mắt Tả Hữu Tinh, Nguyệt Minh Nhất chỉ cảm thấy trái tim đều sắp bể vỡ. Nếu sớm biết hoàng hậu ngoan độc như vậy, hẳn hẳn đã diệt trừ hết nguy hiểm rồi.

“Phụ hoàng không cần khổ sở.” Ngược lại Tả Hữu Tinh an ủi Nguyệt Minh Nhất, nó biết không thể trách ông ấy. Nếu như muốn sinh tồn trong hoàng cung, gặp nguy hiểm là tất nhiên. Hiện tại nó cũng càng có thể hiểu được nguyên nhân ngày đó Nguyệt Minh Nhất không mang theo bọn họ vào cung rồi.

“Người đâu, mau truyền thái y.”

Nguyệt Minh Nhất lấy lại tinh thần, hướng cung nữ, thái giám quỳ trên mặt đất hô to.

“Vâng.” Thái giám chạy như bay đến Thái y viện.

Một lúc sau, thái y vội vàng chạy đến chẩn trị cho Tả Hữu Tinh, bôi thuốc tiêu sưng lên trên mặt nó.

“Tinh Nhi, con muốn ở lại bên cạnh hoàng thượng không?” Dạ Tinh Thần vẫn luôn chưa nói một câu đột nhiên mở miệng.

Tả Hữu Tinh ngẩn ra, Nguyệt Minh Nhất cũng quay đầu nhìn hẳn.

“Hoàng cung đối với hai đứa bé rất nguy hiểm.” Tả Quân Mạc cũng lạnh lùng nói, băng lãnh tỏa ra trong đôi mắt.

“Ta sẽ bảo hộ cho bọn nhỏ, tình huống như hôm nay sẽ không bao giờ phát sinh nữa.”

Nguyệt Minh Nhất vội vàng mở miệng, hắn cũng biết bọn họ lo lắng cho sự an toàn của bọn nhỏ, nhưng hắn tuyệt sẽ không tái phạm sai lầm giống vậy, sẽ không để cho bọn nhỏ gặp phải nguy hiểm nữa.

“Hoàng thượng có thể bảo đảm cho bọn nhỏ không gặp phải một chút nguy hiểm nào không?” Ánh mắt Dạ Tinh Thần nhìn thẳng vào hắn, sắc mặt nghiêm túc hỏi. “Người cũng biết nguy cơ trong hoàng cung chỗ nào cũng có, người muốn để hai đứa bé ở trong địa phương ăn thịt người này ư? Để cho chúng đi học những thứ mình tranh ám đấu kia sao?”

“Ta—“ Nguyệt Minh Nhất nhìn Dạ Tinh Thần lại không cách nào trả lời, hoàng cung là nơi như thế nào, không ai hiểu rõ hơn hắn. Hắn muốn để cho con mình ở nơi như thế này ư? Hắn đương nhiên không.

“Con nguyện ý ở lại chỗ này.”

145. Chương 145: Hạnh Phúc (đại Kết Cục)

“Con nguyện ý ở lại chỗ này.”

Tả Hữu Tinh đột nhiên lên tiếng, mặt sưng đỏ, nhưng vẻ mặt lại rất kiên định.

“Tinh Nhi.”

Nguyệt Minh Nhất đỏ hồng hốc mắt nhìn vào Tả Hữu Tinh, tuy Tinh Nhi tha thứ cho hắn rồi, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ đến con sẽ ở lại với hắn trong cái lồng sắt hoa lệ này, đúng vậy, hắn thật ra vẫn luôn sợ hãi, sợ hãi hai đứa nhỏ sẽ rời bỏ hắn, Nhu Nhi đã không còn, lại mất đi bọn nhỏ nữa, hắn không biết mình có thể kiên cường sống tiếp hay không?

“Tinh Nhi, con đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Dạ Tinh Thần cùng Bắc Tiểu Lôi liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên hi vọng Tinh Nhi có thể hạnh phúc, khoái hoạt. Mà ở nơi địa phương mình tranh ám đấu, tràn đầy huyết tinh này sẽ rất khó tìm được hạnh phúc chân chính, một khi Tinh Nhi ở lại, sẽ phải gánh vác gánh xiềng nặng nề cùng tương lai không thể tự chủ.

“Tinh Nhi, cậu hi vọng con có thể hạnh phúc.” Tả Quân Mạc cũng nặng nề nói. Tỷ tỷ đã rời xa rồi, hiện tại thân nhân duy nhất chính là hai đứa nhỏ, hắn hi vọng chúng có thể vui vẻ, không để mình phải hổ thẹn với tỷ tỷ.

“Vương gia phụ thân, vương phi mẫu thân, cậu, Tinh Nhi biết mình đang nói cái gì, cũng biết mình muốn làm cái gì. Trước kia chúng con trách lầm phụ hoàng, để cho phụ hoàng một người cô đơn, hiện tại chúng con đã nhận người, Tinh Nhi không muốn để lại một mình phụ hoàng ở đây, mặc kệ tương lai sẽ gặp phải nguy hiểm thế nào, con đều nguyện ý đổi mặt cùng phụ hoàng...”

Lời nói non nớt ấy quanh quẩn ở trong phòng, lại làm cho tâm mấy người lớn chấn động không thôi. Tinh Nhi như vậy làm cho người ta thật bội phục, cũng làm cho người ta đau lòng.

“Tinh Nhi—“

Nguyệt Minh Nhất đi đến bên giường, đem đầu nhỏ của Tinh Nhi tựa vào trong ngực mình. Kịch động trong lòng không cách nào nói ra, hắn chỉ biết hiện giờ hắn rất hạnh phúc. Nhu Nhi, nàng có thấy không? Con của chúng ta, con thật hiểu chuyện, cũng lớn rồi...

“Nếu như đây là ý muốn của con, như vậy chúng ta tôn trọng quyết định của con.” Thật lâu sau, Dạ Tinh Thần mở miệng nói.

“Cảm ơn vương gia phụ thân, vương phi mẫu thân, cậu.” Tả Hữu Tinh từ trong lòng Nguyệt Minh Nhất lộ đầu ra, cảm kích gật đầu với mấy người. “Có điều, mọi người có thể mang Nguyệt Nhi trở về không?”

Mọi người ngẩn ra, nhìn vào Tả Hữu Nguyệt đang ngủ say trong lòng Bắc Tiểu Lôi, khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng còn rớm nước mắt, làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

“Tinh Nhi, vì sao không cho Nguyệt Nhi ở lại? Chẳng lẽ con cam lòng tách rời với muội muội ư?” Nguyệt Minh Nhất nhìn con gái ngây ngô đi vào giấc ngủ, trong mắt tồn tại không đành lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn giống Nhu Nhi kia làm cho trái tim hắn trở nên mềm mại.

“Phụ hoàng, nhi thần hi vọng Nguyệt Nhi có thể khoái hoạt. Mà ở trong địa phương này lại không phải là nơi muội ấy có được hạnh phúc.”

Mọi người nghe vậy thì trầm mặc, đúng vậy, mình tranh ám đấu trong hoàng cung chỉ sợ sẽ làm mất đi sự ngây thơ thiện lương của Nguyệt Nhi, cách làm của Tinh Nhi cũng là suy nghĩ cho Nguyệt Nhi.

Nguyệt Minh Nhất suy tư, con người lưu luyến trên khuôn mặt đang ngủ kia, đúng vậy, nơi ăn thịt người này sẽ bóp chết hạnh phúc của Nguyệt Nhi. Sợ, chỉ cần con được hạnh phúc, có ở bên cạnh hay không thì đã làm sao chứ? Quyết định chủ kiến, Nguyệt Minh Nhất chấp tay giao phó với mấy người Dạ Tinh Thần:

“Được, như vậy thì Nguyệt Nhi đành nhờ cậy vương gia, vương phi cùng Tả huynh rồi.”

“Hoàng thượng yên tâm, chúng ta sẽ chiếu cố tốt cho Nguyệt Nhi, hơn nữa, chúng sẽ thường xuyên mang Nguyệt Nhi đến thăm hai người.” Dạ Tinh Thần cũng chấp tay đáp.

“Cảm ơn.”

Hết thấy thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ là một câu cảm ơn đơn giản.

...

Năm năm sau

Mùa xuân tháng ba, liễu xanh hoa nở, yến hót bướm bay.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ tinh xảo chậm rãi chạy ở trên đường, lái xe là hai nam tử áo đen. Bọn họ tuần mỹ lãnh mạc, ánh mắt sắc bén.

Gió xuân khê thổi, bên cửa sổ xe ngựa lộ ra một tiểu nữ oa phần điêu ngọc mài. Chỉ thấy mặt bé tròn tròn như quả táo, hồng nhuận như ánh bình minh, mắt ngọc mờ ngày, cười một cái, hai má liền lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu. Giống như cuốn hút người khác, làm cho người ta nhìn thấy cũng nhịn không được muốn mỉm cười theo.

“Phụ vương, mẫu phi, hai người xem kìa, trong hồ có hai con uyên ương đang nghịch nước đấy.” Nữ cười ngọt ngào, nữ oa quay trở lại mềm mại nói với cha mẹ ở bên cạnh.

Đôi nam nữ trẻ tuổi nhìn nhau cười, lại cúi đầu nhìn vào đứa bé đang nằm ngủ trong lòng, ý cười trong đôi mắt càng sâu.

“Nguyệt Nhi, cẩn thận đừng đầu đấy.” Nữ tử mặc một bộ váy áo đỏ rực, đầu tóc đen nhánh dùng trâm ngọc búi lên một kiểu đơn giản, trong đôi mắt sáng ngời tồn tại từ ái, ôn nhu của người làm mẹ.

“Sẽ không đâu, mẫu phi.” Tiểu nữ oa khoát tay, lại xoay người ngồi xuống bên cạnh bọn họ. Ánh mắt long lanh như nước quay tròn chuyển động, nhìn đứa bé đang ngủ.

“Sao đệ đệ còn chưa tỉnh?” Chóp chóp hai mắt, bé còn muốn mang theo đệ đệ cùng nhau chơi đùa mà, kết quả phần lớn thời gian đệ đệ đều đi ngủ.

“Đệ đệ còn nhỏ, nên rất nhiều thời gian đều đi ngủ. Chờ đệ đệ trưởng thành rồi sẽ không ham ngủ như vậy nữa.” Nam nhân nở nụ cười nhẹ trên mặt, kiên nhẫn giải thích cho nữ oa nghe.

“Vậy Nguyệt Nhi khi còn bé cũng thích ngủ như vậy à?” Ngẩng đầu lên, tiểu nữ oa hồn nhiên hỏi.

“Đúng vậy a, Nguyệt Nhi khi còn bé lúc nào cũng giống như con heo nhỏ đáng yêu vậy.” Hồng y nữ tử sủng nịch điểm nhẹ cái mũi nhỏ của tiểu nữ oa, cười nói.

“Heo?” Tiểu nữ oa mở trừng hai mắt, sau đó không thuận theo mà lắc đầu. “Nguyệt Nhi không muốn làm heo nhỏ.” Heo đều sẽ bị làm thịt a.

“Ha ha ha...” Nghe thấy lời nói ngây thơ của tiểu nữ oa, nam nữ cùng cười lên.

“Vương gia, vương phi, đến rồi.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của thị vệ lái xe.

Hai người gật đầu, nam nhân ôm lấy nhi tử đang ngủ, nữ nhân dắt theo tiểu nữ oa, mở cửa xe ngựa, đi ra ngoài.

Xa xa, bên đình nghỉ mát, một thiếu niên đứng ở nơi đó, tóc đen ba ngàn sợi bay theo gió. Một bộ bạch y nhẹ nhàng, khuôn mặt như ngọc, giống như trích tiên. Khi hắn nhìn thấy đôi nam nữ trẻ tuổi đi đến thì ý cười tràn vào trong đôi mắt thâm thúy.

“Vương gia phụ thân, vương phi mẫu thân—”

“Ca ca.” Thân hình phấn hồng của tiểu nữ oa khi nhìn thấy thiếu niên thì trong nháy mắt hóa thành bướm trắng bay nhanh về hướng hắn.

Đôi nam nữ nhìn nhau cười, chậm rãi đi về phía thiếu niên.

“Tĩnh Nhi—”

Gió xuân lướt nhẹ nhàng, ấm áp lòng người.

Hoàn toàn vắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-cuong-han>